

Trùng Sinh Thành Hệ Thống

Contents

Trùng Sinh Thành Hệ Thống	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	44
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	69
23. Chương 23	71
24. Chương 24	75
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	86
28. Chương 28	90
29. Chương 29	93
30. Chương 30	96
31. Chương 31	100
32. Chương 32	103
33. Chương 33	106
34. Chương 34	110
35. Chương 35	114
36. Chương 36	117
37. Chương 37	120
38. Chương 38	124
39. Chương 39	127
40. Chương 40	130
41. Chương 41	134

42. Chương 42	138
43. Chương 43	142
44. Chương 44	145
45. Chương 45	149
46. Chương 46	154
47. Chương 47	159
48. Chương 48	164
49. Chương 49	167
50. Chương 50	174
51. Chương 51	180
52. Chương 52	185
53. Chương 53	189
54. Chương 54	193
55. Chương 55	198
56. Chương 56	202
57. Chương 57	205
58. Chương 58	210
59. Chương 59	213
60. Chương 60	217
61. Chương 61	221
62. Chương 62	226
63. Chương 63	230
64. Chương 64	236
65. Chương 65	240
66. Chương 66	244
67. Chương 67	248
68. Chương 68	250
69. Chương 69	253
70. Chương 70	256
71. Chương 71	260
72. Chương 72	264
73. Chương 73	268
74. Chương 74	271
75. Chương 75	275
76. Chương 76	279
77. Chương 77	284
78. Chương 78	288
79. Chương 79	292
80. Chương 80	296
81. Chương 81	300
82. Chương 82	304
83. Chương 83	309
84. Chương 84	312
85. Chương 85	317
86. Chương 86	321
87. Chương 87	325
88. Chương 88	331
89. Chương 89	335

Trùng Sinh Thành Hệ Thống

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên nhanh, hệ thống, chủ thụ, HE. Thời Khanh hoàn toàn nhắm hai mắt lại, ra đi. Điều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-thanh-he-thong>

1. Chương 1

Thời Khanh hoàn toàn nhắm hai mắt lại, ra đi. Điều cuối cùng có thể trông thấy chính là hình ảnh người cha nghiêm nghị vững chãi như núi và người mẹ dịu dàng như nước, còn có anh hai luôn che chở yêu thương—những người thân thuộc nhất trên đời, họ đang đau đớn bàng hoàng trước cái chết của cậu.

Trong lòng cậu vừa áy náy, vừa cảm thấy hối tiếc không muốn buông. Làm con như cậu thật là bất hiếu, khiến cha mẹ đau lòng, cuối cùng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, và cả anh hai luôn yêu chiều cậu... Cậu xin lỗi, vô cùng xin lỗi.

Tuy nhiên lúc này, trong lòng cậu có một cảm giác giải thoát. Cuối cùng mọi thứ đều kết thúc rồi, cơn ác mộng dần vật cậu hai năm ròng, những đợt tra tấn khủng khiếp của bệnh tật, khi thức ăn cũng không thể nuốt nổi, khi đau đớn hành hạ đến chẳng còn thiết sống nữa, muốn chết đi nhưng vẫn phải mòn mỏi cố gắng tiếp tục.

Cậu đã thua, cuối cùng vẫn không thể chiến thắng ung thư. Vào một ngày có thể xem là đẹp trời, tốt cuộc cũng từ bỏ cơ thể ốm yếu trở xương này.

Cậu đã không còn đau đớn nữa.

Cảm giác ‘chết’ là thế nào?

Thời Khanh thở dài, cậu đã có thể cảm nhận thấy nó rồi.

Nhắm mắt lại, cậu lặng lẽ chờ cái chết đến bên mình.

Chờ...

Chờ nữa...

Chờ mãi...

Chờ—cái cọng lông!

Thời Khanh mở bừng mắt, lọt vào trong tầm nhìn là một màu trắng chói mắt, một màu trắng quen tới không thể quen hơn nữa.

Thời Khanh ngẩn người ra, alpaca(*) bé nhỏ trong lòng chạy như điên, cuồng phong nổi lên ầm ầm, làm cậu đỡ không nổi.

Tình huống gì đây? Còn chưa chịu chết nữa? Không còn hô hấp nữa thì thở bằng hoa cúc sao? Làm người ta cứ tưởng đã có thể giải thoát, không cần chống chọi cùng ung thư dạ dày!

Phiền cậu thương cảm nửa ngày mới báo là chưa chết? Vậy là phải tiếp tục hóa trị, uống thuốc, ăn rồi nôn nôn lại ăn, đêm đau tới hận không thể tự sát cho rồi?

Không cần troll vậy chứ!

Một giây sau, Thời Khanh chậm rãi tỉnh táo lại, chưa toi thì chưa toi, dù sao ai lại muốn đi chết? Tuy rằng cuộc sống rất đau khổ, nhưng nếu không phải chết, cậu sẽ không tự đâm đầu vào ngõ cụt. Có thể ở bên cạnh người thân bao lâu, cậu sẽ ở bấy lâu, không sợ đau, không sợ khổ, cậu cũng muốn trong thời gian ngắn ngủi ấy làm họ được vui vẻ, bù đắp nỗi hổ thẹn trong lòng.

Vừa nghĩ như vậy, Thời Khanh bình tĩnh hơn, vừa định nhấn nút gọi hộ sĩ, cậu mới phát hiện—hoàn cảnh của mình có vấn đề!

Giường bệnh của cậu đâu? Bàn nhỏ, giá sách đầy tiểu thuyết, cả đồng đĩa CD của cậu nữa, đâu rồi?

Ê từ từ... Cơ thể của cậu đâu?

Thời Khanh nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc mới phát hiện sự thật, cậu chết rồi, nhưng chưa tiêu tán hẳn, vẫn còn được một mẫu linh hồn...

Trong đầu cậu lướt qua mấy cảnh xuyên không, trùng sinh trong tiểu thuyết, hi vọng mà liên tưởng, cậu đây là sắp xuyên hay trùng sinh phải không?

Xuyên không cút qua một bên, like mạnh trùng sinh!

Tốt nhất cho cậu sống lại vào khoảng 11 tới 13 tuổi, khi đó cậu nhất định sẽ ăn uống hợp lý, không hủy hoại cơ thể mình nữa, cố gắng giữ cái dạ dày như bom hẹn giờ của cậu mạnh khỏe, sau đó dốc sức hiếu thảo với cha mẹ, cũng thường xuyên quan tâm anh hai nhiều hơn.

Dù Thời Khanh là du hồn, nhưng cũng là một du hồn tích cực, vì thế cậu bắt đầu tìm cửa ‘trùng sinh’.

Trời không phụ lòng người, cậu bay không biết bao lâu, rốt cuộc cũng nhìn thấy tia sáng trong truyền thuyết, nhất định là ‘cửa vào dòng thời không’ hay là ‘cửa vào cơ thể năm 11 trẻ trung khỏe khoắn’...

Nghĩ vậy, Thời Khanh giống như con ngựa nhỏ vun vút lao tới, chờ khi cậu thấy rõ tia sáng này là cái gì, chú ngựa nhỏ hồn nhiên ngây thơ đã trở thành một thím hai alpaca mặt đơ.

Tại sao lại là một quyển sách?

Thời Khanh dí mặt vào mà ngó, thấy trên bìa sách tám chữ to bự tỏa ra vàng hào quang rực rỡ: “Sổ tay học làm hệ thống cấp tốc”.

Ể, không lẽ cái này chính là bàn-tay-vàng-trong-truyền-thuyết ban tặng cho người trùng sinh? Thời Khanh ha ha nghĩ, không cần khách sáo vậy đâu, chỉ cần cho tui về là được rồi, bàn tay vàng gì chứ, khỏi cần cũng được mà...

Nhưng nếu đã cho cậu thì cậu cũng không có khách sáo làm gì, đành miễn cưỡng nhận vậy.

May cho cậu bây giờ không có cơ thể, nếu không vẻ mặt đáng khinh đó rất dễ làm cho người ta có xúc động cho cậu một đám.

Đáng tiếc, tưởng tượng thì tươi đẹp, mà sự thật lại vô cùng tàn khốc tát thẳng vào mặt cậu.

Cậu bắt đầu nghiên cứu quyển sách này, bỏ qua ‘lời nói đầu’ 800 chữ thâm sâu huyền ảo nhưng vô dụng tận cùng, nội dung chính vẫn phải nói là đã khiến cho Thời Khanh được mở rộng tầm mắt.

Cậu cho rằng mình trùng sinh, ai dè lại xuyên không, thế mà không được xuyên làm người sống, cũng chẳng phải chó mèo cá tôm, đó là một thứ sờ không được ngó không thấy ánh số 89757?

Cậu cho rằng mình có bàn tay vàng, trăm triệu lần không nghĩ tới cậu xuyên luôn thành một cái bàn tay vàng...

Quá tốt, cậu đọc không ít tiểu thuyết nhân vật chính mang bàn tay vàng, nhưng nhân vật chính biến thành bàn tay vàng, thực sự cậu chưa thấy bao giờ! Không có kinh nghiệm ở khoản này!

Trong lòng ngổn ngang, Thời Khanh bị một đoạn bôi sáng chói ở trang đầu “Sổ tay học làm hệ thống cấp tốc” thu hút sự chú ý.

“Hệ thống sơ cấp sẽ được tặng miễn phí 1000 điểm, có thể lựa chọn mua một cơ thể.” Cái cơ thể ở đây có phải là cùng loại với quần áo hay không? Ủa mà linh hồn chắc không cần mặc quần áo.

“Có thể mua một cơ thể cấp thấp, như gián, sâu, giun...” Ai lại muốn mua mấy cái này!

“...Có thể đổi thành ước nguyện, tạo phúc cho người thân ở kiếp trước.” Tiểu gia chưa chết, ước cái—Stop dừng!

Thời Khanh kịp thời kéo lại tư duy của cậu, chăm chăm nhìn vào dòng chữ này, sợ bản thân mình nhầm, cũng sợ cậu hiểu sai nghĩa câu nói ấy.

Ước nguyện? Là ám chỉ tâm nguyện của cậu trước khi chết sao?

Người thân ở kiếp trước, chính là cha mẹ của cậu phải không?

Cậu bình tĩnh nhìn chăm chú vào dòng này, cảm xúc trào dâng trong lòng. Lần đầu tiên Thời Khanh cảm thấy may mắn vì bây giờ cậu không có cơ thể, nếu không cậu sẽ khóc mất, sẽ đứng đó mà nước nở như một đứa con nít, khóc đến nghẹn cả lồng ngực.

Cậu hiểu rõ, cậu chết rồi. Con của ba mẹ, em trai của anh hai, Thời Khanh ở thế giới ấy, chết rồi.

Không thể trùng sinh, không thể trở về, không thể vọng tưởng được nữa đâu.

Nhưng mà, cậu vẫn còn cơ hội, Thời Khanh nhìn dòng chữ ấy. Cậu biết, đây là cơ hội cuối cùng, chuyện cuối cùng cậu có thể làm vì người thân của cậu.

Thời Khanh chọn cách dùng 1000 điểm cậu có đổi thành ‘Nguyện vọng của Thời Khanh’, trên sổ tay lại xuất hiện hai mục cho cậu chọn, tiền bạc hoặc sức khỏe.

Cậu không cần nghĩ ngợi đã chọn ngay sức khỏe.

Trong lòng Thời Khanh chấp tay thành kính mà cầu nguyện.

Không cần vàng bạc đầy nhà, không mong sống lâu trăm tuổi, chỉ mong cha mẹ khỏe mạnh sống tốt, một đời bình an.

2. Chương 2

Thời Khanh dùng rất nhiều thời gian mới đọc xong quyển “Sổ tay học làm hệ thống cấp tốc” này, cũng may tốc độ đọc chữ của cậu khá nhanh, nếu không quyển ‘sổ tay’ dày xấp xỉ từ điển Khang Hy này chẳng biết đến năm tháng nào Thời Khanh mới ngón hết. Tiếc rằng cậu đọc là một chuyện, còn nhớ lại là một chuyện khác, cho nên đọc qua thì chỉ là đọc qua, nắm sơ lược thông tin trong đó, còn chuyện nhớ hết? Sorry quá là ngoài tầm tay

~Dù vậy, cậu cũng cảm xúc vô cùng, hệ thống đúng là một vật thần kỳ, toàn diện toàn mỹ như vậy, nhỏ như thức ăn, hay lớn chừng các loại kỹ năng nghịch thiên, hoặc các loại đồ chơi lớn bé đều không đếm xuể, thực sự là quá hết lòng vì nam chủ lãnh huyễn khóc suốt cuồng bá duệ

(*) cao cao tại thượng của chúng ta mà tạo ra.

Nhưng mà... Thời Khanh rất muốn bóp chết chính mình, vì sao anh đây lại không phải nam chủ!

Tuy rằng sổ tay trình trọng tuyên bố, Thời Khanh thừa kế hệ thống, bản thân cậu chính là hệ thống, nhưng vì cái gì cậu là hệ thống mà không chôm được đồ trong hệ thống? Làm hệ thống mà còn phải xài điểm đổi đồ là thế quái nào? Có lí nào chủ nhân đi lấy đồ trong kho nhà mình còn phải vung tiền? Có phải đang làm chuyện dư thừa rồi không? Tất nhiên trừ khi cứng không phải là chủ nhà, mà chỉ là một người gác cửa nhỏ nhoi.

Bạn Thời Khanh thông minh đã xác định được vị trí của mình, nháy mắt được khai sáng.

Ha ha, bây giờ mình chỉ là một người gác cửa bé nhỏ, bảo vật mình trông coi toàn là của người ta, tranh bá thế giới, thống nhất vũ trụ chẳng phải chuyện của mình, trái ôm một chị phải nựng một em phía sau đàn em thành bầy cũng không liên quan tới mình luôn?

Ha ha, ha ha, ha ha. Nhìn mặt tui coi có vui không!

Thời Khanh càng nghĩ càng tức, nào có chuyện vào được hang động, tìm thấy kho báu lại phải hai tay dâng người khác? Cho xin, cậu không phải thánh mẫu bạch liên hoa, vào lúc này, cậu chấp nhận làm Grandet

(*) keo kiệt ôm hết của cải về nhà!

Nghĩ xong, Thời Khanh mở sổ tay lần nữa, bắt đầu tính toán xem làm thế nào để độc chiếm kho vàng này.

Trong chương ‘Làm thế nào để hệ thống kiếm được điểm’ của sổ tay có ghi, Thời Khanh phải tìm được một vị kí chủ, kí kết khế ước. Khi kí chủ hoàn thành xong nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra, được bao nhiêu điểm thì cậu cũng hưởng ké 50% số điểm ấy.

Du hồn của Thời Khanh bay lơ lửng, cậu cảm thấy rất bất mãn, cái loại điều kiện này còn có thể đáng khinh hơn nữa không?

Vốn cậu còn không định tìm kí chủ, nhưng mà nếu không tìm kí chủ, cậu sẽ không có điểm, không có điểm, đừng nói bảo vật, ngay cả cơ thể cũng đừng hòng có ấy chứ...

Ày, Thời Khanh vừa bức xúc vừa tự khuyên nhủ bản thân, cậu cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật mình phải hưởng chung kho với một tên nhóc chết tiệt khác. Nhưng nếu phải lựa một người, Thời Khanh phải tìm một người cực ăn ý với cậu!

Đang nghĩ tới đó, sổ tay bỗng dưng phát ra ánh sáng, một dòng chữ xuất hiện “Đã phân tích và tìm ra kí chủ thích hợp, hệ thống có muốn nhận hay không?”

Wow, nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền lao tới? Cậu vừa chuẩn bị tâm lí xong đã có người đưa tới cửa rồi?

Thời Khanh chưa kịp phản ứng, sổ tay lại xuất hiện một dòng chữ nhỏ khác: “Còn 10 giây suy nghĩ, nếu không nhận, hệ thống cần chờ 500 năm mới tìm được kí chủ thích hợp khác.”

Năm trăm năm? Đùa nhau à!? Ngồi mốc với sổ tay-kun chỗ này 500 năm, cậu sẽ phát điên luôn đó!

Vừa mới chọn ‘nhận kí chủ’, Thời Khanh liền cảm thấy trời đất đảo lộn, một lượng thông tin khổng lồ truyền vào đầu cậu như qua băng thông Internet, hình ảnh nối tiếp chồng lên nhau thành từng đoạn từng đoạn, tổ hợp lại thành cả cuộc đời dày đặc chông gai như một bụi hoa hồng.

Sau khi nhìn xong tất cả, hình ảnh cuối cùng dừng ở đôi mắt đen như lốc xoáy trên đại dương, thăm thẳm khiến người ta rung mình khiếp sợ.

Ngập tràn tử khí, u tối tận cùng và cả... không cam tâm.

Thời Khanh cả kinh, khi những ký ức ấy tiến vào bên trong cậu, cậu đã biết người trước mặt là ai.

Tần Mặc.

Kí chủ của cậu...

Thời Khanh ngây ngẩn, sau đó đã muốn hu hu hu bưng mặt chạy về ôm sổ tay-kun khóc thét, cầu đổi người, đổi người cho tui đi mà!

Ai mà muốn cùng một kẻ như vậy kí khế ước chứ? Cậu chỉ là quần chúng hết mực phổ thông, hồn nhiên hiền lành ngây thơ chân chất, dù chỉ số thông minh có cao cách mấy cũng không cách nào đấu lại đại ma vương được đâu!

(Sagi: Ngồi nghe em thụ thụ kỉ mà tui đau bụng quá=]])

Đây đâu phải kí khế ước, rõ ràng là muốn chơi cho du hồn cậu tan thành mây khói luôn mà!

Vừa nghĩ đến đây, sổ tay-kun tự nhiên tỏ ra trách nhiệm hiện lên một dòng: “Hủy hay không hủy? Nếu hủy lựa chọn phải chờ 500 năm.”

Thời Khanh nhìn thấy mấy chữ ‘500 năm’ này, không kìm được lại QAQ.

Lọt vào trong hoàn cảnh thăm liệt, đưa đầu bị chém một đao rứt đầu cũng bị chém một đao, Thời Khanh cảm thấy bất lực sâu sắc...

Cậu do dự không biết làm sao, đành hồi tưởng lại cuộc đời Tần Mạc tiên sinh này một chút.

Nói đại khái thì, Tần Mạc giống như là đứa con ghẻ trong nhà vậy. Cha Tần Mạc tính kế y, còn là loại hết lòng hết dạ hãm hại y vào chỗ chết, thế bằng mọi cách giết y, tốt nhất là đập y thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Thế giới của Tần Mạc là một thế giới khá kỳ ảo, theo kinh nghiệm lâu năm đọc tiểu thuyết của Tần Khanh, có thể xem đó là một điển hình cho thế giới tu chân.

Xuất thân Tần Mạc rất ưu tú, cha của y là Tần Chính Quân, chương môn phái Lăng Tiêu – một trong mười môn phái lớn bấy giờ, Tần Mạc là con trưởng, có thể xem là thiên chi kiêu tử, tiền đồ xán lạn. Tại thế giới lấy thực lực làm đầu này, Tần Mạc có tư chất linh căn ngàn năm hiếm gặp, ngộ tính cực cao, Tần Mạc trưởng thành từ sớm, tuy tuổi nhỏ nhưng tu vi lại không tầm thường.

Từ đây, có vẻ như y chính là một đại thiếu gia sinh ra đã ngậm sẵn thìa vàng, nửa đời sau không lo không nghĩ, bị người người ghen tị mới đúng.

Nhưng số mệnh trước giờ luôn bốn cột. Tần Mạc trẻ tuổi mà đã luyện đến Kim đan kỳ, oanh chấn cả giới tu tiên. Trong giới lại có tin vị ma tu chí tôn bấy giờ – kẻ duy nhất tu luyện đến Hợp thể kỳ – Lục Cửu Uyên, đã biến mất.

Đó vốn là tin tốt, tuy có vẻ không liên quan mấy đến Tần Mạc, nhưng Tần Chính Quân lại rất phấn khởi, sung sướng đến mức không kiềm được, sau khi điều tra nhiều lần, xác nhận được Lục Cửu Uyên đã chết, lão liền lộ mặt thật.

Tần Mạc khi ấy đã bước lên con đường phản trắc thênh thang không cách nào quay lại được.

Tần Chính Quân loান tin, nói tu vi Tần Mạc gia tăng nhanh chóng là do y nhập ma, sử dụng phương cách tàn bạo để tu luyện — dùng trăm đồng nam đồng nữ hiến tế, uống máu, bẻ xương, ăn thịt — khủng khiếp, ghê tởm tận cùng.

Dưới sự sắp xếp của Tần Chính Quân, lão đưa ra chứng cứ rành rành, không thể không tin.

Trong chốc lát, từ trên mây xanh, thiên chi kiêu tử rơi xuống trở thành kẻ bị mọi người phỉ nhổ, tu vi cao thâm của Tần Mạc từng khiến vô số người ghen tị, khi phương thức ‘tu luyện’ tàn bạo bị phơi bày càng thu hút sự chú ý của nhiều người. Đứng cao bao nhiêu, khi rơi xuống càng đau đớn bấy nhiêu.

Tuy bị hất đầy bùn nhơ, nhưng Tần Mạc vốn kiêu hãnh, hơn nữa tuổi trẻ ngông ngạo xem thường thứ thủ đoạn thấp hèn này, cho rằng ‘thanh giả tự thanh’. Pháp thuật của y đều là tuyệt học của Tần gia một tay Tần Chính Quân truyền đạt, cha mẹ y không thể nào tin thứ lời đồn vô căn cứ đó được.

Nghĩ như vậy, nhưng khi trở về, phản bội chân chính lại ở Lăng Tiêu phái chờ đợi y.

Đích thân Tần Chính Quân bắt giữ y, đối với sự bao vây đòi công bằng của những người tự xưng là ‘chính nghĩa’, đầu tiên giải thích, sau tỏ vẻ hổ thẹn, dứt khoát cùng Tần Mạc đoạn tuyệt quan hệ, còn đồng ý chính tay mình xử lý nghiệt tử này.

Ở trước mặt tất cả mọi người, lão chấn nát Kim đan của Tần Mạc, phế tu vi của y, để y trở thành một phế nhân.

Chờ tới khi tất cả rời khỏi, lão mới nói cho Tần Mạc biết sự thật.

Thì ra y không phải là con ruột của Tần Chính Quân, y là con trai của ma đầu Lục Cửu Uyên.

Năm đó, Tần Chính Quân và Nguyệt Nương tâm đầu ý hợp, kết tóc làm vợ chồng, nhưng Nguyệt Nương xinh đẹp vô ngần lại thu hút sự chú ý của ma đầu. Hấn cưỡng bức Nguyệt Nương, thậm chí còn làm cho nàng mang thai. Lục Cửu Uyên buộc Tần Chính Quân phải nuôi dưỡng Tần Mạc, Tần Chính Quân tuy yêu Nguyệt Nương vô cùng, nhưng đầu không lại Lục Cửu Uyên, chỉ có thể kềm nén hận thù, nuôi dưỡng tên nghiệt tử này thành người.

Sau khi biết tin Lục Cửu Uyên đã chết, thù hận suốt hai mươi năm của Tần Chính Quân cũng có thể báo, trút hết lên người Tần Mạc.

Lúc Tần Mạc biết được chân tướng thì vô cùng khiếp sợ, tuy nhiên những điều này là do chính miệng Tần Chính Quân nói ra, không thể nào là giả. Y nhớ đến những ghê lạnh hai mươi năm qua của cha mẹ, không còn cách nào có thể lừa mình dối người được nữa.

Dĩ nhiên Tần Mạc không phải là một người yếu đuối, y liều mạng chạy thoát, dù còn sống, nhưng rốt cuộc cũng trở thành phế nhân.

Tần Chính Quân không tha cho y, những kẻ tự xưng là chính nghĩa đó cũng sẽ không tha cho y.

Tháng ngày phiêu bạt lần trốn làm thiện lương của y hóa thành tro tàn.

Dù y không chết, nhưng cũng thành người không ra người quỷ không ra quỷ, tam quan của y hoàn toàn sụp đổ, mọi thứ vỡ tan như bọt biển, lòng tin đã tha hóa, thứ giúp Tần Mạc kiên trì đến tận bây giờ là chấp niệm ‘phải sống’.

Sau đó, y được cứu, được Lục Cửu Uyên giúp đỡ kiếp.

Khi Lục Cửu Uyên cứu y, cũng đem tuyệt học cả đời của hắn dốc lòng truyền thụ cho y. Hơn hai mươi năm Tần Mạc đều được dạy thế nào là chính nghĩa, thế nào là thiên đạo, thế mà bây giờ y lại bước trên ma đạo, trong lòng khó tránh khỏi việc ghét bỏ. Nhưng khi nghĩ tới Tần Chính Quân hai mắt đầy hận thù, Nguyệt Nương xa lánh khinh rẻ, khi chúng bạn xua đuổi, cười cợt, ánh sáng trong mắt y — nhẹ nhàng lụi tắt.

Tu vi của Tần Mạc không còn, tuy nhiên tư chất vẫn còn đó, y gia nhập ma đạo, tu vi tăng tiến cực kì nhanh, chỉ năm năm đã bước đến đỉnh phong. Tuy Lục Cửu Uyên tính tình bất định, không niềm nở với y, nhưng vẫn cung cấp được liệu để y chữa trị thân thể, phục hồi pháp thuật.

Khi Tần Mạc luyện tới Nguyên anh kỳ, Lục Cửu Uyên hỏi y, có muốn báo thù không, Tần Mạc bình thản nhìn lại hắn đáp muốn.

Khi y trở về đại lục Lăng Vân thì đã mang theo sức mạnh kinh khủng không ai có thể chống lại.

Tiếp theo, Thời Khanh không muốn nhớ nữa... thực sự làm cho người ta rợn tóc gáy, không có cảm xúc, không có thương hại, giống như là máy móc, giết, lại giết, lại giết, hình thành một vòng lặp vô hạn, thậm chí đâm máu tanh.

Tần Chính Quân chết, Nguyệt Nương tự sát, tất cả đều dùng phương thức khủng khiếp nhất để chấm hết.

Tu ma khác tu tiên, tu tiên khi có được Nguyên anh, có thể xuất khiếu, hợp thể. Còn tu ma, sau khi xuất ma anh, nếu phá tâm kiếp nuốt Kim đan, sẽ lập tức bước vào túy thể, đến khi độ kiếp.

Ngay lúc này, Lục Cửu Uyên vẫn luôn hồ hững đứng một bên xuất hiện, hắn đã chờ được đến lúc món ngon chín mùi.

(*) Chú thích:

1/. Lãnh huyệt khóa suất cường bá duệ: lạnh lùng đẹp trai điên cuồng bá đạo khí phách. Câu này sẽ được lặp đi lặp lại nhiều lần trong truyện, giữ nguyên Hán Việt sẽ tạo giọng điệu hay hơn, nên mình giữ nguyên.

2/. Grandet: là một lão tư bản keo kiệt, bủn xỉn. Có thể tra google để biết thêm chi tiết.

3. Chương 3

Thì ra sự thật năm đó chính là như thế này.

Nguyệt Nương, mẹ của Tần Mạc có thể chất vô cùng đặc biệt mà không ai có được, đối với người tu ma có thể xem như là thuốc bổ tốt nhất, tuyệt thế lô đỉnh.

Lục Cửu Uyên phát hiện bí mật ấy, mơ ước thân thể của Nguyệt Nương, dùng thủ đoạn ti tiện để cưỡng bức nàng. Nhưng thể chất của Nguyệt Nương vượt ngoài tưởng tượng của Lục Cửu Uyên, chỉ có thể dùng một lần, phá thân rồi sẽ không thể giúp hắn nữa, tựa như hoa phù dung sớm nở tối tàn, chỉ một lần, vầng hào quang khuynh thế kia đã hoàn toàn biến mất.

Lục Cửu Uyên không phải kẻ mê luyện tình dục, hắn một lòng cầu ma, theo đuổi đỉnh cao của sức mạnh. Dù Nguyệt Nương có xinh đẹp nhường nào, hắn cũng không mảy may động lòng.

Chỉ là Lục Cửu Uyên tiếc hận, tu vi của Nguyệt Nương không cao, dùng một lần tuy có thể đột phá cảnh giới, nhưng thật là lãng phí vô cùng. Nếu có thêm một cơ hội nữa, hắn nhất định chờ tu vi của nàng ta cao hơn rồi mới sử dụng, như vậy mới có thể khai thác hết giá trị của loại tài nguyên này.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hồi hận.

Lục Cửu Uyên tiếc nuối, vốn tưởng rằng đã không còn cách nào nữa, ai ngờ đâu Nguyệt Nương lại mang thai.

Chỉ một lần, một lần duy nhất, vậy mà nàng ta lại có thai.

Nguyệt Nương muốn hủy đi đứa trẻ này, nhưng Lục Cửu Uyên có cảm giác nó hẳn là không tầm thường, nó sẽ kế thừa được thể chất đặc biệt của Nguyệt Nương.

Lục Cửu Uyên vô cùng hưng phấn, quả là trời xanh đã ban cho hắn thuốc bổ để ngồi lên ghế thiên hạ chí tôn.

Lục Cửu Uyên hiểu biết rộng rãi, còn có một lần kinh nghiệm như vậy, càng thêm dốc lòng mưu tính. Trong huyết quản đứa trẻ này chảy dòng máu của hắn, hắn lại đưa nguyên thần của mình vào, nếu nó có thể sống sót được, sau này tu vi nhất định tăng rất nhanh, chỉ cần đợi vài chục năm, hắn đã có thể an tâm hưởng dụng.

Vì vậy... mới có Tần Mạc của ngày hôm nay.

Nếu đem ra so sánh, bị cha ghê hăm hại chưa là cái đỉnh gì, thủ đoạn của cha ruột mới là trác tuyệt.

Khi Tần Mạc biết được sự thật, mặt không đổi sắc, nhưng trái tim đã rơi xuống vực sâu, bị bóng đêm quán đặc dung hòa thành một.

Lục Cửu Uyên có thể xem là kẻ mạnh nhất đại lục Lăng Vân. Dù Tần Mạc đã đến Túc thể kỳ cũng không thể chống lại hắn.

Tuy nhiên Tần Mạc này, cũng là một kẻ ngoan độc cực hạn, ngoan với người khác và càng độc với chính mình.

Trước mặt Lục Cửu Uyên, Tần Mạc tự tay đập nát ma anh của mình, hủy đi tu vi có thể khiến toàn bộ Lăng Vân khiếp sợ, lần thứ hai triệt để trở thành một tên phế nhân từ đầu đến đuôi.

Sau đó y nhếch môi, dùng âm thanh lạnh lùng đến rét buốt hỏi: “Ta phá hỏng thứ ngươi mong đợi đã lâu, có giận không?”

Lục Cửu Uyên nổi bão, bao nhiêu tâm huyết bỏ ra, tính kế lâu như vậy, thế mà vào thời khắc quyết định lại kiểm củi ba năm thiêu một giờ, bị hủy trong phút chốc!

Hắn phần nộ bóp cổ Tần Mạc, hai mắt đỏ ngầu đầy ma tính, chỉ cảm tức không thể bóp chết y.

Đối mặt với lửa giận điên cuồng của Lục Cửu Uyên, Tần Mạc vẫn vô cảm, gương mặt thừa kế từ dung nhan tuyệt thế của Nguyệt Nương đầy vẻ chế giễu.

Lục Cửu Uyên không giết y, hắn hung ác ném Tần Mạc xuống đất, lạnh lùng nói, “Ta có thể dưỡng được ngươi một lần, cũng có thể dưỡng được ngàn vạn lần!”

Chính xác thì, khi Tần Mạc tự phế tu vi, lộ đỉnh hắn cực khổ luyện được liền bị phế, nhưng không sao, chỉ cần thể chất của y vẫn còn tồn tại, hắn có thể dưỡng ra lần thứ hai! Thứ Lục Cửu Uyên muốn, chưa bao giờ không có được!

Ký ức tới đây thì dừng.

Bởi vì ký ức lướt từ quá khứ, đã lướt tới đến hiện tại...

Đúng vậy, bạn Thời Khanh xuất hiện đúng lúc hợp tình hợp lý vậy đó, ngay lúc Tần Mạc không còn tu vi, bị Lục Cửu Uyên nhốt lại.

Xét những chuyện đã xảy ra, Tần Mạc tuyệt đối là một tên bệnh thần kinh thực sự. Dù tâm hồn trước kia có trong sạch, thiện lương chừng nào, nhưng bị phản bội liên tục như vậy, làm sao có thể vẹn nguyên như lúc đầu? Đó không phải là thánh mẫu Maria, mà là bị não tàn cộng thêm thiếu năng trí tuệ.

Nhìn Tần Mạc như thế, tất nhiên không thể nào nào tàn với thiếu năng được rồi, cho nên y nhất định là bị biến thái.

Hợp tác lâu dài với một tên biến thái, quần chúng Thời Khanh bé nhỏ cảm thấy áp lực thật nặng nề.

Thời Khanh không phải một người không quyết đoán, nhưng bây giờ cậu thực sự rất lưỡng lự, trong lòng không muốn kí khế ước với Tần Mạc, tuy nhiên lại không muốn ngồi xổm chờ tiếp năm trăm năm. Năm trăm năm đó! Chỉ có một mình cậu, không ăn không uống không giải trí, không ai nói chuyện... Năm trăm năm sau, đảm bảo cậu cũng bị bệnh thần kinh.

Huống hồ, ai biết rủi năm trăm năm sau, chờ đón cậu lại là vị Thánh Tăng đến từ Đông Thổ nước Đại Đường rủ cậu cùng nhau thỉnh kinh, hay là một người còn thần kinh hơn cả tên kí chủ này?

Dựa trên vị kí chủ đầu tiên mà phán đoán, suy ra Thời Khanh không thể hi vọng quá nhiều.

Thêm nữa, trong đáy lòng Thời Khanh cũng có một chút bối rối nhẹ.

Nếu cậu không xuất hiện, không kí khế ước với Tần Mạc, sau này y sẽ như thế nào? Bị Lục Cửu Uyên cắn bả kia ngược đến chết? Hay có thể trở người lật đổ Lục Cửu Uyên, sau đó hoàn toàn tha hóa rồi đi trả thù đời.

Thời Khanh dùng não cá vàng của cậu YY vài khả năng, phát hiện, cái nào cũng vô cùng thảm khốc, vô cùng bị kịch...

Tuy rằng chuyện không liên quan tới cậu, nhưng cậu đã nhìn qua hết thấy, sao có thể giả bộ làm ngơ?

Thời Khanh chợt lưỡng lự của cậu vài nhất, cuối cùng cũng quyết định.

Năm trăm năm, cậu chờ không nổi. Đã biết y, cậu cũng không thể bỏ mặc, nếu cứ để Tần Mạc như vậy, nhất định không tới năm trăm năm sau thì cậu đã chết vì cắn rút.

Quyết định xong, Thời Khanh không do dự nữa, cậu mở sổ tay-kun, chọn nhận kí chủ.

Sau đó kí khế ước thế nào, Thời Khanh đã dự sẵn rồi. Nếu đối phó với những kẻ đặc biệt như Tần Mạc, cậu phải lên sân khấu một cách hoành tráng, lần đầu tiên gặp mặt phải áp đảo đối phương ngay lập tức, sau đó tỏ ra thần bí, biểu hiện cậu rất là khí phách trác tuyệt, nhanh chóng gọn lẹ thu phục y.

Đảo qua đảo lại, cậu đã nghĩ được vài cách hay, thử tưởng tượng một lần, chuẩn bị xong, Thời Khanh liền xuất hiện trước mặt Tần Mạc.

Thời Khanh không biết hình dạng hiện tại của cậu thế nào, nhưng khi cậu vừa xuất hiện, Tần Mạc đã lập tức chăm chú nhìn về phía cậu, khiến cho một du hồn không tìm phổi như cậu cũng không kiềm được mà run rẩy.

Tần Mạc tựa người vào tường, hắc y trên người như dung hợp cùng bóng đêm, trên mặt lơ thơ râu xoăn mấy sợi tóc mỏng manh, tương phản hoàn toàn với vầng trán trắng tái, cũng làm cho đôi mắt sâu thẳm khiếp nhân kia càng kinh khủng.

Thời Khanh bị y nhìn tới cả người không được tự nhiên, nhưng cậu nghĩ tới nhiệm vụ của mình thì nhanh chóng tỉnh táo lại, trước tiên là nâng cao vị thế bản thân, làm một tân hệ thống cao ngạo, cậu phải thể hiện được đầy đủ bá khí của mình.

Nhìn xuống được một lúc, Thời Khanh mới chịu nói ra lời cậu chuẩn bị đã lâu.

“Muốn sống không? Nếu muốn... thì kí khế ước với ta.”

Nói xong câu đó, Thời Khanh không khỏi đắc ý, màn dạo đầu của cậu thiết là ngẫu tới chừng nào nha, bá khí xung quanh nhảy lên theo cấp số nhân luôn...

Nhưng mấy cái ý nghĩ linh tinh của cậu đột nhiên bị một giọng nói trầm thấp khàn đục ngắt ngang—“Được.”

Khoan khoan khoan!!! Hình như nhằm kịch bản rồi, anh zai kia, lời thoại của anh phải là ‘Người là ai’ ‘Người có mục đích gì?’ ‘Người muốn gì?’ vân vân, vì sao anh lại dễ dàng nhận lời một kẻ không quen biết như tui, tui còn biên sẵn nhiều kịch bản hoa lệ chờ anh tiếp mà! Đừng có cắt cảnh của nhau chứ!

Thời Khanh rất muốn làm như không nghe thấy gì giả điếc giả ngu diễn tiếp phần của cậu, nhưng mà như vậy có vẻ quá thiếu năng, không hợp hình tượng oách số zách của cậu. Cậu do dự, cuối cùng lí trí chiến thắng, knock out tâm tính gốc gác khùng điên.

“Như vậy... khế ước hoàn thành.” Ấy ăy ăy, thiệt không vui chút nào, rõ ràng là một quang cảnh bi tráng, thời khắc lịch sử trọng đại, nhưng chỉ có ba câu là kết thúc... Không cam tâm...

Tần Mặc ngẩng đầu lên, đôi mắt như khóa chặt lấy làn khói màu đen sáng mờ kia, trên gương mặt sắc sảo không có một biểu cảm dư thừa, tuy nhiên sâu trong ánh mắt là kiên định và chấp nhất tận cùng.

Dù là ai, thần cũng được, ma cũng tốt, y chỉ cần sống sót. Còn sống, là có thể kết thúc được nguồn cội tất thấy mọi oan nghiệt này.

(*) Nguyên văn là: Chuyên trách báo xã đích kí chủ – Báo xã là một từ ngữ mạng TQ, hàm ý là trả thù xã hội.

4. Chương 4

Khi Tần Mặc đồng ý, khế ước liền tự động thành lập.

Một luồng sáng bạc nháy lên, một người một hồn được dịch chuyển tới không gian của hệ thống.

Thân thể của Tần Mặc vẫn yếu ớt như trước, nhưng kiên cường bất khuất, cộng thêm hàng năm tu luyện, thể chất tốt hơn người bình thường rất nhiều lần, nên không thể nhìn ra được chút yếu ớt nào.

Trường bào màu đen khoác trên người y được dệt bằng chất vải đặc biệt, như nước như sương, phủ trên da thịt trắng tuyết tương phản, lúc y đứng thẳng, liền có ý vị siêu phàm thoát tục.

Thời Khanh cảm thán một chút, không hổ là người tu tiên nhiều năm, dù sau này đổi nghề làm ma đầu, nhưng tiên khí trên người vẫn là thật, so với loại dân chợ búa nhà cậu, đúng là khác một trời một vực.

Thời Khanh không đợi Tần Mặc mở miệng đã tự giới thiệu: “Tôi là 89757, ừm, anh cũng có thể gọi tôi là Thời Khanh – hệ thống chuyên dùng của anh. Sau này tôi sẽ thông báo và thực hiện nhiệm vụ cùng anh.”

Mấy cái này có ghi sẵn trên sổ tay học làm hệ thống cấp tốc, Thời Khanh chỉ cần nhớ lại rồi đọc ra.

Nói xong cậu chỉ về phía tường đối diện, trong lòng nghĩ ‘hiện’.

Trên bức tường trống rỗng xuất hiện một cái màn hình lớn.

Ánh mắt Tần Mặc bị màn hình thu hút, y hơi nghiêng đầu nhìn qua. Khuôn mặt sạch sẽ xinh đẹp, đường cong hoàn mỹ từng li từng tí, mắt sâu mũi cao, đôi môi mỏng tạo cảm giác lạnh lùng. Gương mặt trông có vẻ nữ tính, nhưng sự kiên nghị ẩn hiện lại làm người ta không thể nào nhầm lẫn giới tính của y được.

Thời Khanh nhìn thoáng qua, không tìm được nuốt một ngụm nước bọt, một dòng suy nghĩ đáng khinh nảy ra ... sinh được một đứa con như vậy, Nguyệt Nương kia chắc đẹp dữ dội lắm ha... Khụ khụ, Thời Khanh nhanh chóng xua ý nghĩ xấu xa này đi, quay về chính đạo.

Cậu hắng giọng một cái, tiếp tục giới thiệu: “Chỗ này là bảng thao tác của anh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được điểm thưởng, có điểm thưởng có thể đổi được đồ. Tóm lại có ba hướng lớn để anh chọn, thứ nhất là tăng cường sức mạnh, thứ hai là các vũ khí, phương tiện, thứ ba là phục vụ giải trí. Mỗi hướng lại chia ra nhiều nhánh nhỏ, tôi không nói hết được, anh có thể tự nghiên cứu.”

Hệ thống đưa ra loại điểm này rất giống phong cách công nghệ cao của tương lai, tuy nhiên đồ bên trong lại khá toàn diện. Võ lâm bí tịch, bí kiếp tu chân, còn có thể chất đặc biệt, thể chất khó tìm, cả các loại huyết thống... Đương nhiên mấy thứ vũ khí như súng ống, đạn pháo gì cũng đều có.

Thời Khanh đã sớm xem qua trước, cậu còn có thể nhìn được nhiều hơn cả Tần Mặc nữa kìa. Dù sao bây giờ Tần Mặc chưa đủ cấp, chỉ có thể nhìn tới mấy thứ cấp thấp gần đó. Mà cậu lại không bị hạn chế, có thể ngó qua tất thấy. Chỉ tiếc là, nhìn được thì sao, thân thể thiên thần có thể xưng là nghịch thiên, đòi tới cả triệu điểm, đừng nói tới chuyện mua, cậu là một gã mù toán học, nhiều số không như vậy đếm còn không đếm nổi...

Thời Khanh để Tần Mặc nhìn cho quen một chút, chợt thấy y không hỏi gì nữa. Cậu vốn hoạt bát nhiều lời không thích ứng được, vì vậy chủ động giải thích. “Những vật anh nhìn thấy chỉ chiếm khoảng 1%, những thứ khác bị giới hạn cấp bậc, chờ anh hoàn thành nhiệm vụ, có thể mở ra thêm.”

Tần Mặc vẫn luôn im lặng bây giờ mới mở miệng, y nhìn qua, ánh mắt chính xác mà dán vào Thời Khanh, hỏi rõ ràng, “Ta phải làm thế nào?”

Thời Khanh không quen bị nhìn như vậy, cậu cảm thấy có chút may mắn vì mình không có hình dạng, nếu như có thân thể, bị y nhìn thế này nhất định sẽ rụng rời tay chân. Ánh mắt có thể giết người gì đó, bây giờ cậu đã thấu hiểu rồi.

“Nhiệm vụ là ngẫu nhiên, anh nhận nhiệm vụ sẽ được dịch chuyển đến một thế giới khác, dựa vào đầu mỗi nhiệm vụ, cố gắng hoàn thành yêu cầu được đưa ra. Sau khi anh làm xong, hệ thống sẽ xem xét phán đoán, từ đó anh có thể đạt được số điểm tương ứng.”

“Nguyên thần của ta ở đây, vậy thân thể thì sao?”

Quả nhiên là người tu chân, khả năng tiếp nhận quá mạnh, hỏi câu nào cũng ngay chóc trọng tâm.

Thời Khanh không dám khinh thường, ngược lại cậu cảm thấy khá thoải mái. Tần Mặc nhìn qua có vẻ lạnh lùng, khó ở chung, nhưng tuyệt đối là một người làm việc có hiệu suất cao, đối với cậu là chuyện tốt. Kí chủ hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh chóng tốt đẹp, cậu cũng có thể có nhiều điểm hơn.

“Có lẽ anh đã cảm nhận được, nơi đây là một không gian độc lập, dù nguyên thần của anh đã tách rời cơ thể, nhưng vì ở trong không gian khác, nên thời gian sẽ ngưng lại. Nói cách khác, khi anh bắt đầu nhiệm vụ, thân thể trong không gian cũng sẽ ngưng lại.”

Tần Mặc gật đầu, cuối cùng nói ra ba chữ: “Bắt đầu đi.”

Thời Khanh ngẩn người, trong lòng cậu khẽ chớp mắt, bắt đầu? Đại ca, anh không hỏi nữa sao? Không nói chuyện một chút sao? Chúng ta mới tám chuyện có năm phút thôi mà, hơn nữa bốn phút ba mươi giây là tui đọc bản thuyết minh... Không cần bồi đắp chút tình cảm hả?

Thời Khanh thăm dò: “À... Anh không có gì cần hỏi?”

Tần Mặc không thèm giữ thể diện giùm cậu, “Không có.”

Thời Khanh ghen muốn chết, xoay người nhìn về phía sổ tay-kun khóc hức hức hức, lẽ ra cậu nên chờ năm trăm năm sau nữa... Ma đầu là chuyện nhỏ, trả thù xã hội cũng thôi đi, nhưng mấu chốt ở chỗ — mấy đứa nói xem làm thế nào để một tên hoạt bát như cậu ở chung với một kẻ mặt than như ai kia được? Giữa hai người quả thực bị ngăn cách bởi đỉnh Everest cao chót vót mà.

Thời Khanh ầm ục trong lòng, nhưng cậu là một người thức thời, làm nhiệm vụ nhanh cũng tốt, sẽ được nhiều điểm, cậu cũng có thể mua cho mình một thân thể thích hợp hơn một chút.

Nghĩ vậy, Thời Khanh máy móc nói: “Xin đặt tay trái lên nút ấn màu đỏ trên bảng điều khiển.”

Tần Mặc bước tới làm theo lời cậu, Thời Khanh nghe theo hướng dẫn của sổ tay, bay lơ lửng qua. Một làn sương mù màu đen phủ lên bàn tay trái tiêm dài trắng nõn của Tần Mặc.

Sau đó Thời Khanh nói, “Dùng lực, đúng, dùng lực... nữa, ừm, vậy đó...”

Sổ tay-kun vẫy xem bên cạnh: Tuổi, tuổi tuyệt đối tuyệt đối không có nghĩ bậy đâu...(Sagi: tui cũng phi thường mún nói câu giống sổ tay-kun TTvTT)

Dưới sự hợp tác ăn ý khắng khít của hai người, nút ấn màu đỏ hạ xuống, màn hình lớn tối sầm lại, khi nó sáng lên lần nữa đã hiển thị nội dung tóm tắt trọng tâm của nhiệm vụ.

Thời Khanh nhìn thoáng qua liền hít vào một hơi, số Tần Mạc không tệ, hình như là cổ đại, hẳn là cũng dễ xơi.

Sau đó cậu nhìn phần gợi ý.

Bối cảnh là một triều đại hư cấu trong lịch sử — Đại Khánh triều. Nhiệm vụ đặt ra trong hoàng cung ở kinh thành.

Hoàng đế đời thứ ba của Đại Khánh là một kẻ bảo thủ, tuy không được trăm họ tán dương nhưng cũng không phải một tên hôn quân, thế mà tuổi tác càng cao, thì càng có vẻ hồ đồ đi.

Vì bản thân càng lúc càng già, mà thái tử càng ngày càng trưởng thành chín chắn, sủng phi ở bên gối không ngừng châm ngòi thổi gió, hoàng đế càng ngày càng cảm thấy thái tử chướng mắt, sinh lòng muốn phế y. Thái tử là con trai hoàng hậu, lại là con trưởng, vô cùng danh chính ngôn thuận. Khuyết điểm duy nhất là y ham mê nam sắc, thích nuôi luyện đồng. Không đến mức chẳng màng nữ sắc, mà ngược lại năng lực của y khá mạnh, dù ít khi sủng hạnh nữ nhân, nhưng lần giường một lần là lập tức hai vạch. Ba mươi hai tuổi đã có năm nam hai nữ, có thể nói là chuẩn ngựa nọc trong bầy ngựa chiến.

Lão hoàng đế bây giờ đã quá sáu mươi, dưới gối cũng có bảy người con, nhưng chỉ có hai đứa là con trai.

Trưởng tử do hoàng hậu sinh hạ là Vinh Thành, thứ tử là con trai Lệ phi tên gọi Vinh Tường.

Tuy rằng đã sớm lập ngôi thái tử, nhưng Lệ phi được sủng ái nhiều năm, dã tâm càng ngày càng lớn, lão hoàng đế lúc này có tư tâm, càng khiến nàng có thêm nhiều hi vọng, không tranh được ngôi hoàng hậu, thì cũng đoạt ngôi thái hậu.

Một trận tranh đấu đoạt vị quyết liệt ngầm khởi, chỉ cần một mồi lửa nhỏ sẽ bùng lên thành một đám cháy rực trời.

Mà nhiệm vụ lúc này, Tần Mạc sẽ xuyên vào thái tử Vinh Thành, bốn phận của y là —đăng cơ vi đế.

Thời Khanh nhìn nội dung nhiệm vụ, nhất thời ngơ ngác, đăng cơ làm hoàng đế cái gì... Nhiệm vụ đầu tiên đã thâm như vậy, Tần Mạc anh là may mắn hay xui xẻo đây!

Thời Khanh thần thức không thôi, kế tiếp màn hình lại hiện thêm một dòng làm cậu cảm thấy rớt xuống đất.

“Giới hạn thời gian: bảy ngày.”

Không phải thứ cậu đang nghĩ chứ? Trong vòng bảy ngày leo lên ngai vàng?

Móa... Đùa nhau à!!!

5. Chương 5

Thời Khanh nhớ lại nội dung tóm tắt của nhiệm vụ, thật ra thì từ thái tử lên ngôi hoàng đế cũng không phải thực sự quá khó.

Lão hoàng đế mặc dù không ngu ngốc, tuy nhiên tuổi tác đã cao, không tránh khỏi có phần hồ đồ. Lệ phi trẻ trung xinh đẹp, dù lẫn lộn trong cung gần hai mươi năm, nhưng ngại quá, trời sinh nàng ra cũng chỉ có thể làm nũng ,vội vỉnh với lão già kia, thủ đoạn thực sự không đáng nhắc tới.

Tuy nàng đã hết lòng giúp đỡ cho gia tộc mình, nhưng một gia tộc lớn như vậy, vẫn còn tồn tại nhiều kẻ không biết thức thời. Nàng chỉ có thể miễn cưỡng nâng đỡ nhị ca lên đến chức phó thống lĩnh thị vệ đã là cực hạn, không có cách nào trèo cao hơn nữa.

Nhị hoàng tử Vinh Tường năm nay vừa mới hai mươi tuổi, vẫn là một tên mao đầu tiểu tử, tuy chưa bị nuôi tới mức trở thành một tên ăn chơi trác táng, nhưng còn trẻ khó tránh được có lúc làm việc không nhìn trước ngó sau. Vì những lời ám chỉ của mẫu thân và phụ hoàng, hẳn liền nghĩ mọi sự đã nằm trong lòng bàn tay,

càng thêm huênh hoang tự mãn, ngông cuồng phách lối, đối với thái tử chưa từng biết nhún nhường là gì, tranh một tranh, đấu một đấu, cũng không có khả năng đoạt được ngôi vàng.

Đối thủ chỉ có bấy nhiêu khả năng, thái tử chỉ cần ở yên đó, cố gắng không mắc phải sai lầm bị người ta túm đuôi, từ tốn chờ lão hoàng đế chết đi, nhất định sẽ thuận lợi đăng cơ.

Vậy mới nói, theo quan điểm cá nhân, Thời Khanh cho rằng nhiệm vụ này cũng không đến nỗi, với người mới như Tần Mặc chỉ là một trải nghiệm vừa mức.

Nhưng mà! Giới hạn thời gian là ý gì đây?!

Bảy ngày... Một tuần... Kế vị?!

Thời Khanh cười ha ha, cậu không biết từ khi nào long ý lại dễ ngồi như vậy?

Bên này hệ thống-kun còn đang xoắn xuýt, đương sự Tần Mặc lại vô cùng bình tĩnh, không hề thắc mắc nội dung nhiệm vụ, không cần Thời Khanh nhắc nhở đã tự ngộ ra cách tiếp nhận.

Không sai... Trong lúc Thời Khanh bối mớ không ngừng, y đã nhanh nhẹn đi nhận nhiệm vụ rồi.

Thời Khanh thực sự muốn hét lên, xúc động là ma quỷ nha anh zai! Không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị phạt đó!

Tiếc rằng miệng của Thời Khanh không nhanh bằng tay của Tần Mặc, chưa kịp gào lên thì đã xuyên mắt rồi...

Trong lúc trời đất quay cuồng, Thời Khanh hình như nghe có âm thanh vang vọng bên tai: “Đưa tặng miễn phí một thân thể.”

Trong cái rủi có cái may, Thời Khanh cảm động, dù nhiệm vụ rất troll, nhưng lại quan tâm đưa tui một thân thể để dùng? Có lời rồi!

Nghĩ vậy, nhưng sau khi Thời Khanh tỉnh dậy, cậu hoàn toàn vỡ nát.

Thân thể đặc biệt cut cmn đi! Miễn phí cut cmn đi! Quan tâm chó má cut hết cmn đi!!!

Vì sao ông đây lại biến thành ngọc bội? Ai muốn làm một cục đá hử? Stoppp cho tui!

Lúc Thời Khanh sắp bùng nổ liền cảm thấy có cái gì đó ầm ập bao lấy cậu, vừa ngước lên, đập vào mắt là một khuôn mặt cực lớn...

Đậu xanh rau má, dọa tiểu gia hết hồn!

Nhưng cậu chợt tỉnh táo lại, thái tử Vinh Thành, không... bây giờ là Tần Mặc.

Thời Khanh tỉ mỉ soi qua Tần Mặc, dù dung mạo phong hoa tuyệt thế kia đã bị thay thế, nhưng đôi người ngập tràn lệ khí vẫn còn vẹn nguyên như trước.

Tần Mặc nhìn chằm chằm ngọc bội trong tay, y có thể cảm nhận được khí tức của Thời Khanh, biết làn sương đen kia đã trốn vào trong mảnh bạch ngọc này.

Y vuốt ve ngọc bội trong tay, lúc này mới miễn cưỡng nhận ra có một hơi thở sau lưng mình.

Khi y đứng dậy, kẻ đó cũng đứng lên. Mái tóc đen chảy dài từ trên bờ vai, để lộ gương mặt trắng nõn, tế mi, mũi nhọn, môi son, tỏa ra một cảm giác mềm mại đến mong manh.

Từ góc nhìn của Thời Khanh, vừa mới liếc thấy cậu đã muốn gục.

Móaaa! Đó là nam nhân hử, nam nhân hử, có đúng là nam nhân không hử!

Ngọc bội không thể động, nhưng tầm nhìn của Thời Khanh vẫn rất bao quát, dù tên này mảnh mai thế nào, nhưng có hầu kết kia thấy không! Hơn nữa ngực phẳng, dù một em gái LCD chừng nào cũng không thể phẳng tới mức đó.

Trên cơ thể trơn bóng kia đầy dấu hôn. Thử nói xem, hai tên nam nhân không mặc quần áo lăn lăn trên giường là tình huống gì?

(Sagi: là tình huống mà sau này cũng sẽ bị=]]) Thời Khanh đột nhiên nhớ tới mấy chi tiết lật vạt trong giới thiệu: thái tử hảo nam phong, thích nuôi luyện đồng...

Như muốn đập nát tam quan của Thời Khanh, nam tử kia cười một chút, hất mái tóc đen dài ra sau vai, dịu dàng nói: “Điện hạ? Nô gia tới hầu hạ người.”

Tần Mạc vẫn vuốt ve ngọc bội trong lòng bàn tay, y hơi quay đầu lại, giương mắt nhìn một chút, đôi môi mỏng khẽ khép mở, phun ra một chữ duy nhất: “Cút.”

Hờ hững như vậy, nhưng tựa một mũi tên sắc nhọn, mang theo khí thế bức nhân, đâm thẳng vào lòng người.

Nam tử run lên, sắc mặt đột ngột tái đi, dường như muốn nói gì đó, thế mà khóe mắt Tần Mạc vừa liếc qua, nam tử đờ người, té xuống giường, khẩu đầu tạ tội rồi rời khỏi đại điện.

Thời Khanh sợ ngây người, có chuyện gì vừa xảy ra vậy? Khụ khụ... Dù cậu không muốn coi đông cung sống của nam nam, nhưng người bị đuổi đi rồi sao? Có hợp lý không đó? Có coi là phá kịch bản không? Tần Mạc anh không để ý tới nhu cầu của thái tử sao? Thái tử người ta thích... khụ... nam phong đó...

Cậu không dám lên tiếng, không biết Tần Mạc muốn làm gì. Đợi nửa ngày thì đợi không nổi nữa, vừa định mở miệng hỏi, không ngờ Tần Mạc lại nằm xuống, đắp chăn ngủ...

Thời Khanh loay hoay trong ngọc bội, cọ cọ nhích dần lên phía trước, chỉ có thể trông thấy rèm mi khép lại của người kia... Phắc! Anh nhắm mắt làm gì?

...Không thể nào!

Thời Khanh vẫn không bỏ cuộc, nhìn người ta nửa ngày, cuối cùng cũng chịu xác nhận là cậu tự lừa mình dối người.

Tần Mạc thực sự đang ngủ.

Thời Khanh nổi bão, đại ca à đừng không chuyên nghiệp vậy! Bấy ngày rất gấp đó, đứng dậy làm nhiệm vụ đi mà!

Thời Khanh bị người kia nắm chặt trong lòng bàn tay, nhúc nhích cũng không được, nhưng cậu vẫn còn có thể nói chuyện, liền thấp giọng nói: “Đừng câu giờ, nhiệm vụ thất bại sẽ bị trừng phạt.”

Chưa nói xong cậu đã bị y xiết chặt, âm thanh phía trên truyền xuống: “Câm miệng.”

Thời Khanh: ...QAQ làm ơn mắc oán...

Tần Mạc nhắm mắt lại, cầm ngọc bội, trực tiếp ra lệnh: “Đi ngủ.”

Thời Khanh xoay xoay cơ thể bằng đá của cậu, hết cách rồi, người bên cạnh đã hít thở đều đều.

Thời Khanh giật mình, một tia sáng lóe lên trong đầu, đột nhiên thấu hiểu. Nghĩ kỹ lại, Tần Mạc đã không thể ngủ một giấc ngon từ rất lâu rồi. Lúc trước còn có tu vi vô thượng chống đỡ, sau khi tự phế tu vi, y liền trở thành người bình thường, chênh lệch trước sau rất lớn.

Dù y xuyên tới dị thế, nhập hồn vào thân thể khác, nhưng tinh thần vẫn vô cùng mệt mỏi, có thể chịu được đến bây giờ e là đã đến cực hạn.

Nghĩ như thế, Thời Khanh thở dài, cũng không giãy nữa, nằm yên trong lòng bàn tay y. Tuy không thích y nắm chặt mình như vậy, nhưng dù sao cậu cũng chỉ là một mảnh ngọc bội, giác quan không quá mẫn cảm, cũng không hẳn là đau, còn chưa kể hành động này của y như rất thiếu cảm giác an toàn, đáng thương như vậy, cậu sẽ không thêm truy cứu.

Sau khi thông suốt, cậu liền đánh một giấc ngon lành.

Sau khi tỉnh dậy, cậu phát hiện mình đang ở một nơi khác. Nhìn sơ một lượt, Thời Khanh trông thấy một giá sách rất có ý vị cổ phong, bình phong chạm lan trổ ngọc, tay vịn hoàng hoa lê, trên bàn bày biện nghiên mực xa xỉ, giá bút tinh xảo... Hình như là thư phòng? Tầm mắt Thời Khanh dịch sang một chút, nhìn thấy Tần Mạc mặc y phục thái tử.

Đầu óc Thời Khanh đang mơ màng, đột ngột tỉnh lại... Nhiệm vụ, làm nhiệm vụ!

Mịa, ngủ hết một ngày cmn rồi!

Thời Khanh vội vã, nhìn thấy Tần Mạc vẫn ung dung xem sách thảo dược, cậu như bị châm ngòi, bùng nổ: “Nhiệm vụ có thời hạn bảy ngày, nếu không hoàn thành sẽ bị xử phạt đó!”

Ánh mắt Tần Mạc dừng trên quyển sách kia, hờ hững hỏi: “Cậu, cũng sẽ bị phạt sao?”

Thời Khanh sửng sốt, theo bản năng trả lời: “Không có.”

“Vậy cậu gấp cái gì?”

Thời Khanh: ...

Thấy Thời Khanh không nói nữa, Tần Mạc lại hỏi: “Nếu ta hoàn thành nhiệm vụ, cậu có được lợi không?”

Thời Khanh hoàn hồn, khẽ ho một chút, nói: “Ừm... Có một chút.”

Tần Mạc vu vơ “A” một tiếng.

Thời Khanh thực sự không hiểu nổi suy tính của người kia, nhưng cậu cũng không phải kẻ thích giấu diếm, hơn nữa cậu cũng không muốn Tần Mạc suy nghĩ lung tung, cho nên sẵn khoai đáp: “Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, anh sẽ bị trừ một số điểm tương ứng với nhiệm vụ. Nếu bị trừ quá một ngàn điểm, anh sẽ bị loại trừ!”

Thời Khanh cố gắng nói một cách nghiêm túc nhất có thể, nhưng Tần Mạc cũng chỉ hơi giương mắt lên, không hé miệng, vẫn chuyên tâm nghiên cứu quyển sách thảo dược...

Thời Khanh chỉ có thể tiếp tục: “Nếu anh hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ được hưởng 50% số điểm.”

Câu này hình như có thể gợi lên hứng thú của Tần Mạc, y liếc ngọc bội, hỏi: “Cậu cũng cần có điểm?”

“Đương nhiên!”

“Để làm gì?”

“Mua một cơ thể!”

Tần Mạc nhìn ngọc bội chăm chú, bỗng nhiên cảm lấy, ngón cái mơn trớn lên bề mặt trơn nhẵn của ngọc bội, nhẹ giọng nói: “Như vậy rất tốt.”

Thời Khanh dù là ngọc bội, tuy không quá mức nhạy cảm, nhưng vẫn có xúc giác, cậu bị sờ nhột nhột vô cùng, khó chịu loay hoay: “Có gì tốt? Quá nhỏ, không tiện chút nào.”

Hiếm khi Tần Mạc nhếch môi, tay vẫn vuốt ve bạch ngọc, chỉ nhẹ nhàng lặp lại: “Rất tốt.” Tinh xảo, mượt mà, vô dụng, vô hại, yếu ớt, rất tốt.

Chỉ cần y muốn, liền có thể bóp nát.(Sagi:Ách==” Anh...thô bạo...)

Thời Khanh không nghĩ nhiều, chỉ dám bức xúc trong lòng, không nghĩ tới Tần Mạc lại thích ngọc thạch, chẹp... Đúng là biến thái kì quặc.

Thấy Tần Mạc lại muốn vùi đầu vào sách thảo dược, Thời Khanh không nói nữa, cậu dùng hết tế bào não ít ỏi của mình, suy nghĩ xem làm thế nào trong bảy ngày có thể trèo lên để vị.

Nhìn Tần Mạc một bộ thông dong, lại nghĩ đến đầu óc biến thái của y... Đột nhiên Thời Khanh kinh ngạc mở miệng hỏi: “Tần Mạc! Không phải anh muốn hành thích hoàng đế chứ?”

Vừa nói xong, Thời Khanh đột nhiên cảm thấy mình đã tìm được chân tướng.

Giết lão hoàng đế, thái tử có thể thuận lợi đăng cơ không?

Nhưng mà, không được!

Thời Khanh không đợi Tần Mạc trả lời, đã thật lòng khuyên nhủ: “Anh không thể nghĩ như vậy được, bây giờ tu vi của anh không còn, chỉ là người bình thường. Dù hoàng đế hồ đồ, nhưng vẫn có tâm đề phòng thái tử, thị vệ xung quanh rất nhiều, một mình anh không làm được gì, còn nguy hiểm tới tính mạng!”

Thời Khanh trịnh trọng bổ sung: “Dù đây là dị thể, chỉ có nguyên thần xuyên qua, nhưng nếu thân thể chết đi, nguyên thần cũng sẽ tiêu tán! Không thể coi thường!”

Thời Khanh gấp như kiến bò chảo nóng, mà Tần Mạc tiên sinh hình như không có cùng suy nghĩ với cậu.

“Ta chết, cậu sẽ làm sao?”

Thời Khanh có chút theo không kịp tư duy của y, chỉ tiếc ngọc bội không bày ra được vẻ mặt mê man của cậu.

Tần Mạc dịu dàng mơn trớn cậu, “Cậu sẽ chết sao?”

6. Chương 6

Tần Mạc dịu dàng mơn trớn ngọc bội, “Cậu sẽ chết sao?”

“Tất nhiên không!” Tuy rằng hai người bị ràng buộc bởi khế ước, nhưng chỉ là quan hệ hợp tác cộng sinh, cũng không đến nỗi sống chết cùng nhau.

“Vậy cậu lo lắng điều gì?”

“Anh mà chết tôi lại phải chờ năm trăm năm mới gặp được kí chủ khác, năm trăm năm đó, ghen chết người!” Thời Khanh lỡ miệng nói hết ra, sau đó lại không khỏi giận mình giận người... Minh nhanh nhẩu như thế làm gì? Lại lỡ mất cơ hội xoát hảo cảm

(*) của kí chủ. Cậu đáng ra nên diễn màn thánh mẫu bạch liên hoa, tình thâm ý trọng với cái tên bệnh thần kinh mãn tính này, rằng cậu là một người tốt, là người sẽ quan tâm nâng đỡ y, làm cảm động y, dẫn y về chính đạo!

Tiếc thay, lời nói ra như nước đổ đi, không hốt lại được.

Thế mà ngoài dự kiến của Thời Khanh, Tần Mạc dường như rất hài lòng với đáp án của cậu, khóe miệng nhếch lên cong cong, có vẻ vô cùng sung sướng...

Thời Khanh không biết vì sao y lại vui như vậy, tuy nhiên cũng đỡ hơn là bị chọc giận, quan trọng nhất, Tần Mạc không đọc quyển thư kia nữa.

Một tay y nắm ngọc bội, khép sách lại, đứng lên, bình tĩnh nói: “Yên tâm, cậu sẽ không bị ghen chết.”

Thời Khanh: ...Chợt nhầm trọng tâm rồi!

Lưu Bích Cung.

Lụa mỏng buông nhẹ, hương khí lượn lơ, trên bàn trưng những món trang sức đủ màu sắc được chạm khắc tinh xảo, ở cạnh đó là chiếc gương đồng hoa cam, soi lên một dung nhan hoàn mỹ, mắt hạnh môi son, yêu mị tận xương, duy chỉ khóe mắt thấp thoáng nếp nhăn làm lộ ra dấu ấn thời gian đi qua người nàng.

Lệ phi nhìn chằm chằm vào gương không chớp mắt, dù có cố gắng giữ gìn thể nào, nàng cũng không thể bì được một cô nương mười bảy mười tám tuổi. Làn da càng ngày càng kém mượt mà, khí sắc cũng ảm đạm đi, mấy ngày nay ở khóe mắt còn xuất hiện nếp nhăn, nàng thực sự không cách nào chấp nhận được.

Gần đây hoàng thượng lại không đến Lưu Bích Cung, nỗi muộn phiền của nàng càng lúc càng nhiều, trong lòng nóng giận, đốt lan sang cả đầu óc, nhìn đâu cũng thấy không vừa mắt. “Người đâu rồi! Chết hết rồi à!”

Cung nữ Ngọc Hương luôn đứng ngoài nhanh chóng xóc rèm che bước nhẹ vào, cung kính hành lễ, “Nương nương, người cần điểm dung ạ?”

[tô điểm+dung nhan]

Lệ phi tức giận liếc xéo nàng. “Vô nghĩa!”

Ngọc Hương thưa vâng, động tác nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn. Nàng luôn hầu hạ Lệ phi, tất nhiên biết Lệ phi thích gì. Thoa phấn thơm, vẽ chân mày, vấn búi tóc, tất cả đều là sở trường của nàng. Không lâu sau, hàng chân mày vẫn luôn nhú chặt của Lệ phi giãn ra, trên mặt thấp thoáng nét vừa lòng.

Nhưng bởi vì nụ cười vô ý này, nếp nhăn ở khóe mắt lại hiện ra, Lệ phi đành mặt lại.

Ngọc Hương vừa thở ra đã phải nén lại, Lệ phi trước nay chưa nghe ai khuyên nhủ, nàng biết tính ấy, nên sẽ không dám nhiều lời, nhưng bây giờ chỉ có mình nàng hầu người, nếu im lặng nhất định cũng sẽ bị giận chó đánh mèo. Ngọc Hương khẽ nghĩ một chút, nhanh chóng nói, “Nương nương, Lý nhị phu nhân đã đứng chờ ở thiên điện.”

Nàng vừa chuyển chủ đề, quả nhiên có hiệu quả, Lệ phi đứng lên, ưỡn ngực thể hiện phong thái ung dung hoa quý, nói rằng: “Đi thôi.”

Lý nhị phu nhân là vợ của một người huynh đệ bên nhà mẹ Lệ Phi. Lý gia cũng là một dòng họ lớn thời Đại Khánh, năm đó Lý lão gia từng theo phò vua, qua năm đời, vậy mà mỗi đời mỗi kém, không có được bậc hiền tài nào xuất chúng, ngay cả thanh danh hiện tại cũng nhờ vào Lệ phi được sủng mà có.

Lý nhị phu nhân cũng là chị em xa của Lệ phi, nhưng xuất thân kinh thương, không tính là cao quý, trong mắt Lệ phi chẳng qua cũng chỉ là một kẻ không đáng nhắc tới. Tuy nhiên nhà Lý nhị phu nhân giàu sang là thật, không thể xem thường. Muốn làm chuyện gì cũng không thể thiếu chút tiền tài trong người, cho nên Lệ phi lòng không vừa ý, nhưng ngoài mặt đối xử bà ta cũng không quá bạc bẽo.

Còn một lí do nữa, rằng bên họ ngoại Lý nhị phu nhân làm hoàng thương(*), vào nam ra bắc, hiểu biết không ít thứ mới lạ. Lệ phi được sủng, sẽ không thèm quan tâm những vật tầm thường, nhưng nàng lại cực kì coi trọng việc dưỡng nhan, rất quan tâm những vật có công dụng ấy.

[kinh doanh hoàng gia]

Lần trước Lý nhị phu nhân mang một ít thuốc mỡ đến, nói là đem về từ hải ngoại, rất khó tìm, hiệu quả cũng rất tốt. Lệ phi rất thích, khen ngợi bà ta mấy câu. Lý nhị phu nhân lại âm thầm tìm kiếm thứ này đem tới, mong có thể dỗ Lệ phi vui vẻ.

Lệ phi gặp Lý nhị phu nhân nhận lễ vật đem tới, rồi dò hỏi mấy câu chuyện nhà cửa. Lý nhị phu nhân ăn nói khéo léo, một lát sau đã khiến Lệ phi cao hứng.

Thấy Lệ phi hơi nhướng mi, Lý nhị phu nhân mới nói trọng tâm.

“Nương nương, nói tới thì nương nương thật quá may mắn, thiếp vừa tìm được một vật hiếm.” Bà ta vừa nói vừa đưa ra một cái hộp gấm lớn chừng bàn tay chạm theo phong cách cổ xưa, nhìn hình dáng cũng rất có phong vị.

Lệ phi liếc qua, Lý nhị phu nhân hiểu ý lập tức mở hộp. Bên trong có lót vải đỏ, trên đó là một viên thuốc màu nâu, tròn nhẵn, tỏa ra một mùi hương mát lạnh thấm ruột thấm gan, mơ hồ nhìn thôi cũng biết đây là thứ tốt.

Lệ phi hứng khởi hỏi: “Đây là cái gì?”

Lý nhị phu nhân nhanh chóng lại gần, mở miệng đáp: “Thứ này cũng không dễ có, cũng nhờ đệ đệ bất tài nhà thiếp hao tổn hết công sức, lúc ở Tô Châu—”

Khi nghe bà ta muốn khoe khoang, Lệ phi liền khoát tay: “Được rồi, nói xem đây là cái gì, bổn cung có chuyện tốt còn không phải dành phần người?”

Lý nhị phu nhân cười cười, đem hơn nửa bụng khoe khoang thu lại vào mồm, sau đó nói vào chuyện chính. “Cái này là định nhan đan, công dụng như tên, chẳng những dung nhan có thể trở về thời thanh xuân, mà thời gian tác dụng cũng là vĩnh viễn!”

Vừa nghe đến đây, ánh mắt Lệ phi ngời sáng: “Chuyện này là thật?”

Lý nhị phu nhân nhanh chóng đáp: “Thật, thật, thiên chân vạn xác, thiếp đã nói vạn số nường nường quá tốt mà, thuốc này chỉ có một viên, đúng là chuẩn bị cho nường nường.”

Lệ phi động lòng, bất quá tuy chỉ số thông minh của nàng không cao, nhưng cũng đã lẫn lộn trong cung ngọt ngào hai mươi năm, không thiếu nào đến mức ăn ngay lập tức. Nàng cẩn thận hỏi: “Thuốc từ đâu đến, có đảm bảo không?”

Lý nhị phu nhân vội vàng: “Đã điều tra, quả thật không thành vấn đề, vì đề phòng thiếp cũng cho trông coi người bào chế rồi.”

Lệ phi vừa lòng gật đầu, như tùy ý hỏi: “Người này... cô độc một mình?”

Lý nhị phu nhân hiểu được thâm ý, bổ sung ngay: “Trong nhà có lớn có bé sáu miệng ăn, còn có một nhi tử mới sinh... Đều ở chỗ thiếp cả.”

Nghe Lý nhị phu nhân nói vậy, Lệ phi mới an tâm, người này còn cả gia đình già trẻ lớn bé, hẳn là cũng có chút đáng tin.

Nàng cho Lý nhị phu nhân để thuốc lại, nhấp một ngụm trà nói rằng: “Thuốc này ta nhận, nếu thực sự hiệu quả, nhất định sẽ thưởng lớn cho người.”

Lý nhị phu nhân hơn hớn, trước khi lui ra còn không quên thể hiện lòng trung thành: “Chỉ cần nường nường khỏe mạnh, thiếp thân đã rất hoan hỉ...”

Người vừa đi, Lệ phi lập tức gọi Ngọc Hương, bảo nàng mời Vương thái y đến.

Dù rằng người thân kẻ chế thuốc đều trong tay nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy lo lắng, để thái y kiểm tra thành phần thuốc một lần, nàng mới thực sự yên lòng.

Khi thái y đến, lão nhận thuốc ngửi ngửi một lúc lâu, mới cẩn thận bảo: “Hối bấm nường nường, thuốc này cả sắc lẫn vị đều rất đậm, theo mùi vị có thể phán đoán là dùng cây ý dĩ, bạch chỉ, a giao...”

Lệ phi không kiên nhẫn nghe lão nói xong, liền hỏi ngay: “Nếu dùng có hại gì cho cơ thể không?”

Vương thái y lại ngửi một lúc mới nói: “Cũng không sao, đều là thuốc bổ khí, nếu nường nường lo lắng, có thể cho cung nữ dùng trước, sau khi quan sát kết quả rồi mới dùng.”

Lệ phi nhíu mày, định nhan đàn chỉ có một viên, làm sao có thể cho cung nữ dùng... Nếu có hiệu quả, vậy nàng hối tiếc chừng nào cũng không đủ.

Cho Vương thái y lui ra, Lệ phi ngồi trong phòng nhìn chằm chằm viên thuốc, cõi lòng vô cùng phân vân...

Đông Cung.

Thời Khanh muốn khóc.

Nhìn coi kia! Một bàn đầy đồ ăn, nào gà nướng ngũ vị, thịt thăn kho mặn, vịt nướng than, lười heo nấu cay, giò heo nấu cà chua, thịt om nấm rơm, nấm xào thập cẩm... Tráng miệng nào là bánh vàng cuốn, bánh đậu đỏ, bánh hạt sen, bánh đậu vàng...

Thời Khanh lại chỉ có thể nhỏ dãi thành sông, bị kích ở chỗ, bây giờ cậu chỉ là một mảnh ngọc bội, có thể nhìn, có thể nghe, còn có thể ngửi, nhưng mà ăn lại không được!

Tần Mặc đi đâu cũng không chịu buông cậu ra, cậu vẫn ở yên trong tay y, ăn cơm cũng cầm theo... Thời Khanh QAQ, dù sao thì, cậu nhất định sẽ hết về một thân thể không kiêng cử món nào, hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp, ăn cho thống khoái, ăn hết những món kiếp trước chưa được ăn.

Dưới ánh mắt hâm mộ ghen tị của Thời Khanh, Tần Mặc nhàn nhã dùng cơm, xong đi đến thư phòng, khi ấy Thời Khanh mới lấy lại tinh thần.

Cậu đã biết kế hoạch của Tần Mặc, cũng biết từ khi y xuyên qua đã dự mưu hết thảy, mà cả lúc xem sách thuốc cũng vì ý đồ khác.

Tuy tu vi của Tần Mặc đã mất hết, nhưng y không hổ danh thiên chi kiêu tử của đại lục Lăng Vân, trình độ học sâu hiểu rộng làm người khác phải bái phục. Năm đó, y không chỉ có tu vi thượng thừa, mà luyện đan chế thuốc cũng vô cùng thông thuộc.

Dù luyện đan cũng cần tu vi tiến hành, nhưng một vài loại thuốc cấp thấp, dùng ngăn ngày thì không cần tu vi, chỉ cần phối phương cũng có thể luyện thành.

Tần Mặc đọc quyển sách thuốc kia là để xem thảo dược ở nơi đây có giống với hiểu biết của y không, sau khi thử nghiệm, y liền dành thời gian luyện một viên thuốc.

Tuy Tần Mặc không nói gì với Thời Khanh, nhưng Thời Khanh vậy xem hết cả quá trình, cũng biết một hai, không khỏi hỏi thăm: “Thuốc kia, Lệ phi sẽ uống thật sao?”

Tần Mặc đang luyện chữ, nghe cậu nói không thèm liếc một cái, tay cầm bút rất chắc chắn, dáng vẻ tao nhã, đặt bút lại dứt khoát từng nét, chữ như nước chảy mây trôi, mạch lạc lưu loát.

Thời Khanh phân tâm, khó nhọc đẩy người lên một chút, vừa lúc nhìn được Tần Mặc đang viết.

Nét bút như rồng bay phụng múa, nhẹ nhàng thướt tha, hai chữ to nhảy múa trên trang giấy, dường như sẽ lập tức phi thăng.

“Thời Khanh.” Tần Mặc nắm chặt ngọc bội, vuốt nhẹ. “Là một cái tên rất hay.”

Thời Khanh nhìn tên mình, chỉ thấy chữ vô cùng đẹp, cũng giấy ấy bút ấy, Thời Khanh nhất định không thể nào viết được như Tần Mặc. Lấy lại tinh thần, Thời Khanh muốn nhắc lại câu hỏi của cậu, nhưng mà Tần Mặc lại không thèm để ý tới.

Thời Khanh thở dài, vì sao kí chủ của cậu lại khó giao tiếp như vậy chứ...

Vậy, Lệ phi nương nương, rốt cuộc người có uống không? Tiểu sinh rất muốn biết đó.

(*) Xoát cảm tình: Hàm ý như xoát quai, xoát phỏ bản của game, thì đây là xoát cảm tình với kí chủ.

7. Chương 7

Lệ phi có ăn không?

Thời Khanh lúc này gấp muốn chết, còn Lệ phi thì nằm trên ngai quý phi, nhìn chăm chăm viên đan dược.

Trong lư hương là nguyên liệu tốt nhất, không chỉ có mùi hương tuyệt hảo, mà còn có công hiệu đã thông tinh mạch, dưỡng khí. Đây là hương liệu Lý Nhị phu nhân từ phía nam tìm về, đáng giá ngàn vàng, hết sức trân quý. Nhưng bởi vì Tuyên thành để thích mùi vị này, Lệ phi hàng năm đều dùng, chưa bao giờ gián đoạn.

Nàng ngược ra cửa nhìn trời, trong lòng biết hoàng đế hôm nay sẽ không tới, trong lòng lại có chút phiền muộn.

Sai người tiến vào thêm hương, lại hỏi thăm tình hình của Tuyên thành đế, tiểu thái giám thấp giọng nói: “Thánh giá đi Trữ tú cung.” Lệ phi nghe xong thì càng thêm bức mình, ngẩng lại trước kia, Tuyên thành đế cơ hồ hàng đêm đều ngự tại Lưu Bích cung, nàng ý vào thánh sủng, nói không ít lời bêu xấu Hoàng hậu và Thái tử, hoàng đế nghe lọt tai, trong lòng mới nổi lên ý nghĩ phế trừ.

Ai mà nghĩ tiện nhân hoàng hậu kia lại đem tiến cung vài cái nữ tử dụ nhân, lập tức khiến hoàng đế chuyển tâm, sủng đến tận trời!

Lệ phi không phải chưa thấy qua người mới tới, muốn so dung mạo, như thế nào sánh được với nàng? Chỉ là chút mới mẻ, đôi mắt to lộ ra sức sống, khiến người ta liên tưởng đến một nụ hoa mới nở.

Nghĩ đến đây, Lệ phi liền oán hận nắm chặt khăn tay, khóe mắt lướt đến khối đan dược kia, một cổ xúc động kéo theo nhiệt hỏa bốc lên.

Lý Nhị phu nhân khôn khéo, đáng tin, tuyệt đối không hại mình. Mà người chế được kia lại là một nhà sáu miệng ăn, có thách bọn họ cũng sẽ không lấy tính mạng toàn gia ra thử. Thái y cũng nói thuốc này không độc tính...

Suy tính kĩ lưỡng, Lệ phi rất cục nhen không được, nàng cầm lấy viên thuốc, ngửi thấy mùi hương lạnh lẽo toả ra, nghĩ đến hoàng đế lúc này đang ôn hương nhuyễn ngọc, lòng tức giận, nàng liền đem viên đan kia nuốt xuống.

Thuốc này vào miệng thì tan ngay, theo yết hầu trôi xuống, tư vị tốt đến không ngờ.

Lệ phi tỉnh tâm đợi trong chốc lát, không cảm thấy có gì khác thường, nàng định đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy cổ họng nóng lan toả khắp thân mình, từ trong dạ dày không ngừng khuếch tán, khiến cho nàng mồ hôi chảy ròng.

Thầm nghĩ không ổn rồi, vừa định gọi người, ai ngờ trở mình liếc mắt thấy chiếc gương bên kia, nhất thời ngây ngẩn tròn to mắt.

Nữ nhân trong gương nhan sắc mỹ miều, thân thể mềm mại uyển chuyển, tóc đen như mực, mắt phượng hé mở, tràn đầy phong tình, nhìn kia da thịt ónh nhuận, so với đoá hoa chớm nở còn mềm mại hơn, vô cùng mịn màng...

Lệ phi bước nhanh đến trước gương, tinh tế đánh giá, trong lòng khắp khởi, nàng thế nhưng thật sự trở về tuổi mười tám, lúc mà dung mạo của nàng xinh đẹp nhất.

Không nghĩ tới, đan được này lại thật sự dùng được, hơn nữa còn diệu kỳ như vậy.

Lệ phi trong lòng xúc động, cười lên một cái, giống như hoa mẫu đơn khoe sắc, diễm lệ đến cực điểm. Đôi mắt nàng hơi đảo, trong lòng bỗng có diệu kế. Gọi cung nữ tiến vào hầu hạ tắm rửa, rửa xong một thân mồ hôi, lau khô thân thể, mặc vào bộ khuynh trang vàng nhạt mà bấy lâu nay nàng không dám mặc, nhẹ nhàng xoay một vòng, quả thật là khuynh thành chi tử, khuynh quốc chi mao.

Nàng cao hứng đến lúng túng không biết nên làm sao, thấp giọng dặn Ngọc Hương vài câu, mới quay trở về ngai quý phi, khẽ vuốt trán.

Ngọc Hương nhìn dung mạo của Lệ phi, cả người đều ngây dại, nàng biết Lý Nhị phu nhân đến đưa thuốc, song thật không nghĩ tới, kết quả lại có thể thần kỳ đến như vậy.

Lệ phi sai Ngọc Hương đi tìm Tuyên thành đế, nếu là thường ngày, Ngọc Hương cũng không dám đi làm chuyện không chắc chắn như vậy, tuy nhiên hôm nay nhìn thấy dung mạo Lệ phi, trong lòng thầm biết, chỉ cần Tuyên thành đế đại giá, vậy thì Lưu Bích cung lập tức sẽ có thể ngạo thị hậu cung. Khi ấy, Ngọc Hương tự nhiên cũng có vô số chỗ tốt, bởi vậy nàng dốc sức hướng về tiền điện, bằng mọi cách phải diện kiến thánh thượng.

Tuyên Thành đế đang xem tân sủng tiểu quý nhân khiêu vũ, nghe bẩm báo Lệ phi bị bệnh, không khỏi mặt nhú mày nhăn.

Trong lòng biết đây là thủ đoạn nhỏ của phi tần tranh sủng, không khỏi có chút phản cảm, bắt quá lão sủng Lệ phi mấy chục năm, tình cảm vẫn phải có, nghe thái giám nói vội vã như vậy, cũng có chút động tâm.

Tiểu quý nhân còn muốn đi lại đây tranh thủ thánh sủng, Tuyên Thành đế nhìn nữ nhân mười sáu mười bảy này, lại nghĩ đến Nhị hoàng tử Vinh Tường, hẳn là con trai Lệ phi sinh ra, phi thường nhu thuận hiểu chuyện, rất được Tuyên Thành đế yêu thương, lão nghĩ đến hẳn, thì càng không thể nào không đem Lệ Phi đặt trong mắt, vì thế khoát tay, đi tới Lưu Bích cung.

Tới Lưu Bích cung, Tuyên Thành đế bước nhanh vào trong, thấy Lệ phi nghiêng người nằm trên giường, lão nhất thời ngây dại.

Lệ phi khoác một thân cung trang vàng nhạt, càng làm nổi bật làn da nõn nà, diện mạo như hoa đào, rõ là gần tới trung niên, thế nhưng lại hiện ra mị thái của một thiếu nữ.

Tuyên Thành đế vốn yêu thích dung mạo Lệ phi, nhưng bởi Lệ phi tuổi lớn dần, không còn được như ngày trước, nên lão dần bớt sủng hạnh nàng. Tuy nhiên hôm nay vừa nhìn thấy, bất chợt nhớ đến tình cảm năm

đó, cả trái tim như tươi trẻ trở lại.

Lệ phi thấy vẻ mặt này của hoàng đế, yếu ớt mỉm cười, ôn nhu nói: “Hoàng Thượng...”

Tuyên Thành đế nghe tiếng gọi mềm mại, cả trái tim đều tan ra, vội vàng đi tới: “Miễn lễ, trẫm tới thăm nàng, có chỗ nào không thoải mái?”

Lệ phi nắm lấy tay hoàng đế, đặt lên ngực của mình, thủ thủ: “Trong lòng...buồn đến đau đớn...”

Ám chỉ rõ ràng như vậy, Tuyên Thành đế sao mà không hiểu, sờ soạng vài cái, xúc cảm tốt đến không lường, dực vọng nổi lên, chìm đắm trong tiếng cười duyên của Lệ phi, buông màn...

Trong Lưu Bích cung, đêm xuân trường noãn.

Nhưng tới nửa đêm, bỗng nhiên xuất hiện một tiếng vang thật lớn, đúng là âm thanh có người ngã trên mặt đất. Tiếp đó là tiếng kêu thất thanh của Lệ phi: “Tối...Người đâu!”

Ngọc Hương canh giữ ở ngoài cửa, nghe được tiếng gọi thì xoay người đi vào, nhưng vừa mới đẩy cửa ra, cả khuôn mặt tái nhợt. Trời! Cái mùi gì vậy! Thối chết!

...

Ngày hôm sau, Thời Khanh dậy thật sớm, cậu yên lặng suy nghĩ, đã qua hai ngày, nếu không nắm chặt thời gian, thì bảy ngày sẽ như gió thoảng mây bay mà trôi qua mất.

Cậu đang phiền não Lệ phi sao còn chưa chịu dùng thuốc, thì tin tức đã truyền tới tai Tần Mặc.

Lưu Bích cung tối hôm qua thật sự là vô cùng... vô cùng nóng nực.

Lệ phi lần thứ hai nổi danh, trước kia nàng là Đại Khánh triều đệ nhất mỹ nữ, hiện giờ lại thành Đại Khánh triều đệ nhất hôi thối, nàng ta thể nhưng đem lão hoàng đế thối đến ngất xỉu, như thế đủ biết mùi khó ngửi đến cỡ nào?

Thái giám truyền tin mau mồm mau miệng, nói phi thường phản kích, Thời Khanh ghen cười đến nội thương.

Chờ cho mọi người đều lui ra, cậu mới lặn ra mà cười, chính là cười đến bản thân sắp thành con trâu ngốc, mà Tần Mặc thể nhưng ngay cả nhếch môi nhẹ răng cũng không có, nhất thời cậu liền cười không nổi nữa...

Thật xấu hổ, kìa chứ là một cái mặt than quả nhiên bị kịch.

Cậu hắng giọng một cái, hỏi: “Tiếp theo chúng ta phải làm gì? Lệ phi như vậy, thất sủng là khẳng định, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn, cũng không cách nào khiến lão hoàng đế thoái vị?”

Tần Mặc liếc mắt nhìn cậu, sau đó lại hỏi một câu chả hề liên quan gì: “Hoàn thành nhiệm vụ trước ngày quy định, có thưởng thêm không?”

Thời Khanh ngẩn người, cái này cậu quả thật không biết, cậu nhanh chóng lật lật sổ tay, thực sự có câu trả lời cho vấn đề này “Có thời gian hạn chế nhiệm vụ, hoàn thành trước mỗi một ngày, thì thêm vào thưởng cho 100 điểm thưởng.”

“Tốt.”

Thời Khanh kịp phản ứng, vội vàng truy vấn: “Có thể hoàn thành nhiệm vụ trước ngày sao?”

“Đúng.”

“Ồ... Làm sao mà hoàn thành trước? Phải làm như thế nào? Anh đừng có mà mạo hiểm, sinh mệnh là quan trọng nhất, thưởng chỉ là thứ yếu, không thể vì phần thưởng mà không cân tính mệnh...”

“Câm miệng.”

Thời Khanh: QAQ, cầu phương thức câu thông với mặt than ...

Lệ phi diên mắt, mọi thứ đang tốt đến không ngờ, nàng thật không thể nghĩ tới, thuốc này lại có tác dụng phụ! Thối thành cái dạng này, cho dù là dung mạo khuynh thế khuynh thành thì có ích lợi gì? Ai dám tới gần đây?

Nàng nổi giận đùng đùng kêu Lý Nhị phu nhân đến, Lý Nhị phu nhân vừa nhìn thấy nàng, lập tức bị thối đến ngất xỉu, ấn nhân trung nửa ngày, cuối cùng đem bà ta cứu tỉnh, Ngọc Hương hảo tâm đưa cho bà một khối vải bố, bịt hết tam khiếu, bà ta mới miễn cưỡng có thể chịu đựng.

Bất quá không chờ Lệ phi mở miệng, bà ta cũng biết đã xảy ra chuyện gì, cúi người nói: “Nương nương đừng nóng vội, người chế thuốc còn nằm trong tay thiếp, thiếp lập tức kêu hần lại đây, giúp nương nương đem ... mùi vị này xóa bỏ!”

Lệ phi tuy rằng trong cơn giận dữ hận không thể đem Lý Nhị phu nhân phanh thây, nhưng cũng ôm một tia hy vọng, thái y nếu đã không có cách, người chế thuốc chắc chắn có biện pháp.

Không bao lâu sau, người chế thuốc tới, là một nam nhân trung niên khoảng 40 tuổi, hần trước tiên là bị mùi thối làm cho ngất xỉu một phen, rồi sau đó mới bừng mắt nói: “Nương nương, đây là chuyện tốt.”

Lệ phi xung khí: “Chuyện tốt? Chém đầu người có phải cũng là chuyện tốt hay không?”

Người nọ một bên cầu xin tha mạng, một bên nói: “Nương nương, người đây là đang triệt để hấp thu được tính của định nhan đan, thân thể đang bài trừ độc tố, cho nên mới sẽ tản mát ra khí vị này, chờ đến khi độc tố bài trừ hoàn tất, ngài mới chính thức dung nhan vĩnh trú.”

“Lời này là thật?” Thanh âm nam nhân hơi có chút già nua vang lên.

Mọi người trong điện lập tức toàn bộ quỳ xuống, hô to vạn tuế.

Tuyên Thành để khoát tay, ý bảo tất cả bình thân, sắc mặt lão không dễ nhìn, tay vẫn che miếng bố, mắt nhìn chằm chằm người chế thuốc, lại liên tục hỏi mấy lần, người chế thuốc nhìn thấy thánh nhan, sớm kích động không kiềm chế được, đem hết tất cả những gì hần biết như pháo bắn ra hết.

“Định nhan đan này, có viên thứ hai không?”

“Hồi bẩm bệ hạ, tiểu nhân nguyên bản... nguyên bản có giữ lại cho mình một viên.”

“A?”

Người chế thuốc không nói hai lời, đem viên thuốc trong ngực trình lên, Tuyên Thành để đánh giá một phen, quay đầu cau mày hỏi Lệ phi: “Chính là viên thuốc này sao?”

Lệ phi tuy rằng toàn thân thối khiến cho không người nào có thể đến gần, nhưng dung mạo thật sự rất diễm lệ, thật là cảnh đẹp ý vui, đôi mắt nàng hàm lệ, bộ dáng cũng đa tình vô hạn, làm Lão hoàng đế không khỏi nhìn thêm vài lần, nhưng mà nếu như tới gần... thì cơm nuốt vô bụng cũng bị ối hết ra.

Lệ phi nhìn viên thuốc nâu trong hộp gấm kia, cùng viên độc nhất vô nhị trước kia giống nhau, lại ngửi thử mùi hương, xông vào mũi là hương khí lạnh lạnh, dễ ngửi, nàng cẩn thận nói: “Là một loại.”

Nàng vừa nói vừa đến gần, hương vị khó ngửi kia càng khiến cho không người nào có thể chịu đựng, Tuyên Thành để cau lông mày, cách xa nàng chút, mới tiếp tục hỏi người chế thuốc: “Hương vị trên người này làm sao có thể bài trừ?”

Người chế thuốc quỳ trên mặt đất kính cẩn nói: “Nếu là có nước địa tâm ngâm mình, qua ba canh giờ là có thể tiêu trừ đi mùi hương.”

“Nước địa tâm?”

Người chế thuốc tiếp tục giải thích: “Hồi bẩm bệ hạ, còn gọi là nước ôn tuyền, theo tiểu nhân biết được, Thịnh Kinh có một chỗ có nước địa tâm kia, nhất định có thể tiêu trừ mùi hương trên người nương nương.”

Hần giải thích một câu, Tuyên Thành để lại thập phần hiểu rõ: “Nơi người nói có phải là nước ôn tuyền ở La Phòng hành cung?”

Người chế thuốc vội vàng gật đầu.

Tuyên Thành để suy tư trong chốc lát, mới đứng dậy hạ lệnh: “Bãi giá La Phòng cung.”

Lệ phi nghe xong toàn bộ mọi việc, không khỏi vui vẻ, nghe ý tứ hoàng đế, đây là muốn cùng nàng đến ôn tuyền ngâm mình? Nếu có thể xóa bỏ mùi hương ghê tởm trên người nàng, chỉ cần dựa vào dung mạo vô song của nàng, độc sủng hoàng đế còn phải lo sao?

Cứ tưởng rằng triệt để vô vọng, không nghĩ tới đúng là tuyệt địa phùng sinh!

Mà lúc này, thái giám lại tiến vào thông báo: “Hoàng Thượng, nương nương, Nhị hoàng tử điện hạ ở ngoài điện cầu kiến.”

8. Chương 8

Nhị hoàng tử Vinh Tường sáng sớm hôm sau mới biết được sự tình phát sinh ở Lưu Bích Cung, đầu vừa choáng vừa đau, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất.

Hắn rất hiểu rõ Tuyên Thành đế, cái mũi lão vô cùng linh mãnh, đối với khí vị cực kỳ mẫn cảm, nếu không Lệ phi cũng không nhất thiết mỗi ngày đều tiêu số tiền lớn để mua hương liệu xa xỉ ...

Mà hiện tại, Lệ phi thể nhưng cả cơ thể trở nên tanh tưởi, còn đem hoàng đế trực tiếp thổi đến hôn mê, đây quả thực là trời bất ngờ giáng tai họa. Hiện giờ tình thế cũng không tốt lắm, hoàng hậu chấp chưởng phượng ấn, Thái tử không có lỗi gì nặng, nếu Lệ phi thất sủng, vậy hắn còn có khả năng vươn mình nữa sao?

Mang theo lo âu thấp thỏm này, mới sáng sớm Vinh Tường liền đi thẳng tới Lưu Bích Cung, chỉ muốn xem sự tình thành ra thế nào rồi, không ngờ tới phụ hoàng của hắn lại cũng ở nơi này?

Chẳng lẽ là sự tình còn có chuyển cơ? Trong lòng bắt đầu có một tia hi vọng, Vinh Tường bước nhanh vào điện, chân chỉ vừa mới nhón tới, còn chưa kịp vãn an, thì bịch một tiếng, bị mùi tanh tưởi xông lên não, lại hôn mê bất tỉnh...

Trong điện lại một trận bối rối, Ngọc Hương đã trở thành người cung cấp khăn tay chuyên trách.

Bụng mảnh bố dày, Vinh Tường tiến lên hành lễ, hắn vừa cảm thấy hài lòng vừa cảm thấy bất an, mẫu thân hắn thổi thành cái dạng này, thế mà còn chưa bị đá vào lãnh cung, thật là một kỳ tích...

Rồi sau đó hắn lại nghe nói đi ôn tuyền ngâm ba canh giờ, có thể tiêu trừ vị thối, nhất thời hai mắt lại tỏa sáng, bước ra khỏi hàng, cung kính nói: “Phụ hoàng, nhi thần nguyện hộ tống Mẫu phi đi La Phòng Cung trước.”

Tuyên Thành để trong lòng cũng có dăm chiêu, Định nhan đàn này hiệu quả đã rõ ràng, Lệ phi gương mặt trẻ tuổi diễm lệ, không chỉ làm lão động tình mà càng làm cho lão động tâm, nếu thật có thể tiêu trừ vị thối này, lão cũng sẽ dùng một viên... Chẳng phải có khả năng khôi phục tuổi trẻ hay sao? Đến lúc đó... không cần phải lo lắng Thái tử phệ quyền?

Nghĩ như thế, lão mới chịu đựng mùi vị tanh tưởi này mà tới Lưu Bích Cung, không ngờ tới mùi thối lại có cách tiêu trừ.

Nghe Vinh Tường chờ lệnh, lão đồng ý, lại nói tiếp: “Ngươi là một đứa con có lòng chân thành, xem ra cũng rất là hiếu thuận, cùng nhau đi vậy.”

Vinh Tường vui sướng đáp lời, Lệ phi sắc mặt cũng hoan hỉ.

Lúc bọn họ khởi giá La Phòng hành cung, một tiểu thái giám lặng lẽ lui ra ngoài, hướng về Đông cung chạy đi.

@Bản edit thuộc về tructhuyvienwordpress.com. Cảm phiền không mang đi bất cứ đâu.

Thời Khanh bị Tần Mạc nắm trong tay, tuy rằng nhìn không thấy người tới, nhưng mà cậu không ngại, hưng trí bừng bừng nghe tiểu thái giám báo cáo tình huống, biết được hoàng đế cùng Lệ phi muốn đi La Phòng cung, lòng cậu càng sục sôi nhiều ý tưởng.

Ở trong hoàng cung, Tần Mạc tuyệt đối không có biện pháp giết chết hoàng đế, nhưng mà ở hành cung, cho dù có bố trí thị vệ, khăng định cũng sẽ có rất nhiều lỗ hổng. Huống chi lão hoàng đế lần này là nhất thời khởi ý, mọi thứ sẽ không thập phần chu đáo, chặt chẽ vạn toàn.

Thời Khanh nghĩ nghĩ, nhất thời cảm thấy mình đang dần chậm đến chân tướng.

Mà lúc này, Tần Mạc cũng đứng lên, vung y tụ, chỉnh ngọc quan, buộc lại tóc, tuy rằng dung mạo là của Thái tử, nhưng lúc này khí chất lại lỗi lạc siêu quần, y theo thói quen sờ sờ ngọc bội trong tay, hạ mệnh lệnh: “Truyền lệnh cho Mã Thống lĩnh, bảo vệ La Phòng hành cung.”

Thời Khanh kích động, rốt cục cũng thu lưới! Nhưng mà... Thật sự muốn đeo tội danh hành thích vua trên lưng sao? Trong lòng Thời Khanh có chút không được tự nhiên, bất quá cũng không lâu lắm, cậu biết mình sẽ ngốc đến đáng thương...

Tuyên thành đế mang theo Lệ phi đến La Phòng hành cung, không dong dài, trực tiếp vào ôn tuyền, hạ lệnh cho mọi người bố trí bảo vệ xung quanh cho tốt, rồi Lệ phi trẻ tuổi mỹ mạo xuống nước ngâm mình.

Tuyên thành đế không đi xuống, lão ngồi ở một bên, lẳng lặng nhìn. Ba canh giờ không tính là dài, nhưng mà cũng không tính là ngắn, bất quá nếu có thể khôi phục lại tuổi trẻ, bấy nhiêu đó không đáng nhắc tới.

Vinh Tường canh giữ ở bên ngoài, trong lòng thập phần lo lắng, hần lo lắng là hương vị trên người Lệ phi hoàn toàn không xua được, mẫu tử bọn họ nên làm cái gì bây giờ... Mất đi sủng ái của hoàng đế, hần không có tài cũng không có đức, làm sao mà có thể cùng Thái tử đấu? Trong đầu Vinh Tường suy nghĩ rất nhiều, khóe mắt liếc nhìn phòng vệ lỏng lẻo xung quanh hành cung, hần thậm chí nảy sinh một tia tâm tư đại nghịch bất đạo.

Nếu... nếu... Không! Hần nhanh chóng lắc đầu, đem suy nghĩ nào đó ở trong đầu loại bỏ, bất quá hạt giống đã nảy mầm, thì dĩ nhiên ở sâu trong đáy lòng mà sinh trưởng.

Tuy rằng nói là ba canh giờ, nhưng Lệ phi chỉ phao một giờ sau, cổ tanh tươi làm người ta muốn nôn kia thần kỳ bắt đầu từ từ giảm xuống. Tuyên thành đế so với Lệ phi đã sớm phát hiện ra hiện tượng này, ánh mắt âm trầm của lão đột nhiên sáng ngời, trực tiếp từ trên tháp đứng lên.

Lệ phi tuy chưa cảm nhận được kết quả, nhưng mà thấy thần sắc của Tuyên Thành đế, thì biết phao ôn tuyền này quả nhiên có hiệu quả.

Tuyên thành đế tâm tình kích động, trong tay lão nắm chính là viên thuốc kia, nhìn về phía Lệ phi, ánh mắt từ đầu đến đuôi đều là hoan hỉ, không chỉ bởi vì da thịt nhẵn nhụi trắng nõn của nàng, mà còn là bởi vì kết quả thử nghiệm cho thấy vô cùng khả quan.

Hai canh giờ sau, Lệ phi từ trong nước đi ra, nước da nõn nà, mặt như hoa đào, cả thân thể vương vít một làn hương khí mát mẻ, đúng là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, tuyệt đại giai nhân.

Nàng đi đến cạnh hoàng đế, nũng nịu quỳ gối, ôn nhu kêu: “Hoàng Thượng...”

Tuyên thành đế kích động nâng nàng dậy, xúc cảm nhẵn nhụi bóng loáng truyền vào tay, chóp mũi bị cổ hương khí kia thấm vào, hết thấy đều khiến tâm lão run động, cơ hồ kiềm chế không nổi: “Ái phi, nàng có cảm giác gì?”

Lệ phi biết ý tứ của lão, ôn nhu mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thiếp thân thấy mọi thứ đều tốt, thân thể thoải mái vui sướng, tổng cảm giác như nhẹ nhàng thư thái hơn bao giờ hết.” Nói xong nàng vươn tay về loạn một vòng nhỏ trên ngực Tuyên thành đế, nũng nịu nói: “Hoàng Thượng, người chi bằng cũng nhanh chóng dùng thử?”

Lời này là nói đúng tâm tư của Tuyên thành đế, lão thấy bộ dáng của Lệ phi, đã sớm vạn phần tâm động. Lão già hơn so với Lệ phi rất nhiều, Lệ phi chỉ có ưu sầu nơi khóe mắt thấp thoáng nếp nhăn, Tuyên thành đế thì đau khổ nhiều lắm, tuổi già ù tai, nhìn vật không rõ, chân tay nhức mỏi... Ôm đau càng ngày càng phức tạp, cũng làm cho lão hoàng đế già này mất đi cảm giác an toàn, suốt ngày hoảng sợ, sợ Thái Tử tuổi trẻ đầy hứa hẹn đến đoạt vị trí của lão.

Hôm nay, lão thể nhưng có thể khôi phục tuổi trẻ, quả nhiên là ông trời che chở, muốn cho lão có thể tiếp tục cầm quyền đây mà?

Lệ phi đã sớm bừng tới nước ấm, Tuyên thành để nhìn nàng mỉm cười, mở ra hộp gấm, chỉ một ngụm nước thì nuốt xuống viên thuốc nâu tỏa ra hương khí mát mẻ kia vào bụng

Thấy Tuyên thành để dùng xong, Lệ phi nhanh chóng thuận khí cho lão, rồi sau đó dặn dò: “Hoàng Thượng, thuốc này vào miệng liền tan, tư vị rất tốt, chính là dùng sau thân thể sẽ bắt đầu nóng lên, mồ hôi đổ như tắm, bất quá cũng chỉ trong chốc lát...”

“Bịch” một tiếng, Lệ phi còn chưa dứt lời, thì cả người đều ngậy ngẩn.

Tuyên thành để dùng viên thuốc xong thân thể cứng còng, ngã về phía sau, đầu đập mạnh trên đất, hai mắt mở to, miệng sùi bọt mép, tay chân cũng bắt đầu không ngừng co giật.

Lệ phi hoàn toàn ngốc lảng, mà lúc này lại bỗng nhiên có một bóng dáng xông tới, Lệ phi hốt hoảng hoàn hồn, lúc ấy vừa nghĩ giết người diệt khẩu, nhưng nhìn kỹ xong, mới thấy người tới dĩ nhiên là con trai của nàng Vinh Tường.

Vinh Tường tiến vào, ngoài miệng còn nói: “Phụ hoàng, gọi về nhi thần chính là có...”

Nói còn chưa dứt lời, hần liền phát hiện khác thường, nhất thời sắc mặt tái nhợt.

Lệ phi nghe rõ Vinh Tường nói, trái tim triệt để dâng đến đáy cốc, xong ... xong rồi!

Ngay đúng lúc này, bên ngoài truyền tiếng bước chân nháo động, tiếng khô giáp ma xát nhau, tiếng vũ khí lạnh lẽo rút ra khỏi vỏ. Chỉ chưa tới một khắc, thủ vệ hoàng thành cấm vệ quân nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh xuất hiện, đem khu vực quanh ôn tuyền bao vây chặt chẽ.

Lệ phi ngơ ngác cả người. Nàng, Vinh Tường, còn có hoàng đế trúng độc bỏ mình ... ở cùng một chỗ, bất gian tại trận. Mặc dù cùng nàng không một chút can hệ, nhưng giờ này khắc này căn bản nói cũng không ai tin, huống chi, hoàng đế dùng viên thuốc là nàng trình lên ...

Thân thể của nàng như rơi vào hầm băng, cho tới bây giờ, nàng mới biết được, bản thân đã rơi vào bẫy, một cái lưới dệt ra để cho hai mẹ con nàng bị chặt đầu, chết đến thân bại danh liệt.

Mà lúc này, quân đội di động, cũng không phải đi về phía trước bắt bọn họ, mà là tách ra làm hai, xuất hiện một đường trống, rồi sau đó bọn họ nhất tề cung kính cúi đầu chào.

Lệ phi cứng ngắc dời đi tầm mắt, thấy được một mảnh thâm sắc khô giáp, bóng dáng đó từ giữa hàng chậm rãi đi ra.

Áo đen, quần đỏ, hoa văn cấm tú, xích điều phi thiên, quần áo quan phục thì không thể nào có khí thế như vậy, dung mạo bình thường nhưng đôi mắt đen lại mang theo lực lượng khủng bố làm khiếp người.

Thái tử —— Vinh Thành.

Lệ phi thật tình không ngờ, Thái tử luôn bị nàng khinh thường không xem vào mắt, lại có thủ đoạn như vậy, hoàn hảo chặt chẽ, bố cục kín đáo, dắt đi hồn phách của nàng, bao phủ dục vọng của nàng, đem nàng từng bước một dẫn vào địa ngục, cho đến khi vạn kiếp bất phục.

Tần Mạc trên cao nhìn xuống, khóe miệng khê câu, hé ra một nụ cười châm chọc. Rồi sau đó y dịch chuyển tầm mắt, như là vô ý nhìn qua khối thi thể thì dừng lại.

Y nhìn về phía Tuyên Thành để trúng độc, lập tức hạ lệnh: “Thái y, nhanh nhanh chẩn mạch cho phụ hoàng.” Chợt y quay đầu lại nhìn về phía Vinh Tường, trầm giọng nói: “Đem tên tặc tử giết cha mưu quyền, tổn hại thiên luân này bắt lại.”

Vinh Tường lúc này mới hốt hoảng tỉnh táo lại, hần bắt đầu giãy dụa cầu xin tha thứ, nhưng thanh âm đều bị mảnh vải bịt miệng ngăn trở, cuối cùng hần chỉ có thể oán hận nhìn về phía Vinh Thành, mang theo không cam lòng, cùng cố hận ý thấu xương.

Thái y xem xong mạch của Tuyên thành để, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Điện hạ, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng... Bểng hà .”

Thái tử canh giữ ở bên cạnh thi thể Tuyên thành để, trên mặt tràn đầy bi thống cùng hối hận: “Phụ hoàng, nhi thần đến chậm!”

Các đại thần ở ngoài, nghe được thái giám báo tang, toàn bộ quỳ xuống, khóc không thành tiếng.

Ước chừng sau nửa giờ, rốt cục có vài người bước ra khỏi hàng, dập đầu bái lạy: “Điện hạ, tiên hoàng đã mất, di mệnh còn tại, ngài là vạn long chi khu, xin đừng thương tâm quá mức.”

Thái tử như trước bị thống vạn phần, đối với tiên hoàng mất đi, hối hận không thôi.

Mà lúc này lại có đại thần bước ra khỏi hàng, dập đầu: “Nước không thể một ngày không có vua, thiên hạ không thể nhất thời vô chủ, thỉnh điện hạ thuận lòng trời, ứng dân tâm, kế thừa tiên hoàng chi chí, đăng cơ vi đế.”

Ngay sau đó, quần thần dập đầu, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Lúc tiếng hô to vang lên, Tần Mặc lập tức về tới không gian hệ thống, Thời Khanh còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, vẫn còn đang đắm chìm trong cao trào nghịch chuyển kia, chẳng biết nói gì, Thái tử đích xác giết lão hoàng đế, nhưng ở trong mắt mọi người, y lại trong sạch đến không thể nào trong sạch hơn...

Một tiếng lạnh băng băng hỏi ý kiến, gọi về suy nghĩ của Thời Khanh: “Nhiệm vụ hoàn thành?”

Thời Khanh hoàn hồn, bật người nói rằng: “Hoàn thành viên mãn, được thưởng 1000 điểm, bởi vì hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn bốn ngày, thêm vào thưởng cho bốn trăm điểm.”

Nói xong, Thời Khanh hứng thú hoan hô, ôi trời ơi, một nhiệm vụ thôi mà đạt được 1400 điểm thưởng, cậu là hệ thống-kun cũng ăn theo đạt được 700 điểm, quá tuyệt vời!

Cậu không khỏi tán thưởng: “Tần Mặc, anh quá lợi hại, chỉ dùng một viên thuốc đã đem bọn họ xoay đến vạn kiếp bất phục.”

Tần Mặc theo thói quen vuốt ngọc bội trong tay, nhẹ giọng nói: “Không phải là do đan dược.”

Thời Khanh không hiểu, cho nên ngẩng đầu nhìn y, vừa lúc nhìn thấy khóe miệng y khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười không rõ hàm xúc: “Là dục vọng”.

9. Chương 9

Tần Mặc nói một câu, làm Thời Khanh sửng sốt, không khỏi có chút suy tư.

Nhớ lại toàn bộ quá trình làm nhiệm vụ, Tần Mặc kỳ thật cũng không có làm gì nhiều. Y chế tác viên thuốc thần kỳ này xong, chỉ cần một lời dẫn, gọi lên khát vọng của Lệ phi đối với tuổi trẻ đối với dung mạo, sau đó từng bước một đi vào bố cục đã bày sẵn.

Lão hoàng đế nếu không phải có lòng tham lam với trường thọ, say mê với quyền thế, cũng đâu dễ dàng trúng kế như vậy, ăn một viên độc dược sớm đã bị đổi trắng thay đen.

Nhị hoàng tử Vinh Tường nếu không phải lo lắng địa vị khó giữ được, thì cũng không chạy vào, cuối cùng bị rơi vào bẫy rập.

Nói cho cùng, đều là hai chữ dục vọng, sai khiến bọn họ chủ động nhảy vào vực sâu tử vong, đương nhiên trong đó cũng có không ít chi tiết do Tần Mặc bổ sung mà hoàn thiện.

Suy nghĩ xong hết thấy, trong lòng Thời Khanh cả kinh, cậu đã sớm biết Tần Mặc bởi vì bị hãm hại liên miên mà hóa thành ma đầu bệnh thần kinh, tuy nhiên không hề ngờ tới y lại có thể hiểu được nhân tâm như thế, biết rõ nhược điểm của con người, mà còn phi thường giỏi về việc lợi dụng.

Thời Khanh thấp thỏm ... Cùng một tên bệnh thần kinh cộng sự cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là cùng một tên bệnh thần kinh chỉ số IQ vô cùng cao, cao đến đáng khinh hợp tác kia kia!

Cậu mà bị ăn thịt thì chắc chắn không cần phải nhả xương làm gì đi?

Lúc này, cậu bỗng dừng suy sụp .

Cậu có thể tự mình hiểu lấy, chỉ số thông minh của bản thân chỉ có thể miễn cưỡng không thấp so với tiêu chuẩn cơ bản của nhân dân toàn quốc, so với nhược trí có khoảng cách rất xa, mà so với thiên tài thì bản

đại bác cũng không tới, nhưng hôm nay cậu cùng với Tần bệnh thần kinh ở chung... QAQ... Cậu quả nhiên nên ngồi xồm chờ năm trăm năm.

Đang lúc hồi hận, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng chuông bén nhọn, Thời Khanh hốt hoảng ngẩn đầu. Ngay sau đó cậu nhanh nhẹn thoát ly ngọc bội, biến thành một đám khói đen, bay về phía sổ tay-kun, gấp gấp mở ra một trang nào đó dờm sớ, sau khi thấy rõ ràng nội dung, trong lòng căng thẳng vô cùng. Cậu bắt người bay về phía Tần Mạc hô lớn: “Tần Mạc, chuẩn bị sẵn sàng, ba mươi giây sau anh phải rời đi không gian hệ thống, trở lại hiện thế!”

Cậu vừa dứt tiếng, bóng dáng Tần Mạc đã từ từ biến mất.

Thời Khanh mắng một tiếng móa, nhanh chóng rút về ngọc bội, đi theo Tần Mạc.

Trong lúc đợi biến hết hoàn toàn, Thời Khanh phát huy công dụng của cái miệng siêu phàm, nhanh nhẹn nói cho rõ ràng: “Trước đó là tôi sai sót, không có nói cho anh biết, anh mỗi khi làm nhiệm vụ thì thời gian sẽ đứng lại, nhưng mà khi anh làm xong nhiệm vụ, hệ thống cần có 3 giờ làm lạnh, trong khoảng thời gian này, anh không thể ở trong không gian hệ thống, cho nên chỉ có thể trở về hiện thế, ba giờ, chỉ cần kiên trì ba giờ!”

Cậu vừa dứt câu, cảnh tượng trước mắt đại biến, trở về tới thế giới của Tần Mạc. Cẩn thận nhìn quanh, Thời Khanh lập tức ngậm chặt miệng, sau đó nhẹ nhàng nhảy nhảy, chui vào trong ngực của Tần Mạc.

Tần Mạc lúc này phải thừa nhận đau đớn vô cùng lớn từ thân thể tràn lên thần kinh. Tự phế tu vi không phải dễ dàng như ngoài miệng nói, y dùng phương pháp cực kỳ thô bạo đem Nguyên anh đập vụn, đan hải lạc trầm, tuy rằng hiệu quả rất nhanh, nhưng tư vị này tuyệt đối không người thường nào có thể chịu được.

Nguyên bản đã thích ứng đau đớn xé rách toàn thân trên dưới này rồi, thế mà vì nguyên thần xuất ra bay vào không gian hệ thống tạm thời không còn thống khổ, dĩ nhiên thời gian ba ngày làm nhiệm vụ cũng không có cảm giác gì. Nhưng hôm nay, y bỗng dưng trở lại thân thể, đập vào mặt là nỗi đau đớn, mảnh liệt đến cơ hồ hồng mắt.

May là y định lực cực cao, lúc này nhắm chặt hai mắt lại, cả người run rẩy, mồ hôi lạnh đầm đìa, y đang đấu tranh cùng với thân thể, cố gắng thích ứng thống khổ như róc da xẻo thịt này.

Thời Khanh cũng ý thức được những gì Tần Mạc đang phải hứng chịu, cậu có chút lo lắng, nhưng mà không làm được gì cả, chỉ có thể nhìn mà thôi, thậm chí nói một câu an ủi cũng không thể được.

Tần Mạc bỗng nhiên đem cậu từ trong ngực lấy ra, gắt gao nắm chặt ở lòng bàn tay, bạch ngọc lạnh lẽo kích thích vào dây thần kinh nóng bỏng, độ cứng của ngọc cũng ma sát cùng với da thịt, đó không phải là cảm giác thư sướng gì, thậm chí đang lúc đau đớn còn làm đau đớn thêm. Nhưng mà cảm như vậy, y có thể đem cảm giác đau đớn ở trong lòng từ từ khống chế, ngưng tụ thành tinh thần lực càng ngày càng lớn, chống chọi với thống khổ thể xác.

Lúc Thời Khanh cho là mình không thể chịu đựng được nữa mà tắt thở, Tần Mạc rút cục bình tĩnh trở lại, bàn tay y khẽ buông lỏng, rốt cục cũng cho đám khói đen núp trong ngọc bội thoát khỏi áp lực bị bóp nát chết tươi.

Thời Khanh cảm thấy may mắn, may mắn cậu là miếng ngọc bội, tương đối khỏe mạnh, chứ nếu là một động vật nhỏ nào đó, lúc này khẳng định là ngắc ngoải rồi...

Móa nó, tưởng tượng như vậy thật khủng khiếp, hừ hừ hừ, nam nhi thà đổ máu chứ không đổ lệ, tuy nhiên có cần ép người quá đáng thế này không hả [gào thét -ing]!

Thời Khanh thở phà phò cổ gằng thả lỏng bản thân, bỗng dưng không gian tối đen chớp mắt trở nên sáng ngời.

Tần Mạc ngẩng đầu, trên khuôn mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, môi trắng đến trong suốt, đôi mắt đen sâu thẳm, rõ ràng thân thể bạc nhược suy yếu tuy nhiên lại tràn đầy một cỗ khí thế băng ngạo thiên hạ, như sứ giả địa ngục, lại giống quỷ hút máu phiêu đảng trong bóng đêm, chẳng sợ sa đọa, mà càng thêm tự phụ.

Lục Cửu Uyên nhìn thoáng qua, sau đó cười lạnh ra tiếng: “Quả đúng là kẻ thừa một cái túi da tốt.”

Tần Mạc lạnh nhạt mở miệng: “Lại chảy dòng máu dơ bẩn ghê tởm.”

Một câu này khiến cho Lục Cửu Uyên tức giận dâng tràn, hắn đưa tay lên muốn công kích Tần Mạc, nhưng nhìn thấy cặp mắt đen lạnh băng kia thì thu lại.

“Không cần kích thích ta, ta hiện tại sẽ không làm gì ngươi cả, sẽ nuôi người thật tốt, dưỡng đến khi người khôi phục lại toàn bộ tu vi.”

Tần Mạc nhìn hắn, bỗng dưng cười lên, khe khẽ nói: “Sẽ có một ngày như vậy.”

Thanh âm của y rất thấp, tiếng cười rất nhẹ, nhưng làm người nghe có một cảm giác hốt hoảng bất an. Lục Cửu Uyên nhíu chặt mày, hắn tự nhận đã nhìn qua vô số người, cũng am hiểu đùa bỡn nhân tâm, nhưng đối với đứa con này của hắn, lại luôn có cảm giác sờ không tới, vốn tưởng rằng đã khống chế toàn cục, cuối cùng lại gặp phải tình huống mất trắng này.

Lục Cửu Uyên bình tĩnh nhìn Tần Mạc, thu hồi tâm tình khinh miệt, hắn không nghĩ sẽ lãng phí mất lô đỉnh cao cấp này, cũng không muốn để cho tất cả công sức lại tan thành nước chảy về biển đông. Hắn sẽ từng bước từng bước một đem dược quả này dưỡng tốt, rồi hái xuống, ăn vào, một chút cũng không dư thừa.

Thu hồi suy nghĩ, hắn từ trong túi Càn Khôn lấy ra một dược dũng đã chuẩn bị trước, cái thùng gỗ thật lớn bên trong chứa đầy nước thuốc màu đen kỳ quái, hương vị phiêu tán trong không khí quả thật không dễ ngửi chút nào, ngay cả thứ nước màu đen kia cũng sền sệt ghê tởm, nhìn y như là một thùng nọc độc đầy tràn, đủ để đem thân thể ăn mòn không còn gì cả.

Lục Cửu Uyên không có chút ý tốt liếc nhìn Tần Mạc: “Tự ngươi vào đó, hay là muốn ta giúp ngươi?”

Tần Mạc nhìn cũng không nhìn một cái, y đứng lên, không chút do dự đi vào dược dũng, rồi sau đó lẳng lẳng nhắm mắt lại.

Y tụt vào trên thành dũng, chịu đựng những thống khổ tra tấn mà nước thuốc đánh sâu vào thân thể.

Lục Cửu Uyên không có lập tức rời đi, dược là hắn phối, trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, tuy rằng đây là dược vật dưỡng thân thể, nhưng dược tính cực cao, chỉ theo đuổi hiệu quả và tốc độ, căn bản không để ý đến cảm thụ của người ngâm thuốc. Bởi vì là cấp tốc chữa trị mà tổn thương thân thể, đau đớn kia quả thực không ngôn ngữ nào kể xiết, giống như là vô số mảnh thú cắn xé trên mỗi một tác da thịt, tất cả thần kinh đều bị căng ra, chữa trị, trùng tổ, hủy hoại, trùng sinh... Tuần hoàn như thế.

Tư vị kia tuyệt đối có thể khiến cho người cao ngạo nhất cũng phải cúi đầu, làm người mạnh đến đâu cũng phải cầu xin tha thứ, chỉ cần là người, sẽ tuyệt đối chịu không nổi thống khổ như thế.

Lục Cửu Uyên tra tấn Tần Mạc, hắn muốn y cảm nhận dược hậu quả, cho y biết chọc giận hắn thì sẽ như thế nào. Cho dù khi chữa trị thân thể sẽ khiến cho liệt hỏa nung cháy thể xác y, nung y trong chảo dầu sôi, thống khổ đến nỗi phải thét chói tai, sau đó luống cuống, sợ hãi, quỳ trên mặt đất cầu xin hắn tha thứ!

Tuy nhiên khiến hắn thất vọng rồi, Tần Mạc giống như là đang ngủ, tóc dài mặc sặc sán ra bên ngoài dược dũng, hắc bào trên người đã bị dược tính ăn mòn, da thịt cũng nhiễm màu đen, nhưng khuôn mặt hoàn mỹ kia vẫn lạnh băng băng như lúc ban đầu, ngay cả một biểu tình cũng không ói ra.

Lục Cửu Uyên nhíu chặt mày, hắn không tin, tuyệt đối không tin Tần Mạc sao có thể kiên trì, nhẫn nại đến cuối cùng cơ chứ.

Trong lòng Thời Khanh lúc này đang đem tổ tiên mười tám đời của Lục Cửu Uyên ân cần thăm hỏi từng người, tui đậu móa ông! Ông có phải là cha ruột không hả? Xin đừng vũ nhục nhân cách của đám cha ruột người ta được không? Dù có một chút nhân tính cũng sẽ không đem thân nhi tử của mình ra mà vũ nhục, mà hành hạ đến như vậy!

Thân thể Thời Khanh là một miếng ngọc bội, nhưng cũng chẳng đại biểu cho việc cậu không có cảm giác, mà ngược lại cậu đã sớm phát hiện ra, thân thể ngọc thạch cũng có ngũ giác, bất quá đặc biệt kháng cự đau đớn, so với con người hơn gấp mấy trăm lần, cho nên cảm giác đau lúc này, cậu căn bản không cảm nhận

được. Tuy nhiên một lát sau, cậu cùng Tần Mạc vào ngăm mình trong được dưng, đau đến gần như sắp chết đi được?

Cậu dùng tất cả tế bào thần kinh ra mà chống cự, tự nhận năng lực kháng cự đau đớn rất mạnh mẽ, nhưng chỉ ngăm một lát là muốn nghiêng răng nghiêng lợi mà [gào thét –ing], tại sao cậu lại phải chạy theo người ta cùng chịu tội a!

Suy nghĩ tới cảm giác của Tần Mạc lúc này, Thời Khanh tuy rằng cùng y còn chưa có quen thuộc lắm, nhưng giờ này khắc này trong lòng đầy cảm phần mà [gào thét –ing]! Lục Cửu Uyên tra tra

(*) như vậy, không bầm thây hấn làm vụn đoạn, quả đúng là then vời trời đất!

[cạn bã]

Cậu không dám lên tiếng, chỉ có thể yên lặng thừa nhận áp lực từ lòng bàn tay Tần Mạc. Không sai, Tần Mạc toàn thân vẫn không nhúc nhích, nhưng gắt gao nắm chặt ngọc bội như trước, tựa hồ tất cả sức lực đều tập trung ở đây, làm Thời Khanh hết lần này đến lần khác muốn hôn mê cho xong.

Ba giờ, sống một phút bằng một năm, Thời Khanh cơ hồ là đếm từng giây từng giây trôi qua. Lục Cửu Uyên đại tra tra này, vẫn luôn canh giữ ở một bên, ban đầu thì vui sướng khi người gặp họa, về sau thì càng tức giận khôn cùng, đang lúc tâm thần không ổn định lại bỏ thêm vô được dưng mấy loại thảo dược đáng ghét nữa

Những thứ đó khiến cho nước trong thùng đen thêm, làm người xem cũng thấy hoài nghi, đây rốt cuộc là chữa bệnh hay là hạ độc vậy.

Thời Khanh không biết thân thể Tần Mạc chữa trị thế nào, cậu duy nhất có thể cảm nhận được chính là Lục Cửu Uyên bỏ thêm thuốc vào, thì cậu càng đau ...

Từng giây từng phút trôi qua, ba canh giờ cuối cùng cũng đến, Thời Khanh trước tiên nhanh tay mở ra thông đạo thời gian, mang theo Tần Mạc về tới không gian hệ thống.

Mới vừa đến nơi, cậu lập tức từ ngọc bội đã bị oxi hóa thành đen thùi lùi bay vọt ra ngoài, lúc này mới thoát khỏi thống khổ, mà Tần Mạc vẫn như trước, từ từ nhắm hai mắt, tựa vào trên vách tường.

Trong lòng Thời Khanh có chút hốt hoảng, sợ Tần Mạc sống không qua khỏi, nhanh chóng bay tới, sốt ruột hỏi: “Tần Mạc, Tần Mạc, anh thế nào rồi?”

Tần Mạc từ từ nhắm hai mắt, tĩnh lặng trong chốc lát, lại hỏi ngược lại: “Vì cái gì lại đi theo ta?”

10. Chương 10

Thời Khanh chậm nửa nhịp mới kịp hiểu ra ý tứ của Tần Mạc, đây là đang hỏi ý kiến cậu, vì lý do gì mà cậu muốn cùng Tần Mạc sang thế giới của y? Chính xác ra, tuy rằng Tần Mạc buột phải rời đi không gian hệ thống, nhưng cậu là hệ thống-kun vẫn có thể ở đó, hoàn toàn không nhất thiết chạy vô trong ngọc bội đi cùng Tần Mạc như vậy.

Nhưng lúc ấy, suy nghĩ đầu tiên của cậu chính là cùng nhau đi, muốn hỏi vì cái gì? Thời Khanh cân nhắc một chút, liền nói ra chân tướng: “Tôi sợ anh gặp chuyện không may.”

“Hửm?” Tần Mạc từ từ nhắm hai mắt lại, tựa hồ đang chờ Thời Khanh nói tiếp.

Thời Khanh không phụ kỳ vọng, nhanh nhẩu nói: “... Anh chết, tôi sẽ phải một mình mà ngồi chờ năm trăm năm.”

Miệng so đầu óc nhanh nửa nhịp hậu quả là... siêu cấp muốn đánh miệng của mình quá đi [gào thét –ing]! Thời Khanh thật hối hận, lại bỏ qua một cơ hội xoát hảo cảm. Cậu hẳn là nên phát ra biểu tình hoàn toàn đồng cảm, biểu đạt bản thân lòng đầy cảm phần cùng quan tâm, tiện đà cố gắng chen vào chiếm giữ nội tâm cái tên bệnh tâm thần này, tranh thủ cùng y làm bằng hữu.

Chính là chỉ cần nhìn vào mắt y, y nói cái gì? Lập tức sẽ đem tất cả lời trong lòng ói ra, không thể ngăn lại...

Thời Khanh ảo não cúi đầu, Tần Mạc lại đột nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chăm làn khói đen bay bay trước mặt, nhìn hồi lâu y thể nhưng nhếch môi một cái, lộ ra một nụ cười nhẹ, thấp giọng đáp: “Ừm, biết.”

Thời Khanh nhìn một nụ cười này, đầu óc càng lơ mơ, tại sao người này thoát nhìn rất là cao hứng? Có gì mà cao hứng? Vừa mới bị ngược đãi như vậy, hiện tại lại nở nụ cười, cái này có ý tứ gì nhỉ? Thật là thâm ảo a!

Thời Khanh rất muốn sửa lời, giả bộ khách sáo đôi ba câu gì đó, bất quá Tần Mạc lại nhắm nghiền hai mắt, một bộ dạng ta nhắm mắt dưỡng thần đừng quấy rầy ta, cậu vẫn là thực thức thời, lời nói tới bên miệng chuyển vài vòng, vẫn nên nuốt xuống.

Nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng tới việc cậu bỏ não, trước giờ vẫn chạy đôn chạy đáo khắp nơi không có thời gian. Bây giờ nhìn lại, mấy ngày qua cậu ở chung với y, đột nhiên cảm thấy có chút hiểu rõ y hơn, cũng ko đến nỗi nào. Tần Mạc tựa hồ rất thích cậu nói thật? Nhất là những lời có chút khó nghe kia...

Ừm... Cậu trầm ngâm nửa ngày, cảm thấy bản thân đang chạm đến chân tướng một chút. Bất quá muốn làm ăn thì phải làm sao, Thời Khanh cân nhắc nửa ngày cho ra kết luận, cái loại thực hành ngoạn ý này, nếu nếu coi trọng nó thì mọi thứ sẽ chẳng được gì, cứ nên thuận theo tự nhiên nước chảy thành sông.

Nói cho cùng kỳ thật trong lòng Thời Khanh đối với Tần Mạc vẫn luôn có chút ngăn cách, tuy rằng Tần Mạc trải qua khổ bức rất nhiều, nhưng đồng thời y cũng chân chính dính đầy máu tươi, ‘Ma đầu’ như vậy đối với Thời Khanh mà nói, dưới tình huống bình thường là tuyệt đối sẽ không cùng y tiếp xúc. Nhưng hôm nay hai người bọn họ bị bắt cột vào một chỗ, vô luận như thế nào đều tránh không khỏi, mà Thời Khanh cũng không phải một đầu rùa, bởi vậy mới hy vọng cùng Tần Mạc thiết lập một mối quan hệ hài hòa an toàn hợp tác.

Vốn tưởng rằng sẽ rất khó khăn, nhưng trên thực tế coi như cũng thoải mái, ít nhất khi hai người trải qua nhiệm vụ lần này, có chút khoái trá? Hiện giờ lại đột nhiên lĩnh ngộ ‘yêu thích’ của Tần Mạc, Thời Khanh càng thêm có cảm giác thả lỏng, cậu muốn tận lực nghênh đón khó khăn, nhưng chỉ là lời của cậu, hẳn là không thành vấn đề.

Sau khi nghĩ thông suốt, Thời Khanh trong lòng buông lỏng, thành kiến đối với Tần cho tới nay tựa hồ cũng tiêu tán không ít. Cậu thấy Tần Mạc vẫn nghỉ ngơi như trước, cũng không qua đó quấy rầy, quay trở lại bảng hệ thống của cậu, nhìn xem bảy trăm điểm thưởng có thể đổi lấy một bộ thân thể hay không.

Tuy nói Sở tay học làm hệ thống cấp tốc vẫn luôn giới thiệu nói bản thân Thời Khanh chính là hệ thống, nhưng Thời Khanh vẫn cho rằng, mình nhiều nhất tính là người đại diện thôi, nhiệm vụ chủ yếu là xuất hiện cùng kí chủ câu thông, căn bản không nhiều quyền lợi cho lắm. Nhìn lại, cậu muốn mua một khối thân thể còn phải bỏ tiền ra... Khổ bức quá mà.

Trong phân loại cường hóa thể chất, có đủ loại kiểu dáng huyết thống cùng chủng tộc, loại côn trùng Thời Khanh nhìn cũng không muốn nhìn, động vật có vú mạnh mẽ có rất nhiều, như là mèo nhỏ, chó nhỏ, gấu trúc nhỏ đáng yêu, lông xù thực làm người ta yêu thích. Thời Khanh đối với lông xù rất có hảo cảm, nhưng vừa nghĩ tới là bản thân biến thành một đám lông, nhất thời liền hold không kịp...

Bởi vậy cho dù biến thân quốc bảo gấu trúc giá chỉ 100 điểm thưởng, cậu cũng tuyệt đối không chọn!

Sau đó quay sang nhìn hình người, làm khuôn mặt Thời Khanh chính là , thân thể phái nữ thấp hơn so với thân thể phái nam tận 200 điểm tệ là cái mói gì?

Tỷ như khung xương cho một hình người, phái nữ yêu cầu cần 700 điểm tệ, nhưng phái nam lại yêu cầu tới 900 điểm! Mà kỳ ngộ sau này, truyền kỳ huyết thống, thể nhưng cũng như nhau.

Vì cái lông gì a? Hệ thống người kỳ thị giới tính à! Vì sao phái nữ so với phái nam lại tiện nghi hơn?

Đáng tiếc chính là đối với việc nhỏ không đáng kể này, sở tay-kun lười không thèm giải thích.

Thời Khanh thở dài một hơi, phi thường buồn bực, cậu hiện tại vừa có đúng bảy trăm điểm tệ, đang rất muốn biến thành người sớm, hay là mua một thân thể nữ, nếu muốn mua lại một thân thể khác, thì làm thêm một cái nhiệm vụ khác.

Nghĩ lại khoảng thời gian ba ngày trong ngục bội, Thời Khanh chỉ muốn nằm vật xuống giả chết, mắt mở trừng trừng nhìn đại tiệc mãn hán mà không thể ăn cái gì... Thiệt đáng ghét.

Bất quá bất cậu buông tha tôn nghiêm nam nhân đi làm nữ nhân... Tuyệt, đối, không, thể! Cho dù cậu hiện giờ là nhất lữ du hồn, thì cũng là nhất lữ du hồn trần đầy nam tính, giới tính là điểm mấu chốt, đánh chết cũng không thể cải.

Không có biện pháp, Thời Khanh chỉ có thể thở dài một hơi, đem điểm thưởng cất xuống dưới, chờ đến khi hoàn thành nhiệm vụ kế tiếp, sẽ đổi một bộ thân thể nam nhân.

Cậu từ trong bảng hệ thống của mình đi ra, thì thấy Tần Mạc cũng đứng ở trước bảng đổi đồ của y, đang xem đồ vật có thể đổi.

Tần Mạc có một ngàn bốn trăm điểm tệ, đối với tân thủ mà nói, cũng có thể đổi không ít đồ vật .

Y bởi vì cấp bậc hạn chế, hiện giờ vật phẩm mở ra không coi là nhiều, cường hóa thân thể chỉ có một nhánh được mở, tỷ như lực lượng, nhanh nhẹn, thể lực. Đạo cụ trang bị thì có nhiều hơn, có một chút vũ khí lạnh, cùng chút ít vũ khí nóng, như súng lục, lựu đạn, thuốc nổ. Phía trên cùng còn có hai quyển trục rất tốt, một loại là ngôn ngữ thông dụng quyền trục, một loại khác là dùng để chạy trốn – thuần di quyền trục.

Tần Mạc tầm mắt từ súng lục dời sang vũ khí, sau đó tại ngôn ngữ quyền trục thì dừng lại, cuối cùng dừng ở thuần di quyền trục.

Sau đó y không nhúc nhích nhìn chằm chằm quyển trục này, Thời Khanh thân là hệ thống, nhanh chóng làm hết phận sự bay qua, kỹ càng tỉ mỉ giải thích: “Đó là một thứ dùng để chạy trốn rất tốt, sau khi sử dụng có thể lập tức thoát ly hiểm địa, thuần di đến vị trí ngẫu nhiên trên thế giới. Bất quá giá cả có chút mắc, một ngàn năm trăm điểm thưởng, hơn nữa chỉ có thể sử dụng một lần.”

“Có thể sử dụng ở thế giới của ta sao?”

Thời Khanh ngầm hiểu: “Có thể, tất cả đồ sở hữu ở đây, anh có thể mang về thế giới của mình sử dụng.”

Tần Mạc gật gật đầu, y không nhìn chằm chằm thuần di quyền trục nữa, mà lấy năm trăm điểm thưởng mua ngôn ngữ thông dụng quyền trục, lại lấy một trăm điểm mua một cây súng.

Thời Khanh có chút ngoài ý muốn, cậu còn tưởng rằng Tần Mạc là muốn dùng toàn bộ tiền mua thuần di quyền trục, không nghĩ tới lại mất 600 điểm mua cái khác.

Bất quá chợt cậu lại kịp phản ứng, Tần Mạc hiện tại chỉ có một ngàn bốn trăm điểm, mua không nổi thuần di quyền trục, cho nên chỉ có thể chờ khi nhiệm vụ tiếp theo thành công hoàn thành mới mua sau. Nhận một nhiệm vụ, chỉ cần có thể hoàn thành sẽ được thưởng cho một ngàn điểm tệ làm điểm cơ sở, cho nên nói y hiện tại chỉ cần không tiêu phí vượt qua 900 điểm tệ liền không ngại.

Không thể không nói, Tần Mạc ánh mắt vô cùng tốt, ngôn ngữ thông dụng quyền trục giá cả không thấp, nhưng phi thường thực dụng. Tin tưởng Tần Mạc cũng nghĩ ra, đến một thế giới khác cho dù là cổ đại, nhưng vẫn tự so với thế giới của y vẫn có rất nhiều chỗ bất đồng, đành đem chỉ số thông minh cao chót vót của y ra, nhanh chóng học tập, chẳng những thế mà còn phải thông hiểu đạo lý, mới không phạm sai lầm.

Những điều này cũng làm cậu tỉnh ngủ, thế giới là nhiều vẻ đa dạng , Tu Chân giới tuy rằng không phân loại ngôn ngữ, nhưng ở Đại Khánh triều, Tần Mạc nhìn không ít thư sách, biết nơi đó có man di tộc, ngôn ngữ là hoàn toàn bất đồng , y không hiểu được nó. Thử nghĩ một chút, nếu là xuyên đến các thế giới làm nhiệm vụ, ngôn ngữ không thông, thì làm nhiệm vụ như thế nào đây?

Cho nên nói ngôn ngữ thông dụng quyền trục là tốt .

Mà y sau đó lại lựa chọn súng lục, là bởi vì vũ khí lạnh y đều rất quen thuộc, nhưng đối với súng lục lại hoàn toàn xa lạ, chỗ đổi có chú thích nó là một loại vũ khí, uy lực lớn hơn vũ khí lạnh, cái này thực đáng chú ý .

Y mua súng lục, cũng không phải muốn lập tức học cách sử dụng, mà là muốn thử xem một chút, để bản thân hiểu rõ nó hơn.

Bất quá mặc dù Tần Mạc thông minh đến đâu, cũng ngăn không được văn hóa tri thức lệch lạc, náo loạn ô long tự.

Y mua súng lục, nhưng mà không có mua đạn...

Thời Khanh nhanh chóng phát huy tác dụng thân là hệ thống-kun, cho y giải đáp nghi vấn, giải thích nghi hoặc: “Đây là một loại vũ khí xã hội khoa học kỹ thuật, uy lực không nhỏ, có thể thoải mái lấy tính mạng người ta, anh có thể mua phương pháp sử dụng cụ thể, giáo trình học tập yêu cầu tương đối dễ, cần năm mươi điểm thưởng, nhưng quá trình học tập tương đối dài, phải nhìn đến tư chất. Mặt khác có một loại quyền trục là súng lục tinh thông, sử dụng nó xong là có thể biết phương pháp sử dụng súng lục, giá cả tương đối mắc, cần năm nghìn điểm thưởng.”

Thời Khanh đổi khẩu khí, lại bổ sung thêm: “Sử dụng súng lục cần có đạn, có thể mua tại khung đạo cụ. Đạn súng lục vô hạn giá cả tương đối cao, cần hai ngàn điểm thưởng, bất quá bây giờ thì mắc, chờ anh trong tay dư dả, có thể mua một cái.”

“Ừm.” Tần Mạc đáp lời, rồi sau đó dùng năm mươi điểm mua sổ tay học bắn súng, sau đó mà bắt đầu lật xem.

Đối với lựa chọn của y, Thời Khanh cũng không ngoài ý muốn, dù sao điểm thưởng có hạn, chỉ có thể chọn loại tiện nghi nhất.

Cậu vốn tưởng rằng Tần Mạc thế nào cũng phải nghiên cứu tới một hai canh giờ, ai biết ước chừng năm phút đồng hồ sau, Tần Mạc cất sổ tay đi, ngẩng đầu nhìn cậu, nói rằng: “Bắt đầu đi.”

Thời Khanh ngốc lảng, còn cho là mình nghe không rõ. Năm phút đồng hồ! Đại ca, năm phút đồng hồ anh xem xong hết sao? Sổ tay kia cũng không mỏng, khoảng chừng có hơn hai mươi trang! Hơn nữa mặc dù xem xong rồi, anh có thể nhớ hết sao? Mặc dù nhớ hết, anh có thể sử dụng sao? Anh không thừa dịp này luyện tập một chút sao?

Cậu một bụng nói, rất muốn dâng lên miệng mà phun ra, nhưng nhìn ánh mắt Tần Mạc xong, cậu kệt lại.

Trong đôi mắt đen kia, thập phần rõ ràng viết hai chữ ‘Câm miệng’, Thời Khanh ở trong lòng giật giật khoe miệng, thực thức thời mà im lặng.

Nhấn nhấn cái nút tiếp thu nhiệm vụ, trên màn ảnh biến đổi, xuất hiện bối cảnh thế giới của nhiệm vụ lần này.

Thời Khanh vừa thấy, trong lòng đã muốn chửi má nó... Cái nhiệm vụ đầu tiên là cổ đại quy củ đến máy móc, như thế nào cái thứ hai lại đặc biệt cho xuyên qua đến mặt thể?

11. Chương 11

Nhìn lướt qua một chút Thời Khanh đã thấy rợn tóc gáy, tang thi, biến dị, quái vật... Đừng hù kẻ yếu tim mà! Tuy rằng cậu đã chết một lần, nhưng với mấy thứ quái lực loạn thần

(1) vẫn là không dám đụng vào. Từng này tuổi mà vẫn không dám xem phim kinh dị đó biết không!? Xem phim khoa học viễn tưởng đều bị mất ngủ đó biết không!? [gào thét-ing] Bây giờ lại cho người ta rơi vào nơi tang thi trùng trùng kinh khủng như vậy, rõ là muốn người ta đâm đầu vào chỗ chết mà!

Làn sương – Thời Khanh run run, dù rất sợ nhưng cậu biết chuyện này là không thể tránh được, đành phải cố gắng bình tĩnh tiếp tục theo dõi.

Đúng như cậu dự đoán, lần này nơi họ xuyên tới là một thế giới tràn ngập zombie và quái vật, con người phải sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Nhưng may mắn, ít nhất nguyên nhân được xây dựng theo hướng khoa học viễn tưởng, chứ không phải quái lực loạn thần.

Trước đây có một tổ chức khoa học nghiên cứu về biến dị gen vì muốn đạt thành tựu vang dội mà đã thực hiện một chương trình bị cấm, kết quả gây ra thảm kịch. Ban đầu các mẫu thí nghiệm chỉ xuất hiện các

phản ứng tiêu cực, kích động, mất bình tĩnh... nhưng sức mạnh lại trở nên vượt trội, có móng sắc nhọn, không biết sợ, không biết đau cộng thêm sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Lúc đó những mẫu này vẫn trong tầm kiểm soát, dù chỉ là sản phẩm không hoàn chỉnh nhưng cũng xem như là có đột phá mới, ít nhất sức chiến đấu được nâng cao nhiều lần, khiến những nhà khoa học cảm thấy có hy vọng.

Đến một năm kia, sau một cuộc giải phẫu lớn kỳ tích đã xảy ra. Các mẫu vật sau này có thể tự kiểm soát được bản thân trong khi vẫn giữ được sức mạnh kinh hồn. Tuy vậy chúng lại mất đi khả năng giao tiếp, trở nên trống rỗng vô tri.

Nhưng công trình của họ bị phát hiện, cả thế giới lên án mạnh mẽ đòi sự giải thích thỏa đáng. Những thí nghiệm này thực hiện trực tiếp lên cơ thể người, dù mẫu thí nghiệm có là kẻ phạm tội nặng đến không thể tha thứ, nhưng trên tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, đây vẫn là hành vi không thể nào chấp nhận.

Nhóm nghiên cứu nếu đã dám làm tất nhiên đã có sẵn ô dù chống lưng. Chuyện vốn đã có thể dễ dàng hòa giải, không ngờ cục diện chính trị đột ngột thay đổi, ồ ồ còn không giữ nổi mình ồ ồ, những kẻ phía sau vì bản thân mà bỏ rơi họ, vội vàng cắt đứt mối quan hệ.

Dù vẫn còn quân đội che chở nhưng hậu thuẫn lớn nhất đã mất đi. Trong một lần tập kích, binh lính bị tổn thất nghiêm trọng, căn cứ bị đột nhập, những nhà khoa học tham gia dự án đều bị bắt giữ. Phòng thí nghiệm bị phơi bày ra ánh sáng, các mẫu thí nghiệm chưa hoàn chỉnh cũng bị trưng ra.

Tuy những mẫu thí nghiệm có sức mạnh vượt trội nhưng vì thuốc kiểm hãm nên chỉ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như trẻ lên ba. Người ta cho chuyển tất cả vào trong một bệnh viện, vì nỗ lực cuối cùng giữ lại mạng sống cho chúng.

Nhưng bi kịch đã phát sinh.

Lúc chuyển từ phòng thí nghiệm sang bệnh viện ngay đêm tối trời nên không thấy chuyện gì bất thường, lúc ba giờ sáng người ta kiểm tra lại một lần cuối rồi đưa chúng đến các phòng bệnh khác nhau.

Một đêm không mộng寐. Sáng hôm sau, khi người hộ lý vừa kéo rèm cửa lên, thế giới bình yên đã bị phá vỡ.

Ánh sáng chói chang chiếu vào trong phòng, đáng ra phải tràn ngập ấm áp khiến tâm hồn người ta trở nên vui vẻ hạnh phúc, nhưng ánh sáng ấy lại làm chúng cuộn mình lại đau đớn. Ngay sau đó xảy ra một cảnh tượng vô cùng kinh dị.

Cơ thể của các mẫu thí nghiệm bắt đầu thối rữa, ánh mắt trống rỗng trở nên ngầu đục vô cùng kích động, răng móng mọc dài như lưỡi dao lưỡi mác. Dị biến kinh khủng đến quá bất ngờ khiến các y tá hoảng sợ hét to, tiếng kêu này lại không cứu được các cô ngược lại đã đẩy các cô vào vực thẳm của tử thần.

Các mẫu vật lao vào tấn công y tá, móng vuốt sắc bén xé nát cơ thể họ. Chỉ qua mấy giây mà huyết nhục đã vương vãi khắp nơi, đồng phục trắng tinh bị nhuộm màu đỏ đầy ghê rợn.

Bệnh viện nhanh chóng gọi cứu viện, nhưng lại không thể nào chống nổi sức mạnh của các mẫu vật này. Chỉ có mấy phút đồng hồ, cả bệnh viện đã trở thành một biển máu.

Chuyện không phải đến đó là kết thúc, mà chỉ mới là bắt đầu.

Qua mười phút ngắn ngủi, khi cảnh sát đến hiện trường, tất thấy mới bắt đầu bùng nổ.

Những người chết đi đã ‘sống’ lại, thân thể không còn toàn vẹn nhưng không chảy máu, mặc kệ các bộ phận rơi rớt, cụt đầu mất tay, chúng vẫn cứ tiến lên trước. Khi bị vũ khí chém trúng cơ thể, ngoại trừ thịt vụn văng ra thì không có bất kì ảnh hưởng gì, chúng giống như đã trở thành một sinh vật bất tử, dù hành động chậm chạp nhưng sức mạnh không thể coi thường, chỉ dùng tay không cũng có thể bẻ gãy sắt thép.

Cảnh sát không thể tiêu diệt được chúng, chỉ có thể làm tăng số lượng đội quân hùng hậu đó.

Chỉ trong một đêm tình hình đã vượt ngoài tầm kiểm soát, khắp nơi xảy ra bạo loạn. Đến khi chính phủ đưa chỉ thị cứu viện đã là ba ngày sau, những thành phố hàng trăm vạn người đều trở thành thành phố chết.

Thành phố đầu tiên vốn là một nơi hoa lệ an vui, nay đã trở thành cơn ác mộng, sau này được người ta gọi là Thành Phố Kinh Hoàng.

Tang thi không chỉ có thể biến đổi con người mà còn có tác động đến các loài động thực vật làm chúng trở thành những thứ chỉ biết giết chóc điên cuồng.

Con người chiến đấu cùng tang thi và quái vật, đã trả giá rất đắt nhưng cũng dần dần có thêm nhiều kinh nghiệm.

Cơn ác mộng kéo dài tận mười năm, loài người bỗng nhen nhóm một tia hy vọng.

Nhiệm vụ của Tần Mạc chính là ngay lúc này. Một nhà khoa học tên Lãnh Lâm được quân đội và lính đánh thuê hộ tống đến Thành Phố Kinh Hoàng, tìm những mẫu vật đầu tiên để lấy máu của chúng nghiên cứu tạo ra kháng thể.

Chỉ cần tìm ra nguồn gốc của virus thì sẽ có cách ngăn chặn biến đổi thành thầy ma, từ đó ánh bình minh chiến thắng sẽ dần dần lộ dạng.

Tần Mạc sẽ xuyên vào một lính đánh thuê bên cạnh Lãnh Lâm, nhiệm vụ chính là: đem huyết thanh trở về căn cứ an toàn.

Nhìn bối cảnh xong, trong lòng Thời Khanh cảm thấy phức tạp vô cùng. Tần Mạc nhíu mày: “Không có giới hạn thời gian?”

Thời Khanh ngẩn người, nửa ngày mới nghe ra chút không hài lòng trong lời y, nhất thời muốn khóc thành sông. Đại ca! Anh có nhìn vô trọng tâm không vậy! Nhiệm vụ nguy hiểm, kinh dị, có tỷ lệ tử vong cao như vậy còn giới hạn thời gian... Tui phắc! Thời Khanh bất lực, cậu không còn nói nổi nữa rồi.

Hiếm được khi Thời Khanh yên lặng, làm Tần Mạc khẽ nhìn một cái, nhưng cũng không nói gì đã hướng mắt trở lại màn hình.

Y khẽ khép mắt, đột nhiên hỏi: “Đây là nhiệm vụ chính, tức là còn có nhiệm vụ nhánh?”

Thời Khanh nhìn theo tầm mắt của y, phản ứng chậm nửa nhịp. Cậu xuýt xoa trước sự sắc sảo của Tần Mạc, sau đó ý thức được chuyện này bản thân cũng không biết.

Nhưng may mà cậu còn ‘sổ tay học làm hệ thống cấp tốc’, Thời Khanh lập tức lật từ điển, quả nhiên có đề cập đến chuyện này.

Thời Khanh đọc cho Tần Mạc nghe “Nhiệm vụ nhánh để thêm điểm thưởng: trước khi kích hoạt sẽ không có gợi ý, chỉ khi được kích hoạt mới có thông báo. Nhiệm vụ nhánh và nhiệm vụ chính phân biệt, không liên quan với nhau. Không làm được nhiệm vụ nhánh sẽ không bị xử phạt, hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thêm 5000 điểm và một phần thưởng ngẫu nhiên.”

Vừa đọc vừa ngẫm nghĩ, Thời Khanh sung sướng. Woa 5000 điểm, giàu to rồi!

Tần Mạc càng muốn trải nghiệm hơn, không chút do dự nhận nhiệm vụ.

Đợi đến khi Thời Khanh tỉnh lại từ ảo tưởng về đồng điểm dè chết cậu thì đã bị cuốn vào trong lốc xoáy, bên tai nghe thông báo ding một cái: “Đưa tặng miễn phí một thân thể.”

Thời Khanh giật mình, thân thể ngọc bội của cậu đã bị ngấm thuốc, nám đen như bị bỏ xó lâu năm, xem ra hệ thống lại mở lòng từ bi.

Nhưng cậu cũng không hy vọng lớn lao lắm... Miễn phí cái gì... Đảm bảo không phải hàng tốt.

quái lực loạn thần(1) chính là quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần.

12. Chương 12

Thực tế, Thời Khanh đã đánh giá thấp năng lực của hệ thống, khi cậu vừa tỉnh lại từ cơn lốc điên cuồng kia, đập vào tầm mắt chính là một gương mặt nát rữa bốc mùi tanh tưởi, thậm chí một mắt đã rớt ra ngoài.

Chương trước từng đề cập, bạn Thời Khanh là một người vô cùng nhất gan, chỉ coi phim chiến tranh sinh hóa trong TV còn sợ tới mức không ngủ được, bây giờ chơi 3D lập thể hình ảnh siêu nét, siêu sống động làm cậu chỉ có một cảm giác duy nhất, quả là đời-không-may-mắn

(1)!

Sau đó lại xảy ra tiếp một chuyện càng khiến cậu không dám nhìn thẳng, thân thể cậu bay thẳng tới gương mặt tang thi tiêu biểu kia một cách không thể khống chế, xông thẳng qua đầu nó, hình như chạm vào máu thịt bầy nhầy. Mùi tanh tưởi gai mũi bốc lên, quanh người còn có cảm giác dính dớp... Chắc là dịch não...

...Cậu vừa tiếp xúc thân mật với đại não kia, còn chém ngang qua nó.

QAQ... Muốn tui sống sao đây!! QAA

Khựng lại vài giây, cậu cảm thấy mình xoay một vòng, đập vào một thứ cứng như đá rồi phá nát nó, sau đó cậu lại có thể trông thấy ánh mặt trời, hít thở không khí trong lành, thoát khỏi nơi ghê tởm kia.

Thời Khanh thở hổn hển, cuối cùng cậu cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thân thể miễn phí của cậu lần này là một thanh chủy thủ! Còn CMN là một thanh chủy thủ vừa mới khoét sọ tang thi! Cậu có nên cảm thấy vinh hạnh không, ha ha!

Chuyện làm cậu cảm nín chính là cậu không xuyên thành chủy thủ của Tần Mặc, mà là của một quân nhân bảo vệ nhà khoa học Lãnh Lâm trong chiến dịch lần này.

Quân nhân kia tên là Lý Túc, mang quân hàm thượng tá, vô cùng dũng mãnh thiện chiến, giết tang thi còn nhiều hơn Thời Khanh ăn muối. Quan trọng hơn nữa là anh ta am hiểu sử dụng nhiều loại vũ khí, không chỉ súng đạn mà còn dùng được cả đao, kiếm, chủy thủ, cả cách cầm dao gọt trái cây cũng cực oai hùng.

Trong thời cuộc bây giờ, súng đạn đã là thứ quý giá. Vì vậy anh ta rút ra một thanh chủy thủ để dọn tang thi, trùng hợp Thời Khanh xuyên đúng lúc ảnh đang phang vào một cái mặt nát bầy...

Cuộc chiến kịch liệt vẫn tiếp diễn trong tình huống Lý Túc không biết chủy thủ của mình đã bị một tên nhóc nhất gan nhập hồn.

Thời Khanh chỉ còn biết khóc thành một dòng sông, cậu ngàn lần không nên vạn lần không nên kì thị ngọc bội, so sánh với chủy thủ của Lý Túc thì ngọc bội của Tần Mặc phải nói là một trời một vực, tốt tới mức không thể tốt hơn!

Cậu thực sự không muốn giao lưu với một anh bạn zombie chỉ còn một mắt, còn phải nhắm vào nhược điểm của người ta mà chém một nhát, tưởng tượng như vậy làm cậu thân là chủy thủ cũng muốn ói sạch ra.

Đúng lúc này, một tang thi bị văng ruột lòng thòng bên ngoài nhào tới trước mặt Thời Khanh, cậu vừa thấy chủy thủ sắp đập vào gáy tang thi cũng vừa cảm nhận được mùi da thịt thối rữa buồn nôn của nó, mắt chỉ có thể trơ ra nhìn da thịt bong tróc đầy dòi bọ lúc nhúc... Khi cậu không kiềm được muốn hét to lên thì một tiếng súng đột ngột vang lên, viên đạn như sao băng bay sát qua người cậu ghim vào não tang thi trước một bước.

Một phát đã bắn nổ hạch não của tang thi, thân thể thối rữa nhũn ra hóa thành một bãi máu loãng.

Thời Khanh ngây dại, sau đó cảm giác vui sướng không kềm chế được dâng lên trong lòng, cậu không phải chém vào đầu tang thi nữa, không phải tiếp xúc với thứ óc iếc ghê tởm đó nữa! Tuyệt vời, quá tuyệt vời, cuộc sống tươi đẹp quay trở lại rồi!

Cậu liếc qua, trông thấy một người nam nhân giương súng đứng cách đó không xa. Y mặc quân phục màu đen, bao tay trắng, thắt lưng, ủng da nặng, trang bị thực dụng gọn gàng đầy phong thái lão luyện, đáng đứng hiên ngang lối lạc, vô cùng oai phong. Tầm mắt chuyển lên gương mặt anh tuấn xa lạ, Thời Khanh còn tự hỏi đây là ai, nhưng vừa lúc tầm mắt cậu chạm vào đôi ngươi đen nhánh kia, liền hiểu rõ.

Tần Mạc, là Tần Mạc! @Bản edit thuộc về tructhuyvienwordpress.com. Cảm phiền không mang đi bất cứ đâu.

Tần Mạc nhìn cậu một cái rồi thôi. Y nghiêng người sang một bên, giơ tay lên bắn ba phát ‘đoàng đoàng đoàng’ giết sạch tang thi bên người Lý Túc.

Rồi sau đó y bước đến gần, lạnh lùng vươn tay về phía anh ta “Đưa cho ta.”

Lý Túc nhìn theo y thì trông thấy chủy thủ trong tay mình, trong lòng thầm chửi một tiếng ‘mẹ mày’, thế này là thế nào?

Nhưng cuộc chiến vẫn còn đang tiếp tục, tang thi không ngừng tiến lên làm Lý Túc không thể phân tâm với y được, tuy nhiên khi anh ta vừa xoay người định rời đi, khẩu Desert Eagle đã kề sát vào gáy Lý Túc.

Cái chó gì đây! Thằng này thần kinh à? Lý Túc dừng lại, vừa định hét lên với y thì chợt khựng lại trước ánh mắt ấy.

Lý Túc vào sinh ra tử mấy chục năm nên đương nhiên luôn nhạy cảm với chết chóc, anh ta có thể cảm thấy trên người kẻ kia đầy sát ý, vô huyết vô tình, ngoan độc cố chấp, chỉ cần có người chống lại y thì nhất định y sẽ bóp cò ngay lập tức.

“Cho mày.” Lý Túc cố ý nắm phần cán vút chủy thủ qua, đưa lưỡi dao về phía Tần Mạc.

Tần Mạc lẳng lặng đứng, nắm chặt lấy lưỡi dao không chút do dự. Phần lưỡi sắc bén cứa vào lòng bàn tay làm máu chảy đầm đìa nhưng y vẫn làm như không cảm thấy, cho rằng đó cũng chỉ là một tư thế lấy chủy thủ của y trở về.

Thậm chí cả sau đó Tần Mạc cũng không đổi tay nắm chuôi dao, cũng không bỏ chủy thủ vào bao. Y cứ cầm như vậy để cho lưỡi dao thấm máu của mình, gần gũi không thể chia cắt. Tay kia của y cầm súng lục, giương lên bắn. Độc, chuẩn, nhanh, gọn, kỹ thuật không chê vào đâu được. Thân thể dịch chuyển linh hoạt, cả công thủ đều hoàn hảo. Y vào vị trí nhắm, chỉ dùng một phát súng đã diệt được cả ba tang thi.

Lý Túc mơ màng hồi lâu mới vực dậy tinh thần, phun ra một câu “Thằng này điên rồi”. Sau đó rút ra một chủy thủ khác dưới ống chân bắt đầu tấn công quái vật.

Đánh hết ba tiếng đồng hồ cuối cùng cũng diệt xong tang thi, cả đoàn trốn vào trong một kho lạnh để thực phẩm nghỉ ngơi hồi phục lại.

Không biết đã chiến đấu bao nhiêu trận, từ tiểu đội ban đầu có ba mươi người, bây giờ chỉ còn lại bảy người. Ngoài Lãnh Lâm bình an vô sự, sáu người khác gồm có ba quân nhân và ba lính đánh thuê.

Tuy hai phe không ưa gì nhau, nhưng đã cùng tiến cùng lui một khoảng thời gian nên mọi người hợp tác cũng khá ăn ý, dù gì cũng không ai muốn bỏ mạng trên chiến trường này.

Lý Túc không khỏi liếc sang Tần Mạc một cái. Tên lính đánh thuê kia ngồi dưới vách tường, khẩu súng đã thu về nhưng vẫn còn nắm chặt chủy thủ như cũ, ngón tay thon dài mơn trớn lưỡi dao nhọn hoắc tạo nên một cảm giác quỷ dị không nói nên lời, tựa như kẻ tham lam gặp được kho vàng, kẻ dâm dục đụng phải tuyệt thế giai nhân, cả người y tỏa ra một thứ dục vọng độc chiếm mãnh liệt khiến người khác cảm thấy khiếp sợ vô cùng ... Lý Túc bị suy nghĩ của mình làm sồn gai ốc, khẽ mắng một câu “Thần kinh!” mới quay đầu đi chỗ khác.

(Sagi:vàng==” Boss Tần ko bình thường sẵn rùi==”)

Thời Khanh không bỏ qua những mâu thuẫn của Tần Mạc và Lý Túc. Tần Mạc cứu cậu ra từ trong dầu sôi lửa bỏng làm cậu vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc đến mức chỉ muốn thét lên cho thỏa lòng, trong thoáng chốc ấn tượng với Tần Mạc trở nên tốt hơn rất nhiều.

Tuy rằng tính tình Tần Mạc cần phải lập nhiều hồ sơ nghiên cứu kỹ càng, nhưng người ấy coi trọng cậu, à, coi trọng kẻ ước giữa hai người. Nhưng mặc kệ lí do gì, Tần Mạc đã không tiếc tự làm mình bị thương để cứu cậu ra, Thời Khanh khắc ghi trong lòng.

Bởi vì nơi này tập trung đông người nên Thời Khanh không tiện nói chuyện, cậu nhúc nhích cơ thể xa lạ này, dùng chuôi dao khẽ cạo vào lòng bàn tay Tần Mạc để biểu đạt ý cảm ơn người kia.

Tần Mạc nhìn cậu, bất ngờ mở miệng nói: “Sợ sao?”

Y vừa nói, Thời Khanh chưa kịp phản ứng thì Lý Túc cạnh đó liền nghe thấy, anh ta vừa quay qua đã nhìn thấy vẻ mặt Tần Mạc tập trung nhìn chăm chú vào chủy thủ của mình.

Trong lòng Lý Túc rửa xả... Tao phi, mẹ, thằng nào nói chuyện với chủy thủ? Bệnh thần kinh cần phải trị, ngồi đó thôi cũng phát bệnh được.

Tầm nhìn bao quát của Thời Khanh cảm giác được cái liếc khê của ‘chủ cũ’. Cậu sợ người ta phát hiện ra mình không phải một thanh chủy thủ bình thường, không dám động đậy nữa.

Thấy cậu nằm im, Tần Mạc dịu dàng vuốt ve cậu, nhẹ giọng: “Sợ thì ngoan ngoãn ở bên cạnh ta.”

Thời Khanh: ...

Lý Túc: ...Tên lính đánh thuê kia, chú diên nặng thế thì không được bỏ thuốc đầu.

Mọi người ăn xong liền tập trung lại chỗ Lãnh Lâm bàn bạc hành động kế tiếp.

Lãnh Lâm là khoa học gia duy nhất sống sót trong nhóm nghiên cứu nhiều năm trước, gã lẩn trốn mấy chục năm để bí mật nghiên cứu mẫu thí nghiệm. Cuối cùng mười ngày trước cũng có kết quả, từ tư liệu và ghi chép về mẫu thí nghiệm gốc tạo ra được một loại dụng cụ dò tìm. Dụng cụ đó chính là một trong những nguyên nhân của đợt chiến dịch này.

Nhưng dụng cụ này có giới hạn phạm vi, chỉ khi mẫu vật xuất hiện trong phạm vi 1km mới có tín hiệu.

Họ phải mạo hiểm xông vào thành phố của tang thi để lần ra dấu vết của mẫu thí nghiệm, khi ấy cho dụng cụ dò tìm xác nhận vị trí, lại lũng bắt mẫu thí nghiệm lấy máu đem về.

Nhưng thực tế không hề thoải mái như trên kế hoạch, dù họ đã hành động cẩn mật nhưng vẫn bị lộ hành tung, gặp phải tang thi đổ bộ gây nên tổn thất nghiêm trọng, đồng thời cũng mất dấu mẫu vật, không thể không trốn đến nơi này lập kế hoạch lại lần nữa.

Lý Túc kiểm kê vũ khí lương thực, “Thức ăn và súng đạn có thể trụ tối đa năm ngày nữa, trong đó có hai ngày đi về, chúng ta chỉ có thời gian ba ngày.”

Anh ta nói xong thì xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động.

Kế hoạch ban đầu là chiến dịch mười ngày, mới năm ngày trôi qua thôi, mà cả tổ chịu tổn thất hai mươi ba nhân mạng và nhiều đồ dùng khác, cơ bản không đủ yêu cầu.

Bây giờ chỉ còn bảy người sống, thời gian chỉ còn ba ngày, tín hiệu khó khăn dò được cũng bị mất dấu... Họ có thể hoàn thành nhiệm vụ này sao?

Tình huống không chút ánh sáng, trong một cuộc chiến mà cái chết đang dang tay đón sẵn, dù họ có là dân chuyên nghiệp từng qua trăm trận cũng không tránh khỏi nản lòng thoái chí.

Lãnh Lâm nhìn họ, phá vỡ không khí bế tắc “Nửa tiếng sau hành động, tiếp tục dò tìm dấu vết mẫu thí nghiệm.” Nói xong nhìn về phía Lý Túc.

Lý Túc chính là người đại diện của trung ương chính phủ trong chiến dịch này, cho nên mới có quyền phát biểu.

Anh ta còn đang trầm ngâm vừa chuẩn bị đáp thì đã có một giọng nói vang lên.

“Ở ngay nơi đây.”

—

*đời-không-may-mắn(1) = đkmm. Tác giả dùng một câu tương tự trong tiếng Trung.

13. Chương 13

Đào Đào: tập thể ề dít tờ xin gửi lời hỏi thăm ân cần nhất đến bạn Thời Khanh, chúc bạn bị Tần Boss rape một đêm mười tám lần -- Ngồi tra baidu ngôn ngữ mạng mà bạn dùng cũng đủ hết một ngày.

Tất cả mọi người, kể cả Lãnh Lâm và Lý Túc đều nhìn sang hướng người vừa nói.

Tần Mạc bình thản nhận hết mọi ánh mắt soi mói.

Trong tiểu đội này, Lãnh Lâm có khả năng chiến đấu thấp nhất nhưng gã chính là hạt nhân cả đội, hướng hồ gã còn đang nắm dụng cụ dò tìm trong tay, cho nên tất cả đều quen nghe gã sắp xếp chỉ đạo.

Lý Túc là thủ lĩnh bên quân đội. Phe lính đánh thuê cũng có người cầm đầu, tuy nhiên trong trận trước đã bỏ mình, bây giờ chỉ còn lại ba người không thường tham gia phát biểu.

Trước giờ Tần Mạc vẫn im lặng như không tồn tại, cũng không mấy người chú ý tới y. Bất quá y còn sống đến bây giờ đã chứng tỏ được thực lực không thể coi thường.

Lãnh Lâm bình tĩnh nhìn y một chút, hỏi: “Tại sao?”

Mọi người cũng có cùng thắc mắc này. Thi triều đã giúp mẫu thí nghiệm trốn thoát, trên dụng cụ dò tìm cũng không hiển thị tín hiệu nữa, chứng tỏ mẫu thí nghiệm đã biến mất trong bán kính 1km.

Quân nhu thiếu hụt, lần dừng lại nghỉ ngơi này đã là quá xa xỉ, bây giờ họ cần phải gấp rút lên đường, tranh thủ tìm được mẫu thí nghiệm trong vòng ba ngày...

Thế mà tên lính đánh thuê kia lại nói ở chỗ này, chẳng lẽ mẫu vật lại tự biết đường tìm đến họ, đưa mình lên cửa sao?

Ai mà ngờ Tần Mạc thực sự trả lời như vậy “Nó sẽ tìm chúng ta.”

Âm thanh nghiêm nghị lạnh lùng chứng minh y đang rất tỉnh táo, không phải do ngu ngốc hay muốn thể hiện mới phát biểu như vậy. Nếu lúc này còn vài người bàn tán này nọ, bây giờ họ đều bắt đầu im lặng suy nghĩ lại.

Dù sao ở đây cũng là những người đã kinh qua mặt thế, khả năng chiến đấu và IQ đều vượt trội so với người bình thường, chỉ cần họ suy xét thấu đáo sẽ phát hiện ra kẻ hở, tuy vẫn chưa nắm bắt được rõ ràng.

Tần Mạc không để họ phí quá nhiều thời gian, y nhìn về hướng Lãnh Lâm nói mà không hề chớp mắt.

“Trong năm ngày, chúng ta bị tang thi tập kích 34 đợt, trong đó có 25 đợt tấn công quy mô nhỏ, giết được 2121 tang thi, hi sinh 3 người; 8 đợt tấn công bất ngờ, tổng số lượng lên đến 3381 tang thi, hi sinh 9 người.” Dừng lại một chút, giọng y bất chợt nâng cao hơn “Lần tấn công gần nhất là thi triều trên diện rộng, tổng tang thi 21250, tiếp tục hi sinh 10 người.”

Số liệu báo cáo chính xác làm những người khác khẽ kinh ngạc với trí nhớ của Tần Mạc. Còn Lý Túc thì hốt hoảng tỉnh ngộ, nhìn chằm chằm Tần Mạc nặng nề hỏi: “Anh nói... Ở đây có cái gì?”

Tần Mạc hiếm khi nhìn Lý Túc một cái, dù rằng những người nơi đây đều là dân chuyên nghiệp, nhưng cũng chưa ai phản ứng nhanh nhạy được như anh ta, câu hỏi đưa ra cũng nhằm ngay điểm quan trọng nhất.

Lời của Lý Túc như đánh thức mọi người khỏi u mê.

“Mười năm tang thi hoành hành, mọi số liệu và thực tiễn đều chứng minh chúng là loài sinh vật cấp thấp không có ý thức cao, hoạt động chậm chạp, không biết lẫn trốn và hợp tác, chỉ biết công kích một cách vô tri. Chúng thích tản ra tìm thức ăn, ít khi tập trung cùng một chỗ. Thành phố này vào khoảng mười năm trước đã là một thành chết không còn con người. Theo tập tính của chúng, sẽ không có chuyện hơn hai vạn tang thi tập trung trong phạm vi hẹp thế này. Trừ khi có thứ gì đó... cần bảo vệ.”

Dừng một chút để mọi người suy nghĩ, Tần Mạc mới tổng kết “Thi triều không phải nhằm vào chúng ta, mà do chúng ta đã lọt vào phạm vi hoạt động của chúng.”

Vừa dứt lời, vài người đều quay phắt lại nhìn y. Họ không ngốc, Tần Mạc đã nói đến đây tất nhiên đều hiểu được hàm ý phía sau. Nếu chuyện quả thực như vậy, họ không cần phải rút khỏi chỗ này. Tang thi đã bị

quét sạch, chỉ cần họ tìm được thứ chúng nó bảo vệ không chừng những mẫu thí nghiệm kia sẽ phải lộ mặt ra.

Lãnh Lâm vẫn luôn hờ hững bỗng nhiên lên tiếng: “Chỉ là suy đoán vô căn cứ của anh, nếu chúng ta ở lại đây sẽ càng hao tổn thức ăn ít ỏi còn lại, chuyện này vô cùng mạo hiểm.”

Tần Mạc nhếch môi hỏi ngược lại: “Chiến dịch này không mạo hiểm sao?”

Lãnh Lâm nhú mày không nói nữa.

Những người khác đã bị thuyết phục. Họ chỉ còn ba ngày, thay vì như một đám ruồi nhặng bay loạn không mục đích, chỉ bằng cứ tử thủ ở đây, thức ăn cũng dự trữ được nhiều hơn. Tang thi chậm chạp muốn đổ bộ lần nữa thì cần nhiều thời gian tập trung lại, trong lúc này nơi đây chính là địa phương an toàn nhất, có thể tiết kiệm được rất nhiều đạn dược. Thời gian tìm kiếm có thể tăng lên không ít.

Hơn nữa Tần Mạc phân tích hợp tình hợp lý, lúc trước không có thời gian suy nghĩ, tuy nhiên chỉ cần mọi người nhớ lại một chút thì không thể không đồng ý với ý.

Nơi này nhất định có thứ gì đó!

Chuyện mẫu thí nghiệm thoát ra lúc trước, họ vẫn nghĩ rằng vì tang thị bị giết quá nhiều nên chúng phải trốn chạy, bây giờ nghĩ lại e là do muốn dẫn dụ họ đi chỗ khác!

Hai tên quân nhân còn lại nhìn về phía Lý Túc. Lý Túc suy nghĩ một chút rồi nhìn Lãnh Lâm, “Tiến sĩ Lý, tôi quyết định sẽ ở lại đây.”

Tần Mạc tuy không phải thủ lĩnh quân đánh thuê, nhưng lính đánh thuê trước giờ vẫn luôn tương trợ nhau, cũng ủng hộ quan điểm của Tần Mạc. Bất quá họ là do Lãnh Lâm thuê, nên vẫn chờ ý kiến của gã.

Lãnh Lâm nhìn Tần Mạc một cái sâu kín, cuối cùng mới quay ra chỗ khác nói: “Nếu Lý thượng tá và Tần tiên sinh đều chắc chắn như vậy, chúng ta cứ ở lại đây.”

Chuyện tiếp theo dễ hơn nhiều, bảy người chia làm ba nhóm nhỏ, dò tìm trong vòng 1500m xung quanh kho lạnh hồng kiểm ra được vật lữ tang thi đang bảo vệ.

Trong lúc chia nhóm lại bất đồng quan điểm do tầm quan trọng đặc biệt của Lãnh Lâm.

Cuối cùng Tần Mạc nói thẳng: “Tôi có thể hành động một mình.”

Y vừa dứt lời, Lý Túc cũng nói gót theo ngay: “Tôi cũng có thể tuần tra một mình.”

Vậy có thể để lại hai quân sĩ và hai lính đánh thuê bảo vệ Lãnh Lâm, một nhóm bảo vệ, một nhóm tìm kiếm.

Ba nhóm được thành lập.

Tần Mạc đem theo vũ khí và thức ăn được chia hướng về bên trái.

Rời khỏi tiểu tổ, Thời Khanh vẫn luôn ghen tị nội thương rốt cuộc cũng được giải thoát.

“Tôi còn tưởng anh không thích nói chuyện.” Ở thế giới kia thì tích chữ như vàng, qua đây liền thao thao bất tuyệt, quá tương phản, tôi hiểu anh hết nỗi rồi đại ca!

Tâm trạng Tần Mạc không tệ, thể hiện bằng việc vô cùng thích thú ôm vuốt chủ tử.

Thời Khanh không quen bị sờ tới sờ lui, khi cậu còn là ngọc bội thì còn có thể thông cảm bản thân mát lạnh bóng loáng sờ rất thích, nhưng bây giờ cậu là một thanh dao sắc bén, vũ khí để chém tang thi, sờ như vậy không sợ thấy đỏ hủ? Khụ, là thấy máu!

Khi Thời Khanh cho rằng Tần Mạc sẽ không trả lời cậu, y liền mở miệng.

“Ta quả thật không thích nói chuyện.” Y mỉm cười “Nhưng không có nghĩa là ta không thể nói chuyện.”

Lời này rất sâu, hơn nữa y còn cười cười làm Thời Khanh không thể không cảm thán, kí chủ của cậu không phải chỉ là loại phản xã hội coi mình là trung tâm vũ trụ, mà còn... rất hài hước ha.

Mà cũng phải nói, nếu không phải bị hai thằng cha ghê hãm hại, sau này y nhất định sẽ trở thành một người dương quang xán lạn chẳng?

Chỉ tiếc... Vận mệnh là một tên nhóc quấy phá.

Thời Khanh nhớ tới chuyện Tần Mạc trợ giúp đỡ mình khi vừa mới xuyên qua đây, đầu không khỏi nóng lên “Cảm ơn lúc trước đã cứu tôi nha.” Nhưng mà nghĩ lại câu này thiệt là không có thành ý, cho nên cậu liền hăng hái nói tiếp: “Anh có việc cứ tìm tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Nụ cười của Tần Mạc còn chưa tắt đi, sờ nhẹ lưỡi dao, chậm chậm nói: “Cậu có thể làm gì?”

Thời Khanh câm nín.

“Chém vỡ sọ tang thi?” Y búng nhẹ lưỡi dao “Sao, cậu không sợ?”

Thời Khanh: QAQ, ề đừng thẳng thắn vậy chứ!

Trong lúc Thời Khanh vắt óc nghĩ cách cứu vớt hình tượng của mình, Tần Mạc bỗng dừng di chuyển lùi về phía bên trái. Lúc cậu hoàn hồn chợt có một bóng đen lướt qua tầm mắt.

Nơi đây rõ là một thành phố chết, trừ nhóm người Tần Mạc ra chỉ còn đám tang thi chậm chạp, không cách nào có thể di chuyển tốc độ nhanh như vậy. Bóng đen đó là thứ gì?

Không phải tang thi, cũng không phải đồng đội của các cậu, nếu cùng phe vì sao còn cần phải tránh?

Tần Mạc không chậm nhưng vẫn cách một khoảng, không bắt được nhưng vẫn chưa bị cắt đuôi.

Suy nghĩ trong đầu Thời Khanh xoay chuyển, cậu nghi ngờ đây chính là mẫu thí nghiệm họ vẫn luôn tìm kiếm.

Vì cái gì mẫu thí nghiệm lại xuất hiện ở đây? Không phải đã trốn rồi sao? Dụng cụ dò tìm của Lãnh Lâm cũng không báo tín hiệu cơ mà, thế nào lại xuất hiện được? Nó cứ như là cố tình làm cho Tần Mạc phát hiện được vậy...

Không phải! Thời Khanh giật thót người, mở miệng nói: “Tần Mạc, coi chừng có bẫy!” Mẫu thí nghiệm tự mình ra như y nhất định muốn đưa y vào chỗ chết!

Tuy nhiên không ngờ tới là Tần Mạc vẫn băng băng về phía trước, quyết không bắt được nó thì không bỏ cuộc.

Âm thanh lạnh lùng trầm tĩnh của y hòa vào trong tiếng gió gào thét “Bẫy, nhưng cũng là cơ hội.”

Câu giải thích kia làm Thời Khanh hiểu ra, y biết sẽ nguy hiểm mà vẫn lao đầu tiến tới.

Thời Khanh cũng không phản đối suy nghĩ của Tần Mạc. Dù nguy hiểm, tuy nhiên thực sự là một cơ hội hiếm có, nói dễ hiểu thì không liều không có xôi ăn, đạo lý này cậu cũng biết.

Bây giờ ưu thế chủ yếu tầm nhìn xa trên N km 360 độ không góc chết vừa được lúc phát huy, có thể giúp Tần Mạc quan sát cả bốn phương.

Cậu trịnh trọng nói: “Cứ đuổi đi, sau lưng để tôi.”

Tần Mạc không chần chừ đáp ngay: “Được.”

Dù chỉ có một từ nhưng đã kéo nhiệt huyết của Thời Khanh hừng hực bốc lên, cậu tập trung quan sát bốn phía, quyết không bỏ qua bất kì động tĩnh nhỏ nhất.

Nơi họ đang chạy đến là một phân xưởng cũ ở gần kho thực phẩm đông lạnh, có lẽ là nơi chế biến các loại quả hạt như hạnh nhân.

Nơi đây đã hoàn toàn bị bỏ hoang, xuống cấp khá trầm trọng. Thời Khanh có thể tưởng tượng được mười năm trước lúc dịch tang thi bùng nổ, nó nhất định là căn cứ tạm thời của con người, hoặc chính là chỗ tiếp viện thức ăn. Hạnh nhân có dinh dưỡng bổ sung nhiều chất, lại dễ mang theo bên người, là một thực phẩm cần thiết trong thời loạn lạc này.

Vậy mới nói, sự xuống cấp ở đây không phải do tang thi phá hủy, mà là do con người tranh đoạt gây ra.

Mọi thứ đều đã bị hủy hoại nghiêm trọng, máy móc gỉ sét không thể dùng được nữa, bụi và bùn đất hôi tanh phủ lên đồ dùng, làm cho người ta phải nhíu mày.

May mà Thời Khanh hóa thành chủ thủ, nếu cậu còn ở dạng ngọc bội, khứu giác quá mẫn cảm, chắc chắn sẽ mất tập trung vì sự lộn xộn ở đây.

Trong lúc đuổi theo, bóng đen kia vẫn giữ một khoảng cách nhất định với Tần Mặc, xem ra vô cùng thông thuộc địa hình. Nó lợi dụng góc ngoặt để biến mất rồi đột ngột hiện ra, làm y phải hết sức đề phòng cảnh giác.

Thời Khanh nhìn quanh, lo lắng hỏi Tần Mặc: “Cứ đuổi như vậy, anh chịu nổi không?”

Tần Mặc không mua mấy thứ có thể nâng cao sức mạnh, dù cơ thể lính đánh thuê có tố chất rất tốt, nhưng phải chiến đấu trong một khoảng thời gian dài cũng đã chịu tổn thương không ít, không thể hoàn toàn hồi phục lại trạng thái như ban đầu. Cậu sợ Tần Mặc chịu không nổi, tới lúc nguy hiểm làm sao có thể kịp thời phản ứng?

Tần Mặc dán mắt vào bóng đen, không ngừng lại nửa bước, nhẹ giọng trả lời: “Chỉ một chút nữa.” Nếu muốn dẫn y vào bẫy, tất nhiên sẽ không lãng phí thời gian.

Thời Khanh đang bực bội bỗng dừng bị cảnh xuất hiện trước mắt làm hoảng sợ.

Cậu vẫn luôn để ý phía sau Tần Mặc, trên vách tường đen đúa phía sau bỗng dưng thủng một lỗ, thò ra một cánh tay đen sì, móng tay nhọn hoắt sắc bén, trên mặt nhều nhão nước bọt và vôi trắng. Nó có thể dùng tay không để phá tường!

Ngay sau đó một gương mặt kinh khủng lộ vào. Trên mặt nó không có chỗ nào đầy đủ, da mặt đã bị lột ra, thịt thối rớt xuống, ánh mắt đỏ ngầu trợn trừng lồi ra ngoài không có mí mắt, âm trầm lảo liên nhìn xung quanh, răng trắng bọt như xương động vật chấp thành dễ dàng xé nát yết hầu con mồi.

Nó nhìn chằm chằm Tần Mặc, gồng mình chuẩn bị tấn công.

Thời Khanh nhắc nhở “Tần Mặc! Sau lưng!”

Cậu nói lớn như vậy mà y không hề phản ứng, không tiếp tục đuổi theo cũng không xoay lưng lại, đứng yên không nhúc nhích.

Thời Khanh gấp như kiến bò chảo nóng, vừa định lặp lại lần nữa thì lập tức hiểu được nguyên nhân.

Đậu mó! Thì ra không chỉ đằng sau, đằng trước cũng có một con!

Lúc cậu còn đang ngẩn người, hai con quái vật đồng thời vươn vuốt tấn công Tần Mặc!

Thì ra là vậy, bao vây cả hai phía!

Thời Khanh bối rối không biết làm sao, chỉ có mình cậu biết chuyện Tần Mặc xuyên không, dù là xuyên vào lính đánh thuê nhưng y chỉ tiếp nhận ký ức của người này thôi, chứ không có biết cách vận dụng hết kỹ năng vốn có.

Trong đợt tang thi đổ bộ lần trước, Tần Mặc có thể thể hiện xuất sắc như vậy là do khả năng thích ứng mạnh mẽ của y, hơn nữa y học biết cách sử dụng Desert Eagle rất nhanh, phối hợp cùng với kinh nghiệm lâu năm và khả năng tư duy sắc sảo mới có thể dễ dàng xử hết đồng tang thi chậm chạp, đi trước chúng một bước.

Tuy nhiên hai con quái vật trước mắt rõ ràng không cùng một loại với những tang thi thông thường.

Dù là IQ hay sức mạnh đều hơn hẳn mấy lần.

Tần Mặc đã đuổi sức sao có thể đấu với cả hai con này đây?

Lo lắng của Thời Khanh cũng chỉ xảy ra chớp mắt, giây sau Tần Mặc đã di chuyển.

Y dừng cảm lao về phía trước, dùng tốc độ cực nhanh chạy ra xa quái vật. Khi tưởng rằng y sẽ tấn công trực diện, không ngờ Tần Mặc đột nhiên đạp lên một cái máy sấy gần đó lấy đà, bật lên tới một độ cao không tưởng.

Y theo quán tính này, xoay chân đá mạnh vào mắt quái vật, Thời Khanh vừa đối diện với đôi tròng đỏ quạch kia đã nghe một cái ‘rắc’ vỡ nát.

Một cước đạp xuyên qua cầu mắt phá nát cả xương sọ!

Chưa dừng ở đó, Tần Mạc dùng gậy quái vật này làm bàn đạp xoay người trong không trung, giơ súng nhắm vào quái vật kia cách chừng nửa mét sau lưng, Desert Eagle lên nòng, bắn một phát xé gió lao tới ghim trúng vào gáy nó!

Sau đó BÙM một tiếng thật lớn, thì ra y dùng đạn nổ!

Thời Khanh xuýt xoa một hơi, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ mới mấy giây đồng hồ mà hai con quái vật đã bị đá bay đầu.

Cậu nhìn Tần Mạc tĩnh lặng đứng đó, trong lòng lạnh lẽo. Chỉ nháy mắt... Thậm chí khi cậu còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì mọi việc đã kết thúc. Đến tột cùng, y và quái vật khủng bố kia, ai mới thực sự là kẻ đáng sợ đây?

Bất quá giây sau cậu đã ném suy nghĩ này ra sau đầu, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ vớ vẩn.

Thị giác của Thời Khanh rất bao quát, có thể nhìn toàn diện tất thấy, khi cậu vừa định cảm râm tức giận lại vừa khéo phát hiện, thân thể quái vật không đầu khê co giật...

Trong lòng cậu hoảng hốt, vội hét: “Tần Mạc! Nó chưa chết!”

Vừa dứt lời, Tần Mạc đã biến mất khỏi nơi vừa đứng, di chuyển tức thời sang bên trái tránh khỏi một vuốt đập xuống.

Sau đó y quét mắt nhìn chung quanh, nhảy lên một hộp sắt, tiếp theo bắn ‘đoàng đoàng đoàng’ ba phát về một hướng nào đó, rồi lập tức nhảy ra xa hơn 10m. Ba phát súng của y chặt đứt mắt xích ròng rọc bằng sắt, một tiếng ‘rầm’ thật to vang lên, thùng hàng thể tích hai thước rơi rầm xuống đất ngay chỗ quái vật đang đứng.

Âm thanh chấn động làm Thời Khanh sửng sốt, chỉ chút nữa là lớn tiếng hoan hô. Đứt đầu vẫn sống ư, tiểu gia không tin tụi mày thành thật nát rồi vẫn cử động được.

Tuy nhiên tiếc một nỗi là con quái bị đá bay đầu vẫn còn khá khỏe, khi thùng hàng rơi xuống vừa lúc né qua, chỉ đè nát một chân của nó.

Bất quá lúc này quái vật cũng đã bị thương nặng, so với Tần Mạc lành lặn nguyên vẹn thì rõ ràng là một trời một vực.

Ai ngờ phía sau xuất hiện âm thanh ồn ào, Tần Mạc và Thời Khanh quay ngoắt qua, không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ lại xuất hiện thêm?

Không nghĩ tới kẻ đến là một người quen thuộc.

Lãnh Lâm nhìn thân người cao ráo đứng đó không mấy may bị thương, con người phía sau mắt kính khê lóe, sau đó sốt ruột hô to: “Sao rồi? Có bị thương không? Tôi vừa nhận được tín hiệu chỗ này xuất hiện mẫu thí nghiệm!”

Tiếp theo năm người khác cũng tới, nhìn Tần Mạc vô sự cũng vội thở phào nhẹ nhõm.

Vì chuyện này làm Tần Mạc mất cơ hội giải quyết con quái vật còn lại, chỉ qua vài giây nó đã trốn mất biệt.

Bỗng nhiên Thời Khanh nhận được thông báo. Cậu hơi kinh ngạc, nhưng lập tức chuyển thành vui mừng khôn xiết, cậu nhấn nút nhận, lần đầu tiên dùng chức năng PM của hệ thống.

“Giết chết mẫu thí nghiệm số 1, tạo ra nhiệm vụ nhánh: giết tất cả mẫu thí nghiệm. Tiến độ: 1/3.”

14. Chương 14

Chỉ một thông báo đã cung cấp lượng thông tin lớn cho họ! Quái vật này chính là mẫu thí nghiệm mà mọi người hò hét đòi bắt, hai người không chỉ giết được một con, thế nhưng còn may mắn kích hoạt được nhiệm vụ nhánh.

Nhiệm vụ nhánh đó, làm xong một cái là có 5000 điểm thưởng, giống y như hoàn thành năm cái nhiệm vụ chính rồi còn gì, có khi nào cậu sẽ đủ điểm mua được một thân thể tuyệt vời không đây! (gào thét-ing)

Thời Khanh không kiềm được hưng phấn trong lòng, tiếc rằng chức năng PM của hệ thống chỉ có thể dùng để thông báo nhiệm vụ mà không thể chat được. Xung quanh lại có một đồng người vây xem Tần Mạc, thân làm chủ thủ như cậu sao có thể không biết nặng nhẹ chạy đi lại nhai bên tai y.

Ày... Tên lảm mồm nào đó cảm thấy cuộc sống của mình thật là đau khổ quá đi.

Thời Khanh chú ý đến dòng cuối cùng, tiến độ nhiệm vụ là 1/3, câu này thâm chừng nào nha, phân tích ra là mẫu thí nghiệm có tới ba con? Giết một con, một con trốn, còn một con ở sau cánh gà chưa chịu lên sân khấu.

Nghe có vẻ nhiệm vụ nhánh cũng không đến nỗi nào.

Lãnh Lâm và mọi người vừa đến đã có thể nhìn ra tình hình: Tần Mạc nguyên vẹn không thương tích, mà vật thể không xác định nằm dưới thùng hàng đã trở thành đồng thịt nát. Qua một trận chiến quyết liệt, người thắng dĩ nhiên là Tần Mạc.

Một quân nhân đứng cạnh Lãnh Lâm nói: “Trên dụng cụ dò tìm xuất hiện tín hiệu của mẫu vật, cách chúng ta không đến 1 mét...”

Lời chưa nói xong, âm thanh ‘đoàng đoàng’ vang lên.

Mọi người kinh ngạc nhìn Tần Mạc.

Tần Mạc bình tĩnh cất súng, nói: “Quái vật kia đứt đầu vẫn không chết, để ngừa vạn nhất, tôi bắn thêm vài phát.”

Vừa dứt lời, một tiếng nổ thật lớn vang lên, thi thể dưới thùng hàng bốc cháy dữ dội!

Mọi người đơ mặt ra, Tần Mạc liếc một cái, tỏ vẻ tiếc hận nói: “Ah~, không chú ý, lấy nhầm đạn lửa.”

Quân nhân theo dõi dụng cụ dò tìm lúc trước không nhịn được rống lên: “Đó là mẫu thí nghiệm đó! Mà giết nó rồi! Tiến sĩ làm sao rút huyết thanh!”

Tần Mạc ra vẻ ngạc nhiên: “Thì ra đây chính là mẫu thí nghiệm ư?”

Hắn ta tức giận bưng bưng, muốn xông tới kéo cổ áo Tần Mạc, nhưng vừa mới bước một bước đã bị giữ lại.

Tần Mạc lạnh lùng hỏi: “Vậy thì sao? Mà giết nó sao?”

Chỉ một câu đã làm hắn cứng họng. Mẫu thí nghiệm là do Tần Mạc phát hiện, cũng là y giết, lúc họ tới thì mọi chuyện đã rồi, không ai có quyền ý kiến, nhưng hắn vẫn không cam tâm.

Đột nhiên Lãnh Lâm tiến lên khuyên nhủ: “Được rồi, đừng cãi nhau nữa, chuyện đã xảy ra không thể thay đổi được. Tần tiên sinh cũng không biết đây là mẫu vật, làm vậy cũng vì an toàn của chúng ta.” Gã dừng lại một chút, hướng ánh nhìn sâu xa về phía Tần Mạc: “Chúng ta vẫn còn cơ hội, phải không Tần tiên sinh?”

Tần Mạc nhìn thẳng gã, một hồi lâu sau nhếch môi đầy hưng phấn: “Tất nhiên.”

Thời Khanh biết rõ chân tướng thiếu điều muốn rút kiếm xuống đất, cậu lại được mở rộng tầm mắt nữa rồi. Có thể mở to mắt nói dối, làm cậu xem chút cũng tin luôn!

Cái gì mà không biết đây là mẫu thí nghiệm, cái gì không cẩn thận bắn đạn lửa, anh hai đừng có giả naiiii!

Anh làm vậy là để hủy thi diệt tích chứ gì, để Lãnh Lâm không thể nào lấy được huyết thanh, không thể hoàn thành nhiệm vụ, có thể tiếp tục ở đây để anh làm nhiệm vụ nhánh chứ gì!

Thời Khanh chống tay lên trán... Tần Mạc, anh giỏi.

Nhưng mà phải nói, dù cách của Tần Mạc có hơi dã man, tuy nhiên thực sự rất hiệu quả. Dù những người khác bực mình thế nào cũng không thể lên tiếng, đây hoàn toàn là địa bàn của Tần Mạc.

Hơn nữa một mình Tần Mạc dễ dàng diệt một con quái vật như thế, có thể xem như là người có kinh nghiệm, tất nhiên không ai dám chọc tới.

Ai không muốn hoàn thành nhiệm vụ sớm? Ai không muốn rời khỏi chỗ này? Ai không muốn cứu loài người khỏi dịch tang thi?

Muốn, rất muốn, cho nên chỉ có thể nhẫn.

Lãnh Lâm là một nhà khoa học có đạo đức nghề nghiệp, tuy rằng mẫu thí nghiệm đã bị đốt thành một đồng tro đen, nhưng gã vẫn ngồi xuống tìm thử xem còn chỗ nào có thể lấy được ít máu hay không.

Tiếc là Tần Mạc làm việc rất ngoan độc, đầu tiên mẫu vật bị chém đứt đầu, sau đó đè cho dập nát, cuối cùng thiêu thành tro, một mẫu xương cũng không chừa.

Không còn cách nào khác, gã chỉ có thể bỏ qua.

Tần Mạc thờ ơ, y dán mắt theo từng cử động của Lãnh Lâm, có thể xem là vô cùng chăm chú.

Sau khi Lãnh Lâm kiểm tra xong, xác nhận không thể thu được thông tin hữu ích nào, chỉ có thể đứng dậy nói: “Cần phải tăng tốc tìm kiếm con còn lại.”

Lời chưa nói xong đã bị một phát đạn tín hiệu cắt ngang.

Khi mọi người xoay qua nhìn, Tần Mạc đã lập tức di chuyển về hướng đó.

Tổ chất của Lãnh Lâm không tốt lắm nên không thể qua đó, hơn nữa còn phải luôn có hai người theo bảo vệ gã. Gã ra hiệu cho hai tên lính đánh thuê đi theo Tần Mạc.

Trong nháy mắt Tần Mạc liền cách phía sau một khoảng xa. Thời Khanh nhẹ giọng hỏi: “Là tín hiệu của Lý Túc, chẳng lẽ anh ta cũng gặp mẫu thí nghiệm?”

Dù bên họ có hai con, nhưng theo gợi ý của hệ thống thì tổng cộng đến ba con, chuyện một con tấn công Lý Túc cũng có khả năng xảy ra.

Tần Mạc hơi nhúu mày không đáp, như đang suy nghĩ gì đó.

Hai tên lính đánh thuê kia cũng vừa đuổi kịp nên Thời Khanh không dám lên tiếng nữa.

Nơi này cách nơi phát ra tín hiệu cầu cứu không xa, họ nhanh chóng chạy tới, cảnh tượng nhìn thấy trái ngược hoàn toàn với tưởng tượng của mọi người.

Lý Túc đứng yên không nhúc nhích giữa một khu đất trống. Nhìn qua không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, không có tang thi cũng không có mẫu thí nghiệm, vì sao lại bắn đạn cầu cứu?

Người có thể sống sót đến bây giờ đều là người cẩn thận, họ không đến gần mà vẫn giữ khoảng cách chừng ba bước để quan sát.

Lý Túc ngẩng đầu nhìn họ, thấy tư thế của mọi người chột hiều, anh ta vẫy tay nói: “Tôi tìm được chỗ chúng nó bảo vệ.”

Nhìn nét mặt của anh ta mọi người mới thở ra tiến thêm một bước. Nhìn theo tầm mắt Lý Túc xuống phía dưới, mọi người thấy được một lối đi dẫn xuống dưới sâu, bên dưới hắt lên ánh sáng màu lam.

Lý Túc nói: “Tôi đã xuống xem thử, thứ bên trong...” Anh ta dừng lại một chút, chau mày nói: “Chờ tiến sĩ tới nói sau.”

Tần Mạc làm như không nghe thấy, nghiêng người nhảy xuống.

Lý Túc dường như cũng biết y sẽ làm vậy, trên mặt chỉ có vẻ khó xử, anh ta nói mấy câu với hai người còn lại rồi cũng nhảy xuống dưới.

Bên trong quả nhiên khác với những căn hầm bình thường, vừa nhìn sơ đã có cảm giác rợn gáy.

Đây rõ ràng là một căn cứ thí nghiệm ẩn mật, trên đại sảnh rộng rãi có mười ống nghiệm hình trụ thật lớn, trong đó chứa một loại dung dịch có màu lam, ánh sáng ban nãy bọn họ nhìn thấy được từ phía trên có lẽ chính là từ đây phát ra.

Mà thứ ngấm trong dung dịch mới chính là thứ khiến người ta muốn nôn.

Hình như là tang thi, mà lại không giống tang thi.

Tang thi tuy rằng trông ghê tởm, nhưng vẻ mặt đều khá hiền hòa, gương mặt xám ngoét, cơ quan hồng nát, đáng sợ tuy nhiên không quỷ dị.

Mà những thứ này lại gây cho người ta một cảm giác khác hẳn, dưới làn da xám đen dường như vẫn có máu chảy, da thịt rách rời đang khép lại, nửa sống nửa chết khiến người ta cảm thấy... chúng sẽ lập tức hồi sinh.

Lý Túc thân kinh bách chiến đã nhìn qua nhiều loại tang thi, cũng có một loại miễn nhiễm nhất định, nhưng khi trông thấy chúng vẫn không thể nhìn được nhú mày.

Lý Túc nhổ một bãi nước bọt: “Cái chó má gì đây?”

“Tiến hóa.”

Lý Túc ngăn người, anh ta vốn đang tự nói với chính mình, không ngờ Tần Mặc lại đáp. Tuy nhiên anh ta cũng rất thông minh, liền hiểu ý của y, lập tức đổi mồ hôi lạnh.

“Tiến hóa? Anh nói lũ kinh tởm này còn có thể lợi hại hơn sao?”

“Chúng đang cố như thế.” Tần Mặc nhìn anh ta, bình tĩnh kể lại: “Lúc này tôi đựng phải mẫu thí nghiệm, tốc độ của chúng rất nhanh, sức bật mạnh, hơn nữa thể lực tốt hơn tang thi bình thường nhiều lần.”

Lý Túc hít một hơi lạnh.

Tần Mặc đáp xong không nhìn anh ta nữa mà chăm chú vào những ống nghiệm khủng khiếp trước mặt.

Y nhìn rất chăm chú, trên mặt bình tĩnh, lông mày cũng không chau một chút. Bắt đầu từ bên trái, nghiêm túc nhìn lần lượt từng ống một, khóe miệng hơi cong lên.

Thời Khanh vốn nhất gan không dám nhìn thẳng mấy thứ này, cho nên tầm mắt của cậu tập trung vào Tần Mặc, biểu cảm rất nhỏ trên ấy cũng không giúp cậu đoán ra được y phát hiện điều gì, nhưng bên cạnh còn một Lý Túc nên không dám mở miệng, chỉ đành nín nhịn, trong lòng ngứa ngáy, vô cùng tò mò.

Tần Mặc dường như biết được cảm xúc của chủ tử trong tay. Y vuốt nhẹ lưỡi dao, nói: “Đừng gấp, rất nhanh cậu sẽ biết.”

Lý Túc ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, còn tưởng y nói gì với mình, nhưng khi trông thấy Tần Mặc ‘thâm tình’ vuốt ve chủ tử, liền lắc đầu... có lẽ lại phát bệnh nữa rồi.

Tần Mặc tiếp tục quan sát đến ống nghiệm cuối cùng, bình thần nhìn thẳng quái vật trong ống thủy tinh đó.

“Chúng ta, lại gặp.”

Sau đó y gương súng, nhắm về phía nó.

15. Chương 15

Nghe thấy âm thanh của Tần Mặc, Thời Khanh bây giờ mới đè nén sợ hãi trong lòng xuống, ngẩng đầu nhìn về phía dung khí dày đặc ở cuối kia, cậu cẩn thận đánh giá, nhìn lúc lâu mới từ trên khuôn mặt máu tươi giàn dụa kia mà tìm ra được một chút gì đó quen thuộc.

Chẳng lẽ đây thật sự là thực nghiệm thể chạy mất lúc này? Nó chỉ muốn chạy trốn xa một chút, ai ngờ chạy đâu không chạy lại chạy vô trong cái bình thủy tinh này nằm à? Bộ tưởng giả bộ là búp bê thì sẽ không ai biết sao? Sao mà tang thi lại có thể ngây thơ đến vậy a.

Từ từ... Thời Khanh bỗng nhiên cảm thấy có chỗ không thích hợp, thực nghiệm thể này rõ ràng thiếu mất một chân, tại sao mới không trông thấy một lát, thì chân nó lại mọc dài ra rồi?

Chẳng lẽ nơi này khiến cho thực nghiệm thể có thể mau chóng chữa trị thân thể? Cho nên quái vật kia mới chạy vô đây trốn?

Cậu còn đang kinh hãi, thì bình thủy tinh nổ ầm một tiếng lớn, vỡ tan ra, giống như tháp đôi nháy mắt tan rã, đám mảnh vỡ thủy tinh văng tung tóe đình đình y như trời giáng mưa đá, xinh đẹp nhưng cũng vô vàn nguy hiểm. Tần Mặc và Lý Túc nhanh chóng lui về phía sau, bọn họ tuy là tránh khỏi đám mảnh vụn thủy tinh, tuy nhiên không thoát khỏi bị nó cửa vào mình, trầy trụa chảy máu.

Thời Khanh thăm nghĩ không tốt, thủy tinh này tuy rằng cứng rắn, nhưng đối với con người thì cũng không gây nên thương tổn gì lớn, tuy thế lại tạo ra một trận náo động, để cho thực nghiệm thể có sơ hở mà trốn thoát.

Cậu nghĩ tới Tần Mặc cũng có lúc sơ sót, ai ngờ y giờ tay lên, không chút do dự đối với bóng dáng đang trốn chạy kia nã một phát súng.

Viên đạn xuyên qua làn mưa thủy tinh đang bay tán loạn, xé rách không gian, nháy mắt bắn về phía thực nghiệm thể có ý đồ trốn thoát kia.

Thực nghiệm thể này tốc độ cũng có chút khoa trương, nó vậy mà có thể chưa đầy một giây nhảy tung lên cao, tránh thoát hiểm nguy chí mạng, viên đạn kia chỉ bắn trúng bắp đùi mà thôi.

Nếu như là con người bình thường, bắp đùi bị thương thì hành động sẽ chậm chạp hơn rất nhiều, tuy nhiên thực nghiệm thể thì không hề có kỵ chút nào, tốc độ của nó không chút suy giảm, nhìn giống như nó căn bản không hề bị thương.

Tần Mặc nhìn thấy rõ ràng, nhưng y một chút cũng không nóng nảy, lại bắn thêm một phát súng nữa, rồi y nhẹ nhàng nhếch môi tạo thành nụ cười.

Lúc y ở không gian hệ thống, mua đạn cũng không được nhiều, nhưng y lại tìm mấy loại đạn giá cao mua, chỉ cần bắn vào trong cơ thể thì sẽ từ trong đó tạo thành nổ mạnh. Không có cảm giác đau cũng không sao, bất quá nửa người dưới toàn bộ đều bị nổ thành tương xay, còn có thể chạy đi đâu?

Ầm...

Ngọn lửa bùng cháy, trộn lẫn với một mùi nồng hăng hắc của thuốc súng, càng thêm gay mũi, đồng thời cũng khiến người ta không dám mở mắt nhìn thẳng.

Ít nhất nhất gan như Thời Khanh sớm đã nhìn thấy, nhưng cậu dời tầm mắt đi, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Lãnh Lâm từ trên động khẩu nhảy xuống.

Lãnh Lâm hai mắt nhìn chăm chăm thực nghiệm thể yếu ớt trên mặt đất, nếu như có ai nhìn đến gã lúc này, sẽ thấy trong mắt gã phun trào ngọn lửa phẫn nộ, cơ hồ muốn đem màu đen trong con ngươi hóa thành màu đỏ của hỏa diễm. Gã nắm chặt nắm tay, hình như đang cố đè nén cảm xúc, tiếp theo sau đó gã trở lại bình tĩnh, cứ như thường ngày, nghiêm túc, nội liêm.

Thần thái của gã chuyển biến cực nhanh, cơ hồ chỉ chột lóe qua rồi biến mất, làm cho Thời Khanh vẫn luôn đăm đăm nhìn gã lại có loại ảo giác là mình hoa mắt.

Đúng lúc này, Lãnh Lâm mở miệng: “Thật tốt quá, các anh quả nhiên phi thường ưu tú!”

Lý Túc lập tức quay đầu nhìn về phía gã.

Tần Mặc chỉ liếc mắt nhìn gã một cái, rồi sau đó đi tới gần thực nghiệm thể đang nằm dưới đất. Lần này y cũng không có đối với nó làm chuyện nhân đạo hủy diệt gì đó, ngược lại thì chỉ tinh tế xem xét mà thôi, giống như phát hiện một đồ vật thú vị, nhìn vô cùng chăm chú.

Mà Thời Khanh đang còn suy tư nhìn thấy màn này, cậu thật tình nghĩ chẳng thông, ảo giác thì không có khả năng, Lãnh Lâm kia rốt cuộc là có ý gì? Gã vì lý do gì mà phần nộ? Sao còn cực lực che giấu?

Chỉ tiếc hiện tại có người ngoài ở đây, cậu không có cách nào cùng Tần Mạc nói chuyện với nhau, bất quá cậu đem toàn bộ lực chú ý đặt hết lên người Lãnh Lâm, phải quan sát cho thật kỹ.

Lãnh Lâm nhíu mày nhìn thực nghiệm thể, gã đeo bao tay kháng khuẩn vào, bắt đầu thu thập huyết thanh.

Tần Mạc đứng ở bên cạnh: “Có cần hỗ trợ không?”

“Không cần.”

Bị cự tuyệt, Tần Mạc cũng không rời đi.

Thu thập huyết thanh cần dụng cụ chuyên môn, giai đoạn đầu chỉ cần thao tác chuẩn bị xong xuôi, là có thể ngồi chờ. Lãnh Lâm vẫn luôn nhìn thực nghiệm thể, trên khuôn mặt nghiêm túc biểu tình không có nhiều lắm.

Tần Mạc nhìn, bỗng nhiên mở miệng hỏi ý kiến: “Lấy xong huyết thanh, nó sẽ chết sao?”

Lãnh Lâm nhìn chằm chằm thực nghiệm thể, nửa ngày mới đáp lại một từ: “Sẽ.” Nói xong lại bắt đầu trầm mặc, tựa hồ đang xuất thần.

Tần Mạc đánh giá gã, rồi sau đó y lại không chút để ý hỏi: “Nơi này chỉ có hai tên thực nghiệm thể?”

“Đúng vậy.” Lãnh Lâm thuận miệng trả lời, ngay sau đó hốt hoảng giật mình, gã nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Mạc một cái, lại thấy Tần Mạc đang đối diện với gã.

Tần Mạc chằm chằm nhìn gã, trong đôi mắt đen sâu thẳm cơ hồ không thể nào lường được, giống như ở đó đang giam giữ một mãnh thú, chỉ cần con mồi lộ ra dấu vết, nó sẽ phóng ra cắn xé.

Lãnh Lâm tâm tính rất cao, gã chuyển dời tầm mắt sang chỗ khác, bình tĩnh nói: “Kết quả điều tra ban đầu cho thấy vậy.”

Tần Mạc cũng không có tiếp tục truy vấn, ngược lại lần thứ hai thay đổi một vấn đề khác: “Huyết thanh này có thể chế tạo ra kháng thể?”

Lãnh Lâm nhìn sang huyết thanh đang thu thập, đáp: “Có tám mươi phần trăm chắc chắn.”

“Vậy... nó có đầy đủ tính chất lây truyền sao?”

Thân thể Lãnh Lâm nháy mắt cứng đờ, gã cực kỳ thông thả quay đầu, mặt không đổi sắc nhìn Tần Mạc.

Tần Mạc cũng đang nhìn gã, rồi sau đó y thông thả mở miệng, cơ hồ là từng chữ nhấn mạnh: “Có không?”

Không khí tựa như bị đông đặc, hai người đối diện, tầm mắt giằng co.

Lý Túc phát hiện giữa bọn họ đang có ba đạo gợn sóng, có chút khó hiểu nhìn sang, anh ta cảm giác được tên lính đánh thuê kia có ác ý với Lãnh Lâm, tuy nhiên không biết là vì lý do gì.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng tích tích tích vang lên, thì ra là dụng cụ thu thập đã hoàn tất xong xuôi, thành công có được huyết thanh.

Lãnh Lâm trong mắt xẹt qua một chút khí sắc vui mừng, gã không để ý đến Tần Mạc nữa, nhanh tay kết thúc công việc.

Tần Mạc bỗng nhiên giơ khẩu Desert Eagle lên, chính xác vô cùng nhắm ngay trái tim của Lãnh Lâm.

Lãnh Lâm buộc phải đình chỉ động tác, gã không sợ hãi chút nào nhìn chằm chằm Tần Mạc: “Người muốn gì?”

Lý Túc đứng bên cạnh cũng sửng sốt, ngay tại lúc Lý Túc muốn hành động, Tần Mạc nhếch khóe miệng lên, có thể nói là nụ cười ác liệt, tiếp theo dời phương hướng, súng lục nhắm vào thực nghiệm thể dưới đất, ở điểm chí mạng trên thân thể nó bắn vào, triệt để xóa sạch con đường sống.

Thực nghiệm thể thứ hai tử vong.

Bên tai vang lên gợi ý của nhiệm vụ nhánh, tuy nhiên Thời Khanh không thêm quan tâm, tầm mắt cậu vẫn như trước gắt gao khóa chặt Lãnh Lâm, hòng nhìn ra được gì từ trên khuôn mặt đó.

Tuy nhiên lần này thần thái Lãnh Lâm không có chút nào sơ hở, đối với hành động của Tần Mạc chẳng mấy may bất luận phản ứng gì, phi thường bình tĩnh.

Bất quá trong tầm mắt của Thời Khanh, thì sự bình tĩnh này thật sự là quá mức khác thường.

Lãnh Lâm trầm mặc đem huyết thanh thu thập hoàn hảo, đúng lúc hai tên sĩ binh cùng với lính đánh thuê cũng tới nơi, bọn họ phát hiện nhiệm vụ đã hoàn thành, lòng không khỏi nhẹ nhàng thở một hơi.

Nhiệm vụ hoàn thành, cuối cùng có thể về nhà.

Thời Khanh cuối cùng cũng thu hồi quan sát đối với Lãnh Lâm, bởi vì cậu đang hốt hoảng bối rối.

Tuy rằng nhiệm vụ chủ tuyến yêu cầu là hộ tống huyết thanh về tới doanh địa, nhưng bọn họ còn chưa hoàn thành xong nhiệm vụ nhánh. Ba thực nghiệm thể, còn thiếu một tên.

Nếu hiện tại đi, thì nhiệm vụ nhánh chắc chắn sẽ không hoàn thành .

Mà nếu không đi, vậy thì bọn họ không có trực tiếp đem huyết thanh đưa về doanh địa, có phải là nhiệm vụ chủ tuyến cũng bị phán là thất bại?

Nhiệm vụ chủ tuyến thất bại, cho dù hoàn thành nhiệm vụ nhánh cũng vô dụng, không chỉ không có đạt được phần thưởng, mà còn bị trừ điểm. Thời Khanh thân là một hệ thống-kun mới nhậm chức, nhưng đối với quy tắc cũng nắm rõ trong lòng.

Chẳng lẽ bọn họ lại phải bỏ qua nhiệm vụ nhánh để hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến? Xin đó, đã hoàn thành đến 2/3 rồi , hai ngàn năm trăm điểm thưởng đến miệng rồi còn vỗ cánh bay đi sao?

Không nghĩ tới, Lãnh Lâm luôn bị Thời Khanh nhìn không vừa mắt vậy mà lại giúp bọn họ một phen.

Gã khoanh hai tay dựa vào tường, thần thái bình tĩnh mà nói: “Lý thượng tá, Tần tiên sinh, tuy rằng chúng ta thành công thu thập huyết thanh, nhưng khó có cơ hội mà vào được căn cứ thực nghiệm, không bằng chúng ta tìm thêm một chút tin tức, mang về doanh địa để cho tổ công tác dễ dàng thử nghiệm hơn.”

Lý Túc nhíu nhíu mày, nhiệm vụ của anh ta là đem huyết thanh kháng thể an toàn mang về, mà hiện tại đã thu thập xong rồi, để tránh gặp phải tình huống ngoài ý muốn, lẽ ra nên lập tức rút lui, thật sự không nên tiếp tục ở chỗ này nữa. Thêm vào đó... anh ta giương mắt nhìn Tần Mạc cùng Lãnh Lâm, cảm quan sắc bén nhắc nhở anh ta, trong này khẳng định có chuyện gì đó, mà chuyện này chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Vì thế, anh ta quyết đoán nói: “Tiền sĩ, tuy rằng nơi này tạm thời không nguy hiểm, nhưng cũng không thể bảo đảm an toàn, vạn nhất lại bị tang thi vây khốn, chúng ta không đủ vật tư cùng nhân lực để đối kháng.”

Lãnh Lâm nhìn về phía Tần Mạc.

Tần Mạc nói: “Thượng tá, nếu ngại thì cứ rời đi trước, tiền sĩ cứ giao cho ta .”

Những lời này quả thực như là một bàn tay tát thẳng vào mặt Lý Túc, anh ta lập tức tặc mao, bản thân là quân nhân, không biết sợ hãi là gì, đến hoàn cảnh này, sao có thể lâm trận mà bỏ chạy? Dem tiền sĩ giao cho y? Đùa hoài, vừa rồi là ai đem súng lục để ngay tim Lãnh Lâm? Giao cho y? Vậy tiền sĩ chắc chắn không sống sót rời khỏi nơi này.

Tuy rằng có một chút xúc động dâng tràn, bất quá Lý Túc vẫn có lý trí, mặc dù anh ta cho rằng lập tức rút lui khỏi nơi đây là lựa chọn tốt, nhưng gặp phải Lãnh Lâm kiên trì cùng Tần Mạc khiêu khích, anh ta không khỏi có chút cố kỵ.

So với việc tranh luận mà làm chậm trễ thời gian, chi bằng lập tức hành động, đem số liệu hữu dụng sưu tầm đến tay, sau đó lập tức mang đi. Cân nhắc một hồi, hần rốt cục cũng gật đầu đồng ý.

Căn cứ thực nghiệm cũng không tính là lớn, dài chừng hai mươi mét, bên trong mười mét trái phải, không gian như vậy, bảy người hành động, tìm đồ cũng nhanh hơn .

Thời Khanh nhìn tình trạng này, trong lòng biết đây là một cơ hội, cậu ám chỉ cho Tần Mặc một chút, Tần Mặc liền tránh đi đám người kia.

Sau khi đi ra, Thời Khanh nhanh chóng nhỏ giọng đem những gì mà cậu phát hiện nói ra cho Tần Mặc, nhìn thấy Lãnh Lâm khác thường, lúc mà không có ai chú ý, sẽ lộ ra cảm xúc quái dị.

Vừa mới nói xong, Tần Mặc liền ôn nhu vuốt ve cậu, nhẹ giọng nói: “Người làm rất tốt.”

Lời khích lệ này làm Thời Khanh sửng sốt, cuối cùng lại cảm thấy hơi hơi ngại ngùng, còn có chút đắc ý nhỏ.

Thời Khanh giả vờ khụ một tiếng, nhanh chóng kiềm chế xuống, tiếp tục nói: “Lãnh Lâm quái quái, anh nói xem có phải cùng thực nghiệm thể có liên quan? Tôi cảm thấy gã cùng thực nghiệm thể chắc chắn quen thuộc, nghĩ kỹ lại, trước khi làm nghiên cứu, gã không phải đã biết thực nghiệm thể... Ý, anh nói xem Lãnh Lâm có khả năng biết thực nghiệm thể thứ ba ở nơi nào hay không?”

Thời Khanh nói ra suy nghĩ trong lòng, bất giác cảm thấy bản thân bị chính chỉ số thông minh của mình thuyết phục! Suy đoán logic quá chừng, phỏng đoán đáng tin cậy quá chừng!

Thấy Tần Mặc không phản bác, cậu tiếp tục lảm nhảm: “Lãnh Lâm là khoa học gia năm đó tham gia nghiên cứu, khẳng định biết rất nhiều tin tức, mà việc thực nghiệm thể tồn tại, cũng do nhóm ban đầu kia làm ra, bọn họ thực lực cường hãn, so với tang thi còn có sức ảnh hưởng hơn, trong khoảng thời gian này tiếp xúc cho thấy, họ nhất định có trí tuệ! Hơn nữa xem qua nơi này, là một căn cứ thực nghiệm, suy ra thực nghiệm thể có người chỉ dẫn, không chừng còn là một khoa học gia siêu phàm...”

Từ từ... Thời Khanh bị suy nghĩ của mình làm hold không kịp.

16. Chương 16

Khoa học gia, căn cứ thực nghiệm, huyết thanh kháng thể, thực nghiệm thể có một không hai... Lại phối hợp với cảm xúc dao động mà Lãnh Lâm nén xuống.

Tất cả mọi thứ đều dẫn đến một đáp án.

Những lời lảm nhảm của Thời Khanh làm sáng tỏ nghi vấn trong lòng Tần Mặc, y trước đó luôn khó hiểu, cũng không dám xác định 100%. Nhiều lần thăm dò, Lãnh Lâm đã biết tự vệ hơn, xóa sạch dấu vết, bởi vậy dù cho y có nghi ngờ, nhưng không có chứng cứ nên không dám tùy tiện hành động.

Ngược lại, bản thân Thời Khanh là một cây chủ thủ, cho nên có thể tự do quan sát sắc mặt Lãnh Lâm, những điều này làm nghi vấn trong lòng Tần Mặc có căn cứ xác định rõ ràng.

Ngay sau đó, Thời Khanh lại nói ra quan điểm của bản thân, tuy nói tư duy ban đầu có hơi loạn, nhưng câu nói sau cùng, lại là chìa khóa, nháy mắt mở ra cửa lớn bị khóa chặt, làm cho tất cả mơ hồ bỗng dưng sáng tỏ rõ ràng.

Mà Thời Khanh lúc này lại hết hồn, tầm nhìn của cậu không bị hạn chế, cho dù cách 5 6 mét, thì chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn thấy Lãnh Lâm.

Ban đầu cậu chỉ định liếc mắt nhìn một cái thôi, không nghĩ tới thấy một màn mờ ám kia.

Lãnh Lâm cùng Lý Túc một tổ, hai người đó đang lục lọi tìm kiếm trên một cái giá tư liệu, Lý Túc đi trước, Lãnh Lâm ở phía sau, nhưng mà vừa mới nháy mắt, Lãnh Lâm lại thừa dịp Lý Túc không chú ý, lấy một cái kim tiêm sắc bén chích thẳng vào lưng của Lý Túc!

Lãnh Lâm, gã đang làm cái gì vậy?

Thời Khanh nhanh chóng hoàn hồn, cậu mau mau chọt Tần Mặc một cái, nói rằng: “Lý Túc gặp nguy hiểm!”

Tuy cậu đứng lúc phát hiện, nhưng cũng không cứu kịp.

Lý Túc bỗng nhiên nổi điên, hành động nhanh nhẹn, phảng phất giống như một con báo, mà đối tượng hắn tập trung công kích lại là Tần Mạc đứng cách xa năm thước!

Cũng nhờ Thời Khanh nhắc nhở, Tần Mạc lúc này mới kịp thời phản ứng, y nhanh chóng né sang một bên, chật vật né tránh một kích chí mạng này, đôi giày da nặng trĩu dẫm mạnh lên sàn nhà, tạo thành một dấu ấn đen, tốc độ cực nhanh, lực độ cực lớn, do đó nhìn vào chỉ thấy cái bóng mà thôi!

Mà Lý Túc thì không ngừng công kích, thần thái sáng láng tinh anh ban đầu không còn nữa, con ngươi màu đen hoàn toàn biến thành màu đỏ y như là máu, răng nhe ra, sắc mặt tái nhợt, cả thân người lạnh như băng chẳng khác nào độc xà cắn hút.

Ngắn ngủn chỉ hơn mười giây, hai người đã đánh nhau mấy chiêu, lần nào cũng là sát chiêu đòi mạng, không chút lưu tình!

Lãnh Lâm đứng xa xa một bên rốt cuộc xé mắt nà, con ngươi màu đen bắt đầu sung huyết, hé ra đôi mắt đỏ diễm lệ, gã chợt nhếch khóe miệng, tràn đầy châm chọc nhìn Tần Mạc.

Bốn tên đội viên còn lại thì không rõ tình huống, căn bản không biết Lý Túc và Tần Mạc vì lý do gì mà đánh nhau. Bọn họ đang muốn chạy tới can ngăn, ai ngờ sau ột bỗng dưng đau nhói, rồi hoàn toàn mất đi ý thức.

Lãnh Lâm nhìn bốn người ngã dưới đất với vẻ xem thường, loại tư chất tệ hại này không cần lãng phí bệnh độc nguyên thủy. Xử lý xong bọn họ, gã lại nhìn về phía Lý Túc cùng Tần Mạc đang giao đấu.

Hai người này thật sự cường hãn, Lý Túc do bệnh độc kích thích mà thực lực phát huy đến cực hạn, Tần Mạc vậy mà có thể chịu đựng được, cho dù sức mạnh có chênh lệch, tuy y thân thủ nhanh nhẹn, lực có mạnh, nhưng cũng sẽ có điểm yếu, từ đó tránh thoát.

Bất quá...trên khuôn mặt bình tĩnh của Lãnh Lâm chậm rãi xuất hiện nụ cười, mọi thứ cũng chỉ là vấn đề thời gian, chờ đến khi thể lực Tần Mạc tiêu hao hết, bị Lý Túc đánh bại, gã sẽ đến chích bệnh độc nguyên thủy vào người y.

Tuy rằng chết hai tên thực nghiệm thể, nhưng không sao, bù vào đó gã sẽ có thêm hai thực nghiệm thể sức lực cường hãn hơn.

Lãnh Lâm nhìn ra được, thì Thời Khanh cũng nhìn ra được, Lý Túc đột biến thật sự quá mạnh mẽ, may mắn Lý Túc không biết cần kiệm, đạn dược đều đã sử dụng hết, bằng không với thân thủ như thế này, lại có thêm súng lục đạn dược, vậy thì cho dù Tần Mạc có lợi hại đến đâu, giờ phút này cũng phải bỏ mình!

Còn về Tần Mạc, do Lý Túc điên cuồng tấn công, cho nên y không hề có thời gian trống để mà móc súng ra, chỉ có thể dựa vào trực giác cường đại mà né tránh, không thể đánh trả lại được.

Thời Khanh lúc này như kiến bò chảo nóng, nếu cứ như vậy, khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Bình tĩnh bình tĩnh! Tần Mạc thì không thể bận tâm việc khác, nhưng cậu thì lại có thể mà. Chỉ giận bản thân cậu giờ là một thanh chủy thủ... Không... Không... chủy thủ không làm được gì hồi nào a!

Thời Khanh đột nhiên nhanh trí, trong phút khẩn cấp, bỗng nhiên nghĩ ra cách.

Tần Mạc cùng Lý Túc giao đấu, bốn tên đội viên bị Lãnh Lâm dùng vũ khí đánh bất tỉnh, nhưng mà Lãnh Lâm vẫn còn đứng một bên xem!

Vì lý do gì mà chỉ đứng xem? Nếu bản thân Lãnh Lâm có năng lực cường hãn, vì lý do gì mà không nhảy vào trợ giúp Lý Túc thu phục Tần Mạc? Bởi vì gã không thể! Cậu này có ý là gì? Tức là Lãnh Lâm năng lực không ra giống ôn già cả.

Cẩn thận ngẫm lại, nếu không nhờ vào Lý Túc đối với gã không phòng bị, gã sao có thể đắc thủ? Mặc dù bốn tên đội viên bị đánh bất tỉnh, cũng là do Lãnh Lâm chiếm trước tiên cơ, đột ngột ra tay, sử dụng vũ khí tiên tiến đánh họ.

Hơn nữa bởi vì Lãnh Lâm biết kỹ thuật bắn súng của mình còn chưa thông thạo, gã thậm chí không dám công kích cùng Lý Túc, hợp lực đánh Tần Mạc, gã sợ ngộ thương Lý Túc!

Suy nghĩ này ở trong đầu Thời Khanh bỗng dưng nảy lên, cậu giật mình tự hiểu mình phải làm gì lúc này. Thừa dịp Tần Mạc di chuyển không ngừng, cậu khống chế thân thể bên trong thanh chủy thủ xa lạ, phút chốc bay ra, nhanh như chớp hướng về Lãnh Lâm vọt tới.

Ánh mắt trông thấy chủy thủ lạnh lẽo kia bay nhanh về phía mình, Lãnh Lâm trong lòng kinh hãi, không nghĩ tới Tần Mạc bị ép tới khốn cảnh rồi mà còn có thể sử dụng động tác này!

Bất quá chỉ là một thanh chủy thủ, Lãnh Lâm cũng không để ở trong lòng, tuy rằng gã sức chiến đấu không cường hãn, nhưng tránh thoát một công kích rõ ràng như vậy, vẫn có thể làm được .

Gã lắc mình về bên trái, tránh được quỹ đạo bay của chủy thủ, vừa định thở phào nhẹ nhõm, lại không nghĩ rằng, chủy thủ này quay lại, tiếp tục công kích gã.

Đây! Đây là chuyện gì vậy?!

Mắt thấy nó sắp bay tới gần, Lãnh Lâm không thể không né tránh lần thứ hai, nhưng không nghĩ tới chủy thủ này cứ như là có ý thức, nhanh chóng thay đổi phương hướng, chấp nhất tất cả bay về phía gã lần nữa..

Đây là cái đồ vật quỷ gì vậy!

Lãnh Lâm hốt hoảng né tránh, cái trán đã đổ ra mồ hôi lạnh, gã chỉ có một thân thể nhân loại, đã sử dụng nhiều loại khoa học tiên tiến vào thân xác này, cho nên có được một thân bất tử, nhưng nếu bị chủy thủ đâm vào đầu, gã tuyệt đối sẽ tử vong trong nháy mắt.

Tiến hóa của bệnh độc còn chưa có nghiên cứu chế tạo xong, gã không thể chết ở chỗ này!

Gã cắn răng móc súng lục ra, hướng về phía chủy thủ nổ súng bang bang bang. Thời Khanh thân thể là một trạch nam thanh niên, hiện tại lại là chủy thủ không thuần thực cách phi hành, tốc độ tuy không tính là quá chậm, nhưng so với đạn bay thì vẫn không hề bằng.

Bất quá cũng do kỹ thuật của Lãnh Lâm quá kém, mà mục tiêu chủy thủ thì lại nhỏ, gã chỉ miễn cưỡng bắn trúng một phát, đem chuôi chủy thủ bắn xuyên qua

Thời Khanh kêu lên một tiếng đau đớn, mặc dù cảm thấy đau đớn vô cùng, đạn bắn vào thân thể thật tình không phải là một tư vị tốt đẹp gì cho cam. Bất quá vào thời điểm này, chút đau ấy, thật sự không tính là gì, tốc độ của cậu vẫn không hề giảm, đừng nói chỉ có chuôi đao bị thương tổn, cho dù là lưỡi đao bị trúng đạn, không có tan nát thân, cậu cũng sẽ đâm chết được Lãnh Lâm.

Chỉ cần Lãnh Lâm chết, Tần Mạc mới có thể được cứu!

Lãnh Lâm chưa từng nghĩ đến sẽ gặp phải loại tình huống này, thanh chủy thủ này thật giống giòi trong chân, vô luận làm thế nào cũng không thoát khỏi nó, gã chỉ có thể bắn súng lung tung và chặt vật chạy trốn khỏi nó.

Thể lực sắp chống đỡ hết nổi, đạn bắn ra tựa hồ đối với chủy thủ này không có tạo nên thương tổn gì, Lãnh Lâm quần áo sớm đã bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp, thở hồng hộc, cảm xúc trên mặt toàn bộ bị sự hoảng loạn thay thế hết.

Mắt thấy sẽ không thể nào tránh thoát sự truy kích của chủy thủ, Lãnh Lâm rốt cục buông tha kiên trì cuối cùng, gã cao giọng hạ lệnh: “Lý Túc, cứu ta!”

Nguyên bản Lý Túc đang giao đấu với Tần Mạc, nháy mắt đình chỉ động tác, tấn công sắc bén nhanh chớp nhoáng lại y như phim điện ảnh mà đứng yên lại, hẳn không chút do dự buông tha Tần Mạc, tay không cầm lấy chủy thủ, dĩ nhiên là cản trở lại công kích của Thời Khanh.

Lãnh Lâm nhẹ nhàng thở ra, nhưng không tới một giây sau, nguyên bản Tần Mạc chỉ biết né tránh, lại nắm chắc thời cơ, trong nháy mắt móc súng lục ra, nhanh như tia chớp tấn công, bắn về phía Lãnh Lâm.

Viên đạn phóng ra, nhưng không ngờ Lý Túc lại tiến lên xả thân chắn cho Lãnh Lâm, dùng cánh tay đỡ đạn!

Tần Mạc khê nhúu mày, sau đó y không chút do dự dời đi mục tiêu, nhanh chóng chia súng sang hai chân của Lý Túc bắn, cắt đứt lực hành động của hắn.

Sau khi tắm chân đã ngã xuống đất, Lãnh Lâm triệt để luồng cuồng.

“Không! Không! Không nên!”

Tần Mạc bắt vi sở động, súng cũng đã lên đạn.

Lãnh Lâm nắm chặt nắm tay, con người màu đỏ lại quay trở về màu đen ban đầu, gã thần tình đau đớn cầu xin Tần Mạc, giống như một nhân loại hèn mọn đáng thương: “Buông tha ta ... van cầu người ... thả ta đi ... ta cùng bọn họ không phải cùng một loại ... ta không phải là quái vật ... ta là con người, người nhìn diện mạo ta đi ... người xem cơ thể của ta đi, ta có sự sống ... ta là con người mà! Không nên, ở chỗ ta có huyết thanh kháng thể, có thể chống cự bệnh độc tang thi!”

Tần Mạc nhướng mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Đem kháng thể giao ra đây.”

Lãnh Lâm sắc mặt tái nhợt, nghe được y nói như vậy thì cảm thấy có đường thoát, gã vội vàng gạt đầu, từ trong ngực lấy ra một ống chất lỏng đỏ tươi hình trụ, gã khiếp nhược nhìn Tần Mạc, tay run rẩy đến không thể tưởng tượng nổi: “Này... cho người.”

Cánh tay nâng lên, gã nhẹ nhàng đem ống nghiệm đưa qua.

Ngay lúc hai người sắp tiếp xúc, nguyên bản ống nghiệm bóng loáng tự dưng bắn ra một cây kim tiêm, hướng về phía cánh tay của Tần Mạc mà vọt tới!

Đây dĩ nhiên là một cái ống tiêm được ngụy trang! Đúng là cái mà trước đó Lãnh Lâm đánh lén Lý Túc đã dùng qua!

Thời Khanh còn bị nắm trong tay Lý Túc, nhưng cậu lại nhìn thấy rõ ràng tình huống bất ngờ này, cậu vừa muốn hét lên nhắc nhở, lại không nghĩ rằng Tần Mạc đã sớm phòng bị, y nhanh nhẹn rút tay về, tiếp theo sau đó súng lục bay lên trên không trung, nhảy vọt sang tay phải của y, nâng nòng súng lên, lãnh lệ vang vang tiếng nổ, viên đạn tinh chuẩn không sai một li bắn thẳng vào cánh tay Lãnh Lâm!

Đạn chui vào xương thịt, máu tươi phun ra, Lãnh Lâm nháy mắt mất đi tri giác ở cánh tay phải, đau đớn kịch liệt đánh úp vào, làm gã nhìn không được la hét chói tai, rốt cuộc không quan tâm đến cái gì nữa, ôm cánh tay đổ máu lăn trên đất mà điên cuồng kêu rên.

Tần Mạc đối với huyết thanh kháng thể rút trên đất không chút nào để ý, y bước tới trước, một cước dẫm lên đầu Lãnh Lâm, từ trên cao nhìn xuống: “Người đến tột cùng là tự tin từ đâu mà ra, cứ nghĩ trò xiếc thấp kém này có thể lừa được ta sao? Con người? Con người mà có ánh mắt màu đỏ như người à?”

Thanh âm của y thả lỏng và nhẹ nhàng, quả thực rất là dễ nghe, chẳng qua nội dung trong đó cứ như là ác ma nói: “Chi bằng ta tự mình đem ngài giao cho tổ nghiên cứu khoa học, để cho đại khoa học gia trở thành vật thí nghiệm, như vậy người không phải là càng sâu sắc nghiên cứu thêm về bệnh độc tang thi hay sao?” Nói xong y còn ác liệt mà nhếch lên khóe miệng, ” Tiến sĩ, ý ngài thế nào?”

Lãnh Lâm buộc phải đối diện, lời nói lạnh băng này thậm chí còn làm cho gã không cảm thấy đau ở tay nữa, chỉ là thâm ý trong đó làm gã sợ hãi không thôi, miệng nói ra chữ cũng đứt quãng: “Người... Người cái này... Cái này...”

Tần Mạc nhìn chằm chằm Lãnh Lâm, trong đôi con người đen đông lạnh là lốc xoáy cuộn cuộn, có thể đem tất cả sự sống nuốt chửng, y tiếp tục nói rằng: “Đương nhiên, xét thấy hiện tại trong tiểu đội mọi người đều đã mất đi lực hành động, vì bảo chứng nhiệm vụ có thể thuận lợi hoàn thành, ta hy vọng ngài có thể an tĩnh một chút, dù sao làm vật thí nghiệm ngài chỉ cần an tĩnh mà nằm trên bàn thí nghiệm thôi, tay chân cái gì cũng không cần đến, không phải sao?”

Vừa dứt lời, trên khuôn mặt Lãnh Lâm hoảng sợ dị thường, y giơ súng trên tay lên, bang bang phanh ba phát, chính xác vô cùng bắn vào tay còn lại và hai đầu gối của Lãnh Lâm

Máu thịt văng tung tóe, đầu gối vỡ nát, cổ máu đỏ tươi chảy tràn ra bên ngoài thành một vũng, nháy mắt làm ướt hết quần áo, màu đỏ chói mắt, cùng mùi sắt tanh nồng... Đây quả thực là một khổ hình khủng bố!

Thời Khanh ở một bên nhìn thấy, không tự chủ được rung mình một cái, hàn ý dâng lên trong lòng, lần đầu trực diện nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đầu óc của cậu không còn hoạt động nổi. Lãnh Lâm tuy rằng

hung ác, nhưng lúc ban đầu bắn một phát, gã đã mất đi năng lực hành động rồi, hà tất... hà tất ... tra tấn gã như vậy chứ ...

Ngay sau đó vang lên chính là âm thanh Lãnh Lâm kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế, trán gã nổi đầy gân xanh, trên người cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, mấy phen đau đớn làm gã sống không bằng chết, bộ mặt dữ tợn, cực kỳ khiến cho người ta sợ hãi.

Có lẽ là đau đến cực hạn, tinh thần gã cơ hồ hỏng mất, thanh âm vẫn luôn che giấu dưới đáy lòng xuất ra hết: “Ta không sai, ta không có sai! Đều là các người, đều là con người các người đáng nguyên rủa! Là do các người tham lam, là do các người điên cuồng, là do các người tiến hành loại thực nghiệm mất nhân tính này, làm chúng ta trở thành quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ, là các người hủy cuộc đời của ta!”

Đem tất cả những gì chất chứa trong lòng gào ra, sợ hãi trong đáy mắt Lãnh Lâm triệt để lui tán, thay thế vào đó chính là đầy ngập hận ý: “Ta muốn trả thù, ta muốn báo thù, ta muốn đem bệnh độc nguyên thủy mang ra ngoài, chế tác thành ‘Kháng thể’, làm cho toàn thể giới này cũng phải giống như ta, đều biến thành quái vật!” Nói xong, hắn như thấy được cảnh tượng đẹp đẽ trong lòng, ánh mắt càng trở nên thanh minh, gã nhìn Tần Mặc, đột nhiên cười đắc ý: “Người không hiểu, người vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu!”

Tần Mặc nhìn gã, hơi hơi cúi đầu, y thấp giọng nói: “Ta hiểu.”

Lãnh Lâm bỗng dừng mở to mắt, giữa trán bị đạn xuyên qua, lúc đến thời điểm phải tử vong này, gã hoảng hốt nghe được ở bên tai, thanh âm tràn ngập ma tính kia: “Bởi vì, ta cùng người là một loại.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lý Túc sẽ không chết.

17. Chương 17

Lúc Lãnh Lâm chết, bên tai vang lên tiếng nhiệm vụ nhánh được hoàn thành, nhưng trong lòng Thời Khanh không hề cảm thấy hưng phấn, tất cả đều dừng lại ở hình ảnh vừa rồi.

Đó là một Tần Mặc mà cậu chưa từng thấy bao giờ... Mím cười mà tra tấn người thất bại, không chỉ trên thân thể, mà còn dùng tinh thần cường thế của y để nghiền nát, nhìn gã khiếp đảm, điên cuồng, sụp đổ, tuyệt vọng, cho đến cuối cùng là tử vong.

Thời Khanh đã sớm biết, cũng đã chuẩn bị tâm lý để đón nhận. Tần Mặc sau khi trải qua những hãm hại đã làm tâm lý của y không còn được bình thường, xem mạng người như cỏ rác, giết người như ngóe, lấy tra tấn người khác làm thú vui... Những điều này, Thời Khanh trong lòng đã từng nghĩ đến, vậy mà đến khi đối mặt, cậu mới phát hiện những thứ này có bao nhiêu là điên cuồng và đáng sợ.

Một người có tâm tính như vậy sẽ khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi biết chừng nào.

Cậu kinh ngạc đến ngây người, thực khó để bình phục cảm xúc trong lòng.

Tần Mặc giết Lãnh Lâm, làm xong chuyện thứ nhất, thì khom lưng xuống đem thanh chủ thủ đã bị bóp méo trong tay Lý Túc lấy ra, y nhẹ nhàng vuốt ve phía chuôi đao thụ thương, động tác vô cùng ôn nhu và cẩn thận, nhưng ngay sau đó y lại mãnh liệt đem chủ thủ nắm chặt trong tay, gắt gao mà nắm, không có khe hở.

Phía chuôi bởi vì đạn xuyên qua mà bị vỡ nát, hé ra phần sắt thép bén nhọn, Tần Mặc siết tay nắm chặt, khiến cho phần bén nhọn này đâm sâu vào tay, cắt vỡ làn da trào ra một dịch thể đậm mùi sắt.

Tần Mặc không cảm thấy đau đớn, lại hoàn toàn tương phản, mùi máu tươi tràn ngập, cùng với cảm giác hoàn toàn có thể nắm trong lòng bàn tay, làm cho đã thú nóng nảy trong lòng y từ từ bình tĩnh lại, thu hồi tất cả xích diễm hủy diệt, trở về nguội lạnh.

Thời Khanh nằm trong lòng bàn tay y, một câu cũng không nói ra được, chỉ biết lẳng lẳng nhìn động tác của Tần Mặc.

Lãnh Lâm lúc trước thu thập không phải là huyết thanh kháng thể, mà đó là nguyên thủy bệnh độc ban đầu được cài vào người thực nghiệm thể, loại bệnh độc này tính lây lan không cao, nhưng có thể thay đổi thể chất con người, kích phát tiềm năng chiến đấu nâng cao hơn đến mấy lần.

Lý Túc nằm trong trường hợp này.

Nếu không phải hệ thống tuyên bố ra nhiệm vụ như thế, chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ nơi này hoàn toàn không có cái gì gọi là kháng thể.

Nhưng kỳ thật không phải, hệ thống tuyên bố ra nhiệm vụ chủ tuyến là ‘Đem huyết thanh kháng thể trở về doanh địa’, phi thường minh xác mà nói ra huyết thanh kháng thể.

Cho nên, cái thứ đó trăm phần trăm có tồn tại.

Lãnh Lâm đã chết, nhiệm vụ nhánh xác nhận gã là một thực nghiệm thể, đồng thời lại là một thực nghiệm thể vô cùng đặc biệt, gã không giống hai thực nghiệm thể kia có bề ngoài khủng bố, nhưng cũng không hề cung cấp cho gã lực lượng cường đại của nguyên thủy bệnh độc.

Sở dĩ trở thành như vậy, bởi vì gã ‘Chữa khỏi’ chính mình, khiến bản thân gã trở thành con người thật sự.

Suy ra, huyết thanh kháng thể thật sự, nó nằm trong cơ thể của gã.

Tần Mặc đã sớm quan sát kỹ các thao tác thu thập nguyên thủy bệnh độc, lúc này mới cẩn thận làm theo những gì trông thấy mà tiến hành.

Tổng thể quá trình cũng không khó, mà chỉ yêu cầu thao tác phải vô cùng cẩn thận và lãnh tĩnh, mấy thứ này Tần Mặc không thiếu, cho nên thu thập vô cùng thuận lợi.

Thu thập xong xuôi, Tần Mặc nhìn lướt qua Lý Túc hôn mê nằm một bên.

Rồi sau đó, y làm ra một việc mà Thời Khanh mở rộng tầm mắt!

Y đem huyết thanh kháng thể tiêm vào cơ thể của Lý Túc!

Tiếp nhận xong huyết thanh kháng thể, Lý Túc bắt đầu kịch liệt run rẩy, giống như là bị điện giật, run rẩy đến đáng sợ, bộ dạng này tuyệt đối không phải do thoải mái, nhưng hiệu quả lại phi thường rõ ràng. Vết thương trên người Lý Túc kỳ tích mà khép lại, năng lực cường đại trong cơ thể lui biến trả về thân thể của hân y như lúc ban đầu.

Lại qua hơn mười phút, Lý Túc ngồi dậy, mê mang mở mắt nhìn...

Chủ thủ Thời Khanh hoàn toàn ngốc lảng!

Và ngay sau đó cường đại vui sướng trong lòng cậu bùng nổ, vẻ lo lắng vừa rồi cũng nháy mắt hóa thành hư không, giống như lại được thấy con đường tươi sáng tốt đẹp trước mắt.

Tần Mặc cứu Lý Túc!

Nhận thức này làm cho Thời Khanh rộng mở tâm hồn, cảm giác giống như trôi nổi giữa biển khơi bỗng dừng nứ được một mảnh gỗ trôi; bị nhốt trên tháp cao bỗng được tìm được cầu thang đi xuống, vết thương trên trái tim nhỏ bé của cậu khép lại, thuận lợi mà cởi bỏ hết mọi khúc mắc.

Hành vi trước đó của Tần Mặc vô cùng đáng sợ, nhưng đó là nhắm vào Lãnh Lâm, bởi vì Lãnh Lâm thuần thuần túy túy không tính là một người tốt, từ đầu tới đuôi đều tính kế người khác, tính tới tính lui còn muốn muốn nhân cơ hội này hủy diệt cả thế giới. Đối đãi với cái thứ bại hoại giống như vậy thì phải lãnh khốc vô tình giống như gió thu cuốn lá vàng bay.

Chẳng qua hành vi của Tần Mặc có chút quá khích mà thôi... Khụ khụ, trọng điểm là Tần Mặc cứu Lý Túc, tuy rằng hành động này đối với một người bình thường mà nói là không có gì quan trọng. Nhưng Tần Mặc làm, lại khiến cho Thời Khanh thấy được hy vọng, làm cho cậu thêm lần nữa cảm giác được, kí chủ của cậu không phải hết thuốc chữa như trong lòng cậu vẫn nghĩ.

Lý Túc tỉnh táo lại, nhìn cảnh tượng xung quanh, nửa ngày hắn mới từ từ thu lại ánh mắt đầy sương mù đó, ký ức hỗn loạn trong đầu cũng nhanh chóng khôi phục lại, rồi hắn đem tất cả chi tiết nói lại với nhau, cuối cùng cũng thông suốt.

Hắn rất nhanh nhìn quanh bốn phía, ánh mắt đầu tiên là thấy thi thể của Lãnh Lâm, hắn khẽ nhủ mày, trong lòng có rất nhiều cảm xúc giao hòa, khó có thể nói thành lời, bất quá cuối cùng hắn chỉ vô lực mà thở dài.

Ai mà có thể nghĩ ra, cứu thế chủ được mọi người chờ mong thế nhưng lại là quái vật làm ra mọi thứ.

Tần Mạc theo dõi cử chỉ của hắn, thấy hắn khôi phục lại, mới hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Lý Túc biết Tần Mạc cứu hắn, tuy rằng trong lòng bởi vì chuyện của Lãnh Lâm mà phi thường hận hực, nhưng hắn vẫn giữ vững tinh thần, hướng về người lính đánh thuê này nói lời cảm tạ: “Cảm ơn, người anh em!”

Thời Khanh ở một bên nhìn lén, khó có thể kìm nén hưng phấn, nhìn xem kìa, kí chủ đồng học của chúng ta biết ân cần thăm hỏi bạn đồng hành, quả nhiên là vật lộn trong sinh tử mới nảy sinh ra tình cảm anh em? Kí chủ của cậu quả nhiên còn có thể chữa trị!

Thời Khanh tâm tình rất tốt mà nhìn Tần Mạc.

Còn Tần Mạc từ đầu đến cuối thần thái vẫn bình tĩnh, ánh mắt y chăm chăm nhìn Lý Túc mà tinh tế đánh giá một hồi, nhìn mãi nhìn mãi cho đến khi chắc chắn rằng hắn không hề có chuyện gì, mới thu hồi tầm mắt.

—— Xem ra, lần này thu thập huyết thanh kháng thể chắc chắn đó là đồ thật.

—— Tiếp theo chỉ cần bảo vệ huyết thanh kháng thể trở về doanh địa thôi. [(=) này thì còn có thể chữa]

Bốn tên đội viên còn lại cũng chưa chết, có lẽ là do trong lòng Lãnh Lâm bọn họ còn có giá trị sử dụng khác, nhưng cũng có lẽ là vì vũ khí của Lãnh Lâm uy lực không đủ mạnh, tóm lại bọn họ chỉ bị hôn mê.

Lý Túc nhanh nhẹn cứu bọn họ tỉnh lại, rồi sau đó mới đem tất cả sự việc vừa phát sinh nói cho bọn họ rõ.

Biết được chân tướng sự tình, về mặt bọn họ không khỏi trở nên u tối, tuy rằng thực nghiệm thể đã chết, nhưng tang thi vẫn như trước vô khổng bất nhập

(*) thì rất nhanh sẽ khuếch tán, không có huyết thanh kháng thể, con người vẫn sẽ đối mặt với tương lai tử vong không hề báo trước.

Mà Lý Túc lúc này, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hắn mãnh liệt nhìn về phía Tần Mạc: “Người... Người là dùng cái gì mà cứu ta?”

“Huyết thanh kháng thể.”

“Cái gì?” Lý Túc thanh âm đột nhiên rống to.

Tần Mạc mắt cũng không thèm liếc hắn một cái, đứng dậy chỉ đạo: “Trở về.”

Tuy rằng Tần Mạc không để ý đến hắn, nhưng Lý Túc một chút cũng không tức giận, niềm vui mừng chưa bao giờ hiện trên mặt hắn lúc này lại trưng ra bốn phía mà không thèm che giấu, mặt khác bốn tên đội viên kia cũng ánh mắt tỏa sáng mà nhìn Tần Mạc, vui mừng khôn xiết.

Tầm mắt của bọn họ toàn bộ đều dừng lại trên ống nghiệm hình trụ trong tay Tần Mạc, trong lòng đã hiểu rõ, đây là kháng thể trọng yếu để cứu vớt nhân loại. Tuy rằng Tần Mạc vẫn lạnh lùng như trước, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn Tần Mạc lúc này tràn đầy sùng bái và tôn kính!

Nếu không có Tần Mạc, bọn họ không chỉ là chết hết ở chỗ này, mà tất cả con người cũng sẽ không sống sót được bao lâu.

Cảm giác được tầm mắt của mọi người chăm chú nhìn vật thể trên tay Tần Mạc, Thời Khanh không khỏi cảm thấy tự mãn. Móa nó, thật tự hào, tuy rằng tui không phải là anh hùng, nhưng làm chủ thủ của anh hùng cũng oách lắm chứ bộ!

Con đường trở về so với lúc đi thoải mái hơn rất nhiều, tuy rằng cũng gặp phải tang thi tập kích mấy lần, nhưng quy mô đều rất nhỏ, linh tinh có mấy con, đối với đám người đã trải qua gian khổ sinh tử mà sống sót, quả thực như một trò chơi, đều không đáng nhắc tới.

Khi bọn họ rời khỏi Thành Phố Khủng Bố về tới doanh địa, thì nháy mắt Tần Mặc cùng Thời Khanh cũng quay trở về không gian hệ thống.

@Bản edit thuộc về tructhuyvienwordpress.com. Cảm phiền không mang đi bất cứ đâu.

Thời Khanh hưng phấn nói: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, đạt được thưởng cơ bản 1000 điểm. Hoàn thành nhiệm vụ nhánh, thưởng thêm 5000 điểm!”

Một lần nhiệm vụ liền đạt được 6000 điểm thưởng, đúng là chuyện vui mà! Thời Khanh mặc dù là Tân hệ thống, nhưng cậu thật lòng cảm thấy, năng suất kiếm điểm thưởng của Tần Mặc quả thật rất cao!

Tuy rằng cậu chỉ nhận được 3000 điểm thưởng, nhưng cũng siêu cấp cao hứng, dù sao cậu chẳng giúp ích được gì, chỉ theo sau kí chủ chạy lung tung, có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ nhánh, với cậu đó là chuyện siêu cấp may mắn.

Thời Khanh thỏa mãn mà nhìn phần thưởng cậu tích góp được: 3700 điểm tệ, tâm tâm niệm niệm cũng vì thân thể mới của cậu.

Bất quá một giây sau, cậu mới giật mình phục hồi lại tinh thần, thiếu chút nữa quên mất! Không gian hệ thống sắp đóng cửa, Tần Mặc phải đi thế giới của y ngâm nước thuốc ba giờ đồng hồ.

Có kinh nghiệm lần trước, Thời Khanh lần này trong lòng đã hiểu rõ, biết Tần Mặc chỉ có một phút thời gian dừng lại ở đây mà thôi.

Cậu nhanh chóng tẩn trách mà nhắc nhở: “Tần Mặc, còn có một phút đồng hồ, anh sẽ bị truyền tống trở về thế giới hiện thực!”

Tần Mặc sớm đã có chuẩn bị, y nhanh tay điểm mở cửa hàng hệ thống, chọn mua một cái thuẫn di quyền trục.

Sau đó y lấy ra một cái ngọc bội đen nhem đóng bản, nhìn chằm chằm làn khói đen đang bay trước mặt: “Lại đây.”

Thời Khanh sửng sốt một giây, sau đó mới hiểu rõ ý tứ của Tần Mặc, cậu không chút do dự bay tới nhập vào khối ngọc bội kia.

Kỳ thật, không cần phải nói cậu cũng sẽ cùng đi, cậu phải giám sát cho tốt, để kí chủ của cậu bệnh thần kinh không tái nặng thêm.

18. Chương 18

Từ không gian hệ thống quay về thế giới của Tần Mặc, cảm giác kia chẳng khác nào từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Lúc làm nhiệm vụ thì thời gian đứng lại, cho nên khi bọn họ quay trở lại, mọi thứ vẫn như cũ, vẫn phải ngâm mình đau đớn trong thùng dược kia.

Không cần hỏi cảm giác của Tần Mặc, Thời Khanh liền rút lui cả thân thể, đau nhức đặc biệt to lớn, có thể nói toàn tâm thực cốt.

Thời Khanh cứ nghĩ là Tần Mặc đã mua Thuấn di quyền trục, thì sẽ lập tức sử dụng mà thoát khỏi nơi đây, thoát khỏi điều đau đớn đến muốn điên người này..

Nhưng không nghĩ tới, Tần Mặc không có đi, sau khi y quen với cảm giác đau đớn thì dần bình tĩnh lại, không cảm xúc dựa vào thành dục dừng, lẳng lặng ‘hưởng thụ’ cảm giác tê tâm liệt phế mà được vật ăn mòn.

Lục Cửu Uyên đứng một bên không biết Tần Mặc như thế nào, hần nhìn Tần Mặc từ đầu đến cuối dung nhan đều bình tĩnh không hề gợn sóng trong lòng vô cùng kinh hãi, Tần Mặc lại thực sự có định lực cường hãn như vậy, người bị địa ngục tra tấn qua mà nhận phải đau đớn này cũng phải quỳ xuống xin tha.

Phần tâm tính này, đồ mắt tìm kiếm khắp Lăng Vân đại lục cũng không có người thứ hai.

Tại thế giới Tu Chân, tư chất là một phần, ngộ tính cũng là một phần, song song đó tâm tính cũng chiếm một phần lớn. Tư chất có thể làm cho giai đoạn tu luyện của một người trở nên nhanh hơn, ngộ tính có thể làm cho một người đột phá trung bì kỳ cảnh, mà tâm tính cường đại lại có thể hỗ trợ cho người đó đoạt được cao phong.

Mà Tần Mặc, cả ba thứ đều có.

Đây quả nhiên là Thiên chi kiêu tử!

Lục Cửu Uyên trước nay luôn tự phụ, không ngờ gặp phải uy hiếp to lớn thế này!

Con người đồ lửa của hắn lóe lên, đáy mắt xẹt qua một tia thâm hiểm: Tần Mặc, hảo nhi tử của ta, vi phụ nhất định sẽ tự tay hủy ngươi!

Nước thuốc ‘Tổ cốt’ này được tính rất mạnh, không những có thể nhanh chóng khôi phục lại thân thể bị thương, mà còn hồi phục lại lượng tu vi nhất định. Tuy rằng trải qua bát này thống khổ, nhưng không thể không nói, đây là được vật diệu kỳ.

Bất quá cũng không có thể nóng vội, tuy rằng Lục Cửu Uyên rất muốn làm cho Tần Mặc cả ngày lẫn đêm đều thống khổ, nhưng vì sự trưởng thành của lô đỉnh hoàn mỹ, hắn đành xuống lửa giận ở đáy lòng, không tiếp tục tăng thêm được vật.

Mà lúc này, một con chim ưng lông đen bay tới, tốc độ cực nhanh, giống như một tia chớp màu đen, chớp mắt dừng ở trên tay Lục Cửu Uyên.

Chỉ thấy con chim ưng này mổ mổ lòng bàn tay Lục Cửu Uyên, sau đó Lục Cửu Uyên khẽ nhú mày, liếc mắt nhìn Tần Mặc một cái, rồi vung lên tay áo lên, mở ra một kết giới tử sắc, bao phủ phạm vi ba thước xung quanh.

Đây là kết giới do người đột phá cửu giai kỳ thiết lập nên, toàn bộ Lăng Vân đại lục, không một người nào có thể phá giải.

Lục Cửu Uyên yên tâm rời khỏi.

Tần Mặc vụt mở mắt, trong đôi con ngươi màu đen lóe lên, giống như đêm đen bỗng nhiên có một ánh sáng nhỏ

Bất quá y cũng không lập tức làm ra hành động gì, ngược lại ngưng thần tĩnh lặng mà nghe, ước chừng như vậy khoảng một khắc, thẳng đến thần thức của Lục Cửu Uyên triệt để đi xa y mới đứng lên, từ trong được dừng tanh nồng bước ra.

Hắc sắc y trên người Tần Mặc đã chịu không nổi mà bị ăn mòn gần hết, chỉ còn một mảnh bó ngang eo. Vùng ngực rộng cùng đôi chân dài thẳng tắp hé lộ ra bên ngoài, tuy rằng làn da trắng nõn nhưng cơ bắp rõ ràng, lực lượng sung mãn và khỏe mạnh khiến cho thân thể càng thêm hoàn mỹ.

Thời Khanh xuyên qua khe hở nhìn thấy vùng bụng rắn chắc quang lóa của Tần Mặc, cơ bụng hoàn mỹ, độ cong xinh đẹp, còn có nhân ngư tuyến(*) trong truyền thuyết.

Đậu xanh rau má, may mắn tui là một người có giáo dưỡng, bằng không nước miếng tràn ra miệng rồi.

Chậc chậc ... Ai là đàn ông thì cũng sẽ cảm thấy hâm mộ và ghen tỵ mà. Bất quá không cần gấp, chờ tiểu gia đây trở lại không gian hệ thống, nhất định đổi một thân thể trọng điểm uy vũ cường tráng bá khí trác lậu hơn cả kỹ chủ.

Móa nó, chỉ cần tưởng tượng thôi nước miếng cũng chảy ra ồ ạt ...

Bất quá bây giờ không phải là thời điểm YY, Thời Khanh nhanh chóng khởi động não nhỏ, khe khẽ hỏi: “Bây giờ dùng Thuần di quyển trục phải không? Tôi đưa cho anh”.

Bản thân y được an bài hệ thống đi theo, đương nhiên hệ thống cũng sẽ có công năng tồn trữ nhất định, tuy rằng ban đầu không gian rất nhỏ, nhưng có thể dùng điểm để mở rộng ra, chỉ cần y có tiền thì không gian muốn lớn bao nhiêu có bấy nhiêu. Mà hệ thống-kun Thời Khanh rất tự nhiên xem chức trách quản lý không gian đó là của mình.

Đối với điều này, cậu vẫn nhìn không được mà oán thầm: Lão tử không chỉ là người mở cửa đến tương lai tài phú của anh, mà còn là người thủ vệ tài sản hiện tại của anh! Lão tử thật sự rất có lòng nhiệt tình a! Ha ha ha!

Đợi nửa ngày không thấy Tần Mạc đáp lại, Thời Khanh buồn bực ngẩng đầu nhìn, lọt vào tầm mắt là khuôn mặt trắng đến không còn chút huyết sắc.

Tần Mạc chậm rãi nhắm hai mắt lại, giữa hai bên mày chảy ra mồ hôi trong suốt, miệng cắn chặt, nhưng kiềm chế không được mà nhẹ nhàng run rẩy. Thời Khanh chỉ nhìn thoáng qua, trong lòng lập tức căng thẳng, cậu biết lúc này Tần Mạc đã thật sự chống đỡ không nổi nữa.

Cậu vội vàng nói: “Tần Mạc! Chịu đựng, lấy quyển trục ra dùng!” Nói cái gì cũng phải thừa dịp này nhân cơ hội chạy trốn!

Nói xong đem quyển trục từ không gian hệ thống lấy ra, bỏ vào trong tay Tần Mạc.

Cảm giác hiện tại của Tần Mạc đó chính là sống không bằng chết, được hiệu của ‘Tổ cốt’ chỉ đơn thuần là xâm lấn thân thể, không có triệt để bộc phát cái gì, nhưng khi ly khai dứt dứt, cảm chế được này mới bắt đầu lan tỏa, trùng tổ lại thân thể bị hủy hoại.

Mà lúc này, Tần Mạc đã sớm hư thoát, đang phải thừa nhận thống khổ so với ban nãy còn hơn mấy chục lần.

Y nắm thật chặt ngọc bội, bên tai có thể nghe được âm thanh sột ruột của Thời Khanh, nhưng không biện pháp nghe rõ là gì. Bất quá y rất thích âm thanh réo rắt này, giống như nước suối trong suốt, sạch sẽ lại tràn ngập sức sống, dòng nước ấy cuộn cuộn chảy vào đáy lòng, khiến y muốn làm bắn nó, muốn khống chế nó, muốn nó thuộc về y, độc chiếm nó không để cho nó rời xa y!

“Tần Mạc!”

Âm thanh trong đầu vang lên gọi trở về tâm trí của y, Tần Mạc nhanh chóng mở mắt ra, đưa mắt nhìn thấy quyển trục trong tay, y rút cuộc cũng hoàn hồn, tranh thủ thời gian xé rách quyển trục, phát động phép thuật cường đại – thuần di!

Thời Khanh tại thời điểm bị cuốn vào lốc xoáy không gian mới nhẹ nhàng mà thở ra, may mắn cậu nhanh trí ứng biến, nhớ tới cậu có đặc quyền là hệ thống-kun, trong tình huống khẩn cấp có thể giao tiếp qua suy nghĩ...

Chỉ tiếc sử dụng cái này rất mắc, năm mươi điểm tệ một lần, thật đau lòng!

Thuần di quyển trục là lợi khí chạy trốn, bất luận thế giới gì, bất luận dưới tình huống gì đều có thể nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm, giá tiền là 1500 điểm tệ, theo lý thuyết cũng coi như không quá mắc, dù sao có thể cứu mạng mà!

Bất quá trò chơi này cũng có đặt ra súp hồ(*), đó là thuần di đi địa điểm nào thì không thể chọn lựa, hoàn toàn ngẫu nhiên, có thể một hơi đem người ta di động trên không trung, trên vách núi, hoặc dưới biển sâu ... Tất cả đều có thể.

Về phần thoát ly một cái nguy hiểm này, có thể hay không tiến vào một cái hoàn cảnh khác càng nguy hiểm, còn trông chờ vào vận khí. Còn nữa, cái quyển trục này có thời gian hạn định sử dụng, trong vòng 3 ngày không được sử dụng lần thứ hai, bởi vậy cho dù người ta có thuần di vào miệng quái thú, thì cũng đừng mong dùng thuần di lần nữa mà trốn thoát ...

Cho nên nói, Thời Khanh giờ phút này thập phần thấp thỏm, cầu nguyện bản thân hãy có vận khí tốt một chút.

Bất quá đối với Tần Mặc mà nói, toàn bộ Lăng Vân đại lục, đại khái không nơi nào nguy hiểm hơn so với nơi của Lục Cửu Uyên. Bởi vậy vô luận y bị truyền tống đến bất kỳ đâu, đều xem như thoát khỏi .

Thời Khanh một đường ở trong lòng lấm bà lấm bầm, chờ đến khi xé rách không gian đi ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hoàn hảo hoàn hảo! Không phải là vách đá huyền nhai, cũng không phải biển cả mênh mông, lại càng không phải là miệng quái thú. Tuy rằng nơi này có chút tối, giờ tay không nhìn thấy được năm ngón, nhưng cũng may là rơi đến một địa phương tương đối bình thường.

Thời Khanh đánh giá xung quanh, nơi này thoát nhìn là một huyết động, quy mô không nhỏ, ước chừng khoảng mười thước vuông, trong động sâu thẳm tối mù, mắt thường rất khó nhìn rõ, may mắn Thời Khanh thị lực không giống người thường, lúc này có thể miễn cưỡng mà nhìn một chút. Không có đặc thù gì, vách tường đất đen, có vài chỗ đọng vũng nước, còn có thạch nhũ nhón nhọn phía trên, là một huyết động thiên nhiên hoang sơ.

Mà vị trí của bọn họ là ở giữa – nơi sâu nhất của cái huyết động này, vừa đủ một người nằm xuống.

Thời Khanh yên lòng, nơi này thoát nhìn rất không tồi, ít nhất tạm thời không có nguy hiểm gì. Cậu đưa mắt nhìn hướng Tần Mặc, không khỏi thở dài một trận.

Đại khái là do phát hiện nơi này tạm thời an toàn, Tần Mặc hoàn toàn chống đỡ hết nổi, hai mắt nhắm nghiền, mê man bất tỉnh.

Mặc dù là hôn mê, cũng nhú chặt mày, cực không an ổn, bàn tay nắm chặt thật chặt, lực đạo quả thực không giống như là mất đi ý thức.

Thời Khanh nhìn nửa ngày, cảm thấy thập phần không ổn, tuy rằng câu bây giờ là cái ngọc bội, cảm giác không được hoàn cảnh chung quanh, nhưng ngẫm lại cũng biết, loại huyết động không hề có hơi ấm này, tuy rằng bên trong động đã được che chắn gió hơn bên ngoài, nhưng hàng năm âm u ẩm thấp lại làm bao phủ hơi nước, phỏng chừng về đêm sẽ rất lạnh

Mà quần áo Tần Mặc đã sớm rách hỏng, hiện giờ lại mê man, cộng thêm thân thể này do nhiều lần bị gây sức ép mà suy yếu, nếu như còn gặp phải cảm lạnh, đúng là họa vô đơn chí.

Nhưng mà không gian hệ thống chưa đủ ba giờ thì vào không được... Ý, từ từ!

Thời Khanh chợt nhớ tới, trên không gian hệ thống có ghi: trong thời gian chờ làm lạnh, kí chủ không thể đi vào. Nhưng... còn hệ thống-kun trên danh nghĩa là cậu thì sao?

Không nói thì có thể đi vào?

Nghĩ đến liền thử, Thời Khanh lăm bầm một tiếng, nháy mắt xuất hiện trong không gian hệ thống!

Móa nó, hệ thống-kun là cậu quả nhiên cũng có đặc quyền! Thật hoan hỉ!

Thời Khanh không biết thời gian trong này so với thời gian bên ngoài có khác biệt không, cho nên cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng mở ra cửa hàng, ở chỗ đồ dùng sinh hoạt, mua một cái giường chăn bông, một bộ quần áo còn có thiết nhiều thức ăn mà thoát nhìn rất là ngon miệng.

Sau khi mua xong mấy món này lại phát hiện ra một thứ rất thích! Một cái giường kèm chăn chỉ có 0.01 điểm tệ, so với tặng chẳng khác gì nhau? Quần áo tựa hồ có chút thuộc tính, nên có chút mắc, tốn 10 điểm tệ. Mà thức ăn, càng làm cậu được tiện nghi đến phát khóc, một cái bao lớn hơn 10 cân chỉ có 1 điểm tệ!

Khiến cho Thời Khanh lú lẫm hơn là trong cửa hàng hệ thống, rau trộn cải trắng cùng tôm hùm hấp đều bằng giá! Tất cả chỉ cần 0.1 điểm tệ!

Loại tồn tại không khoa học này, làm Thời Khanh thích muốn điên.

Ánh mắt liếc sang khu vực bộ thân thể, Thời Khanh có chút do dự, cậu rất muốn ngay bây giờ đổi một bộ là được, nhưng mà suy nghĩ lại điểm của cậu bây giờ cũng dư dả, hẳn là nên cẩn thận nghiên cứu xem mua bộ thân thể nào là hợp lý. Mà hiện tại thời gian lại không quá dư thừa...

Ai, tính sau vậy, chờ cho Tần Mặc cũng quay lại không gian hệ thống, tình hình ổn định rồi nói sau.

Thoát khỏi không gian hệ thống, còn chưa kịp nhập vào khối ngọc bội, thì trông thấy một màn mà cậu không biết phải làm gì luôn.

Tần Mạc nửa tựa vào trên vách đá, bình tĩnh nhìn chằm chằm khối ngọc bội cũ nát đã sớm mất đi sáng bóng trên lòng bàn tay, con ngươi đen thâm trầm, giống như đêm đông, trống rỗng đến làm người khác phát lạnh.

—— Người đi rồi, người cũng đi rồi.

19. Chương 19

Thời Khanh đứng giữa ranh giới không gian của hệ thống và thế giới tu chân (thế giới của Tần Mạc), cảm thấy do dự...

Cậu vừa xem thử tình hình của bạn ký chủ, trạng thái của y có vẻ không ổn lắm, trong lòng Thời Khanh cảm thấy bối rối. Ký chủ kia vì sao quanh người y toàn là hắc khí vậy! Mấy thứ đen tối trong nội tâm kinh khủng khiếp của y muốn tràn ra tới ngoài luôn rồi kia!

Mới có năm phút mà tình hình thành ra làm sao rồi? Rốt cuộc là ai làm ký chủ điên khùng nhà lão tử đây bùng nổ? Cút ra đây mau! Đừng có mà đổ trách nhiệm lên người gia gia mày.

Thời Khanh đảo mắt một vòng nhưng vẫn không thấy kẻ nào khác, sau đó nhìn thấy vật trong tay Tần Mạc, ế cái đó không phải thân thể ngọc bội nắm tro của cậu sao? Ký chủ dùng ánh mắt ‘chăm chú và thâm tình’ đó dòm cậu làm gì?

Liên tưởng một chút Thời Khanh đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

Không lẽ... Ký chủ tiền sinh anh minh khí phách lạnh lùng siêu cấp nhà cậu tưởng mình bị bỏ rơi? Bị bỏ lại trong hang tối, một mình hiu quạnh, cô đơn đáng thương... Thời Khanh che mặt, không thêm nghĩ nữa, lệt tệt bỏ đi!

Bây giờ không phải là lúc xoắn xuýt chuyện này, quan trọng nhất là phải nhanh đem đồ ra sưởi cho Tần Mạc kia, để chậm chút nữa thì mấy thứ cậu mua đều thành công toi hết. Thời Khanh vừa nghĩ liền chui ra khỏi không gian của hệ thống, bay vèo vào trong ngọc bội trong tay Tần Mạc.

“Tần...”

Lời còn chưa nói xong đã câm bật.

Uy áp kinh khủng bùng nổ, hang động không cách nào chịu đựng được áp lực khổng lồ như vậy, thành vách sụp đổ, gió cuốn đá bay, đất đá bị cuốn vào trong cơn lốc, trong động dần dần xuất hiện một vòi rồng điên cuồng khủng bố. Mà người nam nhân giữa trung tâm cơn lốc ấy—tóc đen dài vờn bay như đang nhảy múa, gương mặt trầm như nước. Y im lặng nhìn chằm chằm ngọc bội trong tay mình.

Không gian tĩnh mịch ngưng đọng, làm Thời Khanh có một cảm giác trước nay chưa từng có, rằng chỉ cần cậu nói sai một lời sẽ lập tức bị người kia chấn nát thành tro bụi!

Đầu óc cậu trở nên trống rỗng, trực giác của động vật nhỏ làm cậu vô thức đáp: “Tôi quay lại không gian của hệ thống đổi quần áo, chăn mền cho anh, còn có rất nhiều đồ ăn!”

Âm thanh trong trẻo âm vang trong động, được vách tường phản xạ khuếch đại lên, làm người ta cảm nhận được sự vội vã và sự êm dịu nhẹ nhàng của cậu. Đôi mắt tối đen băng lạnh như có cơn gió nhẹ thoảng qua, thổi tan hàn khí.

Tần Mạc cầm ngọc bội thật chặt, ánh mắt vẫn nhìn cậu chằm chằm như lúc trước.

Tuy vẫn rất kinh khủng, nhưng Thời Khanh nhạy cảm nhận ra uy áp đã không còn bốc lên ngùn ngụt như lúc trước! Có lẽ bắt trúng mạch rồi, quả nhiên chân thành thẳng thắn là liều thuốc duy nhất với bệnh nhân tâm thần đang phát bệnh ha ha!

Thời Khanh chuẩn bị moi mấy vật cậ đã mua ra, đột nhiên bị một tiếng rống lớn làm kinh sợ.

Điếc tai tui rồi! Cái gì nữa đây!!!

Cậu quét mắt 360 độ, nhìn thấy một đôi mắt to như chuông đồng phía sau lưng Tần Mạc? Trong lòng giật thót, tình hình này là cái tình hình gì đây?

Thời Khanh căng thẳng vội tập trung tinh thần quan sát. Đó là một con quái vật cao chừng bốn năm mét, lớn gấp hai ba lần một con gấu chó bình thường, vuốt sắc quào quào phía trước, răng sắc lĩa chĩa, trong cái mồm đầy mỡ to như bồn máu nhuộm nhão nước dãi. Giờ phút này nó đang nhìn chăm chăm con người duy nhất trong động, mà trong mắt nó đã biến thành điểm tâm sau bữa chính, vừa gào thét tiến tới. Tâm hồn bé nhỏ của Thời Khanh run lên bần bật, còn chưa kịp nhắc Tần Mạc đã phải bịt miệng cảm nín.

Uy áp vừa thu lại liền được phóng ra lần thứ hai, như sóng biển mênh mông đổ xuống, phủ trùm lên cả không gian nhỏ hẹp không chứa một khe hở. Tần Mạc ung dung xoay người, mắt ngược lên nhìn con gấu điên này. Chỉ thấy y khẽ nhấc tay lên, ánh sáng tập trung trên đầu ngón tay tụ thành một tia chớp. Khi y vung lên lần nữa, lưỡi đao phán xét mang theo âm thanh xé rách bầu trời bổ xuống đỉnh đầu gấu chó, phát ra ánh sáng chói lòa cả hang động!

Ánh sáng mãnh liệt hắt lên mặt Tần Mạc, chiếu sáng gương mặt góc cạnh rõ ràng, kinh tâm động phách. Trong tức khắc gấu chó đã bị giật ra tro, nếu bây giờ Thời Khanh có miệng, nhất định sẽ nhét vừa cả quả trứng gà!

Cậu có chút theo không kịp, không phải Tần Mạc tự phế tu vi trở thành phế nhân rồi sao? Phế nhân mà có sức mạnh như vậy? Cậu bỏ lỡ chuyện gì rồi? Sau đó chợt nhớ đến ba giờ tra tấn của y, chẳng lẽ thuốc này hiệu quả như vậy? Có thể giúp Tần Mạc hồi phục đến cấp bậc này?

Chấm hỏi rào rào lấp đầy bộ não bé nhỏ của Thời Khanh, cậu thực sự cảm thấy não cá vàng của mình đúng là không đủ dùng, nhưng dù sao việc Tần Mạc diệt được con gấu kia cũng thiệt là đáng mừng mà. Gấu chó tiên sinh oanh liệt bỏ mình, Tần Mạc cũng vượt qua cơn bệnh trở lại bình thường không lạnh lẽo âm u như trước, có được một chút nhân khí.

Y vuốt nhẹ ngọc bội, cuối cùng cũng chịu nói chuyện, giọng khàn đục: “Ồ đây.”

Thời Khanh ngây ngốc nhìn y, không hiểu ý ký chủ nhà mình, ý là muốn nói họ tạm thời ở lại trong hang động này sao?

Tần Mạc bổ sung tiếp về quan trọng phía sau: “Trong tay ta.”

Thời Khanh: o()o.

Thấy ngọc bội ngoan ngoãn không phản đối (Thời Khanh: ông đây là bất lực không nói nên lời!)

, trong mắt Tần Mạc khẽ lóe lên niềm sung sướng, y nhẹ giọng hỏi: “Đồ đâu?”

Thời Khanh thực sự không theo kịp tư duy của tên thần kinh này. Khi nghe lời y, cậu mơ mơ màng màng theo bản năng lấy đồ trong không gian ra, chất đống tới đụn tràn hang. Một chiếc giường phủ chăn bông màu xanh trắng, trường bào màu đen, còn có cả chục món ăn đủ loại hương vị. Một đống đồ chẳng đâu vào đâu đặt trong hang động tăm tối yên tĩnh, lại làm lòng người cảm thấy an vui.

Tần Mạc tiến tới mấy bước mặc quần áo vào, sau đó ghé bả nhìn chăn bông. Y môn trợn ngọc bội một chút, lại nhìn qua một cách miễn cưỡng, đứng một lúc mới chịu đi qua, sau đó... nghiêm túc ngồi lên cái chăn.

“Lần sau chuẩn bị tọa ỷ, ta không quen ngồi đệm mềm thế này.”

Thời Khanh chỉ biết , cố nuốt câu giải thích ‘Đây là chăn bông chăn bông chăn bông đó đại ca, dùng để để để...’ vào trong bụng.

Thôi đêm thì đêm, cậu cũng không muốn cãi cộ với người kia rồi lại chọc y bùng nổ nữa...

Tần Mặc là tu sĩ, cơ hồ là từ khi sinh ra đã bắt đầu tu luyện, ít khi tiếp xúc với thức ăn như người bình thường, về mặt ẩm thực cũng không có ham muốn gì, y ngồi xuống mình tưởng còn chóng khỏe hơn là ăn mấy thứ này. Nhưng y nuốt nuốt ngọc bội trong tay mình, đổi ý.

Vì vậy trong một tiếng sau, Thời Khanh há hốc mồm nhìn Tần Mặc dùng phong thái ưu nhã thong dong, tinh tế mà trật tự ăn hết hai chén cơm trắng, hai phần cơm chiên trứng, một phần thịt xào ớt xanh, salad rong biển, sườn chua ngọt, thịt cừu nướng, gà xào cay, bánh bao nướng, bánh kẹp thịt thần, tôm hùm hấp, sò điệp nướng tỏi, gà chiên...

Ăn hết toàn bộ hơn ba mươi món mặn ngọt đặc sản đủ loại!

Thời Khanh dần thối mặt ra, cuối cùng cảm xúc hỗn độn xoắn quấy hóa thành một tiếng thở dài cam chịu: làm sao mà cứu nổi anh đây, ký chủ thần kinh của tui...

Sau hai giờ nghỉ ngơi thân thể Tần Mặc cũng bình phục lại trạng thái ổn định, còn thêm một tiếng nữa không gian hệ thống sẽ mở ra. Thời Khanh rất muốn nằm ì ở đây chờ tới lúc đó, đáng tiếc Tần Mặc lại có suy tính khác.

Y trước giờ không có thói quen bàn bạc với người khác, cho nên chỉ đứng đưng đứng dậy mang Thời Khanh ra khỏi động. Hang động này sâu hơn tưởng tượng nhiều lần, hai người đi dần ra đến nhánh động lớn hơn. Đường đi tối đen như mực, quanh co khúc khuỷu như đang lạc vào mê cung. Tần Mặc vừa đi vừa quan sát, may hơi chau lại, y cảm thấy nơi này có vẻ quen thuộc.

Qua một góc ngoặt, đường đi chật hẹp bất ngờ thông đến một nơi rộng lớn, ánh sáng chói lòa đập vào tầm mắt hai người, hang động được vô số tinh thạch chiếu sáng như ban ngày!

Khi nhìn rõ lại, đôi đồng tử đen của Tần Mặc khẽ rút lại.

Thời Khanh cảm thấy có vấn đề, nhìn theo y thì hoảng hốt trông thấy cảnh tượng hơn chục tên tu sĩ thượng thừa đã qua kim đan kì đang ngồi vòng quanh một nam tử tóc đen, người đó có gương mặt tuấn tú, mi mục như họa, giống Tần Mặc đến bảy phần!

Thời Khanh giật mình, trong lòng lập tức xuất hiện hai chữ to: Tần Việt!

20. Chương 20

Tần Việt là người em cùng mẹ khác cha với Tần Mặc, là con của Tần Chính Quân và Nguyệt Nương. Tần Việt sinh muộn, sau khi Tần Mặc trưởng thành tới được kim đan kỳ mới xuất hiện.

Đây là điểm lợi của người tu chân, có sức khỏe và tuổi thọ dài lâu nên tuổi tác cao vẫn sinh dục được. Đừng nói Tần Mặc và Tần Việt chỉ chênh nhau hai mươi tuổi, biến thái hơn nữa còn có đôi huynh đệ cách nhau tận tám mươi tuổi. Tuy nhiên tu sĩ thường không đông con cái, những người thực sự muốn vào thiên đạo phải thanh tâm quả dục dứt bỏ trần duyên, song tu dù nhanh chóng tiện lợi, nhưng hầu hết chỉ có một người có thể luyện đến tầng cuối cùng.

Hơn nữa việc sinh con làm tu sĩ phải hi sinh rất nhiều. Nhất là nữ nhân phải hoài thai mười tháng, phải dùng thanh khí của bản thân để nuôi dưỡng thai nhi, đến khi đứa trẻ chào đời, tu vi bao năm tu luyện của người mẹ sẽ bị hao hụt nghiêm trọng. Thế mới nói toàn bộ thế giới tu chân, 80% các đôi phu thê song tu đều không có con, 20% còn lại chỉ có một đứa. Việc Tần Chính Quân và Nguyệt Nương có đến hai đứa con trai có thể xem là khác thường trong giới.

Lúc đầu Tần Mặc còn không hiểu vì sao cha mẹ muốn sinh con nữa, nhưng y đã trưởng thành sẽ không xen vào quyết định của cha mẹ. Y chịu trăm ngàn vất vả đi đánh bí cảnh Toa La để tìm quả Toa La ngàn năm kết quả một lần để giúp người mẹ giảm bớt hao tổn tu vi vì mang thai.

Việc này lúc ấy cũng gây oanh động cả tu chân giới, dù sao lúc ấy Tần Mạc cũng còn quá trẻ, chỉ mới hai mươi bốn, so với tuổi thọ người tu chân chỉ có thể xem là nhóc con mới thay răng, nhưng tên nhóc ấy đã đột phá kim đan kỳ mà người thường phải luyện trăm năm mới thành, lại quyết chiến với bí cảnh Toa La hung hiểm, còn đại thắng trở về.

Người khác chỉ nhìn thấy vinh quang rực rỡ của y, duy chỉ Thời Khanh từng xem quá khứ của y mới thấu hiểu được những đắng cay y đã vượt qua. Dù tư chất thông tuệ trác tuyệt, nhưng dù sao vẫn là một người trẻ chưa có nhiều kinh nghiệm, Tần Mạc nhiều lần lâm vào hiểm cảnh, nếu không phải có ý chí kiên cường hơn người và ngạo khí không khuất phục, không biết phải chết bao nhiêu lần cho đủ.

Y dùng tính mạng để mang được quả Toa La về, đổi lại cũng chỉ là một tiếng ‘Ừ’ của Nguyệt Nương.

Trong hai mươi bốn năm khi Tần Việt còn chưa chào đời, Tần Chính Quân và Nguyệt Nương đối xử với Tần Mạc giống hệt cách họ đặt tên cho y, vô cùng lạnh nhạt khinh khi. Tình cảm của người tu tiên thường ẩn rất sâu, nên Tần Mạc cũng để trong lòng, chỉ cho rằng mọi bậc sinh thành trên thế gian này đều như thế. Nhưng sau khi Tần Việt ra đời đã làm đảo điên hoàn toàn nhận thức ấy. Tần Chính Quân nghiêm túc hà khắc khi nhìn Tần Việt sẽ nở nụ cười hòa ái, mà Nguyệt Nương lạnh nhạt khó tính cũng vô cùng dịu dàng ấm áp, ôn hòa như nước.

Thông minh như Tần Mạc, làm sao không nhìn ra sự khác biệt trong đó?

Có lẽ từ lúc đó, hắc ám trong lòng y đã lặng lẽ nảy mầm.

Tần Việt quả là đứa trẻ lớn lên trong sự yêu chiều vô hạn của cha mẹ, dù nó cũng là con trai Nguyệt Nương, Nguyệt Nương lúc ấy đã mất thể chất đặc biệt nên Tần Việt không được di truyền, không bị Lục Cửu Uyên để ý đến. Khi nó ra ngoài phái Lăng Tiêu, khắp nơi lại nghe danh Tần Mạc ưu tú thế nào, vinh quang ra sao, mà Tần Việt chỉ được gọi bằng một danh từ duy nhất—em trai của Tần Mạc.

Bị mọi người phỉ nhận nhiều lần, nó trở nên vô cùng ghen tị và khinh ghét Tần Mạc. Dù nó không được Tần Chính Quân và Nguyệt Nương cho biết thân thế của anh trai mình, nhưng sau cái chết của Lục Cửu Uyên, Tần Chính Quân trở mặt vu oan cho Tần Mạc luyện cấm thuật làm nó vô cùng sung sướng.

Tần Việt tin răm rắp lời cha mình, xông vào đầu tiên làm tròn năm chữ ‘quân pháp bất vị thân’, sung sướng tột độ đến không lời nào tả hết nhìn kẻ cao cao tại thượng kia bị đẩy xuống bùn nhơ, tan biến vào địa ngục.

Thực ra Tần Mạc đối xử với người em trai này rất tốt, nhưng nó lại xem thiện ý của y là khoe khoang giả dối, tâm ma trong lòng làm nó càng thêm ghê tởm Tần Mạc. Nếu Tần Chính Quân vì có lý do mới tổn thương Tần Mạc, những việc làm của Tần Việt hoàn toàn do tâm lý bệnh hoạn mà ra.

Nhưng báo ứng tới rất nhanh. Tin Tần Mạc còn sống làm nó mất ăn mất ngủ, tâm ma dày vò đến điên loạn. Có lẽ may mắn vì lúc trước còn trẻ nên thủ đoạn của Tần Việt chưa cao, chỉ là ngược đãi và sỉ nhục Tần Mạc, nên y ‘thiện tâm’ trả gấp mười lần chỗ ấy, đến khi nó không chịu được nữa liền sáng khoái cho nó tự sát.

Đúng vậy, Tần Việt đã chết.

Nhưng bây giờ nó vẫn còn sống!

—Tại hang động tràn đầy linh khí này, dưới sự trợ giúp của mười ba tu sĩ thượng thừa đã đạt đến kim đan kỳ, lập thành pháp trận ngưng tụ hồn phách, từ từ thức tỉnh.

Lăng Tiêu phái đã bị Tần Mạc diệt môn, giết chết Tần Chính Quân và Nguyệt Nương, Tần Việt không còn ai nương nhờ, dù chưa chết hẳn cũng không ai rảnh rỗi hao tâm tổn sức cứu một kẻ như thế. Ở Lăng Vân, kẻ có thể tập trung nhiều tu sĩ thế này rốt cuộc là ai? Cứu Tần Việt với mục đích gì?

Tần Mạc mở mắt.

Thời Khanh cũng xoắn xuýt, nhưng chuyện cậu suy nghĩ thực tế hơn Tần Mạc nhiều. Tần Mạc mới đột phá kim đan kỳ làm sao đâu lại mười ba tu sĩ đã tới đỉnh kim đan kỳ đây, lực lượng chênh lệch thấy rõ. May mà họ bận tập trung thần thức lập pháp trận mới không phát hiện Tần Mạc.

Nếu hai người bị phát hiện, nhất định mấy người kia sẽ bỏ việc đang làm dở buff đầy máu và mana, xem Tần Mạc thành đại boss mà đập không ngừng tay luôn! Lúc đó hả, y sẽ chết vạn vạn lần xong bay về Tân Thủ Thôn không quay trở lại nữa... Rồi cậu sẽ trở thành một hệ thống góa bụa không còn ký chủ...

Không được! Thời Khanh lấy lại tinh thần, phải xem thời gian CD của hệ thống mới được, tình hình này không xong rồi, phải chuẩn bị! Vừa mở ra xem, nháy mắt Thời Khanh tràn trề sức sống trở lại, không gian hệ thống qua ba giờ lại mở cửa đón khách tiếp rồi! Thời Khanh không dám lên tiếng, đành nhịn đau dùng 50 điểm để PM thông báo Tần Mạc “Không gian hệ thống đã mở, có thể vào!”

Tần Mạc nghe thông báo, vô thức sờ sờ ngọc bội theo thói quen, bộ dáng thông thả không vội.

Thời Khanh gấp như ngồi đống lửa, anh hai à anh còn nghĩ cái gì nữa, nguy hiểm lắm có biết không, nhanh nhanh một chút đi, vào làm nhiệm vụ up level rồi lại ra đây PK có được không hả!

Thấy Tần Mạc im lặng, Thời Khanh tiếc 50 điểm chỉ biết cách lẩn lộn lẩn lộn trong tay người kia để thu hút sự chú ý... Tần Mạc nhìn mảnh ngọc nhúc nhích nhúc nhích, xoay hai vòng, còn lắc lắc, tới khi cậu chuẩn bị nhảy lên uốn éo múa một bài, y nhắm mắt đi vào không gian.

—hệ thống tui đây thiệt là quá linh động đáng yêu gốc manh muốn chết hê hê.

Khi Tần Mạc vào không gian Thời Khanh rốt cuộc cũng dám nói chuyện, cậu bay bay trên không cực lực lên án Tần Việt, rửa nó lòng lang dạ sói, lấy oán báo ân, còn đặc biệt phân tích tâm lý bệnh hoạn ghê tởm thần kinh hết thuốc chữa.

Âm thanh của cậu trong trẻo dễ nghe, nhấn nhá rõ ràng, nói một đoạn dài cũng không làm người ta thấy phiền chán, mà như âm thanh châu ngọc, tiếng suối róc rách tạo cảm giác vô cùng thoải mái.

(beta: cảm giác như Thời Khanh trong mắt Tần Mạc hóa Tây Thi :v)

Cuối cùng Thời Khanh mới tổng kết: “Hừ, tóm lại là do anh rất tuyệt vời, cho nên nó mới bị ghen tị!”

Lời đó làm Tần Mạc nhoeo miệng cười, dù rằng trong mắt vẫn là màn đêm dày đặc, nhưng giờ khắc này lại trông rực rỡ như pháo hoa xinh đẹp trong bóng tối, sưởi ấm giá băng.

Y nhìn làn sương lượn lờ trước mặt mình, âm thanh khàn khàn mà ung dung: “Thời Khanh, lại đây.”

Thời Khanh ngây ra một chút, rồi sau đó nhìn ngọc bội trong tay y, lại theo bản năng chui vào. “Đội chúng ta có nhiều điểm một chút sẽ đổi một cái tên lửa bắn bay chúng nó luôn!”

Tần Mạc sờ ngọc bội đang giận dữ, cảm thấy độ ấm quen thuộc trong lòng bàn tay, vừa lòng nói “Được.”

Sau đó... Tần Mạc liền mở cửa hàng của hệ thống tìm tên lửa, nghiêm túc nghiên cứu thử.

Không nghĩ mình chỉ thuận miệng nói mà người kia lại để tâm đến vậy... Thời Khanh vừa vừa vui sướng đốt nến niệm lư tu sĩ xấu số. Biến thái không có gì đáng sợ, đáng sợ nhất là biến thái hiểu khoa học kỹ thuật, tự cầu nguyện cho mình đi ha, tiên gia!

Trong lúc Tần Mạc dạo cửa hàng Thời Khanh cũng bận rộn nghiên cứu mấy thân thể. Bây giờ trong tay cậu đang có 3588 điểm, với người mới cũng có thể xem là không tồi, nhưng với cửa hàng xa hoa kia vẫn chưa là cái đỉnh gì. Nhưng may mà vẫn có nhiều chọn lựa hợp túi tiền với cậu. Nhìn sơ thì hiện tại có năm loại cơ thể nữ, ba loại nam cậu có thể mua. Thời Khanh nhìn phụ nữ được ưu đãi hơn nam giới, cảm thấy vô cùng ghen tị, đã là thời đại nào rồi, nam nữ bình đẳng có biết không còn đi phân biệt đối xử nữa! Không công bằng!

Cậu tức giận lướt qua gian nữ, phân vân nghiên cứu ba cơ thể nam còn lại. Ba cái này, cái nào cũng có đặc điểm riêng làm cậu không biết làm sao. Khi Thời Khanh còn đang đắn đo, Tần Mạc nhìn qua thuận miệng hỏi “Mua thân thể?”

Thời Khanh gật gật, chưa quyết định được bèn hỏi ý kiến y một chút “Anh coi cái nào vừa với tôi?”

Tần Mạc nhìn qua, bình tĩnh chỉ vào 1 thứ, “Cái này.”

Thời Khanh nhìn theo tay y, ngón tay trắng nõn thon dài chỉ vào dáng một mỹ nữ bốc lửa. Thời Khanh lập tức xù lông, rống lên: “Cái này là nữ mà!”

Ký chủ nhượng mày: “Cậu không phải nữ?”

P/s: Anh hay thật.. ^ _ ^ ...k biết thật hay là đang đùa giỡn em thụ đây....

21. Chương 21

“Cậu không phải nữ?”

Thời Khanh hét lên: “Tất nhiên không phải!”

“A!”

Thời Khanh vẫn còn giận dữ, nhưng nhìn bộ dạng người kia rõ bình bình tĩnh tĩnh, chịu chấp nhận sự thật rồi?

Bạn Thời Khanh dễ chịu hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn còn chút giận, bất cứ thằng con trai nào bị nhận nhầm là nữ cũng đều không vui. OK! Dù cậu đang ở dạng vô định hình, nhưng thông qua cách làm việc nói chuyện của cậu anh ta không nhận ra hormone nam tính mạnh mẽ với cả khí phách nam nhi chân chính cuộn cuộn hay sao! Hừ...chờ đó! Đợi khi tôi đổi xong thân thể sẽ cho anh biết tay!

Thời Khanh dứt khỏi dòng suy nghĩ, tiếp tục dẫn đo chọn cơ thể.

Tần Mặc nghiêm túc nhìn cậu nói: “Thực ra dù không phải nữ cũng có thể chọn cái này.”

Đạch! Còn chưa chịu từ bỏ hả!

Ngọc bội tức giận mạnh mẽ phản bác: “Tuyệt đối không!”

Tần Mặc vuốt ngọc bội trấn an, lại đổi sang cái khác, chỉ vào một trong ba thân thể nam nói: “Vây cái này.”

Thời Khanh bình tĩnh lại nhìn theo tay y, cảm thấy cũng không tệ.

Trong ba thân thể cậu có thể mua, cái thứ nhất 1m9, cao lớn mạnh mẽ như tráng sĩ, ưu điểm là rất khỏe, lực tay mạnh, cộng thêm tư chất tu luyện ngoại công, luyện ít được nhiều, khuyết điểm là tốc độ không nhanh, ma lực yếu, nếu học các kỹ năng trốn chạy hay ma thuật này nọ sẽ không dễ dàng. Người thứ hai 1m82, thấp hơn người thứ nhất một khúc, nhưng cũng không quá mảnh khảnh, cơ bắp cũng thuộc loại khỏe đẹp, sức mạnh và sức chịu đựng yếu hơn cơ thể thứ nhất, nhưng tốc độ và ma lực khá hơn, tư chất trung bình, tức là học cái gì cũng được nhưng cái gì cũng không giỏi.

Người thứ ba thì có phong cách khác hẳn hai người, ừm, chiều cao... hơi thấp hơn người thứ hai một xít, 1m78, dáng cũng phổ thông hơn, không có vẻ đẹp cơ bắp, nhìn qua chỉ là một người châu Á bình thường. Sức mạnh yếu hơn một chút, không hợp rèn luyện hình thể, nhưng gõ gậy là tốc độ và ma lực rất tốt, còn mang theo thần kỹ chạy trốn ‘thần đi ngàn dặm’!

Giá ba thân thể trên lần lượt là 2800, 2500, 3000.

Đúng vậy, thân thể cuối cùng là mắc nhất! Nhưng không thể phủ nhận trong ba cái thì cái này tốt nhất, và cũng là cái thích hợp với cậu nhất. Nghĩ một chút, nếu lại xuyên tới mặt thể, Thời Khanh cậu sẽ chọn xông lên vật tay với tang thi hay là lượn ra chỗ xa ném phép thuật?

Tất nhiên là thứ hai rồi.

Theo lý thuyết hẳn là Thời Khanh sẽ chọn ngay thân thể thứ ba, nhưng cậu vẫn còn đang suy nghĩ một chuyện...

Cậu vẫn còn ghi hận chuyện muốn PK thân thể với Tần Mặc có biết không (gào thét-ing)!

Tuy Tần Mặc không phải quá cao, nhưng cũng đến 1m86, mà dáng người kia Thời Khanh đã được may mắn chiêm ngưỡng, thực sự quá hot! Không phải cơ bắp như người thứ nhất, nhưng là vẻ đẹp tiêu chuẩn, mang theo nét gợi cảm, đặc biệt khi y nửa thân trần bước ra phải nói là quyến rũ chết người! Thời Khanh vừa nhớ lại đã muốn rót nước dãi, lúc này ngó lại hai thân thể đầu, nhìn qua không khác chi dã thú, dù có cao có mạnh nhưng nhìn không có bền có biết không!

Nghĩ như vậy, hai thân thể đó trực tiếp bị loại khỏi danh sách.

Bấy giờ Tần Mạc lại chêm vào một câu “Cái thứ ba thiên gầy, nếu cậu ăn nhiều một chút, chăm chỉ rèn luyện vẫn rất dẻo dai.”

Ăn nhiều một chút! Có thể ăn nhiều một chút!

Mấy từ này đâm thẳng vào tim Thời Khanh, kiếp trước cậu rất thích ăn uống, nhưng vì bệnh ung thư dạ dày, sau này phải chia tay với các món thơm ngon chỉ có thể uống nước thiết là đau đớn tới chùng nào chứ. Bấy giờ trùng sinh, tâm nguyện lớn nhất của cậu là có một cơ thể khỏe mạnh để hưởng thụ món ngon!

Nhìn từ góc độ đó tự nhiên thấy thân thể thứ ba như tỏa ra ánh vàng lấp lánh.

Với hình thể của hai cái đầu, nếu cậu cứ ăn ăn uống uống tới tấp, cơ bắp kia nhất định sẽ trở thành thịt béo nhão nhoét ra, sau đó cậu sẽ trở thành một tên béo, vênh mặt với đời—không dám nhìn thẳng luôn... Mà thân thể thứ ba thiên gầy, đảm bảo ăn nhiều cũng không mập nổi, ít nhất là không mập như hai cái kia...

Tần Mạc nhìn thấy Thời Khanh còn đang do dự, ném sang một câu nữa “Không cần suy xét nhiều quá, chờ cậu có nhiều điểm có thể mua một thân thể hoàn mỹ hơn.”

Chuẩn! Đúng vậy! Tự nhiên quên mất! Chỉ cần cậu có tiền là lại có thân thể, đừng nói mua một cái, mua hết về thử cũng được là!

Đây là đặc quyền của hệ thống, sao cậu có thể quên được chứ!

Khử khử khử, cuối cùng Thời Khanh cũng quyết định xong, khi cậu đưa 3000 điểm ra, đầu óc xoay vòng một cái, sau đó bắt đầu cảm nhận được tri giác.

Rốt cuộc cũng trở thành người!

Cậu duỗi tay ra, giậm giậm chân. Ban đầu Thời Khanh còn chưa quen với tay chân của mình, nhưng hoạt động một chút liền nhanh chóng thân thuộc. Cơ thể này quả thực khác hẳn một trời một vực với cái cơ thể bệnh hoạn ốm yếu lúc trước của cậu, cả người vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, không có chút mệt mỏi, vô cùng thích! Gương mặt có thể tùy ý lựa chọn, nhưng Thời Khanh vốn quen dung mạo lúc trước của mình nên cứ để nguyên mà không chỉnh nhiều. Thời Khanh làm quen một lúc, bấy giờ mới ngẩng lên nhìn Tần Mạc, ánh mắt cong cong, âm thanh trong trẻo vang vang: “Tần Mạc, xin chào, tôi là Thời Khanh!”

Thiếu niên trước mặt chỉ chừng mười tám mười chín, tóc ngắn mềm mại ngang vai, đôi mắt trong sạch sáng sủa tràn trề nhựa sống, khi cười mắt cong lên thành vòng bán nguyệt trông càng đáng yêu dễ bảo. Mũi không thẳng lắm nhưng rất thanh tú. Môi mong mỏng nhàn nhạt hồng hồng, khi cười má bên trái còn có lúm đồng tiền vô cùng hoạt bát.

Tần Mạc bình tĩnh nhìn gương mặt này, lặng lẽ bổ sung vào tưởng tượng của bản thân, để người ấy trong y trở nên hoàn chỉnh và trọn vẹn.

Đây là thiếu niên của y, chỉ của một mình y.

Tần Mạc vươn tay chạm lên trán Thời Khanh, sau đó ngón tay trượt xuống cánh môi hồng nhạt, cái cảm hơi nhón, cuối cùng dừng lại ở cằm cổ trắng nõn như em bé mới sinh.

Nhiệt độ nóng bỏng truyền qua da thịt như chạm vào được máu nóng bên dưới, động mạch đập đều đều, nơi yếu ớt nhất, nơi thể hiện sự sống rõ ràng nhất của cậu, đang ở dưới tay y.

Cảm giác này so với nắm chặt ngọc bội trong tay còn tuyệt vời hơn.

Chân thật, nóng bỏng, cùng với dự vọng giữ gìn ôm ấp chiếm hữu cực lớn mãnh liệt cuộn trào.

—Thời Khanh, em ở trong tay ta, chỉ có thể ở trong tay ta.

Thời Khanh tròn mắt nhìn Tần Mạc, cảm thấy có chút không tự nhiên. Cậu vất vả lắm mới có thể trở lại thành người, cho nên vừa nhìn thấy Tần Mạc tất nhiên cảm thấy mình phải giới thiệu làm quen chút đỉnh. Dù cổ nhân không có thịnh hành trò bắt tay nói ‘Hi!’ này nọ, nhưng cũng không có thịnh hành trò rờ cổ nhau chứ!

Nhưng mà tư duy của Tần Mạc nhà cậu tất nhiên không bao giờ đi theo lối thông thường, Thời Khanh cũng không nhúc nhích, cậu chớp mắt nhẹ giọng gọi: “Tần Mạc?”

“Ừ.”

“Ừm à...” Đừng có sờ nữa! Nhột quá! Tui hông phải ngọc bội cũng hông phải chủy thủ nữa đâu à nha!

Nhưng lời chưa tới miệng đã bị Thời Khanh ém nhem theo bản năng... Cậu tự biện hộ trong lòng, có lẽ do Tần Mạc còn chưa quen cậu như vậy ha, một mảnh ngọc bội tự nhiên biến thành người, tất nhiên ai cũng thấy kì quặc rồi. Hơn nữa Tần Mạc thích có gì đó trong tay để vuốt vuốt, không có ngọc bội tất nhiên sẽ kiếm cái khác để vuốt.

Sau khi Thời Khanh tự mình nã bổ sau này nên tìm cho kí chủ nhà mình một mảnh ngọc tốt, Tần Mạc mới buông tay, tổng kết “Thân thể này không tệ, rất khỏe mạnh.”

...Oh thì ra là kiểm tra sức khỏe? Không đúng! Kiểm tra sức khỏe không phải cần bắt mạch sao? Mạch đâu trên cổ vậy? Hả, không lẽ xem động mạch cảnh?

Thời Khanh: o()o cầu tặng tui một cuốn “Phương pháp đối phó bệnh thần kinh”, tui muốn học bù!

Sau khi Thời Khanh mua thân thể thì còn dư 588 điểm, cậu tiêu tiếp 10 điểm mua ít quần áo chống nước chống cháy chống ẩm cho mình, sau đó tiêu tiếp 300 điểm mua hộp bảo quản thức ăn chuyên dụng. Đó là một vòng tay thông dụng có thể dùng ở các thế giới, với giá này đã có thể mua được một cái có trữ lượng lớn, duy chỉ có một khuyết điểm là không thể đựng vật phẩm khác ngoài thức ăn vào thôi. Nhưng thức ăn đặt trong đó chất lượng rất tốt, sẽ không bị biến chất, chỉ cần cái này đã làm Thời Khanh quyết định mình phải có một cái. Dù có ra sao cũng không thể để cái bụng mình chịu khổ được!

Sau đó cậu lại mua đồ ăn hết cả 188 điểm còn lại. Nhìn đồ ăn ngon đầy mắt, Thời Khanh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tần Mạc khẽ liếc qua, nhìn đến ánh mắt cong thành mảnh trăng non với khóe miệng đáng yêu nhếch lên, lúm đồng tiền ẩn hiện, trông như một con mèo đã được thỏa mãn, nhìn một chút lại thấy ngứa tay, có lẽ ngọc bội tốt hơn, có thể cầm chặt trong tay mọi lúc.

Thời Khanh dọn đồ của mình xong lon ton chạy tới báo danh với Tần Mạc.

Tần Mạc giàu hơn cậu nhiều, y vẫn còn dư 5000 điểm, đủ mua một quyển bí tịch trung cấp luôn! Nhưng Tần Mạc cũng không lựa quyền công pháp nào mà dùng hơn 3000 điểm để tăng tố chất cơ thể. Cái này cũng tốt, thân thể mạnh khỏe học cái gì cũng được. Sau đó y nhìn tới khu vũ khí nóng trong cửa hàng.

Thời Khanh ngó qua: “Anh không mua công pháp sao?”

Tâm trạng Tần Mạc không tệ: “Không quan trọng, mấy cái này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu thôi.”

Câu này thốt ra thiệt sự là quá ngẫu quá quắc, Thời Khanh ngây ngẩn nửa ngày mới phản ứng. Không đúng sao! Thế giới của Tần Mạc chính là thế giới tu chân cao cấp, lúc trước y còn là người nổi danh như vậy, còn thiếu bí tịch sao? Cần gì để ý mấy thứ hạ cấp trung cấp rẻ mạt này? Phỏng chừng cả mấy quyển cao cấp y cũng chẳng thèm liếc lấy một lần...

Nhưng mà vũ khí nóng thì khác, Tần Mạc chưa từng tiếp xúc, khó tránh sẽ thấy hứng thú.

Thời Khanh vẫn chưa biết ý tưởng của Tần Mạc, vũ khí nóng cửa hàng bán ra chỉ tạo thành sát thương hữu hạn cho tu sĩ, nhưng nếu kết hợp thêm linh khí thì...

Nhìn hết toàn bộ một lượt, bấy giờ Tần Mạc mới lên tiếng: “Bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo đi.”

Thời Khanh đang ăn bánh đậu ngon mềm, nghe Tần Mạc nói liền mơ hồ trả lời: “Ừa, hông vấn đề.”

Hai người cùng đề nút ấn, xem gợi ý về bối cảnh thế giới kế tiếp.

Đây là một thế giới thú nhân thống trị, cũng là một thế giới đập đổ hết tam quan của bạn Thời Khanh.

Con trai cũng sinh em bé được sao... cái này có khoa học không vậy?!

22. Chương 22

Thế giới này đúng là hơi bị huyền ảo. Lúc này Thời Khanh vẫn chưa cảm thấy quá kinh ngạc, dù sao những ngày cậu nằm trên giường bệnh từng đọc rất nhiều tiểu thuyết đề tài đa dạng. Một số tiểu thuyết phương Tây vẫn thích đặt bối cảnh con người, thú nhân, tinh linh, người lùn cùng tồn tại trong một thế giới. Cho nên khi cậu đọc tới đoạn thú nhân thống trị, chỉ nghĩ đó là một thế giới phương Tây bị mấy người da xanh mình người đầu trâu chiếm đóng.

Mới nghe qua thiệt là quá ngẫu!(gào thét-ing)

Khi cậu kích động lướt tiếp đoạn sau mới biết thì ra mình quê mùa cổ hủ chừng nào.

Thế giới thú nhân này không phải thế giới thú nhân cậu biết, không có đầu trâu cũng không phải nhân mã, người khổng lồ xanh gì đó. Họ là thú tiến hóa, là tập hợp bao gồm nhiều loài, có mãnh thú thiện chiến, cũng có các loài thú nhỏ đáng yêu, thậm chí còn có mãnh thú chuyên bán manh một trăm năm...

Trong đời thú nhân sẽ phải trải qua ba giai đoạn, đầu tiên là ấu thú, thiếu niên rồi thành niên. Ấu thú vẫn mang cơ thể của động vật, đến khi thành thiếu niên sẽ có thể biến thành người, nhưng vẫn còn giữ lại những đặc điểm giống loài, như lỗ tai bông xù, đuôi dài cong cong, hoặc móng vuốt đáng yêu chẳng hạn, nhưng thời kì này cảm xúc hay dao động, nếu mất ổn định sẽ biến về dạng thú. Đến khi thành niên sẽ trở thành người hoàn toàn, có thể giấu đi các đặc điểm của thú, cũng có thể tự do chuyển đổi. Mỗi hình thái đều có ưu điểm riêng, sau khi trưởng thành sẽ nắm được ưu thế của mỗi dạng, linh hoạt sử dụng.

Chuyện này vẫn còn tạm chấp nhận được đi, tiếp sau nữa mới thực sự đập thẳng vào tam quan của cậu.

Thế giới này không có phụ nữ! A không phải, đúng hơn là không có nữ thú nhân!

Tất cả đều là đồng chí!

Hỏi làm sao có thể duy trì nòi giống?

Đúng vậy, chuyện quái nhất ở đây chính là con trai cũng có thể mang thai sinh em bé!

Oh my god! Thời Khanh cảm thấy mình sắp mù luôn rồi!

Nam nam tương ái Thời Khanh có biết. Khi cậu vừa mắc bệnh vừa lúc học cấp ba, khi đó trong trường có một loài sinh vật gọi là hủ nữ. Gen nhà họ Thời rất tốt, khuôn mặt của Thời Khanh được di truyền từ mẹ, xinh xắn đáng yêu hơn hẳn mấy đứa con trai đồng lứa. Nếu không phải cậu vừa nghịch vừa quậy chạy nhảy khắp nơi, lúc yên tĩnh ngồi một chỗ còn có thể làm người ta nhận lầm giới tính.

Cũng vì chuyện này mà lúc trước trong trường rất nhiều em gái hay tìm đến Thời Khanh. Lúc đầu cậu còn lảng lảng, cảm thấy mình thiệt là quá men quá quyến rũ, cho nên mấy em nhiệt tình tấn công mình như vậy. Nhưng về sau Thời Khanh mới cảm thấy vấn đề, ánh mắt này hình như có chút kỳ lạ? Không phải muốn hẹn hò với cậu, mà như bàn tán chỉ trích điều gì...

Chờ tới khi cậu vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai em gái cậu cho rằng quá moe quá cưng mới giật mình khiếp sợ.

Gái moe A: “Aaa! Cô thấy không, lúc Thời cưng ngốc nghếch nhà mình chạy sang đứng cạnh Trưởng ban thể thao, mặt ổng tự nhiên đỏ hết lên! Mọt nó sao tui không phát hiện cưng nó quá chuẩn dụ thụ!”

Gái moe B: “Ê đừng có phá CP của tui, tui theo huynh đệ văn nha, cô không nhìn thấy anh hai của Thời cưng sao, ảnh quá ra dáng quý súc mắt kính công! CP này mới gọi là tuyệt phối!”

...

Một đồng tử như tiếng ngoài hành tinh đổ bộ vào đầu Thời Khanh, ngoại trừ dần mặt ra cậu chỉ còn biết sững sờ đứng yên chỗ đó... May mà bây giờ Internet phát triển, Thời Khanh liền về nhà tìm hiểu thử.

Khi cậu rút cuộc được thông nào thế nào là ‘dụ thụ’, thế nào là ‘quỷ súc mất kính công’, thiếu chút nữa đã quỳ sụp xuống lạy.

Cái... cái này là cái gì đây! Quá H! Quá đáng sợ!

Thời Khanh lập tức tắt web, ngồi thẩn ra mấy tiếng mới có thể lọc bỏ mấy hình ảnh không trong sáng trong đầu. Cũng từ đây về sau, cậu không dám đến gần mấy em gái xinh tươi thuần khiết này nữa... Cậu không đỡ nổi!

Sau khi được phổ cập giáo dục, cậu biết giữa nam nam cũng có tình yêu đích thực (...), nhưng tới giờ cậu mới biết thêm nam nam cũng có thể sinh tử!

Trong khi Thời Khanh có xúc động đập đầu vào tường, Tần Mặc lại nhướn mày “Thú vị.”

Thời Khanh: Thú vị cái đầu anh! Thú vị chỗ nào! Kí chủ anh cũng muốn sinh con hả!

Bị ý tưởng kinh thiên động địa này giật trúng, Thời Khanh cuộn mình lăn lăn vào góc phòng vẽ vòng tròn. Kí chủ của cậu mang thai sinh em bé... Quá, quá bệnh hoạn...

Thời Khanh nhanh chóng rũ cái tưởng tượng khủng khiếp đó ra khỏi đầu, cố dời chú ý của mình sang bối cảnh thế giới này.

Nhân vật trung tâm câu chuyện lần này tên là Aleck, là tù trưởng một bộ lạc cấp cao ở thế giới thú nhân. Tuổi còn trẻ nhưng đã chinh chiến nhiều năm, khi hắn mới thành niên đã được kế thừa bộ lạc từ tay cha, sau đó trở thành tù trưởng. Lúc ấy Yassin vẫn là một bộ lạc trung cấp, lãnh thổ chỉ ở mức tầm trung, khả năng chiến đấu của các thành viên trong tộc cũng không cao, dù cũng chinh phục được ba bộ lạc nhỏ khác, nhưng phía trên vẫn còn một bộ lạc cao cấp khổng lồ chế họ. Họ phải cống nạp hằng năm tốn nhiều tiền bạc, cho nên kinh tế vẫn bị kiềm hãm.

Đến đời Aleck, hắn hết lòng vì mọi người trong bộ lạc, thống lĩnh các chiến sĩ nam chinh bắc chiến, đến sáu năm sau chiếm được một vùng tài nguyên màu mỡ cấp 7, không chỉ có thức ăn dồi dào mà còn có nhiều mỏ quặng. Sau đó hắn tiếp tục lãnh đạo bộ lạc phát triển ngày càng lớn mạnh, năm sau lật đổ được bộ lạc cai trị Yassin, chiếm hết đất đai của chúng để trở thành bộ lạc lớn mạnh nhất!

Aleck chính là anh hùng của Yassin, sự anh dũng thiện chiến và mưu lược của hắn lan truyền khắp đại lục thú nhân, là thiên chi kiêu tử của thần thú cổ đại!

Mà nhân vật ấy lại vì hào quang chiếu rọi mà mất cảnh giác.

Chuyện nói ra thì có vẻ buồn cười. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Aleck chinh chiến nhiều năm nên không mấy mặn mà với chuyện yêu đương, thuở thiếu niên cha hắn có chọn cho hắn một bạn nữ, nhưng vì cậu ấy lớn rất chậm nên đến khi hắn trở thành tù trưởng đôi bên mới qua loa thành hôn. Theo lý thuyết tuổi hai người cũng xấp xỉ nhau, bạn nữ ấy cũng nên thành niên rồi, nhưng không biết vì sao mãi đến lúc Yassin lớn mạnh như thế này, bạn nữ của hắn vẫn là một thiếu niên như trước.

Dù sao đây cũng là người mà cha hắn đã chọn, dù Aleck có không vui cũng không làm khó dễ cậu.

Nhưng đến khi Aleck gặp một á thú xinh đẹp khác, hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Aleck là tù trưởng của một bộ lạc cấp cao, lại thêm trẻ tuổi anh tuấn, tất nhiên có nhiều á thú tự nguyện lao vào vòng tay hắn, nhưng trước giờ tiêu chuẩn của hắn rất cao, nên chưa bao giờ nhìn đến. Cho đến đợt săn bắn năm ấy, hắn cứu được một á thú đi lạc của một bộ lạc – Amia.

Amia đã thành niên, thú hình của Amia là một tiểu thú, tuy rằng không có khả năng chiến đấu cao nhưng lại cực kỳ đẹp. Aleck chỉ nhìn một cái đã hoàn toàn trở thành tù binh. Thú đoạn của Amia cũng không bình thường, không chỉ có nhan sắc diễm lệ, mà ăn nói cư xử cũng vô cùng mê hoặc. Amia dùng sắc đẹp mê hoặc hắn, dùng ái tình trói chặt hắn. Ngày tháng trôi qua nhẹ nhàng ấm êm, Aleck răm rắp nghe lời Amia, suốt ngày bỏ mặc mọi chuyện để chơi đùa cùng Amia, đến chuyện trong bộ lạc cũng chẳng đoái hoài. Không nghe can gián, chẳng quan tâm quân binh, cuối cùng mọi người đều mất lòng tin với hắn, mà ngay lúc này bộ lạc của kẻ thù lại phát động chiến tranh đòi chiếm lấy tài nguyên cấp 7 của Yassin!

Bối cảnh chỉ chiếu đến đó thì dừng, tiếp theo là nhiệm vụ của Tần Mặc.

Thời Khanh nhìn chăm chú, trong lòng không khỏi bồn khoăn suy nghĩ, không lẽ nhiệm vụ lần này là chiến đấu bảo vệ bộ lạc? Nhưng cậu vẫn coi thường hệ thống

—“Bảo vệ bộ lạc đồng thời thôn tính một bộ lạc cao cấp khác. Giới hạn thời gian: 100 ngày.”

Khi Tần Mặc nhìn tới thời gian giới hạn khê cong môi lên, tâm trạng rất tốt. Hoàn thành trước một ngày thêm 100 điểm, trước 50 ngày chính là 5000 điểm, cũng bằng một nhiệm vụ nhánh. Mà cũng có thể nhanh hơn thế nữa.

Bây giờ tới Thời Khanh rửa ‘móa nó’! Làm ơn thực tế một chút đi! Bộ lạc Yassin bị Aleck và Amia quây chỉ còn lại cái vỏ rỗng, đừng nói thôn tính bộ lạc khác, bây giờ có tập kích cướp lương thực cũng chẳng chống nổi nữa là!

Còn giới hạn thời gian nữa! Một trăm ngày? Đùa hử, Aleck lúc phong độ nhất còn phải mất tám năm mới ngoi lên được thành bộ lạc cao cấp, bây giờ lại dùng đơn vị ngày để tính thời gian cho tui tui sao? Câu ‘Bộ lạc Yassin là bộ lạc duy nhất thăng cấp thành công trong năm trăm năm qua’ hoa hoa lệ lệ viết trong bối cảnh không lẽ chỉ là nói đùa? Người ngoài như cậu và Tần Mặc, cả chuyện thế giới này nam nam sinh tử còn không chịu nổi làm sao có thể lãnh đạo thú nhân thống trị thế giới đây?

Tương lai quá âm u, Thời Khanh tự động bỏ não những chuyện mất mặt cậu sắp trải qua... Dù vậy, trong mắt Tần Mặc bây giờ chắc chỉ còn có tiền với tiền thôi. Cho nên... Hai người xuyên không rồi.

Trong lúc đó Thời Khanh nghe được âm thanh của sổ tay-kun: “Hệ thống đã có thân thể, có thể đóng vai NPC, nếu hệ thống tự chọn nhân vật sẽ không có thưởng thêm, nếu chọn ngẫu nhiên sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ được gấp đôi điểm thưởng.”

Thời Khanh ngậy ngẩn, sau đó tim đập mạnh một cái, người chết vì tiền chim chết vì ăn, dù sao đã lọt hố nhiệm vụ này rồi, hoặc không làm, hoặc phải làm tới cùng, tiểu gia liều mạng!

Cậu không do dự chọn ngay chế độ lựa chọn ngẫu nhiên.

Trời đất đảo lộn, vì chọn ngẫu nhiên nên khi Thời Khanh tỉnh dậy cũng chẳng biết mình đã xuyên thành ai. Còn kia kìa thích ứng, đột nhiên cậu nghe được một âm thanh nói chuyện.

“Xấu xa! Có người ta ở đây cũng còn lo cái gì? Tên Aleck ngu ngốc bị mê hoặc lâu rồi!”

“Bảo bối, ta biết em có năng lực, lẳng lơ như vậy hùng thú nào cũng không kiềm lòng được.” Âm thanh đó càng ngày càng dâm loạn: “Sao? Tên bất lực kia có thỏa mãn em được không? Có muốn ta...”

“Ai?” Một tiếng quát chói tai, tiếp theo một thanh chủy thủ phóng tới.

Thời Khanh vừa mở mắt liền trông thấy chủy thủ bay về hướng mình, may mà cậu nhanh nhẹn nghiêng người về sau mới thoát được nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng bị những kẻ kia phát hiện.

Ba người nhìn nhau, Amia biến sắc ngay lập tức “IL? Tại sao lại là mi?”

Còn không đợi Thời Khanh phản ứng lại, Amia lập tức nói với người bên cạnh: “Giết nó! Đừng thả nó đi, nó là bạn lữ của Aleck!”

23. Chương 23

IL? Bạn lữ của Aleck?

Những từ ngữ ấy vừa vọt vào trong đầu Thời Khanh, cậu nháy mắt đã hiểu được thân phận của cậu là gì.

Nhân vật này trong toàn bộ nội dung câu chuyện thì hoàn toàn ẩn hình, tuy nói ngay từ đầu đã được xem là ‘vợ cả’ của Aleck, nhưng sau khi Amia xuất hiện, cậu ta lại biến thành một người bị lâm vào cảnh khốn cùng, trong âm thầm bị Amia khi dễ đến không thành bộ dạng, bạn lữ tù trưởng hoàn hảo thì lại đối xử y chang nô lệ.

Đương nhiên, mấu chốt cũng là do IL tính cách yếu đuối, hơn nữa bởi vì thời kỳ phát dục cứ chậm rì rì mà không phát triển dẫn đến bản thân cậu ta càng tự ti, cho là mình không xứng với Aleck, cho dù Aleck có tâm hoan khác, cậu ta cũng không dám thêm một câu.

Nên biết rằng, ở thế giới thú nhân này cùng với thế giới nhân loại hoàn toàn bất đồng. Á thú nhân số lượng rất thưa thớt, tuy rằng không có sức chiến đấu nhưng lại có khả năng sinh dục, duy trì nòi giống, mà còn có năng lực cường đại – sinh lực dẫn dắt, có thể trấn an hùng thú có dã tính kích động, và còn tùy vào trình độ nhất định mà buff tăng cường sức chiến đấu.

Mỗi hùng thú ai cũng có khát vọng bản thân sẽ tìm được một á thú nhân độ phù hợp với mình là 100%, nhưng rất đáng tiếc, á thú nhân số lượng vô cùng thưa thớt, “cung không đủ cầu”, đại đa số hùng thú căn bản sẽ không có á thú nhân cho mình, chỉ có những hùng thú thực lực cường đại, ưu tú, sức chiến đấu ngạo thị quần hùng mới có thể tìm về cho mình một á thú nhân.

Aleck dù sao xuất thân không thấp, tuy rằng ban đầu bộ lạc Yassin chỉ thuộc hàng nhị lưu, nhưng phụ thân của Aleck là tù trưởng, mà hắn là con trai độc nhất của ông, lão tù trưởng tất nhiên sẽ cưng chiều đứa bé này.

IL là á thú nhân được sinh ra ở bộ lạc Yassin, tuy rằng không thành niên không thể phán đoán tư chất, nhưng IL lúc còn nhỏ thú thái đã là một tiểu manh thú, manh thú 99% sinh ra á thú nhân tư chất cao. Hơn nữa từ khi còn nhỏ, IL và Aleck độ phù hợp cao tới 70%, chỉ điểm này cũng đủ nói rằng IL là á thú nhân chuyên thuộc mà thần thú ban cho Aleck.

Cho nên bọn họ mới sớm kết hôn, lập thành gia đình.

Nhưng nào có ai ngờ đâu, mãi cho đến khi lão tù trưởng qua đời, IL cũng không thể thành niên. Á thú vị thành niên không thể cùng hùng thú giao phối, không có khả năng sinh dục, đồng thời không thể nào trấn an hùng thú, cũng không thể giúp hùng thú gia tăng sức chiến đấu.

Aleck có á thú nhân nhưng không thể giúp ích gì, vì lý do này mà bị không ít bộ lạc khác công kích.

Nhưng mặc dù bị cười nhạo và châm chọc, vậy mà hùng thú phải tuyệt đối trung thủy, căn bản không tồn tại cái dạng vứt bỏ á thú nhân.

Nên biết rằng, có rất nhiều hùng thú sống cô độc một mình, hàng đêm thừa nhận cơn kích thích động dục tra tấn khổ sở. Có thể nói đối với hùng thú nào dám vứt bỏ á thú nhân, sẽ bị người khác hận thù cỡ nào.

Bất quá dù sao thân phận Aleck bất đồng, hơn nữa IL phát dục chậm chạp, cho nên hắn cùng Amia gian díu cùng nhau cũng không bị người khác phản đối.

Nhưng nói thật, loại hành vi này của hắn, cũng khiến cho toàn bộ dân chúng trong bộ lạc Yassin nổi lên căm phẫn.

Cho dù IL không thể nào gánh vác chức trách á thú nhân của hắn, nhưng cậu ta dù sao cũng là á thú nhân của bộ lạc Yassin, là á thú nhân được tù trưởng công nhận và tán thành. Thế mà bây giờ bị lạnh nhạt, bị coi thường, sống hèn mọn đến vậy, điều này làm cho toàn bộ á thú nhân trong bộ lạc Yassin lòng lạnh giá — sợ chính hùng thú của mình cũng học đòi theo thói của tù trưởng — cũng khiến cho nhóm hùng thú nghi ngờ tư cách của thủ lĩnh bọn họ.

Cho nên nói, Aleck cho dù có yêu thương Amia, thì cũng là đang tìm đường chết.

Huống chi, lúc này bị IL phát hiện ra Amia là một phản đồ nội gián.

Thời Khánh đem tất cả những gì nhìn thấy nghĩ sơ qua trong đầu một lần, lòng không ngớt mắng chửi, xuyên thành IL cũng không có gì, quan trọng là thời điểm xuyên qua có căn nguy hiểm và phức tạp như vậy không đấy?

Vừa lên sàn liền nhìn thấy màn trình diễn tiểu tam cùng gian phu thông đồng, còn bị họ phát hiện... Chẳng lẽ đây là ‘vội đi tìm chết’ trong truyền thuyết hay sao?

Lão tử mới không cần một thân xác vừa xuyên qua đã chết ngắc ngoải! Cho lựa chọn nhân vật ngẫu nhiên, còn có thưởng cho điểm tệ gấp hai! Nhiều điểm tệ như vậy cũng không thể nào nuốt trôi a!

Quẹt quẹt mỏ, trong lòng Thời Khanh đã nghĩ ra cách.

Đối diện là Amia sức chiến đấu chẳng ra cái gì, nhưng gian phu của hắn không thể coi thường.

Dám đem khuya lên vào bộ lạc của người khác hẹn hò, chắc chắn thân thủ của tên kia không hề kém!

Lấy thể chất hiện nay của Thời Khanh mà nói, tưởng muốn đánh bại gã phòng chừng là không thể nào, bắt quá đánh không lại thì còn có thể chạy trốn mà.

Huống chi cậu cũng không phải là một con người bình thường, nhanh nhẹn mở ra gợi ý của hệ thống, thoăn thoắt gửi cho Tần Mặc một tin khẩn, báo cho y biết cậu hiện tại ở nơi này đang gặp nguy hiểm.

Sau đó bắt đầu nhanh chân chạy điên cuồng, lúc này cậu cảm thấy vô cùng may mắn, lúc trước nghe lời Tần Mặc nói, lựa chọn thân thể này, độ nhanh nhẹn có thừa, thân thể linh hoạt, tuy rằng thể lực không đủ, nhưng đã có kỹ năng chạy trốn ‘Thần hành thiên lý’ phù trợ.

Tuy do lần đầu tiên sử dụng độ thuần thực không được cao, nhưng không thể nào cản được sự suất cường bá duệ của kỹ năng này, chỉ xuất ra ba phần lực độ cũng làm bản thân chạy nhanh như bay.

Bất quá gian phu kia cũng không phải chỉ biết đứng ngó, gã lập tức biến thành thú thái, hoàn toàn vượt ngoài dự kiến của Thời Khanh, sao lại là một con điều hâu?.

Động vật phi hành, khó trách có thể nhẹ nhàng lên vào bộ lạc như vậy!

Thời Khanh trong lòng có chút bồn chồn, cậu tuy rằng có ‘Thần hành thiên lý’ có thể di chuyển rất nhanh, mà còn tiếp thu thêm ký ức của IL, đối với địa hình nơi này vô cùng quen thuộc, nhưng căn bản là không có biết bay như tên kia a! Đường cong làm sao có thể nhanh hơn so với đường thẳng a?

Thời Khanh bỗng nhiên nhớ đến, người khác có thể biến thành thú, chi bằng cậu cũng thử xem? Không biết chừng thú hình của IL cũng là một động vật phi hành thì sao!

Cậu vừa nghĩ, vừa bối mớ ký ức của IL nhìn xem thú thái trong trí nhớ, cậu liếc mắt nhìn qua một cái, nhất thời không biết diễn tả cảm xúc làm sao luôn!

Cậu vẫn nên thành thành thật thật mà bảo trì bộ dáng hình người đi, nếu mà biến thành thú thái, phỏng chừng vừa biến xong là bị cấp lên mang đi...

Bất quá Thời Khanh cũng không phải quá lo lắng, cậu đã phát tin tức báo cho Tần Mặc rồi, chỉ cần cậu có thể kéo dài thời gian, khẳng định không có vấn đề gì!

Hơn nữa cậu cũng có chút tính toán, hai cái cẩu nam nam này đúng là mấu chốt của nhiệm vụ, nếu có thể kéo bọn họ xoay vòng vòng xoay vòng vòng, đến lúc Tần Mặc tới thì bắt gọn bọn họ lại, khẳng định sẽ có tác dụng.

Cho nên cậu chỉ lợi dụng địa hình mà trốn tránh, cũng không chạy đi quá xa, cứ như cũ xoay quanh Amia mà chạy.

Nhìn trận thế truy đuổi này, dung nhan diễm lệ của Amia xuất hiện tia âm ngoan rõ ràng, hắn không thể nào ngờ tới phế vật IL lại xuất hiện ở chỗ này! Mà còn phát hiện bí mật của hắn cùng Barry!.

Barry là Phó thống lĩnh của bộ lạc Crow, mà bộ lạc Crow là đối thủ một mất một còn với bộ lạc Yassin, đang chuẩn bị xâm chiếm bộ lạc Yassin để cướp hết tài nguyên nơi đây.

Nếu mà để cho IL chạy thoát, đem thân phận của hắn nói ra ngoài, cho dù hắn có thể lừa gạt Aleck ngu ngốc kia, nhưng những cán bộ khác trong bộ lạc Yassin cũng sẽ không bỏ qua. Đến lúc đó khiến cho bọn họ có đề phòng, có chuẩn bị trước, vậy thì kết quả của cuộc tranh đoạt tài nguyên cũng không biết trước ra sao.

Hắn lao tâm lao lực ẩn nấp ở đây bao lâu nay, không lẽ đổ sông đổ biển hết hay sao ?

Càng nghĩ càng cảm thấy sốt ruột, đơn giản hơn Amia cũng gia nhập cuộc chiến, tuy rằng hắn là á thú nhân, nhưng thú thái là một tiểu thú, lực công kích so với hùng thú thì kém rất xa, nhưng so với manh thú mạnh hơn nhiều.

IL là một manh thú vị thành niên, hẳn nhất định có thể áp chế cậu ta!

Nghĩ như vậy, hẳn nhanh chóng biến thân, hóa thành một con nai nhỏ màu nâu, đỉnh sừng hướng về Thời Khanh mà điên cuồng chạy qua.

Thời Khanh không bị điều hâu làm sợ, nhưng mà nhìn thấy con nai nhỏ này thì ngốc lăng! Đây cũng quá xem thường người khác đi chứ, một con nai con mà còn muốn khi dễ tui là sao? Thật tình là lão hổ không phát uy, các người nghĩ tui là hello kitty hay sao?

Thời Khanh nghiêng người tránh thoát một trảo của điều hao, quay mình qua hướng về phía con nai con kia phi lên đá một cú.

Tuy nai con người tạo hình siêu cute, nhưng mà biểu cảm có cần hung ác vậy không hả? Rất sát phong cảnh đó nha.

Amia hoàn toàn không nghĩ tới IL luôn luôn yếu đuối thế mà có tốc độ phản ứng nhanh đến như vậy, cư nhiên có thể tránh thoát công kích của Barry, đồng thời còn có thể đánh lén mình!

Tiểu thú thân thể vốn gầy yếu, hẳn cũng chỉ ỷ vào sừng hươu cứng rắn trên đỉnh đầu, cứ nghĩ sẽ làm cho IL bị thương, ai mà ngờ tới bản thân lại bị đập một cước, đau đớn kịch liệt đánh úp lại, hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi, nguyên bản khuôn mặt điềm đạm đáng yêu lúc này lại tràn đầy âm ngoan hiểm độc.

Hắn quát một tiếng chói tai: “Barry! Lại đây!”

Điều hâu đang truy đuổi Thời Khanh đột nhiên dời phương hướng, hướng về Amia bay qua.

Thời Khanh còn không có hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì thấy điều hâu kia bay về phía Amia, mà Amia không sợ chút nào, giang hai tay ôm lấy đầu điều hâu, từ từ nhắm hai mắt, để một nụ hôn lên má gã.

Nếu Thời Khanh không tiếp nhận ký ức IL, giờ phút này đại khái cậu sẽ rất muốn phun trào, nhưng hiểu biết quy tắc của thế giới này, Thời Khanh rõ ràng sáng tỏ, đây chính là chuyện xấu!

Quả nhiên, sau khi Amia buông điều hâu ra, nguyên bản con điều hâu chỉ có nửa thước ngang dọc lại tiến hóa gấp mấy lần, ước chừng bị ra gấp năm lần, nhìn hai cái cánh bị đến khoa trương kia, giống như lưỡi dao sắc bén, còn có đôi cự trảo nhọn hoắt đủ sức xé rách mãnh thú!

Đây quả là con quái vật đáng sợ a!

Đến lúc này, Thời Khanh thực sự có chút luống cuống, thân thể cậu bây giờ không phải ngọc bội cũng không phải thủy thủ, mà lại là huyết nhục chi khu, miệng trên có thể đánh nấc, miệng dưới có thể đánh rắm a!

Làm sao cậu có thể tránh thoát đây?

Cũng không còn quan tâm dẫn dụ bọn họ ở nơi đây nữa, Thời Khanh bắt đầu chân chính co giò lên cổ chạy như điên.

Có thể biến đổi thành con đại ưng khổng lồ, tốc độ cũng tăng lên mấy lần, chỉ trong chớp mắt đã đuổi tới gần Thời Khanh, chỉ trong chốc lát sẽ đâm thủng một lỗ vào lưng Thời Khanh.

Thời Khanh cả người buộc chặt, giữa hai mày mồ hôi đổ lã chã, ngay lúc cậu chờ đợi đau đớn thống khổ do móng vuốt kia đâm thủng ngực truyền tới, thì một bóng đen xuất hiện.

Mọi thứ nhanh đến mắt thường không thể thấy được, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà đánh về phía yết hầu của con đại ưng kia, khoa trương mà nói là như đang không bay lên, tình chuẩn không sai sót, lại còn hung mãnh ngoan lệ!

Gầm rú thú tính, huyết tinh tràn ngập không khí, nương theo tiếng gào thét chói tai của con ưng kia, cuộc chiến bắt đầu nhanh, chấm dứt lại càng nhanh hơn.

Chờ đến khi Thời Khanh lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn qua một cái, thì thấy đó là một con liệt báo mạnh mẽ, tư thái tao nhã, vẻ mặt biếng nhác, có một đôi mắt đen sâu thẳm chuyên chú, giống như vương giả chường không thiên hạ, cường thế và bá đạo!

Mà dưới chân của nó, là con ưng khổng lồ đang hấp hối, vết hầu máu tươi ồ ồ chảy ra, ánh mắt trắng dã, hoàn toàn không thấy vẻ kiêu ngạo, cuồng vọng vừa rồi!

Tuy rằng ngoại hình bất đồng, nhưng Thời Khanh vẫn như trước, chỉ ánh mắt đầu tiên thì nhận ra ngay.

Là Tần Mặc!

Ngao ngao ngao! Liệp báo này rất suýt! Rất khốc! Thật muốn sờ sờ một phen! (- -) *nước miếng* ...

Amia ngã sang một bên, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, Aleck... là Aleck...

Xong... xong...

Không! Còn không xong đâu!

Amia nhanh chóng hoàn hồn, trên người hắn có loang lổ dấu ấn xấu xa, còn có vết đập mạnh của Thời Khanh. Giờ phút này, hắn yếu đuối ngã trên mặt đất, bạch y rộng mở, thân hình gầy yếu, dung nhan xinh đẹp tràn ngập bi thương cùng ai oán: “Aleck, IL ... IL cậu ta thông gian với người bên ngoài, cùng người của bộ lạc Crow cấu kết, trong lúc vô tình bị em nhìn thấy, bọn họ... bọn họ muốn giết em!”

24. Chương 24

Á thú nhân xinh đẹp dùng âm thanh uyển chuyển như chim nhỏ, thánh thót êm tai mà kể ra nỗi sợ hãi bất an trong lòng, đôi mắt đẹp càng long lanh ngấn nước, chờ đợi nhìn hùng thú anh vĩ

[anh tuấn + vĩ đại].

Hơn nữa á thú nhân có sinh lực dẫn dắt, nếu giờ phút này Aleck là nguyên bản, phỏng chừng đã sớm thuận phục dưới gối Amia, nguyện nghe hắn sai bảo .

Đáng tiếc, mọi thứ thay đổi rồi .

Liệp báo bước chân tao nhã, nhìn cũng không nhìn hắn một cái, ngược lại đi sang hướng IL đang ngã ngổ trên đất.

IL đang ở kỳ thiếu niên, còn mang một chút thú thái, tóc ngắn màu ngân bạch xoa tung, ở trên đỉnh đầu mọc ra hai cái lỗ tai nhỏ màu đen khả ái, mà ở phía sau mông lại có một cái đuôi tròn ngắn ngắn màu trắng rất dễ cưng.

Bởi vì ánh mắt liệp báo nhìn chăm chú, thiếu niên có chút cao hứng, ánh mắt cong thành nửa vầng trăng, hai cái lỗ tai nhỏ trên đỉnh đầu cùng với cái đuôi ngắn phía sau mông không tự giác mà lắc lắc.

Không đợi cậu mở miệng, liệp báo đi tới hơi cúi đầu, lông nhung nóng hổi cọ sát vào da, răng nhọn cạ vào xương quai xanh mảnh dẻ, đầu lưỡi vươn ra tại cái cổ nhai nhui của thiếu niên liếm liếm.

Tất cả các loại động vật họ mèo lưỡi đều có gai mịn, dùng sức mà liếm tuyệt đối sẽ bị thương, nhưng loại nhẹ nhàng như thế này, lực đạo vô cùng nhỏ mà liếm lộng, giống như là lông chim cọ cọ qua, làm người ta nhột vô cùng.

Thời Khanh không hề cố kỵ cười ra tiếng, nghiêng về một bên vừa lui vừa nói: “Đừng... đừng, thật nhột...”

Amia đỡ ra mồ hôi, hắn vốn tưởng rằng Aleck là đang chuẩn bị phản nộ mà xé rách vết hầu của tiện nhân kia, lại không nghĩ rằng y lại nhẹ nhàng liếm, động tác ôn nhu lại vô cùng ái muội, giống như là đang trấn an...

Không... là tuyên bố chủ quyền...

Đây quả thực là đang đối với á thú nhân chuyên thuộc của mình tuyên bố quyền lợi độc chiếm!

Amia bị suy nghĩ này làm hốt hoảng, nhưng hắn lại chợt phủ định đi ngay.

Không có khả năng! Aleck cực kỳ chán ghét IL, cho dù Aleck không tin những gì mà hắn nói, cho rằng IL là vô tội, cũng không có khả năng lập tức chuyển biến thái độ, trở nên tán thưởng IL!

Amia trong lòng thấp thỏm, nhưng tình thế hiện giờ, hắn không còn phương pháp khác, Barry sinh tử không rõ, hắn là một á thú nhân không thể nào so sánh với một hùng thú dũng mãnh thiện chiến.

Nếu không thể bắt (trái tim) Aleck làm tù binh, hắn chỉ có một con đường chết.

Dốc hết tinh lực, sinh lực dần dắt của hắn đã tới luyện đến mức xuất thần nhập hóa, hơn nữa Aleck đối với hắn si tình sâu đậm, cho dù trong lòng nghi hoặc, cũng sẽ không đem tình cảm buông xuống nhanh đến như vậy.

Aleck nhất định còn yêu hắn!

Hắn trưng ra tư thái càng thêm nhu nhược, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt, thanh âm càng thốn thức nhỏ nhẹ, quả thực là đang cầu xin người che chở thương yêu: “Aleck... Anh không cần em nữa sao?”

Á thú nhân đối với hùng thú vốn là lực hấp dẫn trí mạng, Amia bộ dạng vô cùng xinh đẹp, lại am hiểu phương pháp mê hoặc lòng người, một bộ dáng như vậy, quả thật là bất kỳ hùng thú nào cũng không thể cưỡng lại lực hấp dẫn.

Quả nhiên, liệt báo đứng xa xa kia đã đi về bên hắn.

Amia nhân tình sáng lên, trong lòng có chút kích động, nhưng hắn biết đây là thời khắc mấu chốt, trăm triệu không thể lộ ra dấu vết.

Hắn nhu thuận nhìn liệt báo trước mắt, nhẹ giọng nũng nịu: “Aleck, em sợ...”

Vừa dứt lời, một làn sương trắng lan tỏa, nguyên bản liệt báo thân hình thon thả, vậy mà nháy mắt biến thành một người nam nhân, cao lớn anh tuấn.

Tóc ngắn màu nâu, mi nhãn như phong, sống mũi cao thẳng, môi mỏng phân minh, gương mặt phi thường tuấn lãng, nhưng hết thảy đều không thể so sánh với con người mặc sắc thâm thúy như bầu trời đêm kia.

Amia trong nháy mắt ngây người, đây là Aleck, quả thật là Aleck, nhưng sao hắn lại cảm thấy khí thế cường đại này lại bất đồng so với Aleck hắn đã từng biết.

So với thú hình càng thêm mãnh liệt, uy thế tốt cùng, dáng đi thong dong tao nhã, bạo phát ra khí thế cường đại khiến lòng người sợ hãi.

Nam nhân trước mắt thong thả bước tới mà lại giống như dã thú hung mãnh đang tiến đến gần con mồi, lại càng không giống một tù trưởng một bộ lạc, y giống như một người đến từ thế giới phản diện, làm tất cả muôn thú đều kiêng kị...

Ma đầu bề nghệ thiên hạ!

Amia bị ý nghĩ trong lòng làm hốt hoảng, hắn rốt cuộc không cách nào duy trì sinh lực dần dắt gì nữa, tư thái ra vẻ này nọ cũng sụp đổ, hắn chân chính yếu đuối mà ngã trên đất, khung khoảng trong lòng giống như dây leo nảy sinh, đâm khỏi da thịt trở thành những giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

Nam nhân đi đến trước mặt hắn, hơi hơi cúi đầu, nhẹ giọng kêu: “Amia?”

Amia nhìn nam nhân quen thuộc nhưng cũng vô cùng xa lạ trước mắt, không biết làm sao, hắn rất muốn miễn cưỡng mà mỉm cười, nhưng nụ cười lại giống như là chết đứng, hắn há há mồm miễn cưỡng phát ra âm thanh: “Aleck...”

Nam nhân anh tuấn nở nụ cười tràn ngập tà khí: “Có biết người vì sao còn chưa chết không?”

Amia hoảng sợ trợn to mắt, đối diện trực tiếp như vậy, hắn rốt cuộc mới thật tâm mà cảm nhận được, người nam nhân này, tuyệt đối không phải là Aleck!

Y là ai vậy? Là ai?!

Ngay sau đó, thanh âm ma tính mãnh liệt như bóp chặt lấy trái tim hắn: “Bởi vì ... ta muốn người sống không bằng chết.”

Thời Khanh nghe không rõ Tần Mạc cùng Amia nói cái gì với nhau, cậu chỉ có thể nhìn thần thái cùng động tác của hai người, cậu quả thật là bị Amia làm cho ghê tởm muốn chết, năng lực nhạy mắt đối trắng thay đen đúng là có thể hạ bút thành văn nha! Miệng tuy nói dối lại giống như ăn kẹo dẻo vô cùng sáng khoái, thoải mái a!

Nếu Thời Khanh không phải là xuyên đến, mà còn là một IL khiếp nhược nhút nhát, thì chắc chắn không bị giết chết cũng bị oan chết!

Chỉ tưởng tượng như vậy, Thời Khanh lại càng phát giác ra Amia rất đáng giận, cho dù bộ dạng xinh đẹp thì như thế nào? Hành vi cử chỉ lại rất ghê tởm a.

Bất quá cậu cũng có chút lo lắng, sợ Tần Mạc nhất thời xúc động tát cái Amia chết luôn, cậu đương nhiên không phải thánh mẫu bạch liên hoa tự đứng đi đồng tình với Amia, chính là bây giờ giữ lại mạng cho Amia, sau này vẫn có chỗ hữu dụng .

Làm cho cậu yên tâm hơn đó là Tần Mạc tựa hồ chỉ nói một câu, cũng không giết hẳn làm gì. Thời Khanh không khỏi có chút hồ thẹn, nhìn kỹ lại kí chủ của cậu vẫn rất đáng tin, chẳng lẽ trước giờ chỉ là do cậu tự tác đa tình mà nghĩ kí chủ của cậu là một người hung ác? Chứ thật ra kí chủ còn chưa có triệt để hắc hóa hết con người?

Ai zu! Thật sự là một phát hiện trọng đại rất đáng ăn mừng!

Thời Khanh đắm chìm trong suy nghĩ YY của bản thân, bất giác cười loan loan ánh mắt, cho đến khi Tần Mạc đi tới, cúi thân người xuống gần cậu, cậu mới hoàn hồn.

Cậu tâm tình đang rất hoan hỉ, nhìn thấy kí chủ thì muốn bày tỏ một chút cảm khái trong lòng mình, nhưng lời còn chưa tới bên miệng, cậu đã bị nam nhân trước mắt chặn ngang mà ôm lấy.

Hai chân cách mặt đất, thân thể nhanh chóng bị bế lên, Thời Khanh tuy rằng không kinh hô ra tiếng, nhưng rõ ràng là bị hành động vô cùng đột ngột này làm hoảng sợ.

Chờ đến khi cậu kịp phản ứng, cái ót đã dán chặt vào lồng ngực rắn chắc của người nào đó.

Thời Khanh ngẩn người, một giây đồng hồ sau bắt đầu phản kháng: Cái quái gì vậy! Đây là gì! Ôm-công-chúa trong truyền thuyết sao? A a a! Rất ... rất mất thể diện!

Lúc này dáng người chênh lệch hoàn toàn biểu lộ rõ, bản thân IL còn chưa thành niên cho nên cánh tay nhỏ cùng bắp đùi nhỏ, đối mặt một với một hùng thú thành niên thân thể cường tráng, nghĩ muốn tránh thoát được, chẳng khác nào không biết lượng sức.

Thời Khanh dùng sức đến mặt đỏ tai hồng, Tần Mạc cúi đầu, ghé vào cổ của cậu dụi dụi, thấp giọng: “Đừng động.”

Thời Khanh thật tình không dám động, cậu sợ nhột, siêu cấp sợ luôn, mới vừa rồi bị liệt báo liếm có một chút, mà làm cậu nhột muốn chết, nhưng mà tư thế trước mắt này hình như cũng quá mờ ám rồi. Rối rắm mãi, cậu trong lòng vẫn muốn thoát khỏi vòng tay y, nhưng Tần Mạc lại cúi đầu, làm bộ muốn...

Thời Khanh cả kinh, cứng người không dám động .

Mà đúng lúc này, ngã rẽ bên kia truyền đến một trận tiếng bước chân thịch thịch thịch, ngay sau đó xuất hiện cảnh tượng mà rất có thể đem người yếu tim dọa đến chết khiếp, tiểu trong quần luôn.

Đậu xanh rau má, thiết nhiều măng thú!

Sư tử, cọp, bò tót, chó săn, sói, gấu ngựa ... còn có một con đại bạch hùng đang thở hổn hển hổn hển ... Từ từ! Cái quái gì mà trong đám này lại có một con chó husky vậy?

(?)

Chó trắng này anh đi sai đội rồi! Ngươi là một cái xuân manh thú, đi cùng với đám mãnh thú này không sợ bị ăn kiện mặt tịnh hay sao?

Tuy rằng sớm đã biết đây là một thế giới thú nhân, tất cả mọi người đều là thú, nhưng chân thật mà nhìn một màn như thế này, khiếp sợ trong lòng vẫn là không nhỏ.

Đàn mãnh thú này giống như hung thần ác sát mà xông tới, nhưng khi nhìn đến cảnh tượng trước mắt không khỏi sửng sốt.

Bọn họ là hùng thú của bộ lạc, cũng là cán bộ của bộ lạc, vốn là đang cùng tù trưởng Aleck nghị sự, thảo luận đơn giản là năm nay sản xuất tài nguyên gì, các bộ lạc thuộc cấp có cống nạp sản phẩm đúng hẹn không, cùng với công tác thủ vệ bên ngoài bộ lạc, đương nhiên còn có một đại sự như ... hùng thú chưa lập gia đình muốn cầu hôn.

Nói tóm lại là một hội nghị theo thông lệ, trước kia căn bản không cần phải tổ chức hội nghị thường kỳ để xử lý vụ việc như thế này, nhưng từ khi Aleck trở thành tù trưởng cao cấp, lại có Amia, người này không phải bình thường, phần lớn thời gian ở cùng Amia, chính sự đều bị bỏ bê.

Nhưng hẳn tốt xấu gì cũng còn biết xuất hiện đều đặn ở hội nghị thường kỳ, cho nên nhóm cán bộ đều vội vàng báo cáo tình huống trong hội nghị thường kỳ, đám người này hận không thể túm chặt lấy Aleck không để cho hắn chạy thoát.

Aleck cũng không có triết để mụ mị đầu óc, nhiều lần hội nghị thường kỳ đều thành thành thật thật kiên trì đến cuối cùng, hơn nữa rời xa Amia, chỉ số thông minh của Aleck rõ ràng tăng trở lại, trở về bộ dáng anh dũng như trước kia, thiết lập mọi thứ vô cùng đáng tin cậy. Đó cũng là một trong những nguyên nhân mà nhóm cán bộ cho tới bây giờ còn chưa có tạo phản .

Nhưng hội nghị thường kỳ lần này mới được một nửa, Duex đồng học đang nhón chân chờ đợi, muốn chờ cho đến thời điểm kết thúc, cùng Aleck nhắc nhở, hỏi một chút là bản thân gã chừng nào mới được ‘Chỉ hôn’ — có phải sẽ được cấp một á thú nhân hay không

(gào thét -ing)

!

Đáng tiếc, lúc đang trên đường tới, hùng thú góc nghếch này còn chưa kịp báo cáo với thủ vệ bên ngoài, Aleck bỗng nhiên vụt đứng lên, đi nhanh đi ra ngoài.

Hai tên sư tử và hổ vừa định đi đến hỏi ý kiến Aleck, Aleck bỗng quay đầu nhìn về phía bọn họ, một đôi mắt đen làm khiếp sợ tâm hồn người khác, làm cho hai người kia bỗng dưng ngây người kinh hãi.

Chỉ mới chớp mắt, tù trưởng đã không thấy tăm hơi!

Bọn họ tức tốc hóa thành thú hình, điên cuồng mà đuổi theo.

Ai cũng biết, hình thú của tù trưởng là liệt báo ‘thần thú ánh sáng’, tốc độ so với ánh sáng ngang nhau, toàn bộ thú nhân đại lục chẳng ai địch nổi, bọn họ làm sao mà đuổi cho kịp?

Bất quá may mắn có Duex ở đây, Duex khứu giác rất mạnh, trong vòng phạm vi ngàn dặm chỉ cần gã tập trung tìm kiếm, thì nhất định có thể tìm được.

Aleck là tù trưởng của bộ lạc, là thủ lĩnh của bọn họ, tánh mạng một người liên lụy toàn tộc, Duex tất nhiên sớm đã đem khí vị của hắn ghi tạc trong đầu, giờ phút này vận dụng khứu giác của gã, một đường mà đi tìm kiếm.

Mọi người đi theo phía sau gã, tốc độ không nhanh được, chờ đến khi bọn họ đuổi tới nơi, cũng đã bỏ lỡ thời khắc đặc sắc nhất.

Bất quá cảnh tượng trước mắt cũng khiến bọn họ cả kinh, cảm rơi xuống đất .

Amia vẫn luôn được tôn sùng như là trân bảo thế nhưng một mình một người nằm rạp ở mặt đất lạnh băng? Vậy mà còn thêm vẻ mặt tiêu tụy, quần áo rách nát, trên cổ tựa hồ... còn có cái dấu chân?

Trời ạ! Ai dám thương tổn đến á thú này a? Hồn đản tù trưởng của bọn họ sẽ điên lên mất?

Nhưng chỉ chớp mắt sau, nhìn sang bên kia lại càng làm họ kinh ngạc .

Đây ... đây không phải là Aleck sao? Trong lòng ngực của y ôm ai a?

Chăm chú nhìn kỹ, lỗ tai nhỏ màu đen xù lông, cái đuôi nhỏ màu trắng béo béo ngắn ngắn, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn do ngại ngùng

(kỳ thật là dùng sức quá độ) mà phiếm hồng ... Đây ... đây không phải là IL sao?

*Lưu ý: Khi mọi người nhớ tới Aleck tra tra kia thì mình dùng hấn, nhưng khi nghĩ tới Aleck do Tần boss nhập vào thì mình dùng y, để phân biệt rạch ròi, boss nhà chúng ta không gom chung với tra tra kia được. Thêm nữa là mình nghĩ đuôi em Khanh màu đen mới đúng, nhưng tác giả viết trắng thì mình tôn trọng tác giả edit trắng, mọi người đừng thắc mắc làm gì.

25. Chương 25

IL... Á thú của riêng Aleck?

Theo lý thuyết hùng thú ôm á thú của mình là chuyện rất bình thường, hơn nữa còn ôm kiểu bế công chúa ngọt ngào ngào làm người ta rất ghen tị có biết không

(gào thét-ing)! Ít nhất Duex bên cạnh tròn mắt ao ước—gâu, á thú của anh cứng ở đâu, anh muốn ôm em một cái...

Nhưng mà nếu người ôm là Aleck tự dưng gây ra cho người xem một cảm giác vừa kì diệu vừa kì dị.

Ai cũng biết Aleck không phải rất ghét IL, nhưng trước nay vẫn luôn lạnh lùng, hơn nữa bên cạnh hấn còn có Amia, Aleck chưa bao giờ nhìn về hướng IL. Đừng nói ôm ngọt ngào như vậy, cả một cái liếc mắt còn không thêm liếc sang. Tuy các hùng thú trong tộc không đồng ý với thái độ này, nhưng địa vị của Aleck cao hơn bọn họ, IL cũng không để trong lòng, vẫn luôn đối xử tốt với Aleck, họ làm người ngoài cũng không tiện nhiều lời.

Trong thế giới thú nhân, hùng thú thường rất trung thành với á thú, đối với sự tồn tại của Amia, các hùng thú khác cũng đành mắt nhắm mắt mở.

Aleck không giống với mọi người, hấn thành niên từ lâu, nhưng IL vẫn chỉ là nhóc vị thành niên, hùng thú sau khi thành niên cứ cách vài ngày sẽ có xao động bản năng, á thú không thể hiểu, nhưng cùng là hùng thú với nhau nên vô cùng thông suốt cảm giác đã tính cuộn cuộn khắp cơ thể, nóng rực điên cuồng không thể kiềm chế đó. Mà hùng thú càng mạnh, xao động càng mãnh liệt. Aleck có thể nhịn đến bây giờ mà còn chưa phát điên đúng là phi phàm.

Nhưng có vì đã nhẫn nhịn rất lâu nên khi Amia xuất hiện, đã trở thành cọng rơm cứu mạng của hấn, nắm chặt trái tim Aleck. Một á thú xinh đẹp khéo léo hiểu lòng người như vậy mới có thể xứng đôi với hấn, thỏa mãn tính tự phụ của Aleck.

Nhưng giờ phút này, Aleck vứt Amia luôn đặt đầu quả tim như vứt một chiếc giày rách.

Thực sự làm người khác kinh ngạc!

Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?

Tần Mạc nhìn lũ dã thú kinh ngạc tột độ trước mặt, y nhận hết ký ức của Aleck, tất nhiên biết những người này là ai. Y ôm Thời Khanh vào lòng bước nhanh đi, đồng thời hạ lệnh: “Đem bọn chúng vứt vào địa lao.”

Đến khi Tần Mạc rời khỏi, lũ dã thú mới hồi thần, hậu tri hậu giác phát hiện trong góc phòng vẫn còn một hùng thú! Một hùng thú hoàn toàn xa lạ, không phải là thú nhân của Yassin!

Một con ưng khổng lồ!

Đại bạch hùng bước một bước dài về phía trước, hóa thành hình người cúi đầu xem xét. Đôi mắt tinh nhạy phát hiện trên lông nó có một ấn ký sáu cạnh, là bộ lạc Crow! Đây đúng là hùng thú của bộ lạc Crow!

Yết hầu của nó bị xé toạc ra, nhưng người ra tay không chế rất tốt, dù chảy rất nhiều máu nhưng vẫn còn lại một hơi tàn chưa chết hẳn. Đại bạch hùng suy ngẫm một chút liền lấy thuốc trị thương quý hiếm trong ngực ra cầm máu cho nó.

Hổ vằn bên cạnh cũng nhìn thấy dấu hiệu trên mình ưng. Crow là bộ lạc kẻ thù của Yassin, hai bên thường xuyên hục hặc, vì tranh giành lãnh địa mà đấu đá lẫn nhau, bộ tộc hai bên gặp nhau không cần nhiều lời đã xông lên ẩu đả. Bao nhiêu hùng thú của Yassin bị bọn chúng giết chết, bây giờ trông thấy thú nhân của chúng, ai ai cũng cầm thù đến ghìet rắng.

Hổ Vằn nhìn thấy đại bạch hùng cầm máu cho con ưng kia liền xù lông lên: “Mi điên rồi! Đây là kẻ thù! Sao mi lại cứu kẻ thù!”

Đại bạch hùng tát vào đầu tên kia: “Mẹ mi, mi xài não một chút thì lôm đi à, tù trưởng vốn có khả năng giết nó luôn rồi, nhưng nếu ngài chữa cho nó một đường sống, tất có chỗ để dùng!”

Nói xong bước qua con hổ còn đang đực mặt ra, cho người đem con ưng kia ra ngoài.

Sau đó hẩn nhìn Amia, chuyện của Amia thì không thể giải quyết đơn giản như vậy.

Á thú sinh ra là để thú nhân trân trọng và thương yêu, dù cho á thú của kẻ thù bắt làm tù nhân cũng được nuôi dưỡng chu cấp tốt với ý đồ cảm hóa, nếu không thể cảm được cũng chỉ để tự sinh tự diệt. Mà á thú của bộ lạc mình thì chỉ có nước hết lòng cung phụng... Dù sao hùng thú độc thân đông như vậy... Tên này không cần thì còn một trăm tên khác sẵn lòng xếp hàng chờ, tỉ như vị Duex xếp hàng nhưng không bao giờ tới lượt kia—á thú cứng ở nơi nào, trái tim của bản gâu gâu vẫn luôn chờ đợi em.

Hơn nữa, Amia cũng là người của Aleck... Cho nên chuyện trở nên rất khó xử.

Nhưng may mà đã có kẻ đứng ra giúp đại bạch hùng giải quyết.

Khi tê giác chuẩn bị khiêng ưng khổng lồ xuống địa lao, vừa đụng vào, nó đột nhiên teo nhỏ lại còn nửa thước.

Chúng thú kinh hãi, thì ra con ưng này lớn như vậy là do được cường hóa!

Hùng thú có thể được á thú cường hóa, nhưng cần phải có sự có mặt của á thú ở đó. Nhớ lại chuyện vừa rồi, IL là một á thú vị thành niên, hẩn nhiên không có năng lực ấy, Aleck là hùng thú, loại, chỉ còn một kẻ thành niên duy nhất có được năng lực á thú... là Amia!

Mọi người đồng loạt đưa mắt về phía Amia. Amia cường hóa cho chim ưng khổng lồ, Amia cường hóa cho hùng thú của bộ tộc đối địch!

Phải biết không phải á thú nào cũng có thể cường hóa cho hùng thú, muốn làm được điều đó hai người ít nhất phải có quan hệ gần gũi sâu sắc, chỉ như thế á thú mới có thể thân thuộc với hùng thú, áp chế được xao động trong cơ thể chuyển hóa nó thành sức mạnh. Trong trạng thái cường hóa, á thú và hùng thú tâm ý tương thông lẫn nhau, á thú dùng sức mạnh tinh thần của mình để biến đổi năng lượng trong cơ thể hùng thú để gia tăng lực công kích.

Nếu Amia đã cường hóa cho chim ưng khổng lồ này, đã đủ chứng minh quan hệ của Amia và nó... Đại bạch hùng biến sắc, dứt khoát xách Amia lên không thương tiếc, lạnh lùng ném vào địa lao.

Trong thế giới thú nhân, tuyệt đối không tha thứ cho kẻ phản bội.

Thế giới này hoàn toàn không thể so sánh được với thế giới loài người. Khoa học kỹ thuật không phát triển, dù có nhiều á thú thông minh chế tạo ra được một số đồ sinh hoạt đơn giản nhưng cũng chỉ là bàn ghế, bát đĩa này nọ. Dù họ có đất đai cư trú cố định, nhưng phòng ở cũng chỉ là một gò đất tròn, nhìn vào tuy thú vị nhưng phải ở trong đây thực sự không thích được, chỉ có thể dùng để tránh mưa gió, những yêu cầu khác thì không cần nhắc tới.

Aleck là một tù trưởng cao cấp, nơi ở có thể xem là ‘xa hoa’ hơn người, tuy thông thoáng rộng rãi hơn một chút nhưng vẫn chỉ là một gò đất, cửa sổ áp mái được làm bằng tinh thạch nên trong phòng khá sáng sủa. Còn lại... Ha ha, đừng đòi hỏi quá, chỉ có một bộ bàn ghế và giường bằng gỗ thôi.

Tần Mạc ôm Thời Khanh đi thẳng về nơi ở của họ. Trên đường đi cậu nhận vô số ánh nhìn chăm chăm không che giấu. Cậu xấu hổ nghĩ chuyện mình bị ôm rất rất dọa người, không biết thật ra thú dân đang khiếp sợ vì Aleck ôm IL.

Thú dân trong tộc vừa kinh ngạc, lại cảm thấy tò mò hóng hớt.

Amia xinh đẹp dù rất được sủng ái, nhưng tính tình vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa là một người ngoài giữa đường nhảy ra, bộ dân không mấy cảm tình, Amia cũng không đặt thú dân cấp thấp vào mắt, hay sai bảo người khác làm ẩn tượng của mọi người với hắn đều rất tồi tệ.

Nhưng IL thì khác, cậu ôn hòa hiền lành lại sinh ra ở đây, là á thú được trời cao ban tặng, được thần thú chúc phúc, là á thú chính thức của Aleck! Chỉ cần lí do này là đủ vứt Amia ra đường rồi!

Cho nên khi nhìn thấy tù trưởng đại nhân của họ ôm IL đại nhân, trong trái tim nhỏ bé của thú dân cũng thầm vui vẻ. Aleck cuối cùng cũng tỉnh ngộ quay đầu! Cuối cùng cũng phát hiện chân ái bên cạnh mình!

(gào rú-ing)

‘Lãng thú hồi đầu’ rất quý hiếm đó! Hình tượng bết bát của tù trưởng đại nhân bỗng chốc được chiếu sáng rực rỡ trở lại. Chúng tôi chờ ngài và IL đại nhân sớm ngày sinh tiểu thú thông minh khỏe mạnh!

(...)

Nếu Thời Khanh biết được suy nghĩ trong lòng các thú dân, nhất định sẽ lập tức bỏ nhiệm vụ chạy lấy người, thế giới này thật đáng sợ, người anh em sở tay mau tới cứu tui!

Đến khi Tần Mạc quay lại gò đất của y, Thời Khanh mới được tự do nhảy xuống.

Tần Mạc nhú mày nhìn cậu.

Thời Khanh chú ý tới cảm xúc của y, cho rằng Tần Mạc lo lắng cậu có bị thương không, vừa định mở miệng kể lại sẵn khoe luôn thần kỹ chạy trốn của mình, Tần Mạc bỗng dưng mở miệng.

“Cậu vẫn nên trở lại ngọc bội đi.”

Thời Khanh: “!”

“Không thể chạy lung tung.”

Thời Khanh “...”

Ai nói cho cậu biết bây giờ cậu nên trả lời thế nào?

Kí chủ à anh đùa tui hả? Đang khoe khả năng chọc cười của mình hả?

Thời Khanh nhìn Tần Mạc đang vô cùng nghiêm túc, nhìn không ra cảm giác đang giỡn với cậu chút nào.

Cho nên... anh thực sự nghiêm túc?

Thời Khanh hít thở sâu vài lần để bình tĩnh lại, không thể dùng suy nghĩ người bình thường như cậu để áp đặt cho bệnh nhân tâm thần được. Cậu dùng ánh mắt nghiêm túc giống y nhìn lại Tần Mạc, trịnh trọng đáp: “Dù tôi là một hệ thống, nhưng tôi cũng có nhiệm vụ, đóng tròn vai IL là công việc của tôi. Khi nhiệm vụ bắt đầu, trừ khi chọn hủy bỏ, nếu không tôi không thể thoát khỏi thân thể của IL.”

Tần Mạc vẫn nghiêm mặt nhìn cậu.

Thời Khanh đành tiếp tục cố gắng: “Chuyện vừa rồi chỉ là trùng hợp rơi nhầm chỗ, bây giờ tôi xuyên xong rồi, nếu không gặp chuyện bất ngờ sẽ không ‘chạy lung tung’ nữa.”

Có câu đảm bảo này, hàn khí trên mặt Tần Mạc mới giảm bớt một chút.

Thời Khanh vừa định thở ra lại bị hành động tiếp theo của người kia làm kinh sợ. Tần Mạc kéo hông cậu lại gần, vùi đầu vào hõm cổ cậu, sau đó nhẹ nhàng liếm lên da thịt, giọng nói khàn khàn phả ra cùng hơi thở nóng rực: “Nhớ kỹ lời cậu.”

Thời Khanh hoàn toàn đóng băng, nếu lúc trước bị báo liếm một cái cậu còn tự dối mình rằng bất quá chỉ là một con mèo lớn, nhưng bây giờ Tần Mặc ở dạng người làm Thời Khanh có cảm giác rất khác.

Rất-rất mờ ám!

Ngựa muốn chết, chẳng những vậy còn có một luồng khí nóng rực xông thẳng lên đầu, Thời Khanh còn nghe được cả nhịp tim thành thịch của mình!

Chuyện này... là sao đây?

Thời Khanh tròn mắt, không thể khống chế những cảm xúc khó hiểu không nói thành lời đang dâng lên trong lòng, không biết nên đáp trả như thế nào... Lúc cậu còn đang bối rối, đột nhiên lồng ngực đau nhói, Thời Khanh chưa kịp phản ứng đã ngất đi.

26. Chương 26

Moya là bác sĩ phụ trách cho toàn bộ lạc Yassin, y thuật cao minh, hơn nữa còn am hiểu các loại vết thương sau chiến tranh, có thể làm miệng vết thương khép lại. Chẳng những thế, hắn còn là một á thú nhân, còn có sinh lực dẫn dắt rất cao cường, có thể trấn định không ít á thú và hùng thú. Cho nên nói, Moya ở trong bộ lạc này vẫn rất được hoan nghênh.

Hơn nữa, hiện tại không phải là thời kỳ chiến tranh, mỗi ngày trừ bỏ có vài vị hùng thú độc thân đến xem bệnh nhưng thật ra là quấy phá, hắn tính ra cũng thanh nhàn vô cùng.

Vì nhàn rỗi cho nên buổi tối cũng đi ngủ sớm, hắn vừa mới tắm rửa sạch sẽ bò lên giường, thì thấy một cái đầu cẩu ngu ngốc chui vào.

Moya sắc mặt trầm xuống: “Duex, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn, buổi tối mà dám xông tới đây? Người ngựa da rồi phải không!”

Người tới đúng là người thêm muốn á thú nhân tới muốn điên rồi – chó Husky đồng học, gã lúc trước cũng là khách quen của nơi này, dù sao Moya không chỉ là một người vừa xinh đẹp vừa thông minh, lại có khả năng chữa bệnh, tối trọng yếu Moya vẫn còn độc thân! Duex đồng học ngu gì mà không đeo bám theo để soát độ hảo cảm?

Bởi vậy cho dù có bệnh hay không có bệnh thì ngày nào gã cũng sang đây báo danh.

Moya cũng không cảm thấy gã phiền, so với cái đám hùng thú khác thích trang khốc sái suất, không có việc gì thì cõi ra lớp lông của mình khoe cơ bắp, Duex thì có vẻ hoạt bát, đáng yêu hơn nhiều.

Chẳng qua Moya tuyệt đối không cho hùng thú vào nhà hắn vào buổi tối.

Nên biết rằng, ban đêm là nguy hiểm nhất, nhất là sau khi á thú nhân ngủ say, không thể khống chế lực tinh thần của mình, không gian sẽ tấn mác ra hương vị đặc trưng, có thể nói đó là chí mạng hấp dẫn của hùng thú.

Vạn nhất có người cầm giữ không nổi, thì chính là trời giáng đại họa!

Bất quá vượt ra ngoài dự đoán của Moya, Duex không giống bộ dạng lúc trước, nhướn mày dị thường nghiêm túc nói: “Moya, mau lên, bên tù trưởng xảy ra chuyện rồi!”

Moya vừa nghe, trong lòng hốt hoảng kinh ngạc!

Lúc này cũng không suy nghĩ gì nhiều, đi ra phía trước cầm lấy hòm thuốc rồi tông cửa chạy đi.

Nhưng hắn dù sao cũng là tiểu thú, tố chất thân thể không tốt, tuy rằng từ phòng khám đến phòng tù trưởng không tính là xa, tuy nhiên hắn chạy đến đó thì cũng phải tốn không ít thời gian.

Duex không nói hai lời, chạy lên phía trước đưa hắn lên lưng, huy động tứ chi hướng về phòng tù trưởng chạy tới.

Moya lúc trước tuy nói là tính cách trầm ổn nội liễm, nhưng chưa bao giờ cùng hùng thú khác thân mật tiếp xúc qua, trong lúc nhất thời lại có chút hoảng thần

[hốt hoảng+thất thần].

“Nắm chặt, ta phải tăng tốc.”

Nghe được Ha Duex (tên đầy đủ của Duex) nói như thế, Moya không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ của gã, áp sát thân thể, phối hợp với bước chân của gã.

Tuy rằng Ha Duex không phải là hùng thú tốc độ, nhưng gã lại có một tổ chất tổng hợp cao, cho dù lúc này công thêm một người, tốc độ cũng không chút nào giảm, ước chừng hai ba phút thì chạy tới mô đất của tù trưởng.

Moya xoay người bước xuống dưới, mang theo hòm thuốc chạy nhanh vào.

Chuyện ban nãy hẳn cũng đã được nghe qua, có hùng thú ngoại tộc đánh lên bộ lạc, nhưng lúc ấy không có nghe nói có người bị thương, thế mà đến buổi tối, bên phía tù trưởng lại có thể xảy ra chuyện? Chẳng lẽ trước đó vì che giấu không muốn ai biết nên giả vờ không sao?

Nếu đúng như thế, vết thương kia kéo dài đến tận một ngày, không biết tình huống chuyển biến xấu thành cái dạng gì rồi!

Hơn nữa IL lại không thể giúp Aleck trấn định, vậy thì việc trị liệu sẽ rất là phiền toái. Nếu tù trưởng mà xảy ra chuyện gì, toàn thể bộ lạc chẳng phải là dân tâm đại loạn, không phải là trúng quỷ kế của bọn địch nhân hay sao!

Moya càng nghĩ càng gấp, thậm chí khi hắn đẩy cửa vào, nhìn thấy Aleck khỏe mạnh không có bị thương chỗ nào, thì ngay ngắn cả người.

Nhưng hắn kịp thời phản ứng, thấy được á thú nhân mà Aleck ôm trong ngực.

Tóc ngắn màu ngân bạch xóa tung, hai tai nhỏ màu đen xù lông, những dấu hiệu này ráp lại cho ra một bộ dạng khiến Moya cả kinh, là IL!!!

IL bị làm sao vậy?

Moya cùng IL từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cha mẹ hai người chết sớm, vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, thân là á thú nhân ở trong bộ lạc sẽ không phải chịu điều ủy khuất, cho nên bọn hắn tính tình hợp nhau, thân thể cũng giống nhau, khiến cho tình cảm hai bên thập phần sâu đậm.

Giờ phút này nghĩ đến IL có khả năng bị thương, Moya mặt mũi trắng bệch, á thú nhân yếu ớt biết bao nhiêu, hẳn so với ai khác là rõ ràng nhất. Chỉ bị thương nhẹ một chút, trị liệu mà chậm thì có khả năng không giữ được tính mạng!

Moya gấp rút mang theo hòm thuốc xông lên trước, nhìn thấy Aleck vẫn như cũ ôm chặt IL, hắn nhin không được nói: “Tù trưởng, thỉnh ngài đem cậu ấy buông xuống, tôi cần kiểm tra.”

Aleck động như không động, thanh âm lạnh băng: “Cứ như vậy, ta sẽ không gây trở ngại cho người.”

Moya giật mình, trong lòng nhin không được oán thâm: sao sớm không nhận ra, hiện tại thì bắt đầu chơi trò thâm tình!

[oan cho boss mà T^T]

Bất quá hắn cũng không dám chậm trễ nữa, xuất ra dụng cụ bắt đầu kiểm tra thân thể cho IL.

Càng kiểm tra càng nghi hoặc, Moya ngăn người, thay đổi góc độ khác tiếp tục tra, thời gian càng dài, thì sắc mặt Tần Mặc càng lúc càng không dễ nhìn, độ ẩm xung quanh đảm bảo là tụt xuống âm độ.

Duex đứng bên cạnh cũng nhin không được mà run lấy bẫy, bất quá Moya không hề phát giác, đuôi lông mày hắn nhướng lên, khẩn trương cùng lo lắng lui đi, thay vào đó là một tia kinh hỉ cùng hoài nghi.

Hắn đã đem tất cả dụng cụ có trong tay dùng hết, cho nên trực tiếp vươn tay đặt ở trước trái tim IL, rồi sau đó nhắm nghiền hai mắt, ước chừng khoảng một phút đồng hồ, hoài nghi ở giữa hai mày của hắn cũng không còn.

Hắn mỉm cười, nhìn Aleck nói: “Tù trưởng, không cần lo lắng, IL đang tiến vào thời kỳ phát dục!”

Tần Mặc khẽ nhíu mày: “Thời kỳ phát dục? Vì lý do gì mà hôn mê?” Y có ký ức của Aleck, biết á thú nhân trong thời kỳ phát dục xảy ra chuyện gì, nhưng trong trí nhớ cũng không có nói tình trạng hôn mê.

Moya vẫn luôn nghiêm mặt bảo trì bình tĩnh, thế mà lúc này lại hiện lên tia hưng phấn rạng rỡ: “Bình thường trong tình huống thời kỳ phát dục sẽ phát sinh ba đợt dao động, phản ứng lúc đó cũng không tính là lớn, hơn nữa nhiều khi còn phát sinh vào ban đêm, bất quá là ngủ không ngon một chút. IL tình huống vô cùng đặc biệt, cực kỳ hiếm thấy, nhưng không phải không có tiền lệ.”

Hắn dừng một chút, càng phát ra âm thanh hưng phấn: “Trong thời kỳ phát dục mà hôn mê, đây là ý nói tinh thần lực của IL vô cùng mạnh mẽ, thân thể chịu đựng quá lớn cho nên mới phát động bảo vệ, khiến cho IL hôn mê.”

Cuối cùng hắn tổng kết lại: “Đại nhân! Đây là chuyện tốt! Đây có ý nghĩa là IL sẽ tiếp thu truyền thừa huyết thống ‘Tiên tri’ thần chi á thú!”

Lúc Thời Khanh mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghe được chính là câu nói kia của Moya.

Cậu theo phản ứng nhắm mắt suy nghĩ, Moya là ai dĩ nhiên cậu biết, là bạn thân nhất của IL, đồng thời cậu cũng biết Moya là bác-sĩ-thứ-y đại danh鼎鼎 của bộ lạc.

Cậu nhớ lại những gì mà cậu đã trải qua, trong lòng liền biết tám chín phần mười, là IL chậm chạp cuối cùng cũng phát dục...

Đây cũng không phải mang đến cho cậu một kích thích quá lớn, chân chính làm cậu đầu váng mắt hoa chính là câu nói phía sau của Moya.

Moya: “Tù trưởng, IL hiện tại đang thời kỳ phát dục, cần phải bảo hộ nghiêm ngặt, nhất quyết không thể đối với cậu ấy tiến hành bất luận hành vi thân thiết gì! Nó sẽ kích thích lên trái tim cậu ấy, tăng lên thống khổ!”

Tần Mặc thực bình tĩnh: “Ừm.”

Moya càng thêm cảm thấy lạ: “Ngay cả hôn mê cũng không thể.”

Tần Mặc càng tỏ ra bình tĩnh: “Được.” Y cúi đầu nhìn thiếu niên trong ngực, lại vô cùng nghiêm túc hỏi: “Vuốt ve thì sao?”

Moya nghĩ nghĩ, suy xét đến thái độ thực đoan chính của Aleck, miễn cưỡng đáp ứng: “Cái này có thể, bất quá không thể quá độ, không thể vuốt ve điểm mẫn cảm, không thể làm cho cậu ấy động tình...”

Thời Khanh triệt để hóa đá, cậu nhanh chóng mở mắt ra bật người lớn tiếng mà ho khan, thành công đánh gãy lời Moya còn chưa nói xong.

Các đại ca a! Các người đang nói cái quái gì a, không cần khiêu chiến tam quan của tui được không hả! Các người đem tiết tháo vứt ở đâu rồi, chúng nó đang cỡi trường mà khóc đòi về kia!

Moya bị đánh gãy lời, vậy mà hắn cũng không hề tức giận, ngược lại càng nghiêm túc quan sát Thời Khanh.

Á thú thiếu niên ở trước mắt hai gò má ửng đỏ, môi hồng nhạt khẽ nhếch, tế nộn giống như mật hoa đào, càng muốn hút hồn hơn là, cặp mắt to kia lóe sáng lại còn đọng đầy hơi nước...

Moya thâm trầm, hắn phi thường hoài nghi, cho dù Aleck có thể chịu đựng được, nhưng tiểu IL nhà mình có thể hold được không?

Nhìn cái bộ dáng nhỏ nhắn xuân tâm nhộn nhạo này!

Mọi người đều biết, á thú đối với hùng thú có sinh lực dẫn dắt, nhưng á thú cũng sẽ có lúc bị hùng thú hấp dẫn lại mà?

Tiểu IL yêu Aleck biết là bao nhiêu, không người nào rõ ràng hơn so với Moya, để hai người này ở cùng một chỗ, không gặp chuyện không may mới là lạ! Đây lại là thời kỳ thiếu niên, lại là thời kỳ phát dục, nếu quả thật sủng cướp cò, thì tổn thất kia vĩnh viễn cũng không thể挽 hồi!

Moya trái lo phải nghĩ, cuối cùng nhìn về phía Aleck, trưng cầu ý kiến của y: “Vì IL suy nghĩ, tôi đề nghị tạm thời biến cậu ấy thành thú hình, đối với ngài hay cậu ấy đều tốt hơn.”

Tần Mặc khẽ nhủ mày, y biết ý tứ trong lời nói của hần, tuy rằng y đối với bản khoản của Moya không cho là đúng, nhưng suy xét đến sự tình của thế giới này y chưa nắm hết, y cũng không lên tiếng cự tuyệt.

Nhớ lại ký ức của Aleck, vậy mà hoàn toàn không có tư liệu về thú hình của IL, đủ để chứng minh, Aleck đối với IL không coi trọng cỡ nào.

Moya cũng nghĩ tới điểm ấy, hần có chút khó chịu, bất quá vẫn giải thích: “IL là manh thú rất ít thấy, thân thể hình thú rất nhỏ, đối với việc bảo hộ sẽ dễ dàng hơn.”

Thân thể thực nhỏ... Bốn chữ này làm cho Tần Mặc rất vừa lòng, y suy xét một chút, cuối cùng nói rằng: “Được.”

Thời Khanh lại nhất thời biến sắc, cậu biết IL là cái bộ dạng gì, lúc này muốn nhảy ra phản kháng. Moya lại không để cho cậu cự tuyệt, thừa dịp cậu há mồm thì nhét một viên thuốc vào, sau đó cười tủm tỉm nói: “Tiểu IL, ngoan, chúng tôi là vì muốn tốt cho cậu.”

Tốt với tui cái P a! [cái mông]

Đáng tiếc ột một tiếng, viên thuốc trôi xuống bụng, sau đó, Thời Khanh cảm giác được thân thể ngâm nước ... ngâm nước ... lại ngâm nước, lẽ ra là đang nằm trong ngực của Tần Mặc, thế mà trong chốc lát, cậu lại ghé thân vào lòng bàn tay của y.

Ván đã đóng thuyền, Thời Khanh đành làm gáo vỡ thành muôi, móng vuốt xoạch một cái, nhứt chí xoay người nằm úp sấp.

IL cái dạng gì sao không chọn, lại đi chọn làm quốc bảo – gấu trúc!

Gấu trúc thì cũng chịu đi, theo lý thuyết gấu trúc thành niên lực công kích cường hãn, vô cùng bá đạo mới phải. Nhưng cố tình cậu ta lại là cái dạng ngâm nước thể này! Chỉ lớn bằng lòng bàn tay người khác!

Gấu trúc nhỏ bằng lòng bàn tay... Trừ bỏ dễ thương đáng yêu, còn có thể làm cái gì khác sao?

Thời Khanh: Thật thương tâm.

So với cậu đang uể oải, thì Tần Mặc rõ ràng rất cao hứng, y nhìn tiểu tử tròn vo màu đen hòa trắng nằm trong tay, khoe miệng cong lên thành một vòng cung sung sướng.

Tuy rằng so với ngọc bội lớn hơn một chút, nhưng xúc cảm lại tốt hơn ngọc bội rất nhiều.

Moya lặng lẽ quan sát Aleck, thường ngày Aleck tuy rằng bắt cầu ngôn tiểu, nhưng không có như hôm nay, uy thế làm người khác cũng không dám ngược nhìn một lần, thế mà khi này lại vì thú hình của IL mỉm cười, mới có tia nhân khí hơn một chút.

Moya nhìn xem hai người này, lại sinh ra một loại cảm giác: vốn nên như thế, sớm là như vậy.

IL đối với Aleck không tự giác mà thân mật, Aleck đối IL rõ ràng là độc chiếm dục.

Tuy nói so với ngày thường bất đồng, nhưng... Moya nghĩ nghĩ, kỳ thật lẽ ra nên như vậy, dù sao bọn họ là phu phu của nhau, là bạn lữ được thân thú chúc phúc mà.

Thấy đã không còn chuyện gì, Moya thu thập đồ vật xong xuôi, lúc này mới xoay người rời đi.

Thời Khanh biến thành gấu trúc, tuy rằng ban đầu không thích ứng cho lắm, nhưng sau đó cũng quen dần, dù sao thuốc này hiệu lực cũng chỉ duy trì đến sáng ngày mai, chờ lúc hừng đông cậu lại có thể biến thành hình người, cũng không gây trở ngại nhiều lắm.

Sắc trời tối mịt, hơn nữa do liên tiếp xảy ra biến cố, cho nên hiện giờ được ghé vào lòng bàn tay ấm áp, Thời Khanh không hiểu sao cảm thấy an tâm, đồng thời cơn buồn ngủ cũng vội vàng ập đến.

Cái đầu nhỏ màu trắng xù lông ở trên mu bàn tay cọ cọ, bốn chân ngắn nhỏ xíu dang ra hai bên, cái bụng mềm dán sát vào lòng bàn tay, cái miệng nhỏ nhắn còn khoa trương ngáp một cái.

Tần Mạc nhẹ nhàng vuốt ve cậu, động tác nhỏ này càng khiến cho cậu nhanh chóng đi vào mộng đẹp, vội vàng đi ước hội cùng chu công.

Tiểu tử trong tay đang ngủ, Tần Mạc đem cậu đặt ở trước ngực, sau đó đứng dậy, thừa dịp bóng đêm đi ra cửa.

Địa lao bộ lạc Yassin âm lãnh đáng sợ, không có ánh mặt trời chiếu tới, chỉ có một khối tinh thạch phát ra quang mang mỏng manh, miễn cưỡng có thể mang lại ánh sáng nhè nhẹ.

Amia y phục trên người rách nát, tuy rằng không có bị thương nặng, nhưng á thú nhân thân thể tương đối yếu, giờ phút này đúng là tiêu tụy bất kham. Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng nhu nhược, điềm đạm đáng yêu.

‘Lạch cạch’ một tiếng, là âm thanh của nhà lao mở ra, hắn hoảng hốt ngẩng đầu, trong mắt hắn là một nam nhân chậm rãi đi từ trên cao xuống.

Thân hình cao to, bước chân tao nhã, khuôn mặt anh tuấn, bởi vì ánh sáng không đủ nên không nhìn được rõ ràng.

Amia trong lòng cười lạnh, phát ra thanh âm thấp phần suy yếu: “Aleck, người đối với ta như vậy, còn mơ tưởng ta sẽ nói ra cái gì!”

Nam nhân đi xuống, tới trước tinh thạch tỏa ra ánh sáng thì đứng lại, gương mặt tuấn lãng giống như phủ tầng băng, lãnh khốc lại khó có thể nắm bắt: “Không quan trọng.”

27. Chương 27

Nghe được lời Aleck nói, trong lòng Amia cả kinh.

Sau khi hắn bị đưa đến địa lao thì tỉnh táo lại, bản thân nếu không bị giết chết ngay lúc đó thì chắc chắn còn có đường sống, hắn đang chờ cơ hội đến.

Lúc ở một mình, hắn mới cẩn thận nhớ lại toàn bộ sự việc, thì giật mình nhận ra bản thân hắn khi đó tự nhiên lại sợ hãi Aleck, đến nỗi rối loạn tâm thần, mất kết cấu, bước này sai lại bước kia sai, cho đến giờ thì đã sai quá nhiều.

Amia thật tình không nghĩ ra, hắn cùng Aleck ở chung cũng đã rất lâu rồi, người nam nhân này quả thật ưu tú như lời đồn đãi, song cũng chẳng khác gì các hùng thú phổ thông tầm thường, trầm mê trong năng lực dẫn dắt của á thú nhân, đắm chìm trong hoan lạc điên cuồng với Amia. Hắn tự nhận là đã hiểu biết rất rõ Aleck, thế mà tình cảnh ban ngày kia lại đánh rớt hết tất thấy. Uy áp mà khi đó của Aleck bao trùm lên người hắn, làm hắn cơ hồ không thể nào hô hấp.

Bởi vậy đến bây giờ, hắn tỉnh táo lại, không tự chủ được mà an ủi bản thân hắn tình huống lúc đó dù sao cũng đặc biệt, Aleck xuất hiện đột ngột quá, hắn nhất thời hoảng hốt cộng với chột dạ và kinh ngạc, đủ loại nhân tố tâm lý cộng lại, mới vô thức mà cảm thấy Aleck đáng sợ.

Nghĩ như thế, trói buộc trong lòng cũng gỡ bỏ đi được ít nhiều, tuy rằng thân ở địa lao nhưng Amia tin tưởng, Aleck nhất định sẽ lại đến đây, cho dù thật sự tha thứ cho hắn, nhưng hắn cùng bộ lạc Crow cấu kết, loại sự tình này xảy ra thì thân là một thủ lĩnh tối cao của bộ lạc, sẽ làm việc có một chút bí mật hơn.

Đến lúc đó, hắn nhất định phải lợi dụng cơ hội này, lần thứ hai công hãm Aleck!

Á thú nhân đối với hùng thú có hấp dẫn chí mạng biết bao nhiêu, Amia phi thường hiểu rõ.

Hết thảy đều quá tốt, Aleck cũng như mong muốn của hắn xuất hiện ở đây, nhưng thời điểm mà hắn nhìn thẳng vào người nam nhân kia lần thứ hai, cổ uy áp cường đại tựa hồ đã bị quên mất kia bỗng dưng trôi đi. Tâm lý vừa chuẩn bị tốt trước đó, giờ khắc này lại ảm ảm sụp đổ, yếu ớt mỏng manh như trang giấy, dùng một ngón tay cũng dễ dàng chọc thủng.

Amia nhanh chóng hoàn hồn: Không... Aleck nhất định có điều cần đến hắn, nếu không y cũng không đến đây, y nhất định, nhất định có điều cần!

Tự an ủi chính mình như vậy, Amia tựa hồ lại có chút lo lắng, hần nhìn về phía Aleck, miễn cưỡng tỏ ra lạnh lùng nói: “Ta biết, hiện tại ta nói cái gì người cũng sẽ không tin tưởng ta, người nhất định cảm thấy ta phản bội người, người tín nhiệm thú dân của người hơn, mà bọn họ cho tới bây giờ đều khinh thường ta, bọn họ...”

Một đoạn ‘thật tâm thật lòng’ này nói còn chưa nói xong, hần liền hoàn toàn nói không được nữa.

Cái đầu xinh đẹp của hần bị áp xuống đất, đặt ở trên khuôn mặt non mịn của hần là một đôi giày da, mà chủ nhân của đôi giày đó lại từ trên cao mà nhìn xuống hần, tựa như nhìn một con kiến hèn mọn.

“Ta cũng không nói lời vô nghĩa ...” Thanh âm khàn khàn của nam nhân vang lên trong địa lao âm lãnh, mang theo lực lượng xuyên thấu lòng người, khiến người nghe không dám làm gì trái ý: “Càng không thích nghe lời vô nghĩa.”

Y không có chút nào thương tiếc nghiền nghiền chân lên dung mạo xinh đẹp mỹ miều ở trên đất kia, khẽ cúi người, xuất hiện trong tầm mắt hần: “Chỗ này của ta có một đồ vật, phi thường thích hợp với người.”

Nói xong y nhếch khóe miệng một cái, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào, vẫn lạnh lùng thâm thúy như trước, tựa nước đá trong một cái đầm hàn băng bao phủ.

Đây thật là Aleck sao, đây thật sự...

Chờ đến khi hần thấy rõ đồ vật trong tay Tần Mặc, hần đã không thể nào tự hỏi bất cứ chuyện tình gì nữa, sắc mặt hần trắng bệch, cả người phát run, sợ hãi không thể kiềm chế được: “Không, không... người không thể bắt nó cho ta, người không thể!”

“Cầu người, không cần, cầu người Aleck, ta cái gì cũng nói, ta cái gì cũng đều nói cho người biết, không cần bắt nó cho ta! Không cần!”

“Ah? Người lại muốn nói?”

Amia cơ hồ là phủ phục trên mặt đất, tất cả tôn nghiêm gì đó trước đồ vật kia đều chẳng còn tồn tại, hần thật không biết Aleck thế nhưng có nó, nhớ tới chỗ khủng bố của nó, thanh âm hần khó mà thành hình được: “Aleck, đúng vậy, Aleck, ta...”

“Nhưng mà ... ta không muốn nghe.” Thanh âm khàn khàn ở trong bóng tối giống như tử thần đang giơ lên lưỡi hái đoạt mạng.

Amia nói không ra lời, tuyệt vọng trong mắt của hần cơ hồ có thể tràn ra ngoài, cho đến hiện tại hần mới biết mình đã trêu chọc đến ai.

Sợ hãi, hốt hoảng, tuyệt vọng, tất cả cảm xúc tiêu cực này giống như là một con độc xà há mồm cắn nuốt nội tâm hần, rốt cục thì hần đã biết nơi phát ra uy áp cường đại kia, đơn giản là người trước mắt này, là một ác ma, là một kẻ xem thường luân thường đạo lý, coi thường sinh tử, cắn nuốt huyết tinh và là một ma quỷ điên cuồng không biết cổ kị bất kỳ ai!

‘Có biết người vì sao còn chưa chết không? Bởi vì ta muốn người sống không bằng chết’. Những lời này bỗng dưng vang lên trong đầu hần, mọi thứ không gì rõ ràng hơn so với giờ phút này.

Sống không bằng chết.

Amia chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ tự sát, nhưng giờ phút này hần chỉ hy vọng có thể lập tức chết đi!

Hần dự tính cắn đứt đầu lưỡi, tuy nhiên ác quỷ lại không dễ dàng buông tha cho hần như thế.

Tần Mặc bắt lấy chiếc cảm kia, đem đồ vật chỉ nhỏ bằng ngón trỏ ở trong tay nhét vào mồm hần.

“Ngoan ngoan mà hưởng thụ đồ vật đến từ âm quốc – thực cốt trùng.”

Thực cốt trùng, là tồn tại vô cùng khủng bố đối với thế giới thú nhân.

Nó không có chút sức chiến đấu nào, vả lại tồn tại cực kỳ yếu kém, chỉ cần bị ánh sáng mặt trời chiếu phải trong vài giây sẽ lập tức hóa thành tro tàn.

Nhưng nếu nó tiến vào cơ thể của bất cứ sinh vật nào, thì sẽ mang đến một tai hại vô cùng khủng bố.

Sinh vật bị nó xâm lấn, không thể nào khống chế thân thể, tức là không nhúc nhích dù chỉ một chút, nó sẽ cắn nuốt máu thịt của sinh vật, tuy nhiên không hề tổn hại thần kinh, để cho sinh vật đó cảm nhận được nỗi đau lắng trĩ, tê tâm liệt phế.

Nếu như chỉ có như vậy, Amia cũng sẽ không e ngại thế này.

Sau khi máu thịt bị cắn nuốt xong xuôi, thì cũng không chấm dứt, thực cốt trùng sẽ kích phát tế bào máu thịt tái tạo lại, rất nhanh sẽ làm huyết nhục trùng tổ, rồi sau đó lại tiến hành cắn nuốt tiếp.

Tuần hoàn như vậy, cho đến bảy ngày sau, xương tủy triệt để rách nát, vô pháp trùng tổ, mới hoàn toàn chấm dứt.

Mà trong hết thảy sự tình xảy ra, người bị nó xâm lấn từ đầu đến cuối vẫn duy trì độ thanh tỉnh mức cao nhất, bắt buộc thừa nhận những đau đớn cắt thịt, chẻ xương, rút máu này.

Đây loại trùng của tội ác, là ma quỷ đến từ thế giới địa ngục, là vật đã sớm tiêu vong trên đại lục thú nhân!

Tuy nhiên lúc này, nó vẫn còn sống và đang nhảy nhót trong cơ thể Amia.

Thời điểm Tần Mạc rời khỏi địa lao, thì thay đổi một bộ quần áo khác, tẩy trừ mùi vị trên thân.

Chân trời bây giờ đã tờ mờ sáng, ước chừng qua một giờ nữa, thái dương sẽ dâng lên từ đằng đông kia.

Y cúi đầu nhìn tiểu tử trong lòng bàn tay mình, vẫn còn vù vù ngủ say. Thân thể bé nhỏ xù lông cuộn lại thành một đoàn mềm mại, tựa như quả bóng tròn vô cùng đáng yêu.

Tần Mạc vươn ngón tay, sờ sờ lên trên cái lưng xù xù, cảm giác được đám lông nhung đen trắng này rất mềm mại, tựa hồ chỉ hơi dùng sức một chút sẽ làm hỏng thân thể nhỏ bé này.

Yếu ớt như vậy, lại vô hại như vậy, nếu y ném cậu, chắc chắn sẽ lập tức chết đi.

Tần Mạc mỉm cười, nụ cười nhẹ này ở dưới móng lung của tia nắng ban mai lại ngoài ý muốn trở nên xinh đẹp, y cúi đầu xuống nhẹ nhàng đặt lên cái đầu nhỏ bé kia một nụ hôn.

—— Thời Khanh, người là của ta... rời khỏi ta... người sẽ chết... cũng chỉ có chết.

Bàn tay lớn lật lật thân thể bé nhỏ của gấu trúc, đầu nhỏ tròn trịa dịch sang một hướng khác, thấp thoáng một chút gì đó trong suốt giống như là... nước miếng.

A a a, sườn xào chua ngọt em đừng chạy, thịt nạc kho tàu em mau trở lại, còn có gà sốt tương, thịt xào ngũ vị, thịt lợn muối các em nhanh nhảy vô bát của ca ca đi!

(Sagi:...Khanh tiểu đệ a~ Cưng thật là sát phong cảnh quá đi==)

Thời Khanh bị đối tỉnh, thời điểm mở mắt ra, bị ai phát hiện mặt trời còn chưa có thêm mọc! Mình vẫn đang là hình dạng một con gấu trúc!

Cậu mơ mơ hồ hồ đánh giá một chút, phát hiện mình chẳng phải ở trong mô đất, không khỏi ngẩng đầu hỏi Tần Mạc: “Anh đi ra ngoài?”

Tần Mạc: “Ừm.”

Thời Khanh nhìn phương hướng, nghiêng cứu đầu chân, bật người nhảy dựng lên: “Anh đi địa lao?”

Tần Mạc: “Ừm.”

“A a a! Anh sao không gọi tôi tỉnh lại? Tôi còn chưa báo thù mà! Anh không biết đâu, Amia thật là xấu xa, xấu lắm, hẳn trước kia thì khi dễ IL, còn tra tấn cậu ta, quả thực là một đại phối đản!” Nói xong cậu lại bắt đầu khó chịu “IL cũng thật là ngu ngốc, thế nhưng để cho hắn khi dễ, thật sự là quá yếu, nhu nhược hết chỗ nói.”

Cậu lại tiếp tục điên cuồng gào thét: “Amia còn là một phản đồ, còn muốn giết tôi, tiểu gia chẳng qua chỉ đá hắn một cước, rất không đã ghiền!”

Tần Mạc cúi đầu nhìn tiểu thú chỉ nhỏ bằng bàn tay, lúc thì nổi giận đùng đùng, lúc thì trừng mắt căm phẫn, cuối cùng chỉ có thể nhủ mảy suy nghĩ sâu xa... Đáng tiếc tất cả cảm xúc này xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ xíu xiu của cậu, đều biến thành hai chữ —— bán manh.

(= =”)

Tần Mạc vươn ngón tay, thừa dịp cậu há mồm thì nhét vào.

Sau đó... Một người một manh bốn mắt nhìn nhau.

Mỗ manh: miệng tui còn không bự bằng ngón tay, há mồm thật mỗi a!

Tần Mạc: đầu lưỡi thật mềm.

Vẫn là Duex xuất hiện kịp thời cứu vớt miệng nhỏ của Thời Khanh.

“Gâu, tù trưởng, người đã đến đông đủ!”

Tần Mạc tiếc nuối mà thu hồi ngón tay tội ác, sờ sờ tiểu manh thú, nói: “Đi thôi.”

Thời Khanh cảm thấy có chút hold không kịp, cậu bắt quá chỉ ngủ một giấc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đại kí chủ nguyên một buổi tối không ngủ, suốt đêm cố gắng hoàn thành nhiệm vụ sao?

Thật chuyên nghiệp! Like mạnh!

Cậu không hỏi nhiều nữa, đi theo Tần Mạc đến phòng nghị sự, ở ... nói trắng ra là một mô đất khác rộng lớn hơn.

Bất quá khi vừa đi tới, cấp tốc đem Thời Khanh dọa hết hồn, thật nhiều người.

Đây hình như là tất cả các thú nhân có uy tín, danh dự trong bộ lạc Yassin đều đến tham dự thì phải?

Nhìn thấy Aleck đi vào, nguyên bản phòng nghị sự có chút hỗn tạp nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người đều hướng phía tù trưởng của bọn họ ngẩng đầu.

Duex cũng tìm được vị trí của mình ngồi xuống, nhích lại gần Moya, Moya ghét bỏ xê dịch qua bên kia, nhưng mà không có đi chỗ khác.

Aleck chậm rãi đi tới phía trước, hướng đài cao ở vị trí trung ương.

Nhóm thú thú đều sôi nổi mà chăm chú nhìn, cả đám khi nhìn thấy tiểu manh thú trước ngực của Aleck, thì tất cả những nghi hoặc, đều thay bằng vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

Đây là IL thì phải, IL thật là manh quá đi, IL cậu ta quả nhiên không hổ là á thú nhân chuyên trách của tù trưởng.

Thấy hai người thân mật như thế, mặc kệ là hùng thú hay là á thú, trong lòng đều thoải mái hơn rất nhiều, đây mới là bộ dáng mà tù trưởng nên có, để cho nhóm thú dân từ đó mà học hỏi làm theo!

Sau khi Aleck đứng lại, đầu tiên là sờ sờ manh thú trong tay, tiếp theo nhìn bốn phía xung quanh, mỗi khi tầm mắt đi qua, toàn bộ nhóm thú thú ở mô đất đó tựa hồ có cảm giác như mình bị chú mục.

Bốn phần là do uy nghiêm của thủ lĩnh, sáu phần là do tình nghĩa đồng tộc, cộng lại vừa đủ, làm cho trong lòng nhóm thú nhân cảm thấy thoải mái hơn.

Cuối cùng, Aleck mở miệng, thanh âm khàn khàn vang vọng trong kiến trúc hình tròn, bất giác trở nên to lớn hơn.

“Ta, Aleck · Yassin, hướng mọi người trong tộc giải thích về hành vi hoang đường trước đó.”

Nói xong, tay trái y nắm lại, đặt vào ngực phải, rồi khe khẽ cúi người.

Trong nháy mắt này, cả phòng nghị sự yên tĩnh không tiếng động, nhưng sau đó lại vang lên từng đợt sóng âm thanh to lớn.

28. Chương 28

Aleck trước kia cũng là một người cao ngạo, nhìn người khá chuẩn, thêm khả năng xuất chúng, đã cống hiến cho bộ lạc rất nhiều, nên toàn bộ thú dân rất dễ dãi với Aleck, dù sao người ta cũng là người có tiền có thế.

Dù cảm thấy phản cảm và thất vọng với chuyện tình của Amia, nhưng mọi người cũng chỉ im lặng quan sát, đợi ngày tù trưởng đại nhân thức tỉnh. Chỉ cần y đừng ham mê sắc đẹp mà quên mất á thú của mình, mọi người đều sẽ tha thứ.

Đánh chết cũng không ai ngờ Aleck lại muốn giải thích với cả bộ lạc! Không khí im lặng vì sững sờ lúc ban đầu đã bùng nổ thành những âm thanh reo hò hạnh phúc từ tận đáy lòng!

Hành động của Aleck nghiêm túc đứng đắn mà khiêm tốn ôn hòa, không mất sự dũng cảm quyết đoán ngày xưa, việc y dứt khoát vứt bỏ Amia để quay về bên cạnh IL đã lấy lại được lòng tin của tất cả mọi người. Lúc này y lại đứng dậy giải thích thỏa đáng mọi chuyện.

Thì ra là như thế!

Amia cầu kết cùng bộ lạc Crow, thông đồng cùng kẻ thù mưu đồ đoạt chính quyền của Yassin!

Mà chuyện hoang đường lúc trước của Aleck là do y bị chuốc thuốc ‘mê tình’!

‘Mê tình’ là một loài thực vật mà mọi hùnh thú đều khinh ghét, khi hùnh thú bị trúng loại thuốc này, luôn cảm thấy bức bối không thể khống chế sức mạnh và dã tính cuộn cuộn trong cơ thể, nếu không được á thú an ủi có thể nổ tan xác mà chết. Một hùnh thú lâm vào tình trạng đó thực sự không thể chống lại bất kỳ á thú nào dâng mình lên cửa, mà Amia là một á thú trưởng thành, sớm thành thạo những thủ đoạn quyến rũ hớp hồn hùnh thú. Vừa bị kích thích tinh thần vừa bị ‘mê tình’ làm mê muội, Aleck mới có thể quần quýt với Amia lâu như vậy, điên cuồng vì hấn ta.

Mọi người nghe lời giải thích này càng thêm kích động.

Quả nhiên tù trưởng của họ không phải bội bạc như họ nghĩ!

Bạn Thời Khanh nằm trong lòng bàn tay Tần Mạc nhìn không được giật giật khóe miệng. Sáng ra mà đã được coi kịch hay, cậu nên bày tỏ tâm trạng xoắn xuýt của mình thế nào đây? Nên ca ngợi kí chủ đại nhân diễn xuất như thần? Hay là cảm thán rằng đây chỉ là biện bạch vô nghĩa của y?

Thuốc ‘mê tình’ cái đầu anh, bị mê muội cái đầu anh! Aleck hấn ta cam tâm tình nguyện quỳ dưới đống quần Amia, làm việc hoang đường tùy ý lại kiêu ngạo tự phụ rằng bản thân duy ngã độc tôn trên đời, mới có cơ sự hoang dã vô độ không để ý việc dân. Bây giờ Tần Mạc muốn đoàn kết lòng người nên đành phải giúp tên khốn nạn kia tẩy trắng, ‘mê tình’ lại là một lí do không thể nào tốt hơn nữa.

Đợi khi mọi người bình tĩnh lại, Tần Mạc nói tiếp: “Bộ lạc Crow cho Amia trà trộn vào để ly gián, làm chúng ta xung đột gây ra nội loạn. Đến khi nội chiến xuất hiện, chúng mới cho binh tập kích vào, xâm chiếm tài nguyên nhà cửa của chúng ta!”

Lời cuối cùng vang dội nện thẳng vào lòng người.

Đợi mọi người đều cảm thấy phần nộ bất bình, Tần Mạc lại tiếp tục khuấy thêm một đợt sóng mới, “Chúng ta là con dân của Thần thú, chúng ta khát cầu tự do hạnh phúc, chúng ta yêu bộ lạc mình tha thiết, chúng ta là chiến sĩ trời sinh, là những dũng sĩ không biết sợ hãi, quyết dùng cả cuộc đời để hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ quê hương xứ sở!”

“Những kẻ xâm lược ta, khiêu khích ta, muốn thống trị ta đều phải chôn thân ở đây, có đi không có về! Dùng móng vuốt sắc bén của các người xé nát cơ thể chúng, dùng răng nanh cắn đứt yết hầu chúng! Lấy máu và mạng sống của chúng hiến tế, để chúng phải sám hối vì những cuồng vọng vô biên của mình!”

Từng câu từng chữ đều làm lòng người rung động, đẩy lên nhiệt huyết yêu nước (bộ lạc), chỉ qua một hội nghị ngắn ngủi nửa tiếng đồng hồ đã giúp bộ lạc Yassin hồi sinh!

Đầu tiên là cúi người giải thích với bộ dân, sau đó khéo léo uyển chuyển lấy lại trong sạch của chính mình, tiếp theo lại nói về mối quan hệ của Amia và bộ lạc Crow để khiến mọi người trở nên bất bình cảm hận, cuối cùng thì đề cao sĩ khí...

Thời Khanh: Kí chủ anh thật pro.

Sau khi kết thúc đại hội tổng động viên đầy kích động này, vừa rời khỏi hội trường lại tiếp tục xảy ra một chuyện oanh động bộ lạc.

Thuốc Thời Khanh dùng vừa ngay lúc hết hiệu lực, đến khi cậu vừa cảm thấy bất thường, chưa kịp nhảy ra ngoài đã biến trở về hình người. Vốn cậu nằm úp trong lòng bàn tay Tần Mạc, đột nhiên hóa lớn làm tay y không giữ được, cũng may Tần Mạc phản ứng nhanh lập tức trở tay ôm cậu vào lòng.

Thời Khanh còn đang ngơ ngác liền theo bản năng vươn tay ôm cổ Tần Mạc, phòng bản thân té đập mông. Tư thế của hai người vô cùng thân mật, các hùng thú vừa chuẩn bị đi vừa lúc nhìn được cái ôm ngọt ngào của Aleck với IL, vô cùng hưng phấn!

Có một hùng thú to gan gào lên: “Tù trưởng! Hôn đi!”

Hùng thú đó vừa gào xong mọi người cũng hướng nhìn về phía tù trưởng đang ‘mặn nồng’ với á thú, Aleck và IL là phu phu hợp pháp, âu yếm nhau trước mặt mọi người làm họ phấn khích vô cùng. Phòng nghị sự phút chốc đã bị lấp đầy bởi âm thanh cổ vũ: “Hôn đi! Hôn đi! Tù trưởng đại nhân hôn đi!”

Thời Khanh ngu người, đầu xanh rau má, mấy người giỡn mặt tui hả! Tui đóng vai NPC chứ không muốn hi sinh vì cách mạng đâu à nha! Dù bản hệ thống đã bình tĩnh chấp nhận chuyện nam nam cũng có chân ái của mấy người, nhưng cũng đừng có lôi tui vô cùng!

Hôn hôn cái beep!

Cậu bây giờ là thẹn quá hóa giận, nhưng thực sự gương mặt của IL rất có tính lừa tình, dù tâm trạng cậu thế nào bên ngoài cũng là đỏ mặt ngượng ngùng, rõ ràng là tình trong như đã, mặt ngoài còn e! Tần Mạc đứng bất động, bình tĩnh nhìn thiếu niên trong ngực, trông thấy lỗ tai cậu khê run run, mắt không khỏi tối lại vài phần, ánh nhìn chuyển sang đôi môi hồng nhạt.

Thời Khanh thót tim, đại ca anh không cần chuyên nghiệp như vậy đâu! Không cần diễn tới mức đó! Thực sự không cần!

Cuối cùng phải nhờ tới bác sĩ Moya ra mặt phá ngang bầu không khí diễm tình này. “Ồn ào cái gì! IL đang trong thời kỳ phát dục, không thể chịu bất cứ kích thích nào!”

Vừa dứt lời, tất cả đều thở dài tiếc nuối... Tuy nhiên hầu hết mọi người đều là người từng trải, dù không kinh qua nhưng cũng có hiểu biết nhất định. Không ai đòi hôn nữa, bắt đầu nhao nhao khuyên nhủ.

“Tù trưởng ngài cố nhịn, á thú trong thời kỳ phát dục không thể blah blah...” Lời khuyên thấm thía điển hình.

“Tù trưởng, cố thêm một thời gian, khi thời kỳ phát dục qua rồi là có thể... khặc khặc khặc...” Chưa kịp nói đến mấy chuyện xxoo đã bị á thú bên cạnh liếc xéo, hùng thú đành nín nọt mà câm miệng.

Thời Khanh cuối cùng cũng tránh được một kiếp, nhanh chóng tìm cơ hội nhảy xuống rồi chạy trước. Chưa đi được mấy bước Tần Mạc đã nắm lấy cổ tay cậu, y nhìn Thời Khanh: “Ồ bên cạnh ta.”

Thời Khanh “...” im lặng trở lại, để đề phòng kí chủ phát bệnh cậu nên ngoan một chút. —Hệ thống tâm lý như cậu trên thế gian được mấy người chứ!

Tần Mạc làm việc yêu cầu nhanh chóng hiệu quả, từ hai nhiệm vụ trước Thời Khanh đã nhìn ra được, đặc biệt nhiệm vụ này còn có giới hạn thời gian, y vì điểm thưởng nhất định sẽ không từ thủ đoạn đẩy nhanh tiến độ, không lãng phí một giây nào.

Đầu tiên là đoàn kết lại cộng đồng Yassin, tiếp đó lại họp trưởng lão của bộ lạc. Y giữ lại đám hùng thú dói meo bắt đầu cùng thương thảo, liên tiếp hạ mệnh lệnh, sau đó đưa ra hơn chục loại phương pháp ứng chiến, cùng mọi người chỉnh sửa hoàn thiện.

Cả quá trình Thời Khanh đều bên cạnh vây xem, lúc đầu còn hứng thú theo dõi, càng nghe càng ngu người, không theo nữa, âm mưu quỷ kế quá là hại não, cậu muốn rút khỏi chỗ này!

Thời Khanh đói bụng từ sáng, ngồi mốc một chỗ càng nghe càng thêm đói, tuy nhiên kí chủ thần kinh nhà cậu lại không cho cậu ra ngoài. Quả là bi kịch trong tấn bi kịch!

Cuối cùng nói tới giờ đó Tần Mạc đột nhiên quay sang hỏi cậu: “Đói sao?”

Thời Khanh lập tức gật đầu, đói sắp khóc rồi!

Tần Mạc quay lại nói: “Mọi người dùng cơm ở đây đi.”

Các trưởng lão không dám phản đối mà lên án tù trưởng không quan tâm việc công, nói ra một cái là tàn đời chứ chẳng đùa.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, nhưng vừa liếc qua Thời Khanh lập tức tái mặt. Vì sao cậu lại quên thứ thức ăn sơ chế của thú nhân chứ! Chỉ có bánh mì, dưa muối, còn có thịt luộc không chút hấp dẫn, với một ít trái cây lạ mắt. Trong kí ức của IL đây đã là thức ăn sang trọng cấp bậc tù trưởng rồi, nhưng khi Thời Khanh vừa liếc qua đã có cảm giác no bụng không muốn ăn nữa. Các trưởng lão tay trái một ổ bánh mì, tay phải một cái đùi, ăn tới vô cùng sung sướng.

Thời Khanh nhớ những món ngon nhà cậu... Nhưng trước mặt mọi người cậu không thể nào a lê hấp biến ra chúng được. Với những ‘vật ngoài thân’ này, Tần đại tu sĩ tu vi vô song vô cùng lạnh nhạt, thấy Thời Khanh không động đũa, có lẽ y cũng đoán ra được.

Thời Khanh ho một tiếng, do dự hồi lâu vẫn nói: “Em có chút chuyện, vào trong một lát nhé?”

Tần Mạc nhìn cậu nói: “Được.”

Thời Khanh tung tăng vào phòng. Lúc này mới dám bày ra một bàn đồ ăn, vừa ăn ngon lành vừa suy nghĩ, thế giới thú nhân cũng không phải không có đủ nguyên liệu, mà chỉ là không có ai làm. Dù cậu cũng không rành, nhưng có thể làm bộ đem thức ăn trong không gian của mình ra hướng dẫn họ một chút? Dù sao cũng có thể nâng cao chất lượng sinh hoạt của thú nhân. Chứ ngày ngày ở trong gò đất, ngồi bàn gỗ, ăn thức ăn dở như vậy thiệt cũng quá đau khổ.

Bộ lạc Crow.

Tù trưởng Carter đi qua đi lại trong phòng, Barry đến nay vẫn bắt vô âm tín!

Amia trà trộn vào bộ lạc Yassin hơn nửa năm, cũng đã an ổn bên cạnh Aleck. Theo kế hoạch, Aleck đã thờ ơ với chuyện trong tộc, chỉ chờ đến khi Amia xúi hấn xử nốt á thú của mình thì có thể gây bất bình trong nội bộ! Sau đó tiếp tục sắp xếp tay trong lẫn vào bộ lạc Yassin...

Carter chưa nghĩ xong, ngoài cửa có báo cáo khẩn cấp. Hắn lập tức cho người tiến vào, kẻ đến là một con dơi đen tuyền, khi bay vào phòng liền hóa thành hình người. Gã quỳ một gối xuống, sợ hãi nói, “Tù trưởng! Barry bị bắt rồi!”

Carter nổi giận, đập gãy cả chiếc ghế bên cạnh, “Đồ vô dụng!”

“Amia đâu?”

“Tạm thời không liên lạc được, bộ lạc Yassin canh gác nghiêm ngặt khắp nơi, cả tay trong cũng không dám rục rịch.”

Nghe xong, trên mặt Carter âm trầm.

Sau đó một bức thư kí tên Aleck nhanh chóng đến tay Carter. Sau khi xem xong, hắn càng thêm phẫn nộ: “Quá đáng! Chỉ là một phó thống lĩnh nho nhỏ mà muốn đổi lấy tài nguyên của ta! Hắn điên rồi!”

29. Chương 29

Carter nhìn bức thư vừa tỏ rõ ý tứ khiêu khích lại tràn đầy châm chọc này, dưới cơn nóng giận bóp nát nó thành phần.

Barry mặc dù là cán bộ của bộ lạc Crow, Phó thống lĩnh trong phân đội thứ tám, hơn nữa năng lực điều tra và ẩn nấp rất cao, nhưng cùng với tài nguyên của bộ lạc Crow mà so sánh thì không đáng nhắc tới.

Tài nguyên chính là căn bản của bộ lạc, mất đi nó thì trực tiếp suy sút, cho nên tuyệt đối không thể dễ dàng buông xuống.

Carter hơi bình tĩnh lại một chút, trong lòng biết rõ Aleck chắc chắn không thể buông tha Barry, đây chỉ là mượn cơ hội tìm hấn gây hấn mà thôi.

Carter tính cách nóng nảy và dễ nổi nóng, tại đại lục thú nhân thì đó cũng không phải là bí mật gì.

Bất quá... Carter cười lạnh, Aleck cũng đã quá coi thường hấn!

Nhìn tình huống này, Amia chắc chắn đã bại lộ hành tung. Bất quá Amia là á thú nhân đã trải qua lễ rửa tội, năng lực khống chế hùng thú rất mạnh. Hấn sử dụng rất nhiều hùng thú cho Amia tôi luyện, sinh lực dẫn dắt vô cùng cường hãn, đồ mất tìm kiếm khắp đại lục thú nhân chỉ thấy được một hai người.

Hơn nữa trước đó Aleck đã sớm trầm mê trong năng lực của Amia, mà Amia cũng đã hiểu rõ hết tuần hoàn năng lực của Aleck, cứ như vậy, lực ảnh hưởng của Amia đối với Aleck càng ngày càng lớn.

Đừng nói không có chứng cứ ‘phản bội’, mặc dù có chứng cứ rõ ràng, trong lòng Aleck cũng biết được hết thấy, tuy nhiên vẫn không thể nào thoát khỏi sinh lực dẫn dắt của Amia, Aleck sẽ trở nên thương tiếc không nổi.

Có phần tình cảm này làm trụ cột, chỉ cần Amia sử dụng một chút thủ đoạn, Aleck nhất định sẽ rơi vào trầm luân lần thứ hai. Đến lúc đó, nói không chừng còn có hiệu quả kỳ diệu khác.

Aleck vì tình đối với một á thú nhân bên bộ lạc đối địch, còn muốn thả Amia ra. Tình hình này mà truyền đi ra ngoài, đủ để cho toàn bộ thú dân của bộ lạc Yassin thất vọng tràn trề!

Đến lúc đó, hấn sẽ tranh thủ thời cơ thi triển quyền cước!

Ngặt một nỗi, bộ lạc Yassin thế nhưng tự thân phong tỏa, cho nên không cách nào tìm hiểu được tình hình bên trong, vì thế không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Carter không khỏi rơi vào trầm tư, rồi sau đó ánh mắt hấn bỗng bừng sáng lên, tự thân phong tỏa chính là thanh kiếm hai lưỡi! Tuy rằng hấn thám thính tin tức không được, nhưng liên hệ đối ngoại của bộ lạc Yassin cũng trở nên suy yếu dị thường.

Trước không đề cập tới công tác đối ngoại khi khai chiến, chỉ đơn giản là tài nguyên cung ứng bỗng dưng bị đánh cướp, cũng không có cách nào tăng thêm binh cứu viện!

Ngẫm lại bản thân đã sớm bố trí quân đội sẵn sàng, trong lòng Carter đánh một cái chủ ý.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của bọn họ, cũng là tình huống Barry không bị bại lộ, bọn họ đã quyết định mấy ngày sau đánh lén tài nguyên của bộ lạc Yassin. Barry lần này đi Yassin trước, chính là để cùng Amia hội ý, một mặt là thúc đẩy Amia nhanh chóng giết chết á thú nhân chuyên thuộc của Aleck, khiến cho cả bộ lạc náo động. Một mặt khác là bảo Amia, lấy những nhược điểm cực kỳ trọng yếu trong chiến đấu của Aleck truyền trở về, để bọn họ có những chuẩn bị đối kháng tương ứng.

Hiện tại điểm thứ hai không cách nào hoàn thành, điểm thứ nhất thì tuy rằng không thể giết chết á thú nhân chuyên thuộc của tù trưởng khiến toàn bộ lạc oanh động, nhưng mai phục lúc trước cũng đạt được hiệu quả, nếu Amia có thể một lần nữa bắt được Aleck, thế thì kết cục so với giết á thú nhân kia còn tốt hơn.

Huống chi, giờ phút này Aleck còn tự cho là thông minh quyết định tự thân phong bế!

Nhìn loại địch nhân ngớ ngẩn chẳng biết gì này làm cho Carter không khỏi lộ ra một nụ cười nhạo báng.

Hắn đã bố trí lâu lắm rồi, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, không thể lại bỏ lỡ!

Tính toán như thế một hồi lâu, Carter triệu tập lại các cán bộ bố trí các bước cuối cùng. Thẳng đến mặt trời nhô lên cao tỏa ánh sáng chói chang, các chiến sĩ trong bộ lạc đều sắp thành hàng thành đội, Carter mới long trọng xuất hiện, để ủng hộ sĩ khí của bọn họ, phấn chấn quân tâm.

Đối với việc này, hắn không xa lạ gì, thân là một người lãnh đạo, kiến thức cơ bản nhất chính là phải có tài ăn nói.

Ngắn ngủn chỉ mười phút, nhiệt tình chiến đấu lúc trước đã phóng đại hơn mười lần, các chiến sĩ ai ai cũng nhiệt huyết mê mẩn, hận không thể một hơi vọt vào bộ lạc Yassin, chiếm lĩnh tài nguyên của bọn họ, đoạt lấy vật tư của bọn họ, cũng cướp đi những á thú xinh đẹp động lòng người!

Carter đối với biểu hiện này vô cùng vừa lòng, trong lòng tin tưởng mười phần.

Lúc đại quân đã có thể xuất phát, trên không trung của bộ lạc Crow bỗng dưng xuất hiện phi điều, chúng nó đông nghìn nghịt.

Carter kinh hãi, có người đánh lên sao? Chẳng lẽ là bộ lạc Yassin?

Sau đó đáy lòng hắn hoảng hốt, bộ lạc Yassin lúc này sao có được số phi hành binh lớn như thế được? Thực lực cường hãn như vậy giấu diếm sao không lộ dấu vết?

Bất quá hắn dù sao cũng thân kinh bách chiến, quyết định thật nhanh, hạ lệnh cho cung thủ bày trận, vô số cung tiễn bắn về phía không trung.

Phi hành binh số lượng rất thừa thớt, phần lớn dùng để đánh bất ngờ, quy mô lớn như thế mà tập kích, quả thực trước đây chưa từng gặp qua. Những phi hành binh này quả là đáng sợ, nhưng cũng không phải không có đối sách, cung thủ chính là tử địch của bọn họ!

Nhưng làm Carter ngoài ý muốn chính là phi hành binh kia không dừng lại chút nào, bay tới nhanh, bay đi cũng vô cùng nhanh chóng, phạch phạch phạch bay tới một đồng, lại phạch phạch phạch bay đi hết... Tốc độ cực nhanh, làm người ta lú lẫm.

Đây rốt cuộc là trò đùa gì vậy?

Ngay cả Carter cũng mê mẩn, bọn lính càng thêm mờ mịt.

Chờ đến khi bọn họ hoàn hồn, mới phát hiện từ trên trời có những cọng lông chim nhẹ nhàng thong thả bay ...

Lông chim? !

Vô số lông chim trắng rơi xuống, bọn lính cơ hồ mỗi người một cọng.

Trước mắt Carter cũng xẹt qua vài phiến lông chim, hắn cầm lấy một cọng, thấy rõ chữ ở trên đó, lửa giận cọ cọ mà phóng thẳng lên đỉnh đầu.

Đại ý chính là, Phó thống lĩnh của quý bộ lạc, ban đêm tấn bộ không cẩn thận đi nhầm đến bộ lạc Crow, bị cảnh vệ binh bắt được, xét thấy quan hệ đặc biệt của hai bên, bộ lạc Yassin chúng ta cũng không làm khó dễ các người, chỉ cần đổi lấy ba nghìn tinh thạch là có thể đem Phó thống lĩnh lạc đường kia mang về, chỉ tiếc, tù trưởng của các người rất keo kiệt, lòng dạ hẹp hòi, hắn luyện tiếc tiền tài, xé bỏ tín hàm giao dịch, chúng ta cũng rất là bất đắc dĩ... Đồng thời cũng lạnh lẽo trong lòng, nếu ta (Duex viết thư) cũng không cẩn thận đi nhầm đường đến bộ lạc Crow, tù trưởng đại nhân của chúng ta khẳng định xuất ra một vạn tinh thạch đem ta lĩnh trở về nha! Tù trưởng của chúng ta dễ thân đáng yêu biết là bao nhiêu a! Nhìn lại tù trưởng của các người ... Ai, tuy rằng chúng ta không đồng tộc, nhưng tất cả mọi người đều là thú nhân, thật lòng cảm thấy bất hạnh thay cho các người ...

Lúc này lại có vài vị cung thủ kinh hô, bọn họ bắn trúng mấy con phi điều, hiện tại rơi xuống mới có thể nhìn rõ hình dạng, căn bản không phải là thú nhân! Mà là chim truyền tin vô cùng rẻ tiền nhưng thông dụng trên toàn bộ thú nhân đại lục ...

Lúc này đây, đã có rất nhiều sĩ binh thấy rõ nội dung trên lông chim kia viết, thật sự là số lượng rất nhiều, không muốn nhìn cũng rất khó.

Barry là ai, bọn họ ai mà không biết, tuy rằng đối với nhân phẩm của gã không thích, nhưng chung quy là hùng thú của bộ lạc. Các thú nhân rất coi trọng toàn dân đoàn kết, tình nghĩa thú nhân, thống hận nhất chính là phản bội và vứt bỏ.

Nội dung trên lông chim viết tuy rằng là giọng điệu của địch nhân, nhưng Barry bị bắt khẳng định là thật, về phần bộ lạc Yassin rốt cuộc có đề nghị giao dịch với Carter hay không, bọn họ không thể phán đoán, nhưng mà Barry chắc chắn chưa trở về.

Mà Carter lúc vừa rồi ủng hộ sĩ khí, thật tình là không có nhắc tới chuyện nghĩ cách cứu viện Barry!

Nếu Carter thật sự xem trọng tộc dân... Sao lại trong thời khắc mấu chốt thế này mà quên mất?

Cho dù biết đây là kế sách của địch nhân dùng để đảo loạn quân tâm, nhưng bọn lính vẫn không kiểm chế được trái tim trở nên băng giá.

Carter sắc mặt khó coi đến cực điểm, hẳn cuối cùng hiểu ra, bản thân bị rơi vào bẫy rập. Còn tưởng rằng hết thấy đều nắm trong tay, lại không nghĩ tới đối phương há mồm cắn ngược một phát! Quả thật là bọn Yassin ti bỉ!

Bởi vì trên hội nghị chúng thú nhân ồn ào, Moya rất là lo lắng, sợ IL lại bị kích thích. Thời kỳ phát dục có ba lượt dao động, IL đã trải qua một lần. Theo lý thuyết, lần đầu tiên là nhẹ nhàng nhất, một số á thú nhân tùy tiện một chút có khả năng không hay biết gì mà vượt qua luôn, ngược lại lần thứ hai và thứ ba, rất là khó không chế.

Hơn nữa, thời điểm lần thứ hai phát sinh dao động, á thú nhân vị thành niên từ từ thành thực phải chịu đựng kích thích phóng ra ngoài, làm cho á thú nhân không thể nào ngủ, đồng thời cũng sẽ hấp dẫn khứu giác của hùng thú độc thân.

Loại hương khí này khó có thể diễn tả thành lời. Moya là á thú nhân, hẳn cảm nhận không được, nhưng hẳn gặp qua rất nhiều hùng thú độc thân vì nó mê muội đến điên cuồng.

Hùng thú có bạn lữ bởi vì có á thú nhân chuyên thuộc ngăn cản áp chế xuống, nhưng hùng thú độc thân rất khó kháng cự nổi.

Đó là thần thú ban cho, khiến cho bọn họ có thể thuận lợi sinh sản theo bản năng. Bất luận là thú nhân nào cũng phải trải qua, đối một nửa khác của mình vô cùng khát vọng.

IL thể chất lại đặc biệt như thế, phản ứng lần đầu tiên lại mãnh liệt như vậy, Moya khó có thể tưởng tượng, thời điểm phản ứng lần thứ hai, sẽ tạo thành loại oanh động to lớn như thế nào.

Hắn không khỏi nhăn mi nhíu mày, trong lòng rất muốn cho IL tiếp tục dùng ấu hóa được, nhưng cũng cảm thấy đây không phải là biện pháp tốt, khi dao động chân chính bắt đầu, ấu hóa cũng không có bất luận tác dụng gì.

Huống chi, IL trong lòng sớm đã có người mà cậu ta yêu ... Ai~~~... Thật khó nghĩ.

Moya vắt hết óc tự hỏi, Thời Khanh cũng đang nghiêm túc cân nhắc.

Tần Mặc đi đến chỗ nào cũng mang theo cậu, y bố trí an bày sự tình gì, Thời Khanh cũng nhìn ở trong mắt, đối với kế hoạch của Tần Mặc cậu có mười phần tin tưởng.

Nói thật, nhiệm vụ lần này tựa hồ không quá khó như trong tưởng tượng của cậu, hiện nay nhìn tiến độ này, nếu không có gì sơ xuất xảy ra, thời gian một tháng chắc chắn đủ.

Đối với ý tưởng của Tần Mặc, cậu cũng không cho ý kiến gì nhiều, thật ra vì cậu đối với việc này không rành cho lắm, nói nhiều sai nhiều, cho nên ít nói một chút, để cho người khác tưởng mình thâm cao.

Bất quá cậu cũng có một chút ý tưởng nhỏ.

Mấy ngày nay cùng với nhóm thú nhân tiếp xúc, cậu đối với nhiệt tình không ngăn cách chủng tộc của bọn họ rất vui vẻ, tuy rằng hình thái xã hội của bọn họ có chút vấn đề

(nam nam tương ái, sinh tử cái gì chứ)

, nhưng mà không thể không nói, bọn họ đối với bạn lữ đều vô cùng chung thủy.

Cũng có thể là do cấu tạo bẩm sinh của bọn họ tương đối phù hợp nhau.

Hùng thú tuy rằng cường tráng, thông minh, sức chiến đấu rất mạnh, nhưng bọn họ không cách nào khống chế lực lượng của bản thân. Á thú nhân tuy rằng nhỏ yếu, bình thường, nhưng bọn họ tính tình ôn hòa, tinh thần lực cường đại, có thể trợ giúp hùng thú áp chế lực lượng xung động.

Tương xứng của bọn họ càng cao thì càng có đủ lý do để tìm ra chìa khóa nguyên lý, thiếu một trong hai cũng không được, bên nào cũng cần có đối phương.

Ở dưới dạng điều kiện sinh lý như vậy, hơn nữa bị tình cảm ước thúc, bọn họ đối với bạn lữ của mình độ chung thủy thật sự so với nhân loại cao hơn rất nhiều.

Chủng tộc nhiệt tình dũng cảm và trung trinh như thế, làm hao cảm của Thời Khanh đối với bọn họ càng tăng cao. Hơn nữa cậu biết rằng, đây là một thể giới tồn tại chân thật, cho dù cậu và Tần Mạc rời khỏi, tất cả các thú nhân cũng vẫn tiếp tục cuộc sống của mình.

Cho nên cậu hy vọng mình có thể làm điều gì đó giúp họ, đại sự cậu hold không nổi, tuy thế cậu có thể giúp bọn họ cải thiện một chút về thức ăn...

Ngẫm lại, cái nhóm cán bộ kia gặm bánh mì cùng với dưa muối mà còn có thể ăn tới vui vẻ như vậy, cậu đã hiểu rằng ... đám thú nhân này thật khổ bức.

Tuy nhiên... còn có một vấn đề vô cùng khó nữa.

Đó là Tần Mạc thời thời khắc khắc lúc nào cũng mang theo cậu trên người, là ngọc bội hoặc chủ thủ hay thậm chí là gấu trúc nhỏ thì không sao, vì dù sao hành động của cậu cũng bất tiện.

Nhưng hiện tại, cậu đã là nhân loại, lẽ ra có thể tự bản thân hoạt động chứ?

Cậu cũng tự hiểu rõ, cho nên không chạy loạn cũng không làm gì xằng bậy, lại càng không rời khỏi bộ lạc, cũng sẽ không gây trở ngại đến việc thi hành chức trách hệ thống, lẽ ra là có thể mà?

30. Chương 30

Ngẫm nghĩ như vậy, làm cho Thời Khanh cảm thấy có chút buồn cười.

Tại sao mình lại nghĩ như vậy? Cảm giác này giống như là học sinh tiểu học muốn đi ra ngoài sân chơi, nhưng cần phải xin phép người lớn trong nhà mới được đi. Trong lòng còn vô cùng lo lắng, sợ người lớn không cho đi ...

Tuy nhiên thời khắc mà suy nghĩ này nảy nở trong đầu, khiến cho cậu không tự chủ được mà cảm thấy bồn chồn.

Quả thực đây giống như là một loại bản năng.

Tựa như thỏ nhỏ nhìn thấy điều hâu, nai con nhìn thấy sư tử hổ báo, đều giống nhau tuân theo bản năng mà chạy trốn. Đơn giản là vì chúng nó muốn bảo vệ mạng sống.

Đến đây, Thời Khanh ngược lại lại cảm thấy bản thân mình suy nghĩ nhiều quá, Tần Mạc tuy bản lĩnh rất lớn nhưng tuyệt đối không giết được cậu, chưa tính đến việc cậu còn có thể trợ giúp cho Tần Mạc rất nhiều thứ.

Quan hệ của cậu và Tần Mạc, chắc chắn không phải là thỏ nhỏ và điều hâu đâu!

Hồi vị như vậy một lát, cậu không thèm suy nghĩ bậy bạ nữa. Tuy nhiên ở sâu trong nội tâm tựa hồ cảm giác có chút không thoải mái, bất quá cậu cũng lơ đi như không thấy.

Cuối cùng, cậu vẫn quyết định cùng Tần Mạc nói một tiếng, không vì lý do gì khác, bọn họ dù sao cũng là quan hệ hợp tác, nhiệm vụ thành hay bại liên quan đến ích lợi của cả hai bên, cậu thông báo một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Nghĩ như vậy, chờ đến khi Tần Mạc có thời gian nhàn rỗi, cậu mới yên lặng ám chỉ một chút.

Tần Mạc không do dự đứng dậy cùng cậu đi về phòng.

“Lại đói bụng?”

Nghe được Tần Mạc hỏi như vậy, Thời Khanh , meo... hóa ra mỗi lần cậu muốn tránh né người khác đều là vì miếng ăn sao? Rõ ràng đến vậy sao?

Ừm... Cẩn thận ngẫm lại, cậu tổng cộng lôi kéo Tần Mạc về phòng ba lần, tựa hồ mỗi lần vừa về tới là dọn mâm dọn chén ăn cơm liền... o()o.

Thời Khanh khụ khụ hai cái lấy lại bình tĩnh, vừa định nói ‘Không đói bụng, tôi đây là có việc muốn nói’, thế mà bụng cậu thật không biết chọn lựa hoàn cảnh kêu lên “ọt ọt” vang vọng.

Tần Mạc vẻ mặt hiểu rõ nhìn cậu.

Thời Khanh: bụng-sama, sama có thể bớt dọa người được không?

Lúc âm thanh ọt ọt này thoát ra, mới cảm thấy hình như có chút đói, dù sao mặt mũi cũng mất hết cả rồi, đơn giản cứ gáo vỡ thành muôi, vừa ăn vừa nói chuyện vậy!

Thời Khanh không chút khách khí lấy ra một cái lồng lớn khói lan tỏa bên trong chứa đầy bánh bao nhỏ, còn lựa lựa chọn chọn vài món điểm tâm ngon miệng để ăn sáng, cuối cùng còn mang ra một bình trà xanh. Bánh bao cùng đồ ăn là của hắn, trà là cho Tần Mạc.

Dùng nơ-ron thần kinh của Thời Khanh mà nói, Tần Mạc tuyệt đối là tu chân tu đến ngu ngốc, nhiều món ngon mỹ thực như thế mà không hề nảy sinh ra hứng thú, chỉ thích ngồi uống trà... Chắc chắn, thật lãng phí.

Đương nhiên Tần Mạc hiện giờ cũng là thân thể người phàm, cho nên cũng phải ăn cơm để duy trì, nhưng mà y không giống như Thời Khanh không tiết chế, ba bữa cơm không thiếu thì chưa tính đi, còn phải ăn thêm bữa xế uống trà chiều...

Hiện giờ chính là thời điểm này, vừa đúng lúc bước vào thời gian trà chiều, cho nên Tần Mạc đang ngồi uống trà.

Một lồng bánh bao nhỏ chỉ có sáu cái, là loại bánh bao có bộ dạng giống như đầu bánh chèo, miệng nhỏ một hơi là nuốt mất. Đáng yêu nhu thuận, ăn vào hương vị cũng siêu cấp thơm ngon. Khiến người ta kinh hỉ chính là sáu cái bánh bao nhỏ, mỗi cái có nhân khác nhau, thật tình là ăn một cái thích một cái, để dành ăn nhẹ vào buổi sáng là vô cùng hợp lý. Quả thực là mỹ thực dân gian!

Thời Khanh tính toán vừa ăn vừa bàn kế hoạch nhưng bây giờ chỉ lo chú tâm ăn ăn.

Thẳng đến khi càn quét xong xuôi, cảm thấy mỹ mãn, Thời Khanh mới hốt hoảng nhớ tới... chính sự còn chưa có nói ra a !

Thời Khanh giận cái tên không đạo đức này: bụng-sama a bụng-sama, tôi nói anh a không chịu giữ gìn mặt mũi cho tôi chút nào.

Bụng run rẩy: cái quái gì thế, đúng là một chủ nhân không biết xấu hổ!

Thấy cậu ăn xong, Tần Mạc cũng nghỉ ngơi đủ, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Thời Khanh theo sau đứng lên, rốt cục mở miệng : “Tần Mạc, tôi bây giờ là hình người, hành động cũng tiện lợi hơn nhiều, các anh thương lượng đại sự tôi ở đó cũng không hợp lý cho lắm.” Nói xong cậu bắt giặc

mà gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng nói: “Chủ yếu là tôi cũng không có ý kiến gì, cũng theo không kịp tiết tấu, ra đường kia ngồi chỉ biết ngủ gà ngủ gật mà thôi.”

Tần Mạc dừng bước lại, quay đầu nhìn cậu.

Bị đôi mắt đen này khóa lại, lời Thời Khanh nói ra có chút không được tự nhiên, nhưng nói cũng đã nói đến đây rồi, không có đạo lý mà dừng lại, rõ ràng nói thẳng luôn: “Tôi muốn đi xung quanh bộ lạc nhìn xem sao. Tìm xem có gì cần tôi giúp đỡ hay không?”

Tần Mạc nhìn chăm chăm, nửa ngày sau mới nói rằng: “Chờ đến tối, ta cùng ngươi đi chung.”

Thời Khanh: “...” Tôi chính là không muốn đi cùng anh cho nên mới nói vậy a! Hơn nữa, buổi tối thì đi nhìn cái beep gì nữa a? Nhìn đám thú kia ngủ ra làm sao hả?

Bất quá lần này cậu không có bị lừa gạt mà nghe theo, kiên định mở miệng: “Tôi muốn tự mình đi.”

Vừa dứt lời, mặt sắc đồng tử của Tần Mạc hơi co lại, nguyên bản con ngươi khiến cho người khác không nắm bắt được lại càng phát ra nguy hiểm khôn lường, theo sau đó là âm thanh cơ hồ tràn đầy băng lãnh: “Một mình ngươi đi?”

Thời Khanh hơi chút sững sốt, rồi cậu lại có chút ảo não, gần đây biểu hiện của Tần Mạc rất bình thường thế nên cậu đã quên kí chủ của cậu sẽ thường hay phát bệnh... Mới vừa nói có chút chuyện, sẽ không phải là chọc trúng điểm phát bạo của y đi chứ?

Thời Khanh đang rối rắm chưa biết nên uyển chuyển nói chuyện với y như thế nào, thì Tần Mạc xáp tới gần, nắm cầm cậu, bắt buộc cậu ngẩng đầu, hai mắt chạm vào nhau, trong con ngươi đen ẩn hàm lửa giận: “Ta nói rồi, phải ở bên cạnh ta.”

Khoảng cách hai người rất gần. Lời nói ra cũng giống như mang theo một trận nhiệt phong, nghe vào trong tai cũng đồng thời thổi vào trong lòng.

Thời Khanh ít có cơ hội mà nhìn Tần Mạc như vậy.

Nam nhân ở trước mắt, gương mặt thì xa lạ, nhưng ánh mắt cùng thần thái lại rất quen thuộc.

Kiều ngạo, cường đại, mang theo mười phần uy thế, và đồng thời cũng không có chút cảm giác an toàn nào, không tin nhiệm bất luận kẻ nào, cổ chấp, âm đức, hắc ám có thể đem tất cả ánh sáng cắn nuốt mất.

Đột nhiên lúc này, trong đầu Thời Khanh dần hiện ra bộ dáng Tần Mạc lúc đầu tiên nhìn thấy.

Tự phế tu vi, chặt vật bất kham, vốn nên triệt để tuyệt vọng với mọi thứ, nhưng y lại cố chấp, không cam lòng, vô luận như thế nào cũng không chịu buông tha.

Vận mệnh đem hết tất cả trở trêu đều chất lên trên người y, còn y lại thề muốn nghiêng trời lệch đất, không tiếc hết thảy đại giới phải sống sót đến cùng, đem tất cả tội ác phát triển trên người y kết thúc.

Thời Khanh biết, lúc trước là Tần Mạc đã động cậu.

Kiếp trước cậu thân mang bệnh ung thư dạ dày, nhận hết tất cả tra tấn, cuối cùng thật sự không chịu được nữa, cho dù có cha mẹ thân nhân thương yêu, đau sưng, cậu cũng chỉ mong muốn sớm chết đi, chấm dứt dày vò thống khổ này.

Tần Mạc gặp phải thống khổ so với cậu gấp mười lần, tuyệt vọng gấp trăm lần, nhưng người nam nhân này, nội tâm lại cường đại vô cùng, chưa bao giờ có một tia lui bước.

Y kiêu ngạo, chấp nhất, mang theo lòng kiên trì mà người thường không thể nào có được, cùng với không cam lòng tràn đầy từng bước một đi về phía trước.

Chẳng sợ chông gai tứ phía, chẳng sợ hắc ám khôn cùng, y cũng vẫn nghĩa vô phản cố.

Nghĩ vậy chút, thì lại không nhịn được mà mềm lòng.

Ai~~, quên đi, ai bảo cậu lúc ban đầu lựa chọn cùng Tần Mạc ký kết khế ước, khi đó đã biết tình trạng và lý lịch của y, hiện giờ mới bắt đầu truy cứu thì không phải là tác phong của cậu.

Thời Khanh nhắm mắt lại, thở sâu. Sau khi bình tĩnh trở lại mới mở mắt nhìn về phía y, sau đó phi thường nghiêm túc nói: “Được rồi, tôi sẽ ở bên cạnh anh.”

Ánh mắt Tần Mạc nhìn cậu ngay cả chớp cũng không có, hứa hẹn là một thứ đồ vật vô cùng dễ vỡ.

Thời Khanh biết, đối đãi với người trước mắt này, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, tốt nhất là dùng hành động chứng minh.

Vì thế, cậu từ trong ngực lấy ra một viên thuốc nhỏ, cũng không có ý muốn Tần Mạc rời đi, cứ duy trì động tác này, há mồm đem viên thuốc nuốt xuống.

Đây là Moya đưa cho cậu, có thể khiến cho cậu trở nên ấu hóa, vốn cho là mình khẳng định không cần dùng tới, không nghĩ đến sẽ thật sự có lúc dùng nó...

Được hiệu phát tác rất nhanh, cậu lập tức cũng cảm thấy được sự vật trước mắt đang không ngừng biến lớn, thân thể thì rất nhanh thu nhỏ lại. Chờ đến khi trận mê muội rất nhỏ qua đi, cậu quay trở lại vóc dáng nhỏ nhắn của tiểu gấu trúc.

Tần Mạc nhanh nhẹn vươn tay, tiếp được gấu trúc nhỏ từ trên cao rơi xuống, cái đầu nhỏ xú cọ vào lòng bàn tay, nhẹ đến cơ hồ không cảm thấy bất kỳ loại trọng lượng nào.

Y bình tĩnh nhìn tiểu tử mềm mại nhu thuận trong tay, hắc ám mãnh liệt mệnh mông trong nội tâm có chút gì đó bị áp chế.

Y cúi đầu, tới gần thân thể xù lông của gấu trúc nhỏ, ánh mắt neho lại, thanh âm rất thấp, nhưng hai người đều có thể nghe được rõ ràng.

“Không nên phản kháng ta.”

Gấu trúc nhỏ mở to đôi mắt nhỏ tròn trịa, không có lên tiếng, nhưng dùng đầu nhỏ cọ cọ vào lòng bàn tay của y.

Chờ đến khi Tần Mạc đứng dậy, cậu mới xê dịch thân thể, tìm một tư thế thoải mái, đặt đầu xuống, sau đó trầm tư.

Đối đãi với bệnh thần kinh, không thể cứng đối cứng, phải biết vuốt lông!

Khúc mắc của Tần Mạc, Thời Khanh dĩ nhiên cũng cảm giác được. Bản thân và Tần Mạc kí kết khế ước là sau khi Tần Mạc triệt để bị mọi người xa lánh. Khi đó, cậu xuất hiện, đối với Tần Mạc mà nói, tuyệt đối là gỗ trôi cho người trên biển, là cọng rơm cứu mạng, độ trọng yếu không cần nói cũng biết.

Mà bản thân Tần Mạc lại là một người cực kỳ không có cảm giác an toàn, đối với “hệ thống” có khả năng đem y lôi ra khỏi vực sâu tất nhiên sẽ không buông tay.

Cho nên, ‘Hệ thống phải rời khỏi’ đối với Tần Mạc mà nói, chính là vẫy ngược không thể đụng vào.

Tưởng tượng như vậy, Thời Khanh nháy mắt cảm thấy bản thân đang dần hiểu rõ hơn.

Cậu bắt đầu nghiêm túc cân nhắc biện pháp ở chung với Tần Mạc, bản thân chắc chắn không thể nào hoạt động theo ý muốn rồi.

Trừ phi... Ý!

Cậu có thể một phân thành hai!

Móa nó! Thời Khanh đồng học, cứng thật thông minh, bản thân tự cho mình mấy chục like, phân thân thuật a!

Trò chơi này, trong cửa hàng hệ thống thật là có bán!

Đáng tiếc, cậu đem điểm tệ mua thức ăn cả rồi ... Đã cạn kiệt nghèo đến rút mỏng toi, chỉ có thể chờ nhiệm vụ lần này hoàn thành viên mãn.

Bất quá điều này cũng khiến Thời Khanh hưng phấn. Tìm được biện pháp giải quyết, Thời Khanh nhất thời lại cảm thấy tiền đồ của mình rộng mở. Thậm chí còn có suy nghĩ, cứ chiếu theo tình hình này mà nói,

sau đợt tra tấn, cậu có thể xuất bản ra một quyển sách tạo phúc cho nhân dân phương pháp chính xác để ở chung với bệnh thần kinh đúng không? (gào thét -ing)

Lúc Tần Mạc mang theo gấu trúc nhỏ rời phòng, tiểu tử tròn vo kia từ triệt để lâm vào trạng thái trầm tư chuyển sang trạng thái ngửa bụng nhỏ mà vù vù ngủ say.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông bóng loáng, tư thái thong thả lại tao nhã, nhưng tinh tế quan sát, đầu ngón tay kia lại đang run rẩy, bại lộ nội tâm của y.

Dục vọng mãnh liệt ở dưới đáy lòng chạy tán loạn, điên cuồng nghĩ muốn đem cậu nắm chặt ở lòng bàn tay, vùi ở trong tay, không lưu một khe hở, cho dù cậu thống khổ, thét chói tai, khóc, đều không quan tâm tới.

Cậu chỉ cần thuộc về y, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

Suy nghĩ này giống như là độc xà cắn nuốt nội tâm của y, vô luận y áp chế thế nào, đều không có bất cứ kết quả gì, chỉ biết để cho liệt hỏa bốc cháy, càng ngày càng lớn.

Nửa ngày sau, Tần Mạc rũ xuống mi mắt, thu hồi âm độc trong mắt.

Y cúi đầu, khắc chế nội tâm khiến cho lòng người phát lạnh, ở trên thân tiểu sinh vật đen trắng hạ xuống một nụ hôn rất nhẹ.

—— không cần phản kháng ta, không cần khiến cho ta triệt để khóa chặt em lại. (Sagi:...Boss Tần...anh là cái đồ đại S = ”)

31. Chương 31

Vào buổi tối Tần Mạc thật sự giữ lời hứa đem Thời Khanh đi dạo hai vòng trong bộ lạc. Nhưng bây giờ cậu vẫn chỉ là một cục lông nho nhỏ, chỉ có thể duỗi thẳng người ra ngáp ngáp, phơi lưng dưới trăng. Thực ra cậu muốn nằm ngửa phơi bụng ra, nhưng sợ bị người ta dòm ngó tới vật be bé giữa hai chân sau... Cậu vẫn còn biết xấu hổ nha, thôi nằm sấp cũng được rồi.

Cậu bé như vậy tất nhiên không thể nào hướng dẫn các thú nhân nấu ăn. Nhưng Thời Khanh cũng nghĩ rồi, lúc cậu sắp đi sẽ để lại một ít thức ăn ngon, nâng cao khẩu vị của các thú nhân, để họ cảm nhận được sự thật rằng ‘trên đời có những loại thức ăn mà bánh mì dưa muối không thể nào sánh được’.

Vậy cũng đủ rồi, dù sao họ cũng biết làm bánh mì dưa muối, tất nhiên là cũng biết nấu gì đó. Vấn đề lớn nhất là chiến tranh triền miên, không ai bận tâm đến chuyện nấu nướng, chỉ có bánh mì, dưa muối dễ mang dễ ăn dần dần phổ biến rộng rãi đến vậy. Lâu ngày yêu cầu giảm dần đến chỉ cần có thể no là được. Thời Khanh tin rằng chỉ cần cho họ một ít gợi ý, á thú thông minh như vậy nhất định sẽ đột phá được.

Nhưng mà lần tản bộ này cũng không hẳn là vô ích, ít nhất có thể giúp Aleck được tẩy trắng.

Cả ngày đều bận rộn chính sự, vất vả lắm mới được nghỉ ngơi vẫn không quên dắt người yêu tản bộ. Từ trưởng của họ thực sự là hùng thú ba tốt! IL thật là hạnh phúc.

Thời Khanh chỉ còn biết ha ha.

Lúc trở về Thời Khanh đã ngủ mất rồi. Chuyện cũng lạ, trước đây cậu vốn không ham ngủ như vậy, nhưng mấy ngày nay toàn ăn ngủ ngủ ăn như heo, chính mình cũng không khống chế được. Nên cậu không biết, thực ra nơi Tần Mạc tản bộ cuối cùng không phải quanh các gò đất, mà là địa lao.

Khi bước vào địa lao, khí lạnh xộc lên từ mặt đất hòa lẫn trong mùi máu tươi quanh đây. Càng đi sâu vào trong, tiếng roi quật, tiếng sỉ nhục, còn có những tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp các tường đất. Quẹo qua một lối rẽ, trước mặt xuất hiện một phòng tra khảo đơn sơ. Tinh thạch tỏa ra ánh sáng trắng từ mù càng làm tăng vẻ âm u đáng sợ của căn phòng. Ngay giữa phòng là một nam nhân bị trói đứng trên giá, quần áo rách rưới, trên cơ thể cường tráng đầy vết roi quật. Hắn ngược lên nhìn thấy người tới, hung tợn gào lên, “Aleck! Có giỏi thì giết tao đi! Tao chết cũng—”

Lời khiêu khích vẫn chưa nói xong, người thi hình bên cạnh đã vút một roi lên mặt hắn. Tần Mạc giơ tay ra hiệu dừng lại, rồi từ tốn bước xuống bậc thang. Quần áo sạch sẽ gọn gàng, thân hình cao lớn, gương mặt

tuần lãg, tư thái thông dong, tất cả đều tương phản với chốn dơ bẩn cùng cực này, nhưng y vẫn bình tĩnh bước đi, mang theo khí thế còn đáng sợ hơn cả bóng tối nơi này.

Y nhìn Barry, chậm rãi hỏi: “Carter xem trọng mày sao?”

Barry nhìn y, ánh mắt độc ác hận không thể đâm xuyên qua Tần Mạc.

Tựa hồ cũng không cần được trả lời, Tần Mạc đã cười tiếp, “Mày cho rằng tao giữ mạng mày vì muốn có tình báo? Thực ra mày không quan trọng đâu, mày muốn gì, đang làm gì, tao đều biết.”

Barry hừ một tiếng, hoàn toàn không tin.

Tần Mạc kiên nhẫn nói tiếp: “Amia mê hoặc tao, ly gián tộc dân của tao để chúng mày lên vào làm loạn, chiếm đất đai tài nguyên, rồi sau đó thôn tính cả bộ lạc.”

Mặt Barry khê giãn ra, đúng như hần nghĩ, khi chuyện của hần và Amia bị phơi bày, những kẻ biết nghĩ một chút đều có thể đoán được như vậy, không thể nói lên điều gì. Nhưng những gì Tần Mạc nói sau đó làm hần không thể không thất kinh.

“Mày mạo hiểm lên vào bộ tộc Yassin có hai mục đích...”

Sau đó chậm rãi nói hết kế hoạch của bọn họ, không thiếu một chữ, tự tin trong ánh mắt Barry dần dần sụp đổ.

Vì sao... Vì sao Aleck có thể biết tất cả! Nếu y đã biết hết, vì sao lại cho người tra khảo hần ngày đêm!

Tần Mạc cười cười, tốt bụng giải thích câu hỏi của hần, “Tao chỉ muốn nhìn xem trong lòng Carter, tiền quan trọng hay mày quan trọng.”

Sắc mặt của Barry thay đổi, trong lòng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ mơ hồ. Mà câu tiếp theo của Tần Mạc như cự thạch nện thẳng vào trong tim hần: “Chỉ ba nghìn tinh thạch đổi lấy mạng của mày, nhưng Carter lại xé thư của tao.”

Trên mặt Barry rớt cuộc lộ sơ hở.

Tần Mạc ung dung nhìn hần, nhìn hần hoài nghi, mê man, sau đó giúp hần nhìn rõ sự thật, “Barry, Carter bỏ rơi mày rồi, tù trưởng của mày, bộ lạc của mày, đều không cần mày.”

Y gần từng chữ một, từng từ đánh thẳng vào tim. Barry cuống quýt phủ nhận, “Mày gạt tao, không thể nào, sẽ không, đây là âm mưu của mày!”

“Không cần thiết, Barry, chuyện mày biết tao cũng biết, mày không có bất cứ giá trị gì, tao có thể lập tức giết mày.”

“Cho mày sống...” y độc ác cong môi lên, “Vì tao muốn nhìn thử xem một con chó nhà có tang bị gia tộc vứt bỏ, rốt cuộc sẽ trở thành trò hề gì.”

Barry hoảng sợ nhìn Tần Mạc, hần rất muốn tự trấn an mình rằng chuyện đó không thể nào là thật. Nhưng người nam nhân trước mặt hần, đôi ngươi lạnh buốt không thấy đáy của y ngập đầy mỉa mai giễu cợt, như lưỡi dao sắc đâm hần chảy máu đầm đìa, rạch nát tim gan.

Qua một ngày đêm bị tra tấn dã man, hần đã mệt đến không thể chịu được nữa. Bây giờ lại bị dội thêm một gáo nước lạnh, lạnh buốt tim làm hần run lên bần bật, bộ lạc kính yêu mà hần luôn trung thành, luôn bảo vệ.... đã vứt bỏ hần rồi.

Bởi vì ba nghìn tinh thạch...

Trong lòng tù trưởng, giá trị của hần còn không bằng ba nghìn tinh thạch...

Mất đi lòng tin, cô đơn đến tuyệt vọng, khiến cho thân hình cao lớn của hần cũng oằn đi. Tần Mạc nhìn hần, cảm thấy không còn hứng thú nữa. Giấu đi cảm xúc dưới đáy mắt, y xoay người rời khỏi địa lao.

Chỉ mười lăm phút sau, gã thi hình trực trong địa lao cuối cùng cũng đưa tin đến chỗ Tần Mạc. Tần Mạc đang nghiên cứu những điểm đã được đánh dấu đỏ trên bản đồ, nhìn thấy hần liền bảo: “Nói đi.”

Gã không rõ tính cách Tần Mạc, cũng không dám đoán lung tung, chỉ có thể cúi đầu bẩm báo lại: “Sau khi ngài đi, Barry liền mất hết tinh thần, tôi dùng chút thủ đoạn ngài chỉ bảo, cuối cùng hắn cũng chịu nói. Tay trong của Carter trong bộ lạc ta gồm có năm người, là...”

Tần Mạc nghe xong, hỏi: “Cách liên lạc?”

Gã tiếp tục bẩm báo.

Tần Mạc khoát tay: “Xuống đi.”

Chợt y gọi thiên diện hồ lãnh đạo cục tình báo vào, sau đó đưa danh sách nói: “Không cần dả thảo kinh xà, quan sát bọn chúng, hạn chế không cho bọn chúng liên lạc với người ngoài, giả vờ như bộ lạc ta phong tỏa không giao lưu với nơi khác.”

Thiên diện hồ gật đầu lĩnh mệnh.

Sau đó Tần Mạc tiếp tục triệu tập ba thống lĩnh của quân đội và Haduex của đội điều tra

(Duex), nghiên cứu địa thế xung quanh, vị trí có thể tập kích bất ngờ và phân công vị trí từng người chuẩn bị cho chiến dịch cuối cùng.

Lưới đã giăng, chỉ chờ con mồi sa bẫy.

Bộ lạc Crow.

Đại quân chuẩn bị xuất phát lại bị chuyện này làm lung lạc quân tâm, dù Carter phản ứng rất nhanh, tuyên bố đó chỉ là âm mưu hiểm ác của bộ lạc Yassin, ý đồ chia rẽ mọi người, nhưng chúng có rành rành trước mắt càng thêm củng cố ý nghĩ của mọi người. Huống hồ tính tình ngày thường của Carter cũng rất hà khắc, dù thú tộc thiện chiến cũng không nóng nảy ham chiến như hắn. Vì chưa xuất hiện xung đột, mọi thứ vẫn ở trong vòng kiểm soát.

Nhưng hôm nay đã có mồi lửa bùng lên.

Có điều trong lúc quan trọng như vậy, mọi người chỉ có thể kiềm chế cảm xúc tiêu cực của mình, nhưng tất thấy những nhiệt huyết lúc trước dường như nguội lạnh rồi. Trong lòng Carter hiểu rõ, nhưng chuyện đã đến nước này không thể lui được nữa!

Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt. Tình thế trước mắt cũng giống như vậy, nhưng không thể không đánh tiếp. Không biết bộ lạc Yassin còn chiêu nào khác nữa không, chúng không tập kích thì Carter cũng bị Barry làm hỏng việc tốt, không thể bỏ qua được.

Lúc đó lời đồn không phải sẽ được chứng thực sao? Tự thừa nhận mình là tù trưởng không để ý sống chết của tộc dân?

Cho nên dù Carter biết rằng hắn đã đi nhầm một nước, nhưng vẫn không thể dừng tay, chỉ có thể tiếp tục thẳng tiến. Bộ lạc Yassin chỉ là hổ giấy giỏi giương nanh múa vuốt, thực ra không làm nên trò trống gì. Họ dốc hết toàn tộc cũng chỉ là liều chết mà thôi.

Dù tổn thất không thể tránh khỏi, nhưng nhất định sẽ thắng!

Tính toán như vậy, Carter liền phát lệnh tấn công bộ lạc Yassin, chiếm tài nguyên cấp 7!

Khi họ vừa đi, Tần Mạc đột nhiên nhận được một tin mới.

Duex hưng phấn xoa tay, cảm thấy không thể chờ được. Lúc trước đã chuẩn bị kỹ càng nhưng bây giờ lại cảm thấy có chút lo lắng, nhin không được hỏi: “Tù trưởng, chỉ có ba đại đội ở lại bảo vệ tài nguyên, không sợ bộ lạc Crow dốc hết toàn lực ra đánh hay sao?”

Yassin không dự định trực chiến với bộ lạc Crow, họ chia ba đại đội ở lại bản doanh để bảo vệ tài nguyên, cầm chân bộ lạc Crow, mặt khác cho bốn đại đội khác đánh thẳng vào doanh trại quân địch, thêm hai đại đội tập kích tài nguyên của bộ lạc Crow. Yassin đã chuẩn bị chu đáo, phân công rõ ràng, Tần Mạc tự mình

mang binh bảo vệ tài nguyên của tộc, Pak dẫn quân đánh lên lãnh địa của địch, đây chính là hai chiến trận khốc liệt nhất.

Mà hai đại đội tập kích tài nguyên của bộ lạc Crow không phải vì muốn chiếm đoạt, mà là để kéo dài thời gian, giương đông kích tây, sau đó đốt kho lương thực của chúng để gây hiệu quả tâm lý chiến, náo động hai chiến trường còn lại.

Pak không có ý kiến với sắp xếp của tù trưởng. Tuy tù trưởng tự mình dẫn quân nhưng ba đại đội của y là ba đội yếu nhất, làm cho Pak không khỏi lo lắng.

Dù sao tài nguyên là nguồn sống của bộ lạc, nhưng tù trưởng chính là linh hồn của binh sĩ. Nếu nơi này thất thủ, hậu quả tất không thể tưởng tượng được!

Đây là mao hiểm.

Tần Mạc nhướng mi nhìn hấn: “Người nghi ngờ năng lực của ta?”

Pak sửng sốt, sau đó cả kinh, hấn đã phạm vào điều cấm!

Kế hoạch đã xây dựng xong, bây giờ lại không tin tưởng, chẳng phải là muốn làm loạn quân tâm? Tù trưởng hao tâm tổn trí xây dựng uy nghiêm trong tộc, tiêu diệt phản đồ để lấy lại lòng tin của mọi người, còn dùng kế gây nhiễu quân địch. Lời nói của hấn, dù rằng muốn khuyên nhủ tù trưởng đề phòng vạn nhất, nhưng nếu bị người có tâm nghe được, chẳng phải đã trở thành mình không tin tưởng năng lực của y?

Sở dĩ sắp xếp binh lính yếu hơn ở đây, vì mục tiêu của các chiến sĩ chỉ là bảo vệ tài nguyên, kéo dài thời gian, vậy là đã đủ, không cần đánh lui quân địch. Như vậy quan trọng nhất là phải có một chỉ huy mưu trí mạnh mẽ. Mà tù trưởng chính là người phù hợp nhất, có tù trưởng ở đây càng có thể giúp tăng sĩ khí quân binh, làm mọi người thêm phần can đảm.

Quân đội tinh nhuệ nhất được sắp xếp tập kích tốc chiến tốc thắng, tiêu diệt ổ địch, sau đó nhanh chóng quay về chặn quân đội Crow, tiền hậu giáp kích, đánh chó rơi xuống nước.

Nghĩ xong, Pak cúi đầu nửa quỳ xuống: “Là sai lầm của thuộc hạ.”

Tần Mạc nhìn hấn: “Không được để ta thất vọng.”

Pak nghĩ tới tù trưởng tổn hao bao tâm huyết để bảo vệ an nguy cả tộc, cảm xúc dạt dào nói: “Quyết không làm nhục sứ mệnh được giao!”

Bắt đầu trận chiến, Tần Mạc di chuyển tới chỗ tài nguyên của Yassin. Thời Khanh đang ngủ bấy giờ chậm rãi tỉnh dậy, cậu không nghĩ ra, tình hình tới mức này mà mình vẫn ngủ được sao?

Đột nhiên cậu cảm thấy thân thể mình không ổn.

“Tần Mạc, không tốt, cơ thể tôi có vấn đề!”

32. Chương 32

Tài nguyên của Yassin cách lãnh địa của bộ lạc Yassin chừng 10km, hành quân hơn mười phút mới đến nơi, nhưng các đại đội của Yassin đã xuất phát từ tối hôm qua, sáng hôm sau Tần Mạc cũng đuổi đến.

Tần Mạc ở thú hình chỉ cần dùng hai ba phút là đã có thể đến nơi, tốc độ nhanh như chớp. Nhưng trên người liệt báo còn đeo thêm một con gấu trúc ngốc manh be bé, nghĩ đến sự yếu đuối của ai đó, báo ta không thể không chậm lại, thành ra tốn tới tám phút đồng hồ mới đến nơi, nhân tiện phá luôn kỷ lục báo có tốc độ chạy chậm nhất thế giới.

Dù như vậy nhưng Thời Khanh cũng bị gió quét tới xây xẩm cả người, dù ngồi trên lưng báo ít xóc nảy, nhưng cậu trông như đứng ở trước mũi thuyền không chắn gió, lông khắp người xù lên như quả cầu. Khi

đến nơi Thời Khanh còn chưa tỉnh hẳn, chỉ cảm thấy mơ màng không thoải mái, đến khi cậu tỉnh táo lại mới thấy cơ thể mình hôm nay rất khác thường. Vừa gọi Tần Mạc, cậu đã bắt đầu xảy ra phản ứng.

Cơ thể cậu dần dần lớn lên, dường như có dấu hiệu kháng ấu hóa được, sau đó Thời Khanh liền biến thành hình người. Tần Mạc cũng vội chuyển hóa đứng lên ôm cậu vào lòng, vừa cúi đầu nhìn cậu, y vừa nhíu mày.

Thiếu niên trong lòng y hai má ửng hồng, trong mắt có hơi nước quẩn quanh, làm cho đôi mắt trong veo sáng ngời trở nên mị hoặc hấp dẫn khôn lường, đôi môi nhạt màu vì nhiệt độ được nhuộm thành màu hồng phấn, cong lên quyến rũ, làm người ta muốn gặm cắn.

Vừa nghĩ như vậy, Tần Mạc cảm giác được trong lòng mình chợt xao động, dã tính và sức mạnh cuộn cuộn dâng lên trong cơ thể, nóng rực như núi lửa muốn bùng nổ. Y khẽ áp chế phản ứng cơ thể xuống, nói nhỏ: “Có lẽ là dao động lần thứ hai, cố chịu một lát.”

Thời Khanh nghe xong cũng hiểu được, Moya đã phổ cập cho cậu rồi, tuy cậu cảm thấy xuyên vào cơ thể này quá là nhỏ, nhưng chuyện đã rồi chỉ có thể cố gắng giải quyết, cho nên nghiêm túc nghe lời.

Á thú bình thường dao động lần hai sẽ mãnh liệt hơn lần một một chút, nhiệt độ cơ thể dâng cao, giống như dùng thuốc kích thích vậy, sẽ nóng, rất nóng, cực kỳ nóng... Nhưng không kéo dài, chừng mười phút sẽ lắng xuống. Bình thường đều đến vào ban đêm, sau đợt dao động cơ thể thường tỉnh táo, không thể ngủ tiếp được.

Nhưng cơ thể của Thời Khanh không giống như thế, vừa sáng sớm đã gặp phải dao động, may mà Moya đã nhắc dao động của cậu sẽ mãnh liệt hơn mọi người một chút, cần phải chú ý. Khi đó Thời Khanh vừa nghe vừa thầm rủa, tuy kiếp trước của cậu là nai con

(mọi người hiểu đó)

, nhưng thời đại Internet như vũ bão, cậu cũng từng coi qua một chút, cho nên đại khái vẫn hiểu. Cái dao động kỳ này, nói trắng ra chính là uống lộn thuốc kích thích!

Tuy rằng Thời Khanh chưa từng uống thuốc kích thích, nhưng đọc nhiều truyện như vậy, cái này cơ hồ là quyển nào cũng có, hoặc nam chính uống nhầm hoặc nữ chính ăn phải, cũng có thể là nữ thứ nuốt trứng... Ăn xong rồi tất nhiên sẽ ầy ầy ầy ầy. Mỗi lần đọc tới đây cậu đều có cảm giác nghi ngờ, hiệu quả dữ vậy sao? Còn phải... nghiên cứu chứng minh thêm.

Ai ngờ tuy kiếp trước cậu chưa từng trải, rốt cuộc bây giờ cũng dính chương rồi.

Thời Khanh tỏ vẻ mình không sao hết, còn bình tĩnh nói với Tần Mạc, “Yên tâm, để tôi ngồi xuống một chút, có mười mấy phút thôi, qua nhanh lắm.”

Sau đó cậu còn làm bộ thoải mái hỏi thăm: “Đội quân của Carter đã xuất phát rồi, anh đi trước đi, để tôi ở lại...”

Ánh mắt Tần Mạc nhìn cậu đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Thời Khanh nhạy cảm phát hiện, đằng hắng một tiếng rồi mới nói tiếp: “Tất nhiên nếu anh ở với tôi một chút cũng tốt.”

Tần Mạc chau mày nói: “Ngồi yên.”

Thời Khanh không lên tiếng nữa, thực ra là cậu không thể nói tiếp được, vì ngay sau đó một luồng khí nóng lan khắp người làm cậu trở tay không kịp.

Lúc đầu là cảm giác ngọt ngào bức bối, như bị nhốt trong phòng xông hơi, nóng không thở nổi, sau đó đầu óc choáng váng, nhiệt độ bên ngoài dâng cao đến mức làm cậu muốn chạy trốn. Sau đó nhiệt độ trong cơ thể cũng tăng lên, Thời Khanh càng lúc càng khó chịu, lực phủ ngũ tạng nóng như thiêu đốt, cơn nóng bức dâng lên đỉnh đầu, vừa nóng vừa tê dại như bị điện giật, ngứa ngáy khó nhịn.

Không thể trốn được.

Lúc này Thời Khanh không thể giả vờ bình tĩnh, cậu không ngồi yên một chỗ, bực bội đứng dậy đi qua đi lại, cuối cùng tự xé cổ áo của mình. Quần áo rộng rãi bị cậu kéo hơn nửa khỏi người, nhưng vẫn cảm thấy nóng như trước, chỉ hận không có ít nước đá ở đây giúp cậu hạ nhiệt.

Chết tiệt một điều là không biết vì sao, đột nhiên cậu cảm thấy một mùi hương khoan khoái thanh mát khó tả, giống như mùi kem ngọt mát trong ngày hè chói chang vậy, vừa có thể giải khát, cũng có thể dập tắt ngọn lửa dưới đáy lòng.

Thời Khanh nhin không nổi, quay đầu tìm kiếm mùi hương đó, sau đó cậu nhìn thấy Tần Mặc, gương mặt xa lạ, đôi ngươi đen nhánh quen đến không thể quen hơn, lúc này cậu vẫn còn lý trí, biết y là kí chủ nhà mình, là nam nhân, dù đẹp hơn nữa thì... Nghĩ đến đây, thoáng chốc Thời Khanh nhìn thấy Tần Mặc, là Tần Mặc chứ không phải Aleck, gương mặt hoàn hảo đến không tì vết, đẹp đến làm người ta kinh thán, làm người ta động lòng.

Vừa nghĩ vậy, cậu cảm thấy không thể không chế được mình, trong đầu bị hơi nóng đun tới bốc hơi, liếc nhìn về phía người kia qua làn sương mờ ảo. Thời Khanh lại gần y, ma xui quỷ khiến cậu kiễng chân vươn lưỡi liếm lên cần cổ trắng nõn kia, còn chưa kịp cảm thán mùi vị tan ra trên đầu lưỡi, cậu đã cảm thấy mình bị khóa chặt trong vòng tay đó. Nhưng Thời Khanh không thấy đau, chỉ cảm thấy gần gũi như vậy rất thích, rất thoải mái, thích đến tận xương tủy!

Moya là bác sĩ quân y, trong lúc chỉ huy trợ thủ sắp xếp đồ đạc đột nhiên ngửi được một mùi hương ngọt lịm, sau đó nhìn thấy hùng thú xung quanh đều trở nên mê muội khát vọng. Trong lòng giật thót người, chắc chắn xảy ra chuyện rồi!

Anh ta không nhìn đã lập tức chạy đến chỗ tù trưởng, đến lúc đẩy cửa ra nhìn thấy cảnh Aleck và IL đang quần quýt lấy nhau. Mà mùi hương mãnh liệt trong phòng lúc này có thể làm cho tất cả hùng thú nổi điên, nhất định là dao động lần thứ hai!

Phải cách ly IL, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn!

Moya vừa muốn mở miệng, Tần Mặc đã ngẩng phắt lên nhìn anh ta, âm thanh khàn đục mà kiềm chế: “Cút!”

Ánh mắt này nóng rực đến đáng sợ! Moya bị ảnh hưởng toan mở miệng giải thích, lại bị Tần Mặc quát: “Đừng để ta giết ngươi.”

Sát khí làm Moya đổ mồ hôi ướt đầm lưng, nhưng dù sao IL cũng là bạn tốt của anh, anh không thể để cậu bị phá hủy như vậy. Á thú trong giai đoạn này thực sự không thể phát sinh quan hệ, nếu trộm nếm trái cấm sẽ mất đi bảo vệ của thần thú, từ từ ủa tàn rồi chết đi. Moya cắn răng, không sợ chết: “Xin ngài, đừng hủy cậu ấy.”

Đồng tử của Tần Mặc rút lại, y kiềm dục vọng mãnh liệt như sóng cả trong lòng, nói: “Ta biết.”

Nếu Tần Mặc không chịu đi, Moya cũng không dám ở lại lâu hơn nữa, sợ lửa cháy đổ thêm dầu thì nguy to. Chuyện có thể làm đã làm, Moya chỉ đành đóng cửa xoay người đi.

Thời Khanh hoàn toàn không biết chuyện vừa xảy ra, cậu hưởng thụ khoái cảm được dán sát trên người Tần Mặc, không lâu sau liền cảm thấy thể này cũng không đủ, không thể giảm bớt bức bối, mà còn vì chiếm được ngon ngọt mà càng thêm tham lam lần tới, miệng lưỡi khô khốc, thân thể ngứa muốn chết, mùi hương truyền vào chóp mũi quyến rũ không thể cưỡng.

Lý trí đã sớm bay xa, Thời Khanh khó chịu vì bị quần áo ngăn cản, giống như tường chắn làm cậu sờ không được. Tất cả tế bào trong cơ thể càng ngày càng thêm khát, kêu gào đòi thỏa mãn. Cậu tuân theo bản năng của mình, bắt đầu xé quần áo. Đến khi quần áo trước mặt không còn, cậu đụng phải một lồng ngực rắn chắc, si mê mà hôn hít...

Tần Mặc giữ chặt hông cậu, lạnh liệt trong mắt cũng bị nham thạch đốt không còn mảnh vụn. Y không tốt hơn Thời Khanh chỗ nào, hoặc chính xác hơn, phản ứng của y ngày càng mạnh mẽ.

Xét cơ thể này, thiếu niên quần áo xộc xệch mê loạn trước mặt là á thú nhà y, y có thể hoàn toàn đề nghị cậu ta xuống, tiến vào, không cần nghĩ nhiều mà đâm rút, nghe âm thanh rên rỉ tuyệt vời, tiếng thét chói tai, cùng bạn lữ duy nhất thăng hoa đến thiên đường tình dục.

Kích thích sinh lý khơi gợi lên những khát vọng nội tâm của y.

Đây là người của y! Của duy nhất mình y! Hai người hấp dẫn lẫn nhau. Cậu thuộc về y, cho y chiếm hữu, điều khiển, dung nhập cậu vào trong cơ thể mình.

Dục vọng độc chiếm đến gần như biến thái điên cuồng, Tần Mặc có thể kiềm được những xao động của cơ thể, nhưng không cách nào dập được những khao khát chấp niệm của bản thân mình.

Tiến vào trong cậu, các người sẽ gần gũi không thể rời xa!

Chiếm hữu cậu, để cậu hoàn toàn thuộc về người!

Dù có phải chết, cũng không bao giờ lìa xa người!

Không phản bội, không vứt bỏ người, luôn nằm ngoan trong lòng bàn tay người!

Đây không phải là khao khát của người sao?

“Tần Mặc, giúp... giúp tôi, tôi chịu không nổi.”

Âm thanh yếu ớt của Thời Khanh truyền vào trong tai y, như mời gọi, như khiêu khích, kéo y trở về từ vực sâu điên cuồng. Tần Mặc nhắm mắt, kìm lại tâm ma của mình, khống chế bản thân không đẩy người kia xuống giường, khàn giọng đáp: “Nhanh thôi, Thời Khanh, nhịn chút nữa thôi.”

Chỉ mười phút ngắn ngủi lại như một ngày bằng cả năm.

Sau đó Thời Khanh rốt cuộc cũng tỉnh lại. Cuối cùng cũng thoát khỏi nóng bức khó chịu, Thời Khanh nhũn cả người, vô lực tựa vào Tần Mặc, âm thanh vì kêu to mà trở nên khàn đục: “Tôi... không sao.”

Nam nhân đang ôm cậu cứng người lại. Nghe được âm thanh của Thời Khanh liền đẩy cậu ra, để cậu đối diện với y. Trong con người đen như mực là nhiệt độ nóng cháy đông cứng cả tư duy hỗn loạn của cậu.

Tần Mặc nâng cằm ép cậu ngẩng đầu lên, mạnh mẽ lại bá đạo hôn lên cánh môi hồng nhạt.

Khát vọng đến điên cuồng, ham muốn tới loạn trí, cuối cùng cũng chạm được vào đôi môi ngọt ngào, hương vị còn tuyệt vời hơn cả tưởng tượng, nhưng vẫn không thể thỏa mãn dã thú trong lòng. Càng thêm khát vọng, càng thêm ham muốn, dục vọng bị kiềm nén rốt cuộc cũng giải phóng, y không chút cố kỵ liếm mút toàn bộ khoang miệng của cậu, bá đạo bắt lấy chiếc lưỡi mềm mại, cướp đoạt, giành giật, hận không thể nuốt vào!

33. Chương 33

Nụ hôn này không có một chút nào gọi là ôn nhu, từ đầu tới cuối đều là dã man xâm chiếm, cường thế tác thủ, mãnh liệt như có một ngọn lửa hừng hực bốc cháy, chỉ biết đem tất cả những gì thuộc về mình thiêu đốt đến không còn lại gì.

Cho đến khi Thời Khanh nghĩ là mình sẽ hít thở không thông mà chết, Tần Mặc rốt cuộc cũng buông cậu ra.

Thiếu dưỡng khí đến cực độ làm cả người như nhũn ra, Thời Khanh thiếu chút nữa là mềm oặt mà ngã lên trên đất, may là đại não kịp thời tỉnh táo, bất cứ chuyện tình gì cũng cảnh báo, cho nên cậu mới biết há mồm mà thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Tần Mặc vuốt ve cái lưng nhỏ của cậu, chỉ một nụ hôn căn bản không làm cho y thỏa mãn, đây xem như là món khai vị trước một bữa tiệc thịnh soạn, tác dụng duy nhất là gợi lên cơn thèm ăn, càng làm cho người ta chờ mong đối với bữa ăn chính.

Tần Mặc sống đã rất lâu, tu sĩ cũng không cần cấm dục, y từng có rất nhiều kinh nghiệm, nhưng chưa bao giờ giống như lúc này, khát vọng tràn đầy, chỉ muốn xỏ xuyên qua thân thể của thiếu niên trước mắt, bắt luận hậu quả gì, thỏa mãn dục vọng là quan trọng nhất.

Cuối cùng, thì lý trí vẫn chiếm thượng phong.

Y chỉnh lý quần áo hỗn độn của Thời Khanh xong xuôi, lấy ra một viên thuốc ấu hóa, không một tiếng động đưa đến trước miệng cậu.

Thời Khanh giờ này khắc này, nhìn viên thuốc kia thì có cảm giác giống như thấy được cứu tinh, cậu thật lòng không hề nghĩ tới, đồ vật siêu cấp đáng ghét lúc trước, giờ đây lại trở nên vô cùng đáng yêu.

Không hề có chút do dự, Thời Khanh một hơi nuốt luôn.

Sau khi biến thành gấu trúc nhỏ, cậu cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, tuy rằng trong đầu toàn là loạn thất bát tao, nhưng thân thể giờ phút này thật sự rất mỗi mệ, ánh mắt mở a mở, mở nửa ngày, rốt cục cũng nhắm lại ngủ say.

Duex nghe nói Tần Mạc mang theo IL thì gã hốt hoảng chạy tới, chạy đến để báo cáo tình hình, trên đường đi còn hung hăng khinh bỉ một phen. Móa nó! Tù trưởng yêu thương tiểu IL như thế, đi đâu cũng mang theo không rời, vậy thì chờ đến khi IL thành niên, còn có thể xuống giường được sao?

Lúc này còn chưa có nệm qua tư vị, mà đã coi trọng như vậy, nếu hai người giao phối xong, hắc hắc hắc, tù trưởng à không phải là ngài, cả ngày đều ngậm người ta trong miệng đó chứ!!!

Á thú nhân chuyên thuộc cùng với hùng thú độ phù hợp siêu cấp cao, năng lực trấn an xao động cũng cực mạnh, cho nên nếu tù trưởng và IL ây ây ây ây, tuyệt đối so với khi cùng Amia còn thích hơn gấp trăm lần.

[học theo Đóm để vậy cho nó chong xán]

Ai~~, không biết Ha Duex ta chừng nào mới có thể thử nghiệm một lần cảm giác này, Hú hú hú hú, á thú nhân đã thành niên của ta sao còn chưa nhảy vào vòng tay ôm ấp này chứ!

Gã một đường hỏa tốc chạy như điên, sau khi vào phòng nhìn thấy Tần Mạc, Duex đồng học thân là đệ nhất trình thám của bộ lạc, chuông báo động hú lên mãnh liệt.

Áp suất thật thấp!

Hỏa khí thật to!

Cái quái gì vậy, không phải đồn đãi tù trưởng và IL tình cảm rất ngọt ngào hay sao? Không khí như vậy là chuyện gì đây? Thật dọa người $\Sigma(\circ\circ|||)$!

Ngay sao đó, mũi cầu của Duex cũng phát huy tác dụng của nó, khí tức dao động trong phòng giống như hỏa tiễn bay vọt vào trong mũi của gã, vừa ngọt ngào, lại thơm thơm, là loại khí tức làm cho tất cả hùng thú ngửi thấy đều mặt đỏ tai hồng!

Cho dù lúc này đã tan đi rất nhiều rồi, Duex cũng không ngại mà bắt đầu tưởng tượng miên man. Trời ạ!!! Mùi hương thật say lòng người. Ta cứ muốn chết luôn ở căn phòng này.

Mắt thấy gã muốn nằm vật xuống đất mà ăn vạ, một đạo ánh mắt lạnh băng đem gã từ không gian ấm áp ngọt ngào đầy hương thơm lôi ra. Duex giật mình hốt hoảng, mãnh liệt tỉnh táo lại.

Cái quái gì vậy, khí tức này... Có phải phát ra từ IL trong lần dao động thứ hai hay không?

Phắc, tù trưởng này giờ vẫn canh giữ bên người IL? IL... IL không có việc gì chứ!

Gã nhanh chóng giương mắt, nhìn thấy IL đang ngủ say, mới yên lòng, nhưng ngay sau đó lại sợ hãi.

Ông trời của ta ơi, tù trưởng vậy mà có thể hold được! Vừa rồi chỉ là khí tức còn dư lại thôi mà đã khiến hùng thú như gã bị mê hoặc đến ‘trần trê ham muốn’, vậy thời điểm đang dao động, hương vị kia còn nghịch thiên cỡ nào a? Tù trưởng làm cách nào mà có thể nhẫn nhịn được?

Giờ phút này tình cảm kính nể của đồng chí Duex đối với tù trưởng của gã quả thực giống như là sông Hoàng Hà trần trê lênh láng, cuộn cuộn ba đào, mãnh liệt mệnh mông, quả thật vọt thẳng lên cao không thể vãn hồi!

Công phu nhẫn nại này cường đại biết bao nhiêu, tình cảm này mãnh liệt chân ái biết bao nhiêu... Từ từ!

Duex đồng học bỗng nhiên ý thức được một vấn đề phi thường nghiêm trọng, tù trưởng nhẫn nhịn như vậy... cho nên tâm tình giờ phút này... Chết ta rồi, tuyệt đối sẽ hắc ám tới cực điểm.

Mà gã còn ngu ngu ngơ ngơ đưa lên cửa, là tới tìm chết hay sao?

Cũng may Duex cũng không có ngốc, gã không dám chọc tới vẫy ngược của y, nhanh chóng báo cáo tin tức để kéo đi cừu hận của đại Boss: “Tù trưởng! Bộ lạc của Carter đã tới cách đây ba trăm dặm!”

Một câu nói kia thành công cứu Duex.

Tức giận của Tần Mạc cũng tìm được chỗ phát tiết.

“Đi!” Âm thanh của tù trưởng thâm trầm khàn khàn làm Duex run rẩy cầm cập, ton tót đi theo phía sau, đồng thời trái tim cũng nhảy nhót như điên, gã yên lặng tiếc thương Carter đồng chí, người hãy ngoan ngoãn thừa nhận lửa giận của tù trưởng đại nhân đi! A-men!

Thời điểm Carter chạy tới nơi chứa tài nguyên của bộ lạc Yassin, nội gián vẫn luôn ẩn núp tại lãnh địa Yassin rốt cục thoát khỏi phong tỏa, truyền ra tin tức.

Nhìn tư liệu trên tay, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Như hắn sở liệu, Aleck quả nhiên sớm đã phòng bị, suốt đêm qua triệu tập cán bộ tiến hành bố trí quân sự.

Bất quá thực rõ ràng, bất luận là Amia hay là Barry đều không để lộ tin tức, cho nên Aleck không thể nào phán đoán Carter đến tới cùng là đánh lên chỗ nào, bởi vậy đem quân đội phân tán, một nửa canh giữ ở lãnh địa bộ lạc, một nửa đóng ở khu vực tài nguyên.

Nhưng nếu như vậy, thì Yassin thua là cái chắc.

Phải biết, tuy rằng Yassin và Crow đều là bộ lạc cao cấp, nhưng bộ lạc Crow giàu có đã ba đời rồi, tài nguyên thì sung túc, sĩ binh thì thuần thục từ sớm, sức chiến đấu so Yassin cao hơn rất nhiều.

Cũng bởi vì như thế, Carter mới nín kéo Yassin không tha, ý đồ gồm thu tóm bộ lạc cao cấp này.

Vốn là sức chiến đấu có chênh lệch, Aleck còn ngu xuẩn phân tán binh lực của mình, cứ như vậy vô luận hắn công kích bên nào, cũng có thể đánh bại dễ dàng.

Carter lại cảm thấy chắc ăn mười phần, chỉ cần công chiếm bộ lạc Yassin, chiếm cứ tài nguyên cùng á thú nhân, chắc chắn tộc dân của hắn sẽ lại thờ phụng hắn y như thần linh, sẽ không còn băn khoăn sự tình của Barry nữa.

Xét cho cùng, chỉ có thắng lợi cuối cùng mới là thắng lợi chân chính, một chút sỏi đá nhấp nhô trên đường có tính là cái gì đâu?

Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng thời điểm gần tiếp cận nguồn tài nguyên, hắn vẫn phải trình sát đi dò la xem binh lực của đối phương.

Chờ đến khi trình sát trở về, đem theo tin tức càng làm cho hắn vô cùng vui vẻ.

Tất cả chỉ có ba đại đội! Aleck chắc là ngủ riết ngu, tự nhận không địch lại cho nên chấp tay chịu trời đây sao?

Carter đè nén hưng phấn, bất giác suy nghĩ, Yassin không yếu ớt như vậy, chẳng lẽ còn có âm mưu gì khác?

Hắn suy nghĩ thật lâu, sợ có trá nên phái trình sát đi tra xét một lần nữa, thế mà vẫn thu về tin tức không sai biệt.

Carter trầm tư trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định phát binh tiến công!

Cho dù Aleck có âm mưu thì thế nào, tài nguyên mà chỉ có ba đại đội canh chừng, yếu ớt giống như một tờ giấy mỏng, quân đoàn của bọn họ nháy mắt có thể trực tiếp vọt vào, chiếm lĩnh tất cả.

Chiếm lĩnh tài nguyên, cho dù Aleck có ngàn vạn kế hoạch khác, thì như thế nào?

Đây là một cơ hội, hắn nhất định phải nắm chắc!

Hắn hoàn toàn không ngờ tới, tin tức mà hắn nhận được toàn bộ đều đã an bài trước hết rồi. Lỗ tai cùng con mắt của hắn đều bị bịt kín, còn tự cho là mình tai thính mắt tinh thấy rõ ràng tất cả, thật không biết là mình bị người ta gài bẫy đưa vào tròng.

Chờ đợi hần, chính là bắt ba ba trong hũ.

Nhóm hùng thú của Yassin dấy lên lửa giận!

Ngoại tộc xâm lấn, ý đồ công chiếm nguồn tài nguyên của bọn họ, đây là địa phương so với tánh mạng còn trọng yếu hơn, là sinh tồn căn bản của bọn họ, bất luận ai mà muốn xâm chiếm nó thì đều không thể tha thứ!

Bọn họ là chiến sĩ dũng mãnh, là người thủ vệ không sợ sống chết, vì bộ lạc, bọn họ nguyện đầu rơi máu chảy!

Chiến đấu hết sức căng thẳng, nếu nói nhóm hùng thú giờ phút này cảm thấy can đảm, nhưng khi bọn họ nhìn thấy tù trưởng của mình dẫn đầu lao ra, ngọn lửa trong lòng càng cháy hừng hực!!!

Đây chính là thần thú ánh sáng mà được thần chi thánh thú khen tặng!

Tốc độ của liệt báo quả thực nhanh như thiểm điện! Chớp mắt đã phóng tới trận địa của địch nhân, nháy mắt xé mở một lỗ hổng, lợi trảo đi đến đâu thì toái tâm phong hầu đến đó, máu tươi trở thành trang sức vô cùng diễm lệ, vẽ ra từng đoạn từng đoạn ánh sáng màu đỏ, nhưng mà tốc độ liệt báo thật sự quá nhanh, nhanh đến tựa hồ máu kia không thể dính vào người y.

Nếu chỉ một đánh một kích rồi lui về thì chẳng nói làm gì, thế mà y lại duy trì càn quét liên tục, dưới bầu trời đầy huyết ngọc, cuồng quét hết năm đại đội của địch quân, làm suy yếu binh lực địch nhân trên phạm vi rộng lớn xung quanh, đồng thời dọa bọn họ sợ tới vỡ mật dập gan.

Đây quả thực chính là tử thần đang giơ lưỡi hái thu gặt tánh mạng người khác!

Carter đã sớm biết uy danh của Aleck, nhưng thật sự không nghĩ tới y cường đại đến tình trạng như thế, khí phách bạt này, sức chiến đấu kia, cũng xếp vào hàng thứ nhất thứ nhì trên toàn bộ đại lực thú nhân.

Chỉ mới khai chiến mà tổn thất mất năm đại đội, sắc mặt Carter hết sức khó coi, bất quá hần vẫn có thể bảo trì trầm tĩnh, lần này khuyênh sào xuất động, trừ bỏ các thủ vệ trụ cột ở lãnh địa và nguồn tài nguyên, mười lăm đại đội chiến đấu đều xông vào nơi này .

Tuy rằng tổn thất mất năm đại đội, nhưng bọn hần vẫn còn mười đại đội, đối mặt với ba đại đội của Aleck, cũng xem như là áp đảo về số lượng.

Huống chi Aleck dù sao cũng chỉ có một người, dù cho khoa trương như thế nào, hiện tại cũng phải đến cực hạn rồi!

Lần này quả thực như Carter suy nghĩ, sau công kích cường thế ban đầu, đối phương rõ ràng yếu thế hơn, tuy rằng so với trong tưởng tượng còn mạnh hơn một chút, nhưng chỉ cần tốn chút thời gian, công phá phòng vệ là chuyện sớm muộn.

Hần vừa mới có được chút cảm giác thượng phong chiếm cứ, ngay sau đó lại được một tên lính đưa tin đem đến tin tức làm hần đảo điên ngũ tạng lục phủ.

“Người nói cái gì? Lãnh địa bị tập kích?”

Tên lính đưa tin sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn là kiên trì nói: “Nguồn tài nguyên cũng bị tập kích.”

Carter nổi giận, tay vung lên đem cái bàn trước mặt bóp thành phần: “Không có khả năng! Aleck làm sao có binh lực như vậy? Y sao dám đi đánh lên bộ lạc của chúng ta?!”

Tên lính đưa tin nhỏ giọng nói: “Bên nguồn tài nguyên cấp báo, tập kích chỉ có hai đội nhân mã.”

Carter trong lòng lộ bộ một tiếng.

Hai đội! Chỉ có hai đội!

“Lãnh địa thì sao?”

“... Năm đội.”

Carter ngây ngẩn cả người, băng hàn từ đáy lòng dâng lên, hẳn cuối cùng đã biết, bản thân đang bị người ta đùa giỡn .

To gan như vậy, mạo hiểm như vậy... Aleck này... Đây quả thực là điên mất rồi!

Carter ngã ngồi ở trên ghế, hẳn biết đại thế đã mất.

Mưu sĩ bên cạnh cũng nghe xong tất cả mọi việc, trong lòng hoảng hốt, nhưng vẫn cường chống mà bày mưu tính kế: “Tù trưởng! Chúng ta lập tức buông tha tài nguyên của Yassin, nhanh chóng trở về, nhất định có thể giành lại lãnh địa!”

Carter hừ lạnh: “Trở về? Năm đội quân tinh nhuệ nhất đánh lén thủ vệ lãnh địa bạc nhược, thì cần chi nhiều thời gian? Cho dù chúng ta lui về lãnh địa, thì cũng sẽ bị người ta tiên hậu giáp kích, triệt để đánh tan!”

Mưu sĩ vừa nghe, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Carter yên lặng hồi lâu, rốt cục đứng lên, mắt lộ hung quang: “Phong tỏa tin tức, không để cho tin tức nguồn tài nguyên và lãnh địa bị tập kích nói ra ngoài, toàn quân hùng hực sĩ khí, chuẩn bị liều chết một phen!”

Nếu lui không thể lui, hẳn cứ xông về trước mà mở đường máu!

Chỉ cần có thể chiếm lĩnh nguồn tài nguyên của bộ lạc Yassin, chỉ cần có thể giết chết Aleck, thì nhất định có thể nghịch chuyển chiến cuộc!

Thời Khanh vừa mới tỉnh lại, một màn trước đó tựa như một thước phim điện ảnh chiếu chậm, xoẹt xoẹt qua đầu của cậu.

Tần Mạc hôn cậu.

Hôn cậu.

Cậu.

Cậu.

Móa! Cậu cùng một người nam nhân hôn nhau !

Tiểu gấu trúc cọ cọ ngồi xuống, lỗ tai không tự giác run rẩy, nhìn thấy Tần Mạc giống như là nhìn thấy địch nhân.

Nhưng ngay sau đó đồng tử của cậu co lại, bị máu đỏ tươi phía trước bao phủ tầm mắt.

Âm thanh mềm mại của tiểu gấu trúc vang lên trong đầu Tần Mạc: “Người bị thương?!”.

34. Chương 34

Carter không muốn sống liều chết một trận, hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Toàn quân trở nên kích động, tất cả hùng thú trong đội quân đều kích động cường hóa, thao tác này cũng không tính là quá khó, nhưng rất mạo hiểm. Hùng thú sau khi cường hóa trở nên kích động, sức chiến đấu siêu phàm, lấy một địch mười vẫn dễ như chơi, nhưng sau khi kích động qua đi, thì tiến vào thời kỳ suy yếu, chỉ một tiểu thú cũng có thể đánh ngã. Cho nên mới nói, kích động cường hóa tình hình chung chỉ có một tiểu đội tiến hành, để đánh bắt ngờ binh lực bên kia. Sau khi cường hóa qua đi thì thay một đội khác, cứ như vậy đến đội cuối cùng thì đội đầu đã nghỉ ngơi đủ. Nhưng nếu muốn cường hóa thì yêu cầu cần phải có đại lượng tài nguyên, được vật dư thừa cùng với sự trấn an của á thú nhân, mà đây lại đang hành quân gấp rút, nên khó mà thực thi được.

Bởi vậy Carter hành động lần này, đúng thật là đang liều mạng.

Hoặc là thắng, hoặc là chết, hoàn toàn không có đường lui.

Bất quá từ đó cũng chứng minh rằng, Carter quả thật không hổ là tù trưởng của bộ lạc cao cấp, điểm khí phách này vẫn phải có, tuy rằng nhìn qua thực mạo hiểm, nhưng đối phương chỉ có ba đại đội, mười so sánh với ba, bọn họ mà cho kích động cường hóa toàn quân, thì cứ như là một trăm so sánh với ba, không dám nói nháy mắt đột phá phòng vệ, nhưng chỉ cần cẩn thận, thì thời gian toàn quân kích động cường hóa mà đột phá vòng vây thì khẳng định không thành vấn đề gì!

Chiếm lĩnh được tài nguyên, thì có thời gian để tu chỉnh lại đội ngũ, lợi dụng đại lượng tài nguyên cùng được vật dư thừa, lại cướp đoạt á thú nhân của đối phương, không chừng có thể đuổi kịp cước bộ trước đó của bộ lạc Yassin, xoay chuyển cục diện.

Hắn đã suy tính rất tốt, nhưng đến khi thực hiện thao tác mới phát hiện, binh lính của bộ lạc Yassin đích thật là khối xương cứng!

Mà Aleck lại là một tên chiến sĩ cường hãn vô cùng, cho dù không trở nên kích động cường hóa mà vẫn có thể cùng hùng thú cường hóa chiến đấu, vả lại còn lấy một địch ba mới đáng sợ, nếu như á thú nhân chuyên thuộc của y trưởng thành, có thể cường hóa, chắc chắn lực lượng rất kinh người.

Carter không khỏi nghĩ đến, nếu là lần này có thể sống sót, hắn vô luận trả cái đại giới gì, đều phải đem á thú nhân chuyên thuộc của Aleck giết chết!

Bởi vì hùng thú sau khi cường hóa thật sự hung mãnh, cho dù là Tần Mạc cũng phải bị chút thương tích, đương nhiên là bởi vì y lúc nào cũng muốn dẫn theo Thời Khanh bên cạnh, nếu y đồng ý đem á thú nhân của mình buông xuống, tự do chiến đấu thì chắc chắn sẽ không chút nào thương tích.

Mà sau khi Thời Khanh tỉnh lại, nhìn thấy chính là cánh tay trái của Tần Mạc bị thương, máu tươi ồ ồ chảy ra, miệng vết thương xé rách huyết nhục bên ngoài, chỉ liếc mắt nhìn qua một cái thì cảm thấy trong lòng không khỏi đau đớn.

Bất quá chút vết thương nhỏ này đối với Tần Mạc mà nói thật sự không đáng nhắc tới, nghe được âm thanh của Thời Khanh, y cũng chỉ bình tĩnh mà nói: “Không có việc gì.”

Nhưng Thời Khanh thì vô luận như thế nào cũng không thể đem tầm mắt dịch khai.

Theo lý thuyết, Tần Mạc tại thế giới của mình gặp rất nhiều đau khổ, những người đó tạo thành thương tổn trên người y so với bây giờ còn nhiều hơn nặng hơn gấp trăm lần. Lúc trước Thời Khanh cũng đã từng nổi giận đùng đùng, nhưng không giống lúc này, trái tim vừa đau đớn vừa xót xa.

Cậu không cách nào miêu tả loại cảm giác này, thật giống như tinh thần cùng thân thể chia lìa, rõ ràng không ngừng mà tự nói với mình, chút thương tích này đối với Tần Mạc mà nói không tính cái gì. Y thậm chí không vì chút đau đớn này mà nhíu mày, bản thân mình cần gì phải lo lắng như vậy.[thương quá (‘)]

Nhưng cho dù có lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, cậu cũng không thể nào đem hình ảnh đó buông xuống được!

Mà Tần Mạc cũng không cách nào ở lâu trong này, bên ngoài cuộc chiến gay gắt, y vừa rồi tiến vào cũng chỉ để truyền đạt mệnh lệnh.

Tuy rằng Carter đi bước này nhìn thì thấy có phần thắng, nhưng hắn lại sơ sót một trí mạng, nếu giờ phút này Tần Mạc đem tất cả quân đoàn bộ đội đang đánh lén lãnh địa bên kia triệu hồi về, thì chắc chắn khi quân đội Crow hết cường hóa, sẽ giống như là những con dê béo mập, chỉ còn con đường chết.

Mặc dù không chiếm lĩnh được tài nguyên cùng lãnh địa thì như thế nào chứ, đội quân của bộ lạc Crow toàn bộ diệt vong, lãnh địa cùng tài nguyên còn không phải vật trong bàn tay sao?

An bài công tác cho lính liên lạc xong, Tần Mạc lại nhanh chóng gia nhập chiến đấu, ba đại đội bên ngoài phải chịu áp lực quá lớn, bọn họ phải toàn lực thủ vệ, cố gắng chống đỡ đội viện quân trở về!

Y sờ sờ tiểu gấu trúc trước ngực, trấn an cậu: “Ngoan ngoan, đừng lộn xộn.”

Không đợi cho Thời Khanh đáp lại, y liền vọt vào cuộc chiến.

Trong lòng Thời Khanh từng đợt chua xót, cậu bắt đầu hiểu rằng, đây chắc chắn là cảm giác mà thân thể này phát ra, bởi vì Aleck là hùng thú chuyên thuộc của cậu, tâm sinh lý của hai người như hai mà một, tựa như thời điểm dao động lúc trước, mãnh liệt đó dường như lan truyền sang cả hai người.

Thời Khanh hít sâu một hơi, ý đồ đem cảm giác xa lạ này áp chế xuống, cậu không ngừng mà trấn an bản thân, Tần Mặc không có việc gì, Aleck không có việc gì, ai cũng không có việc gì, không cần lo lắng!

Nhưng cảm xúc này rất kỳ quái, càng ngăn nó càng mạnh, càng không nghĩ thì càng xuất hiện, càng phiền phức nhưng càng lo lắng, trong lòng từng đợt đau xót, Thời Khanh chưa bao giờ có loại cảm giác này, quả thực muốn điên mất!

Mà lúc này, lại có một con gấu chó chết tiệt đánh về phía Tần Mặc, bởi vì hình thể chênh lệch quá lớn, cứ như từ trên trời ập xuống, cho dù liệt báo nhanh nhẹn né tránh, nhưng móng vuốt của con gấu bụi kia vẫn làm bị thương gò má y.

Máu tươi tí tách rơi xuống, vừa đúng rơi trên mặt nhỏ của tiểu gấu trúc.

Những giọt máu này giống như là nham thạch nóng chảy, nháy mắt kích phát phiền não vô tận trong nội tâm Thời Khanh bùng nổ.

Cậu đã khống chế không nổi! Cũng không muốn khống chế! Cậu chính là lo lắng, chính là sốt ruột, chính là sợ hãi y bị thương! Có thể làm gì bây giờ?

Mắt thấy một con cự hùng xáp tới, tiểu gấu trúc triệt để phần nộ, ánh mắt nhắm chặt, miệng há to, rống giận ra tiếng: “Cút! Cút ngay!”

Bởi vì âm thanh gầm rú này, giọt máu tươi kia lấy tốc độ cực nhanh dung nhập vào thân thể cậu, nháy mắt thì biến mất không thấy tung tích.

Thời Khanh cảm nhận có một cơn nóng rực từ đáy lòng dâng lên, tiếp theo đó thì cổ khô nóng vừa xa lạ lại quen thuộc cũng ập tới.

Cậu không bài xích, không cự tuyệt, tùy theo cổ hận ý đến không thể đem thiêu trụi tất cả thối quết qua toàn thân, ngay sau đó, cậu cảm giác được thân thể đang to ra.

Thoát khỏi trói buộc, thiếu niên tóc trắng miêu nhĩ đứng trên mặt đất.

Cậu có làn da trắng nõn, dáng người tinh tế, dung mạo sạch sẽ thanh tú, rõ ràng cùng với chiến trường tàn nhẫn tràn đầy huyết tinh này vô cùng không hợp, nhưng lại có một loại mỹ cảm quý dị.

Cậu hoàn toàn không nhìn mọi thứ xung quanh, trong mắt chỉ có liệt báo tao nhã khí thế bức nhân bên người.

Quý một gối, cậu ôm lấy cái đầu thật lớn của liệt báo, ánh mắt nheo lại, mang theo thành kính cùng mê luyến không thể nào nói hết, giống như là hiến tế, hôn lên đó.

Vào giờ khắc này, thời gian cứ như là dừng lại...

Ngay sau đó, lấy cậu làm trung tâm, đột nhiên bạo khởi một cỗ khí tức hấp dẫn, quả thực làm người khác điên cuồng!

Lần thứ ba dao động, thế nhưng tại thời khắc quý dị này mà xảy ra!

Lần dao động này, phản ứng so với lần thứ hai là cùng loại, nhưng bất đồng chính là lần dao động thời kỳ phát dục cuối cùng, sau đó thì thành niên, cho nên bây giờ á thú nhân tản mát ra khí vị, chính là hướng toàn thể giới tuyên bố: ta thành niên!

Đồng thời cũng quyền rũ hùng thú thành niên đến sở hữu, tìm kiếm xem có thể gặp một nửa hoàn mỹ còn lại hay không.

Đây là năng lực mà thần thú ban cho, mỗi á thú nhân đều phải trải qua, là thần thú đang nói cho bọn họ biết, thời điểm này người có thể thực hiện nghĩa vụ sinh tồn của mình.

Bất quá á thú nhân phổ thông khí vị khi dao động cũng chỉ có thể ảnh hưởng đến hùng thú trong vòng 3m 4m, và lại trình độ ảnh hưởng cũng không quá cao, chỉ là làm hùng thú độc thân hơi hơi nhộn nhạo mà thôi. Còn đối với hùng thú đã có bạn lữ, lại càng không có chút tác dụng nào.

Cho nên căn bản không đến mức oanh động.

Nhưng thân thể Thời Khanh... lại không giống người thường .

Lần thứ hai dao động của cậu cơ hồ mê hoặc toàn bộ hùng thú trong bộ lạc, khí vị lần thứ ba dao động này, lại càng thêm mãnh liệt.

Mà cậu chẳng biết lý do gì xuất hiện ở địa phương này, lại vào thời khắc này phát động!

Cho dù là Tần Mạc, cũng không khỏi ngẩn ngẩn cả người.

Khoảng cách giữa hai lần dao động là mười ngày, như thế nào lại nhanh như vậy?

Ai cũng không có cách nào giải thích, cho dù là bản thân Thời Khanh, cũng căn bản không biết gì.

Đầu tiên là hùng thú xung quanh Thời Khanh, bởi vì khí tức chí mạng này mà bắt đầu hành động chậm chạp, tinh thần hoảng hốt, bọn họ vô pháp cự tuyệt, không thể kháng cự, mùi vị kia quá tốt đẹp! Không chỉ vọt vào xoang mũi, mà còn xâm lấn thân thể qua từng lỗ chân lông, tiến vào trong tế bào, tạo thành chấn động khiến cho bọn họ cơ hồ mất đi quyền khống chế đối với thân thể của mình.

Chỉ muốn trầm mê, chỉ muốn vĩnh viễn say ngủ trong đó.

Mà sau đó, khí tức mê người này rất nhanh bắt đầu khuếch tán, lan tỏa toàn bộ chiến trường!

Hoàn toàn hỗn loạn!

Triệt để điên cuồng!

Đây là một cuộc chiến đấu mà thú nhân đại lục từ trước tới nay chưa bao giờ gặp phải.

Hùng thú độc thân hoàn toàn mất đi khống chế, mà hùng thú có bạn lữ cũng vô pháp chống cự.

Nói tóm lại, bộ lạc Yassin thì may mắn, hùng thú của bọn họ không trở nên kích động, khí tức mê người này tuy rằng làm cho bọn họ thần trí không rõ, thậm chí cử chỉ điên cuồng, nhưng sẽ không tạo thành thương tổn gì.

Mà bộ lạc Crow lại gặp xui xẻo lớn .

Nguyên nhân do hùng thú trở thành kích động, là nhóm á thú nhân dùng tinh thần lực của mình để thúc ép hùng thú ngưng tụ lực lượng cường đại trong thân thể, do đó mới có thể cường hóa thân thể, tăng cường năng lực.

Mà Thời Khanh tạo thành oanh động, đối bọn họ mà nói là chí mạng .

Bởi vì quá hấp dẫn, không ai có thể cự tuyệt khí tức này quấy rầy tinh thần lực của á thú nhân bên trong cơ thể của bọn họ, từ đó tinh thần lực hồng hóc, lực lượng ngưng tụ cũng thoát khỏi trói buộc, trở nên cuồng loạn hơn rất nhiều.

Căn bản không cần chiến đấu nữa, bọn họ thậm chí còn không thể hành động, chỉ có thể bị động thừa nhận lực lượng mãnh liệt phản phệ từ bên trong ra ngoài.

Chiến trường huyết vũ tinh phong, nháy mắt trở thành một trò khôi hài.

Mười phút dao động đi qua, khí tức cuồng nhiệt từ từ lui tán, nhóm hùng thú bắt đầu khôi phục thần trí, ánh mắt đầu tiên là nhìn đến trung ương, chỉ có một nam nhân duy nhất đứng thẳng —— ôm á thú nhân chuyên thuộc của y.

Hai tai và đuôi đều biến mất, dáng người tiêm gậy, dung mạo thanh tú trắng nõn, á thú nhân mê người này, rốt cục thành niên .

Địch nhân đã sớm tan rã quân lính, trạng thái kích động cường hóa cũng biến mất, bọn họ giống như cá chết mà nằm ngửa trên mặt đất.

Aleck quét mắt qua hùng thú phía sau, bọn họ hoảng hốt mà tỉnh táo lại, như ong vỡ tổ tiến lên, đem đám “cá chết” của bộ lạc Crow một lưới bắt hết.

Đối mặt với quân địch kích động cường hóa, quân địch đông gấp ba mình, bọn họ thể nhưng không hề thương vong mà thắng lợi!

Tuy rằng quá trình thật sự là ngoài ý muốn của mọi người, nhưng kết quả này cũng khiến cho mọi người mừng rỡ như điên.

Thừa thế mà truy kích, nửa đường ngăn lại sĩ binh Yassin đang quay về, tập hợp đánh thẳng vào quê nhà của quân địch, chiếm lĩnh tài nguyên và đồng thời cũng thành công cướp lấy lãnh địa bộ lạc của đối phương!

Cứ như thế dễ dàng mà chiếm lĩnh được một bộ lạc cao cấp, làm cho toàn dân của bộ lạc Yassin sôi trào .

Tên Aleck cùng IL, cơ hồ vang vọng toàn bộ thú nhân đại lục.

Mà nhiệm vụ của Tần Mạc và Thời Khanh, cũng tại giờ phút này viên mãn hoàn thành.

Trở lại không gian hệ thống, trong nháy mắt đó Tần Mạc ôm chặt eo nhỏ của thiếu niên, cúi người hạ xuống một nụ hôn cuồng nhiệt giống như mưa rền gió dữ.

Thời Khanh còn không kịp cảm nhận được khung cảnh xung quanh thay đổi, đã bị động tiếp nhận nụ hôn cuồng nhiệt làm cho tâm thần người khác lay động này.

Lúc đại não kịp thời tỉnh táo lại, thì thời điểm này thật sự không biết nên phản ứng làm sao.

Một tin tức đột ngột vang lên trong đầu của cậu: “Mở ra nhiệm vụ tùy cơ: nhân sinh tồn bản, có hướng kí chủ phát qua hay không?”

35. Chương 35

Nhiệm vụ ngẫu nhiên?

Thời Khanh lập tức lục lại ký ức trong đầu mình, chưa nhớ thì thôi, vừa nhớ lại cậu liền kích động. Cha mẹ ơi! Không ngờ nhiệm vụ ngẫu nhiên chỉ có thể gặp không thể cầu!

Trong sổ tay có dành nguyên một tờ nói về loại nhiệm vụ này. Với nhiệm vụ ngẫu nhiên, cả điều kiện làm nhiệm vụ hay thời gian, địa điểm đều không được tiết lộ, dù bạn đang ở thế giới chính, thế giới nhỏ, thậm chí là đang trong không gian hệ thống cũng không quan trọng. Sau khi nhận nhiệm vụ ,thời gian sẽ được ngưng đọng lại đến khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ được dịch chuyển lại đúng ngay thời điểm cũ. Nhận hay hủy nhiệm vụ là lựa chọn của kí chủ và hệ thống. Trong đó hệ thống được ưu tiên chọn trước, nếu cậu không muốn có thể hủy lập tức. Nếu cậu đồng ý, kí chủ mới được quyết định nhận nhiệm vụ hay không.

Từ giới thiệu của sổ tay-kun, hệ thống/kí chủ nào không nhận nhiệm vụ ngẫu nhiên này, nếu không phải kẻ thù không đội trời chung, thì 100% là nào có vấn đề!

Vì nhiệm vụ ngẫu nhiên nếu thất bại cũng sẽ không bị trừng phạt!

Chẳng những vậy, người làm nhiệm vụ còn được trả trước phí dịch vụ 500 điểm, dù không nhiều nhưng quý ở chỗ cho không. Nhiệm vụ siêu khó cũng chẳng là cái đinh gì, cùng lắm thì thất bại, 500 điểm vẫn vào túi của mình. Nếu may mắn hoàn thành. Chúc mừng! Không chỉ thêm được 3000 – 10000 điểm (quay số ngẫu nhiên) mà còn được thêm quà tặng bất ngờ của hệ thống! Thậm chí có thể nhận được quà tặng giá trị lên tới hơn 10 triệu điểm, cũng có thể nhận được vật siêu quý hiếm không bán trong cửa hàng hệ thống. Tất nhiên cũng có khả năng xui xẻo quay ra hàng dỏm! Nhưng không quay ra cái gì cũng chẳng chết ai, trọng tâm là nhiệm vụ này quá quá quá hấp dẫn!

Tóm lại , nhiệm vụ ngẫu nhiên giống như là quà tặng trời ban, chỉ có những người vô cùng may mắn mới có thể nhận được.

Vậy mới nói, hệ thống/kí chủ nào được mà không nhận ngoài não tàn ra chỉ còn não tàn. Thời Khanh vừa nghĩ đến đây, đột nhiên xuất hiện đếm ngược.

‘Mười, chín, tám, bảy...’

Thời Khanh cuống quýt sợ vọt đến miệng lại bay đi, nhanh chóng nhận nhiệm vụ, tiếp theo liền xuất hiện khung thoại dành cho Tần Mặc. Cậu sợ y không biết ích lợi của nhiệm vụ ngẫu nhiên, liền kích động viết ráo hết lời lái từ nhiệm vụ này một cách tỉ mỉ chi tiết nhất. Cuối cùng còn thêm một câu cậu nhờ, buộc y nhất định phải nhận.

Mà lúc này hai người vẫn còn đang hôn nhau!!!

Tên gốc không tập trung này...

Tần Mặc cắn nhẹ lên đôi môi hồng nhạt làm Thời Khanh không kiềm được rên rỉ, sau đó y nhìn thấy đôi mắt to tròn của người nào đó ánh lên nét bất mãn, tâm trạng y liền trở nên sung sướng. Thời Khanh cố đẩy người kia ra, Tần Mặc chẳng những không chịu buông mà còn ghì chặt cậu trở lại, nghe theo khao khát trong lòng, càng hôn càng sâu, đến khi cậu sắp ngất xỉu mới chọn nhận nhiệm vụ.

Hai người cứ vậy mà xuyên không!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên chỉ có tên nhiệm vụ, không có giới thiệu bối cảnh hay tóm tắt nội dung, cho nên xuyên đến thế giới nào, gặp phải chuyện gì, thậm chí mục tiêu nhiệm vụ cũng chỉ là dấu chấm hỏi. Như vậy càng làm tăng độ khó nhiệm vụ, nhưng mà, không khó như vậy thì làm gì có điểm thưởng cao vút trời? Tất thấy đều công bằng.

Nhiệm vụ này còn có giới hạn thời gian, chỉ có hai ngày, qua hai ngày mà không hoàn thành thì nhiệm vụ sẽ được mặc định là thất bại.

Vậy mới nói bánh bao nhân thịt từ trên trời rơi xuống không phải ai cũng đủ sức ăn.

Đến khi xuyên qua, đầu óc lúng búng của Thời Khanh mới tạm tỉnh táo lại, mới đây thôi cậu vẫn còn chìm trong cảm xúc của thế giới thú nhân, cả cách cư xử hằng ngày với Tần Mặc dường như cũng không bình thường. Thời Khanh tin rằng y cũng giống cậu, chưa thoát ra khỏi vai Aleck, nếu không khi vừa về đến không gian hệ thống cũng không hôn cậu cuồng nhiệt đến mức — Ha ha.

Thế giới thú nhân vượt xa sức tưởng tượng của Thời Khanh. Nam nam yêu nhau không nói, vì beep gì còn có cái thể loại kích thích sinh lý dữ dội như vậy, thiệt là quá điên cuồng.

Hai kiếp cậu đều chưa từng trải qua cảm giác này, nhất là lần dao động thứ hai, thực sự muốn phát điên, giống như bản thân không còn là chính mình nữa.

Nếu đem ra so sánh thì dao động lần thứ hai là do cơ thể, lần thứ ba lại xuất phát từ trong nội tâm cậu... Nghĩ như vậy, Thời Khanh đột nhiên quý dị cảm thấy lần thứ hai tốt hơn nhiều! Ha ha, do mình nghĩ nhiều thôi, cơ thể nội tâm gì đó đều là mây bay, căn bản là do cậu diễn quá đạt, quá nhập tâm! Về thế giới bình thường sẽ bình thường lại ngay! Thứ cậu cần chính là thời gian, Thời Khanh hít sâu một cái, chui ra từ vết rách không gian vào thế giới nhiệm vụ ngẫu nhiên.

Vừa xuyên qua Thời Khanh không khỏi cảm thấy may mắn, dù không có giới thiệu hoàn cảnh nhưng cậu vẫn nhận được ký ức nhân vật nè, thuận tiện cho việc đánh giá tình hình hiện tại. Nhưng chưa kịp nghiên cứu cái này, cả người Thời Khanh liền đại ra.

Cậu... cậu không có mặc quần áo!

Cậu... khóa thân nằm trong chăn!

Cái! Đây! Không! Phải! Vấn! Đề!

Vấn đề chính là, sau lưng cậu vẫn còn một người không mặc quần áo... Còn, còn là nam nhân!

Cha mẹ ơi, rốt cuộc lại chuyện gì nữa, cậu xuyên tới một thế giới nam nam hợp pháp tiếp sao? Sao có thể trùng hợp vậy chứ!

Thời Khanh muốn đập đầu chết đi cho rồi, ngay khi cậu nghiêm túc suy nghĩ mình phải làm thế nào để thoát khỏi hoàn cảnh khó xử này, âm giọng khàn khàn mới tỉnh của nam nhân đằng sau vang lên, “Là ta.”

Thời Khanh sửng sốt, lập tức quay người lại.

Ánh nắng buổi sớm xuyên qua rèm cửa dày chiếu vào trong phòng, hắt lên khuôn ngực rắn rỏi của nam nhân, khăn bông màu xám mềm mại vắt ngang hông, dù đã che được bộ phận quan trọng nhất, nhưng đường cong quyến rũ phần eo lại gợi ra nhiều liên tưởng sâu xa... Thời Khanh không dám nhìn tiếp, cậu ngẩng lên đối diện với Tần Mặc, trông thấy ánh sáng đang nhảy múa trên gương mặt sắc sảo hoàn mỹ đến thò điều khắc gỏi nhất cũng không thể tạc ra của y, cùng một đôi mắt sâu thẳm đến tận vô cùng. Là Tần Mặc, đây là Tần Mặc, không chỉ là linh hồn, mà cả thân thể cũng là của Tần Mặc!

Là thân thể chính chủ sao?

Nhưng nếu chính chủ, làm sao cậu lại có ký ức, hơn nữa, hai người còn bị đẩy đưa vào tình huống xấu hổ này?

Ngạc nhiên xong, Thời Khanh bắt đầu đỏ mặt, gò má ửng hồng có thể so sánh với màu tôm kho tàu hoặc rạng đông ở chân trời ngoài kia...

Tần Mặc luôn chăm chú nhìn cậu, phát hiện được hành động nho nhỏ này, rất... đáng yêu.

Ngoại hình của Thời Khanh rất khá, không phải kiểu đẹp lạnh lùng cách li với mọi người, mà là cảm giác ấm áp làm người ta muốn gần gũi, giống như ánh lửa, nhiệt độ có thể nóng đến thiêu chết nhưng bề ngoài lấp lánh ôn hòa thu hút tất cả ánh nhìn. Dù làm thiêu thân lao đầu vào lửa cũng muốn chết trong vòng tay cậu. Dù bị đốt thành tro bụi, vẫn quyến luyến không buông.

Trong lòng Tần Mặc rung động, khóe môi khẽ nhếch lên, tư thế hai người vốn là đang nằm nghiêng, lúc này y hơi đứng dậy, người đổ về phía Thời Khanh, tay chống hai bên bả vai cậu, từ trên nhìn xuống dưới. Không khí đột nhiên trở nên mờ ám, hơi thở nam tính ập vào mặt cậu làm Thời Khanh cảm thấy... mình bị IL nhập rồi.

Tần Mặc không nói gì, chậm rãi cúi xuống phả hơi thở nóng bỏng vào cần cổ trắng nõn của cậu, đầu lưỡi ấm áp liếm nhẹ xuống làn da phía dưới, như ma cà rồng của bóng đêm say cùng con mồi, chưa muốn lập tức ăn ngay mà từ từ hưởng thụ... Thời Khanh không dám nhúc nhích, cậu cảm nhận được có cái gì đó vừa cứng vừa nóng đặt ngay trên bắp đùi. Cậu sợ mình động một tí sẽ gây ra chuyện lớn!

Mà ngay lúc này, tiếng mở cửa đã cứu vớt đời cậu.

Hai người đồng thời quay đầu lại, nhìn thẳng vào thanh niên tóc đen ở cửa. Người đó có một gương mặt thanh tú, tóc đen mắt đen, da trắng, mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái dễ nhìn.

Hắn nhìn hai người đang quấn nhau trên giường, đỏ mặt há hốc miệng kinh ngạc, “Các cậu... Các cậu... Các cậu...”

‘Các cậu’ nửa ngày cũng không nói thêm được chữ nào. Sau đó hắn đóng sầm cửa đi mất.

Sau khi bị cắt ngang giữa chừng, Thời Khanh vội trốn khỏi Tần Mặc xuống giường tìm quần áo mặc vào.

Sau khi mặc quần Thời Khanh mới có chút cảm giác an toàn, bắt đầu nghiên cứu ký ức của nguyên chủ. Thế giới của nhiệm vụ ngẫu nhiên là hiện đại, tương tự thế giới của Thời Khanh, nhưng cũng có một số khác biệt nhỏ, ít nhất là cậu không biết thành phố mình đang ở là đâu. Nó là một thành phố na ná với Thượng Hải, nhưng tên gọi Hải Thành.

Khoa học kỹ thuật ở đây phát triển cũng tương đối, nhưng thẩm mỹ lại rất kém làm Thời Khanh hơi thất vọng.

Thực ra cậu vẫn mong mình có thể quay lại thế giới cũ, được đứng xa quan sát người nhà của mình cũng đủ mãn nguyện rồi. Ấy... Tâm trạng Thời Khanh thoáng chùng xuống, cậu tự an ủi mình, dù nơi đây vẫn là chốn xa lạ, nhưng không sao, cậu còn rất nhiều cơ hội, nhất định có thể tương phùng!

Chấn hưng tinh thần xong, Thời Khanh lại xem tiếp. Cơ thể của cậu tên là Thời Khanh, mà Tần Mặc cũng là Tần Mặc, người vừa đẩy cửa vào là Tô Nhuế, ba người từ nhỏ đã chơi thân với nhau. Dù tính tình khác

biệt, ngoại trừ Thời Khanh ra hai người còn lại không hề thân thiện hòa đồng chút nào, nhưng gia thế ba người tương đồng, ba đứa trẻ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, dần dần quen thuộc, lâu ngày trở thành bạn tri kỷ.

Sau khi tốt nghiệp đại học, mọi người thừa kế gia nghiệp nhà mình, Tần Mạc và Tô Nhuế đều trở thành giám đốc lớn, chỉ có Thời Khanh vẫn còn xóc nổi. Thêm nữa trên cậu còn có anh trai, Thời Khanh vẫn cứ ngày ngày vui chơi. Tối qua là sinh nhật cậu, mọi người tụ tập lại uống rượu. Thời Khanh uống khá nhiều, đến khi tỉnh dậy mọi chuyện đã trở thành như vậy.

Cậu ôm đầu, chuyện quái quỷ gì thế này?

Sau khi Thời Khanh thay quần áo xong, ngẩng đầu chợt thấy Tần Mạc vẫn còn nằm trên giường, y như lúc trước. Cậu vừa định nói chuyện, đột nhiên đầu choáng váng vô cùng. Giây tiếp theo... Cậu đã trở về giường, trần truồng nằm trong vòng tay của Tần Mạc... Chỉ trong một giây mà quần áo cậu vừa thay đã trở về tủ quần áo, cậu cũng lăn lên giường. Y chang hoàn cảnh lúc vừa xuyên qua, một chút cũng không khác! Hệt như tua băng đĩa CD vậy!

Có chuyện gì xảy ra?

Thời gian bị đảo ngược?!

36. Chương 36

Thời gian bị đảo ngược?!

Thời Khanh theo không kịp. Cậu nghiêm túc nhớ lại những chuyện xảy ra, dù mới năm sáu phút, nhưng rõ ràng lúc ấy Tô Nhuế đã mở cửa, thấy cậu và Tần Mạc đang... rồi kinh ngạc đóng cửa chạy ra, tiếp theo cậu xuống giường mặc quần áo... Chưa mặc áo xong chẳng hiểu sao đã quay lại giường?

Không lẽ những chuyện đó đều là ảo giác? Hoặc chẳng cậu đang nằm mơ?

Nhưng vì sao cảm giác lại chân thật như vậy? Còn nữa, cậu mơ thấy cái tầm xàm ba lớp đó làm gì?

Thời Khanh nghĩ không thông, xoay người nhìn Tần Mạc. Trong mắt y không còn vẻ đùa giỡn lúc trước nữa, hỏi: “Không phải cậu đang mặc quần áo à?” Nói xong còn lấy tay sờ eo Thời Khanh xác nhận thử.

Thời Khanh bị y sờ rất nhột, rụt người lại nói, “Đúng đúng đúng! Tôi vừa đứng dậy mặc quần áo chuẩn bị ra ngoài, không hiểu sao lại quay lại!”

Tần Mạc vừa muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Hai người nhìn nhau ngạc nhiên, lúc này rõ ràng Tô Nhuế trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Tiếng Tô Nhuế vang lên từ bên ngoài, “Thời Khanh! Mau xuống ăn sáng, coi chừng trễ máy bay.”

Tô Nhuế sợ không kịp chuyến bay, sau khi ba người tốt nghiệp, trừ Thời Khanh ai cũng đều rất bận. Nhân dịp sinh nhật Thời Khanh, mọi người cố gắng thu xếp thời gian nghỉ vài hôm đến một quần đảo xinh đẹp du lịch. Vui chơi hai ngày, hôm qua còn say khướt một đêm, sớm hôm nay lại phải lên đường về gấp, dù Thời Khanh rất rảnh rỗi, nhưng Tô Nhuế còn có một hội nghị quan trọng, Tần Mạc cũng phải về chỉ đạo thực hiện dự án công ty.

Đó cũng là lí do mới sáng sớm Tô Nhuế đã đến đập cửa hai người. Thời Khanh là kẻ không biết giờ giấc, đợi khi cậu ngủ tới tự tỉnh thì trời đã sập tối mất rồi.

Thời Khanh theo bản năng đáp: “Biết rồi.”

Trong lòng cậu lại đang nghĩ, hình như có chút vấn đề?

Thời Khanh bước xuống giường mặc quần áo, lần này còn cố tình nhìn đồng hồ, bảy giờ năm mươi lăm phút, không kém một giây. Cậu vừa mặc vừa nhìn Tần Mặc, “Thức đi! Thời gian có hạn đó!”

Tần Mặc không dậy mà ngồi thẳng người dậy. Y trực tiếp lỏa thể bước xuống giường, cả khăn bông che ngang cơ thể cũng trượt dần xuống. Tư thái thông dong tự nhiên, cơ ngực cơ bụng vô cùng rắn chắc, chân vừa thẳng vừa dài, da xanh rau má, thiết là chuẩn tỉ lệ vàng!

Thời Khanh tự nhủ bản thân không được nhìn bậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể kìm lòng đưa mắt ngó bộ phận nào đó.

Sau đó cậu ... Sao cái đó đó của anh vẫn còn đứng hã! Hờ... đầu có cần lớn vậy không! Kích thước này thiết là không khoa học!

Tôn nghiêm đàn ông của cậu bị đả kích nghiêm trọng, người so với người tức chết người mà, đáng người không tính, chỗ đó cũng kém người ta! Khó chịu quá đi!

Hê, trong đầu Thời Khanh chợt lóe một ý nghĩ cực kỳ đáng khinh, không biết cửa hàng của hệ thống có bán thứ gì làm tăng kích cỡ cái này không ha... Khụ... Quá vô liêm sỉ rồi!

Thời Khanh nhanh chóng mặc quần áo, cài cúc hàng hoàng, xong xuôi hết rồi mới ngẩng lên, đồng chí Tần Mặc lại vẫn trơn bóng nguyên vẹn đứng yên chỗ cũ!

Đại ca! Anh muốn gì! Khóa thân vì môi trường sao!

Tần Mặc nhìn thấy Thời Khanh ngó y, hất cằm nói, “Không mặc được.”

Thời Khanh một lúc mới nghĩ ra, thật là, Tần Mặc người ta là một cổ nhân chính gốc, không biết cách mặc quần áo hiện đại ầu cũng là lẽ thường.

“Lại đây giúp ta.”

Nghe giọng sai khiến hết sức tự nhiên của y, Thời Khanh không so đo, nghe lời đến nhặt quần áo rơi dưới đất lên bắt đầu hầu hạ Tần đại tu sĩ mặc đồ. Sau khi mặc xong, Thời Khanh lui về sau ngắm nghía, quần xanh, vest tím quần đen thật là bánh chét người!

Nhưng sau đó Thời Khanh đột nhiên nhớ ra một chuyện. Tuy Tần Mặc là cổ nhân, nhưng y xuyên đến đây thành một Tần Mặc khác, nhận được ký ức của nguyên chủ, chẳng lẽ cái tên Tần Mặc kia tới chuyện vật vãnh như mặc quần áo cũng không biết?

...Bị lừa rồi!

Nhưng bây giờ truy cứu cũng vô nghĩa, mà cậu thì có thể truy được gì từ người kia chứ, Thời Khanh lắc đầu, cuối cùng cũng bước ra khỏi cửa.

Thời Khanh ra ngoài, lúc ấy Tô Nhuế không ở trong phòng. Cậu hơi nản một chút, nhưng cũng không nghĩ gì nữa, đi vào phòng tắm rửa mặt trước. Đến khi bước ra đã thấy Tô Nhuế ngồi chỗ bàn ăn, trên bàn thức ăn đã dọn sẵn. Thời Khanh đi ngang cảm thấy quả thật hơi đói. Cậu ngồi bên bàn, chúc Tô Nhuế một câu ‘Buổi sáng tốt lành’, nhưng hần chỉ ừ hử đáp lại, đến ngược lên nhìn cậu một cái cũng không thèm.

Tần Mặc chuẩn bị xong cũng bước ra, Tô Nhuế gật đầu chào y, một lời cũng không nói. Không khí đột nhiên trở nên gượng gạo, nhưng Thời Khanh cũng không biết nên nói gì nữa chỉ đành im lặng. Dù ở đây hai người và Tô Nhuế là bạn tốt từ nhỏ đến lớn, nhưng hai người cũng không phải nguyên chủ, dù nhận được ký ức nhưng chung quy vẫn không thuộc về nơi đây, chưa thể tự nhiên ngay được, tất cả đều cần có thời gian để thích nghi.

Thời Khanh bắt đầu dùng bữa, buổi sáng là điểm tâm phương Tây tinh xảo đẹp đẽ, mùi vị cũng rất ngon, chỉ có chút khuyết điểm là hơi ít một tí. Thời Khanh cắn hai ba miếng là đã hết, bụng chỉ mới lưng lưng, cậu cảm thấy hình như còn thiếu gì đó. Cậu đảo mắt một vòng nhìn thấy bình sữa trên bàn, nghĩ nên uống một chút để lấp bụng.

Thời Khanh đứng dậy rót sữa, không may kéo nhầm khăn trải bàn, kéo theo chai sốt cà chua ngã sang một bên, vừa ngay chỗ Tô Nhuế đang ngồi, làm sốt cà chua dính đầy người hần. Tô Nhuế đen mặt, Thời Khanh

ngắn người, nhớ ra... tính tình Tô Nhuế vô cùng kỳ quặc, có mấy sở thích không giống ai, mà sạch sẽ quá đáng là một trong số đó.

Áo sơ mi trắng của hắn bị nhuộm thành màu hồng, quần áo không nói, vấn đề là sốt cả chua thắm đầy người hắn, đủ cho Tô Nhuế hận không thể tắm mười lần, lượng sốt cả lần này đủ để hắn ở lì trong phòng tắm trọn một ngày.

Thời Khanh ngập ngừng: “Ây... Tô Nhuế, ngại quá, tớ sơ ý.”

Chuyện này không làm Tô Nhuế trở mặt với Thời Khanh, nhưng gương mặt ngược lên nhìn cậu phải nói là đen như nhọ nồi cả rồi. Lúc Thời Khanh còn đang nghĩ xem làm thế nào để làm vị đại gia này bớt giận...

Cậu lại cảm thấy cảm giác choáng váng quen thuộc.

Không ổn!

Giây tiếp theo đột nhiên cậu cảm giác ngực mình nóng lên, bàn tay to khoác lên lưng cậu bắt đầu không thành thật!

Thôi tàn đời!

Thời Khanh lại quay lại khởi điểm trần truồng trong lòng Tần Mặc...

Bây giờ ai dám nói cậu ảo giác cậu giết đứa đó liền! Cậu rõ ràng còn nhớ mình đã ăn cái sandwich ngon lành đó đó! Thời Khanh ngẩng lên nhìn đồng hồ báo thức, quả nhiên là tám giờ kém năm.

Không phải cậu và Tần Mặc thuận di, mà là thời gian bị đảo ngược, hai người quay về lúc ban đầu.

Nhưng mà vì sao chứ? Vì sao thời gian lại quay lại?

Trong lúc Thời Khanh vắt não ra suy nghĩ, Tần Mặc lại có vẻ thoải hơn nhiều, tay y đặt trên cái eo nhỏ nhỏ vuốt ve da thịt bóng loáng của cậu. Đường cong mảnh mai sờ một chút sẽ bị nhột mà rụt lại, thật thú vị. Thời Khanh không chú ý đến động tác mờ ám của y, quay về phía Tần Mặc đang khỏa thân để thăm hỏi, “Anh nói coi chuyện này có quan hệ gì với nhiệm vụ của chúng ta không?”

Nhân sinh tồn bản, có thể lưu giữ, cho nên cũng có khả năng quay lại?

Tần Mặc lúc trước vẫn đang băn khoăn, nhưng kết hợp với ký ức của Tần Mặc ở thời đại này, y cậu cảm thấy dường như mình đã hiểu ra gì đó.

Bây giờ hai người đang là đối tượng được ‘tồn bản’, mà người đang giữ ‘nhân sinh tồn bản’ có khả năng xoay thời gian theo ý thích?

Thời Khanh vừa nghĩ đến đây, sắp đột phá được chân tướng đột nhiên âm thanh gõ cửa vang lên.

Giống như lần thứ hai đến đây, Tô Nhuế không đẩy cửa ra mà chỉ đứng ngoài gọi hai người thức dậy. Thời Khanh cảm thấy nghi hoặc dường như có chỗ nào không đúng, đang suy nghĩ thì Tần Mặc liền chỉ ra cho cậu, “Lần này lời hắn không giống với lần trước.”

“Hửm?” Thời Khanh nhìn y, “Khác chỗ nào?”

“Thiếu một chữ ‘mau’.”

Thời Khanh sững sốt, nhớ lại hình như là vậy, lần trước Tô Nhuế bảo ‘mau xuống ăn sáng’, bây giờ chỉ còn ‘xuống ăn sáng’? Cậu tự thấy trí nhớ mình cũng rất tốt, nhưng mấy thứ lật vặt này ai mà nhớ nổi chứ. Thời Khanh dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn Tần Mặc, cái thể loại gì mà có thể nhớ kỹ từng câu từng chữ thế này? Chúc năng paste của máy tính sao?

Thời Khanh hoàn toàn tin tưởng Tần Mặc không mấy may nghi ngờ, ai đó có rất nhiều khả năng vượt ngoài tưởng tượng của cậu, thêm một cái nữa cũng không nhiều.

Từ chỗ khác nhau đó, Thời Khanh không khỏi hướng suy nghĩ về phía Tô Nhuế, có khi nào vấn đề xuất phát từ cậu ta? Thủ tướng tương, mặc dù Tô Nhuế là bạn tốt của hai người, nhưng hoàn toàn không biết mối quan hệ của Thời Khanh và Tần Mặc, nên lần đầu tiên hắn đẩy cửa vào nhìn thấy hai người quần quýt

nhau, nhất định nhìn tới đui mắt, lại bối rối không biết làm sao. Nhưng hai người là bạn tốt của hắn, hắn không thể cứ mãi im lặng, cho nên quyết định xoay thời gian lại, vờ như không biết gì hết.

Cho nên lần thứ hai hắn mới gõ cửa mà không đẩy cửa bước vào.

Đã qua được một cửa, nhưng Tô Nhuế là ai? Hắn là một kẻ cuồng sạch sẽ theo chủ nghĩa hoàn hảo lại còn mắc thêm chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, mới sáng sớm đã bị Thời Khanh kích thích cho nguyên một chai sốt cà vào người, làm sao mà chịu được?

Từ đó, đã...

Từ đó, hắn xoay thời gian lần thứ ba!

Nghĩ xong, Thời Khanh đã biết đối tượng của nhiệm vụ lần này chắc chắn là bạn Tô Nhuế đây rồi, còn mục tiêu nhiệm vụ lần này? Thời Khanh phỏng đoán rằng chính là thu hồi ‘nhân sinh tồn bản’ của hắn. Tất nhiên đây cũng chỉ là suy đoán, cần phải xác thực lại.

Thời Khanh và Tần Mặc lại lần lượt thực hiện lại những việc lúc nãy, đứng dậy mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt, ngồi vào bàn. Việc làm Thời Khanh cảm thấy thích nhất là vừa nãy ăn xong một cái sandwich, bây giờ lại có thêm một cái, cậu có thể ăn lại lần nữa, hê hê hê! Ăn xong, Thời Khanh để ý về mặt Tô Nhuế có vẻ căng thẳng? Cậu nghĩ nghĩ, đột nhiên hiểu ra, quyết định thử thăm dò

chọc tức hắn.

Khi cậu đứng dậy quả nhiên Tô Nhuế cứng đờ người, hắn kéo khăn trải bàn xuống, như vậy nhất định sốt cà chua sẽ không đổ, nhưng Tô Nhuế vẫn cảm thấy chưa đủ, hắn đứng dậy, chỉ hận không thể tránh ra ba bước. Nhưng xui xẻo ở chỗ... Hắn đứng dậy quá vội, tự mình giật khăn trải bàn làm đổ sốt cà. Lần này còn thảm hơn... Tất cả chỗ sốt ấy đổ ập hết lên người hắn, không chỉ quần áo mà cả tay, mặt cũng dính chấm đỏ.

Tô Nhuế tái mặt.

Thời Khanh giật thót, chưa kịp nghĩ gì cảm giác choáng váng quen thuộc đã ập tới.

Giây tiếp theo, cậu lại nằm trong ổ chăn cùng Tần Mặc chơi trò ôm ôm ôm...

37. Chương 37

Trước lạ sau quen, ba lần hay bốn lần thì cũng chẳng sao.

Thời Khanh tỏ vẻ, hiện tại cậu đã có thể duy trì bình tĩnh một cách hoàn mỹ, da thịt tương cận thì cái quái gì nào, ôm ôm ấp ấp thì lại làm sao? Dù sao tất cả mọi thứ chỉ gói ghém tại cái thế giới quái dị này, sau khi kết thúc nhiệm vụ thì cậu chẳng liên quan tí nào nữa! So với mấy lần trước gấp rút chui ra khỏi ổ chăn, thì lần này Thời Khanh trầm ổn đến lạ, lại còn nhàn nhã mà suy tư cao thấp.

Cho đến khi bàn tay không thành thật của Tần Mặc bắt đầu trượt xuống eo, lúc đi ngang qua bụng nhỏ thì y ghé sát vào tai cậu thì thầm: “Thời Khanh.”

Gần gũi thân mật như vậy mà nói chuyện, thì hơi thở nóng hằm hập cũng phun vào trên tai, hơn nữa còn thì thầm mờ ám, làm cho trái tim bé nhỏ của Thời Khanh dứt khoát nhảy ra khỏi lồng ngực múa bale.

Bình tĩnh là cái quái gì! So với trình tiết của tiểu gia thì quan trọng hơn sao, gia đây tốt nhất vẫn là mặc quần áo vào chạy trốn cho nhanh.

Cậu còn chưa kịp nhảy xuống giường, cánh tay đã bị nắm chặt lại, sau đó bị đè nằm xuống đệm, đầu lệch ra khỏi gối, nện xuống nệm mềm bằng lông vịt, tóc tai nhảy mất tán loạn.

Tóc ngắn phủ trên trán, bởi vì khá dài nên rũ đến tận lông mày, làm cho cậu phải hơi nheo mắt lại, ánh mắt vốn tròn to giờ lại cong thành nửa vầng trăng, cái mũi nhỏ khéo léo, môi phần hồng khê nhếch, trong dương quang buổi sớm, tất cả gộp lại tạo cảm giác như gia tăng thêm mười phần mỉa mai.

Giống như là... đang quyến rũ, mê hoặc.

Hai mắt Tần Mặc càng thêm sâu, cái loại xao động chỉ xuất hiện ở thú thế, lúc này trời dậy khiến cõi lòng thiêu đốt, rất muốn cúi đầu ... hôn ... nhắm nháp cánh môi mềm mại, cảm nhận hương vị ngọt ngào thẩm nhập vào tâm tỳ, mát lạnh mà xoa dịu dã thú trong lòng.

Trong thời gian ngắn ngủi mà y xuất thần, Thời Khanh không ngờ lại thông minh đột xuất, nắm chắc thời cơ từ dưới thân y chui ra ngoài, vừa đi vừa chạy về tủ đồ, lấy ra quần áo hỏa tốc mặc vào, sau đó phóng về phía cửa phòng, cuối cùng còn nhìn về phía Tần Mặc làm mặt quỷ lêu lêu.

Tần Mặc hơi ngẩn ra một chút, rồi bất chợt hé mở một nụ cười nhẹ.

Đây là lần đầu Thời Khanh thấy được y cười như thế, cậu vốn mang tâm tình trêu tức, nhưng trong nháy mắt tất cả dừng lại ở hình ảnh này, một cảm xúc gì đó lạ lẫm nhảy vào trong não làm cho cậu giật mình hốt hoảng, ngây ngốc cả người mà đứng trơ ở cửa.

Tần Mặc cười rộ lên thật là dễ nhìn a...

Mà lúc này, tiếng gõ cửa có quy luật truyền đến, Tô Nhuế tận lực bảo trì bình tĩnh, nhưng trong thanh âm vẫn cảm thấy có chút phần nộ đề nén: “Thời Khanh! Rời giường !”

Tốt quá, lần này câu nói của hần càng thêm ngắn gọn, Tô Nhuế đồng học à! người càng ngày càng không chuyên nghiệp rồi nha!

Thời Khanh lúc này mới hoàn hồn, nhanh chóng dời mắt đi nơi khác, cúi đầu nhìn mặt đất mà nói: “Chúng ta làm nhiệm vụ nhanh lên nào, thời gian có hai ngày cũng không tính là dài, tuy rằng thất bại không bị trừng phạt, nhưng cũng không nhận được phần thưởng nào cả, vậy thì rất đáng tiếc .”

Tần Mặc nhìn cậu, nửa ngày mới nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Thời Khanh cảm giác như trút được gánh nặng, sâu sắc mà thở phào nhẹ nhõm. Bất quá trút được cái gánh nặng gì thì bản thân cậu cũng không có biết.

Lần này Tô Nhuế cuối cùng cũng thông minh ra một chút, lúc ngồi trên bàn ăn đã thay đổi sốt cà chua chết tiệt kia sang chỗ khác, hần còn cẩn thận hơn đem tất cả các món có chất lỏng trên bàn đi qua chỗ khác, sợ chuyện cũ lặp lại.

Thời Khanh lần này cũng không dám trêu cợt vị đại gia kia, thành thành thật thật ăn miếng Sandwich mà cậu đã ăn qua mấy lần, lúc này chẳng sợ không đủ no, cho nên cũng không cần đi lấy sữa, chỉ nghĩ cách nào nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, quan sát kỹ một chút, nhìn xem nhiệm vụ lần này phải hoàn thành như thế nào.

Dùng xong bữa sáng, Tô Nhuế cũng nhẹ nhàng mà thở phào một cái, đối với một người bị bệnh khiết phích mà nói, có thể thoát khỏi việc sốt cà chua đổ ập vào thân, xác thực giống như là chuyện lớn cứu mạng.

Bất quá, nếu cho rằng mọi chuyện cứ như vậy mà trôi qua, vậy thì cũng quá ngây thơ rồi đó.

Dùng xong bữa sáng, thu thập hành lý, rời khỏi khách sạn, hết thấy đều làm từng bước, hoàn toàn phù hợp chủ nghĩa hoàn mỹ và bệnh bắt buộc người khác của Tô Nhuế đồng học, cho đến khi đi ra xe, cũng trật tự giống y như những gì mà hần định liệu, ngay cả chiếc xe kiểu dáng ra sao, bộ dạng người lái xe đều phải hợp tiêu chuẩn.

Đương nhiên, bất luận là vẻ bề ngoài hay nội thất bên trong xe phải sạch sẽ, không một chút bụi mờ, cửa sổ xe sáng bóng đến nỗi có thể dùng làm gương soi mặt.

Tô Nhuế không khỏi mỉm cười, tâm tình lo lắng suốt một ngày, cuối cùng cũng có chút phần khởi.

Hần an toàn lên xe, vừa lòng ngồi vào ghế bên phải phía sau, đem bao tay tháo ra, một bên thì bắt màn thúc giục: “Thời Khanh, cậu có thể nhanh lên hay không?”

Thời Khanh đầu đầy hắc tuyến, cậu chậm chạp như vậy không phải để làm vừa lòng vị đại gia kia hay sao? Phắc!!! lão tử cả đời cũng chưa từng cẩn thận như vậy.

Lúc này lại nghe Tô Nhuế oán giận, tâm tình của cậu liền cảm thấy vô cùng khó chịu, hừ hừ vài tiếng.

Vừa bực bội trong lòng, vừa bước ra khỏi cửa khách sạn, lúc đi tới bậc thang không hề lưu ý, cho nên hụt chân, bậc thang tuy không cao, nhưng ngăn không được quán tính ngã về trước, Thời Khanh khổng chế khổng để ngã, thế mà vẫn không khổng chế được, mắt thấy sắp ngã trên đất đi luôn nguyên hàng răng cửa ...

Tần Mặc đang đi trước cậu bỗng dừng xoay người, cánh tay thon dài duỗi ra, đem cậu ôm lấy, Thời Khanh theo thói quen tính ôm cổ của y, ban đầu chỉ là kiểu một bên ngã một bên kéo phổ thông nhất, nhưng bởi vì hai người sớm đã có ‘thói quen’ ở thế giới thú nhân nên biến thành kiểu ôm công chúa.

Trước cửa khách sạn 5 sao, hơn chục người phục vụ giữ cửa, bọn họ là hai đại nam nhân... cứ như vậy mà ôm nhau thăm thiết!

Tô Nhuế... Mặt lại tiếp tục tái xanh! Hai cái tên không biết xấu hổ này! Ở trong phòng lăn cùng nhau còn chưa tính tội họ, thế nhưng dám ra đường mà tú ân tú ái!

Ngay trước mặt bàn dân thiên hạ mà ôm kiểu công chúa, các người cho rằng các người là ai? Nếu như mọi chuyện bị phanh phui, nghĩ xem cha mẹ các người có buông tha cho các người hay không? !

Móa, có bằng hữu như vậy, thật sự là xui xẻo tám đời mà!

Thời Khanh nhìn thấy mặt Tô Nhuế nháy mắt xanh lè, thì biết mọi chuyện không tốt rồi, cậu thật lòng muốn hét lớn lên ‘Không cần quay ngược thời gian nữa’.

Đáng tiếc... cậu vẫn chậm một bước.

Lại tiếp tục không mặc quần áo, Thời Khanh đã trở thành trạng thái cá chết.

Mỗi buổi sáng đều trần truồng thân thể nằm bên cạnh kí chủ mà thức dậy... Thật mỗi mệ... _(: ”)_

Lần này Tần Mặc không động, Thời Khanh cũng lười động, nghiêng người một chút, lấy chăn bọc thân thể lại, quay đầu nhìn qua.

Nếu như nói lần trước là một tình huống kiều diễm động lòng người, thì lần này ... Thời Khanh thật lòng cảm thấy, nói chuyện thẳng thắn căn bản là cách tốt nhất.

Ngược lại, Tần Mặc mấy lần trước không chút nào thành thật, lần này lại rất trầm tĩnh mà cau mày trầm tư.

Thời Khanh nhất quyết gáo vỡ làm muối, nâng má lên, trong ánh sáng tuy sáng ngời nhưng không quá chói mắt, đánh giá Tần Mặc. Mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, cậu vẫn phải tán thưởng, Tần Mặc này bề ngoài thật sự vô cùng may mắn, cậu sống hai kiếp người rồi mà chưa nhìn thấy ai hoàn mỹ như y.

Dung mạo vô cùng tinh xảo, làn da không hề có bất kỳ tỳ vết nào, giống như được hình thành từ thiên nhiên, là loại ngọc không cần bất kỳ gia công hay trang sức hoa văn gì vẫn thể đoạt đi ánh mắt của người khác. Nhưng mà ngọc cũng không ôn nhuận, xinh đẹp đến cực điểm song lại lạnh lẽo đến tận cùng, bởi vì trời sinh quá kinh diễm mà mang theo một cảm giác xa cách, làm cho người khác nhìn không được mà muốn né xa y một chút, căn bản không dám sinh ra tâm tư chạm vào...

Thời Khanh giật mình, trong lòng đột ngột dâng lên một cảm giác vô cùng chua xót, xa lạ chưa bao giờ có, nhưng khiến cho Thời Khanh ý thức rõ một điều.

Cậu cùng Tần Mặc...

“Nghĩ gì vậy?” Bởi vì âm thanh khàn khàn gợi cảm này phát ra nên đánh gãy suy nghĩ của cậu, Thời Khanh nhanh chóng hoàn hồn, đáy mắt xuất hiện một tia bối rối, lại che dấu bằng cách chớp chớp mắt, vội vàng nói: “Tôi... Tôi đang nghĩ... nghĩ... nhân sinh tồn bản ở đâu!”

Thời điểm Tần Mặc nghiêm túc, làm việc sẽ rất cẩn thận tỉ mỉ, y cảm nhận được Thời Khanh khác thường, nhưng cũng không đi truy cứu, mà đứng dậy, một bên mặc quần áo một bên hướng Thời Khanh nói: “Căn

cứ vào kinh nghiệm của những lần trước, có thể xác định Tô Nhuế này có năng lực làm cho thời gian đảo lộn, chắc chắn là thứ mà nhiệm vụ tùy cơ đã nói – nhân sinh tồn bàn.”

Thấy Tần Mạc nói chính sự, Thời Khanh nhẹ nhàng thở phào một hơi, sau đó vểnh tai lên nghiêm túc lắng nghe.

“Nhiệm vụ tùy cơ tuy rằng không nói đến mục tiêu nhiệm vụ, nhưng có nhắc tới tên gọi của nhiệm vụ, nhân sinh tồn bàn chính là điểm mấu chốt, mà Tô Nhuế lại có năng lực như thế, cũng chính là nhân vật mấu chốt, năng lực này có thể làm cho thời gian xoay chuyển, khẳng định không chỉ có thời gian của ba người chúng ta, mà còn là thời gian của cả thế giới”. Nói xong y dừng một chút để tăng thêm giọng điệu, rồi tiếp tục nói, “Có được loại năng lực này, Tô Nhuế chính là thần của thế giới này.”

Y vừa nói xong, thì Thời Khanh mới hốt hoảng nhớ lại tất cả, không khỏi cả kinh trong lòng.

Thấy Thời Khanh kịp thời phản ứng, Tần Mạc còn nói: “Hồi tưởng lại mấy lần trước xem, Tô Nhuế cũng không có ý thức được năng lực mà hắn sở hữu khủng bố đến cỡ nào.”

“Đúng vậy.” Thời Khanh vội vàng nói tiếp, “Hắn nhất định là mới vừa có được năng lực này, mấy lần xoay chuyển chỉ vì mấy việc nhỏ nhặt bệnh hoạn của hắn mà thôi. Nhưng thời gian lâu dài, hắn sẽ hiểu được năng lực này cường đại cỡ nào, đến lúc đó...”

Nếu Tô Nhuế biết được hắn là thần của thế giới này ... Như vậy... Sẽ phát sinh chuyện gì? Quả thực không dám tưởng tượng.

Lập tức, cậu liền triệt để thông suốt .

Mắt to sáng lóng lánh dị thường, Thời Khanh nhanh nhẩu nói: “Chúng ta phải ngăn cản Tô Nhuế, cho nên suy ra, mục tiêu nhiệm vụ nhất định là lấy đi năng lực này của hắn!”

Tần Mạc nghe được những lời này của Thời Khanh thì xác thực lại những phỏng đoán lúc ban đầu hoàn toàn chính xác.

Khi đó Tần Mạc cũng đã nghĩ qua, nhưng là không thể nào xác định được, bây giờ đầy đủ bằng chứng mới chắc chắn.

Y gật gật đầu, tung ra một vấn đề vô cùng trọng yếu: “Nếu năng lực này có thể lấy được, như vậy nó khẳng định là một đồ vật nào đó, mục đích của chúng ta chính là tìm được đồ vật này.”

Thời Khanh càng hưng phấn, từ trên giường ngồi dậy, kích động mà nói: “Đúng đúng! Chúng ta chỉ cần có thể tìm được nó, là hoàn thành nhiệm vụ!”

Nói xong cậu mới thấy kỳ kỳ, nhìn theo phương hướng mà tầm mắt Tần Mạc dừng lại.

Thời Khanh đầu chậm nửa nhịp, sau đó cúi đầu, nhìn thấy mình đang lơ đãng ngồi ở trên giường, ngay cả tiểu huynh đệ cũng bại lộ ra ngoài, mà ánh mắt Tần Mạc ... chính là dừng ở trên đó!

Thời Khanh , vội vàng nhảy xuống giường mặc quần áo.

Tần Mạc căn bản không dời tầm mắt, cuối cùng còn không sợ làm người khác học máu chết tươi mà phun ra một câu: “Thực đáng yêu.”

Thời Khanh: “... ” Cái... cái... đáng yêu cái beep a! Không cần sử dụng từ tượng hình bữa bãi như vậy chứ! !

Thời điểm mà Thời Khanh luống cuống tay chân mặc quần áo, Tần Mạc đứng ở một bên nhàn nhã nhìn, sau đó đạm mạc nói: “Về việc tìm đồ vật đó như thế nào, ta có một ý tưởng.”

Thời Khanh đang định mặc áo sơ mi lên người, đầu bù xù còn chưa kịp chải, thì ngược mắt hỏi: “Cái gì?”

Tầm mắt Tần Mạc dao động ở hai điểm phần hông thấp thoáng trên khuôn ngực trắng nõn, đôi mắt càng sâu, thanh âm thì vẫn bình tĩnh như trước: “Thời điểm Tô Nhuế sử dụng năng lực, khẳng định sẽ có động tác gì đó, cho nên, chúng ta phải làm sao cho hắn không ngừng mà xoay chuyển.”

“Không ngừng mà xoay chuyển?” Thời Khanh cuối cùng mặc xong quần áo, đầu cũng đã chải xong, đôi mắt tròn to nhìn y.

“Đúng vậy, tựa như...” Nói xong Tần Mạc mở cửa phòng, sau đó nhanh chóng vươn tay đem cậu kéo lại gần, đẩy cậu ngã bên khung cửa, bắt lấy hai cánh tay cậu nâng lên cao, khóa chúng lại, rồi mới đem sơ mi cậu vừa mặc xong cởi ra, khuôn ngực trắng nõn bại lộ ra bên ngoài, hai điểm phần hồng nhìn vào là có thể thấy rõ.

“... như vậy.” Tần Mạc cúi đầu ngậm.

38. Chương 38

“...Như thế này.” Tần Mạc khom người ngậm vào.

Thời Khanh trở tay không kịp, kinh ngạc đến ngây người.

Cái gì... Cái gì thế này!

Chuyện tiếp đó càng khiến cậu muốn ngắt xỉu, Tần Mạc vậy mà đưa lưỡi liếm vào nơi mẫn cảm đó, làm cả người Thời Khanh trở nên nhột nhạt, cảm giác này khác hẳn với những lần trước đó, Tần Mạc lúc này hoàn toàn tỉnh táo và tự chủ, cái này... là đang cầu hoan sao?

Hai chữ này vừa lướt qua đầu cậu, Thời Khanh đã không thể nghĩ thêm gì được nữa. Tần Mạc vẫn vô tư liếm hạt hồng nhạt nho nhỏ mềm mềm trước mặt, vì bị liếm mà hơi cứng lên, làn da mượt mà, hô hấp nhẹ vừa ấm áp vừa khoan khoái, hơi thở mát lạnh, thân thể dẻo dai đầy sức sống... Mọi thứ bao trùm lấy cảm quan của y, làm y hoàn toàn quên mất ý định ban đầu, bị cậu hoàn toàn hấp dẫn, chỉ có thể sở soạn theo bản năng.

Chén thủy tinh rơi ‘cạch’ xuống đất, may mà trong phòng khách được trải thảm nên chén không bị vỡ, nhưng âm thanh vang lên làm ba người đều giật mình dừng lại.

Cảm giác lúc này của Tô Nhuế chỉ có thể dùng ba chữ chờ chờ chờ để hình dung!

Hắn đã cố tình gõ cửa trễ một chút tạo cơ hội cho hai người xuống lầu, không ngờ hai cái tên này càng lúc càng quá đáng, chẳng những không chịu ra mà còn tiếp tục quấn lấy nhau! Coi hắn là người vô hình sao? Hắn hoàn toàn không muốn biết quan hệ bí mật của hai người được không? Có thể ý tứ một chút không? Làm ơn nghĩ đến cảm xúc của khán giả đi mà!

Hai người bạn của hắn hẹn hò yêu đương, mà cả hai còn đều là nam, việc này làm Tô Nhuế vô cùng kinh ngạc!

Được rồi, Tô Nhuế bình tĩnh nghĩ, vì lỡ thấy nhiều lần cho nên bây giờ cũng trơ ít nhiều. Ít nhất là hắn không còn đỏ mặt nữa! Quả là một tiến bộ vượt bậc ha ha!

Nhưng nghĩ lại, bạn Tô Nhuế ta vốn là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo lại còn mắc thêm chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thời kỳ cuối, làm sao có thể chịu đựng nổi cảnh không lành mạnh này, không nói chuyện khác, chỉ riêng việc từ nay làm sao nói chuyện tự nhiên với hai vị trúc mã này cũng khó xử tới bạc tóc luôn rồi. Cho nên hắn không hay không biết thì tốt hơn!

Vì vậy... thời gian lại quay ngược.

Đến khi hai người đang hôn nồng nhiệt trắng trợn mù mắt người qua đường tỉnh lại trên giường lần nữa, cả hai mới hoàn hồn. Thời Khanh bọc mình trong chăn, thở hổn hển một lúc mới hít thở bình thường, cuối cùng cũng hiểu. Hành động khi nãy của Tần Mạc chỉ là để kích thích Tô Nhuế thôi, để Tô Nhuế sử dụng năng lực đó, quan sát động tác của hắn tìm ra ‘nhân sinh tồn bản’.

Nghĩ như vậy Thời Khanh mới có thể thả lỏng. Hi vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, nếu không quá thiệt cho hai người đã bỏ công khuynh tình mà diễn rồi!

Thời Khanh nhìn Tần Mạc, cố xua không khí xấu hổ đi, vội hỏi, “Sao rồi? Anh có thấy Tô Nhuế sử dụng ‘nhân sinh tồn bản’ thế nào không?”

Tần Mạc hình như giật mình, hồi lâu sau mới bình tĩnh đáp, “Quên nhìn.”

Không phải không thấy, mà là quên nhìn. Tại sao lại quên nhìn? Tất nhiên là do tập trung vào chuyện khác. Chuyện khác lại làm y mất tập trung?

Thời Khanh, “...”

Ánh mắt Tần Mạc lại chăm chú vào trước ngực cậu.

Thời Khanh hoảng hốt, vội xuống giường mặc quần áo vào, nói năng lộn xộn, “Không sao không sao, không cần gấp, chúng ta làm từ từ, bình tĩnh, nhất định có thể tìm thấy!”

Nói xong, cậu đột nhiên cảm thấy... hình như mình vừa đào một cái hố bự, bự tới nỗi tự chôn sống cũng được luôn!

Tần Mạc không để cậu đổi ý, lập tức đáp, “Được!”

Một chữ này được nhấn rất nhanh rất mạnh, như lo lắng sợ bị giành mất.

Thời Khanh: nói hộ lòng tôi.

Sau đó ba người hoàn toàn mất cơ hội ra khỏi khách sạn.

Vuốt thắt lưng, xoay thời gian...

Sờ ngực, xoay thời gian...

Sờ chân, xoay thời gian...

Bóp hông...

Lần này không xoay thời gian nữa, vì Tần Mạc không để Thời Khanh bước khỏi phòng, y thô bạo đè cậu xuống giường cúi người nhắm ngay đôi môi mềm mại, mạnh mẽ mở khớp hàm của cậu tiến quân thần tốc như lửa lan nhanh, không cho cậu cơ hội giãy giụa. Mà Thời Khanh cũng đã chẳng còn sức kháng cự, vì bị âu yếm nhiều lần mà đầu óc trống rỗng mơ màng không thể lo nghĩ được điều gì nữa. Tình dục đốt cháy tất cả lí trí, hết thấy đều chẳng còn quan trọng nữa.

Thử vươn ra thăm dò, chờ đợi lại là cơn sóng càng mãnh liệt quấy đảo vòm họng, vì quá cuồng nhiệt mà một sợi chỉ bạc trào ra bên khốe môi, dù thể khát khao vẫn không nguôi, giống như người sắp chết khát trong sa mạc, đột nhiên nhìn thấy ốc đảo, mỗi một ngụm nước đều mát cả đáy lòng nhưng vẫn không thể nào thỏa mãn, cứ muốn uống ừng ực không dừng. Vẫn chưa đủ. Vẫn khát. Hận không thể ngâm mình trong đó, bị đối phương bao lấy không một kẽ hở.

Một nụ hôn cuồng nhiệt là trí mạng với người không có kinh nghiệm, nhưng cảm giác hô hấp nghẹn tắc trong lồng ngực ấy lại làm dấy lên một cảm giác kích thích khôn cùng, gò má đỏ ửng, mi cong ướt nước, tim đập cùng một nhịp, ôm lấy cùng hòa vào nhau, rạo rực lan tỏa làm người ta muốn dừng cũng không thể dừng được.

Tần Mạc muốn dịu dàng với Thời Khanh, nhưng y đã kiềm nén từ lâu rồi, lâu đến không biết từ khi nào. Có lẽ là từ thú thể, không phải, trước đó nữa, lần đầu tiên nắm cậu trong tay dục vọng trong lòng đã không ngừng cháy âm ỉ.

Lúc y thất vọng cùng cực với thể giới này, cậu ấy xuất hiện, âm thanh trong veo, dáng hình mờ ảo, giống như ánh sáng của thần chiếu rọi.

Thời Khanh vĩnh viễn cũng không biết, sự xuất hiện của cậu quan trọng đến nhường nào.

Mà thời khắc y nắm chặt cậu trong tay, Tần Mạc có cảm giác như mình khống chế được cả thần linh, thần linh cứu vớt y, thần linh thuộc về duy nhất mình y... Sự thỏa mãn trong thời khắc ấy, ai cũng không thể cho.

Cảm xúc đó giống như đã mắc bệnh, không thể nào diễn tả thành lời, vô cùng khắc cốt ghi tâm.

Tần Mạc cuồng nhiệt dấy lửa trên người Thời Khanh, cơ thể non nớt mãi cảm không tài nào chịu nổi.

Mệnh căn của cậu và Tần Mặc dán sát nhau, hai bàn tay to của y vội vàng dao động ma sát nơi đó, nhiệt độ nóng rực làm cậu cảm thấy xấu hổ ào ạt ập đến, khiến cậu gần như không thể hít thở được nữa.

Nụ hôn kéo dài đầy tình cảm và phiền muộn, mang theo cảm xúc đã chôn dấu từ rất lâu, nổ rộ theo mỗi lần kích tình và rên rỉ.

Trong giây phút đạt đến cao trào, Thời Khanh cho rằng mình sẽ chết.

Lúc sau, Thời Khanh híp mắt thở dốc, tay Tần Mặc vẫn đặt phía sau mơn trớn tấm lưng trần trụi của cậu.

Thời gian cứ vậy trôi qua, đến khi trong đầu hai người xuất hiện một thông báo, “Thời gian để hoàn thành nhiệm vụ còn 24 giờ”.

Thời Khanh mơ màng nửa ngày mới phản ứng lại!

Toi rồi! Hai người đã phí một ngày! Thời Khanh cố bỏ qua xấu hổ nhảy xuống giường mặc quần áo.

Lúc cậu đẩy cửa ra ngoài nhìn thấy bạn Tô Nhuế đang bình thản ngồi bên bàn ăn điểm tâm, lúc thấy Thời Khanh không thèm liếc một cái, trong lòng rửa thầm, nhóc chết tiệt, có giỏi rên lớn nữa đi! Ôn muốn chết!

Nhưng do Tô Nhuế không phải chứng kiến nên cũng không thèm xoay thời gian, tiếng rên thôi mà, ông đây làm bộ không nghe.

Thời Khanh cũng không nói nhiều, rửa mặt xong cũng bắt đầu ăn, lúc này chợt ngộ ra, kiên quyết không diễn trò kia nữa. Để kích thích Tô Nhuế còn trăm vạn cách vì sao phải lăn giường chứ?

Đổ sữa lên mình hân ta cho xoay thời gian trăm ngàn lần luôn cũng được mà!

Thời Khanh vừa nghĩ thông không khỏi rơi lệ.

Đến khi Tần Mặc xuống đến, Thời Khanh không dám nhìn y một cái, chỉ cần y sẽ không tự chủ được nhớ đến chuyện ban nãy, sau đó... mặt cháy phừng phừng.

IQ của Thời Khanh đã quay lại, Tần Mặc cũng không rục rịch gì nữa, lần này mọi chuyện thuận lợi trôi qua.

Ăn xong bữa sáng tốt đẹp, lúc Thời Khanh ra đến cửa liền xài chút tiểu xảo đổ nước lên hành lý của bạn Tô Nhuế, vừa lòng nhìn người kia tái mặt. Lúc này Thời Khanh quyết định tự lực cánh sinh, ánh mắt nhìn chăm chú vào y chú ý đến từng động tác nhỏ. Nhưng đến khi thời gian đã quay lại, Thời Khanh vẫn không nhìn ra manh mối nào. Nhưng thiết đáng chúc mừng một chỗ, bạn Tô Nhuế rốt cuộc cũng biết đổi điểm quay lại, không phải hai người trần truồng lăn giường nữa, mà là lúc ba người đang ngồi ăn. Lúc Thời Khanh ăn sandwich không nhìn được mắng thầm, nếu có thể đổi thời điểm xoay thời gian vì sao không đổi sớm, đến khi cậu và Tần Mặc ôm ôm ấp ấp hai mươi mấy lần tới sủng cướp cò rồi mới chịu đổi!

Wee, Thời Khanh khựng lại, chuyện cậu và Tần Mặc làm ban nãy hình như cũng có chút lí do chính đáng chứ. Nghĩ mà xem, chỉ cần hai người mặt mũi không quá xấu, không mặc quần áo nằm trong chăn, vì ‘hoàn thành nhiệm vụ’ mà phải diễn bảy tám lần, nếu còn là người bình thường nhất định đều cướp cò có phải không? Kích thích như vậy mà không lên mới là lạ, chẳng lẽ phải nhịn tới nội thương luôn sao?

Sau khi tự thả thông bản thân, Thời Khanh liền trở nên vui vẻ, cậu và Tần Mặc là bất đắc dĩ đó, trong hoàn cảnh đó ai mà không như thế chứ, chỉ có sờ sờ giúp nhau chút đỉnh thôi. Chắc là... không sao đâu ha!

Cuối cùng Thời Khanh cũng tìm được lý do hợp lý an ủi bản thân, tâm trạng phơi phơi trở lại, tiếp tục hăng hái làm nhiệm vụ, cũng dám nhìn thẳng vào Tần Mặc.

Vì Tô Nhuế còn bên cạnh nên cậu cũng không thể nhỏ to thầm thì cho Tần Mặc biết, chỉ có thể liếc mắt ra hiệu, cậu nhìn chăm chú như vậy cũng không phát hiện Tô Nhuế đã dùng ‘nhân sinh tồn bản’ thế nào.

Còn Tần Mặc có hiểu hay không... thì hên xui.

Tần Mặc nhận ánh mắt ‘thâm tình’ của cậu, cảm giác bức bối vì cậu chạy trốn lúc nãy cũng bốc hơi.

—không vội, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta có rất nhiều thời gian.

Tần Mặc cũng nhớ lại lúc Tô Nhuế dùng ‘nhân sinh tồn bản’, trí nhớ của y rất tốt, hầu như khi đã xem qua rồi sẽ không quên, nhưng lần này cũng không biết rõ Tô Nhuế đã làm thế nào.

Bất quá vẫn còn thời gian, hai người vẫn có thể tiếp tục quan sát.

Sau khi dùng bữa xong, ba người bước khỏi khách sạn, Thời Khanh vẫn không có cơ hội gỡ trò.

Chủ yếu là vì Tô Nhuế càng ngày càng cẩn thận, lúc nào cũng tránh xa cậu, nên cậu không có cơ hội nào ra tay. Đến khi ba người bước lên xe, khởi động xe chạy, Thời Khanh vẫn không chớp được thời cơ. Thật ra Thời Khanh muốn nói thẳng với Tô Nhuế, nhưng mỗi lần chuẩn bị mở miệng đều không thể nói được nữa, không biết là do nhiệm vụ hay nguyên nhân nào khác.

Không thể thương lượng, đành phải cướp.

Nhưng vẫn chưa biết cướp thế nào.

Tô Nhuế mệt mỏi tựa lưng vào ghế nhắm mắt thả lỏng. Thời Khanh suy tư nửa ngày cũng không biết làm sao, lúc cậu nhìn qua cửa kính liên sững người.

Một xe tải lớn mất phanh đang lao thẳng về hướng họ!

39. Chương 39

“...Như thế này.” Tần Mạc khom người ngậm vào.

Thời Khanh trở tay không kịp, kinh ngạc đến ngây người.

Cái gì... Cái gì thế này!

Chuyện tiếp đó càng khiến cậu muốn ngắt xỉu, Tần Mạc vậy mà đưa lưỡi liếm vào nơi mẫn cảm đó, làm cả người Thời Khanh trở nên nhột nhạt, cảm giác này khác hẳn với những lần trước đó, Tần Mạc lúc này hoàn toàn tỉnh táo và tự chủ, cái này... là đang cầu hoan sao?

Hai chữ này vừa lướt qua đầu cậu, Thời Khanh đã không thể nghĩ thêm gì được nữa. Tần Mạc vẫn vô tư liếm hạt hồng nhạt nho nhỏ mềm mềm trước mặt, vì bị liếm mà hơi cứng lên, làn da mượt mà, hô hấp nhẹ vừa ấm áp vừa khoan khoái, hơi thở mát lạnh, thân thể dẻo dai đầy sức sống... Mọi thứ bao trùm lấy cảm quan của y, làm y hoàn toàn quên mất ý định ban đầu, bị cậu hoàn toàn hấp dẫn, chỉ có thể sờ soạng theo bản năng.

Chén thủy tinh rơi ‘cách’ xuống đất, may mà trong phòng khách được trải thảm nên chén không bị vỡ, nhưng âm thanh vang lên làm ba người đều giật mình dừng lại.

Cảm giác lúc này của Tô Nhuế chỉ có thể dùng ba chữ chờ chờ chờ để hình dung!

Hắn đã cố tình gõ cửa trễ một chút tạo cơ hội cho hai người xuống lầu, không ngờ hai cái tên này càng lúc càng quá đáng, chẳng những không chịu ra mà còn tiếp tục quấn lấy nhau! Coi hắn là người vô hình sao? Hắn hoàn toàn không muốn biết quan hệ bí mật của hai người được không? Có thể ý tứ một chút không? Làm ơn nghĩ đến cảm xúc của khán giả đi mà!

Hai người bạn của hắn hẹn hò yêu đương, mà cả hai còn đều là nam, việc này làm Tô Nhuế vô cùng kinh ngạc!

Được rồi, Tô Nhuế bình tĩnh nghĩ, vì lỡ thấy nhiều lần cho nên bây giờ cũng trơ ít nhiều. Ít nhất là hắn không còn đỏ mặt nữa! Quả là một tiến bộ vượt bậc ha ha!

Nhưng nghĩ lại, bạn Tô Nhuế ta vốn là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo lại còn mắc thêm chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thời kỳ cuối, làm sao có thể chịu đựng nổi cảnh không lành mạnh này, không nói chuyện khác, chỉ riêng việc từ nay làm sao nói chuyện tự nhiên với hai vị trúc mã này cũng khó xử tới bạc tóc luôn rồi. Cho nên hắn không hay không biết thì tốt hơn!

Vì vậy... thời gian lại quay ngược.

Đến khi hai người đang hôn nồng nhiệt trắng trợn mù mắt người qua đường tỉnh lại trên giường lần nữa, cả hai mới hoàn hồn. Thời Khanh bực mình trong chăn, thở hổn hển một lúc mới hít thở bình thường, cuối cùng cũng hiểu. Hành động khi nãy của Tần Mặc chỉ là để kích thích Tô Nhuế thôi, để Tô Nhuế sử dụng năng lực đó, quan sát động tác của hắn tìm ra ‘nhân sinh tồn bản’.

Nghĩ như vậy Thời Khanh mới có thể thả lỏng. Hi vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, nếu không quá thiệt cho hai người đã bỏ công khuynh tình mà diễn rồi!

Thời Khanh nhìn Tần Mặc, cổ xua không khí xấu hổ đi, vội hỏi, “Sao rồi? Anh có thấy Tô Nhuế sử dụng ‘nhân sinh tồn bản’ thế nào không?”

Tần Mặc hình như giật mình, hồi lâu sau mới bình tĩnh đáp, “Quên nhìn.”

Không phải không thấy, mà là quên nhìn. Tại sao lại quên nhìn? Tất nhiên là do tập trung vào chuyện khác. Chuyện khác lại làm y mất tập trung?

Thời Khanh, “...”

Ánh mắt Tần Mặc lại chăm chú vào trước ngực cậu.

Thời Khanh hoảng hốt, vội xuống giường mặc quần áo vào, nói năng lộn xộn, “Không sao không sao, không cần gấp, chúng ta làm từ từ, bình tĩnh, nhất định có thể tìm thấy!”

Nói xong, cậu đột nhiên cảm thấy... hình như mình vừa đào một cái hố bự, bự tới nỗi tự chôn sống cũng được luôn!

Tần Mặc không để cậu đổi ý, lập tức đáp, “Được!”

Một chữ này được nhấn rất nhanh rất mạnh, như lo lắng sợ bị giành mất.

Thời Khanh: nói hộ lòng tôi.

Sau đó ba người hoàn toàn mất cơ hội ra khỏi khách sạn.

Vuốt thắt lưng, xoay thời gian...

Sờ ngực, xoay thời gian...

Sờ chân, xoay thời gian...

Bóp hông...

Lần này không xoay thời gian nữa, vì Tần Mặc không để Thời Khanh bước khỏi phòng, y thô bạo đè cậu xuống giường cúi người nhắm ngay đôi môi mềm mại, mạnh mẽ mở khớp hàm của cậu tiến quân thần tốc như lửa lan nhanh, không cho cậu cơ hội giãy giụa. Mà Thời Khanh cũng đã chẳng còn sức kháng cự, vì bị âu yếm nhiều lần mà đầu óc trống rỗng mơ màng không thể lo nghĩ được điều gì nữa. Tình dục đốt cháy tất cả lí trí, hết thấy đều chẳng còn quan trọng nữa.

Thử vươn ra thăm dò, chờ đợi lại là cơn sóng càng mãnh liệt quấy đảo vòm họng, vì quá cuồng nhiệt mà một sợi chỉ bạc trào ra bên khóe môi, dù thể khát khao vẫn không nguôi, giống như người sắp chết khát trong sa mạc, đột nhiên nhìn thấy ốc đảo, mỗi một ngụm nước đều mát cả đáy lòng nhưng vẫn không thể nào thỏa mãn, cứ muốn uống ừng ực không dừng. Vẫn chưa đủ. Vẫn khát. Hận không thể ngâm mình trong đó, bị đối phương bao lấy không một kẽ hở.

Một nụ hôn cuồng nhiệt là trí mạng với người không có kinh nghiệm, nhưng cảm giác hô hấp nghẹn tắc trong lồng ngực ấy lại làm dấy lên một cảm giác kích thích khôn cùng, gò má đỏ ửng, mi cong ướt nước, tim đập cùng một nhịp, ôm lấy cùng hòa vào nhau, rạo rực lan tỏa làm người ta muốn dừng cũng không thể dừng được.

Tần Mặc muốn dịu dàng với Thời Khanh, nhưng y đã kiềm nén từ lâu rồi, lâu đến không biết từ khi nào. Có lẽ là từ thú thể, không phải, trước đó nữa, lần đầu tiên nắm cậu trong tay dục vọng trong lòng đã không ngừng cháy âm ỉ.

Lúc y thất vọng cùng cực với thế giới này, cậu ấy xuất hiện, âm thanh trong veo, dáng hình mờ ảo, giống như ánh sáng của thần chiếu rọi.

Thời Khanh vĩnh viễn cũng không biết, sự xuất hiện của cậu quan trọng đến nhường nào.

Mà thời khắc y nắm chặt cậu trong tay, Tần Mặc có cảm giác như mình không chế được cả thần linh, thần linh cứu vớt y, thần linh thuộc về duy nhất mình y... Sự thỏa mãn trong thời khắc ấy, ai cũng không thể cho.

Cảm xúc đó giống như đã mắc bệnh, không thể nào diễn tả thành lời, vô cùng khắc cốt ghi tâm.

Tần Mặc cuồng nhiệt dấy lửa trên người Thời Khanh, cơ thể non nớt mãi cảm không tài nào chịu nổi.

Mệnh căn của cậu và Tần Mặc dán sát nhau, hai bàn tay to của y vội vàng dao động ma sát nơi đó, nhiệt độ nóng rực làm cậu cảm thấy xấu hổ ào ạt ập đến, khiến cậu gần như không thể hít thở được nữa.

Nụ hôn kéo dài đầy tình cảm và phiền muộn, mang theo cảm xúc đã chôn dấu từ rất lâu, nở rộ theo mỗi lần kích tình và rên rỉ.

Trong giây phút đạt đến cao trào, Thời Khanh cho rằng mình sẽ chết.

Lúc sau, Thời Khanh hí mắt thở dốc, tay Tần Mặc vẫn đặt phía sau mơn trớn tấm lưng trần trụi của cậu.

Thời gian cứ vậy trôi qua, đến khi trong đầu hai người xuất hiện một thông báo, “Thời gian để hoàn thành nhiệm vụ còn 24 giờ”.

Thời Khanh mơ màng nửa ngày mới phản ứng lại!

Toi rồi! Hai người đã phí một ngày! Thời Khanh cố bỏ qua xấu hổ nhảy xuống giường mặc quần áo.

Lúc cậu đẩy cửa ra ngoài nhìn thấy bạn Tô Nhuế đang bình thản ngồi bên bàn ăn điểm tâm, lúc thấy Thời Khanh không thèm liếc một cái, trong lòng rửa thắm, nhóc chết tiệt, có giỏi rên lớn nữa đi! Ôn muốn chết!

Nhưng do Tô Nhuế không phải chứng kiến nên cũng không thèm xoay thời gian, tiếng rên thôi mà, ông đây làm bộ không nghe.

Thời Khanh cũng không nói nhiều, rửa mặt xong cũng bắt đầu ăn, lúc này chợt ngộ ra, kiên quyết không diễn trò kia nữa. Để kích thích Tô Nhuế còn trăm vạn cách vì sao phải lăn giường chứ?

Đổ sữa lên mình hấn ta cho xoay thời gian trăm ngàn lần luôn cũng được mà!

Thời Khanh vừa nghĩ thông không khỏi rơi lệ.

Đến khi Tần Mặc xuống đến, Thời Khanh không dám nhìn y một cái, chỉ cần vừa nhìn y sẽ không tự chủ được nhớ đến chuyện ban nãy, sau đó... mặt cháy phừng phừng.

IQ của Thời Khanh đã quay lại, Tần Mặc cũng không rục rịch gì nữa, lần này mọi chuyện thuận lợi trôi qua.

Ăn xong bữa sáng tốt đẹp, lúc Thời Khanh ra đến cửa liền xài chút tiểu xảo đổ nước lên hành lý của bạn Tô Nhuế, vừa lòng nhìn người kia tái mặt. Lúc này Thời Khanh quyết định tự lực cánh sinh, ánh mắt nhìn chăm chú vào y chú ý đến từng động tác nhỏ. Nhưng đến khi thời gian đã quay lại, Thời Khanh vẫn không nhìn ra manh mối nào. Nhưng thật đáng chúc mừng một chỗ, bạn Tô Nhuế rốt cuộc cũng biết đổi điểm quay lại, không phải hai người trần truồng lăn giường nữa, mà là lúc ba người đang ngồi ăn. Lúc Thời Khanh ăn sandwich không nhin được mắg thắm, nếu có thể đổi thời điểm xoay thời gian vì sao không đổi sớm, đến khi cậu và Tần Mặc ôm ôm ấp ấp hai mươi mấy lần tới sủng cướp cò rồi mới chịu đổi!

Wee, Thời Khanh khựng lại, chuyện cậu và Tần Mặc làm ban nãy hình như cũng có chút lí do chính đáng chứ. Nghĩ mà xem, chỉ cần hai người mặt mũi không quá xấu, không mặc quần áo nằm trong chăn, vì ‘hoàn thành nhiệm vụ’ mà phải diễn bảy tám lần, nếu còn là người bình thường nhất định đều cướp cò có phải không? Kích thích như vậy mà không lên mới là lạ, chẳng lẽ phải nhin tới nội thương luôn sao?

Sau khi tự thả thông bản thân, Thời Khanh liền trở nên vui vẻ, cậu và Tần Mặc là bất đắc dĩ đó, trong hoàn cảnh đó ai mà không như thế chứ, chỉ có sờ sờ giúp nhau chút đỉnh thôi. Chắc là... không sao đâu ha!

Cuối cùng Thời Khanh cũng tìm được lý do hợp lý an ủi bản thân, tâm trạng phơi phới trở lại, tiếp tục hăng hái làm nhiệm vụ, cũng dám nhìn thẳng vào Tần Mặc.

Vì Tô Nhuế còn bên cạnh nên cậu cũng không thể nhỏ to thăm thì cho Tần Mặc biết, chỉ có thể liếc mắt ra hiệu, cậu nhìn chăm chú như vậy cũng không phát hiện Tô Nhuế đã dùng ‘nhân sinh tồn bản’ thế nào.

Còn Tần Mặc có hiểu hay không... thì hên xui.

Tần Mặc nhận ánh mắt ‘thâm tình’ của cậu, cảm giác bức bối vì cậu chạy trốn lúc này cũng bốc hơi.

—không vội, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta có rất nhiều thời gian.

Tần Mặc cũng nhớ lại lúc Tô Nhuế dùng ‘nhân sinh tồn bản’, trí nhớ của y rất tốt, hầu như khi đã xem qua rồi sẽ không quên, nhưng lần này cũng không biết rõ Tô Nhuế đã làm thế nào.

Bất quá vẫn còn thời gian, hai người vẫn có thể tiếp tục quan sát.

Sau khi dùng bữa xong, ba người bước khỏi khách sạn, Thời Khanh vẫn không có cơ hội giở trò.

Chủ yếu là vì Tô Nhuế càng ngày càng cẩn thận, lúc nào cũng tránh xa cậu, nên cậu không có cơ hội nào ra tay. Đến khi ba người bước lên xe, khởi động xe chạy, Thời Khanh vẫn không chớp được thời cơ. Thật ra Thời Khanh muốn nói thẳng với Tô Nhuế, nhưng mỗi lần chuẩn bị mở miệng đều không thể nói được nữa, không biết là do nhiệm vụ hay nguyên nhân nào khác.

Không thể thương lượng, đành phải cướp.

Nhưng vẫn chưa biết cướp thế nào.

Tô Nhuế mệt mỏi tựa lưng vào ghế nhắm mắt thả lỏng. Thời Khanh suy tư nửa ngày cũng không biết làm sao, lúc cậu nhìn qua cửa kính liền sững người.

Một xe tải lớn mất phanh đang lao thẳng về hướng họ!

40. Chương 40

Tô Nhuế không biết mình vì sao lại có năng lực như vậy, giống như ngủ một giấc, tỉnh lại, thì phát hiện mình có khả năng xoay chuyển thời gian.

Chỉ cần hắn muốn là có thể trở lại thời điểm ban đầu. Trước tiên hắn còn nghĩ là hắn nằm mơ, nhưng nhiều lần thí nghiệm xong, mới giật mình tỉnh táo nhận ra đây không phải là một giấc mộng.

Vừa mới bắt đầu, hắn đã cảm thấy thứ này thật sự quá tuyệt vời, rất thích hợp với hắn .

Từ nhỏ đến lớn, tính cách của hắn có chút quái dị, đối với mọi thứ xung quanh có chút chấp nhất, cố gắng làm sao cho mọi thứ thật hoàn mỹ. Nếu hơi có chút tỳ vết nào, trong lòng hắn xôn xao bức bối khó chịu, thực không thoải mái, hận không thể làm lại một lần nữa, đến khi tốt mới thôi.

Tật xấu này có đôi khi lại rất tốt, thời điểm đến trường, hắn cho tới bây giờ đều đứng hàng thứ nhất, không chỉ là nhất lớp, thậm chí không chỉ là nhất năm, hắn muốn chính là nhất toàn thị, không thì nhất tỉnh, nhất toàn quốc, hắn đòi hỏi rất cao.

May mắn là đầu óc hắn thông minh, học tập cũng không phải là tệ, nếu không đã sớm bức tử bản thân. Thời điểm đi làm, tất nhiên mọi thứ đều hoàn, mọi chuyện đều mỹ, cũng là do tính cách cẩn thận tỉ mỉ của hắn nên cha Tô mới sớm đem tất cả gia nghiệp đưa cho hắn quản, cùng mẹ Tô đi du lịch thế giới .

Có một đứa con trai như vậy, trừ bỏ ngẫu nhiên cảm thấy phiền toái, chung quy cũng cảm thấy bớt lo hơn nhiều.

Nếu như nói Tô Nhuế đời này làm một việc không hoàn mỹ nhất, muốn thay đổi nhất, đó chính là cùng Thời Khanh trở thành bạn tốt.

Tính cách Thời Khanh quả thực là phản diện với hắn: mọi chuyện không cần đứng nhất, chỉ cần đều tốt là được, lại hoạt bát thích cười khiến người ta ưa thích; thời điểm cậu để tâm vào chuyện vụn vặt là lúc cậu

còn nhỏ xíu, bởi vì chuyện gì cậu cũng tự cho mình một đáp án thông suốt, lạc quan nên khiến người ta hâm mộ.

Đương nhiên tính cách tùy tiện như vậy, cũng dẫn tới hậu quả là cậu ta hay động tay động chân.

Không sai lầm gì lớn, nhưng cũng không hề nhỏ, tỷ như đến trường quên mang bài tập, quên mang bút máy, cục tẩy, sách giáo khoa... Hấp ta hấp tấp, làm Tô Nhuế hận không thể đi theo sau mông cậu thu thập từ đầu tới đuôi, trong khi Tô Nhuế vội muốn chết, nhân gia Thời Khanh thì lại cong cong đầu, cười hắc hắc, quay đầu thì lại gây chuyện tiếp.

Người này làm Tô Nhuế tức chết đi được.

Theo lý thuyết, hai người như vậy không thể nào là bằng hữu, thế nhưng họ thật sự lại là một đôi bạn tốt.

Tô Nhuế thật sự rất quái. Hắn có thể dễ dàng tha thứ cho Thời Khanh, nếu là Thời Khanh không để ý tới hắn, hắn sẽ thật sự không có một bằng hữu nào. Đối với một người đeo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ mà nói, không có bằng hữu cũng là một chuyện không hề tốt, cho nên hắn chỉ có một người bạn này, mà Thời Khanh rất thật lòng xem hắn là bằng hữu, cho nên hắn dù chịu không nổi tính tình lơ đãng của Thời Khanh, nhưng vì là bằng hữu, hắn vẫn cố nhẫn nhịn.

Hắn có tính tình quái dị, cho nên đối với Tần Mặc chẳng ưa nổi, nhưng Tần Mặc thì lại là một người theo chủ nghĩa nội tâm hoàn mỹ, đối với Tô Nhuế xù lông – khủng khủng, y căn bản không hề đụng tới. Y sinh ra để đối chọi với Tô Nhuế, là người duy nhất Tô Nhuế xem vào trong mắt.[ta không chắc lắm đoạn này]

Mà bởi vì hai người đều là bạn tốt của Thời Khanh, cho nên tất nhiên cũng đi chung một con đường.

Đối với cái này Tô Nhuế còn rất vừa lòng, khi không lại có hai người bằng hữu, vậy là vừa đủ. Thực phù hợp yêu cầu giao lưu bạn bè mà hắn đặt ra.

Ba người cứ như vậy gặp gặp ghềnh ghềnh một đường đi tới, tình cảm càng ngày càng sâu, trở thành bạn bè thân thiết nhất.

Mà hiện tại Tô Nhuế có được đồ vật đảo ngược thời gian này, quả là hợp tâm ý hắn.

Có thứ này, hắn có thể đủ sức mà đối phó Thời Khanh, cũng không cần sợ cậu ta động tay động chân. Như vậy vừa có bằng hữu, vừa không cần tốn công hắn đi thu thập tàn cuộc, không thể nào hoàn mỹ hơn.

Nhưng chính hắn lại không thể nào nghĩ tới, Thời Khanh lại có thể làm ra nhiều chuyện như vậy... Khiến hắn chỉ trong vòng một ngày, đảo ngược thời gian đến lần thứ hai mươi mốt...

Thời gian đảo ngược, người xung quanh hắn đều sẽ không cảm nhận được, vẫn cứ từng bước tiến hành như cũ, nhưng Tô Nhuế mỗi một lần lui về thì đều có ký ức, đều đã trải qua, tuy rằng trong hiện thực thì thời gian chỉ có bốn mươi phút, nhưng hắn cũng đã gây sức ép hơn hai mươi bốn giờ.

Tinh thần của hắn bây giờ mỗi một phút không chịu được, lúc này lên xe, cuối cùng an tâm một chút, nhắm mắt lại, mong rằng có thể ngủ một chút hồi phục sức lực.

Lại không nghĩ tới vừa chợp mắt, là đã xảy ra chuyện như vậy.

Hắn bị tiếng hô của Thời Khanh làm tỉnh lại, thời điểm mở mắt ra, thứ nhìn thấy chính là đầu xe tải thật lớn, tận mắt thấy cỗ xe kia sắp cán nát cửa kiếng, thẳng tắp xông tới. Tốc độ như vậy, lực va chạm chắc chắn rất lớn, đám người bọn họ tuyệt đối tan xương nát thịt!

Tô Nhuế quả thực không thể nào tưởng tượng nổi, ở thời gian như vậy mà mình có thể nhìn thấy rõ, có thể phán đoán và còn có thể kịp phản ứng.

Hắn nhanh nhẹn chế trụ điểm nhỏ màu trắng trên móng tay, hắn muốn sử dụng tồn bản, hắn muốn cho thời gian đảo ngược!

Quan trọng là hai tên bằng hữu ngồi ở đây, bất luận như thế nào cũng không thể để cho bọn họ tử!

Hắn đè xuống! Trong thời khắc mấu chốt! Hắn đè nó xuống!

Chính là, thời gian không như hần mong muốn mà đảo ngược. Hần kinh ngạc nhìn hết thấy trước mắt, tất cả đều trở nên yên lặng, hình ảnh khủng bố này nháy mắt đứng lại, hần thậm chí có thể nhìn thấy mảnh nhỏ thủy tinh đọng lại trong không khí, còn có bụi khói mà thường ngày mắt thường không thể nhìn thấy.

Thế giới này... dừng lại!

Tô Nhuế trong lòng kinh ngạc lấy lại tinh thần, hần không rõ, vì lý do gì không đảo ngược?

Vì lý do gì tại thời khắc mấu chốt nhất, thời gian không xoay chuyển?

Hần muốn động dậy thân thể, nhưng lại không thể động dậy, chỉ có thể mở trừng trừng mắt mà nhìn.

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh như băng vang lên trong đầu hần: “Nghịch chuyển có liên quan đến sinh mạng, kí chủ tinh thần lực không đủ, chỉ có thể nghịch chuyển hai sinh mệnh mà thôi, thỉnh đưa ra lựa chọn.”

Tô Nhuế cả người đều ngây dại.

Những lời này vang ong ong trong đầu của hần, hần biết ý tứ trong đó là gì.

Tinh thần lực không đủ... Đúng vậy, sử dụng hai mươi một lần, hơn hai mươi bốn giờ đều không có ngủ nghỉ, hần đích xác mỗi một không chịu nổi.

Tô Nhuế thật tình không thể nào nghĩ tới, bởi vì hần bối lòng tìm vết, mới đem mọi thứ trở nên vô pháp vãn hồi như vậy.

Chỉ có thể cứu sinh mệnh hai người... cho dù không tính người ngoài, bọn họ cũng có tận ba người.

Thời Khanh, Tần Mặc... Cùng hần.

Chỉ có thể sống sót hai người sao?

Cảnh tượng trước mắt dừng lại hết, sống hay chết quyết định vào lúc này, khủng bố cùng kinh hoảng giống như là độc xà, nháy mắt quấn quanh trái tim của hần, đem trái tim xiết chặt, không thể nào hô hấp.

Hần trong cuộc đời này chỉ có hai người bạn này, duy nhất chỉ có hai người này là xem trọng hần, hần làm sao có thể bỏ rơi bọn họ?

Huống chi, bọn họ còn yêu nhau, còn...

Nếu Tần Mặc chết, Thời Khanh nhất định sẽ tuyệt vọng.

Nếu Thời Khanh chết... Không có khả năng, hần không có khả năng buông tay với người duy nhất đem lại ánh sáng cho hần.

Có lẽ... Hần nên chết...

Lúc này Thời Khanh, quả thực khẩn trương muốn chết!

Thời gian dừng lại, cậu cũng có ý thức, hơn nữa cậu còn nghe được thanh âm của nhân sinh tồn bản, cũng biết tinh thần lực của Tô Nhuế không đủ, không thể cứu tất cả mọi người sống sót, yêu cầu phải đưa ra lựa chọn.

Ai cũng không nghĩ tới, sử dụng nhân sinh tồn bản, lại còn yêu cầu tinh thần lực, mà Tô Nhuế trước đó đã sử dụng quá nhiều lần, đã sớm tiêu hao quá độ ... Thời Khanh không khỏi có chút hối hận, tất cả là do cậu, dùng mọi cách gây sức ép cho Tô Nhuế, kích thích hần không ngừng để hần sử dụng tồn bản.

Xem đi, bây giờ ném trái đắng rồi đó!

Tuy rằng không cách nào cử động, không thể nói chuyện, nhưng Thời Khanh tốt xấu gì cũng là một hệ thống, nhiệm vụ lần trước đã kiếm không ít điểm thưởng, lúc này cậu nhanh chóng phát tin tức qua Tần Mặc: “Chúng ta phải làm như thế nào?”

Bởi vì khi tin tức cậu phát qua, Tần Mặc có thể lựa chọn hồi âm. Tiếp theo sau đó Thời Khanh nhận được một đoạn âm thanh: “Lực lượng của ta có thể sử dụng, chờ kết giới đứng yên giải trừ, ta sẽ ngăn lại xe vận tải đánh vào. Đến lúc đó người nhanh chóng đoạt lại nhân sinh tồn bản, sau đó đảo lưu thời gian.”

Nghe được Tần Mạc nói, Thời Khanh nhất thời tỉnh táo lại, cái này thật tốt quá, Tần Mạc đi vào thế giới này có nhất định hạn chế, tỷ như có một số pháp thuật trong Tu chân giới không thể sử dụng được, nhưng lực lượng cường hóa trong không gian y đã đổi thì trong thế giới này y có thể sử dụng được

Lấy lực lượng của y, hẳn là có thể ngăn lại xe vận tải, tuy rằng kinh thể hãi tục, nhưng chỉ cần bắt được nhân sinh tồn bản, nhanh chóng xoay chuyển thời gian, trở lại điểm trước đó, là có thể khiến cho mọi người quên hết thầy tất cả.

Hiện tại chỉ việc chờ Tô Nhuế đưa ra lựa chọn, hẳn rồi cuộc sẽ cứu ai.

Tuy rằng biết sẽ không thể chết, hơn nữa Thời Khanh cùng Tô Nhuế tiếp xúc cũng không lâu lắm, nhưng cậu vẫn cảm thấy có chút khẩn trương, không biết Tô Nhuế sẽ đưa ra lựa chọn gì.

Thời gian một giây một giây trôi qua, có thể chỉ có vài giây đồng hồ, cũng có thể đã trôi qua rất lâu.

Tô Nhuế rốt cục đưa ra lựa chọn, hẳn là đối nhân sinh tồn bản nói, nhưng Thời Khanh cùng Tần Mạc lại bởi vì nguyên nhân là người làm nhiệm vụ, nên cũng nghe được .

“Thời Khanh cùng Tần Mạc, để cho bọn họ sống sót.”

Thanh âm bình tĩnh, nói ra xong cũng là quyết định sinh tử.

Trong lòng Thời Khanh một trận kích động, nhưng cậu căn bản không kịp điều chỉnh cảm xúc, kết giới yên lặng trước mặt nhất thời hủy bỏ!

Việc này không thể chậm trễ, kiên quyết phải cho thời gian lùi lại, mấu chốt nhất chính là một giây này!

Tần Mạc đã nhanh nhẹn hướng ra phía trước, ngăn cản xe vận tải cán tới, Thời Khanh cũng nhanh tay nhanh chân nhằm phía Tô Nhuế, nắm trúng móng tay trở trên bàn tay trái của hắn phóng qua.

Đúng vậy! Vừa nãy thời gian đứng lại, cậu rốt cục thấy rõ ràng .

Nhân sinh tồn bản nằm ở ngón tay trở trên bàn tay trái của Tô Nhuế, một điểm nhỏ màu trắng trên đó, thực khó mà phát hiện.

Nháy mắt lúc chạm tới điểm nhỏ đó, Thời Khanh bật người dè mạnh xuống, cậu cố không tò mò nhìn kỹ, lung tung lựa chọn một điểm định vị trong đó.

Thời Khanh tinh thần lực vô cùng cường đại, nháy mắt thông qua Tô Nhuế truyền đạt đến nhân sinh tồn bản, nguyên bản bởi vì thiếu hụt tinh thần lực mà không thể quay lại, bây giờ thì thế giới này đã có thể nghịch chuyển !

Sau khi trải qua mê muội quen thuộc, Thời Khanh cuối cùng cũng an tâm, xem ra mọi chuyện đã thành công .

Rồi sau đó, cậu cảm giác được một lồng ngực nóng bỏng quen thuộc không hề có một mảnh quần áo chen ngang.

Thời Khanh đầu óc nhất thời đơ ra, kế tiếp mới hốt hoảng phản ứng.

... Cậu lại quay trở về lúc ban đầu, lúc mà cậu cùng Tần Mạc ôm nhau nằm trên giường...

Bất quá giờ phút này cậu không dám suy nghĩ gì nhiều, lòng tràn đầy cảm giác nhẹ nhõm sau khi mém chết.

Đồng thời còn có một phần cảm động.

Bị Tô Nhuế làm cảm động .

Không phải ai cũng có dũng khí như vậy, thời điểm đối diện tử vong, đem cơ hội sinh tồn đưa cho người khác .

Thời Khanh để tay lên ngực tự hỏi, cậu sẽ sợ.

Đúng lúc này, cửa phòng phanh một tiếng bị đẩy ra.

Thanh niên khuôn mặt thanh tú, tóc đen không một sợi rối, làn da trắng nõn, một thân trang phục lưu nhàn thoải mái đứng ở đó.

Mà lúc này, hắn nhìn hai người trên giường, sắc mặt rất nhanh ửng hồng, miệng há to, hết sức kinh ngạc: “Các người... các người... các người...”

“Các người...” nửa ngày, ngốc lảng đến nỗi không biết nói ra câu gì.

Rồi sau đó, hắn sập cửa lại bỏ đi.

Thời Khanh ngơ ngác nhìn, rồi sau đó cong mắt mỉm cười, giống y như lần đầu tiên gặp hắn, Tô Nhuế hoàn toàn quên hết thấy.

Tần Mặc ở phía sau cậu, nâng ngón tay của cậu lên, nhìn điểm nhỏ màu trắng ở phía trên, nhân sinh tồn bàn đã nằm trên tay Thời Khanh.

Thời Khanh thở dài: “Tô Nhuế thực tốt, mà chúng ta lại lấy đồ của hắn.”

Tần Mặc lý giải: “Lấy đi nó, đối với hắn chỉ có tốt.”

41. Chương 41

Thời Khanh cẩn thận xem xét những ký ức của thân thể ở không gian này, đặc biệt là những gì liên quan đến Tô Nhuế, không khỏi thấy vui mừng: “Quả thật, lấy nó đi lại là chuyện tốt với Tô Nhuế.”

Khi lấy được nhân sinh tồn bàn, Thời Khanh cũng biết quy tắc sử dụng của loại đồ vật này, mang theo một năng lực quá khủng bố.

Nhân sinh tồn bàn cho phép nhiều nhất ba lượt xoay chuyển thời gian tùy ý, chỉ cần kí chủ có đủ tinh thần lực ấn cái nút, là có thể lựa chọn lại thời gian, trở về quá khứ.

Mà những người khác trên thế giới lại không cảm giác được, họ chỉ biết tiếp tục công việc đang dở, không có gì khác biệt.

Nhưng kí chủ không chỉ có thể thay đổi được bản thân sự việc, mà còn ảnh hưởng đến hành vi của những người xung quanh, phạm là những người có tiếp xúc với kí chủ đều sẽ có sự sai lệch, về mức ảnh hưởng, thì hoàn toàn là do nguyện vọng của bản thân kí chủ.

Đã có thể cứu người thì cũng có thể giết người.

Việc có thể quyết định cũng rất nhiều.

Không nói tới việc có được loại năng lực này trước sau có thay đổi lòng người hay không, chỉ nói tới tính cách của con người Tô Nhuế, thật là đã bị tra tấn tới điên rồi.

Cũng không nhắc tới những hành động quấy phá của Thời Khanh, cho dù ở cuộc sống bình thường, với chủ nghĩa thập toàn thập mỹ, Tô Nhuế thật sự sẽ làm hắn gặp được vô vàn những việc không vừa mắt.

Không có nhân sinh tồn bàn, thì hắn sẽ không thể tự ý thay đổi thời gian, chỉ có thể bổ sung vào hoặc dễ dàng bao dung, dần dần “bệnh” của hắn nhất định sẽ giảm, theo mức độ nhanh chậm thì còn tùy vào bản thân Tô Nhuế nữa. Trong kí ức, Thời Khanh luôn cố tạo sức ảnh hưởng tới hắn, cũng mang hy vọng chậm chậm giúp Tô Nhuế sửa lại được thói quen, tính tình, tránh chìm vào những suy nghĩ “toàn mỹ” của bản thân.

Khi có được nhân sinh tồn bàn, Tô Nhuế đã thực sự buông bỏ cách trị liệu này, luôn làm theo ý nguyện của mình, không vừa ý một chút liền quay ngược thời gian. Bệnh sạch sẽ của hắn lại thêm thúc đẩy chính mình đi vào con đường soi mói, “bới lông tìm vết” ban đầu.

Kết quả cuối cùng nếu không phải Tô Nhuế bắt đầu khổng chế thế giới thì cũng là tự mình mệt chết.

Một người bình thường còn HOLD không lại năng lực này, huống chi một người không bình thường, không chừng sẽ bị đùa chết.

Cho nên, thu loại năng lực này lại, sẽ tốt hơn nhiều đối với Tô Nhuế.

Về vụ tai nạn xe vừa rồi, Thời Khanh và Tần Mặc đã thay đổi được, tránh đi được tai họa này. Nếu sau đó có gì ngoài ý muốn thì không ai có thể khống chế được nữa.

Nghĩ đến đây, Thời Khanh không khỏi cảm thấy có chút cô đơn.

Tần Mặc biết cậu suy nghĩ gì, y bình tĩnh nói: “Tô Nhuế là người.”

Thời Khanh hơi sững sốt, liền nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Đúng, Tô Nhuế là một con người, đã là người thì tránh sao khỏi những sinh lão bệnh tử, hỉ nộ ái ố, may rủi trong đời... Hắn sẽ gặp phải, cũng sẽ vượt qua được.

Nhân sinh tồn bản vốn không nên xuất hiện trong thế giới nhân loại, cho dù mang theo năng lực nghịch thiên đến đâu thì vẫn phải đối mặt với những loại tình huống bất ngờ luôn hiện hữu.

Nếu bọn họ không ngăn cản kịp thời thì Tô Nhuế sẽ mất cả tính mạng, cho dù có thể khả năng nghịch thiên cũng không cách nào sống sót được.

Nắm giữ nhiều, tự nhiên trên lưng cũng càng nặng, cả khó khăn trắc trở sẽ gặp càng nhiều.

Là ưu thế cũng là gánh nặng, vừa mang may mắn, đồng thời cũng mang nguy cơ.

Thời Khanh hít thật sâu một lần, triệt để tiêu tan những phiền muộn trong lòng.

Leng keng, nhiệm vụ ngẫu nhiên đã hoàn thành, ba mươi giây sau tự động rời đi.

Ồ! Đã hoàn thành nhiệm vụ?

Thời Khanh không khỏi vui sướng trong lòng, nhưng khi nghĩ đến việc lập tức phải đi, lại cảm thấy có chút tiếc nuối, bất chợt nhớ đến một việc, cậu vội vội vàng vàng mặc quần áo, dùng mười giây ngắn ngủi lao ra cửa, nhìn Tô Nhuế vẫn đang đứng sờ bên ngoài: “Tô Nhuế! Cảm ơn người!”

Thanh niên vẫn mang theo sự mê mang, nhưng sau đó hai má lại phỉm hồng, rửa thầm, cảm, cảm ơn cái lông a, ta còn chưa đồng ý giữ bí mật cho hai người đâu!

Về lại không gian hệ thống quen thuộc, Thời Khanh vẫn còn mê mang, cứ như vậy mà rời đi, thật có chút không nỡ, bất quá cậu sẽ vĩnh viễn nhớ rõ Tô Nhuế, một Tô Nhuế có thể bỏ qua cả sinh mạng của mình để cứu bằng hữu.

Càng tưởng tượng lại càng thấy buồn bã, bất quá ngay sau đó bên tai cậu truyền tích tích một đồng tin tức mới.

Thu thập tâm tình hỗn loạn, Thời Khanh tỉnh táo lại liền vội bật người truyền qua tin tức cho Tần Mặc.

Nhiệm vụ ngẫu nhiên hoàn thành một cách hoàn mỹ, quả nhiên mục tiêu là thu hồi nhân sinh tồn bản, nhưng làm người ta tiếc nuối là năng lực này không để lại cho Tần Mặc và Thời Khanh sử dụng, mà hư không biến mất.

Dù sao đi nữa nhiệm vụ đã xong, hai người còn mở ra được công năng thứ nhất. Công năng này có hiệu quả kỳ diệu giống y nhân sinh tồn bản vậy.

Về sau khi xuyên qua một thế giới nhỏ, đều sẽ có một lần xoay ngược thời gian, địa điểm, thời gian có thể tự kí chủ quyết định, đương nhiên nếu hệ thống với kí chủ mà tình cảm tốt thì có thể bàn bạc kĩ lưỡng, dù sao khi hoàn thành được nhiệm vụ, cả hai đều được lợi.

Tuy rằng chỉ có một cơ hội, cũng thật khó lường, nhưng vạn nhất có chuyện gì đó không thể cứu vãn được, thì xoay ngược thời gian quả thật không thể nghi ngờ chính là đang tăng thêm xác suất hoàn thành nhiệm vụ.

Tóm lại thì Thời Khanh cảm thấy vô cùng hài lòng.

Còn điểm thưởng của nhiệm vụ cũng mang tính ngẫu nhiên, từ 3000-10000 điểm, được quay số ngẫu nhiên.

Việc này, Thời Khanh giao cả cho Tần Mạc.

Tần Mạc hỏi: “Người không muốn thử xem sao?”

Thời Khanh nhìn y: “Tôi tin anh!”

Tần Mạc nhếch nhếch khóe miệng, tâm tình không tồi, đáp: “Được.”

Sau đó, trong sự chăm chú mong đợi của Thời Khanh, y bắt đầu quay đĩa.

Thời Khanh ở trong lòng cầu nguyện, một vạn điểm thưởng, một vạn điểm thưởng, cầu trời nhất định là một vạn điểm thưởng a!

Nhiệm vụ Thú thế, bởi vì hai người hoàn thành vô cùng sớm, cộng thêm điểm cơ bản, tổng cộng được thưởng một vạn điểm, mà tất nhiên Thời Khanh được chia 5000 điểm rồi (*tất hoa cảm tạ*).

Nhiệm vụ ngẫu nhiên còn có điểm tốt chính là, khi hệ thống đạt điểm tệ sẽ không chia đôi, quay được bao nhiêu thì nhận được bấy nhiêu.

Cho nên Thời Khanh siêu cấp chờ mong, nếu đạt được một vạn, cậu... cậu liền trở thành địa chủ rồi!

Cái đĩa màu lam trên không trung dần dần xoay chuyển, sau chừng một phút thì bắt đầu dừng lại.

Thời Khanh nhanh chóng đi qua, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía đĩa quay.

Kim chỉ xẹt qua tám ngàn, lại đi qua chín ngàn, mắt thấy kim sắp đến một vạn, Thời Khanh ngừng thở, vạn phần chờ mong!

Kim chỉ đến một vạn!

Khi Thời Khanh vừa muốn hoan hô, ai ngờ, cây kim chết tiệt kia còn chưa có dừng, dùng tốc độ ốc sên đi qua a đi a đi a đi...

Cậu không nhịn được muốn hét lên ngừng lại, nhưng cây kim lừa đảo kia giống như đang đùa giỡn cậu, chạy chậm rì rì, lắc lắc ẹo ẹo, vượt qua một vạn đến con số ba nghìn bên cạnh...

“Chúc mừng ngài đã đạt được 3000 điểm thưởng trong nhiệm vụ ngẫu nhiên.”

Thời Khanh: “...”

Cậu dùng vẻ mặt tiếc hận, nhìn không được muốn thở dài, nhưng khi định xoay người cậu lại cảm thấy áp suất không khí bên cạnh đã xuống rất thấp.

Quay đầu lại, quả nhiên thấy mặt kí chủ của cậu đều đen rồi...

Này... Đây chẳng lẽ là một khúc nhạc dạo cho y bạo phát sao!

Thời Khanh thấy giật mình, kịp phản ứng lại, vuốt vuốt thuận mao: “Điểm thưởng chỉ là vật ngoài thân, chúng ta...”

Đáng tiếc còn chưa an ủi xong, cậu đã phải dừng lại.

Nhiệm vụ tùy cơ hoàn thành, hệ thống không gian sẽ đóng lại.

Thời Khanh cũng không dám nói những lời vô nghĩa, nhanh chóng báo tin này cho Tần Mạc, trong ba mươi giây này, nhanh chóng mua thêm một ít đồ dùng cần thiết.

Vì thế, ba mươi giây sau, cậu và vị kí chủ vẫn còn áp suất thấp kia, vắng khỏi hệ thống không gian, trở lại sơn động âm u lúc trước.

Nhìn lại giờ khắc này, nhóm tu sĩ đang ngồi thành vòng tròn trong động, Thời Khanh thật muốn tung hoa.

Cậu cực kì may mắn mà tìm ra đối tượng thích hợp để Tần Mạc giận chó đánh mèo rồi, có người giúp cậu chia sẻ chút áp suất thấp của kí chủ, không khỏi cảm thấy mọi thứ tốt đẹp lên.

Bất quá Thời Khanh có chút nghi hoặc, khi này cậu không nhìn rõ Tần Mạc đã mua gì tại hệ thống, thủ pháp của y quá nhanh, thật không xác định được là cái gì, bây giờ cậu thật rất ngạc nhiên.

Cũng may bản thân Thời Khanh là hệ thống, có thể xem xét không gian trữ vật, cúi người thò đầu vào nhìn, thì phát hiện ra một đại gia hỏa đang nằm ở không gian trữ vật.

... Là một đại gia hỏa thần kì đến từ một thế giới vô cùng thần kì.

- - Hạt ánh sáng + ma thuật kết hợp lại ra song trọng liên phát Pháo ba đầu.

Tác dụng như tên!

Kí chủ... Anh mua thứ này à, để làm gì vậy a?

Tuy bọn họ đã trải qua 10 ngày ở thế giới thú nhân, 1 ngày ở thế giới của Tô Nhuế, đã qua gần mười hai ngày, nhưng quay lại thế giới của Tần Mạc chân chính thì chưa qua một giây nào.

Thời điểm hai người đi là dạng gì, quay lại vẫn là dạng ấy.

Đệ đệ của Tần Mạc – Tần Việt, vẫn như cũ đang ngồi ngay ngắn ở trung tâm pháp trận, xung quanh các căn cứ trận pháp có đến mười ba Kim Đan kỳ tu sĩ đang ngồi.

Tất cả bọn họ đều chăm chú ngưng thần tụ khí, thống nhất tinh thần, chuyên tâm dẫn đường mang hồn phách Tần Việt trở về.

Đây là một loại phép thuật vô cùng khó để thi triển, dù không phải là cấm thuật, nhưng so với cấm thuật thì điều kiện sử dụng còn khó hơn nhiều, dù sao ý nghĩa của nó là khởi tử hoàn sinh.

Bất quá muốn thực hiện loại khởi tử hoàn sinh này phải có rất nhiều điều kiện tiên quyết.

Thứ nhất, người chết phải có thân thể được bảo toàn hoàn hảo, không được hư thối, không được có chút tổn hại nào, càng không được để yêu quái làm ô nhiễm sinh khí.

Nhất là khi vừa tắt thở, trong nháy mắt đó liền phong lại thật hoàn mỹ, lại còn phải trả một cái giá lớn, dùng rất nhiều dược liệu quý báu mà nuôi dưỡng, và thời thời khắc có một vị Nguyên Anh kỳ ở một bên bảo hộ.

Chỉ có như vậy thì mới có được thân thể không bị ô nhiễm.

Mà đó, mới chỉ là bắt đầu. Chân chính là phải khởi động được trận pháp này, cần mười ba vị Kim Đan tu sĩ tương sinh tương khắc thi pháp tận bảy bảy bốn chín ngày, mới có thể tụ lại nguyên hồn, khiến nó trở về.

Kim Đan tu sĩ thì cũng không ít thấy, nhưng quý là ở thể chất, phải là cực phẩm đơn linh căn, và phải tương sinh tương khắc lẫn nhau nữa.

Phải biết là, đơn linh căn tu sĩ, cho dù là Kim Đan kỳ, cũng tuyệt đối không thể khinh thường, bởi vì bọn họ đã trải qua một con đường rất dài, lúc này chẳng qua mới mở màn. Mà đám tu sĩ phần lớn đều tâm tính cao ngạo, rất ít người rời xa nơi tu luyện. Trừ khi, có một lợi ích cực lớn trước mắt.

Cho nên nói, có thể mở ra cái trận pháp này, khẳng định không phải là tầm thường.

Hơn nữa người được cứu sống lại là Tần Việt, dù với Tần Mạc là huynh đệ ruột thịt, đồng thời lại là thâm cừu đại hận.

Nên người đứng sau việc này, cho dù có ý đồ gì đi nữa, chắc chắn đối với Tần Mạc cực bất lợi.

Đương nhiên, nếu không suy xét đến nó, thì Tần Mạc cũng sẽ không để đệ đệ của y cứ yên ổn mà sống lại.

Thời Khanh tạm tránh qua một bên, yên lặng nhìn một màn cực kì không hợp nhưng lại suất cường bá duệ đến không tưởng được.

42. Chương 42

Tu sĩ có tu vi cao không là gì, tu sĩ có tu vi cao biết khoa học kỹ thuật mới đáng sợ!

Hơn nữa khoa học kỹ thuật này lại là loại pha tạp đến tột đỉnh, hoàn toàn vượt qua phạm trù lý giải của bạn Thời Khanh – thanh niên đến từ thế kỷ hai mươi mốt.

Các hạt ánh sáng ... Ma thuật... Hợp lại... Song trọng liên phát Pháo ba đầu!

Chỉ cần mỗi cái tên, cũng sâu sắc thuyết minh cho cái gì gọi là cao cao tại thượng lãnh huyệt khóc suốt cuồng bá duệ.

Loại lệ khí nồng đậm này khuếch trương trong không gian làm Thời Khanh lâm vào cảm giác khuất phục.

Cho dù súng lục, đạn được gì đó trên địa cầu thì cũng không có khả năng gây nên thương tổn gì quá lớn cho đám tu sĩ kia

(nhiều lắm thì giết mình thôi), nhưng thứ đồ chơi này, ngay cả khoa học kỹ thuật của địa cầu cũng không vẽ nên nổi, nó tuyệt đối ăn chắc huy nhệ đệ tầu vũ trụ cao cấp.

Còn về việc nó có thể tạo nên thương tổn to lớn như thế nào, cái này thì thử mới biết được.

Thời Khanh núp ở phía sau Tần Mặc, y còn đang trong tình trạng áp suất thấp, cả khuôn mặt tuần tú của y lạnh lẽo giống như một tảng băng, nhiệt độ không khí xung quanh còn thấp hơn cả nhiệt độ cái hang động âm u ẩm ướt này vài phần.

Thời Khanh trong lòng có chút bức bối, chỉ là vận may thiếu một chút thôi mà, có phải chuyện gì lớn lao đâu, sao lại tức giận đến như vậy chứ?

Cậu tinh tế mà suy ngẫm một hồi, bản thân cậu cũng chẳng có nói cái gì chọc trúng vảy ngược của y à nha? Trước đó chỉ ra về một chút nên nói cậu tin tưởng Tần Mặc... Chẳng lẽ, Tần Mặc đang cảm thấy y phụ sự tin tưởng của cậu hay sao?

Ồ... Đây là hiểu sai kịch bản rồi. Ý của tui hổng phải vậy đâu!

Bất quá tâm tư của bệnh thần kinh thì đừng mong đoán được, mạch não không chung đường thật khó mà biết được chân tướng.

Thời Khanh quả quyết không tra tấn tinh thần mình nữa, thành thành thật thật đi theo sau Tần Mặc.

Tần Mặc còn mặc bộ quần áo mà Thời Khanh mua cho y, trang phục thuần trắng, không hề có thêm trang sức gì, nhưng bởi vì thân hình khôi ngô, dáng người lồi lạc cho nên nhìn y lúc này giống như một vị trích tiên.

Trong sơn động ánh sáng yếu ớt, tuy nhiên nhờ vào độ sáng mờ lung này, mà làm cho bóng dáng khiết bạch kia càng toát lên vẻ xuất trần thoát tục.

Nhân vật này cứ như là một vị trích tiên, bất quá trích tiên này trên vai khiên một vật dài hai thước, đó là một cái ống tròn miệng thật lớn.

Chính là kiêu ngạo đến từ thế giới khác của bọn ta, hạt năng lượng ánh sáng và ma thuật hợp lại tạo nên Song trọng Pháo ba đầu tiên sinh!

Cứ như vậy một người một pháo xuất hiện trước mặt các tu sĩ, chỉ có thể dùng một câu để biểu đạt tâm tình của bọn họ lúc này: Ta cùng với các tiểu đồng học khác đều sợ ngày người đó, chịu chưa?

Bất quá kinh ngạc hơn nữa vẫn còn ở phía sau.

Bọn họ còn chưa kịp nhìn thấy rõ người đến là ai, đã bị một cỗ lực lượng so với phép thuật hệ điện còn nhanh hơn, so với phép thuật hệ lửa còn mạnh hơn, so với phép thuật hệ gió còn tàn bạo hơn, không biết từ đâu tập kích tới!

Nguyên tố phép thuật này thật là khó phân biệt được, bao hàm rất rộng, mà uy lực lại vô cùng cường đại, làm cho người ta không thể nào chống đỡ nổi.

Ánh sáng chói mắt đến nỗi hận không thể chiếu cho cái sơn động này thành ban ngày luôn, lại thêm giao tạp thêm ánh điện màu xanh quỷ dị, lửa nóng màu cam diễm lệ, còn có một cái gì đó mà mắt thường không thể nhìn ra, như là tới từ địa ngục hắc ám, hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của mọi người, lực lượng bộc phát đánh tới vô cùng kinh thiên động địa!

Đám tu sĩ Kim Đan kỳ đang tiến hành trận pháp ở thời điểm mấu chốt, nhất định không được phân tâm, nếu không sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Trận pháp như vậy mà mở ra, thì đương nhiên có chuyên gia đứng bảo hộ, nhưng vào tình huống thế này, giống như là thiên kiếp giáng xuống, tất cả mọi người đều luống cuống.

Kích thứ nhất bị kết giới bảo hộ chặn lại, nhưng trong lòng đám tu sĩ cũng không khỏi lo lắng.

Nhóm thủ vệ đã lao ra ngoài chuẩn bị nghênh chiến, lại không nghĩ tới tích tắc vài giây sau, kích thứ hai lại đánh úp tới!

Lực độ cực kỳ cường đại, so với lần đầu tiên còn mạnh hơn gấp mười lần !

Nhóm thủ vệ triệt để bị đánh bay, kết giới bảo hộ trận pháp tự nhiên cũng sẽ xuất hiện vết rách.

Xem ra, nhóm tu sĩ đang ngồi trong trận kia tuyệt đối không chịu đựng được bao lâu.

Với loại trận pháp cao cường này, thì đám tu sĩ cần sự phối hợp cực độ, chỉ cần tâm thần dao động, hậu quả kia chắc chắn không thể nào tưởng tượng được.

Đã có ba vị tu sĩ tu vi hơi thấp chống đỡ không nổi, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng tràn ra máu, nhưng ở thời khắc mấu chốt này, bọn họ thật sự không thể nào vọng động, chỉ có thể cầu mong cho viện binh mau đến, hoặc là kết giới có thể chống đỡ cho đến khi bọn họ thực thi trận pháp hoàn tất!

Ai mà có thể nghĩ tới, ‘người’ đã phát động liên tục ra hai cái công kích cường đại kia, thế nhưng ở giữa không gian ánh điện đá lửa, phát động lần thứ ba!

Đây quả thực khó có thể tưởng tượng nổi, ‘pháp thuật’ cường đại như vậy, tiêu hao linh khí to lớn đến không thể kể xiết, cho dù có thần khí phụ trợ, sử dụng một lần cũng đã đem Nguyên Anh kỳ đang đầy, vắt thành cạn kiệt. Cứ nhiên ngay sau đó, không có bất luận thời gian gì để hồi phục, phát động sử dụng lần thứ hai, mà so với lần đầu tiên cường đại hơn gấp mười lần. Mặc dù có tiên đan linh dược chống đỡ, người ở Hợp Thể kỳ, cũng không thể vận dụng linh khí hùng hậu đến như vậy!

Mà còn làm người khác kinh ngạc hơn, lần thứ ba thế nhưng lại tới nữa!

Này... này hoàn toàn vượt khỏi sức tưởng tượng của bọn họ, cho dù kết giới chống đỡ được, tinh thần của đám tu sĩ cũng chống đỡ không nổi .

Chẳng lẽ... Đây chính là một người ở Đại Thừa kỳ, sắp phi thăng làm “thánh nhân” hay sao?

Lăng Vân đại lục, đã có nhân vật như vậy à?

Ở thế giới tu chân, thực lực chính là đại diện cho tất cả, mà đồng thời không có thực lực thì cũng không thể nào đạt đến đỉnh tu vi.

Trong lòng bọn họ bắt đầu khủng hoảng, tràn ngập sợ hãi, đối với “thánh nhân” cường đại kia, không biết năng lực đã kinh vượt qua tưởng tượng của bọn họ như thế nào.

Thời Khanh quả thực muốn vỗ tay khen hay, Pháo ba đầu huynh quả thật rất suất, Pháo ba đầu huynh quả thật khóc chết người!

Mặc dù một lần bắn ba phát, bắn xong thì làm lạnh ba ngày, nhưng lực công kích mạnh đến như vậy, đủ để phá nát hết tất cả rồi!

Lần mà công kích tới, kết giới bảo hộ không chịu nổi mà vỡ nát, trận pháp bị phá, mười ba danh tu Kim Đan kỳ toàn bộ học máu, mà Tần Việt ở trong trận cũng từ từ mất đi sinh khí trước đó, trở thành một cái xác không hồn.

Mà lúc này, bởi vì ba lượt công kích cường đại, sơn động rốt cục không thể chịu nổi được nữa, nổ vang lên ầm ầm, toàn bộ sơn động lung lay sắp đổ.

Tần Mạc ôm ngang eo Thời Khanh bế lên, đem tất cả tu vi hiện có đều dồn hết vào hai chân, hơn nữa trước đó đã tiến hành cường hóa lực nhanh nhẹn, cho nên y hành động vô cùng xuất quỷ nhập thần, cấp tốc phóng ra khỏi động khẩu.

Đến khi Thời Khanh khôi phục tâm thần, thì bản thân đã nằm gọn trong ngực của Tần Mạc, đối với động tác này, cậu đã có thể bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, vì thế cậu hắng giọng nói rõ: “Tần Mạc, tôi có thần hành thiên lý, tốc độ rất nhanh.”

Tần Mạc liếc nhìn cậu một cái.

Thời Khanh dừng cảm nhìn lại, sau đó nhảy xuống, bắt đầu phát huy năng lực phóng như bay, tốc độ kia vèo vèo, đến ngay cả tia chớp còn phải chịu thua.

Cậu đang đắc ý dạt dào chạy nhanh được một khúc, thì đã bị người ta nắm cổ áo xách trở về.

Tần Mạc: “Sai phương hướng.”

Thời Khanh: “...” Thể diện mất hết cả rồi !

Ngoan ngoãn đi theo phía sau Tần Mạc, cuối cùng nhờ vào sự chỉ dẫn của kí chủ-sama, thoát khỏi sơn động.

Một đường chạy điên cuồng như vậy thật là kích thích! Tần Mạc công kích cái sơn động kia giống như là kíp nổ, đánh sụp sơn động kia xong, phản ứng dây chuyền, lung lay chấn động cả một vùng, có động thì động sập, có khe thì khe đổ.

Tóm lại chạy một đường, hủy một đường, một thánh địa tốt như thế, vì hai người mà sụp đổ.

Ước chừng một giờ sau, bọn họ mới đến được nơi an toàn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mảnh hoang tàn sau cơn di chấn.

Còn may mắn, đây là đất bị chiếm lĩnh, cho nên không có bất luận người hay động vật nhỏ nào cư trú, trong này tất cả đều là tu sĩ, họ tự có năng lực bảo vệ bản thân.

Đương nhiên... đám tu sĩ học máu trong sơn động kia có tránh thoát không thì cái đó không biết chừng.

Bất quá cũng không chết được, cái này gọi là tự làm tự chịu, ông trời cũng không cứu được.

Tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, vả lại nơi mà Tần Mạc dẫn cậu tới cũng là một nơi an toàn, suối nhỏ chảy róc rách, cỏ mọc xanh um, xem nhẹ mảnh đất hỗn độn ở đằng kia, thì có chút cảm giác thế ngoại đào nguyên.

Thời Khanh thần hành thiên lý, kỹ năng rất tốt, nhưng thể lực của cậu yếu, đến cận kiệt thì không chống đỡ nổi nữa, chạy điên cuồng suốt một giờ, mệt muốn chết, thở hồng hộc như trâu.

Lúc này bụng lại đói đến kêu ọ ọ, mắt thấy địa phương phía trước không tồi, thì trải khăn bàn ra, ngồi dưới đất, dọn đồ ăn .

Cậu còn cẩn thận chuẩn bị cho Tần Mạc nước trà cùng với mấy miếng trái cây tươi mát thơm ngon.

Uống nước đào ép, gặm hai cục socola hạnh nhân, còn ăn nửa cái bánh pizza hải sản chí tôn, Thời Khanh cuối cùng cơm no rượu say, cảm thấy mỹ mãn.

Lúc này lòng cũng thanh thản hơn, nhớ tới một màn kích thích vừa rồi, liền tán dương: “Vừa rồi thật sự rất suất ! Suất vô cùng ! Ta đứng nhìn mà lòng cứ dâng tràn mệnh môn!”

Tần Mạc đang ngồi ngay ngắn thanh thoi trên đệm mềm, ngón tay thon dài lại trắng nõn cầm tách trà, nghe Thời Khanh khen ngợi, vẻ mặt y vẫn thản nhiên, nhưng khóe miệng lại cong cong một chút.

Rồi liền ngay sau đó, y lại nhìn thấy Khanh từ không gian hệ thống đem Pháo ba đầu ôm đi ra, cậu một bên vuốt ve một bên tán thưởng, trong đôi mắt to sáng lấp lánh, chỉ in lên bóng dáng của khối thiết chết tiệt kia.

Khóe miệng vừa mới cong lên thì lại kéo xuống, không khí vừa dịu đi giờ lại tràn đầy áp suất thấp. Tiểu động vật Thời Khanh hình như có trực giác, trong người cảm thấy không thích hợp, cậu quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, quả nhiên thấy khuôn mặt “vô cùng bình tĩnh” của kí chủ.

Mới này đang tốt lắm mà? Sao tự dừng lại không cao hứng?

Chẳng lẽ hỏa khí chưa có phát tiết ra hết? Móa nó, cầm cái Pháo ba đầu cực suất này bắn đến ba phát, sao lại còn chưa nguôi giận?

Kí chủ cũng thiệt khó ở chung ... _(: ”)_

Hai đương sự, một người thì đang giận dữ chờ đến gần, người kia thì không được tự nhiên hổng hổng, còn Lăng Vân đại lục thì nổ òa .

Dãy núi Thượng Lê sụp đổ!

Dãy núi này trực thuộc Huyền Minh Tông, sao lại có thể một đêm trở thành mảnh hoang tàn!

Cổ mạch vạn năm, vô số linh khí, làm cho biết bao tu sĩ đều chạy như vịt hồng vào được thánh địa này, bỗng nhiên cứ như vậy mà hủy...

Có tiếc nuối, đồng thời cũng có rất nhiều người vui sướng khi người gặp họa.

Huyền Minh Tông rất bá đạo, dựa vào kĩ vị của vài người là đại năng, tiên hạ thủ vi cường chiếm dãy Thượng Lê làm của thì không ai nói gì đi, đằng này còn không cho bất luận ngoại nhân nào tới gần!.

Dãy núi to như vậy bị một mình bọn họ giành hết, khiến cho các tu sĩ hoặc là gia nhập Huyền Minh Tông, hoặc là từ nay về sau rời khỏi nơi này, dẫn đến rất nhiều vị tu sĩ không có nơi để đi, mất đi phúc địa, cũng trễ nãi thời cơ tu luyện.

Mặc dù làm như vậy khiến cho mọi người căm phẫn, nhưng Huyền Minh Tông bọn họ không thêm quan tâm, ý vào thế lực, mắt chó nhìn người, không coi ai ra gì.

Tuy nói Tu Chân giới vốn là cá lớn nuốt cá bé, nhưng tóm lại cùng thờ phụng Thiên Đạo, tôn sùng nhân nghĩa lưu tâm, Huyền Minh Tông làm vậy, khiến cho rất nhiều tu sĩ cảm thấy trơ trẽn.

Cho nên nói, hôm nay dãy núi Thương Lê sụp đổ, thì có một nửa là vỗ tay vui mừng.

Tuy rằng dãy núi sụp mất, tổn thất mất một thánh địa tu luyện hoàn mỹ, nhưng nhìn sang phương diện khác mà nói thì lại là chuyện tốt.

Dãy núi Thượng Lê sụp đổ, cho nên không thể kiểm giữ được linh khí ở nơi này, vì vậy sẽ không còn nồng đậm, song song đó linh khí tán đi, phiêu tán ra ngoài không khí của khắp Lăng Vân đại lục, ngược lại tạo phúc cho nhiều tu sĩ.

Dù sao nơi này vốn cũng bị người ta chiếm, bọn họ dùng không đến, chi bằng như bây giờ phiêu tán, gia tăng phúc khí cho cả Tu Chân giới.

Về phần người nào to gan làm ra việc này, thì lại là chuyện bất quá khác .

Ai cũng đoán này nọ, nhưng không có bất kỳ người nào nhìn thấy, cho nên cũng vô pháp khảo chứng.

Huyền Minh Tông Tông chủ Nam Hướng Danh giờ phút này tức giận muốn điên, cường thế uy áp từ trên dội xuống, khiến cho gã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Không thể nghi ngờ gì, với tu vi cường hãn to lớn của người kia, trong mắt hắn mà giết chết gã cũng giống như giết chết một con kiến.

Thanh âm trầm thấp vang lên: “Thân thể Tần Việt đâu?”

Nam Hướng Danh ầm úp mở miệng: “Đã bị... Đã bị... Tổn hại.” Mới vừa nói xong, gã cảm thấy không khí xung quanh mình thít chặt lại, loại lực lượng khiến người ta không thể hô hấp này thật đáng sợ.

“Đem người tới ?”

Nam Hướng Danh không dám nghĩ nhiều, đem thi pháp giả còn hôn mê trong sơn động kéo tới.

Người đứng ở phía trên vươn tay, ngón tay trắng bệch nắm chặt cái trán của thi pháp giả, cơ hồ không sử dụng bao nhiêu lực, ngón tay đè xuống, tiến vào xương sọ thoải mái giống y như chọc vào đậu hũ.

Mấy phút đồng hồ sau, hần buông tay ra, thông thả chà lau ngón tay dính máu tươi của mình, nhếch miệng hiện lên một tia thú vị: “Tần Mạc, người còn sống”.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tần tiểu công, nhiều người nhớ mong anh như vậy, tiểu thụ nhà anh tính sao đây?

43. Chương 43

Nghe được hai chữ Tần Mạc, Nam Hướng Danh mãnh liệt sửng sốt, trong mắt gã xẹt qua một tia hận ý nồng đậm, cùng sợ hãi chôn giấu sâu dưới đáy mắt.

Nếu không phải do Tần Mạc, gã sao lại mất hết tu vi, gân cốt đứt đoạn, đường đường Huyền Minh Tông Tông chủ lại lưu lạc đến bước đường cùng này?

Mà hiện tại, tên sát tinh này lại tới nữa, cư nhiên hủy đi dãy núi Thượng Lê, hủy đi căn cơ của gã! Nghĩ đến đây, gã không nhận được mà cả người run rẩy, hận, oán, còn có sợ, những rắc rối phức tạp này đan xen nhau, làm tâm trí gã trở nên mơ hồ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, Nam Hướng Danh hốt hoảng hoàn hồn, nhìn thấy lãnh ý của vị thượng giả, gã khom người khúm núm.

Tần Mạc thực đáng sợ, nhưng cùng người trước mắt so sánh, thì không đáng nhắc tới. Thẳng đến hiện tại gã còn chưa biết tục danh của người trước mắt là gì, ngay cả bộ dáng cũng không được nhìn qua, Nam Hướng Danh danh dù sao cũng là một đại nhân vật nhưng ở trước mặt người này, ngay cả tu vi của hần gã còn không thăm dò được, đây biểu hiện cho tu vi dữ dội không thể nào thăm dò ... Gã có chút thấp thỏm, mặc dù không biết người này cùng Tần Việt có quan hệ như thế nào, nhưng nếu phải cứu sống Tần Việt, thì chắc chắn có tác dụng, tuy nhiên việc vừa rồi khiến cho thân thể của Tần Việt hư hại, thân thể mà hư hao thì Tần Việt vô luận có phép tiên cũng không thể cứu được.

Nam Hướng Danh thực sợ hãi, Thượng Lê đã bị hủy, nếu bản thân mình cũng mất đi cơ hội khôi phục tu vi, gã về sau biết sống làm sao đây?

Nguyên bản thấp thỏm, lại nghe được người kia nói: “Tần Mạc nếu còn sống, thì Tần Việt cũng là vô dụng.” Nam Hướng Danh căng thẳng trong lòng. “Bất quá người chung quy là làm hỏng hết mọi chuyện, lấy công chuộc tội, đi tìm cho ta đồ vật này, ta sẽ trợ giúp người khôi phục tu vi.”

Nam Hướng Danh đầu tiên là vui vẻ, mãi cho đến khi nhìn thấy hình vẽ của vật kia, trong lòng mới cả kinh. Cư nhiên là Đồ nhất thần khí Khóa hồn kính!

Cái này phải bắt đầu từ đâu? Phải đi tìm ở chỗ nào? Thấy vẻ mặt ngưng ngệ của gã, người nọ hừ lạnh một tiếng, nói: “Tại Thiên Lâm bí cảnh, cho người thời hạn ba ngày phải thu hồi.” Nam Hướng Danh lĩnh mệnh rời đi, còn lại một mình một người, Lục Cửu Uyên mỉm cười, phẩy tay mất hết tu vi kia thế nhưng là lô đỉnh cao cấp, đại nạn không chết, thật sự là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Thời Khanh tuy rằng vẫn đoán không ra kí chủ đồng học đang rối rắm cái gì? Bất quá may mắn là hiện giờ cậu đã có biện pháp, đối phó với tên bệnh thần kinh này thì chỉ cần một vài chiêu, sờ sờ thuận mao, khen y, thỏa mãn yêu cầu của y (nắm tay gì đó)... vài cái này thử qua một chút, tâm tình của Tần Mạc sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Thời Khanh nhanh chóng thực hành, cho đến khi thấy kí chủ rốt cục trở lại bình thường, lúc này tâm tình mới tốt ra, bất quá cậu không dám đem Pháo ba đầu ra ôm trong lòng mà sờ vui vẻ nữa, Tần Mạc tựa hồ không quá cao hứng.

Thời Khanh cân nhắc, đại khái Pháo ba đầu là đồ vật của kí chủ, cậu cứ luôn mơ ước mà sờ mó nó, cho nên kí chủ cảm thấy không yên lòng?

Vì thế, cậu cũng rất tự giác mà không nhìn Pháo ba đầu. Tuy rằng nội tâm của cậu rất muốn ôm Pháo ba đầu mà đi ngủ...

Pháo ba đầu: ... Biến, biến thái!

Rời khỏi sơn động, trừ bỏ nghỉ ngơi lúc ban đầu, sau đó Tần Mạc dường như có mục đích, cứ nhằm một hướng mà chạy đi mãi. Tần Mạc không nói, Thời Khanh cũng không có hỏi, cậu chỉ chăm chú để ý thời gian, nghiêm túc tính toán xem thời gian không gian hệ thống mở ra còn bao lâu nữa.

Một mặt sợ nếu có nguy hiểm, bọn họ không nơi nào trốn, về phương diện khác, cậu cũng chờ mong có thể mau mau trở lại không gian hệ thống, xem kỹ lưỡng điểm thưởng của mình, nhìn xem nó có đủ mua phân thân thuật hay không!

Cho nên cậu phi thường nghiêm túc mà nhìn thời gian. Ở trong sơn động tiêu hao hai mươi phút, chạy ra sơn động dùng một giờ mười phút, lúc ở con suối nhỏ thì nửa giờ, vừa rồi đi đường cũng được bốn mươi phút. Tính ra, thời gian còn lại cũng chỉ khoảng hai mươi phút !

Mà Tần Mạc rốt cục cũng đến được nơi y muốn. Thời Khanh thăm dò nhìn nhìn, cảm giác có chút không ổn. Nơi này, cảm giác như thế nào cũng không giống như là một địa phương tốt...

Phía trước một mảnh đen tuyền, nghiêm túc mà nói rõ một chút, tựa hồ là một mảnh rừng rậm, nhìn những cái cây giương nanh múa vuốt, âm trầm đáng sợ kia thì chẳng có chút cảm giác an toàn nào. Đường thì nhìn không thấy, trải rộng khắp nơi là bụi cây màu xanh lá và màu xanh dương, địa phương này không hề có một dấu chân, mà thực vật xung quanh cũng không hề đáng yêu, ngay cả nhan sắc của nó cũng vô cùng quỷ dị, người nhìn vào ai cũng hoài nghi có phải nó có độc hay không.

Đây chỉ mới vừa bước vào, đi sâu vào một chút, lại khiến cho người ta có một cảm giác mê muội, giống như phía trước có một cái lỗ xoáy hấp ám, giống như là lỗ đen ở giữa vũ trụ, có thể đem tất cả mọi thứ cuốn vào, nghiền thành bột phấn.

Thời Khanh nhìn có chút rét run, cậu trước đó tiếp thu đại bộ phận ký ức của Tần Mạc, tuy rằng chi tiết này bị thiếu hụt, nhưng sự kiện trọng đại đều nhìn qua thấy qua, cậu không thể nào nhớ rõ Tần Mạc lại từng tới một địa phương như thế này.

Cho nên nói, Tần Mạc tại sao tới nơi này? Tới nơi này để mà làm cái gì? Cậu không thể nào đoán ra...

Nhưng Thời Khanh thực không muốn đi vào, thật sự là loại hấp ám không biết rõ này rất khủng bố, làm người ta nhìn không được mà da đầu run lên, trong lòng hư thực. Cảm giác này giống như là biết rõ phía trước là miệng quái thú, đi vào sẽ bị răng nhọn cắn, nhưng vẫn muốn chủ động đưa mình đi qua. Không thấy sợ mới là chuyện lạ á.

Mắt thấy cậu dịch từ chút từ chút về sau, vừa cách Tần Mạc được một khoảng nhỏ xíu, thì y quay đầu lại nhìn cậu, thấp giọng nói: “Lại đây.”

Thời Khanh dừng một chút, không tiếp tục lui, nhưng cũng không dám tiến tới. Tần Mạc nhíu nhíu mày, đi về phía cậu, cánh tay thon dài duỗi ra, cũng mặc kệ cậu đang suy nghĩ gì, đem cậu chặn ngang ôm lấy.

Thời Khanh: ...

Thật đặc biệt cảm thấy có chút hối hận, lão tử vì cái gì không chọn một thân thể vai u thịt bắp! Lấy một thân gà bệnh làm gì, để người ta muốn ôm thì ôm, nữ nhân còn không mất mặt bằng cậu!

Trong lòng đang hối hận muốn chết, nhưng mắt thấy Tần Mạc cứ bước tiếp vào hấp động, cậu ngay cả nhúc nhích cũng không dám, càng miễn bàn tới việc tránh khỏi ôm ấp, hận không thể dùng sức ôm chặt y.

Loại địa phương khủng bố thế này, nếu như tụt lại phía sau, thì cậu không muốn sống nữa!

Sau khi đi vào, tựa hồ tốt lên một chút, chính là bên tai vang lên từng trận gió lạnh, thổi đến da gà da vịt có bao nhiêu nổi lên hết, còn có lửa ma trời cùng với tiếng khóc nức nở quỷ dị khiến cho phần da đầu còn thừa lại cũng nổi tùm lum.

Thời Khanh ngay cả hô hấp cũng không dám quá nhanh, thật sự quỷ lực loạn thần này là một nơi chẳng vui vẻ thoải mái gì, cậu khẩn trương muốn chết.

Cũng không biết đi bao lâu, chờ đến khi thoát ly âm u, nhìn thấy một mảnh sáng sủa, Thời Khanh mới nhẹ nhàng thở phào một ngụm to. Thời gian mới này, kỳ thật... chỉ có hai mươi phút, không gian hệ thống vừa đúng mở ra !

Cậu liền hưng phấn, nhanh nhẹn quay qua Tần Mặc nói: “Không gian mở ra , muốn đi vào hay không?”

Tần Mặc nói: “Chờ chút.” Nói xong, y nhắm nghiền hai mắt lại.

Thời Khanh bây giờ tựa như vị hòa thượng đầu không tóc óc lơ mơ, chẳng biết được y đang muốn làm gì, nhưng dù sao không gian hệ thống đã mở ra rồi cậu cũng yên tâm hơn một chút.

Ước chừng lại qua năm phút, cái sân sáng ngời này tự dừng tối sầm xuống, như là nguồn sáng bị che mất, Thời Khanh bật người khấn trương, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng. Sau đó, cậu nghe được một âm thanh gào thét bén nhọn. Cậu hốt hoảng nhìn sang phía phát ra âm thanh, bị quái vật trước mắt hù chấn động.

Này... Đây là... Rắn chín đầu? Cậu rất nhanh quay sang nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thần sắc vẫn như thường, cùng quái vật to lớn này đối diện cũng không có một tia khiếp sợ.

Nhưng sau đó, y liền nói với Thời Khanh: “Đi thôi, trở về không gian hệ thống.”

Thời Khanh ngăn người, nhưng nhanh nhẹn mở không gian, mang theo Tần Mặc hư không tiêu thất. Không trực diện tiếp xúc với quái vật kia quả là cách tốt nhất, ai mà muốn cùng một thứ có chín cái đầu nghịch nghịch chứ?

Trở lại không gian hệ thống, Thời Khanh cuối cùng mới trầm tĩnh lại, thăm dò hỏi: “Anh tới chỗ đó là vì con rắn chín đầu kia?”

Tần Mặc gật gù: “Trên người nó có đồ vật rất tốt”.

Biết ý đồ của Tần Mặc, Thời Khanh cũng không hỏi lại, ngược lại thì kích động chạy tới cửa hàng hệ thống, bắt đầu nghiêm túc tìm tòi mọi thứ.

Cậu hiện tại có 8000 điểm thưởng, có thể mua đồ vật càng ngày càng nhiều, bất quá cậu gấp rút nhìn về phía đồ vật mà cậu vô cùng khao khát. Quả nhiên có thứ mà cậu muốn —— phân thân thuật!

Nhưng phân loại rất nhiều, có loại quyền trực tạm thời phân thân, thời gian sử dụng ngắn, nhưng giá cả tương đối tiện nghi, chỉ có một ngàn điểm thưởng. Còn có một loại phân thân được vật, hiệu quả so với quyền trực không sai biệt lắm, nhưng mà thời gian tương đối dài, dài đến một ngày, nhưng khuyết điểm là sau khi sử dụng sẽ mê man hai ngày, giá cả cũng là một ngàn điểm thưởng.

Hai loại này Thời Khanh đều muốn mua, khuyết điểm quá rõ ràng, nhưng một ngàn điểm tệ với cậu mà nói cũng không tính nhiều, bởi vậy mua cũng không đau lòng lắm. Cuối cùng, cậu nhìn thấy bí tịch công pháp, là loại có thể tu luyện, hơn nữa có thể thăng cấp. Hiện nay phân thân thuật bậc một thì có thể phân thành hai người, theo các cấp bậc mà tăng lên, còn có thể phân ra càng nhiều người.

Khiến cho Thời Khanh chú ý chính là, bí tịch này còn mang theo một bộ điều tức thuật, chuyên môn phối hợp với phân thân thuật mà sử dụng, có thể hóa giải đau khổ khi phân thân, vả lại có thể cường thân kiện thể.

Thời Khanh tinh tế nhìn giới thiệu, càng xem càng động tâm, chỉ hận không đến lập tức mua ngay, nhưng cậu nhìn sang giá tiền... Liền ủ rũ . Vậy mà cần tới hai vạn điểm thưởng! Quá mắc! Cậu hiện tại chỉ có tám ngàn, kém thật xa...

Đây là do kí chủ trâu bò cho nên mới có thể đạt được nhiều điểm như vậy, nếu như cứ cày nhiệm vụ phổ thông thì đến ngày nào tháng nào mới mua nổi?

Thật chẳng thích chút nào...

So với Thời Khanh rồi rầm, thì Tần Mặc bên kia đơn giản hơn nhiều, y đầu tiên là xem thương phẩm bán gì, bí tịch công pháp bỏ qua, vũ khí trang bị bỏ qua, sản phẩm công nghệ cao ở đó xem lâu một chút, còn thuận tay mua vài món. Điểm thưởng còn dư thì đều dùng cường hóa thân thể.

Rồi sau đó y nhìn về phía Thời Khanh: “Bắt đầu nhiệm vụ kế tiếp đi.”

Thời Khanh bật người đáp: “Được!”

Vì phân thân thuật của cậu, cậu phải làm nhiều nhiệm vụ kiếm thiết nhiều điểm. Sau khi mở ra nhiệm vụ, nhìn đến gợi ý bối cảnh, ngay cả Thời Khanh kiến thức rộng rãi cũng phải kinh ngạc.

Đây quả thật là một thế giới kỳ diệu... vượt ra ngoài dự liệu của cậu. Cũng không phải giống thế giới thú nhân đảo điên tam quan nam nam tương ái, mà là người nơi này ai cũng thực thần kỳ.

Vấn tùy thân không gian, Thời Khanh đã xem qua, nhưng trong thế giới này mỗi người đều có không gian là xảy ra chuyện gì? Bàn tay vàng cũng đầy đường được sao? Thế này còn gì là bàn tay vàng?

Thời Khanh xem qua rất nhanh, càng xem càng cảm thấy có chút ý tứ. Người ở chỗ này, mỗi người đều có không gian chuyên thuộc của mình, nhưng không gian này hoàn toàn tùy vào cơ địa mỗi người, thời điểm trưởng thành tới mười một tuổi, sẽ thông qua một cuộc đánh giá để mở ra không gian của chính mình, lúc này chính là giám định tư chất của không gian.

Tỷ như có người không gian thích hợp gieo trồng rau dưa, mà có người lại thích hợp trồng cây ăn quả, có người một năm bốn mùa xuân ý dạt dào, có cũng người hàng năm nắng hè chói chang. Không chỉ như thế, còn có những không gian tự nhiên sinh sản ra rất nhiều khoáng thạch, chỉ cần đào lên là được...

Có tốt thì cũng có xấu, cũng có rất nhiều người xui xẻo sở hữu loại không gian vứt đi.

Tỷ như có loại không gian nhỏ chỉ bằng một bàn tay chẳng thể chứa được gì... rồi lại có loại đầy cát vàng không thể gieo trồng cũng không thể thu thập, ngay cả chứa đồ vật còn sợ bắn, có loại đi càng sâu vào thì chỉ mênh mông là nước biển, một đồng bọt khí, cầu vồng bên trên, mây bay bên dưới... những thứ này tuy vô dụng, nhưng lại xinh đẹp, còn có những loại không gian có mùi hôi, một màu bùn, đầm lầy rộng lớn... Thậm chí là một bãi đổ rác siêu lớn... Thời Khanh nhìn đến cười ra tiếng, mà Tần Mạc tầm mắt lại dừng ở một dòng phía trước. “Nhiệm vụ lần này sẽ tạm thời phong bế ký ức, sau khi hoàn thành sẽ được thưởng thêm gấp mười lần”.

44. Chương 44

Thời Khanh quay sang nhìn theo tầm mắt của Tần Mạc, cũng trông thấy được câu này.

Thật sự muốn xem nhẹ nó cũng khó, nội dung trên cả một bảng lớn toàn là chữ màu đen, duy chỉ có cái câu phía dưới cùng này là màu đỏ chói lọi, thấy rõ ràng vô cùng

Cậu liếc mắt nhìn qua, thì không khỏi nhú mày, phong bế ký ức? Chẳng lẽ là bắt Tần Mạc đem những ký ức hiện tại mà y đang có phong tỏa lại hết trơn hết trọi rồi quăng y vào cái thế giới kia?

Nếu như chẳng nhớ được cái quái gì hết, thì làm sao mà bọn họ hoàn thành nhiệm vụ cho được?

Rồi cậu chợt nhìn tới nửa câu sau, nếu có thể thuận lợi mà hoàn thành nhiệm vụ này, điểm thưởng sẽ nhân lên tới mười lần!!!

Không phải gấp đôi, cũng không phải là gấp ba, thậm chí không phải là gấp năm, mà là con số làm cho bất kỳ người nào nhìn thấy miệng cũng chảy nước miếng ròng ròng – gấp mười lần!!!

Trong đầu óc toàn là điểm tẹt bay bay, Thời Khanh ảo tưởng một lúc lâu, sau đó giật mình giữ giữ cho ‘tham lam’ vắng ra.

Tuy rằng phần thưởng rất hấp dẫn, nhưng tính phiêu lưu cũng rất cao.

Cậu lại nghĩ tới chức trách hệ thống của mình, nhanh nhẹn lật lật sổ tay-kun ra mà nghiêm túc đọc, quả nhiên tìm được những giải thích tỉ mỉ cụ thể cho loại nhiệm vụ như thế này.

Đầu tiên thì cực kỳ nghiêm túc mà nhìn qua một lần, sau đó nghiền ngẫm thêm một hồi, cuối cùng mới trình trọng quay qua Tần Mặc nói: “Phong bế ký ức chỉ là tạm thời, để cho anh quên hết những ký ức hiện tại mà anh đang có, đồng thời cho anh tiếp thu ký ức của nhân vật, nhưng mục tiêu nhiệm vụ vẫn được ghi giữ trong đầu anh, chỉ cần anh hoàn thành được nhiệm vụ thì ký ức cũng sẽ khôi phục ngay”.

Nói xong, cậu lại giải thích thêm: “Phong bế ký ức không có bất kỳ tác dụng phụ gì cả, mục đích chủ yếu chỉ là gia tăng thêm độ khó cho nhiệm vụ, theo lý thuyết loại hình nhiệm vụ như thế này chỉ khi kí chủ tăng lên lv 30 thì mới có thể nhận, mà anh chỉ mới lv 5 thôi ... Khụ khụ ... đại khái chắc là do những nhiệm vụ trước đó anh tiếp thu xác xuất thành công đều rất cao, cho nên mới xuất hiện tình trạng này”.

Đem tất cả những gì ghi trên sổ tay-kun nói ra xong, Thời Khanh mới bắt đầu nghiêm túc đưa ra nhận xét của bản thân: “Tôi không đồng ý phong bế ký ức, tuy rằng điểm thưởng rất hấp dẫn, nhưng tính phiêu lưu quá lớn, nếu thất bại, anh có khả năng sẽ vĩnh viễn không thể nào trở về được nữa.”

Tần Mặc nhìn cậu, bình tĩnh hỏi: “Người không phải thích điểm thưởng sao?”

Chỉ một câu liền khiến Thời Khanh ngốc lảng, tuy nhiên vào thời điểm này cậu cần phải bảo trì thanh tỉnh, điểm thưởng đúng là rất mê người, nhưng tính mạng là quan trọng nhất, cậu tình nguyện chọn cách từ từ rề rề mà thu thập nó, còn hơn là đi phiêu lưu đánh cược như vậy.

Vì thế cậu lại tiếp tục tận tình khuyên bảo kí chủ giữa lợi và hại.

Dong dong dài dài nói một hồi, Tần Mặc cũng kiên nhẫn nghe cậu nói, mãi cho đến khi cậu nói xong thì y mới nhẹ nhàng “ừm” một chữ.

Thời Khanh nói đến miệng khô lưỡi khô, thấy Tần Mặc ứng thanh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một câu ngay sau đó, khiến cậu muốn học máu chết ngay tại chỗ.

“Vậy phong bế ký ức đi.”

... Cậu nói mười phút, Tần Mặc cũng nghiêm túc nghe hết mười phút, xong rồi quăng ra cái kết luận ngược đời vậy là sao? Kí chủ à anh rốt cuộc nghe tui nói cái gì vậy? Không không, anh rốt cuộc có hiểu những gì mà tui nói không vậy!

Thấy bộ dáng Thời Khanh tức muốn ngắt xủ, Tần Mặc vươn tay, sờ sờ cái cổ non mịn của cậu, còn kẻ sát vào tai cậu thì thầm: “Yên tâm, ta chưa bao giờ thua cuộc.”

Một câu, khiến Thời Khanh hết biết nói gì luôn .

Cậu đâu có quên đâu...

Thời Khanh là một tên nhát gan, nhưng Tần Mặc thì lại là một người có máu đồ đen rất mạnh.

Nếu như y không nắm vững được thể cục, thì y sẽ không thương tiếc mà sử dụng hết thủy đại giới, bắt buộc thể cục phải điên cuồng nghịch chuyển về phía y – một con bạc cực kỳ thông minh.

Tần Mặc nếu đã quyết định, thì sẽ không thể nào thay đổi, Thời Khanh rất tự giác mà ngẫm hiểu được, không nói thêm gì nữa.

Bất quá cậu lập tức phục hồi tinh thần, vô cùng nghiêm túc mà xem xét bối cảnh thể giới cùng nội dung vở kịch của nhiệm vụ lần này.

Tần Mặc sẽ bị phong bế ký ức, nhưng cậu thân là hệ thống thì không cần như thế.

Cậu bây giờ ghi nhớ hết tất cả, đến lúc đó nhất định có thể trợ giúp Tần Mặc, khiến y thuận lợi mà hoàn thành nhiệm vụ!

Thế giới này xem bối cảnh thì cũng không đến nỗi là cổ đại, nhưng cũng không thể nào tính là thời khoa học kỹ thuật, tổng thể mà nói thì trình độ so với người địa cầu ngang nhau, có một vài chỗ so ra thì siêu phàm hơn một chút, cũng có một vài chỗ so ra thì thua sút một chút.

Thế giới này bên ngoài thì hoàn cảnh vô cùng cực khổ, cơ hồ trên toàn bộ thế giới đều là một mảnh hoang tàn, không thể nào gieo trồng bất luận một loại cây nào, cũng không có bất luận tài nguyên gì để mà thu thập, điều kiện ác liệt như vậy không thích hợp để cho sinh vật có thể sinh tồn.

Tuy nhiên con người lại trong hoàn cảnh này mà sống sót, bằng chính năng lực do bản thân họ tự sinh ra, mỗi người ai cũng có không gian chuyên thuộc.

Cho dù đất đai bạc đãi thì họ cũng không hề sợ, vì có rất nhiều người có không gian thích hợp để gieo trồng. Không có tài nguyên nào để khai thác, thì cũng không sao, có không ít không gian chuyên thuộc sản xuất ra các loại khoáng vật, nó tuần hoàn sản sinh mãi không bao giờ cạn.

Mọi người dựa vào không gian của bản thân mà gieo trồng, khai thác, rồi sau đó gia công, tiến hành trao đổi mua bán.

Không gian của người có thể gieo trồng rau dưa, không gian của ta có thể gieo trồng lúa mạch, chúng ta không thể ăn rau dưa mà không ăn cơm, cũng không thể chỉ ăn cơm không ăn rau dưa, cho nên... cùng nhau trao đổi đi!

Từ đó mà phát triển không ngừng, xuất hiện thêm nhiều loại giao dịch cao cấp, mọi người không thể nào cứ vật đổi vật, cho nên họ thống nhất ra tiền tệ để lưu thông, sản xuất được cái gì thì đem bán cái đó, thiếu khuyết cái gì thì lấy tiền mua bù vào.

Chậm rãi, chính phủ cũng thành lập, mọi thứ do quốc gia quản lý, càng có thể gặt gao mà lợi dụng năng lực không gian, một xã hội khác với bình thường nhưng do có nguồn sinh lực chống đỡ mà vẫn duy trì hoàn hảo, đảm bảo cuộc sống tốt đẹp.

Tác dụng của không gian cũng có phân loại, loại gieo trồng, loại tài nguyên khoáng sản, loại tồn trữ nguyên liệu, loại thu thập từ từ... nhiều không đếm xuể.

Mỗi người của thế giới này, thời điểm lên mười một tuổi, sẽ phải đối mặt với bước ngoặt lớn nhất nhân sinh, đó là kiểm tra giám định không gian.

Sau khi kết thúc giám định, không gian sẽ được kích hoạt, đồng thời cũng bị chính phủ ghi tên lại trong danh sách.

Nếu có được không gian ưu tú, thì chắc chắn rằng cả đời cơm áo không lo, song song đó cũng góp phần cống hiến cho xã hội rất nhiều.

Bất quá nếu như không gian hơi kém một chút, cũng không cần lo lắng, chỉ cần thuộc tính khá tốt, là có thể phần đầu khiến cho không gian thăng cấp, cấp bậc càng cao, năng lực không gian cũng sẽ hoàn mỹ hơn nhiều, đến lúc đó có thể gây dựng sự nghiệp, thành tựu được rồi.

Dù sao người có không gian ưu tú chỉ chiếm một số nhỏ, đại đa số không gian của trẻ nhỏ chỉ có một thước vuông, nhưng mà chỉ cần không gian tư chất tốt, hoàn cảnh thích hợp, có thể trồng trọt thu hoạch, thì không việc gì lo lắng.

Học tập cách thức để cho không gian của mình phát triển, thì nó sẽ không ngừng lớn hơn rộng hơn, về phần rộng lớn bao nhiêu, thì còn xem tiềm lực bản thân và cố gắng của mỗi con người.

Mà những việc đó, cần rất nhiều thời gian, cho nên phải biết cố gắng từng chút để bản thân không thua sút người khác.

Chính phủ vì bồi dưỡng ra không gian ưu tú, đã xây dựng giáo viện công lập hoàn toàn miễn phí, sau khi kiểm tra xong, các trẻ nhỏ đều phải đến trường học tập, thông qua các khóa huấn luyện để có thể không chế tốt không gian của mình, đồng thời học tập các loại phương pháp làm tăng kích thước không gian của mình, cùng với một ít tri thức thông thường khác.

Giới thiệu bối cảnh thế giới không coi là nhiều, nhưng nội dung lại rất đa dạng phong phú, Thời Khanh nghiêm túc nghiên ngẫm, mong muốn đem từng chữ trên đó khắc sâu vào trí não, bất quá có một chút may mắn là khi cậu xuyên qua sẽ tiếp thu một phần ký ức của nhân vật, cho nên sẽ nhanh thích ứng được.

Quan trọng nhất chính là nội dung bối cảnh của vở kịch.

Nội dung bối cảnh của vở kịch cũng cùng một nhịp với nhiệm vụ, bao gồm nhiều chi tiết, cẩn thận cân nhắc, lợi dụng thời cơ, thì có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Thời Khanh giữ vững tinh thần, hận không thể nuốt gọn từng chữ từng chữ trên đó, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện một điều, không khỏi ngạc nhiên đôi chút.

Nội dung... quá ít !

So với thao thao bất tuyệt của mấy lần xuyên qua trước kia không giống nhau, nội dung bối cảnh của vở kịch này, khiến Thời Khanh không đành lòng mà nhìn thẳng.

Tề Tử Mặc, con lớn nhà họ Tề, mẹ chết sớm, cha cưới vợ khác, có một em trai cùng cha khác mẹ.

Sau đó?

Không có sao đó!

Đậu xanh rau má beep beep beep... Có thể bớt ngắn gọn hơn không!!?

Thân cùng là hệ thống, Thời Khanh đồng học xấu hổ thay, gia hỏa hệ thống nhiệm vụ này, càng ngày càng không đáng tin .

Bất quá cũng không có biện pháp, xem ra đây là yêu cầu sau khi xuyên qua tự tử mĩ thu thập tư liệu. Thời Khanh đem những lời này nhớ kỹ trong bụng, nhất là cái tên họ này, cậu không cần suy nghĩ cũng biết là nhân vật mà kí chủ của cậu phải xuyên qua.

Nhìn xong giới thiệu bối cảnh, thì mục tiêu nhiệm vụ cũng hiện ra.

So với giới thiệu nội dung vở kịch thì cái này cũng cùng một dạng không đáng tin, mục tiêu nhiệm vụ thì càng khiến người ta lơ mơ.

“Thu thập sinh mệnh chi lệ.” [vì đây là gợi ý nhiệm vụ nên mình sẽ không dịch rõ nghĩa ra, mọi người tự suy nghĩ tự đoán xem nó là gì]

Chỉ có sáu kí tự, từng chữ thì hiểu, nhưng ghép lại chung với nhau thì có cảm giác mạc danh kỳ diệu.

Bất quá xem như miễn cưỡng có thể lý giải, đại khái là muốn tìm một bạn tên gọi sinh mệnh chi lệ đi ha, điều này còn phải chờ sau khi xuyên qua thì chậm rãi thăm dò.

Hết thấy đã chuẩn bị xong xuôi, Thời Khanh có một ý thức trách nhiệm đè nặng trên vai, thực trịnh trọng nhìn về phía Tần Mặc: “Tôi đã chuẩn bị tốt !”

Tầm mắt Tần Mặc lại đặt trên cửa hàng hệ thống.

Thời Khanh theo đó ngó qua xem, trong lòng có chút nghi hoặc, kí chủ còn muốn mua đồ sao?

Đang vắn vơ suy nghĩ, thì cậu trông thấy điểm dừng của tầm mắt Tần Mặc.

Bởi vì thế giới thú nhân họ hoàn hảo thông quan cho nên cửa hàng mở ra vật phẩm đặt biệt: Cơ thể gấu trúc nhỏ...

Trên đó để hình minh họa là một tiểu tử có bộ lông xù trắng đen giao hòa, bạn ta lười biếng duỗi thắt lưng, mắt nhỏ ướt át tràn đầy hơi nước, móng vuốt nhỏ xíu xiu, thân thể tròn ửng tròn ửng, thiệt là manh chết người mà.

Thời Khanh có loại cảm giác không nói thành lời.

Nhưng chợt cậu nhìn sang giá tiền của nó, thì nhẹ nhàng thở một ngụm lớn, tận mười vạn điểm thưởng! May mắn may mắn! Đánh chết cậu cũng mua không nổi!

Đương nhiên cậu cho tới bây giờ cũng không nghĩ là sẽ mua, ai mà muốn biến thành cái dạng ngu ngốc như vậy chứ? Cậu là một người đàn ông, là một người trưởng thành, khí tức dương cương như vậy nè!

Bất quá... Kí chủ à, anh nhìn chăm chú nó làm gì vậy?

QAQ, không cần đặt chú ý lên nó, kính nhờ!

Tần Mặc nghiêm túc nhìn giá tiền một chút, rồi sau đó nhìn về phía Thời Khanh, nhẹ giọng hỏi: “Điểm thưởng của ta có thể cho người dùng không?”

Thời Khanh sững sốt, rồi bật người nói: “Không thể, điểm thưởng của chúng ta tách ra riêng, không thể cho nhau.”

“Ồ, vậy thì ta mua đồ đưa qua người?”

Thời Khanh vừa định dứt khoát sống chết phủ định, nhưng chưa kịp nói, Tần Mặc đã tự hỏi tự đáp: “Ta nhớ rõ lần trước người mua quần áo cho ta.”

Nguy ý, người có thể mua cho ta, ta tự nhiên cũng có thể mua cho người...

Chứng cứ rõ ràng phơi bày ra trước mắt, Thời Khanh không thể chối cãi, chỉ có thể đáp: “... Đúng vậy.”

Tần Mặc nhếch khóe miệng một cái, tâm tình không tồi: “Bắt đầu nhiệm vụ đi.”

Sau đó chủ động nắm chặt tay Thời Khanh, không để cho cậu kịp cự tuyệt đã ấn xuống cái nút khởi động nhiệm vụ.

Thời Khanh nhồi nhét trong đầu toàn là ‘Lão tử không cần lại làm gấu mèo nhỏ’ ‘Kí chủ à, ham mê kỳ quái của anh không cần đem áp đặt lên người tui’ ‘Anh thích cục lông nhưng tui hông có thích biến thành cục lông đâu nha’ ‘Cục lông tuy đáng yêu nhưng lão tử không muốn đi trên con đường đáng yêu’ gào thét vô hạn.

Thẳng đến khi xuyên qua thành công, lực đạo nắm chặt trên tay của cậu biến mất, cậu mới hồi phục lại tinh thần.

Có một chút hoảng hốt, bởi vì khí tức quen thuộc không còn bên người... Nhưng ngay sau đó, ký ức như hô thiên hoán địa đánh úp lại, cậu cũng không còn thời gian suy nghĩ nhiều.

Thời Khanh bình tĩnh tâm tình lại, trước tiên lôi ký ức của thân thể này ra, xem xét những gì liên quan đến Tề Tử Mặc.

Cậu đang lo lắng y là một người tép riu mà thân thể này không hề biết tới, nhưng sau khi lục lại ký ức, thì y mới biết được, Tề Tử Mặc là một người nổi tiếng.

Bất quá cái đáng để cậu coi trọng, không phải là thân phận của Tề Tử Mặc, mà là tuổi của y.

Đúng vậy!

Tề Tử Mặc, cái người gọi là con trai lớn nhà họ Tề, năm nay chỉ có mười tuổi lẻ mười tháng!

Một tiểu shota mười tuổi.

Hắn kia lãnh huyễn khóc cuồn cuộn bá duệ xà tinh bệnh kí chủ thể nhưng xuyên thành shota chỉ có mười tuổi!

Thời Khanh hoàn toàn không thể tin vào ký ức của mình, cả đầu óc đều là hình ảnh tưởng tượng của cậu về Tần Mặc bây giờ ...

Ôi trời ... Thiệt là mạnh ... (* *).

45. Chương 45

Shota phiên bản kí chủ, Thời Khanh bị chính suy nghĩ YY của mình làm cho chảy nước miếng.

Một kí chủ chỉ có mười tuổi, một kí chủ đơn thuần bị phong bế ký ức bệnh thần kinh, một tiểu kí chủ gốc mạnh gốc moe hiểu chuyện.

Não cứ YY miết không dừng được, trước nay Thời Khanh chưa bao giờ muốn đi tìm kí chủ như lúc này (gào thét -ing)! Thập phần bức thiết muốn nghiệm chứng tưởng tượng của bản thân!

Ngây ngô cười cho đến năm phút đồng hồ sau, Thời Khanh cuối cùng mới dừng lại suy nghĩ YY, bắt đầu nghiêm túc tiếp thu ký ức.

Người bị cậu xuyên vào tên là Hạ Nặc, năm nay hai mươi tuổi, chỉ còn thời gian một tháng là sẽ tốt nghiệp trường học không gian, hiện tại đang là thời điểm mấu chốt. Trong trường học có vô số loại khảo hạch, tuy nhiên Hạ Nặc mỗi ngày chỉ nghiêm túc học tập và tu luyện, không học đến điên đầu, nhưng có thái độ học tập chọn lọc, điển hình cho một đứa trẻ ngoan.

Cũng bởi vì Hạ Nặc xuất thân trong một gia đình phổ thông, lúc này mới vô cùng kỳ vọng tri thức sẽ thay đổi vận mệnh của mình, khiến cho cha mẹ sau này có một cuộc sống sung túc hơn.

Cha mẹ Hạ Nặc đều là những người thuộc loại không gian cơ bản, không gian của cha cậu là thuộc loại khá nổi tiếng – không gian thu thập, nhưng bởi vì khoáng sản trong đó rất phổ thông và lại trữ lượng rất ít, hơn nữa quy mô cũng nhỏ —— chỉ có hơn một trăm thước vuông. Sinh trưởng tuần hoàn cũng rất chậm, mặc dù cha Hạ mỗi ngày đều chăm bẵm cải thiện, vất vả thu thập, nhưng sản xuất mỗi tháng vẫn không nhiều, bất quá cũng đủ cho cả một nhà tiêu dùng sinh hoạt.

Mà không gian của mẹ Hạ thì lại yếu hơn rất nhiều, mẹ Hạ là mẫu người xinh đẹp, nhưng không gian thật sự rất yếu, sau khi ổn định không gian thì chu vi chỉ có hơn hai trăm thước vuông, lại không hề có thổ nhưỡng, toàn bộ đều là chất vô cơ, không thể gieo trồng cũng vô pháp thu thập, đó là không gian trữ vật, nhưng quy mô lại thật sự quá nhỏ lại thừa trọng loại bình thường, hơn hai trăm thước vuông, dùng để vận chuyển hàng hóa, thật sự là không đủ nhìn.

Mà cha Hạ cũng thương tiếc cho mẹ Hạ mỗi ngày đi làm công vận chuyển, phải biết rằng, không gian đưa hàng quy mô chứa đựng quá nhỏ, thì công tác mết chết người và lợi nhuận cũng rất thấp, nếu làm lỡ hàng thì không nói, còn phải bôn ba qua lại, chưa tính mẹ Hạ chỉ là một người phụ nữ, không cần thận một chút, gặp phải bọn cướp đoạt mất hàng, lại còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên mẹ Hạ chỉ ở nhà lo chuyện cơm nước, còn giúp đỡ cha Hạ chăm sóc không gian chuyên thuộc của ông, hỗ trợ chọn lựa khoáng thạch, tiến hành chỉnh lý, đóng gói, mài nhẵn.

Hạ Nặc là con độc nhất của hai người, thời điểm giám định lúc mười một tuổi, được kiểm tra ra là loại không gian hiếm có song công dụng: vừa có thổ nhưỡng gieo trồng, vừa có một vịnh nước nhỏ.

Có thể gieo trồng, cũng có thể nuôi dưỡng thủy sản, càng may mắn hơn nữa, là hai thứ này hỗ trợ lẫn nhau, nước có thể dùng để tưới cây trồng, giảm bớt đi chi phí mua sắm nguồn nước từ bên ngoài; mà thổ nhưỡng sau khi thu hoạch cây trồng xong thì cho nó nghỉ ngơi một thời gian, lấy rau dưa đó để nuôi thủy sản trong vịnh nước, đỡ hao tổn một phần phí dụng.

Giám định không gian cho thấy có 10 cấp bậc, không gian của Hạ Nặc được đánh giá là cấp 4, xem như là tiêu chuẩn trung trung, nhưng bởi vì quy mô không gian quá nhỏ, thời điểm vừa mới kích hoạt, diện tích thổ nhưỡng chỉ có ba mươi ly, vịnh nước nhìn y như một vũng nước nhỏ, đường kính miễn cưỡng được hai mươi ly, so với cái bát chắc cũng tương đương, may là chiều sâu đủ lớn, lại là tài nguyên tuần hoàn tái sinh, cho nên được đánh giá là một vịnh nước.

Mặc dù như vậy, không gian của Hạ Nặc cũng thuộc vào loại tốt rồi, ít nhất có một loại tiềm lực trong tương lai.

Hạ Nặc nghe lời lại hiểu chuyện, tuy rằng tư chất giống nhau, nhưng thắng nhau ở dụng công lương khổ, đi học mười năm, thành tích của cậu ta vẫn luôn hết sức ưu tú, tuy nhiên chu vi không gian phát triển có chút chậm chạp.

Chuyện này thật tình cũng không có biện pháp, tuy rằng không gian có thể thăng cấp, nhưng nếu muốn thăng cấp nhanh cần nguyên liệu quý giá hiếm có, không có tiền bạc chống đỡ, muốn tức tốc thăng cấp là chuyện vô cùng khó khăn.

Mà trong lúc đi học, chính phủ quy định, tất cả học sinh không được đi đến bất luận xí nghiệp, đoàn thể, gia tộc nào ký kết hợp đồng. Không có hợp đồng ước thú, các đại gia tộc cũng đâu ngu dại gì mà xuất tiền ra bồi dưỡng, bởi vậy hài tử xuất thân từ gia đình phổ thông giống Hạ Nặc cho dù tiềm lực không tồi, thì khi đi học không gian vẫn cứ rề rề phát triển.

Về điểm này, cũng là một loại bảo hộ của các cấp lãnh đạo với học sinh, không gian chuyên thuộc liên quan đến cuộc sống cả đời của mỗi con người, nếu bị người nham hiểm lợi dụng, dùng thủ đoạn ác ý không lành mạnh để gia tăng tiềm lực không gian, tất nhiên có thể nhanh chóng nhận được một khoảng kén thù, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe thân thể, có thể suy vong sớm.

Cho nên mới có lệnh cấm như trên.

Cha Hạ đối với con trai kỳ vọng rất cao, ông cũng rõ ràng mười phần rằng nghiêm lệnh như núi không thể trái, Hạ Nặc không nên nóng lòng, nghiêm túc học tập công khóa, mỗi kỳ khảo hạch cứ B+ trở lên là được, đến khi tốt nghiệp sẽ có rất nhiều gia tộc tranh nhau giúp đỡ cậu.

Cơ hội còn nhiều mà, không việc gì phải gấp gáp mà hủy đi tương lai.

Trong lòng Hạ Nặc cũng nghĩ như vậy, cho nên cậu ta mới gian khổ học tập, tư chất không gian đã được đánh giá, nhưng khảo hạch cứ đạt thành tích ưu tú một chút, thì cậu cũng sẽ có tiếng nói hơn, sau này sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Thời điểm Thời Khanh xuyên tới, là đúng lúc chỉ còn một tháng sẽ tới kỳ thi, vô cùng khẩn trương và kích thích.

Đời trước, Thời Khanh bởi vì nguyên nhân bệnh tật, không thể nào biết thi cao đẳng là cái beep gì, bây giờ có cơ hội như vậy, cậu phải nhân lúc này mà cảm nhận một phen.

Thời Khanh có chút khẩn trương, đơn giản bởi vì kì thi này không phải liên quan đến vận mạng mai sau của cậu, mà là của Hạ Nặc .

Cậu bây giờ là Hạ Nặc, nếu cậu thi rớt, thì sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của Hạ Nặc thật sự.

Vì lí do tiếp thu ký ức, Thời Khanh đối với người nhà của Hạ Nặc rất có cảm tình, cả nhà Hạ Nặc đều rất bình thường, vô cùng bình thường, nhưng lại là một gia đình đem lại cảm giác ấm áp. Người cha một lòng vì gia đình, người mẹ dịu dàng chăm sóc, con trai tích cực hướng về phía trước, bọn họ có mục tiêu có hi vọng, cho nên bọn họ cùng nhau phấn đấu.

Mà lúc này Thời Khanh tạm dùng thân thể của Hạ Nặc, cậu lo lắng bản thân sẽ đem cuộc sống của bọn họ làm rối tung rối mù lên, cho nên cậu cảm thấy áp lực.

Từ thời điểm xuyên vào thế giới thú nhân, Thời Khanh đã cố ý lật sổ tay hệ thống ra tìm kỹ, thì biết mỗi thế giới mà bọn họ xuyên vào đều tồn tại chân thật, mỗi người đều có cuộc sống riêng, hơn nữa người ở nơi đó không phải vì cậu và Tần Mặc rời đi mà chấm dứt, họ vẫn sẽ tiếp tục sống cuộc sống vốn có.

Cậu cùng Tần Mặc hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi thế giới kia, hệ thống sẽ tạm thời đóng băng ba giờ để bắt đầu xét duyệt nhiệm vụ, đồng thời sẽ đối với thế giới kia tiến hành chữa trị cùng bổ sung.

Tất cả dấu vết cậu và Tần Mặc để lại sẽ được tiêu hủy hoặc là hợp lý hóa, nguyên chủ sẽ tiếp thu thêm đoạn ký ức trong giai đoạn này, nhận định đây là những gì mình đã trải qua, không hề hoài nghi. Đồng thời, nhân vật bị xuyên qua sẽ được những bồi thường nhất định, thỏa mãn một nguyện vọng ở sâu trong nội tâm bọn họ.

Thời Khanh rất ngạc nhiên, vậy mục đích khiến cho bọn cậu đi làm nhiệm vụ là cái gì, nhưng việc đó sổ tay hệ thống không hề có bất luận giới thiệu gì, xem ra chuyện này ngay cả ‘Hệ thống’ như cậu cũng bị giấu giếm không cho biết.

Thời Khanh thở dài, đem suy nghĩ thu hồi, nghĩ đến hiện tại.

Nãy giờ suy nghĩ lan man, cậu đã làm trễ không ít thời gian. Trước khi cậu xuyên vào, trạng thái tinh thần của Hạ Nặc hình như không được tốt, chắc là do áp lực quá lớn, lại không tìm cách giải tỏa, cho nên có chút quá căng thẳng, đã bị mất ngủ vài đêm, cứ duy trì trạng thái như vậy, cho dù năng lực có cao đến đâu, thì thời điểm cuộc thi đến chỉ có thể dùng được sáu phần mười, lại dễ dàng mắc sai lầm.

Thời Khanh tuy rằng cũng có chút khẩn trương, nhưng tâm tính của cậu so với Hạ Nặc tốt hơn nhiều, cậu không ngừng khuyến nhủ bản thân, tri thức là của Hạ Nặc, mà Hạ Nặc đã học qua xong hết rồi, cậu chỉ cần đem năng lực của Hạ Nặc trình bày ra, như vậy là xong!

Cho dù có khẩn trương như thế nào cũng vô dụng, nhiệm vụ đã bắt đầu, cho đến thời điểm này cũng chưa thấy nó có khả năng dừng lại.

Khảo hạch chỉ còn một tháng tất nhiên khẩn trương, nhưng làm Thời Khanh càng bồn chồn lo lắng hơn là phải làm sao cùng Tề Tử Mặc câu thông.

Tề Tử Mặc là con trai lớn nhà họ Tề, bọn họ lại có lực ảnh hưởng rất lớn trong thế giới này, từng xuất hiện tới ba người có năng lực không gian cấp 7, ở trong chính thế giới này tiếng nói vô cùng có giá trị, cũng nắm vững nước cờ tài nguyên của toàn quốc.

Mà hiện giờ đương gia, là cha của Tề Tử Mặc – Tề Luật, cũng là người có năng lực không gian cấp 8 cực kỳ hiếm có. Nghe nói, ông ta có không gian vô cùng rộng lớn, mỗi một quý sản xuất ra lương thực đủ để cho người trong cả thành thị ăn trong một năm!

Đồng thời không gian của ông ta lại có tận ba tính năng sử dụng, có thể gieo trồng thu hoạch, chăn nuôi thủy sản, đồng thời còn có đầy đủ tài nguyên khoáng sản.

Cũng chính bởi vì năng lực không gian của ông ta quá trác tuyệt, khiến cho ông ta tài năng nhất trong đám anh em, trở thành đương gia tộc trưởng của nhà họ Tề.

Mà Tề Tử Mặc đúng là con trai lớn của ông.

Thân phận như vậy, quả là điển hình cho thiên chi kiêu tử.

Mà Hạ Nặc, lại là tiêu biểu cho tầng lớp bình dân lao động.

Cho nên nói, Thời Khanh thực phát rầu, chênh lệch quá lớn, cậu rốt cuộc phải làm sao để liên lạc với Tần Mặc mất trí nhớ kia đây?

Chênh lệch này mà đem đi áp vào thế kỷ hai mươi mốt, thì chẳng khác nào một sinh viên đại học tầm thường đang vọng tưởng muốn làm quen với con trai nhà lãnh đạo quốc gia. Mà đó lại là một đứa trẻ chỉ có mười tuổi...

Thực tế chút nào không?

Ha ha ha... Không phải là nằm mơ giữa ban ngày thì cũng là ảo bị ứng.

Ngược lại cũng có một chút may mắn, bọn họ hiện tại ở cùng một thành thị, Tề Tử Mặc thân phận cao tới đâu cũng phải đến lúc tiến hành đánh giá, sau đó đến trường học tập.

Nhưng đáng tiếc chính là còn một tháng nữa thì Hạ Nặc tốt nghiệp rồi, mà Tề Tử Mặc thì phải đến hai tháng nữa mới nhập học... Hai người vừa vụn vỡ qua nhau.

Thời Khanh buồn hiu hắt, trước đó thì muốn tránh xa kí chủ ra một chút, nhưng đến khi ly khai thật sự, thì phải lao tâm khổ tứ tìm cách chui trở về, thật không cam lòng.

Cậu bơi mót ký ức, nghiêm túc phân tích xem tình huống nào thì có thể tìm gặp Tần Mặc, biện pháp tối khả thi nhất chính là lưu lại trường học.

Nhưng bởi vì không gian trường học tương đối yên lặng, cho nên học sinh sau khi tốt nghiệp rồi thì không thể nào vào lại, trừ phi... lưu lại làm giáo viên.

Cho nên nói, cậu phải cố gắng tranh thủ để làm một giáo viên?

Ồm... Là làm thầy của Tần Mặc á... Nghe cái này cũng cảm thấy không tồi!

Càng nghĩ càng cảm thấy ý tưởng này thực khả thi, hơn nữa ở lại trường nhậm chức, đãi ngộ cũng rất là tốt, quan trọng nhất là có rất nhiều thời gian và được liệu để tiến hành thăng cấp không gian, có đủ năng lực để độc lập không cần dựa dẫm vào các gia tộc.

Chờ đến khi không gian phát triển tới cấp bậc ổn định, lại có thể sử dụng không gian sản xuất ra nhiều vật phẩm, nuôi-trồng hai mặt rất tiện lợi, trọng điểm là địa vị xã hội sẽ được nâng cao, không giống với chính phủ, cũng không như các gia tộc, trường học là trung lập, vả lại vĩnh viễn đều sừng sững không ngã.

Cha Hạ cũng đã nhiều lần nói qua bảo Hạ Nặc lưu giáo, Hạ Nặc tuy rằng còn chưa định hướng rõ ràng, nhưng phương diện này cũng có khuynh hướng nghe theo.

Nhưng mà lưu giáo phải thỏa mãn một điều kiện vô cùng nghiêm khắc.

Tư chất không gian của người có thể rất kém cỏi, cho dù không gian vượt đi cũng không quan hệ, nhưng người phải thông qua được kỳ khảo hạch, và lại thành tích đều là A+.

Thời Khanh cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, cậu một ngày sẽ vì ký chủ mà hóa thân thành học bá!

[từ ngữ mạng có nghĩa là chăm chú học tập, cuồng học tập không màng đến gì khác]

Lại là những thứ mà bản thân cậu chưa bao giờ tiếp xúc qua... Như là học về thành phần thổ nhưỡng, học về nông nghiệp trụ cột, trồng lúa và ươm giống, phương thức nuôi trồng thủy sản, giám định và gia công khoáng thạch, học về tính năng thu thập nguyên liệu...

So với những ngành học thực tế trên, còn có những thứ vô cùng huyền diệu, như là học ứng dụng không gian, học tuần hoàn khí thể, tái lợi dụng tài nguyên, lực thời không ...

Đám đầu khổ học thề phải làm học bá, Thời Khanh đồng học tỏ vẻ, thỉnh gọi tui là “Trung Quốc hảo hệ thống”!

[để nguyên QT vậy hay hơn dịch ra]

Khu trung ương, Tề trạch.

Trước cổng là gia huy hình một hùng ưng màu xanh dương đại biểu cho Tề gia. Những khoáng thạch màu đỏ sậm và màu đen hòa chung với nhau tạo nên ‘tòa thành’ này.

Chỉ vốn vẹn có ba tầng lầu, nhưng chiếm diện tích hơn mười mẫu, vô cùng xa xỉ và hoa lệ, nhưng đồng thời cũng khó che giấu băng lãnh và tịch liêu.

Căn phòng thứ nhất nằm ở phía đông tầng ba là phòng ngủ của con trai lớn nhà họ Tề, lúc này, Tề Tử Mặc đã ngủ say, người hầu của y – Nhan Thất thì ngủ ở phòng bên phía ngoài, tuy rằng đêm đã khuya, nhưng vẫn đề cao tinh thần, sợ tiểu thiếu gia rời giường uống nước hoặc là đi tiểu.

Giữa đêm yên tĩnh, bỗng nhiên từ trong phòng truyền ra âm thanh đứng dậy, tiếng vang vô cùng lớn, giống như là đang ngủ mà hốt hoảng bừng tỉnh.

Nhan Thất thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống, nó bật người mang giày vào, hai chân nhỏ bước vội qua, thấp sáng ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, đúng như nó nghĩ, tiểu thiếu gia tỉnh giấc.

Nhan Thất nhẹ giọng gọi: “Thiếu gia, ngài...”

Còn chưa kịp nói xong, nó đã không thể nào tiếp tục nói ra nữa.

Ở trong bóng tối, ánh mắt thiếu niên hung ác sắc bén khóa chặt trên người nó, đặc biệt con ngươi đen như một đầm nước vào đêm đông, mang theo vô hạn hàn ý cùng sát ý khiến da đầu nó run lấy bấy.

Nhan Thất bị suy nghĩ của mình dọa hốt hoảng, tiếng nói có chút không ra hơi, nhưng vẫn miễn cưỡng nói: “Thiếu gia, ngài... ngài có cái gì phân phó?”

“Đi ra ngoài.” Bình tĩnh không hề gợn sóng, hoàn toàn không giống như tiếng nói của trẻ nhỏ.

Nhan Thất không biết xảy ra chuyện gì, đầu óc cả một mảnh hỗn loạn, hành lễ, bước nhanh rời khỏi phòng, mãi cho đến khi thấy được hành lang sáng ngời bởi những tinh thạch, nó mới giật mình phục hồi lại tinh thần, một màn vừa rồi cứ y như là ác mộng.

Tiểu thiếu gia, y làm sao vậy?

Tề Tử Mặc ngồi ở trên giường, y không biết vì sao mình tỉnh giấc, hay là vì sao y lại ngủ?

Ánh trăng từ cửa sổ rộng lớn chiếu vào, ánh sáng trắng bạch kia như thiếu mất sinh khí, soi vào trên nệm xám, càng làm nổi bật sự yên ắng giống như một phần mộ.

Y cuối đầu nhìn lòng bàn tay mình, có một cảm giác không hợp mãnh liệt đánh úp lại.

Không phải bởi vì bàn tay nhỏ gầy, mà bởi vì lòng bàn tay trống rỗng.

Đồ vật thuộc về y, không ở bên cạnh y.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hí hí, sao nhóm muối tử đều đoán Khanh Khanh là đệ đệ vậy? ... Không nghĩ kĩ nha, Tề Tử Mặc mới có hơn 10 tuổi thôi, đệ đệ của y lại càng nhỏ hơn, hai cái bánh bao... thì làm sao mà làm nhiệm vụ (thật ra là phát triển JQ) được nha!

Khụ khụ, tuy rằng huynh đệ văn ta cũng thực mạnh, nhưng lúc này chúng ta vẫn nên thử nghiệm một chút niên hạ sự đồ đi.

Lại nói, mặc dù phong bế ký ức, nhưng kí chủ vẫn là một tên bị bệnh thần kinh a!

46. Chương 46

Thời Khanh gian khổ ôn bài một đêm, cho nên sáng ngày hôm sau vì tinh thần không đủ mà ngây ngốc, mê mê mang mang, hận không thể dùng một cái lăn ra giường ngủ một giấc nghiêng trời lệch đất.

Nhưng bị kịch một nỗi hôm nay cậu phải lên lớp.

Qua loa dùng xong bữa sáng, vừa bước ra cửa kí túc xá, thì đụng phải một tên tiểu tử hoàng mao.[lông vàng]

Tiểu tử hoàng mao đang nói tới không phải là một trẻ nhỏ nào cả, trên thực tế gã so với Hạ Nặc còn lớn hơn năm ngày tuổi, cũng tốt nghiệp khóa này, một tiểu gia hỏa hơn hai mươi tuổi. Chỉ do gã họ Hoàng, lại là một tên thích màu vàng, bởi vì gen di truyền có vấn đề, cho nên sinh ra gã một đầu tóc vàng khè.

Vì thế ... ngoại hiệu “hoàng mao” cứ như vậy mà sản sinh ra.

Hạ Nặc ở trong trường học nhân duyên không tính là tốt, do gia thế nhà cậu ta tầm thường, nhưng vì tư chất không gian tốt, thuộc loại hình có tiềm lực, cho nên được học viện xếp vào lớp tinh anh. Mà tinh anh thì chia ra làm nhiều loại, có loại trời sinh tinh anh, cũng có loại vì nỗ lực phụ huynh. Mặc kệ là loại nào, thì cũng là những người có chút quái dị.

Trời sinh ra tinh anh đã có ngạo khí mười phần, giống như Hạ Nặc tuy là gia đình thuộc loại nông dân nhưng tư chất không gian là cấp 4 hiếm có. Còn về loại nỗ lực phụ huynh, điều kiện gia đình khá giả, cho dù tư chất không gian khiếm khuyết, nhưng ngân không được tiền tài trong nhà, dùng rất nhiều nguyên liệu ưu tú bồi dưỡng ra, tuyệt đối so với không gian của người bình thường sẽ mạnh mẽ hơn nhiều.

Đương nhiên, việc này không tính là vi phạm lệnh cấm. Trường học cấm học sinh không được ký kết bất cứ cái gì với các gia tộc, nhưng ai lại đi ngăn cản cha mẹ chiếu cố con cái của mình.

Trên thực tế, thời điểm vừa mới kích hoạt không gian, thì liền dùng nguyên liệu sang quý mà bồi dưỡng, việc này đối với mấy đứa nhỏ là chuyện tốt, nhưng nguyên liệu rất hiếm có và đắt đỏ, căn bản không phải gia đình nào cũng làm được.

Các hài tử trong đại gia tộc thì dễ dàng đào tạo, nhưng hài tử trong gia đình phổ thông thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nếu không cùng một gia tộc nào đó kí kết hiệp ước, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng trợ giúp nguyên liệu, vạn nhất dưỡng ra một bạch nhãn lang(*), chẳng phải là nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà?

Lệnh cấm trong trường chủ yếu là vì ngăn chặn những người có lòng ác ý, nhưng nếu là một gia tộc tràn đầy thiện ý, có ý muốn ký kết một hiệp ước cung cấp nguyên liệu bồi dưỡng hoàn toàn miễn phí, kia... lãnh đạo nhà trường cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Trên trời rót xuống cái bánh có nhân, ra cửa nhật được bóp tiền, chuyện tốt hiếm có ai mà nỡ ngăn cản?

Hoàng Mao kia, chính là một tinh anh được gia tộc dưỡng ra, nhưng gã cũng có buồn khổ của bản thân. Hoàng gia ở khu trung ương cũng có chút địa vị, nhưng đáng tiếc Hoàng Mao là chi nhánh chi nhánh chi nhánh chi nhánh, xa tới không thể nào nhớ nổi. Đại khái chính là khoảng bốn năm đời trước, bọn họ có cùng chung tổ tông.

Sở dĩ gã được gia tộc chiếu cố, là bởi vì cha của gã, là loại không gian tài nguyên cấp 6 hiếm có, vả lại không gian bên trong cũng vô cùng rộng, khoáng thạch thừa thãi. Trong đó chia làm ba loại, mặc dù có một loại khoáng thạch phổ thông, nhưng hai loại khác lại là khoáng thạch khan hiếm khó tìm.

Có một không gian ưu tú như vậy, tộc trưởng nhà họ Hoàng sao có thể để vượt khỏi tay, bắt cha gã nhận tổ quy tông, đừng nói bốn đời, cho dù thân thích xa cách tám đời cũng chẳng nhằm nhò gì.

Huống chi mẹ của Hoàng Mao lại có tư chất không gian rất tốt, là một loại không gian tồn trữ cấp 5, cùng với cha của gã hỗ trợ lẫn nhau, hai người hợp tác, thân mật khăng khít.

Chẳng qua tới đời gã thì tư chất không gian yếu đi, không di truyền từ cha mà cũng không di truyền từ mẹ, là loại không gian gieo trồng, nhưng chỉ có thể gieo trồng hoa quả, vả lại là đơn sử dụng, điểm chết người chính là, khi vừa mới kích hoạt thì không gian của gã vô cùng nhỏ... chỉ có mười lỵ.

Quả thực là không gian nhỏ đến không thể tưởng tượng nổi.

Cũng tội cho cha Hoàng Mao hao tài tốn của, sử dụng rất nhiều nguyên liệu, hơn nữa còn có một loại khoáng thạch thăng cấp do tự tay ông sản xuất, dùng tất cả những gì mà quy định nhà nước cho phép dồn hết lên để đào tạo Hoàng Mao, cho nên đến khi 20 tuổi, gã mới phát dục thêm được chút quy mô, phỏng chừng giám định lần thứ hai, ít nhất có thể đạt tiêu chuẩn không gian cấp năm.

Bởi vì Hoàng Mao mang danh ‘Thế tử’ gà mờ, hơn nữa tư chất không gian quá kém, cho nên gã ở tại học viện trung ương cũng không nhiệt tình cho lắm.

Những người khác tuy là rất nhiệt tình, nhưng không có ai chịu cùng gã chơi chung, ghen muốn gần chết, thật may mắn đụng phải Hạ Nặc, Hạ Nặc rất an tĩnh, một người độc lai độc vãng cũng không có thói quen gì, nhưng đối với cái tên Hoàng Mao kia, cũng không bài xích.

Thường xuyên qua lại, hai người rốt cục trở thành bạn tốt.

Tính cách Thời Khanh so với Hạ Nặc thì kém hơn nhiều, Thời Khanh dầu gì cũng là cha mẹ yêu thương cưng chiều, gia thế không tồi, lại có anh trai chống lưng, nếu không phải cậu bị ung thư dạ dày, cậu chắc chắn chỉ việc an tâm mà hưởng lạc.

Bất quá sau khi Thời Khanh tiếp thu ký ức của Hạ Nặc, cũng có thể phần nào lý giải tính cách của cậu ta, không phải là một người mặt lạnh, mà là một người vô cùng an tĩnh, làm việc thì rất kiên định quyết tâm, nghiêm nghiêm túc túc, có bao nhiêu lực thì sử dụng hết bấy nhiêu lực.

Nếu không phải vì bộ dạng quá tốt nhìn, lại thêm khuôn mặt lạnh tanh lạnh te, tạo thành cảm giác giả dối ‘Ta rất cao lãnh’, nói không chừng cậu ta sẽ bị người khác khi dễ vì quá hiền lành.

Ít nhất Hoàng Mao sau khi cùng cậu ta thâm giao tri kỷ, mới tràn đầy cảm khái mà lĩnh ngộ được.

Luận văn viết không xong, không việc gì, tìm Hạ Nặc.

Không hiểu được đề bài, không việc gì, có Hạ Nặc.

Trong không gian có vấn đề, không việc gì, vẫn cứ tìm Hạ Nặc.

Cho nên, may mắn là chỉ có một Hoàng Mao, bằng không Hạ Nặc sẽ bị khi dễ mà chết.

Bất quá cũng mệt cho Hoàng Mao, tuy rằng học tập của gã không tốt, gia thế ở trong này cũng không tính là quá trâu bò, nhưng mỗi khi có người tìm gã giảng đạo lý, thì gã không thèm quan tâm, ai dám khi dễ bọn họ chút, cho dù người con ông cháu ta, cho dù tư chất không gian người tốt cỡ nào, đánh trước một trận rồi nói.

Nhóm tinh anh phần lớn không ai dám trêu chọc “tiểu hổn đản” như gã, nhóm thiếu gia cũng hông tự hạ thấp giá trị bản thân mà đi đánh nhau, nên biết rằng đi học thì không được mang theo người hầu đi cùng

Dần dần, Hoàng Mao cũng có chút thanh danh bên ngoài, vô hình chung cũng bảo hộ Hạ Nặc.

Việc này Thời Khanh cũng biết rất rõ ràng, có lẽ nguyên nhân bởi vì cậu là người thứ ba đứng xem, cậu so với Hạ Nặc còn hiểu rõ hơn tám chín phần, cho nên đối với Hoàng Mao cũng rất có hảo cảm.

Ngặt nỗi bây giờ cậu lại là Hạ Nặc, cho nên không thể nhiệt tình mà chào hỏi Hoàng Mao, cậu chỉ đành “ừm” một tiếng.

Hoàng Mao sớm đã quen rồi, gã đang buồn rầu tiết kế tiếp, tiết học này quả là lừa đảo mà, giáo viên sẽ tiến vào không gian của mỗi học sinh, sau đó ở trong ấy tiến hành khảo sát và giảng dạy.

Hạng mục khảo sát những người làm lần đầu đều rớt, như là gieo trồng cần dùng bao nhiêu hạt, trạng thái thổ nhưỡng như thế nào, hoàn cảnh không gian ra sao, khí thể lưu thông như thế nào ...

Mấy vấn đề này, Hoàng Mao chẳng biết cái nào cả .

Đau khổ nhất chính là, tiết học này phải tự thân ra trận, Hạ Nặc không giúp được gã... (^)

Thời Khanh biết Hoàng Mao đang phát rầu cái gì, không khỏi cong cong khóe miệng, đó cũng là gã tự làm tự chịu, bình thường tính tình cuồng dã, thời điểm mấu chốt cũng phải mang vòng kim cô vào thôi.

Hoàng Mao kêu rên suốt một đường, gần đến cửa phòng học, Thời Khanh mới lấy ra một phần tư liệu ném cho gã.

Hoàng Mao cúi đầu lật lật, quả thực muốn hoan hô ra tiếng!

Cái quyển ký lục này đúng là tư liệu tỉ mỉ nói về các loại nguyên tố trong không gian của gã! Chỉ cần học thuộc lòng, tuyệt đối có thể thu phục giáo viên!

“A a a a, Hạ Nặc, cậu chính là ân nhân cứu mạng của tôi!” Nói xong, gã liền muốn bay qua ôm hôn Hạ Nặc một phát.

Thời Khanh đã sớm dự đoán được gã sẽ có chiêu này, cậu cũng không phải là con gà bệnh Hạ Nặc kia, thần hành thiên lý cũng không phải là để trưng chơi, nhẹ nhàng chột lóe, thì tránh khỏi cái ôm của gấu mẹ này.

Hoàng Mao ôm không trúng thì giật mình, móa nó, tiểu Hạ Nặc quả là bản lĩnh!

Đang hưng trí, xoay người lại ôm tiếp.

Thời Khanh thoải mái tránh thoát, bất quá cậu cũng không muốn tiếp tục đùa giỡn nữa nên mở miệng nói: “Còn có mười phút nữa tới giờ lên lớp, cậu không cần học cũng có thể nhớ hết sao?”

Một câu này làm Hoàng Mao phanh xe lại, nhanh chóng ngồi xuống, nghiêm túc học cho thuộc.

Thời Khanh cũng ngồi xuống, phòng học là dạng cầu thang. Bất đồng với lớp trung học, hẳn là giống với phòng học của trường đại học, bởi vì Thời Khanh không có cơ hội trải nghiệm qua đại học, cho nên cũng không phán đoán chính xác được.

Thấy Hoàng Mao đang nghiêm túc, Thời Khanh không khỏi ngáp một cái, tối hôm qua cậu nghiêm túc ôn bài, vốn nghĩ đến nửa đêm thì ngủ là được, nhưng sau khi xem xong, chậm rãi nhớ lại tri thức mà Hạ Nặc đã học qua, mới phát hiện đũa nhỏ này đại đa số học bằng cách nhớ, chứ không phải hiểu nghĩa mà ghi tạc.

Mà học tập, thì yêu cầu thực tiễn nhiều hơn là sách vở, lúc này chỗ tốt lành của mô hệ thống đã được phô ra.

Cậu tiếp thu ký ức của Hạ Nặc, đều giống như là một thước phim điện ảnh, mỗi hình ảnh đều thực rõ ràng, còn có thể tua lại nhìn một lần nữa, tuyệt đối không thể nào quên.

Cứ như vậy, cậu có thể tùy thời moi ra, tùy thời sử dụng, mà nghiêm túc của Hạ Nặc cũng dùng được, tuy rằng cậu ta không lý giải được, nhưng tất cả đều nhớ kỹ, Thời Khanh chỉ cần lại nghiêm túc nghiên ngẫm một hồi là ra.

Mà việc này, chỉ dựa vào suy nghĩ thì không được, tốt nhất có những ví dụ thực tế.

Cậu trước tiên là đối không gian của Hạ Nặc nghiêm túc tiến hành phân tích giám định, sau khi xong việc còn chưa thỏa mãn, phát hiện trong trí nhớ đã từng tỉ mỉ tham quan qua không gian của Hoàng Mao.

Thấy gì thì làm liền, đã làm thì phải làm đến cùng, đem không gian của Hoàng Mao ra chỉnh lý một lần nữa.

Cứ như vậy, một đêm bất tri bất giác trôi qua rất nhanh, ngược lại buổi sáng hôm nay lại tiện nghi cho Hoàng Mao.

Khóa học này là một đối một giảng giải, cho nên có năm giáo viên cùng năm trợ giáo lên lớp, đang xếp hàng bốc thăm đề bài.

Hoàng Mao vận khí thực tốt, bốc được đề số ba mươi, tất cả tư liệu ban này đều có thể trả lời cho đề bài này.

Thời Khanh vận khí cũng tốt, bốc được cái số ba, như vậy cậu có thể hoàn thành bài giảng sớm, thì sẽ có thời gian ngủ bù.

Người giảng bài cho Thời Khanh chính là tổ trưởng của khóa này, giáo viên Vương Dương, năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, trong ngành Không gian thực dụng học rất có thành tựu, điều này bởi vì ông cùng không gian chuyên thuộc có chút quan hệ.

Không gian chuyên thuộc của ông là không gian vạn dùng trăm năm khó gặp, có thể gieo trồng tất cả các loại cây, có thể thu thập hơn mười loại khoáng sản, đồng thời còn có công năng nuôi thủy hải sản phong phú nhất.

Một cái không gian như vậy, theo lý thuyết có thể ngạo thị toàn bộ thế giới.

Nhưng trời cao rất công bằng, cho ông không gian có đa năng lực như vậy, tuy nhiên nó nhỏ đến đáng thương.

Chỉ có ba mươi thước vuông.

Nhiều thứ cần sử dụng như vậy mà chỉ gom vào một miếng đất nhỏ xíu xiu ba mươi thước vuông, thì biến thành cái gì cũng làm không xong...

Thế mà Vương Dương không nổi giận, ông lơ đãng hết tất cả những gì mà không gian có, tuy rằng không thể gieo trồng cùng sản xuất, nhưng có thể tiến hành nghiên cứu thực nghiệm, cho ra những kết luận giám định không thể nào đếm được, khiến cho mọi người được ích lợi không nhỏ.

Đồng thời ông tạo nên thành tựu trác tuyệt – Không gian ứng dụng học.

Ông thành công làm cho người khác cảm thấy không gian vứt đi còn có được hy vọng, một lần khẳng định địa vị của bản thân, có thể ở tại thế giới này mà tạo nên một phương thức sinh tồn khác biệt.

Hạ Nặc thực kính nể ông, Thời Khanh cũng vậy.

Cho nên biết là ông giảng bài, Thời Khanh có một chút khẩn trương trong lòng.

Bất quá cũng may cậu nắm vững công khóa, hơn nữa Hạ Nặc bởi vì nguyên liệu có vấn đề, không gian vẫn luôn phát triển chậm, thổ nhưỡng gieo trồng được một thước vuông cùng vịnh nước miễn cưỡng tính hai thước vuông, thật sự quá nhỏ.

Địa phương nhỏ như vậy, Thời Khanh chỉ hận không thể đem mỗi hạt cát trong đó ra mà tỉ mỉ nghiên cứu.

Mà thầy Vương cũng không có làm khó dễ cậu, cẩn thận hỏi mấy vấn đề, thấy Thời Khanh đáp thông thuận, chắc chắn là làm đủ công khóa, ông không khỏi gật gật đầu tán thưởng, rồi sau đó lại sửa vài lỗi sai nhỏ trong đó.

Toàn bộ khảo sát xong, Vương Dương lại nghiêm túc bổ sung một ít, mà còn cho đó là đầu đề, bắt Thời Khanh thử gieo trồng cây non.

Thời Khanh trong lòng nhớ kỹ, đảo mắt, ngần ngừn mười phút chương trình học đã kết thúc.

Hai người đều cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Thời điểm rời khỏi không gian, Vương Dương hỏi: “Hạ Nặc, cậu có suy nghĩ qua sẽ lưu giáo?”[lưu lại làm giáo viên]

Thời Khanh sững sốt, bật người đáp lại: “Thưa thầy! Em đang chuẩn bị!”

Vương Dương gật gù đầu, còn nói thêm: “Vây cổ lên, thành tích của cậu vẫn luôn ổn định, không thành vấn đề.”

Nghe được cổ vũ, Thời Khanh nhiệt tình càng sâu, không khỏi cong cong ánh mắt, cao hứng mà nói: “Em sẽ cố.”

Vương Dương ngược lại hơi hơi sững sốt một chút, tuy rằng học sinh của ông rất nhiều, nhưng đối với Hạ Nặc vẫn luôn có ấn tượng, đứa nhỏ này kiên định chịu khó, nhưng mà không thích nói chuyện, cảm giác như không tồn tại.

Không nghĩ tới hôm nay nở nụ cười, thật đúng là rất dễ nhìn.

Ừm, có một trợ giáo xinh đẹp như vậy đi theo bên người, ta ở ngành Không gian ứng dụng học nhất định sẽ càng phát dương quang đại.

Thời Khanh hồn nhiên không biết thầy giáo mà cậu một lòng kính nể thoát nhìn uyên bác thâm ảo nội tâm lại thoát tuyến như thế.

Cậu học xong tiết, lại cùng thầy giáo bàn luận sơ sơ, sau đó mơ hồ đi qua bên này, cùng Hoàng Mao nói một tiếng, rồi cậu cứ như vậy đi về kí túc xá, ngã xuống giường liền ngủ.

Đang ngủ ngon, lại bị âm thanh tích tích tích vang lên bên tai đánh thức.

Thời Khanh mơ màng một chút, nhưng ngay sau đó liền kịp phản ứng, nhìn về phía cổ tay, một đồ vật giống như là đồng hồ, nhưng đây là thứ để liên lạc, công năng không cần phải nói, có tác dụng y như điện thoại di động.

Cậu vừa mở lên, đã thấy có hai tin nhắn.

Đến từ mẹ Hạ, hỏi cậu cuối tuần này có về nhà không, có cần cha Hạ ra đón cậu hay không.

Cái còn lại là của Hoàng Mao, một cái mặt cười tràn đầy đắc ý, phía sau mang theo thiên ân vạn tạ, xem ra nhờ những tư liệu kia, tiểu tử này thuận lợi qua ải. Cuối cùng là mời cậu buổi tối ăn cơm, Hoàng đại thiếu gia muốn mời khách.

Thời Khanh chính mình nhìn chăm chú, đã lâu không nhìn tin nhắn, thật là có chút cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cậu trước trả lời cho mẹ Hạ, nói cậu tự mình về, không cần cha Hạ tới đón, ngay sau đó lại nhận được tin nhắn từ mẹ Hạ, chỉ có một chữ được, nhưng có thể cảm giác được ẩn ý bên trong là vui vẻ nồng đậm.

Thời Khanh không khỏi mỉm cười, vừa định trả lời Hoàng Mao, lại bỗng nhiên nhìn khung tin nhắn mà ngẩn cả người.

Ngay sau đó, cậu hung hăng vỗ ót mình một cái bốp!

Cái quái gì thế này! Tại sao cậu có thể ngu ngốc như vậy!

Đâu cần phải giáp mặt với Tần Mặc, hoàn toàn có thể gửi thư tín cho y mà!

Không phải là tin nhắn di động, mà là thư tín hệ thống!

Hoàn toàn đem chuyện mình là hệ thống quăng tuốt ra sau đầu.

Thời Khanh nhanh chóng mở ra, quả nhiên cậu có thể gửi thư tín cho kí chủ, tuy rằng giá cả tới 50 điểm thưởng, nhưng cậu hiện tại dù sao cũng có gần cả vạn điểm tích tụ, sao lại đau lòng con số nhỏ nhoi như vậy?

Lúc sắp mở ra khung tin nhắn, Thời Khanh lại có chút do dự, nên nói cái gì bây giờ?

Tần Mặc hiện tại nhưng căn bản không nhớ rõ cậu...

Nghĩ nghĩ, Thời Khanh nhún qua một cái tin quy củ đến máy móc: “Anh khỏe chứ, tôi là Thời Khanh, là của anh ...” Hệ thống, hai chữ này chưa kịp đánh xong, cậu trượt tay một cái, gửi đi luôn!

Thời Khanh ... Đây là cái quái gì vậy! Cái gì gọi là của anh...

Cậu vừa định bổ sung thêm, thì thấy được tin hồi âm, ngắn ngủn một câu, chỉ có bốn chữ: “Người ở chỗ nào!”

47. Chương 47

Nhan Thất cảm thấy lo lắng, đặc biệt cảm thấy rất rất lo lắng.

Nó là người hầu bên người Tề Tử Mặc, bắt đầu từ năm mười hai tuổi là đã đi theo tiểu thiếu gia.

Khi đó tiểu thiếu gia chỉ mới sáu tuổi, còn là một đứa bé, nhưng lại an tĩnh im lặng không giống như trẻ em bình thường.

Là tiểu thiếu gia chọn trúng nó, cứu vớt nó, lôi nó ra khỏi đầm lầy Lira, rồi cho nó đi theo bên cạnh, làm người hầu của ngài.

Nó vĩnh viễn cảm kích, cũng vĩnh viễn không quên được một màn kia, hài tử xinh đẹp giống như là thiên sứ, vươn tay ra với nó, trắng nõn, non nớt, tựa như được bao phủ bởi bạch quang thánh khiết.

Mà tay của nó thì lại nhỏ gầy, đen thui, dính đầy bùn đất và vết máu, chặt vật không ra dáng người.

Bởi vì sự đối lập đó, làm nó không dám đưa tay ra, nhưng hài tử ước chừng khoảng sáu tuổi kia lại cường ngạnh kéo lấy nó, lúc đi lên được, nó mới nhìn thấy đôi mắt màu đen sâu thẳm thẳm kia.

Một đôi mắt tràn đầy chấp nhất và kiên định.

Thanh âm non nớt của hài đồng vang lên, êm tai dễ nghe cứ như là chim sơn ca đang hót, nhưng những lời nói ra lại gõ mạnh vào tim nó.

“Đi theo ta, ta sẽ cho người cuộc sống mới.”

Nhan Thất không chút nào do dự, quỳ nửa gối trên đất, làm một đại lễ nhận chủ thẻ nguyện sống chết vẫn trung thành.

Nó ở trong đầm lầy Lira chịu đủ loại tư vị dẫm đạp, chịu đủ mọi kỳ thị cùng xem thường, bởi không gian của nó trời sinh là loại phế vật, nó không cách nào thay đổi được, nhưng không muốn cứ như thế mà chịu thua số phận!

Thiếu gia đem nó đưa ra khỏi đó, nó sẽ cố gắng tự đứng vững vàng!

Đảo mắt, bốn năm đã đi qua, Nhan Thất vẫn luôn đi theo bên người Tề Tử Mặc.

Tề Tử Mặc tuy không phải dễ ở chung, nhưng cũng không làm khó xử người khác, không gian của Nhan Thất không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng y tìm đến những sách vở hướng dẫn, cho Nhan Thất tự học, thậm chí còn chỉ cho nó một ít thuật phòng thân, dạy Nhan Thất luyện tập.

Rất nhiều đồ vật mà Nhan Thất cả đời cũng không có khả năng chạm đến được, Tề Tử Mặc khẳng khái chỉ cho nó, càng khiến cho nó đối với y một mực trung tâm.

Nhưng mấy hôm nay, Nhan Thất không biết đã xảy ra chuyện gì, nó chỉ cảm thấy tiểu thiếu gia chắc chắn có vấn đề.

Từ sau đêm hôm đó bưng tỉnh, tiểu thiếu gia không ngủ tiếp nữa, mà thức trắng đêm, ngài cứ ngồi bên cửa sổ trầm mặc cho đến sáng.

Sáng hôm sau mọi thứ hết thảy vẫn như bình thường, nhưng đến buổi tối thì lại như hôm trước trắng đêm không ngủ.

Thân thể chỉ mới hơn mười tuổi, làm sao lại liên tục hai ngày hai đêm không ngủ cơ chứ? Điều này sao có thể chịu đựng được?

Nhan Thất lo lắng muốn chết, nó nhỏ giọng khuyên nhủ qua mấy lần, nhưng Tề Tử Mặc chỉ liếc nhìn nó, một đôi mắt đen so với ngày xưa còn sâu thẳm hơn, rõ ràng dung mạo tinh xảo giống thiên sứ, nhưng bị y nhìn chăm chăm như vậy, lại làm cho nó có cảm giác sợ hãi trong lòng.

Nhan Thất thậm chí không dám đối diện với ánh mắt đó thêm lần nào nữa...

Nhưng mà còn không tới một tháng nữa là đến kỳ giám định tư chất không gian, nếu thiếu gia trạng thái tinh thần không ổn định như thế, vạn nhất lúc giám định xảy ra chuyện không may, thì chính là ảnh hưởng đến cả đời người.

Nhan Thất càng nghĩ, càng cảm thấy việc này nên báo cáo lên lão gia – cha của Tề Tử Mặc, vô luận như thế nào cũng không thể để cho việc giám định không gian xảy ra sơ xuất.

Đối với mọi người trong thế giới này mà nói, ngày sinh nhật mười một tuổi chính là ngày quyết định sinh mệnh rẽ theo hướng nào, hoặc là một mảnh quang minh, hoặc là vô hạn hắc ám.

Nhan Thất so với người khác đều biết rõ nỗi thống khổ kia hơn, nó làm sao có thể để cho thiếu gia rơi vào tình huống như vậy?

Nhưng mà lão gia đã hai lần cuối tuần rồi không có trở về nhà, tháng này là quý thu hoạch trong không gian chuyên thuộc của ông, là thời điểm vô cùng bận rộn, việc này liên quan đến nguồn cung ứng lương thực cho toàn lãnh địa nhà họ Tề, một chút cũng không thể sơ xuất được.

Lão gia đang gấp gáp như vậy, thì làm sao có thể tiếp kiến một người hầu nhỏ mọn như nó?

Phu nhân ở trong nhà, Nhan Thất cũng không thể nào đi nói, thậm chí còn muốn che giấu không để bà ấy biết.

Nếu để phu nhân biết, chỉ sợ càng thêm họa vô đơn chí.

Gây sức ép như thế hai ngày, vào buổi tối ngày thứ ba, thiếu gia vẫn luôn trầm mặc bỗng dưng vụt đứng dậy, lớn tiếng kêu lên bốn tiếng.

Nhan Thất canh giữ ở bên ngoài, bất người xông tới, trong thoáng chốc nghe được mơ hồ là: “Người ở chỗ nào!”

Nhưng khi nó vừa mới tiến vào, Tề Tử Mặc hung ác quay mắt nhìn về phía nó, sau đó hạ lệnh: “Đi ra ngoài!”

Nhan Thất sững sờ một chút, mấp máy miệng định nói.

Khi đó, ánh mắt của Tề Tử Mặc lạnh lẽo vô cùng, giọng nói nhẹ tênh: “Nhan Thất, canh giữ ở bên ngoài, bất luận thế nào cũng đừng cho kẻ khác tới gần.”

Nhan Thất vừa nghe, trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng chỉ biết lĩnh mệnh đi ra.

Tề Tử Mặc đè nén cảm xúc quay cuồng trong lòng xuống, lặng lẽ chờ đợi đối phương trả lời.

Y không rõ, cũng không thể giải thích, từ lúc giật mình tỉnh giấc, y không có cách nào tiếp tục đi vào giấc ngủ, “đi ngủ” là thứ cực kỳ xa lạ đối với y, giống như đã mấy trăm năm mấy ngàn năm rồi y không hề làm thế.

Trên tinh thần, y cho là mình không cần phải ngủ, tuy nhiên mỗi một trên thân thể lại càng ngày càng tăng.

Giữa ngủ và không ngủ điên cuồng giằng co, không ngừng tra tấn y, y không hiểu tại sao mình không thể nào ngủ, rõ ràng trong trí nhớ y vẫn ngủ một cách bình thường mà. Thế nhưng trong ý thức thì lại không ngừng nhắc nhở y, không thể ngủ, không được ngủ, nếu ngủ... đồ vật thuộc về người sẽ vượt đi mất.

Loại cảm xúc này khiến y cảm thấy phức tạp, làm cho tinh thần y lúc nào cũng buộc chặt, điều đó càng làm gia tăng sự buồn ngủ của thân thể này.

Y biết, mình phải đi ngủ, thân thể nhỏ yếu như vậy, nếu không chịu tiếp thu sự nghỉ ngơi, hậu quả chắc chắn là sẽ không chịu đựng nổi.

Bất luận có bao nhiêu lý do, đều không thể thuyết phục được y. Lòng bàn tay trống rỗng, đồ vật trong đó mất đi, từ đó trào lên phần nộ cùng liệt hỏa hừng hực thiêu đốt nội tâm của y, làm cho y nóng nảy đến nỗi muốn... hủy diệt tất cả.

Hủy diệt, là có thể làm cho đồ vật thuộc về y bị tan biến. Nếu hủy diệt, thì đồ vật đã rời đi, đã chạy trốn, đã thoát ly khỏi y, vĩnh viễn nằm lại bên cạnh, ở lại trong lòng bàn tay y, cho dù chỉ còn một đồng bụi đất, cho dù không hề có sự sống.

Tất cả không quan hệ, chỉ cần có thể chiếm hữu một lần nữa là được.

Đã thú trong lòng điên cuồng kêu gào, cơ hồ cắn nuốt mất lý trí của y.

Ngay cả đến khi có một tin nhắn, vô thanh vô tức xuất hiện trong đầu, sự tình quỷ dị này không làm cho y cảm thấy có nguy cơ nào cả, chỉ khiến cho y gắt gao nhìn chăm chăm vào một câu chữ.

Cái tên đó, quen thuộc giống như được khắc vào trong xương cốt, tất cả cảm xúc dồn nén đến nỗi không thành lời, y hận không thể xuyên thấu qua dòng chữ này, đem người ở đầu bên kia gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, khóa vào trong ngực.

Y không hề do dự một phút giây nào, lớn tiếng hỏi lại: “Người ở chỗ nào!”

Nói cho ta biết ... ta sẽ tìm được người ... sau đó ... vĩnh viễn cũng không cho người rời khỏi ta.

Thời Khanh ngây ngốc nhìn bốn chữ mà Tần Mặc phát tới, chỉ có bốn chữ, nhưng khí thế mười phần, hơn nữa cuối câu còn có dấu chấm than, làm cậu cảm giác được lửa giận phừng phừng của đối phương.

Chuyện này là sao!

Kí chủ của cậu không phải mất trí nhớ hay sao?

Đâu có ngốc manh bánh bao nhỏ chút nào đâu? Vì sao có loại cảm giác rờn rợn thế này?

Chẳng lẽ phong bế ký ức thất bại ? Không có khả năng a!

Thời Khanh có chút thấp thỏm, thật sự là bệnh thần kinh không dễ chọc, chọc vào thì đánh không lại chạy không thoát, đến lúc đó chỉ có tự mình chịu thiệt.

Cậu suy đi nghĩ lại nửa ngày, quyết định tốt nhất nên án binh bất động, lại thăm dò phát qua một câu: “Tôi đang ở KTX của trường học Không Gian tại khu trung ương”.

Cơ hồ chỉ ngần ngừ có một giây đồng hồ, đối diện đã truyền tới tin hồi âm: “Ta vào không được.”

Thời Khanh: “...” Cưng đương nhiên vào không được! Cưng còn chưa được mười một tuổi mà! Bất quá giọng điệu này, thái độ này, kí chủ à anh có bị phong bế kí ức không vậy hả QAQ...

Thời Khanh tiếp tục suy tính, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Còn hai tháng nữa, là có thể đến đây rồi.”

“Lâu lắm .”

Thời Khanh thật sự không biết nên nói gì, nhưng ngay sau đó, cậu lại nhìn thấy một tin gửi tới:

“Thời Khanh, ta muốn gặp người.”

Trong nháy mắt, Thời Khanh liền ngốc lảng, tiếp theo, cậu cảm giác được một chuỗi cảm xúc khó hiểu đang dâng lên, loạn thất bát tao, rắc rối phức tạp, khó có thể miêu tả, sau đó ... lòng cậu cứ như vậy mà mềm như bún.

Não tự YY là bánh bao Tần Tiểu Mặc đang ở trong hoàn cảnh trước sau lạ lẫm, trước có sói sau có cọp, hai bên còn có hồ ly và chó săn, một đám đều khi dễ Tần Tiểu Mặc nhỏ bé đáng yêu manh đến không thiên lý, dẫn đến Tần Tiểu Mặc cơ khổ không chỗ nương tựa, tâm tình không vui, điềm đạm đáng yêu.

Bánh bao chỉ biết trông cậy vào cậu – một cái hệ thống-sama cường đại, cứu vớt y thoát ly khổ hải.

Nhìn kỹ lại! Mềm mại đáng yêu nói ra những lời này, chắc chắn là bị ủy khuất rất nhiều.

Thời Khanh: QAQ, trong lòng đau xót!

Trong lòng đau, thì xúc động, cậu bật người hồi âm ngay: “Ngày mai thứ bảy, tôi sẽ về nhà, đến lúc đó nhất định sẽ đi tìm cậu!”[đổi xưng hô]

“Nhà của người ở đâu?”

Thời Khanh không chút suy nghĩ đem địa chỉ nói ra.

Rồi sau đó đối phương không trả lời nữa.

Thời Khanh thật khó để nén kích động, nghĩ tới ngày mai sẽ gặp được Tần Tiểu Mặc mạnh mẽ đáng thương hề hề, cậu xúc động đến nỗi ngủ không được, lộn qua lộn lại, lăn qua lăn lại, nói không ra tư vị trong lòng là gì.

Trong chốc lát nào tự YY Tần Tiểu Mặc bé nhỏ, trong chốc lát lại hình như thấy được Tần Mặc trưởng thành.

Mơ mơ màng màng ngủ mất, cậu thế nhưng lại nằm mộng.

Giấc mơ đó tựa hồ như trở về thế giới thú nhân, tuy nhiên Tần Mặc không phải trong bộ dáng Aleck, vẫn duy trì bộ dạng thân thể của chính mình, y mặc một bộ kỵ trang tràn đầy cứng chặc, càng làm nổi bật dáng người rắn chắc, trên khuôn mặt tinh xảo treo một nụ cười nhợt nhạt, khiến cho dung nhan vốn hoàn mỹ càng thêm nhiếp nhâm tâm phách.

Bọn họ tựa hồ nói nói gì đó, rồi Tần Mặc ôm cậu vào trong ngực, bên tai vang lên âm thanh khàn khàn mê người trêu chọc, giống như là tiếng huyền cầm réo rắt dụ nhân: “Thời Khanh, ta muốn ... người.”

Một câu, giống như châm lửa vào pháo, nháy mắt làm Thời Khanh bùng nổ, tình cảm trong lòng cậu quả thực như nước lũ tràn ra, tràn ra, vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, nói không rõ là tư vị gì.

Tiếp theo đó, cảm giác lửa nóng giống như là điện lưu chạy tán loạn trong cơ thể cậu, y hết như thời kỳ dao động ở thế giới thú nhân, khát vọng mãnh liệt cơ hồ làm thần trí cậu mê mang.

Mà con người Tần Mặc cũng càng ngày càng thâm thúy, một màu đen đậm giữa thiên nhiên tựa hồ bùng lên ngọn lửa, ánh mắt chuyên chú, khát vọng rõ ràng, cùng lúc đó là nụ hôn giống như không thể chờ đợi thêm phút giây nào nữa, thô bạo lại mang theo cường thế xa lạ ép xuống.

Kịch liệt, nóng bỏng, triền miên ... Trong miệng truy đuổi, đầu lưỡi quấn quýt, cả hai không hề có một khe hở mà tác thủ, giống như là dã thú đói khát suốt một mùa đông, điên cuồng cắn nuốt con mồi, hận không thể cùng nhau hòa lại thành một.

Tần Mặc cúi đầu, liếm liếm cổ cậu, ma sát, nhẹ nhàng cắn. Địa phương yếu ớt nhất bị đối đãi như thế, Thời Khanh cơ hồ có thể cảm giác được đối phương đang muốn cắn xuống, muốn hoàn toàn độc chiếm, ý đồ biểu thị công khai quyền sở hữu của mình.

Loại cảm giác này làm cho cậu không nhận được mà run rẩy, tựa như dòng nước chảy xiết từng đợt từng đợt đánh vào tâm hồn.

Hôn môi, âu yếm... Những thứ này không thể nào thỏa mãn được ngọn lửa đang hùng hực bốc cháy trong lòng, cậu muốn nhiều hơn, khát vọng nhiều hơn...

Khi quần áo trút ra hết, thời điểm da thịt dán vào nhau, cậu cảm thấy khoan khoái đến rên rỉ thành tiếng.

Quên tất cả, chỉ muốn tìm hoan lạc, cậu còn nhớ rõ khoái cảm lần trước làm cho làn da run lên, dưới dẫn dắt của Tần Mặc mà lên đỉnh, cảm giác vui thích đến cực độ.

Sau khi đại não ngây ngốc một hồi, Thời Khanh hốt hoảng tỉnh táo lại.

Một mùi hương tanh nồng đánh úp lại, làm cho lửa nóng sau cao trào của cậu thối lui không ít.

Cậu khiếp sợ ngồi dậy, nơi này là ký túc xá của học viện, cậu đang nằm ở trên giường, chỉ có một mình.

Sao lại có thể mơ một giấc mơ như vậy, cảm giác dính dóp giữa hai chân báo cho cậu biết, vừa rồi cậu đã hoang đường đến cỡ nào...

Thời Khanh quả thực không dám nghĩ nhiều, cậu đỏ mặt tim đập xuống giường, cởi quần áo, giữa bầu trời đêm hôm khuya khoắt mà giặt giũ, thẳng đến khi đem nó phơi hoàn hảo trên ban công, cậu mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại.

Lần thứ hai lần đến trên giường, cậu không thể nào tiếp tục ngủ.

Trong đầu đều là Tần Mặc, khắp mọi nơi đều là đôi mắt đen làm người ta mê muội và âm thanh khàn khàn quyến rũ kia.

Cậu có chút sợ hãi, cảm xúc xa lạ này, khiến cậu không biết làm sao.

Chỉ cần nhắm mắt lại là thấy hình bóng Tần Mặc, nhớ tới nụ hôn của bọn họ, còn có lần đó vong tình mà ... an ủi.

Tưởng tượng tới, trong lòng lại có chút xao động.

Ma xui quỷ khiến, cậu mở ra tin nhắn hệ thống, nhìn chằm chằm câu nói kia...

“Thời Khanh, ta muốn gặp người.”

Lần thứ hai nhìn đến, vẫn mãnh liệt như thế, cảm giác giống điện xẹt qua, rõ ràng chỉ có sáu chữ, cậu lại có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của Tần Mặc khi nói những lời này.

Bình tĩnh nhìn ngắm, cậu bất giác sờ vào trong quần, xoa nắn tiểu huynh đệ đã ngẩng cao đầu.

Thời Khanh hoàn toàn không còn lí trí, cậu khoái tốc phủ lộng, híp mắt, cả đầu óc đều là hình ảnh của một người nào đó, miệng không tự chủ được mà nhẹ giọng nỉ non: “Tần Mặc... Tần Mặc... Tần Mặc...”

Thanh âm rất nhỏ, nhỏ giống như là tiếng một cọng lông chim rơi xuống đất, cơ hồ không thể nghe thấy, nhưng lại phiêu phiêu quét qua tâm. Kích thích, xấu hổ, cảm xúc không thể diễn tả thành lời, tất cả đều hóa thành điện lưu, làm cậu hoàn toàn quên đi tất cả.

Chờ đến khi tay lại cảm thấy được dính dóp, Thời Khanh mới chậm rãi hoàn hồn.

Trời chỉ rạng sáng, bóng đêm còn bao phủ, ánh trăng nghịch ngợm xuyên thấu qua khe hở của bức màn mà tham tiến vào, chiếu lên gương mặt đỏ rực của Thời Khanh.

Cậu ngơ ngác nhìn lòng bàn tay, chẳng biết phải nói với mình cái gì giờ.

Tĩnh mịch, cậu gọi tên Tần Mặc, gọi đến lên đỉnh ...

Thời Khanh liều mạng lắc đầu, giống như làm vậy có thể đem suy nghĩ trong đầu lắc văng ra ngoài... Thẳng đến khi đầu choáng mắt hoa, Thời Khanh mới cảm thấy bản thân tựa hồ đã bình thường một chút...

Mặt đỏ tai hồng lần thứ hai xuống giường, lần thứ hai đem quần áo ra giặt phơi ở ban công.

May mắn mẹ Hạ có lòng, chuẩn bị cho Hạ Nặc tới ba bộ áo ngủ, bằng không, Thời Khanh bây giờ không có gì để mặc rồi.

Lần này cậu thật không dám suy nghĩ gì nữa, cũng có thể là sau khi phát tiết tinh thần mệt mỏi, vừa đặt đầu vào gối, cậu liền vù vù ngủ say.

Đông Bát – Khu phố thông cho dân thường ở, có một chiếc xe sang trọng, vô cùng không hợp khung cảnh, đậu ở đó.

Trong xe lay lắt ngọn đèn màu vàng, ghé trái phía sau, có một thiếu niên tuổi chừng mười một mười hai đang ngồi.

Dung nhan tinh xảo, con ngươi màu đen, y bình tĩnh nhìn chằm chằm khu chung cư đối diện, tầm mắt xuyên qua kính xe, dừng ở cửa sổ thứ hai trên tầng ba.

Thời Khanh, ta ở đây chờ người.

48. Chương 48

Thời Khanh tỉnh giấc, ngủ mãi cho đến chiều cho đến tối cũng không có dấu hiệu tỉnh, ngay cả mơ cũng không hề mơ. Hừng đông vừa ló dạng, thì bị tiếng đập cửa bùm bùm bùm đánh thức ...

Thời Khanh vừa tỉnh giấc, còn đang mơ hồ hồ, cảm thấy trong phòng sao lại tối thui vậy nè, đen tuyền, trời còn chưa sáng gõ cửa làm cái quái gì nha!

Quay qua, thì thấy hai bộ đồ ngủ treo ở ngoài ban công, lập tức, ký ức tối hôm qua xông thẳng lên đầu, mặt cậu phùng một cái đỏ au.

Cậu mơ thấy mộng xuân, mà còn là Tần Mặc ... Cái gì thế này.

Khoan! Khoan! Stoppp! Rất... rất không giới hạn!

Cậu tại sao có thể YY kí chủ như vậy chứ, mặc dù kí chủ bộ dạng cũng dễ nhìn, nhưng cũng không thể nào bằng phụ nữ được. Tại sao có thể... tại sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Thời Khanh ngây ngốc ngồi ở trên giường, tim đập bang bang bang, cả người lơ lửng lơ lửng lơ.

Cậu sao lại không cẩn thận trở thành biến thái thế này, việc đã xảy ra rồi mai sau cậu biết ở chung với Tần Mặc thế nào đây?

Lúc này tiếng đập cửa ở ngoài càng gấp rút hơn, tiếng nói của Hoàng Mao xuyên qua khe cửa truyền vào: “Hạ Nặc, nhanh lên đi, sắp trễ rồi, cậu như thế nào mà thức trễ hơn so với tôi nữa vậy? Nhanh học cho xong bốn mươi phút, thì có thể ngủ tiếp nha!”

Thời Khanh nhanh chóng bừng tỉnh, cái này là thật hết dám miên man suy nghĩ nữa, hôm nay là thứ bảy, vì vậy buổi sáng lúc tám giờ cậu phải đi học, chỉ có bốn mươi phút, ngây ngốc lơ đãng qua hết là được nghỉ cuối tuần rồi.

Thật sự là chương trình học tốt nghiệp của bọn họ được sắp xếp vẹn toàn, chỉ có bất đắc dĩ là vào buổi sáng thứ bảy, thầy dạy ngày hôm đó nổi danh khó xơi, biệt danh Bốn Mắt, không phải vì ông ấy đeo kính, mà bởi vì ông ấy chỉ có hai mắt mà lại lợi hại y như có bốn con mắt vậy.

Trong mắt ông không gì lọt qua được, đừng có mơ tưởng mà nhờ người khác điểm danh giùm, đó chắc chắn là đi tìm đường chết.

Hạ Nặc vẫn luôn là học sinh ngoan, Thời Khanh cũng không muốn làm ảnh hưởng thanh danh của cậu ta, nhanh chóng xuống giường mặc quần áo, đơn giản rửa mặt rồi lao ra cửa phòng.

Hoàng Mao thấy cậu đã ra, đưa cho cậu một cái bánh nắm và một ly sữa đậu nành, hai người một đường chạy điên cuồng.

Khi vọt tới phòng học, thời gian còn sớm một chút, đúng mười phút không dư tẹo nào, hai người mới nhanh chóng qua loa dùng bữa sáng.

Thời Khanh thực cảm kích tri kỷ Hoàng Mao, Hoàng Mao tỏ vẻ, cậu ngày hôm trước giúp tôi một đại ân như vậy, buổi tối tôi lại không thể mời cậu đi ăn, đền bù bữa sáng là một phần bánh nắm cũng là lẽ thường ...

Thời Khanh cười cười, vừa nghe chữ “buổi tối”, đầu óc có chút mơ màng, mặt nhin không được mà ửng hồng.

Hoàng Mao nhìn cậu, Hạ Nặc này bộ dạng thật là xinh đẹp, trước kia cậu ta chỉ biết cúi đầu nên nhìn không kỹ, mấy ngày nay không hiểu sao cảm thấy càng xinh đẹp rực rỡ hơn, lúc này cũng bởi vì chạy quá nhanh,

khiến cho hai má đỏ ửng, tựa như quả đào đang phát ra hương khí mật ngọt dụ dỗ người trong cơn khát, làm người ta muốn bay đến gặm một cái.

Móa nó, tưởng tượng như vậy, làm người ta thèm ăn đào muốn chết, diêm diêm thủy thủy nộn nộn tất cả đều là nước, (- -) nước miếng chảy ròng...

Kể tham ăn Hoàng Mao suy nghĩ cứ một đường chạy thí diên thí diên như vậy, mười con ngựa cũng kéo về không nổi ...

Tiết học này, hai người chẳng ai chăm chú nghe giảng, một tên thì đầu óc cứ kí chủ kí chủ kí chủ, một tên thì đầu óc cứ quả đào quả đào quả đào. Cũng mệt cho hai người chọn phải hàng đầu, vì vậy phải ngồi quy củ mấy móc, mắt cứ nhìn chăm chăm giáo viên đang giảng bài kia, thần thái cũng cực kỳ chuyên chú, làm cho Bốn Mắt tiên sinh cảm thấy vô cùng hài lòng, nhìn xem đi, học sinh của ông thiết tha trù mến muốn nghe ông giảng bài cỡ nào a!!!

Bốn mươi phút cứ như vậy mà trôi qua, các bạn học đều bỏ của chạy lấy người, Thời Khanh và Hoàng Mao vẫn còn đang ngồi “nghim tút”.

Bốn Mắt nhìn thấy, thầm nghĩ trong lòng, bây giờ hảo hải tử học hành nghiêm túc như vậy thiết tình là không nhiều, tới giờ nghỉ về nhà rồi, mà còn không gấp rút chỉ cả, đúng là nhiệt tình thiết tha đối với học tập quá nha!!!

Nghĩ như vậy, ông cố ý nhớ kỹ tên hai người kia, chờ sau khi kỳ khảo hạch qua rồi, sẽ không lại làm khó hai đứa nhỏ này nữa ... Để cho tất cả các học sinh ai cũng biết, ông không có cay nghiệt xoi mói như trong truyền thuyết đâu nha, ông vẫn rất yêu thương nhiệt tình với các bé ngoan mà.

Hai tên may mắn E(*) hồn nhiên không biết trên trời rớt xuống cái bánh nhân thịt, vẫn còn đang nằm mơ giữa ban ngày.

[E là một thuộc tính may mắn trong game]

Vẫn là Hoàng Mao từ trong biển trái đào tỉnh táo lại trước, gã xoay xoay miệng, nhìn về phía Thời Khanh: “Hạ Nặc, cậu có về nhà không? Nếu không thì sang nhà tôi chơi đi? Tôi đi mua một chút hoa quả là lạ về đãi cậu.”

Thời Khanh lúc này mới hoàn hồn, vừa nghe đến về nhà, mới hốt hoảng mà phản ứng, Tần Mạc còn đang chờ cậu tới đón mà!

Cậu phải nhanh chóng về nhà, trước cùng cha Hạ mẹ Hạ cha chào hỏi, sau đó mới liên hệ cho Tần Mạc, hỏi xem hai người nên gặp mặt ở đâu.

Vừa nghĩ tới là lập tức muốn gặp ngay, nhưng cậu không hiểu sao lại cảm thấy không được tự nhiên cho lắm...

A a a! Xảy ra chuyện gì thế này! Cậu rốt cuộc làm sao vậy a! Có phải quên save cái gì không a!

Không nên không nên! Nhất định phải tỏ ra đoan chính, không thể nào biến thái như vậy được !

Thời Khanh hít sâu mấy hơi, không thèm để ý đến phản ứng của Hoàng Mao, đeo balo trên lưng, thí diên thí diên phóng ra ngoài.

Hoàng Mao mặt nhăn mày nhú, lắc đầu, không biết Hạ Nặc nổi diên cái gì, bất quá gã cũng không quan tâm, nhanh chóng gửi tin qua cho mẹ thân yêu, gã muốn ăn quả đào quả đào quả đào...

Trường học nằm ở khu Đông Nhị, mà nhà Thời Khanh thì ở khu Đông Bát, phải qua sáu tiểu khu mới tới, ngồi xe thì cần tận một giờ đồng hồ, đó cũng là lý do tại sao mẹ Hạ hỏi cậu có trở về nhà hay không.

Lộ trình không tính là ngắn, nhưng bây giờ là thời khắc tốt nghiệp mấu chốt, những tuần trước, Hạ Nặc đều không trở về.

Bất quá cuối tuần này cậu phải về, bằng không cha mẹ sẽ lo lắng .

Thời Khanh trên đường về nhà, tâm tình không thể nào bình tĩnh được, bất quá càng nghĩ thì thời gian càng chậm hơn, cậu đành lôi sách vở ra, ôn tập công khóa, lâu lâu liếc nhìn đồng hồ, thời gian ngược lại nhanh hơn.

Xuống xe, men theo ký ức đi đến cửa chính của tiểu khu, đang cân nhắc có nên gửi tin nhắn báo cho Tần Mặc hay không, thương lượng xem nên gặp mặt ở đâu, thì cậu trông thấy dưới nhà mình có một chiếc xe đậu ở đó.

Thế giới này công nghiệp phát triển so với địa cầu không khác biệt lắm, loại hình ô tô cũng có chút tương tự.

Hạ Nặc đối với xe cũng có hứng thú, tuy nhiên trông thấy chiếc xe này giá trị hẳn rất là xa xỉ, không thể nào là người trong gia đình bình thường có được.

Cậu đang rất là nghi hoặc, bèn xuyên thấu qua cửa sổ xe, thì lập tức cùng thiếu niên ngồi trong đó bốn mắt nhìn nhau.

Kính xe màu đen xám thông thả hạ xuống, dung nhan thiếu niên cũng từ từ hiện ra rõ ràng.

Tóc ngắn màu đen, làn da trắng nõn, mặt mày tinh xảo, vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ. Cùng Tần Mặc có bảy tám phần giống nhau, nhưng bởi vì tuổi bị rút nhỏ, con người nguyên bản hẹp dài đã trở nên tròn to, thiếu đi rất nhiều lệ khí, thêm vào rất nhiều non nớt thơ ngây.

Chỉ nhìn thoáng qua, Thời Khanh bỗng cảm thấy trái tim bé nhỏ của mình điên cuồng nhảy lambada trong lồng ngực.

Cửa xe mở ra, thiếu niên từ trên ấy bước xuống, một thân quần áo tinh tế, cầu kỳ, thân hình hết sức nhỏ bé, nhưng bước chân trầm ổn, đi từng bước từng bước lại gần, tao nhã thanh thản, bình tĩnh tự nhiên, trong thoáng chốc Thời Khanh mơ hồ nhìn thấy nguyên bản Tần Mặc...

Khi đi đến trước mặt cậu, thiếu niên hơi hơi ngẩng đầu, đôi môi mỏng hé mở, thanh âm dễ nghe giống nước suối chảy xuôi bên tai:

“Tìm được người rồi.”

Nói xong, y nắm chặt lấy tay Thời Khanh, dùng sức đem cậu kéo xuống.

Thời Khanh bị lực đạo của y kéo nên hơi hơi cuối người, thiếu niên thuận thế nắm chặt áo của cậu, đem cậu kéo đến trước mặt y. Nhìn cái cổ trắng nõn trước mắt, Tề Tử Mặc cảm giác được trong lòng rung động cùng khát khao đang dâng tràn.

Y thuận theo dục vọng thấu qua trước kia, tham lam ngửi hương vị quen thuộc này, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, rồi sau đó dùng sức cắn mạnh một cái trên chiếc cổ nhai nhui mịn màng kia.

Tìm được người, rốt cục tìm được người rồi.

“Áaa!” Thời Khanh hét thảm một tiếng... Đau quá đau quá đau quá!

Cậu thiếu chút nữa đem Tần Tiểu Mặc hất văng ra, may mắn vào thời khắc mấu chốt bản năng của cậu vẫn còn, bằng không hất văng tiểu kí chủ ra tận ba thước kia rồi, chờ kí chủ khôi phục ký ức thì... QAAQ thật đáng sợ!

Nhưng mà... Kí chủ, anh cắn tui làm cái beep gì nha!

Đau chết người ta mà!

Một tiếng thét kinh hãi, Tề Tử Mặc cũng dừng lại, tầm mắt của y dừng ở trên cổ mảnh khảnh, làn da trắng mịn màng kia in một dấu răng, còn có một chút tia máu, màu sắc của y khẽ nhúc nhích, cúi đầu liếm lên nó. Cho đến khi nếm được một mùi máu nhân nhật, y cũng không chút nào bài xích, ngược lại còn phi thường quý trọng, vô cùng cẩn thận, như là đang thu hoạch trân bảo, đem những tia máu đỏ tươi kia từ từ liếm sạch sẽ.

Động tác này thật sự không bình thường chút nào, bản thân Thời Khanh cũng hiểu được nó không hợp lý, sao lại có cảm giác tiểu kí chủ đang phát bệnh vậy kia?

Thân thể cậu cương cứng ngắc, nhin xuống cảm giác nhột nhột, cuối cùng mở miệng: “Tần Mặc?”

Vừa mở miệng, cậu cũng ý thức được không thích hợp, nhanh chóng sửa miệng: “Tề... Tề Tử Mặc?”

Tuy rằng hai cái tên có chút giống nhau, nhưng rõ ràng một bên chỉ có hai chữ, một bên thì tới ba chữ, chênh lệch cũng không ít, Tề Tử Mặc nghe được phân minh, cái tên xa lạ từ trong miệng của Thời Khanh thốt ra, làm cho lòng của y thập phần không vui, y buông Thời Khanh ra, bốn mắt đối diện: “Tần Mặc là ai?”

Nghe Tần Mặc hỏi như vậy... Thời Khanh trong lòng cảm thấy thực quý dị, xem ra kí chủ thật sự bị phong bế ký ức, nhưng bị kích một nỗi, tuy không có ký ức, kí chủ thoát nhìn cũng không được bình thường... Rốt cuộc Tề Tử Mặc bản thân không bình thường, hay là Tề Tử Mặc bị xuyên qua không bình thường?

Thời Khanh nghĩ mãi không ra, cậu đang do dự không biết nên giải thích thế nào. Nói sạch bách ra hết? Không được, Tề Tử Mặc chỉ mới có mười một tuổi, cái chuyện quái lực loạn thần như vậy, làm sao mà y có thể tiếp thu?

Cậu cân nhắc một chút, bèn ra quyết định chậm rãi thăm thấu, chuyện gì nên nói thì nói, bằng không làm sao mà tiến hành thực thi nhiệm vụ.

“Tần Mặc là bạn tốt của tôi ... Ồm ... các người hơi chút giống nhau.”

Tề Tử Mặc theo dõi trong mắt, không hề lên tiếng, nhưng sau đó ánh mắt chợt nhắm lại, ngã về phía cậu.

Thời Khanh nhanh chóng tiếp được y, trong lòng cả kinh, Tần Mặc bị làm sao vậy? Cậu nhanh chóng kiểm tra hơi thở, hô hấp vững vàng lại vô cùng lưu loát, trạng thái này, sao giống đang ngủ thế nhỉ?

Cậu nhìn thiếu niên mê man kia, lúc này mới phát hiện đáy mắt của y in hằn những vầng thâm màu xanh... Thời Khanh không khỏi nhíu chặt mày.

Lúc này, Nhan Thất vẫn luôn canh giữ ở bên người, không dám hé răng, nó đi lên trước, tuy rằng không biết nam nhân xinh đẹp này là ai, nhưng giờ phút này nhìn thấy Tề Tử Mặc say ngủ, trong lòng nó thật nhẹ nhàng thở ra.

Hai ngày ba đêm, không hề ngủ nghỉ, sao có thể chịu đựng được?

Nhan Thất nhỏ giọng nói: “Thỉnh ngài không nên buông tay, để tiểu thiếu gia ngủ một hồi đi ạ.”

Thời Khanh nhíu mày hỏi lại: “Đây là có chuyện gì?”

Nhan Thất nói: “Tiểu thiếu gia đã hai ngày ba đêm không hề chớp mắt.”

Hai ngày ba đêm... Thời Khanh hơi hơi sững sốt, sau đó chợt hiểu ra.

Từ khi xuyên qua tới nay, Tần Mặc không hề ngủ lại.

Thời gian dài như vậy, đối với một thân thể hài tử chỉ hơn mười tuổi, chắc chắn đã là cực hạn rồi.

Tư vị trong lòng Thời Khanh chưa ngọt l้น lộn, cậu cúi đầu nhìn bàn tay nắm thật chặt lấy tay của mình. Nhỏ nhỏ, trắng trẻo, thoát nhìn rất là nhu nhược, nhưng lại dị thường kiên định và chấp nhất, lực đạo lớn đến nỗi hận không thể đem cậu vĩnh viễn vây khốn lại.

Cường thế, không để cho người ta cự tuyệt, tuy nhiên vẫn không che giấu được bất an nồng đậm.

Sợ mất đi, cho nên mới nắm chặt. Sợ bị vứt bỏ, cho nên mới trước một bước khóa chặt lại.

Thời Khanh không khỏi cong cong khóe mắt, nhẹ nhàng ôm y vào lòng, thanh âm khe khẽ thì thầm: “Tôi ở đây rồi.”

49. Chương 49

Tề Tử Mặc ngủ rất say, bất luận ý thức của y cường ngạnh như thế nào, thì y cũng chỉ là đứa trẻ hơn mười tuổi, cố gắng chống đỡ lâu được như vậy, đã là đến cực hạn.

Bởi vì ký ức bị phong bế, nguyên bản Tần Mặc có một ít công pháp điều tức thân thể cũng đều quên sạch, bởi vậy không cách nào nhanh chóng điều dưỡng và khôi phục. Còn may là y đem tất cả điểm đổi lấy cường hóa thân thể, cho nên lúc này Tề Tử Mặc mới không bị hôn mê hay sinh bệnh gì cả.

Mặc dù y ngủ sâu trầm trầm, nhưng tay trái vẫn cứ gắt gao nắm chặt lấy Thời Khanh, lực đạo lớn đến nỗi khiến cho người trưởng thành như Thời Khanh cũng không thể nào gỡ ra được.

Đương nhiên Thời Khanh cũng không nghĩ sẽ gỡ ra, cậu ôm lấy Tần Mặc bế vào trong xe, trước hết phải cho y ngủ đủ giấc cái đã, nếu đi về nhà lúc này, tình trạng của hai người như vậy, cha Hạ mẹ Hạ sẽ bị kinh ngạc đến ngất người mất.

Nói là tiểu bằng hữu thì được rồi đó, nhưng tiểu bằng hữu tại sao nắm chặt lấy cậu chết sống không buông ra? Lại còn chấp niệm vô cùng tận đến nỗi ngủ vù vù thế kia mà không buông tay? Không biết phải nói sao cho tốt nữa.

Trên thực tế, Thời Khanh cũng không biết nên giải thích cùng Nhan Thất như thế nào luôn.

Bất quá Nhan Thất từ trước tới nay quen theo hầu Tề Tử Mặc, cho nên một câu cũng không dám hỏi nhiều.

Từ lúc buổi sáng mười giờ cậu về tới, Tề Tử Mặc ngủ thẳng đến bốn giờ chiều. Thời Khanh ở bên cạnh y, trừ bỏ có chút đói, còn lại thì không hề cảm thấy phiền, giống như nhắm mắt, trời tự dừng từ sáng chuyển thành chiều vậy.

Tề Tử Mặc vẫn ngủ vô cùng an ổn, nhưng sau khi tỉnh lại, thì lại là mãnh liệt bừng tỉnh.

Một đôi mắt đen vụt mở ra, không một chút sương mù nào, sắc bén tựa như là lưỡi của một con dao lam. Tuy nhiên sau khi y nhìn thấy người ở bên cạnh mình, thì nhắm mắt trầm tĩnh lại.

Tựa như liệt báo thu hồi móng vuốt, từ trạng thái công kích điên cuồng nhắm mắt trở về thanh thản và thông dong.

—— đơn giản là con mồi của y không chạy trốn.

Thời Khanh thì lại không nghĩ nhiều như vậy, cậu chỉ trông thấy thiếu niên từ trong giấc mộng bừng tỉnh, không khỏi quan tâm lo lắng: “Gặp ác mộng sao?”

Tề Tử Mặc không để ý đến vấn đề của cậu, ngược lại bình tĩnh nhìn người trước mắt: tóc ngắn mềm mại, ánh mắt xinh đẹp, cái mũi kiêu kiêu cùng đôi môi hồng nhuận, dụng mạo thực xinh đẹp, nhưng chắc chắn khẳng định một điều, y chưa từng thấy qua.

Vì lý do gì mà đối với một người hoàn toàn không quen biết lại có một cảm giác quen thuộc mãnh liệt đến vậy? Sự mãnh liệt đó giống như người này là vật sở hữu thuộc về y, của độc một mình y, không thể nào chấp nhận việc người ấy rời đi, cho dù chỉ một phút đồng hồ.

Đây chắc chắn không bình thường, bởi vì nguyên nhân và hoàn cảnh sinh tồn, y đối với người xa lạ tính cảnh giác rất cao, chỉ là một người xa lạ, mà y lại sinh ra chấp niệm mãnh liệt như vậy, điều này làm cho bản thân y cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

Nhưng dù sao, y một chút cũng không nghĩ buông tay, cũng tuyệt đối không thể buông tay.

Tề Tử Mặc không tự chủ được nắm chặt tay Thời Khanh, y không giải thích được loại cảm xúc này, tuy nhiên y không nghĩ sẽ bài xích nó, cứ như vậy đi, người này vốn là của y, y đã nói rồi.

Thấy Tề Tử Mặc không nói tiếng nào, Thời Khanh cho là mình nói trúng rồi, nhanh chóng trấn an: “Không có việc gì, không có việc gì, tôi ở chỗ này mà.”

Tề Tử Mặc ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó khẽ cười cười: “Ừm.”

Nụ cười này, Thời Khanh không khỏi hít một hơi sâu, sao... sao... sao lại đáng yêu đến không thiên lý vậy nè! Thật muốn nhéo nhéo vài cái trên khuôn mặt mềm mại kia!

Nhìn... Nhìn... Nhìn xuống! Mình không thể làm ông chú biến thái được! (*)

Thời Khanh hắng giọng một cái, vừa định lại nói vài câu hổng trẻ nhỏ, lại đột nhiên nghe được thanh âm từ bụng ai đó vang lên ọt ọt ọt.

Cậu sủng nịch nhìn Tề Tử Mặc cười cười: “Đói bụng sao?”

Tầm mắt Tề Tử Mặc lại dừng trên bụng của Thời Khanh.

“Sủng nịch” trên mặt Thời Khanh có chút cứng ngắc ... Không phải bụng của cậu đâu, nhất định không phải!!!

Để hưởng ứng cậu, bụng của cậu lại ọt ọt ọt vang lên một chút, lần này thanh âm bụng đói vang lên lớn hơn, cậu còn cảm giác được bụng nhoi nhói, đừng nói đói đến phát đau nha...

Trên mặt Thời Khanh có chút không biết làm sao, vừa đúng lúc nhìn thấy bên kia có một người đứng thẳng – Nhan Thất tiểu đồng học, Thời Khanh nhanh chóng mỉm cười rộng lượng: “Ha ha, ha ha ha, Nhan Thất đúng không, ha ha, Tiểu Thất cũng đói bụng đi, đều đói bụng, nào theo tôi, chúng ta cùng vào nhà ăn cơm.”

Nhan Thất: “...”

Tề Tử Mặc mỉm cười, nắm chặt tay Thời Khanh, nhẹ giọng đáp: “Được”.

Thời Khanh trên mặt toàn hắc tuyến, thật đặc biệt dọa người, như thế nào lại có loại cảm giác bị tiểu hài tử mười tuổi “sủng nịch”? Kịch bản có chút loạn nha!

Thời Khanh đã sớm gửi tin báo cho cha Hạ mẹ Hạ rồi, tùy tiện nói xạo một vài câu bảo mình giờ cơm buổi chiều mới có thể trở về. Cho nên lúc này, mẹ Hạ đã chuẩn bị xong một bàn cơm đầy những món ăn ngon, vừa bước vào cửa là mùi thức ăn đã xông lên mũi, làm cho cái bụng đói càng ọt ọt ọt kêu vang.

Giới thiệu qua lại một chút, cha Hạ mẹ Hạ thực kinh ngạc, dù sao Tề Tử Mặc là cái tên gần đây đang được bàn luận sôi nổi, con trai lớn của Tề Luật, năm nay sẽ bước vào thời kỳ giám định tư chất không gian, tất cả người dân ai cũng mong chờ lại xuất hiện một người có không gian cấp 8 nha.

Nên biết rằng, Tề gia bởi vì vấn đề huyết thống, mỗi một đời sẽ có 50% tỷ lệ sinh ra một người mang theo không gian cấp 5 trở lên. Gia gia của Tề Tử Mặc sinh ra sáu đứa con, lão đại là người có không gian cấp 6, lão nhị là cấp 4, lão tam là con gái không gian cấp 5, lão tứ và lão ngũ là đôi song sinh, cũng là hai không gian cấp 5, chỉ có mỗi lão lục, chính là cha của Tề Tử Mặc – Tề Luật, một lần bùng nổ lớn, là người trăm năm khó gặp, không gian tùy thân thuộc cấp 8!

Bọn họ tư chất đều rất cao, huyết thống cùng loại, lại thêm lượng nguyên liệu to lớn bồi dưỡng và thúc đẩy không gian trưởng thành cấp tốc.

Trong gia đình dân chúng bình thường, người có không gian tùy thân cấp 4 đã là chuyện hết sức ưu tú, nhưng trong Tề gia thì không giống vậy, cấp 4 là thấp nhất.

Thể chất hơn người như vậy, đúng là gốc rễ để thế gia sống yên ổn.

Cho nên mỗi kỳ giám định tư chất mỗi năm một lần, tất cả con cháu thế gia đến tuổi mười một, đều là tiêu điểm để mọi người chú ý, người dân ai cũng hân hoan bàn luận về tư chất của bọn họ, đồng thời cũng vạn phần chờ mong.

Thật sự ra cấp bậc tư chất không gian cao thấp, quyết định trực tiếp đến việc cung ứng tài nguyên trong khu vực. Nếu cấp bậc quá thấp, đây chính là ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai sinh hoạt tiêu chuẩn của gia tộc trong mấy chục năm tới.

Tựa như Tề Luật là không gian gieo trồng cấp 8, thời điểm vừa mới giám định ra, quả thực là đại hỷ sự của toàn khu vực, mọi người giăng đèn kết hoa suốt một tháng trời, mà Sau khi Tề Luật nhập học, càng được chú ý gấp đôi, mọi thứ đều phải tốt nhất, ưu tú nhất, cơ hồ mọi việc đều bị ánh mắt của dân chúng quan sát kỹ càng.

Mà Tề Luật cũng không phụ sự kỳ vọng, đầu óc thông minh, học hành nghiêm túc, không gian luôn vững bước trưởng thành, đến thời điểm tốt nghiệp, quy mô đã trưởng thành đúng mức.

Cho tới bây giờ, không chỉ kế nhiệm vị trí gia chủ Tề gia, mà càng thêm mở rộng số lượng dân cư, hấp dẫn rất nhiều dân chúng vào ở, lịch sử khu vực ghi lại đây là thời kỳ phồn thịnh nhất từ trước tới giờ.

Mà Tề Tử Mặc là con trai lớn của Tề Luật, người thừa kế của vị phụ thân ưu tú kia, từ lúc y sinh ra đời, đã được giao phó kỳ vọng rất cao.

Hơn mười năm chờ mong, mắt thấy chỉ còn hai tháng nữa là y đủ mười một tuổi, tên của Tề Tử Mặc càng thêm vang dội, lúc này mới chân chính gọi là vạn dân chú mục.

Nếu lại là một người có không gian tùy thân cấp 8... Hoặc là, hi hữu sinh ra một không gian cấp 9 cấp 10, quá hay rồi, quả thực khó có thể tưởng tượng nổi!

Cha Hạ mẹ Hạ thành linh nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết, khẩn trương là khẳng định có, bất quá Thời Khanh đã sớm nghĩ ra cơ sở, cậu giải thích nói mình được giáo viên đề cử, phụ trách trong hai tháng tới này giúp Tề Tử Mặc tiến hành phụ đạo kiến thức trước khi nhập học.

Đây là quy củ có sẵn trước đó, cũng đích xác có nhiều trường hợp như vậy rồi, bất quá bởi vì cuộc thi tốt nghiệp tương đối nặng nề, người có thể lựa chọn một nhiệm vụ như thế phải hết sức là ưu tú, như vậy mới không làm chậm trễ việc học hành thi cử.

Hạ Nặc đúng là có cơ hội này, thầy giáo đã từng đề cập qua rất nhiều lần, nhưng Hạ Nặc thật sự rất khẩn trương, rất coi trọng thành tích cuộc thi, cho nên không dám có chút chậm trễ, bởi vậy cho dù biết trong đó có cả con lớn nhà họ Tề, cậu ta cũng không dám mạo hiểm.

Dù sao chỉ có một Tề Tử Mặc, nhưng tân sinh lại hàng ngàn hàng vạn, loại tỷ lệ nhỏ chỉ có 1/10.000 này, cậu ta không thể nào đánh cược.

Nhưng việc này, Hạ Nặc trước đó còn chưa kịp cùng cha Hạ mẹ Hạ đề cập qua, cho nên lúc này Thời Khanh nói ra lựa chọn của mình cũng không có vấn đề gì.

Cha Hạ mẹ Hạ nghe cậu nói xong, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, đây quả thực là vận may hiếm có. Mặc dù không suy xét đến sự tình chuẩn bị tốt nghiệp, nhưng mà bây giờ đảm nhiệm phụ đạo viên nhập học của Tề Tử Mặc, sau này cũng có thể lưu lại chút thanh danh.

Huống chi, Tề Tử Mặc hiện giờ tuổi nhỏ, tiểu hài tử tâm tính đơn thuần, chỉ cần thật lòng đối đãi với y, lưu lại vài phần tình nghĩa, sau này cũng vô cùng có lợi.

Cha Hạ mẹ Hạ không phải là người có thể lực, nhưng mà không phải không biết suy xét, đối với chuyện như vậy, không gặp gỡ thì không cường cầu, nhưng gặp gỡ, thì phải biết quý trọng.

Mẹ Hạ đang muốn đi làm thêm vài món thức ăn, thì bị Thời Khanh ngăn lại, mẹ Hạ nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, nhưng vẫn mỉm cười với Tề Tử Mặc nói: “Có muốn ăn cái gì thì nói với A di, A di làm cho con”.

Hạ Nặc dung mạo giống hệt mẹ Hạ, Tề Tử Mặc đối với Hạ Nặc quen thuộc, cho nên đối với mẹ Hạ cảm giác cũng không tồi, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt mắt cũng khẽ mỉm cười, ngoan ngoãn nói: “A di, không cần phiền toái, đã rất tốt rồi”.

Buổi cơm chiều giữa khách và chủ xong xuôi, Thời Khanh giúp mẹ Hạ dọn dẹp bàn ăn, vừa mới đi vào phòng bếp đã bị mẹ Hạ đẩy ra: “Đã nói là không cần con giúp mà, đi ra ngoài chơi đi”.

Thời Khanh cũng không kiên trì, dù sao trong phòng khách còn có một “tiểu bồn hữu” đang ngồi ngay ngắn, hơn nữa ánh mắt của “tiểu bồn hữu” cứ dán chặt lên trên người của cậu, vì muốn cho cha mẹ không nghi ngờ, cậu tốt nhất nên ngoan ngoãn dính chặt bên người tiểu ký chủ là tốt nhất.

Trở lại phòng khách, cha Hạ đang nhiệt tình chơi xếp gạch với Tề Tử Mặc, tuy biết thân phận của Tề Tử Mặc, nhưng cha Hạ cũng không quá câu nệ, dù sao y cũng là tiểu hài tử, hơn nữa bộ dạng của Tề Tử Mặc lại thật sự đáng yêu, làm người ta nhìn được mà yêu thích trong lòng. Cha Hạ tất nhiên cũng yêu thích trẻ con, nhìn thấy Tề Tử Mặc chỉ hơn mười tuổi này, không khỏi nhớ lại Hạ Nặc khi còn bé, tình thương của cha bùng nổ, cong ánh mắt cùng Tề Tử Mặc chơi chơi. [hok chắc đoạn này nha]

Cha Hạ còn thường thường kể vài câu chuyện lúc Hạ Nặc cũng hơn mười tuổi như thế nào, mấy cái tiểu bát quái khiến cho Tề Tử Mặc nghe thập phần vui vẻ, đối với trò chơi ‘ấu trĩ’ này thì lại không hứng thú cho lắm.

Lúc Thời Khanh ra tới, cha Hạ vừa đứng lúc tiếp được gợi ý của không gian, nguyên lai là khoáng thạch đã đủ độ thành thực, có thể tiến hành thu thập .

Đây là một việc lớn, liên quan đến chi tiêu của cả gia đình, cha Hạ cũng không dám trì hoãn, liền nói: “Các con chơi vui vẻ, ta đi một lát.”

Thời Khanh trước kia cũng giúp đỡ cha Hạ thu thập khoáng thạch, biết rõ sự việc này không hề dễ dàng, rất muốn đi vào hỗ trợ, nhưng lại không thể ném Tần Mặc một mình ở nơi này.

Suy đi nghĩ lại, cậu hướng Tần Mặc nói: “Có muốn cùng vào xem sao không?”

Tề Tử Mặc hơi hơi sững sốt, hỏi ngược lại: “Có thể chứ?”

Cha Hạ nghe được, có chút ngại ngùng mà nói: “Trong không gian tương đối bần ...”

Con người Tề Tử Mặc trầm xuống, Thời Khanh lại nói tiếp: “Không sao cả! Dù sao buổi tối cũng phải tắm rửa.” Nói xong cậu lại nhìn về phía Tần Mặc “Cậu sợ bần?”

Tề Tử Mặc nguyên bản tâm tình có chút thất vọng, lập tức tỏa sáng bừng bừng, y rất nhanh nói rằng: “Không sợ.”

Thời Khanh cong ánh mắt: “Vậy đến đây!”

Tề Tử Mặc kinh ngạc nhìn Thời Khanh, cũng cười theo.

Y chưa từng bước vào không gian của bất luận kẻ nào, đây là lần đầu tiên, cho dù không gian trước mắt vô cùng nhỏ hẹp, và lại trong mắt đều là nham thạch xám trắng cùng bụi đất tứ tung, nhưng y lại cảm thấy tất cả những thứ này vô cùng mới mẻ

Tuy rằng Tề Luật có được không gian ngạo nhân cấp 8, nhưng ông thật sự quá bận rộn, hơn nữa không gian của ông cũng vô cùng trọng yếu, bởi vì lương thực sản xuất thật lớn, khiến cho Tề Luật trở thành đối tượng trọng điểm cần được bảo hộ, mà không gian bên trong lại có bộ đội hàng năm đóng quân, để phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn.

Phải biết, nếu như lượng thu hoạch trong một quý nào đó không tốt, thì đối với toàn bộ khu vực ảnh hưởng rất lớn.

Cho nên nói, Tề Tử Mặc căn bản không có khả năng tiến vào không gian của Tề Luật, mà mẹ của y chết sớm, càng không có cơ hội tiến vào không gian của mẫu thân.

Kể mẫu đối y không xấu, nhưng một chút cũng không thân cận, đệ đệ có thể tiến vào không gian của kế mẫu, nhưng y thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Trong không gian của Nhan Thất tất cả đều là gió xoáy, ngay cả bản thân Nhan Thất cũng không dám bước vô, đừng nói chỉ là người khác.

Cho nên nói, sắp bước sang tuổi mười một, Tề Tử Mặc đúng là chưa từng nhìn qua bộ dạng của không gian ra sao.

Đặt trong thế giới này mà nói, đúng là một chuyện ngạc nhiên, tuy rằng bọn nhỏ trước mười một tuổi thì chưa mở không gian của mình, nhưng phần lớn đều thấy qua không gian của cha mẹ hay anh em, hoặc là thân thích bằng hữu.

Giống như Tề Tử Mặc, cho dù trẻ mồ côi cũng không đến nỗi thế.

Thời Khanh vẫn luôn chú ý tới Tần Mặc, đối với tia cô đơn vừa rồi của Tần Mặc cậu nhìn thấy rõ, trong lòng cậu tuy có chút nghi hoặc, bất quá cũng không hỏi nhiều. “Chưa từng tiến vào không gian”, cũng không phải là chuyện đáng giá để chia sẻ.

Nói trắng ra là loại sự tình như thế ở trong thế giới này, quả thật rất mất thể diện, thực khó có thể mở miệng.

Điều này chứng tỏ người là một cô nhi không cha không mẹ không người thân, hơn nữa cô nhi này còn có nhân duyên không tốt, chả có một người bằng hữu nào.

Nhưng trên thực tế, Tề Tử Mặc lại có cả cha lẫn mẹ, cũng có rất nhiều người vây xung quanh, nhưng không có một ai chân chính quan tâm y .

Nghĩ đến đây, Thời Khanh thở dài trong lòng, vốn nghĩ Tần Mặc phong bế ký ức, sẽ hưởng thụ một chút sinh hoạt bình thản, nhưng thực đáng tiếc, cuộc đời Tề Tử Mặc cũng không phải là tốt lành gì... Còn không tốt bằng thời thơ ấu của Tần Mặc lúc xưa kia nữa.

Tự YY trong đầu như vậy, lại quay đầu nhìn Tề Tử Mặc đang chống cằm nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, Thời Khanh đã cảm thấy, lòng mềm ra như tương!

Vì thế, càng thêm chiều cổ y nhiều hơn.

Không gian của cha Hạ là điển hình cho loại không gian khoáng thạch, sản sinh ra khoáng thạch chỉ có một thứ, chính là quặng sắt. Thời đại hiện giờ, quặng sắt vẫn rất có giá trị, ứng dụng công nghiệp rộng rãi, lượng tiêu thụ rất lớn. Nhưng vấn đề là, không gian thừa thải quặng sắt cũng rất nhiều, việc này dẫn đến giá cả của quặng sắt không tính là cao, thậm chí có đôi khi còn sụt xuống.

Bất quá chính phủ khống chế điều tiết, hiện giờ giá hàng coi như cũng ổn định, quặng sắt dao động vững vàng, không gian quy mô nhỏ giống cha Hạ thì cũng có thu nhập ổn định.

Tuy nhiên công việc lại rất nặng nhọc, mỗi khi đến thời điểm thu thập, thì ngày đêm bận rộn, bởi vì tiếc tiền thuê công nhân, cho nên chỉ có thể một nhà 3 người xung phong ra trận.

Có sẵn ký ức của Hạ Nặc, cho nên Thời Khanh đối với công tác này giống như ngựa đi đường cũ, tốc độ thu thập rất nhanh và chuẩn xác. Cậu chủ ý là muốn cho Tề Tử Mặc ở trong này chơi đùa một chút, nhưng đại kí chủ mặc dù biến thành tiểu kí chủ, thì cũng vẫn là một tiểu bằng hữu trâu bò.

Đại khái là bởi vì Tần Mặc trước đó đã tiến hành cường hóa thân thể, vậy nên cho dù Tề Tử Mặc chỉ có mười tuổi, nhưng nhân lực, thể thực cùng cường lực thì chẳng ai có thể khinh thường. Chẳng qua y phải đứng nhìn Thời Khanh thu thập một khối, thì y mới biết thu thập làm sao.

Tốc độ của y nhanh và chuẩn, làm một hồi so ra tốc độ còn muốn nhanh hơn cả Thời Khanh.

Thời Khanh cũng cảm thấy phục y thiết, trong lúc nhất thời cũng hưng trí bừng bừng, hai người so tài thu thập, làm đến nổi khí thế ngất trời.

Cha Hạ ở một bên thở hồng hộc, ngồi nghỉ mệt hút điếu thuốc, quay đầu nhìn hai tên tiểu tử kia hăng hái, ông không khỏi ha ha cười ra tiếng, cảm giác xa lạ với Tề Tử Mặc lúc trước cũng tiêu tan biến mất. Ông ngồi xổm ở đó hồi tưởng, nếu như mình cùng Tâm Nhi (Hạ mẫu) hồi trẻ cố gắng một chút nữa, sinh hai đứa nhỏ, thì tình huống bây giờ là hai anh em ấm áp rồi! Chỉ tiếc, lớn tuổi rồi!

Một giờ sau, cha Hạ không cho Thời Khanh và Tần Mặc làm nữa, thật sự đem hai đứa nhỏ đuổi ra ngoài, bảo bọn họ sớm tắm rửa ngủ nghỉ đi, hài tử còn nhỏ, nếu làm việc chút chút thì là rèn luyện thân thể, làm lâu thì không thể được, thương tổn đến gân cốt thì phiền toái.

Lúc đi ra ngoài, cha Hạ còn dặn Thời Khanh: “Lát nữa tắm xong, con xoa bóp tay chân cho Tiểu Mặc, làm lỏng cơ, miễn cho ngày mai ngủ dậy cả người đau nhức.”

Thời Khanh gật đầu nghe lời.

Ngược lại Tề Tử Mặc còn chưa làm đã tay mà, làm suốt một giờ không ngừng nghỉ, nhưng y không cảm thấy mệt, giống như có một cỗ lực lượng trong người, hơn nữa cỗ lực lượng này càng sử dụng càng tăng

Y không nhớ được, cho nên cũng không biết, đúng là bởi vì vận động mà khiến cho cổ lực lượng trong thân bị đánh thức, từ từ dung hợp với cơ thể hiện tại, cải thiện thể chất, đồng thời cũng tăng cường tổ chất ở các phương diện khác.

Bất quá y thấy cha Hạ kiên trì như vậy, lại nhìn trên trán Thời Khanh lấm tấm mồ hôi, thì không nói gì nữa, cùng Thời Khanh ra khỏi không gian.

Mà mẹ Hạ đã sớm chuẩn bị sẵn nước ấm, đem hai tiểu tử nhét vào phòng tắm xong bà quay đầu đi vào không gian phụ giúp cha Hạ.

Thời Khanh cùng Tề Tử Mặc vào phòng tắm, mới bắt đầu có chút chẳng biết làm sao ... Cái này... vì sao không phải là tắm từng người? Cần gì mà cùng lúc như vậy?

Bên ngoài Nhan Thất nhỏ giọng hỏi: “Thiếu gia, có cần hầu hạ không ạ?”

Tề Tử Mặc nói: “Không cần.” Nhưng ánh mắt lại chăm chú trên người Thời Khanh.

Lúc này, khiến cho Thời Khanh định nói câu ‘Tôi đi ra ngoài, cậu tắm trước đi’ đành phải ngậm miệng nuốt trở vào.

Nhưng mà ... thật sự phải hai người tắm sao? Cùng ký chủ tắm chung? !

Thời Khanh bắt giác đỏ mặt.

Mà Tề Tử Mặc cũng đã bắt đầu gỡ nút, đem áo cởi ra, sau đó tháo dây lưng.

Thời Khanh ở một bên tự niệm niệm, đó là một hài tử mười tuổi, không phải là Tần Mặc cao lớn xưa kia!

Tuy nhiên khi liếc mắt nhìn qua, da thịt trắng nõn nà, không có bờ ngực cứng rắn của Tần Mặc kia, cũng không có cái bụng cơ thịt rõ ràng như Tần Mặc kia, dĩ nhiên càng không có hai cái chân thon dài!

Nhưng sau đó, cái não cá vàng của cậu lại tự động YY tiểu ký chủ!

Tần Mặc xích lô đứng trước mặt cậu ... Rồi nhớ đến giấc mộng làm say chết người kia... Thời Khanh cả người đều như hỏa thiêu!

Ba phút đồng hồ sau, Thời Khanh tông cửa chạy trốn chết, không được, cậu làm không được, đánh chết cậu cũng không thể cùng Tần Tiểu Mặc tắm rửa với nhau!

Tắm rửa xong, lại có chuyện càng phải làm.

Cha Hạ đã cố ý dặn dò, cậu phải mát xa cho Tần Tiểu Mặc ...

Việc này Thời Khanh trốn không thoát, cậu cũng không thể để cho Tần Mặc cứ như vậy mà đi ngủ, nếu không ngày mai thức dậy cả người đau nhức không xuống giường được, cho nên cậu chỉ có thể kiên trì mát xa.

Lúc chân chính đối mặt, Thời Khanh ngược lại rất bình tĩnh, bản thân rốt cuộc cũng không phải là một tên biến thái, khoanh tay suy nghĩ một hồi, cậu tốt nhất vẫn phải đối mặt với Tần Tiểu Mặc .

Một bên ấn một bên cho nã đi du lịch cõi thần tiên, Thời Khanh lại bắt đầu tìm lý do cho mình.

Giấc mộng kia, tựa hồ cũng không có gì quái dị, truy cứu làm chi, đó chắc là di chứng của thể giới thú nhân, cho dù ai bị gây sức ép một hồi như thế, cũng sẽ sản sinh ra ý nghĩ kỳ quái, huống chi bộ dạng Tần Mặc lại dễ nhìn đến như vậy... Cho nên nói, đây chắc chắn không phải chuyện to tát nhỉ?

Ừm, nhất định không phải chuyện đại sự!

Tưởng tượng như vậy, lại nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhìn qua Tần Tiểu Mặc, phát hiện y đã ngủ say.

Thời Khanh thật cẩn thận rời đi, nhưng vừa mới đứng dậy, còn chưa có kịp bước một bước, người nguyên bản đang ngủ kia mãnh liệt mở mắt, một đôi mắt đen như mực khóa chặt lấy cậu.

Thời Khanh sửng sốt không biết gì, tay phải đã bị nắm thật chặt.

“Ồ đây”.

Thời Khanh thực do dự, cậu vừa mới kiến thiết tốt tâm lý, đã làm cho bản thân thoát khỏi hàng ngũ ông chú biến thái, nhưng nếu lại tiếp tục ngủ cùng một chỗ ... cậu sẽ nhịn không được mà YY tùm lum nữa a!

Rối rắm nửa ngày, Thời Khanh vẫn quyết đoán nhịn xuống: “Nơi này rất nhỏ, tôi sang phòng cách vách”.

Tề Tử Mặc theo nhìn theo cậu, con người đen trầm vào trong bóng đêm, nhìn không ra một tia cảm xúc nào, nhưng lực đạo trên tay lại từ từ tăng lớn.

Thời Khanh bị thúc phát hiện, bản thân thế nhưng không thể nào thoát ra được.

Cậu bị nắm phát đau, không khỏi nhăn chặt mày, thấp giọng kêu: “Tiểu Mặc?”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng làm cho Tề Tử Mặc giật mình hoàn hồn, y khiếp sợ với những cảm xúc hắc ám nồng đậm trong lòng, không chịu buông ra, không thể buông ra, cảm xúc điên cuồng nghĩ nếu cậu muốn chạy trốn thì không bằng cứ hủy diệt ...

Trong lòng y cả kinh, không tự giác buông lỏng tay Thời Khanh ra.

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng y buộc bản thân phải nói ra từ “Được”.

Thời Khanh nhẹ nhàng thở phào, ôn nhu nói: “Ngủ ngon.” Lúc này mới đứng dậy rời đi.

Mắt mở trừng trừng nhìn Thời Khanh đi ra ngoài, Tề Tử Mặc cực lực khắc chế xúc động muốn đuổi theo của bản thân, bởi vì khắc chế này, mà bàn tay không tự giác co rút lại, trong lòng giống như đang chôn giấu một con dã thú, nó đang không ngừng gào thét —— vì cái gì để cho cậu ta chạy trốn, vì cái gì để cho cậu ta rời đi, cậu ta đi rồi, người cái gì cũng đều không có được!

Đuổi theo cậu ta, nắm lấy cậu ta, chửi mắng cậu ta, cậu ta thuộc về người, cậu ta là của người!

Cảm xúc kịch liệt này điên cuồng chạy tán loạn, y liều mạng mà chống cự lại, áp chế, nhưng càng đè nén lại càng bùng nổ, càng muốn quên đi lại càng không thể kiềm nén... Giống như nó được khắc cốt ghi tâm, nó là một loại cảm xúc của bản năng, y kháng cự không nổi.

Tình trạng giống hôm nửa đêm bừng tỉnh lại một lần nữa đánh úp lại, không khí lạnh lẽo như băng, lòng bàn tay trống rỗng, không thể nào ngủ được, không thể nào nhắm mắt.

Thời Khanh sang phòng cách vách, giở chăn lên thì chui ngay vào, cậu nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Thường ngày cậu ngủ rất dễ, nhưng buổi tối hôm nay không hiểu sao ngủ không được, lăn qua lộn lại nhiều lần, trong lòng cậu thật sự không yên.

Xoay qua xoay lại hết một giờ đồng hồ, vẫn không có chút buồn ngủ nào, Thời Khanh đơn giản xốc chăn lên, nhảy xuống giường, quyết định qua bên kia nhìn xem sao.

Nhẹ nhàng không gây ra tiếng động mà đi sang vách bên, thật cẩn thận mở cửa, cậu vừa bước vào phòng, thì ngay ngẩn cả người.

Trong phòng tối đen, thiếu niên lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở bên giường, động tác so với lúc Thời Khanh rời đi không có chút nào khác biệt, an tĩnh, lạnh lùng, giống như một pho tượng không có chút sinh khí.

Không thể nghi ngờ gì rồi, nếu Thời Khanh không có sang đây nhìn, thì y nhất định sẽ ngồi đó cả đêm.

Tựa như hai ngày ba đêm trước.

Một mình một người, cho đến bình minh.

50. Chương 50

Thấy một màn như vậy, Thời Khanh sao mà đi cho được?

Hơn nữa thời điểm Tề Tử Mặc quay đầu nhìn y, tuy rằng trên khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ ra biểu cảm gì, nhưng cậu thì lại cảm thấy lòng đau như cắt! Đây là một đứa nhỏ ngay cả khóc cũng không biết khóc làm sao...

Thời Khanh lòng mềm ra như bột nhào, đi nhanh vài bước tới bên giường, rồi sau đó lại bần khoản đến việc Tần Tiểu Mặc kia là người có lòng tự trọng siêu cao cấp...

Vì thế cậu đi chậm lại, sờ sờ mũi mình, cười cười nói: “Ai yo~, tôi ở trong này ngủ quen rồi, bất ngờ đổi giường khác thật không có quen.”

Ánh mắt Tần Tiểu Mặc rõ ràng có chút lóe sáng.

Thời Khanh không ngừng cố gắng: “Nếu cậu không chê, chúng ta ngủ chật một chút nha?”

Tần Tiểu Mặc rất nhanh gật đầu.

Thời Khanh cũng nhanh chóng lủi lên giường. Giường một mét rưỡi, thật lòng thì không tính là rộng, nhưng bản thân Hạ Nặc là một tên gầy như cây trúc, Tề Tử Mặc thì lại là một hài tử choai choai, cho nên cùng nhau ngủ cũng không quá chật chội.

Bất quá Thời Khanh vẫn cảm thấy khó thở.

Vốn cậu cho rằng chỉ cần nắm chặt tay Tần Tiểu Mặc là được, nhưng không nghĩ tới, người này sau khi ngủ lại muốn ôm lấy cậu, còn không phải là cái ôm theo kiểu thông thường. Theo lý thì thân hình hai người cao thấp rõ ràng, phải là Tần Tiểu Mặc oa vào trong lòng Thời Khanh mới đúng, nhưng Tần Tiểu Mặc chắc là chưa từng ôm qua ai, cho nên cứ thế mà xem Thời Khanh là cái gối ôm bự bự, ôm lấy sau cổ Thời Khanh, thật sự đem cậu ôm vào trong ngực của y...

Thời Khanh phản kháng vài lần, bi thức phát hiện, tiểu tử này lực quá lớn, làm sao cũng không ăn thua!

Đến mãi nửa đêm, Tần Tiểu Mặc mới bất mãn bĩu môi nói: “Đừng cử động nữa, ngủ”.

Thời Khanh: “...”

Cậu cho là mình sẽ không thể ngủ được, nhưng trên thực tế, sau khi thôi không giãy dụa, cậu ngủ so với ai kia còn nhanh hơn, ánh mắt vừa nhắm, trợn mắt, trời đã sáng!

Ặc, sớm biết làm thế có thể ngủ ngon như vậy, tối hôm qua còn gây sức ép cái lông gì nha?

Lại nói tiếp, Tần Tiểu Mặc dù sao cũng là hài tử, cho dù cậu có nổi lên thú tính cũng không thể nào làm cái gì với y? Quả nhiên là bản thân cậu nghĩ quá nhiều!

Tề Tử Mặc dậy sớm hơn so với Thời Khanh, từ ký ức tiếp nhận cho thấy y chưa bao giờ ngủ nướng trên giường, đúng 6h30 phải thức dậy, rửa mặt, chạy bộ buổi sáng, dùng điểm tâm, mặc dù là một hài tử, nhưng so với người lớn còn có tính tự chủ cao hơn.

Việc này cũng là có chủ ý, truyền thừa mấy trăm năm của nhà họ Tề, có thể xuất hiện nhiều người có không gian tùy thân cao cấp như vậy, quả thật có một phần là nhờ vào huyết thống ưu tú, nhưng cũng thêm một phương diện khác, là do dưỡng sinh thuật.

Trước mười một tuổi, càng phải biết chú trọng nghỉ ngơi và bảo dưỡng, càng phải duy trì thân thể ở trạng thái tối sử thịnh nhất, thì chắc chắn đến lúc kích hoạt không gian sẽ vô cùng ưu tú.

Tề Tử Mặc từ khi ra đời đã được giao cho kỳ vọng rất cao, có một đại gia tộc ở trên đầu như thế, có một phụ thân ở trước mắt như vậy, y chỉ biết phấn đấu sao cho tốt nhất.

Nhưng hôm nay, y không muốn rời giường, mở mắt ra nhìn thấy người trước mắt, y có thể minh xác cảm nhận được trong lòng vô cùng bình tĩnh và an ổn, khéo miệng không khỏi giường lên, tạo thành một độ cung vui sướng.

Nếu không muốn buông tay, thì không cần buông tay, mặc kệ là nguyên nhân gì, y đã nắm chắc rồi, thì sẽ vĩnh viễn giam chặt cậu ta ở bên người.

Nghĩ tới đó, y không khỏi gắt gao ôm chặt lấy Thời Khanh, ở trên đôi mắt dịu ngoan nhắm lại của cậu mà hôn nhẹ lên một cái.

— Ta cho ngươi cơ hội, là ngươi tự mình quay trở lại, ngươi cũng không muốn rời khỏi ta, phải không?

— Cho nên, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta đi.

Cha Hạ mẹ Hạ đã dậy rất sớm, chủ yếu là vì thu thập khoáng thạch, bất quá bọn họ cũng đã làm xong cơm nước cho bọn nhỏ ăn, Nhan Thất nhìn thời gian, đoán chắc là Tề Tử Mặc sắp tỉnh, lúc này mới đi đun nóng thức ăn lên.

Chờ đến khi Thời Khanh cùng Tề Tử Mặc đi ra, nhìn thấy trên bàn thức ăn sáng là cháo nóng hầm hập và bánh bao hấp xúng tre vô cùng ngon mắt.

Thời Khanh trước nhìn Nhan Thất nói: “Làm phiền cậu nha”

Nhan Thất sững sốt, có chút ngại ngùng, nhưng quy củ một cách máy móc như trước nói: “Là việc của tôi”.

Tề Tử Mặc sau khi ngồi xuống đối Nhan Thất nói: “Ngồi xuống ăn chung”.

Nhan Thất lúc này thật sự luống cuống, nó ấp úng nửa ngày, Tề Tử Mặc lại nhìn nó một cái: “Nơi này không phải là Tề trạch.”

Nhan Thất bật người lệ nóng doanh trùng ...

Khả năng biến sắc mặt làm Thời Khanh , bất quá nhìn Tề Tử Mặc bình tĩnh như vậy, mình cũng không biết trách móc gì giờ, vì thế giả chết, cho là không thấy được gì hết.

Dùng cơm xong, Thời Khanh lại mang theo Tề Tử Mặc vào không gian quảng sát của cha Hạ. Cha Hạ mẹ Hạ lúc này đang ngồi nghỉ ngơi, ở một bên uống nước, nhìn thấy hai người tiến vào, vội vàng nói: “Đi ra ngoài chơi đi, nơi này không cần các con.”

Thời Khanh kiên trì nói nhất định phải giúp, Tề Tử Mặc thì nói, yêu cầu của y là cần phải hiểu biết nhiều hơn về không gian chuyên thuộc.

Lý do đứng đắn như vậy, cha Hạ, mẹ Hạ cũng không thể nào đuổi bọn họ đi.

Hai người lần này phân công hợp tác, khiến cho lượng thu thập nhanh hơn rất nhiều, chỉ một giờ mà còn nhiều hơn so với cha Hạ mẹ Hạ trước đó.

Cha Hạ ha ha ha cười khích lệ bọn họ, nhưng sau đó cũng đem bọn họ đuổi ra ngoài, hài tử mà, vẫn phải nghỉ ngơi cho nhiều, sao có thể làm việc cực nhọc như vậy được.

Thời Khanh mệt giống như trâu, Tề Tử Mặc thì vẫn hoàn hảo y như ngày hôm qua, càng thêm ý do vị tấn. (*)

Thời Khanh nhìn thật là hâm mộ và ghen tỵ, âm thầm nghĩ, Sau khi quay lại cậu cũng đem điểm đi cường hóa thể chất, khí lực lớn cũng có chỗ tiện dùng mà!

Buổi sáng thoáng cái là trôi qua, giữa buổi trưa, suy xét đến thân thể của Tần Tiểu Mặc, Thời Khanh thúc y đi ngủ trưa, hận không thể đem hai ngày ba đêm trước đó bổ sung cho đủ về.

Tần Tiểu Mặc vẫn luôn ngoan ngoãn, bảo ăn thì ăn, bảo ngủ thì ngủ, chỉ cần Thời Khanh luôn ở bên cạnh, y cái gì cũng biểu hiện hoàn mỹ vô khuyết, so với những tiểu hài tử mà Thời Khanh gặp qua thì ngoan hơn gấp trăm lần.

Nhưng chỉ cần Thời Khanh vừa đi khỏi, bé ngoan một giây sau biến thành hài tử xấu, còn hung hăng xấu tính đến hết chỗ nói, rất là đáng sợ... Khiến người ta không thể nào chống đỡ nổi.

Suốt cả cuối tuần hai người đều dính chặt một chỗ, Tề Tử Mặc nửa điểm cũng không nói tới việc về Tề trạch, ngược lại Thời Khanh có chút gấp gáp.

Cuối tuần qua đi, bước sang thứ hai, cậu còn phải trở về trường học, mà quay trở về trường học thì không thể nào mang theo Tề Tử Mặc.

Mặc dù đối với Tề Tử Mặc, cậu là phụ đạo viên chính thức của y, nhưng phụ đạo chỉ bao gồm những ngày cuối tuần, chỉ có hai ba giờ dạy và học mà thôi, trường học sẽ không cho phép hài tử còn chưa đến tuổi đi học bước vào đó. Cho dù là người Tề gia cũng không được, đây là quy củ truyền thừa hàng nghìn năm qua, không ai có thể đánh vỡ nó được.

Huống chi, Tề gia cũng không có khả năng bởi vì một chuyện bé nhỏ như vậy mà xích mích với trường học.

Nhóm thế gia hận không thể giao hảo tốt ơ là tốt với trường học, ai lại ngu dại gì chủ động đi bôi đen mình chứ?

Mà Thời Khanh lại không có khả năng không đến trường, bây giờ là thời khắc mấu chốt để tốt nghiệp, sao có thể hủy đi cả cuộc đời của Hạ Nặc? Tân tân khổ khổ hơn mười năm, kết quả nằm trong một tháng cuối cùng này, tuyệt đối không thể nào làm phụ sự kỳ vọng của cha Hạ mẹ Hạ.

Thời Khanh không có khả năng to gan như thế!

Cho nên, bọn họ gặp phải tách ra...

Chờ đến thời điểm buổi tối chủ nhật, hai người tắm rửa trèo lên giường, Thời Khanh nhìn Tần Tiểu Mặc 'nhu thuận', lòng bỗng dưng tan chảy ra thành một đồng hồ dán, hai ngày ở chung này, cậu có phát hiện ra Tề Tử Mặc là một đại thiếu gia, nhưng thật không có chút tính tình con nhà thế gia gì cả.

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, lại bắt cầu ngôn tiểu, biểu cảm trên mặt nhìn thấy cũng không phải dễ ở chung.

[Bắt cầu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh]

Thế mà y lại vô cùng cẩn trọng và lại rất hiểu biết lòng người, mỗi câu nói mỗi cử chỉ, đều phải nghiêm túc suy nghĩ một hồi, phi thường hiểu lễ nghi và sự kiềm chế rất cao.

Giống như là lúc ăn cơm, y cũng không ăn trước, hơn nữa tuyệt không kiêng ăn, trên bàn có ba món ăn, thì nhất định mỗi món y sẽ ăn một ít, rau dưa, thịt, cơm mỗi thứ số lượng đều vừa đủ, một phần hơn thì nhiều, một phần ít thì thiếu.

Học tập, vận động, giải trí, làm việc và nghỉ ngơi cũng phi thường quy luật, đương nhiên chuyện đi ngủ thì tiền đề là Thời Khanh phải ở trong mắt của y.

Tề Tử Mặc đối đãi cha Hạ mẹ Hạ đều rất là lễ phép, điều kiện Hạ gia bình thường, nếu đặt một thiếu gia ngậm chìa khóa vàng vào đây, thì cảm thấy có chút đơn sơ nghèo nàn, nhưng y thì lại không cảm thấy vậy. Cho dù kim ốc với sài phòng, thì cũng coi như nhau.

Tâm tính như vậy, đặt ở một người trưởng thành cũng khiến cho người ta nhin không được mà tán thưởng, lại càng không nói đến đây chỉ là một hài tử mười tuổi.

Không đến thời gian hai ngày, cha Hạ mẹ Hạ đã hết lòng hết dạ mà yêu thích y, thật sự xem y trở thành đứa con thứ hai của mình.

Thời Khanh một chút cũng không ghen tị, mà hoàn toàn tương phản, cậu cảm thấy rất tự hào! Nhìn xem, kí chủ của cậu nếu không bị nhiễm bệnh thì khiến cho người ta yêu thích cỡ nào, thương cỡ nào!

Bất quá nghĩ lại, trong lòng cậu lại nhéo một cái, cậu đã từng xem qua nhân sinh mà Tần Mặc đã trải qua, bao gồm cả khi còn bé.

Tần Mặc khi còn bé cùng Tề Tử Mặc rất giống nhau, tuy rằng hoàn cảnh gia đình bất đồng, nhưng tính cách lại cực kỳ giống, đều đối với bản thân yêu cầu và tự chủ rất lớn, bởi vì cha mẹ lạnh nhạt, mà lại lấy tiêu chuẩn cực cao ra đòi y phải làm được, phải biết kiên trì, không sợ khổ cực, nghị lực cường đại đến không thể nào tưởng tượng nổi, may mắn từ nhỏ y đã có tư chất thông tuệ, cho nên mọi thứ y mới làm ra ưu tú như vậy, mọi chuyện làm ra đều hoàn mỹ.

Một đứa bé như vậy, ai cũng không có thể ghét, vừa gặp đã yêu, khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Tuy nhiên cho dù Tần Mặc làm được hết thảy, cha mẹ y cũng chưa bao giờ đem y bỏ vào trong mắt, vẫn lạnh nhạt và coi thường như trước. Mà tính cách Tần Mặc lại quật cường, những gì họ làm lại khiến y buộc mình phải cố gắng hơn, yêu cầu cũng càng ngày càng cao, đồng thời cũng phải càng xuất sắc hơn.

Trà giá cùng cố gắng như vậy, kết quả nhận được lại là cay đắng.

Bị vu hãm, bị tàn ngược, mình đầy thương tích, lâm vào tử vong, tất cả những thứ này so ra đều kém với việc kiên cường tin tưởng rồi bị phá hủy sụp đổ hoàn toàn.

Tính cách của y rõ ràng là cực đoan, có thể ưu tú rực rỡ như mặt trời, nhưng khi sụp đổ thì sẽ trầm sâu vào địa ngục thăm thẳm.

Cho nên y bỗng chốc biến đen hoàn toàn, kiên cường tin tưởng hóa thành thù hận cực độ, cố gắng tiến bộ để điên cuồng hủy diệt hết tất cả.

Y nguyên bản có thể quang vinh khắp cả sáu giới, phi thăng thành thần, nhưng hiện giờ lại vứt bỏ ánh sáng, sa đọa làm ma.

Thời Khanh bỏ lỡ thời thơ ấu của Tần Mặc, nhưng khi nhìn đến Tề Tử Mặc, cậu giống như là chạm được vào mảnh ký ức kia.

Vì vậy bản năng của cậu muốn cho Tề Tử Mặc những điều tốt nhất, để ở một thế giới khác này, Tần Mặc có một kết cục hoàn toàn bất đồng.

Thời Khanh lúc này bơi trong hư không, lại bị động chạm nhẹ nhàng trên cổ gọi thần trí quay trở lại.

Khuôn mặt xinh xắn gần ngay trước mắt, một đôi mắt đen nhìn chăm chăm cậu: “Đang nghĩ gì vậy?”

Thời Khanh ngẩn người, cậu đương nhiên không thể cùng Tề Tử Mặc nói ra mình đang nghĩ tới Tần Tiểu Mặc, vội vàng nói rằng: “Ngày mai thứ hai, tôi phải trở về trường học...”

Tề Tử Mặc: “Ừm”

Thời Khanh đành phải kiên trì tiếp tục nói: “Cái kia... cậu không thể theo tôi vào trường học...”

Tề Tử Mặc: “Đúng vậy.”

Thời Khanh: “...” Cưng à, nghe không hiểu ám chỉ của ca ca sao hả!

Thời Khanh hít sâu một hơi, chuẩn bị trực tiếp nói rõ, Tề Tử Mặc lại nói trước: “Người sau khi tan học thì đến chỗ của ta, xem như là người ở ngoại trú”.

Thời Khanh: “...” WTF! Nguyên lai còn có thể làm như vậy!

Nhưng mà... Lời này từ một hài tử hơn mười tuổi nói ra, sao có cảm giác quái dị thế nào ấy nhỉ?

Thiếu gia à, cưng vẫn còn là một oa nhi đó hả, không phải là tổng giám đốc lãnh huyện khốc cuồng bá dụe đầu nha!

Bất quá... chuyện ở ngoại trú thế này, cũng không phải là cái đại sự gì, ít nhất so với “bị bao dưỡng” thì còn kém xa. [ta bố lão]

Thời Khanh vì bản thân chỉ số thông minh kém mà bị ai nửa giây, sau đó, ôm bé con đi ngủ.

Tề Tử Mặc không nhiễm bệnh so với Tần Mặc đồng học bệnh thần kinh thì thiện lương hơn nhiều, ít nhất y cũng không có thời thời khắc khắc đeo dính bên người Thời Khanh, chỉ cần thời điểm y buồn ngủ, Thời Khanh ở bên làm cái gối ôm là mọi chuyện đều ổn hết.

Lo lắng việc ở ngoại trú nói ra sẽ không được cha Hạ mẹ Hạ chấp nhận, hơn nữa Hạ gia ở khu Đông Bát, cách khu Đông Nhị quá xa, nếu chạy qua chạy lại, thì chắc chắn chân Thời Khanh sẽ gãy đôi.

Mà Tề Trạch thì nằm ở khu trung ương, cùng với mỗi phân khu thì cái nào cũng gần, chỉ cần mười phút ngồi xe là sẽ đến được trường học ở khu Đông Nhị, việc đi lại của Thời Khanh so ra cũng tiện lợi.

Hơn nữa Nhan Thất đồng học tổ vẽ, Tề Tử Mặc không thể cả ngày không trở về nhà, mà Tề Trạch nhiều thêm Thời Khanh thì cũng không tính vào đâu hết, cho nên bọn họ quyết định ở lại Tề Trạch.

Thời Khanh đối với việc này không có ý kiến gì.

Thời điểm thứ hai, sáng sớm Thời Khanh đã chạy tới trường học, không thể nghỉ Hoàng Mao vẫn luôn đi trễ vậy mà hôm nay lại có mặt sớm.

Hoàng Mao đang u sầu về mặt, nhìn thấy Thời Khanh liền khóc lóc kể lể: “Hạ Nặc a, tiết đầu của ngày hôm nay chính là của thầy Vương dạy, hôm trước ông ấy cho bài tập về nhà, tôi không có làm được a!”

Bài tập? Thời Khanh trong lòng lộp bộp một tiếng, cái quái gì thế này! Cậu đem việc ấy quên mất tiêu mất tích luôn rồi.

Thầy Vương chính là Vương Dương, lần trước còn rất xem trọng Thời Khanh, còn cho Thời Khanh bài tập về nhà thực hành, để cậu về nhà tập trồng trọt cây non trong không gian của mình.

Đáng tiếc Thời Khanh mấy ngày nay đều lo hổng hổng shota , đem việc này quăng ra sau đầu.

Tiết đầu tiên của ngày hôm nay chính là của ông ấy, cậu phải làm cái gì bây giờ?

Không được, không thể phá hủy thanh danh tốt của Hạ Nặc được, huống chi Vương Dương rất xem trọng Hạ Nặc, có thể sẽ thêm chút sức lực cho việc lưu giáo nữa, nếu phá hủy ấn tượng, thì cũng chính là phá hủy đại sự.

Suy nghĩ nửa ngày, Thời Khanh trong lòng nghĩ ra cách.

Mặc kệ thế nào, nhanh chóng vào trong không gian gieo mấy hạt giống là được!

Nhưng mà cây non thì cũng có chu kỳ sinh trưởng, hơn nữa loại cây non này lại là cây đặc biệt để gieo trồng lần đầu, nếu trong thời gian hai ngày dốc lòng chăm sóc, thì chắc chắn sẽ lớn nhanh chóng và thành thực.

Mà Thời Khanh hiện tại loại thượng, khoảng cách lên lớp chỉ có không đến hai cái giờ, khẳng định trường không bao nhiêu! Đến lúc đó Vương Dương nhất định có thể phát hiện vấn đề.

Bất quá Thời Khanh cũng có ý tưởng riêng, cậu quyết định dùng một chút mưu kế, ở trong không gian giả bộ tạo ra bệnh tật khô cằn, tạo thành hiện trường giả là cây non vì thổ nhưỡng mà không thể mọc được, dù sao căn cứ vào đề trình phân tích thành phần thổ nhưỡng trước đó của Hạ Nặc, cây gieo trồng trong không gian của cậu tỷ lệ sống cũng rất thấp, nếu thất bại thêm lần nữa thì cũng có khả năng.

Mặc dù có lừa gạt sẽ bị nghi ngờ, nhưng Thời Khanh cũng không thể để cho Hạ Nặc cứ như vậy mà nộp giấy trắng... Ai~~, chỉ mới tưởng tượng, cậu lại càng cảm thấy hối hận, thật sự là lâu lắm rồi không làm học sinh, đem chuyện trọng yếu như vậy mà quên lãng!

Hạ Nặc! Tôi thực xin lỗi cậu mà!

Cậu vội vàng vào không gian, y theo chỉ thị của thầy giáo mà đem hạt giống nghiêm nghiêm túc túc gieo trồng, lại đem đất đào đào xới xới một lần, làm chút công tác chuẩn bị đối phó, lúc này mới đầu đầy mồ hôi mà ra khỏi không gian.

Hoàng Mao còn đang mở to mắt đáng thương hề hề nhìn cậu.

Thời Khanh vô gáy gã: “Nhanh lên, đem bài tập lấy ra, đừng nghĩ tôi lại làm giùm cậu, tự cậu làm đi, tôi đứng nhìn!”

Lại gây sức ép một giờ, dưới bức bách của Thời Khanh, Hoàng Mao cũng đã cố gắng hoàn thành tiểu luận văn của mình.

Hai đứa cá mè một lứa đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Rút thăm hôm nay, vận khí của hai người bọn họ không tính là tốt. Một đứa số 1, một đứa số 2.

Hoàng Mao số 1, Thời Khanh số 2.

Thầy giáo Vương Dương hôm nay tới rất sớm, theo thông lệ giảng bài sơ qua, sau đó mới bắt đầu kiểm tra bài tập.

Bởi vì Hoàng Mao chỉ có lý luận tri thức, cho nên chỉ cần giáp mặt nhìn sơ qua, sửa lại là được.

Nhưng Thời Khanh thì lại là bài tập thực tiễn, bắt buộc phải tiến vào không gian .

Cùng Vương Dương đồng thời bước vào không gian của mình, Thời Khanh trong lòng rất là thấp thỏm và chột dạ, còn có mười phần buồn rầu.

Ai có thể nghĩ rằng, Vương Dương nhìn đến không gian của Thời Khanh, thì lại hết sức hài lòng, còn vỗ vỗ bả vai Thời Khanh, cổ vũ nói: “Rất tốt, cậu quả thật dụng công.”

Thời Khanh: “...” Thầy à, thầy sao có thể dối lòng như vậy hả! Tôi lương tâm cắn rứt lắm đó!

Vừa định nói, cậu quay đầu lại, thì bất giác sợ ngây người.

Mới hai giờ trước, cậu trồng cây non xuống, mà bây giờ ... nó mọc thành một mảnh xanh biếc.

_(: ”) _ể

51. Chương 51

Vương Dương còn đang ngồi nghiên cứu đám đất mọc cây xanh mượt đằng kia, cây này gọi là cỏ gấu, thực vật thân cỏ, chu kỳ trưởng thành rất ngắn, nếu như gieo trồng ở thổ nhưỡng phì nhiêu, không gian có hoàn cảnh thích hợp, thì chỉ cần gieo hạt hai hôm sau nó sẽ trưởng thành.

Hình dạng cỏ gấu rất giống rau hẹ, nhưng đầu cỏ mọc cao hơn so với hẹ nhiều lắm, lá xanh cũng thô to hơn gấp đôi.

Bất quá thực đáng tiếc, cỏ gấu không bất luận giá trị thực dụng gì, cũng không có giá trị dược phẩm, bởi vậy cho dù chu kỳ sinh trưởng rất ngắn, sản lượng rất lớn, nhưng không có tác dụng thực tế.

Tác dụng nhiều nhất chính là dùng cho các học sinh thực hành sơ cấp gieo trồng, dù sao chu kỳ ngắn, có thể mau chóng kiểm tra được thành tích, chương trình học cũng không bị chậm trễ kéo dài

Vương Dương nghiêm túc xem xét một hồi, trong lòng càng cảm thấy vừa lòng, nhìn tình trạng sinh trưởng này, Thời Khanh tuyệt đối là vừa tan học đã nhanh chóng gieo trồng ngay, bởi vì lý luận cùng với tri thức đầy đủ, cho nên thủ pháp thực thành thạo, trồng cây mọc rất cao, đồng thời sức sống cũng rất tốt.

Chẳng qua... Ông nhúu nhúu mày, nhìn một mô đất trống bên cạnh, hỏi: “Nơi này sao gồ ghề vậy?”

Thời Khanh: “...” Bảo cậu làm sao mà giải thích đây, đó là cậu tận lực làm ra để biểu hiện giả dối cho qua ải! Đáng tiếc vô dụng ...

Thời Khanh đành phải cười ha ha nói xạo hai ba câu cho xong, Vương Dương cũng không truy cứu, ngược lại tinh tế chỉ dẫn thêm cho cậu, sửa một ít chi tiết cho đúng, rồi tổng kết ra những chỗ thiếu hụt, hy vọng Thời Khanh lần sau có thể thành thực hơn ở bước này.

Kỳ thật trong lòng Thời Khanh cũng đang chẳng hiểu mô tê gì đây nè, nhưng cậu lúc này không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ nghiêm túc nghe thầy giảng giải, nhanh chóng tiếp thu tri thức.

Thẳng đến khi tiết học chấm dứt, Thời Khanh bèn nhẹ nhàng thở ra một ngụm thật to, lúc này cậu mới rảnh thời gian mà suy nghĩ mọi chuyện .

Rõ ràng thực vật muốn trưởng thành thì phải cần hai ngày, vì cái gì mới hai giờ đã trưởng thành ?

Thời Khanh chậm rãi nhớ lại, Hạ Nặc trước kia chưa bao giờ gieo trồng bất cứ thực vật gì trong không gian, đó cũng là một chuyện đáng chú ý .

Bởi vì không gian quá mức hạn hẹp, không thể nào lung tung gieo trồng được, nếu chẳng may làm ảnh hưởng đến thổ nhưỡng, thì cái không gian đã yếu ớt nay lại càng bị phá hư, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển kích thước của không gian. Bởi vậy cho dù Hạ Nặc vô cùng tò mò, nhưng cũng không dám gieo trồng bậy bạ.

Nhưng hiện giờ sắp phải tốt nghiệp, Vương Dương đặc biệt bố trí bài tập, cho nên Thời Khanh mới dám vào gieo trồng, tuy vậy cũng nghiêm khắc thực hiện đầy đủ các bước mà sách giáo khoa yêu cầu, tuy rằng thời gian khẩn cấp, cũng không dám có chút sơ sót.

Thật tình là Thời Khanh không thể nào nghĩ tới, không gian của Hạ Nặc lại có thể đặc biệt như vậy!

Lại nói tiếp, người ở đây ai cũng đều có không gian, tư chất không gian tốt hay xấu khác nhau nhiều lắm, nhưng đều có định hướng chung.

Tỷ như không gian gieo trồng, tuy rằng quy mô bất đồng, hoàn cảnh, thổ nhưỡng và thành phần đều không giống nhau, cũng có hoàn cảnh tốt hơn hẳn, sản lượng cao, trưởng thành hơi nhanh một chút, nhưng tuyệt đối không có giống như của Hạ Nặc, quả thực là thần tốc!

Phải biết, cho dù giống Tề Luật có được không gian gieo trồng cấp 8, thì cũng phải là quy mô rộng lớn quá sức tưởng tượng, nhưng sau khi thu hoạch nông sản, thì phải tốn một lượng lớn phân bón, nhiều nhất thì cũng chỉ đề cao sản lượng, mà tốc độ thì vẫn cố định như thế.

Ngược lại không gian thu thập thì bởi vì khoáng sản bất đồng, tài nguyên tuần hoàn cũng bất đồng, có không gian khoáng vật trưởng thành nhanh hơn một chút, có loại chậm một chút, nhưng những điều này cũng có nguyên nhân. Hoàn toàn là từ tổ chất chính thể của không gian quyết định, nguyên tố trải rộng, thì khoáng thạch trưởng thành mau, nguyên tố phân tán, tất nhiên sẽ chậm lại một chút.

Nhưng loại không gian gieo trồng, lại chưa bao giờ nghe nói qua có thể trưởng thành trước thời gian thu hoạch.

Giả thiết một chút, Tề Luật có không gian cấp 8, gieo trồng một mẫu tiểu mạch, thời kỳ trưởng thành là ba tháng, sau khi thu hoạch thì đủ cho dân chúng của một khu sử dụng. Nếu là tiểu mạch thì thời kỳ trưởng thành ngắn lại ba ngày... Nhưng sản lượng thì quả thật chết người.

Hiện giờ không gian của Hạ Nặc được giám định là cấp 4, nhưng lại có sự phát triển nhanh chóng, tuy rằng quy mô so ra kém Tề Luật, nhưng cho dù không gian chỉ bằng 1/100 của Tề Luật, thì tính vào tốc độ trưởng thành của cậu, sản lượng cuối cùng cũng đủ kinh người.

Thời Khanh có chút kích động, bất quá cậu cố gắng trấn định xuống cảm xúc, hết thấy đều là phỏng đoán của bản thân, còn phải tiến hành nghiệm chứng thêm. Vừa rồi chỉ gieo trồng cỏ gấu thì cũng không thể nào khẳng định tất cả các loại thực vật đều sẽ phát triển tốc độ nhanh như vậy.

Ba ngày nay lịch học được xếp dày đặc, cố gắng nhồi nhét kiến thức vào trước khi tốt nghiệp, ba ngày sau thì chính thức tiến hành kỳ thi tháng, đến lúc đó càn vội vàng đến chân không chạm đất. Thời Khanh không dám chậm trễ thời gian một chút nào, cho nên suy nghĩ thí nghiệm cũng phải để tối nay mới tiến hành.

May mắn hiện giờ cậu chuyển sang ngoại trú, buổi tối trở lại Tề trạch, có rất nhiều thời gian để nghiên cứu.

Thời Khanh bên này nghiêm túc lên lớp, Tề Tử Mặc bên kia cũng trở về đến Tề trạch, lại không nghĩ rằng, nguyên bản Tề trạch vắng vắng vẻ vẻ, hôm nay ngược lại náo nhiệt vô cùng.

Tề Tử Mặc còn không kịp vào nhà đã thấy xe đậu ở đây trong sân, năm chiếc xe, hai chiếc màu đen, một chiếc xám bạc, một chiếc màu đỏ, cuối cùng là một chiếc màu xanh ngọc.

Tất cả đều là những hãng xe nổi tiếng, hơn nữa chiếc màu đỏ và chiếc màu xanh ngọc lại là loại bán ra có hạn chế số lượng, thậm chí dù có tiền cũng không thể nào mua được.

Nhưng Tề Tử Mặc chỉ nhìn thoáng qua, rồi bình tĩnh chuyển dời tầm mắt.

Y đã hiểu, các ông bác quý hóa, còn có hai ông anh họ đều có mặt.

Không dừng bước lại, y vẫn vững bước đi vào, trước tiên về phòng của mình, thay đổi quần áo.

Nhan Thắt canh giữ ở bên ngoài, nó đi theo Tề Tử Mặc đã rất nhiều năm, đối với những người trong Tề gia này cũng hiểu rõ như lòng bàn tay.

Tề lão gia tử mắt, sáu huynh đệ tỷ muội cũng phát triển sự nghiệp, mà Tề Luật bởi vì có không gian cấp 8 khó gặp mà trở thành gia chủ, ở trong đại trạch.

Nguyên bản là con trai nhỏ nhất thế nhưng thành tựu lại lớn nhất, tuy rằng đó đã định là sự thật không thể thay đổi, tuy nhiên không ngăn được các anh em trong lòng không thoải mái.

Nhất là anh cả của Tề Luật – Tề Thụy, Tề Thụy là con trai lớn nhất của Tề lão gia tử, là người trưởng thành sớm nhất, cũng là người đầu tiên kích hoạt không gian.

Hắn mở hàng một cái may mắn, tư chất không gian cấp 6, thuộc hàng rất tốt rồi, phải biết, Tề lão gia tử cũng là một không gian cấp 6 như vậy.

Bởi vậy Tề Thụy cơ hồ được xem là đại đương gia mà nuôi lớn, hắn là lão Đại, không gian ưu tú, Tề lão gia tử cũng cưng hắn, thật sự là nửa đời người thuận buồm xuôi gió, hơn nữa mấy người anh em phía sau cũng không bằng được hắn, càng làm hắn thêm tin tưởng chắc chắn.

Tề lão gia tử cũng nhận định trong lòng hắn là người nổi nghiệp, hơn nữa khi đó Tề lão cùng Tề lão phu nhân đã hơn bốn mươi lăm tuổi, không còn khả năng sinh hài tử nữa, Tề Thụy càng cảm thấy yên tâm.

Nhưng ai biết Tề lão phu nhân một năm sau, ngoài ý muốn mà bỏ mình, Tề lão gia tử không còn vợ cả, trong lòng buồn rầu không thôi, cơ hồ muốn đem chức vị gia chủ truyền xuống.

Đáng tiếc hiện giờ xã hội quy định rõ ràng, phạm là đàn ông dưới năm mươi lăm tuổi, tư chất không gian cấp 5 trở lên, chính phủ bắt buộc phải tái giá.

Tề lão gia tử cũng không lay chuyển được, bất quá ông cũng không có ý định sinh thêm con, cho dù tái giá, cũng vẫn lạnh nhạt.

Nhưng mẹ của Tề Luật là người có sẵn chủ trương trong lòng, gả cho một lão nhân gia gần năm mươi tuổi, vì lý do gì thì không cần nói cũng biết, hướng chi nàng nếu không có hài tử chống lưng, ngày tháng sau này cũng không dễ sống.

Hiện thì ôn nhu, chu toàn tri kỷ, cho dù Tề Thụy bị người ta chê cười châm chọc, trâu già cỏ non, Tề phu nhân cũng gắng gượng đối mặt, sinh ra Tề Luật.

Tuổi già lại có thêm con, Tề lão gia tử sao lại không vui? Bất quá ông cũng có chút băn khoăn, dù sao Tề Thụy đã thành gia lập nghiệp, con trai lớn cùng con trai nhỏ tuổi cách biệt quá lớn, lúc này mà lại yêu thương con trai nhỏ, ông sợ Tề Thụy đánh giá này nọ.

Hướng chi, Tề Thụy là thật sự có đánh giá.

Hắn lúc ấy không nghĩ tới Tề Luật có thể sinh ra, trong lòng cảm thấy vô cùng chán ghét, cảm thấy cha đã già đến như vậy rồi, cho dù chính phủ bắt buộc cưới vợ, nhưng sao lại có thể làm ra thêm một đứa em cho hắn chứ?

Điều này khiến cho đám huynh đệ tỷ muội bọn họ mất mặt cỡ nào? Đã năm đứa con rồi? Còn sinh thêm một đứa nữa làm gì? Em trai có thể làm con mình được, nói thật, Tề Thụy cũng biết đây là cái chuyện chẳng quang vinh gì.

Vì đó mà hắn còn bị những bằng hữu cười nhạo hơn nửa năm, còn đặt cho hắn cái ngoại hiệu, gọi là ‘Tiểu ba ba’. Đây là muốn nhắc nhở hắn về sau phải nuôi một đệ đệ giữa đường nhào ra.

Tề gia sản nghiệp vô cùng lớn, nuôi một người cũng không là gì, nhưng mà tâm lý không thoải mái.

Bởi vì tâm lý này của Tề Thụy, mà thời thơ ấu của Tề Luật cũng không thể là sung sướng, mẹ con hai người lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, Tề lão gia tử trong lòng tuy yêu thương bọn họ, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra.

Bởi vì thái độ của ông, mấy anh em Tề Thụy lại càng gây thêm sức ép, Tề Luật cùng Tề phu nhân phải chịu khổ không ít.

Vào năm mười một tuổi kia, Tề Luật giám định không gian, một cái không gian tư chất cấp 8 trăm năm hiếm có được ra đời, thiếu chút nữa làm nổ tung toàn bộ đại lục.

Lần này, xung đột lợi ích nảy ra càng lớn, Tề Thụy nháy mắt hận Tề Luật đến tận xương tủy.

Đáng tiếc, kết quả vừa có thì Tề Luật đã được bảo vệ nghiêm ngặt, Tề lão gia tử không thể nào che giấu được yêu thương đối với tiểu nhi tử, có gia tộc bảo vệ, có chính phủ trợ giúp, Tề Luật chỉ mới mười một tuổi, nhưng bên người đã có một đội quân tinh nhuệ, tỳ thân bảo hộ!

Tề Thụy cho dù tính kế, cũng không cách nào thực thi .

Thẳng đến khi Tề Luật thành niên, kế thừa chức vị gia chủ, hẳn chỉ biết thâm hận, sao lúc đó không sớm đem tạp chủng này giết chết!

Cho nên nói, đám huynh đệ tỷ muội của Tề Luật, chỉ là một đoàn loạn chúc, không có nửa điểm tình nghĩa nào cả. [mình cũng chả hiểu, chắc là chén cháo đủ mùi vị]

Tề lão gia tử cũng biết quan hệ của bọn họ không tốt, tuy rằng cuối cùng chức vị gia chủ giao cho Tề Luật, nhưng ông dù sao cũng yêu thương Tề Thụy nửa đời người, sao có thể nhẫn tâm để trưởng tử nghèo túng? Trước khi đi, ông lại lưu lại di chúc, đem một phần tư quyền sở hữu ma thạch giao cho Tề Thụy, còn một phần tư để cho lão Nhị lão Tam lão Tứ lão Ngũ chia đều.

Điều căn bản khiến cho huyết thống thế gia bình yên, thì chính là ma thạch mà bọn họ bảo tồn như sinh mạng kia.

Cũng chính bởi vì ma thạch, cho nên thế gia mới có thể thu hút nhiều người gia nhập, do nó mà những thế lực lớn, có thể tranh thủ càng nhiều tài nguyên, càng làm cho mọi người có cuộc sống tốt hơn.

Ma thạch không phải là bất luận sản phẩm nào của không gian, đó là đồ vật có thể nói tồn tại kỳ tích ở thế giới này, tác dụng duy nhất của nó là trợ giúp cho không gian tiến giai

[giai đoạn tiến cấp?]

, là của quý khiến tất cả mọi người trên thế giới này đều xách đít chạy theo!

Cấp bậc tư chất không gian là cố định, nhưng mỗi không gian đều có tiềm lực trưởng thành riêng, mà cái này chia làm 6 giai đoạn, mỗi lần tiến giai thì sẽ tiến vào một cảnh giới khác.

Ba giai ban đầu, thì còn tương đối phổ biến, chỉ cần một chút tiền tài cùng dốc sức cố gắng, thì một khoảng thời gian sau là có thể thăng cấp.

Nhưng ba giai đoạn sau, thì còn phải xem cơ duyên, cũng yêu cầu càng nhiều nguyên liệu trụ cột để tiến hành đột phá giai kỳ, về phương diện khác, thì còn phải đạt yêu cầu tối trọng yếu là người có không gian tỳ thân ngộ tính tương đối cao, sau đó phải có số lượng lớn ma thạch làm trung gian.

Không có ma thạch, người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đột phá giai thứ tư, mà giai thứ tư lực độ trưởng thành so với giai hai giai ba khác biệt rất lớn, là tăng lên cấp số nhân!

Đánh cái cách khác, cấp 3 giai thứ tư năng lực không gian cơ hồ tương đương với cấp 5 giai thứ ba!

Tính sơ qua như vậy, cũng khiến người ta điên cuồng!

Nhưng ma thạch sản lượng cực thấp, tất cả mạch khoáng sớm bị các thế gia chiếm giữ, cho nên giữa các thế gia xung đột không ngừng, mâu thuẫn lớn nhất chính là tranh giành mạch khoáng.

Mà gia chủ thế gia, quyền lợi lớn nhất chính là chống khống quyền phân phối ma thạch thế nhưng Tề lão gia tử nào tàn đến nỗi đem vật trọng yếu như vậy phân chia ra ngoài.

Chủ ý của ông, bởi vì biết giữa bọn họ có ngăn cách, trong lòng ông cũng biết Tề Luật hận Tề Thụy, ông sợ Tề Luật chống quyền, thì năm đứa con còn lại sẽ không sống yên ổn, cho nên mới cho bọn họ một chút căn bản.

Nhưng lại không nghĩ rằng, nhờ vào hành động này của ông, mà khiến cho bọn họ nháo đến lưng trời lệch đất, trở thành cuộc tranh giành lớn, cho đến hiện tại vẫn còn tranh!

Vì thế, tất cả mâu thuẫn đều chĩa vào thế hệ thứ ba này.

Mà trưởng tử của Tề Luật, tiểu bằng hữu Tề Tử Mặc, quả thực chính là đối tượng mà bọn họ đang ngắm trún.

Con trưởng của Tề Thụy là không gian cấp 6, con thứ là không gian cấp 5, con thứ ba cũng cấp 5, lão Nhị thì chỉ có một hài tử, hai năm trước đã giám định, là không gian cấp 4.

Mà Tề Thụy năng động hết sức, hận không thể hóa thân thành ngựa đực, trừ bỏ ba đứa con đã thành niên, hẳn còn không ngừng cố gắng kiếm thêm, hiện tại có một đôi song sinh bằng tuổi với Tề Tử Mặc, cũng là năm nay giám định tư chất, còn thêm một đứa con gái nhỏ, năm nay mới sáu tuổi.

Cả đám con trong gia đình này từ khi sinh ra đã bị dạy dỗ cho một cái suy nghĩ, không thể đánh bại Tề Luật, nhưng nhất định phải hạ gục con trai của Tề Luật.

Tề Luật cùng mẹ Tề Tử Mặc là tự do luyến ái, tình cảm rất tốt, sinh ra Tề Tử Mặc xong, Tề mẫu hư nhược thân thể, dưỡng bệnh vài năm cũng không tốt lên, cuối cùng bỏ mình rời khỏi thế gian. Tề Luật đau xót không thôi, sống chết chống đỡ ba năm, cuối cùng cũng bước lên con đường của Tề lão gia khi xưa, tái giá.

Cưới phu nhân hiện tại, họ Kim tên Lôi, cũng là đại tiểu thư xuất thân thế gia, chỉ tiếc tư chất không gian không tốt. Có thể gả cho Tề Luật cũng đã tốn rất nhiều tâm tư.

Nàng noi theo ý tưởng của Tề lão thái thái, cả trái tim đều đặt ở trên người trưởng phu, chỉ tiếc, Tề Luật là một người si tình, trong lòng không thể nào quên được vong thê, tuy rằng cưới nàng, nhưng vẫn xa cách.

Thẳng đến hai năm trước, Kim Lôi phòng không chiếc bóng nhin hết nỗi đã tâm bưng bưng, dùng một chút thủ đoạn, cuối cùng viên phòng với Tề Luật, tuy rằng ngày hôm sau Tề Luật giận dữ, nhưng việc này cũng không cách nào làm lớn lên, chỉ có thể nhẫn.

Nhưng đồng thời Tề Luật cũng triệt để chán ghét Kim Lôi, cơ hồ mỗi ngày không ở nhà.

Nhưng không ngờ Kim Lôi vận khí vô cùng tốt, thể nhưng một phát trúng thưởng, mang thai! Có hài tử thì có khác biệt, Tề lão thái thái chính là ví dụ có sẵn nha!

Trong lòng run sợ sống qua mười tháng, vận khí của Kim Lôi bùng nổ, sinh ra một bé trai, xem ra, đã bước một bước dài trên con đường tươi đẹp!

Cho nên nói, trong cả một đại gia đình, 90% đều là nghĩ Tề Tử Mặc sẽ tức giận. Tề Luật là đau lòng nhi tử, nhưng hẳn thật sự quá bận rộn, lại bị quân đội tùy thời tùy chỗ mà đánh sát bên người, tự do thân thể không có, mỗi lần về nhà cũng là vội vàng tới vội vàng đi, huống chi còn phải đối mặt với nữ nhân ghê tởm Kim Lôi kia, hẳn lại càng không muốn về nhà.

Hắn cũng không có biện pháp đem Tề Tử Mặc theo, sao lại có thể để cho một tiểu hài tử bên ba với hắn, đây đối với dưỡng sinh là điều tối kỵ, nếu tu dưỡng không đúng lúc, sẽ làm cho lúc giám định tư chất không gian xảy ra vấn đề, này chính là hủy cả cuộc đời của Tề Tử Mặc.

Cho nên Tề Luật cũng chỉ có thể làm một người cha không đáng tin.

Hắn là muốn mẹ của mình đến chăm sóc cho con trai họ, nhưng Tề lão thái thái từ khi nhi tử trưởng thành, mà bắt đầu bảo dưỡng tuổi thọ. Bà trước kia ăn nhiều đau khổ, hiện giờ mặc dù mới hơn năm mươi tuổi, nhưng một thân ốm đau, cũng hữu tâm vô lực.

Tề Tử Mặc cứ như vậy một mình một người sống trong đại trạch Tề gia.

Y đối xong quần áo, đi ra đại sảnh, nhìn thấy một màn trước mặt, hơi hơi nhíu nhíu mày.

Cái đám Tề Thụy này trở về nhà cũ, đơn giản chỉ một sự kiện, chính là ma thạch đã trưởng thành đủ độ, bọn họ đến đòi lấy phần của bản thân!

Hiện giờ Tề Luật không ở nhà, Kim Lôi chống đỡ không được, Tề Tử Mặc xuất hiện, nháy mắt làm đại sảnh im lại, tất cả tầm mắt của các bá bá đều dán vào trên người của đứa nhỏ này.

Thật lòng là hận không thể ăn tươi nuốt sống y!

Thời Khanh học xong, sau khi tan học đứng đợi nửa ngày, thì thấy Nhan Thất cuống cuống chạy tới.

Nhan Thất vừa nhìn thấy Thời Khanh, một tay nắm lấy cậu kéo vào xe, liên thanh nói rằng: “Hạ tiên sinh, ngài mau mau đi theo con, tiểu thiếu gia bị thương!”

Cái gì? ! Tàn Mạc bị thương!

Thời Khanh chỉ cảm thấy não mình ong lên một tiếng!

52. Chương 52

Tề Tử Mặc bị thương? Đúng vậy, y quả thật là bị thương, hơn nữa vết thương còn không nhẹ, trên cánh tay rách một vết dài, máu ồ ồ chảy ra ngoài, Tề Thụy bên cạnh y về mặt kinh ngạc, trong tay hắn đang cầm con dao gọt hoa quả còn dính máu.

Kim Lôi thấy một màn như vậy, hoảng sợ mà thét chói tai.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, còn phải nhìn lại trước đó.

Tề Thụy kéo theo lão nhị và hai đứa con đến Tề trạch, chủ ý trong lòng là thừa dịp Tề Luật không ở nhà, đến tố rõ uy phong, ngược ngược Kim Lôi và nhóm người ở đó.

Vừa lúc có sẵn cái cớ, ma thạch trưởng thành, bọn họ tới lấy phần của mình, Tề Thụy có một phần tư, bốn huynh đệ tỷ muội còn lại một phần tư, tổng cộng bọn họ chiếm một phần hai ma thạch mà Tề gia sản xuất ra.

Tuy rằng không thấy Tề Luật thì không thể nào lấy được ma thạch, nhưng mỗi lần trước khi ma thạch trưởng thành đủ độ thì bọn họ sẽ đến ‘náo nhiệt náo nhiệt’.

Tề Luật hàng năm không ở nhà, Kim Lôi không được thương yêu, Tề Tử Mặc lại là một đứa trẻ mười tuổi, Tề Tử Hiền còn là một bánh bao nhỏ ằm trên tay, nếu không phải vì thường ngày cấm không được vào đại trạch, bọn họ sẽ rất vui vẻ đến náo loạn mỗi ngày.

Người trong Tề gia ai cũng biết, tiểu hài tử trước mười một tuổi nếu muốn kích hoạt không gian là tư chất cao, thì phải tâm tính vững vàng, thói quen lạnh mạnh, chú trọng bảo dưỡng, đây là tất cả những điều kiện phi thường mấu chốt cần có.

Tề lão phu nhân hiện giờ thân thể kém đến như vậy, cũng bởi vì những năm tháng kia sống chết bảo vệ Tề Luật, làm cho Tề Luật dù trước có lang sau có hổ, vẫn là khỏe mạnh trưởng thành!

Hiện giờ Tề Thụy nói rõ cho các con của mình hiểu, tất nhiên là sẽ tìm mọi cách khiến cho hai anh em Tề Tử Mặc bị gây sức ép, chỉ tiếc không thể mỗi ngày đều đến, bằng không hẳn nhất định ngày ngày châm trích, đêm đêm mĩa mai.

Bất quá cho dù mỗi ngày không thể đến, nhưng thời điểm ma thạch thành thực, thì chắc chắn không ai dám ngăn cản hắn, hắn tới lấy đi đồ vật thuộc về hắn là chuyện tất nhiên, được chính phủ bảo hộ, không ai làm gì được.

Động cơ của bọn họ tới đây không thuần khiết, tất nhiên cũng không làm ra những chuyện tốt đẹp gì.

Tề Tử Hiền quá nhỏ, có nháo cũng không ăn thua, chỉ có thể chia vào Tề Tử Mặc.

Kim Lôi cũng có tư tâm, vì con trai của mình, nàng ước gì Tề Tử Mặc gặp chuyện không may, bất quá nàng cũng không phải là loại có ánh mắt thiên cận, tốt xấu cũng biết tình huống trước mắt nên đối ngoại đã.

Cho nên nàng tạm thời là đứng về phía Tề Tử Mặc.

Tề Tử Mặc cũng quen rồi, ma thạch một năm thành thực ba lần, bọn họ cũng một năm đến ba lượt, muốn không quen cũng hơi bị khó.

Tề Tử Mặc từ nhỏ đã được dạy là phải tâm bình dưỡng khí, bảo trì tâm tính, cho nên Tề Thụy nhiều lần đến gây sự, kiếm chuyện, y vẫn cứ theo lễ nghi nhìn qua, nhưng mà chỉ nhìn qua thôi, những thứ khác, ngay cả ánh mắt cũng lười đưa ra.

Tề Thụy mấy lần bị ngậm bồ hòn, nửa đời người rồi, còn phải chịu thua kém trước một tiểu hài tử như vậy, việc này truyền ra ngoài còn mặt mũi nào nữa. Hôm nay đành kéo theo hai đứa con đến đây nháo loạn, dù sao người trẻ tuổi, nhiều chiêu trò, nhất định có thể đem tiểu bại hoại Tề Tử Mặc này chọc cho tức chết!

Lúc ban đầu thì còn làm theo mấy cách mà ở nhà đã bàn qua, châm chọc cười nhạo, thay nhau ra trận, nhưng mấy cái này chỉ đi theo đường cũ, Tề Tử Mặc nghe cũng cảm thấy phiền

Ai biết con trai lớn của Tề Thụy – Tề Tử Huy đầu óc thiếu iot, miệng hồ đồ mà nói rằng: “Hừ! Tề Tử Mặc, người không hiểu kỳ mẹ của người vì sao mà chết à?”

Lời còn chưa nói xong, thì ngay cả Tề Thụy cũng ngây ngẩn người, mẹ của Tề Tử Mặc là bị bệnh mà chết, việc này ai cũng biết, bọn họ trước kia cũng đã đem chuyện này ra kích thích Tề Tử Mặc, như là ‘Người chính là nợ đời, người khác chết mẹ của chính người’ ‘Cha người với mẹ người tình cảm sâu đậm, nó mỗi ngày không nhìn mặt người, cũng bởi vì người hại chết mẹ người!’ Từ từ, cách nói này đã biến đổi đa dạng không ít rồi.

Theo lý thuyết, cách nói này đối với tiểu hài tử, phỏng chừng tức chết hoặc là khóc chết. Nhưng mà Tề Tử Mặc lại không phải là một đứa trẻ bình thường, y trưởng thành rất sớm, việc này bản thân đã sớm nghĩ qua rồi, thậm chí chính y cũng cho là như thế, bởi vậy nghe người khác nói ra, y cũng bình thản chấp nhận, lực đánh vào cứ thế dội ra.

Mà Tề Tử Huy hôm nay nói đến việc này, Tề Thụy cảm thấy con của hắn đạo hạnh còn quá thấp, chiêu này không ăn thua a!

Ai có thể nghĩ Tề Tử Huy là một con heo, nghe được bát quái này, thì miệng cứ như là xe lửa, tu tu mà phun ra khói độc: “Sao, trong lòng người cho là bà ấy sinh ra người mà bệnh chết à? Ta đã nói với người rồi, đó không phải đâu! Mẹ người nàng ngoại tình! Bị người khác phát hiện ra! Nên sợ tội tự sát...”

Một câu nói kia, làm cho Tề Tử Mặc tức khắc đứng lại, gương mặt nhìn về phía hắn.

Tề Tử Huy bị y nhìn có chút sợ hãi, bất quá hắn nghĩ là mình rốt cục đã đánh được một đòn lớn, muốn ngừng cũng không thể!

“Người cho mẹ người là cái trinh tiết liệt nữ gì hả? Người còn nghĩ tình cảm của cha mẹ người là sâu đậm sao? Nằm mơ!”

Em trai Tề Tử Huy – Tề Tử Duệ nghe thấy anh trai của mình nói năng hùng hồn như vậy, trong đầu hắn chuyển động, nhớ lại những gì ngày hôm qua nghe được, cũng nhanh nhẩu chạy đi tìm chết: “Người cũng giống mẹ người ! Mới có mười một tuổi đầu, mà còn bậy bạ ở bên ngoài, ngủ chung nữa chứ ! Tiểu dân côn(*) như người còn nhỏ mà không biết kiêng cử gì cả! Nghe nói tên kia là một giáo sinh còn đang đi học, gọi là gì nhỉ? À gọi là Hạ Nặc?” [chắc là đứa nhỏ háo sắc]

Tề Tử Mặc đã sớm biết Hạ Nặc chính là Thời Khanh, cho nên giờ phút này nghe câu kia, đôi mắt đen bỗng dưng nổi lửa.

Tề Tử Huy và Tề Tử Duệ vẫn còn đang đắc ý. Móa nó!!! cuối cùng cũng làm sắc mặt tiểu hân đản này thay đổi, tốt nhất tức chết luôn đi, tâm phế đau thương, đến khi giám định tư chất không gian thì ra rác rưởi! Lúc này mọi thứ tuyệt vô cùng!

Tề Tử Mặc liếc mắt nhìn bọn họ một cái, bỗng nhiên quay đầu, nhẹ giọng phân phó Nhan Thất một câu, Nhan Thất biến sắc, sau đó vẫn cúi đầu chạy đi. Tiểu thiếu gia bảo nó đi gọi cảnh sát! Tuy rằng trong lòng Nhan Thất không hiểu, nhưng nó chỉ biết phải nghe lời Tề Tử Mặc, y bắt nó làm gì, thì nó phải làm cái đó, bởi vậy nó nhanh chóng chạy đi..

Nhan Thất đi rồi, Tề Tử Mặc đi tới phía Tề Tử Duệ cùng Tề Tử Huy.

Hai anh em này vẫn còn đang cố gắng, bọn họ cố gắng xem ... ai chết nhanh hơn.

Một lát sau quay qua nhìn Tề Tử Mặc đi tới, hai anh em không biết vì sao có chút sợ hãi, nhưng suy tính một chút trong lòng, y chỉ là một đứa nhỏ, có thể làm được gì? Sao có thể thương tổn đến bọn họ cơ chứ?

Vì thế anh một câu em một câu, nói đến vô cùng cao hứng.

Lại không nghĩ rằng, Tề Tử Mặc nhanh nhẹn bước tới gần Tề Tử Huy, dùng sức bóp mạnh lên tay của hắn, Tề Tử Huy muốn hất ra, chưa kịp làm thì bỗng dưng trợn to mắt, một nỗi đau đớn kịch liệt đánh úp lại, cánh tay hắn cứ như thế mà mất đi tri giác!

Một tiếng hét thảm thiết phá không mà vang lên, Tề Tử Huy là một người hơn ba mươi tuổi, lại ngửa đầu giống như chó ăn sh*t, mặt bị nện cái rầm lên trên bàn trà bằng gỗ, răng trong miệng theo đó mà rơi ra hết, cả khuôn mặt đều là máu.

Tất cả những ai ở đây đều sợ ngây người! Căn bản không kịp phản ứng.

Tề Tử Mặc thu thập xong một tên, lại bước nhanh sang hướng Tề Tử Duệ, không hề cho hắn cơ hội suy nghĩ, một cước đá mạnh vào đầu gối, khiến cho ai cũng nghe được rõ ràng tiếng xương cốt bị đánh nát! Sau đó y quay người lại, kéo căng tay, rắc, căng tay cũng bị gãy vụn! Đến đây cũng chưa tính xong việc, y dùng sức đá vào hông của hắn, khiến cho hắn bị chấn bay ra ngoài xa ba thước, nện cái rầm vào bức tường bên đó, trước khi chạm vào tường cũng rất tinh chuẩn, miệng chính xác tông vào gốc cột, bốn cây răng cửa văng ra ngoài, còn vô tình cắm vào đầu lưỡi, lại là một miệng máu me!

Mọi chuyện xảy ra chỉ ngắn ngủn 10s, sau 10s chính là một mảnh hỗn độn kêu rên thê này.

Kim Lôi ôm con trai nhỏ đã sớm ngây dại.

Tề Thụy cũng ngốc rớt.

Bất quá Tề Tử Mặc cũng không dừng lại, di chuyển bước chân, hướng về Tề Thụy đi tới.

Thấy bộ dạng các con, Tề Thụy đã sớm sợ ngây người, giờ phút này nhìn thấy Tề Tử Mặc đi đến, tựa như ác ma đang tìm đến mình, chân run run sợ hãi!

Bất quá tốt xấu gì Tề Thụy tuổi tác cũng lớn, kinh nghiệm nhiều, lại có thời gian chuẩn bị, hắn liếc mắt nhìn xung quanh thì thấy con dao gọt hoa quả, không hề nghĩ ngợi liền cầm lên, một bên lui về phía sau một bên run run nói: “Người... Người... Người đừng tới đây!”

Tề Tử Mặc nhếch khóe miệng một cái, trào phúng cười rộ, cứ như vậy mà chậm rãi tới gần.

Tề Thụy không ngừng lui về phía sau, thẳng đến khi sát đến vách tường, đã không thể lui được nữa!

Hắn tuy cầm dao gọt hoa quả, nhưng lại bị một đứa trẻ mới hơn mười tuổi dọa tè ra quần! Mắt thấy ác quỷ sắp tới gần, Tề Thụy hốt hoảng nhắm mắt mà hươu dao như điên như loạn.

Tề Tử Mặc đến gần, một phát thì bắt được cổ tay hắn, thế nhưng y lại dùng sức điều khiển tay hắn cắt mạnh vào tay y, sau đó một mùi máu tươi tanh nồng xông thẳng vào mũi.

Tề Thụy mở mắt ra, nhìn thấy chính là vết thương dữ tợn trên cánh tay Tề Tử Mặc, cùng lưỡi dao trên tay mình dính đầy máu tươi đang nhỏ giọt.

Đúng lúc đó, cửa lớn của phòng khách bị người ta dùng sức phá mở, một đám cảnh sát mặc cảnh phục màu đen nhanh nhẹn xông vào.

Hiện trường mà họ nhìn thấy chính là ... Tề Thụy cầm dao gọt hoa quả, đang hướng về một tiểu hài tử chỉ khoảng mười tuổi.

“Dừng tay!” Cùng với tiếng quát lớn này, là Tề Thụy nhanh chóng bị bắt, Tề Tử Mặc cũng được bảo vệ lui ra xa.

Hiện trường bị phong tỏa, nguyên bản là đại sảnh đẹp đẽ xa xỉ quý giá lúc này là một đống hỗn độn, Tề Tử Huy và Tề Tử Duệ đều hôn mê bất tỉnh, Tề lão nhị thì đứng ngây người, Tề Thụy bị chế trụ, Kim Lôi ôm con trai đứng ngốc ở góc.

Người ở hiện trường rất nhiều, nhưng đầu óc của tất cả bọn họ đều bị loạn thành một đồng cháo heo ...

Hai người bị thương được nâng đi, Tề Tử Mặc cũng được bác sĩ tiến hành băng bó khẩn cấp. Y vẫn luôn cúi đầu, chỉ khi không ai để ý, mới liếc mắt nhìn Tề Thụy một cách khinh bỉ. Mắt nhếch lên, khoe miệng trào phúng, tràn đầy châm chọc và cười nhạo.

Tề Thụy cả người giống y như là bị đông lạnh, sau đó nháy mắt kịp phản ứng, hần nhanh chóng biện giải: “Không! Không phải tôi làm! Không phải tôi! Là nó, là nó! Là Tề Tử Mặc!”

Hần lớn tiếng hét chói tai, nhưng chỉ đổi lại những tầm mắt xem thường. Vị đại bá của Tề gia này nào bị úng hay sao vậy? Đổ tội lên người lão nhị so ra còn đáng tin hơn là đổ tội cho một đứa nhỏ mới hơn mười tuổi như đó?

Nhìn đi nhìn đi, thương thế trên người Tề Tử Huy và Tề Tử Duệ như kia thế, một đứa nhỏ mười tuổi sao có thể tạo thành sát thương lớn đến vậy? Nói giỡn hả trời!

Nhan Thất đi theo cảnh sát chạy vào cũng không biết chân tướng ra sao, nó chỉ thấy tiểu thiếu gia bị thương mà thôi, trong lúc nhất thời đau lòng và hối hận, Tề Tử Mặc nhìn nó, nói rằng: “Ta không chuyện gì, đi rước Thời Khanh về đây”.

Nhan Thất do do dự dự, trong tình huống như vậy, nó sao có thể yên tâm mà bỏ đi.

Tề Tử Mặc lại nhìn nó một cái, rồi híp mắt nói: “Ta nói người cũng không nghe sao?”

Nhan Thất run rẩy, nhanh chóng đứng lên đáp ứng: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ rước Thời Khanh tiên sinh về!”

Rồi sau đó nó vội chạy về phía trường học, nhìn thấy Thời Khanh, thì kéo cậu lên xe ngay.

Thời Khanh lên xe, trong lòng cảm thấy bất ổn, vừa nghe nói Tần Mặc bị thương, cậu hoảng hốt tâm thần, theo những gì Nhan Thất thuật lại, biết sẽ không nguy hiểm tánh mạng, mới miễn cưỡng trấn định bản thân.

Từ trường học đến Tề trạch chỉ cần mười phút ngồi xe, Nhan Thất chạy nhanh, nhưng Thời Khanh vẫn cảm thấy chậm vô cùng, quá chậm, cậu chỉ hận không thể lập tức sử dụng thần hành thiên lý bay đi cho xong!

Vội vàng đi tới Tề trạch, hiện trường đã được thu dọn sạch sẽ, ai cần nâng đi thì nâng đi, ai cần trói đem đi thì trói đem đi, mà ngay cả Kim Lô cũng bị gọi vào biệt phòng(*) tiến hành lấy khẩu cung.

[phòng riêng biệt]

Còn Tề Tử Mặc thì được đưa về phòng ngủ.

Lúc Thời Khanh tiến vào, nhìn thấy chính là thiếu niên ngồi trên chiếc giường rộng lớn, chần chập đến chân, an an tĩnh tĩnh.

Tề Tử Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy cậu, nhẹ nhàng mỉm cười: “Người đã đến rồi.”

Thời Khanh cũng không đè nén cảm xúc nữa, nhanh chóng phóng qua, trước cẩn thận nhìn kỹ miệng vết thương, tuy rằng đã được băng bó xong xuôi, nhưng Tề Tử Mặc thân còn nhỏ, toàn bộ cánh tay yếu ớt đều bị băng vải bó chặt lại, nhìn cũng đủ biết, vết thương này chắc chắn là rất lớn, chắc chắn rất hung hiểm.

Vừa nghĩ tới tình huống nguy hiểm kia, Thời Khanh cảm thấy trái tim tràn đầy đau xót, nhớ tới mà sợ.

Rồi sau đó lửa giận cứ như thế cọ cọ cọ cọ bốc phừng lên, Thời Khanh hận không thể ngay lập tức đem tên đại bá khốn kiếp Tề Thụy kia chặt ra làm tám khúc. Mọi nó chứ! Cái tên này còn là bá phụ được sao? Cắn bản hần là súc vật! Đứa nhỏ có chút xiu như vậy, sao hần có thể xuống tay được! Thâm cừ đại hận đến cỡ nào hả? Về phần sau này?

Tề Thụy đúng không! Sổ đen! Thù này không báo không phải quân tử! Tức giận – ING!

Cậu cố nén giận, quay đầu nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tề Tử Mặc, lại đau lòng vô cùng.

Biểu lộ quan tâm cùng lo lắng như vậy, tự nhiên làm cho tâm tình tối tăm của Tề Tử Mặc từ từ sáng sủa trở lại, y ngẩng đầu nhìn Thời Khanh, nói: “Ta khát.”

Thời Khanh nhanh chóng hành động, cẩn thận dịch chăn cho y, sau đó đứng dậy lấy ấm nước rót một ly, đưa đến sát bên miệng y, ôn nhu nói: “Không nóng, ấm ấm, uống chậm một chút.”

Tề Tử Mặc gật gật đầu, chậm rãi uống nước xong, mới ngẩng đầu, một đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm cậu: “Thời Khanh, ta đói bụng.”

Trái tim Thời Khanh bây giờ đang chảy thành nước, xem chút bị YY của bản thân ngược chết, lại nghe đến thanh âm nộn nộn kia, đừng nói là đói bụng, cho dù là hái sao trên trời, cậu cũng sẽ xách vọt đi bắt.

Vì thế, lại nhanh chóng đem cơm chiều bưng tới, cậu uy Tề Tử Mặc ăn, Tề Tử Mặc cũng uy cậu ăn, một bữa cơm mà hai người ma ma chít chít ăn suốt một giờ.

[ma ma chít chít là gì nhỉ]

Sau khi ăn xong, Tề Tử Mặc nói muốn đọc sách, nhưng một tay không có tiện hành động, vì thế, Thời Khanh lại cùng y đọc sách.

Hai người cứ đưa qua đẩy lại đến hơn chín giờ, Tề Tử Mặc mới nói buồn ngủ .

Thời Khanh do dự một chút, nói rằng: “Ta sang bên cạnh ngủ đi, ta sợ buổi tối không cẩn thận dè trúng...”

Nói còn chưa nói xong, đã bị từ chối: “Không được!”

Rồi sau đó, Tề Tử Mặc lại kéo tay cậu: “Ta sẽ ngủ không được.”

Một đôi mắt to nhìn cậu, lông mi chớp a chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn múp míp bởi vì mất máu mà tái nhợt, hơn nữa lại phối hợp với âm thanh nũng nịu! Thời Khanh còn đi cái rắm! “Nhanh nhẹn” tắm rửa sơ sơ rồi phóng lên giường.

Chờ đến khi hai người ôm nhau nằm trên giường, trái tim vẫn luôn thít chặt của Thời Khanh mới chậm rãi bình ổn, cảm thấy hơi hơi yên tâm, cậu lúc này mới đem chỉ số thông minh thấp đến đáng thương kia ra mà suy nghĩ.

Không đúng a... Tần Mặc cường hóa thân thể, đừng nói thể lực và lực lượng, ngay cả độ nhanh nhẹn cũng không thể tưởng tượng nổi?

Tề Thụy mặc dù là một người lớn, nhưng muốn đả thương được Tần Tiểu Mặc thì không thể nào có khả năng đi?

Trong lòng cậu đang suy nghĩ tới một tình huống không được hay ho cho lắm, thì Tề Tử Mặc lại cọ cọ vào cổ của cậu, thấp giọng nói: “Thời Khanh, người thật tốt.”

Một câu, làm Thời Khanh có chút ngốc hồ, khụ khụ... Tui vốn rất tốt mà.

“Thời Khanh, người không cần rời khỏi ta, được chứ?”

Thời Khanh có chút cao hứng, không khỏi nói nhỏ trong lòng, tui muốn rời khỏi anh cũng hông được đâu nha, chúng ta đã ký kết khế ước rồi mà!

“Thời Khanh, chờ ta trưởng thành sẽ cưới người, được không?”

53. Chương 53

Cười ... cười ... cười cái beep gì? !

Đại não của Thời Khanh thành công đứt cầu dao, hoàn toàn bị cúp điện.

Cậu đang được cầu hôn hả trời? Đang nằm trên giường, bị một đứa nhỏ mới có mười tuổi, còn là một đứa bé trai, ngỏ ý cầu hôn! ?

Mà từ y dùng lại là cưới chứ không phải gả! [cưới vợ – gả chồng]

Biến mie đi! Trọng điểm bị lệch rồi! Tui phải đảo chính!

Trên mặt Thời Khanh hơi hơi có chút phiểm hồng, bắt quá cậu cũng mau chóng hoàn hồn , khụ khụ... Tần Tiểu Mặc mới mười tuổi, sao mà hiểu được kết hôn là làm cái chuyện gì, nói cách khác là y chỉ nhất thời vui đùa thôi!

Xem...đó là thật thì chắc chắn nào tàn dữ dội!

Thời Khanh hóa thân thành ca ca tri âm, lời nói thâm thía lòng người: “Tiểu Mặc à, cậu bây giờ còn nhỏ, không biết kết hôn là chuyện quan trọng như thế nào, hơn nữa, cưới vợ thì phải cưới nữ nhân, không thể cưới nam được !”

Tề Tử Mặc không phản bác, nhưng mà cánh tay đang đặt trên người cậu dùng sức nhiều hơn một chút.

Thời Khanh sợ y để tâm vào chuyện vụn vặt, đang muốn ra sức giải thích thêm cho y hiểu rõ.

Tề Tử Mặc đã nói ra tiếng : “Ta biết, người ghét bỏ ta.”

Rầu rĩ, tủi thân, trong giọng nói tràn đầy suy sụp.

Thời Khanh cảm thấy trái tim của mình như bị những lời này quất vào đau xót, cậu vội vàng giải thích: “Sao lại như thế?”

Tề Tử Mặc ngắc đầu, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn cậu: “Người chê ta tuổi nhỏ, chê ta là một đứa trẻ, ta muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người, mà người chỉ xem nó như một câu nói đùa!”

Thời Khanh cứ thế mà ngây ngẩn cả người.

Tề Tử Mặc rất ít khi kích động như vậy, một tay của y không thể cử động, nhưng tay còn lại thì lực đạo rất lớn, một chút cũng không giống như tiểu hài tử.

Không... y đích xác cũng là một đứa trẻ, đôi mắt sâu hơn, nhưng lệ quang nổi lên thì có thể thấy rõ, cố gắng chống đỡ kiên cường, tuy nhiên không che giấu được run rẩy và sợ hãi trong lòng

Thời Khanh kinh ngạc nhìn, không hề ngoài ý muốn mà mềm lòng .

Cậu nhẹ nhàng ôm lấy Tề Tử Mặc, ghé vào lỗ tai y thì thầm: “Tôi không chê cậu, cậu rất ưu tú, cậu là người ưu tú nhất là tôi từng thấy”.

Tề Tử Mặc chôn đầu vào cổ của cậu, bởi vì câu nói này mà ánh mắt sáng lên trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng cũng nổi lên một màu phấn hồng hiếm thấy.

Y đòi cậu phải hứa hẹn: “Thời Khanh, đáp ứng đi.”

Thời Khanh lần này không do dự nữa, chỉ hơi hơi thở dài, sau đó nói: “Được, tôi đáp ứng cậu.”

Tuy rằng miệng vết thương trên cánh tay xé rách đau đớn, nhưng Tề Tử Mặc lại cảm nhận được ấm áp trước nay chưa từng có, nó đến từ một người khác, giống như tri âm tri kỉ, làm cho trong lòng vui mừng, đồng thời cũng vạn phần thỏa mãn.

Bởi vì có cậu, cho nên y phải càng thêm kiên cường, đối mặt với khổ cực như địa ngục, cũng không được sợ hãi.

Y nhất định lớn lên phải là một chiến sĩ cường đại, đem cậu bảo hộ vào trong ngực, canh giữ ở trong lòng.

Dù sao cũng là một đứa trẻ, lại bị thương, buổi chiều còn trải qua một vụ việc lớn như vậy, sau khi chiếm được đáp án mà y tâm tâm niệm niệm, Tề Tử Mặc nặng nề ngủ mất.

Thời Khanh thì không hề buồn ngủ, cậu nghiêng đầu nhìn thiếu niên trước mắt, vóc dáng nhỏ lại, gương mặt non nớt cho nên không thể nào nhìn ra khi thành niên phong hoa tuyệt đại như thế nào.

Sau khi lớn lên, cưới người.

Cậu đích xác hiểu được đó là lời nói đùa, nhưng không tự chủ mà khắc vào tim.

Cậu chưa từng hiểu rõ lòng mình giống như bây giờ, trái tim trong ngực kia không biết từ lúc nào đã bị một người khác cường thế xâm lấn, mà còn là loại vĩnh viễn chiếm đóng.

Cậu ghé sát vào Tề Tử Mặc, trên cái trán trắng nõn của y, run rẩy đặt xuống một nụ hôn. Từ từ nhắm mắt lại, cậu ngây ngô khần trương giống như mỗi tình đầu, thanh âm đè thấp, nhưng triền triền miên miên: “Tần Mặc, tôi thích anh”.

Không ai nghe được tiếng lòng của mình, cho nên không cần phòng vệ, trong đêm khuya yên tĩnh thổ lộ ra hết, giống như tinh linh tự do nhảy múa dưới ánh trăng, nhẹ nhàng cử động, non nớt, thuần khiết, xinh đẹp đến nỗi thiên địa động dung.

Ngủ ngon một đêm, ngày hôm sau Thời Khanh ngược lại dậy thật sớm.

Quay đầu thì thấy, Tề Tử Mặc đã sớm tỉnh. Trong lòng y còn muốn nhìn lên vị thiếu gia này mà! Mong ước tan vỡ, thiếu gia so với cậu còn chịu khó hơn!

Cậu vừa rửa mặt xong, Tề Tử Mặc đã đi vào, Nhan Thất đi theo phía sau, phụ giúp dọn bàn ăn.

Thời Khanh trước nghiêm túc xem xét cánh tay Tề Tử Mặc, sau đó cẩn thận dằn dò một phen, còn đặc biệt quan tâm mà nhìn kỹ bữa sáng, phát hiện không có thức ăn kích thích thân thể, lúc này mới yên lòng.

Tề Tử Mặc một mực yên lặng nhìn, tuy rằng biểu tình trên mặt chưa từng hé lộ điều gì, bất quá khóe mắt khe cong cũng đủ biểu đạt tâm tư, y đang cao hứng.

Dùng xong bữa sáng, Thời Khanh do dự một chút, cuối cùng hôm nay cậu quyết định không đi học.

Mặc dù gần tới cuộc thi tháng, chương trình học vô cùng gấp rút, đều là những thứ trọng yếu cuối cùng, nhưng Thời Khanh thật sự không yên lòng về Tề Tử Mặc. Cho dù cứ như vậy mà lên lớp, thì suốt cả ngày cũng sẽ bất an thấp thỏm.

Hơn nữa bài học Hạ Nặc nắm vững chắc chắn, Thời Khanh mấy ngày nay cũng không ngừng nạp thêm kiến thức, lại có thêm ‘Kỷ ức không bao giờ quên’ tồn tại, cậu đối với cuộc thi vẫn rất có lòng tin.

Cho nên dứt khoát xin phép nghỉ một ngày.

Tề Tử Mặc biết, trên mặt lúc này càng thêm tươi cười, nhợt nhạt, nhẹ nhàng, lại còn thêm vào một chút nhu thuận đáng yêu.

Hai người cùng một chỗ, chớp mắt là đã sang buổi trưa, lúc gần đến giờ cơm trưa, Thời Khanh mới nhớ tới suy nghĩ bị đánh gãy hôm qua.

[não cá vàng ghê chưa]

Nhưng mà cậu không thể nào hỏi được... Cho dù Tề Tử Mặc cường đại cỡ nào, thì y cũng đã bị thương, lúc này đi truy vấn là có ý tứ gì?

Bất quá Thời Khanh vẫn rất nghiêm túc dằn dò một phen, cường điệu trọng điểm như là ‘Bởi vì bản thân còn quá nhỏ, cho nên không nhất định phải ăn thua đủ với người ta’ ‘Đừng có quẫn đến mặt mũi, chỉ cần có thể trốn thì nhất định phải né tránh’ ‘Vô luận như thế nào, an toàn của mình là quan trọng nhất!’.

Tề Tử Mặc cũng nhất nhất gật đầu, đối với chuyện đã xảy ra, y cũng không tự đề cập tới.

Thời Khanh cũng đành phải bỏ qua, sau khi ngủ trưa dậy, giúp Tề Tử Mặc thay băng trên tay. Bởi vì nguyên nhân cường hóa thể chất, năng lực khôi phục của y thực mạnh mẽ, miệng vết thương trước đó nhìn thật lớn giờ đã từ từ khép lại, nhưng bởi vì không chảy máu nữa, cho nên độ sâu và dài của nó cũng rõ ràng lộ ra, trên cánh tay trắng nõn, tựa như một con ác long dữ tợn, lại vô cùng đáng sợ.

Điều khiến Thời Khanh cảm thấy may mắn là bởi vì nguyên nhân cường hóa, thì sẽ không lưu lại sẹo, bằng không ở một nơi rõ ràng như vậy, về sau lớn lên chắc chắn rất khó xem.

Buổi chiều thời gian dư dả, Thời Khanh nhớ tới không gian của mình, muốn thừa dịp rảnh rỗi này đi vào nhìn xem một chút, cậu không xem Tề Tử Mặc là trẻ con, cho nên trực tiếp đem sự tình không gian kia nói cho y nghe.

Tề Tử Mặc nghe xong thì hơi hơi sửng sốt, thanh âm có chút khản trương: “Có thể đem ta vào đó không?”
“Đương nhiên có thể.”

Cậu mang theo Tề Tử Mặc đi vào không gian, thì lập tức kinh ngạc đến ngây cả người ...

Trong không gian của cậu... Không còn lối nào để đi!

Lúc vừa đi vào, thì giống như rơi vào một biển cỏ xanh! Cậu là một thanh niên thân cao 1m75, thể mà ở trong này chỉ lộ ra được bả vai ... Còn tiểu bằng hữu Tề Tử Mặc ... Thì chìm chìm trong đó !

Bất quá tiểu bằng hữu của chúng ta đi trên con đường bá khí trắc lựu, dù bị thương một cánh tay, nhưng cánh tay còn lại cũng không ngăn cản được cuồng bá duệ của y. Vung tay lên, cỏ gấu cao ngất so với y xoạch xoạch xoạch mà bị nhổ sạch, Tề Tử Mặc cứ như thế trở hết tài năng .

Thời Khanh nhìn một màn này, không tự chủ được nhớ tới danh ngôn của Napoléon :“Nếu người cho rằng ta lùn hơn so với người, ta sẽ lập tức chặt đứt đầu của người, xóa bỏ độ chênh lệch này”.

Thay mặt nhóm cỏ gấu rơi lệ.

Bất đồng so với suy nghĩ của Thời Khanh, Tề Tử Mặc không một chút phiền não, ngược lại cảm thấy vô cùng hưng phấn .

Y mặc dù mới mười tuổi, còn chưa có đi học, nhưng bởi vì nguyên nhân gia đình, y hiểu được rất nhiều thứ, cỏ gấu là loại thực vật thường dùng để dạy học, y sớm đã có tiếp xúc qua.

Nhưng vô luận sách vở nào ghi lại, độ cao của cỏ gấu đều là hai mươi ly đến sáu mươi ly. Tuyệt đối không có tình trạng giống như trước mắt vậy, ước chừng cao khoảng một mét rưỡi![ly:đơn vị diện tích]

Hoặc là hạt giống cỏ gấu mà Thời Khanh gieo trồng có vấn đề, hoặc là không gian của Thời Khanh có vấn đề!

Hạt giống cỏ gấu là do trường học phát đại trà, không có khả năng xảy ra vấn đề, như vậy chính là không gian của Thời Khanh!

Nhớ lại những gì mà Thời Khanh đã nói, cậu ấy gieo hạt cỏ gấu, chỉ mới có hai giờ đồng hồ đã có kết quả y như hai ngày, căn cứ tỉ lệ này, Thời Khanh từ buổi sáng ngày hôm qua cho tới bây giờ cũng chưa vào lại, nếu như chưa kịp vào lại, thì tính đến thời điểm hiện tại, tổng cộng hơn hai mươi tám giờ!

Cũng tương đương với không gian phổ thông là hai mươi tám ngày, cho nên cỏ gấu này là tự do sinh trưởng trong hai mươi tám ngày sao?

Nhưng lại có một chút vấn đề, cỏ gấu còn đột phá giới hạn sinh trưởng của mình, từ chiều cao cao nhất sáu mươi ly, bây giờ ước chừng khoảng một mét rưỡi, vậy là tăng gấp đôi chiều cao rồi!

Nếu như gieo trồng cây nông nghiệp thực dụng, vậy thì sản lượng kia quả thực vượt quá sức tưởng tượng!

Huống chi không gian của Thời Khanh mới gần giai thứ nhất, còn sẽ tăng trưởng hơn nữa, nếu tăng lên tới giai thứ sáu, khả năng kia so với Tề Luật còn mạnh hơn rất nhiều lần!

Không! Không cần tăng thêm giai kỳ, không gian của Thời Khanh cũng tuyệt đối không ngừng ở cấp bốn!

Tề Tử Mặc đề xuống kích động trong lòng, y cùng Thời Khanh đồng thời thanh lý cỏ gấu, rồi sau đó bón phân bù đắp thổ nhưỡng. Bận bịu xong hết rồi bọn họ mới đến một góc nhỏ khác, ở nơi này trông cỏ nước.

Cỏ nước này cũng là một loại với cỏ gấu, nhưng trải qua thay đổi, nó có công hiệu nhất định, có thể làm thức ăn gia súc, cũng có thể làm sợi chỉ.

Cỏ nước tốc độ sinh trưởng so với cỏ gấu chậm một chút, ước chừng khoảng ba ngày, nhưng đầu cọng lại nhỏ, cho nên sản lượng không quá cao, tuy nhiên tốt xấu thì cũng có chút tác dụng, bởi vậy không ít nơi cũng gieo trồng.

Nó thuộc loại thực vật thí nghiệm cao cấp, cũng là loại mà mấy tiến sĩ thí nghiệm hay gieo trồng.

Sau khi bỏ cỏ nước vào, hai người cũng rời không gian, ba giờ sau lại đi vào, thì thấy quả nhiên đều trưởng thành hết, so với dự đoán không sai biệt.

Thời Khanh có chút hưng phấn, xem ra không gian của Hạ Nặc quả nhiên bất phạm.

Tề Tử Mặc rất có hưng trí, còn muốn tiếp tục gieo trồng, nhưng bị Thời Khanh ngăn lại, bị thương, tốt nhất nên tĩnh dưỡng an an ổn ổn mới phải chứ.

Tề Tử Mặc cũng tỉnh táo lại, hướng chỉ còn không đến một tháng nữa, y phải đi giám định không gian, đích thật không nên sơ suất.

Hai người rời khỏi không gian, lại thảo luận trong chốc lát, tuy rằng một lớn một nhỏ, nhưng quan niệm thì lại nhất trí giống nhau.

Chuyện này nhất định phải giữ bí mật.

Không gian của Hạ Nặc trâu bò như thế, không ai biết thì tốt nhất, nếu bị người ta biết được, thì nhất định sẽ nhắc lên sóng to gió lớn.

Nhìn đến cuộc đời đau khổ của Tề Luật? Nếu Hạ Nặc bị lộ, thì chắc chắn là Tề Luật thứ hai.

Không... so với Tề Luật còn nghiêm trọng hơn! Tề Luật có một đội hộ vệ, vậy thì Hạ Nặc phải có tận một quân đoàn !

Nghĩ đến đây, hai người đều tỉnh táo lại.

Đạo lý này rất là dễ hiểu, một đứa trẻ ba tuổi ôm vàng ra giữa phố, không có năng lực phản kháng, lại có tiền bạc như thế, bại lộ ra ngoài, chẳng phải là gọi người ta tới cướp?

Trầm mặc một hồi lâu, Tề Tử Mặc nhìn về phía Thời Khanh, bình tĩnh nói: “Không phải sợ, có ta ở đây, ta có thể bảo hộ người!”

Thời Khanh hơi hơi sững sốt, bị một manh bánh bao nhỏ hứa hẹn như vậy, cậu có nên ngại ngần không hả (gào thét -ing)!

Bất quá cậu không đành lòng hắt bỏ ý tốt của Tề Tử Mặc, chỉ cong cong ánh mắt đáp: “Được!”

Tề Tử Mặc cuối cùng vẫn là một đứa nhỏ, nghe được cậu đáp ứng, không khỏi ngoắc ngoắc khoe miệng, hé ra một nụ cười nhợt nhạt.

Thời Khanh chỉ cảm thấy, Móa nó chứ... Manh gần chết luôn hà! Kí chủ à, sau khi trưởng thành anh có nhớ anh đã từng manh như vậy không?

Cái việc không gian này, giấu giếm cũng không quá khó, dù sao Hạ Nặc còn chưa có tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp cậu lại chuẩn bị lưu giáo. Làm ở trong trường học, cậu không chỉ có nguyên liệu để thăng cấp không gian, mà còn có thể bảo trụ bí mật không để ai biết, không gì tốt hơn nữa.

Nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau, Thời Khanh về tới trường học, Hoàng Mao vội vàng chạy ngay lại.

Trong tay của gã quơ quơ một tờ báo, nhìn vẻ mặt của gã, còn kém viết ra chữ bát quái bát quái có bát quái !

“Thời Khanh Thời Khanh, có chuyện lớn rồi! Tề gia có chuyện xảy ra nha!”

Thời Khanh khẽ nhú mày, giật lấy tờ báo, tiêu đề ghi một hàng chữ to lù lù:

Huynh đệ tương tàn, bá phụ nổi điên, ấu chủ trọng thương! [người ta giật tít xú]

54. Chương 54

Tiêu đề của tờ báo kia quá kích thích, nội dung trên đó cũng khiến cho người xem ngen hòng chẳng biết nói làm sao.

Chuyện phát sinh đêm hôm đó, vốn cũng không phải là bí mật gì, hơn nữa đã gọi cảnh sát tới thì đám phóng viên bốn mùi cũng sẽ nhanh nhẹn mò theo tìm bắt quái. Vào Tề trạch không được? Không việc gì, bọn họ canh chừng bên ngoài để quan sát tình huống.

Xe cứu thương đến hai chiếc, Tề Tử Huy và Tề Tử Duệ cũng có thể xem là người nổi tiếng trong khu, hai người ỷ vào bản thân có quyền có tiền, vả lại không gian ưu tú, cho nên làm ra không ít chuyện mặt người dạ thú, thường trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài, khiến cho mấy cô gái xinh đẹp trong giới giải trí bị liên lụy khá nhiều.

Cho nên bọn họ đã sớm ăn nằm trên mặt báo, ô danh rộng khắp, khuôn mặt này thì có khả năng dân chúng bình thường không biết tới, nhưng nhóm phóng viên thì lại rất rành mạch.

Cho dù hiện giờ không có cây rặng nào, cả khuôn mặt cũng toàn là máu, mắt thì trợn trắng, nhưng nhìn vô cũng nhận ra đó là Tề đại thiếu gia và Tề nhị thiếu gia. Tách tách tách ánh đèn chớp nháy liên tục, mấy chục tấm ảnh đặc tả hiện trường cũng được chụp lại rõ ràng.

Trong đầu nhóm phóng viên còn đang YY xem hai anh em này đã xảy ra chuyện gì, quay đầu sang thì thấy, Tề Thụy Tề đại gia đang bị cảnh sát còng tay dẫn ra ngoài.

WTF! Đây quả là chuyện lớn nha!

Máy ảnh tiếp tục tách tách tách, Tề Thụy lúc này tâm thần vẫn chưa bình ổn lại, còn đang náo loạn cùng cảnh sát giải thích: “Không phải tôi, tôi không có thương tổn đến Tề Tử Mặc, là tự nó làm mà...”

Những lời này rơi vào trong tai nhóm phóng viên, nháy mắt làm cho máu gà trong người bọn họ sục sôi, hưng phấn vô cùng.

Đậu xanh rau má, sự kiện lớn như vậy! Rõ ràng là hào môn tương tàn, thúc chất đại chiến, đến nỗi động dao động búa muốn giết người thủ tiêu mà (gào thét -ing)!

Một bồn máu chó cứ thế mà tạt lên, đề tài này đủ để cho dân chúng bàn luận tán gẫu suốt một năm trời!

Tuy rằng cảnh vệ Tề trạch xuất hiện, xua tan nhóm phóng viên, nhưng hai tin tức này, cũng đủ cho bọn họ nháo ngất trời.

Các loại tình tiết YY đều xuất ra hết, Tề Thụy, Tề Tử Huy, Tề Tử Duệ, ba cha con này quả là bụng dạ đen tối!

Mà chân tướng mơ hồ là Tề Tử Mặc đã ‘nhận hết ủy khuất’ mà còn bị kẻ điên kia làm bị thương, những điều này khiến cho dân chúng đau đớn tâm khảm vô cùng .

CMN, thiệt là đáng thương, đứa nhỏ này, mới có mười tuổi mà đã bị bác trai cùng anh họ của mình đối xử như thế ...

Đều là vì quyền thế! Đều là vì tiền bạc! Thế gia thì có gì tốt chứ! Tất cả đều bẽ bối không chỗ nào nhìn được!

Dư luận nghiêng về một bên, làm cho toàn gia Tề Thụy không biện pháp nào góc đầu dậy nổi, mặt xám mày tro núp ở trong nhà, ai cũng không dám ra khỏi nhà nửa bước.

Nếu như nói dân chúng khinh bỉ thì kệ họ, cũng không đau không nhột, cho đến khi công bố xử phạt của chính phủ, vấn đề lại bùng nổ!

Chính phủ là từ thế gia liên hợp lại mà thành, Tề gia xảy ra chuyện như vậy, Tề lão gia tử lại mất, bọn họ sẽ có toàn quyền xử trí vụ việc này.

Nếu tội danh của Tề Thụy được chứng thực, thì không có cách nào khác, vô tù mà ngồi xỏm mười mấy năm là chuyện tất nhiên rồi. Hơn nữa Tề Luật cũng có thể lấy cớ đó mà xóa tên hẳn ra khỏi gia phả Tề gia.

Nếu đã xóa tên, vậy thì một phần tư mạch khoáng ma thạch, tất nhiên sẽ quy hồi về Tề gia.

Lúc này Tề Thụy mới thật sự là hai bàn tay trắng!

Hắn sao có thể không hoảng hốt? Sao có thể không gấp?

Bất quá việc này cũng không thể định luận nhanh như vậy, người ở hiện trường không ít, bỏ ra đương sự, còn có Tề lão nhị và Kim Lôi mà.

Cảnh sát đã điều tra hiện trường, Tề lão nhị khi đó không có cùng Tề Thụy thương lượng qua, hướng chỉ tình huống bấy giờ, Tề lão nhị sớm đã bị Tề Tử Mặc hù cho ngầy người, trong lòng sợ hãi cháu trai giống như ác quỷ của mình, thời điểm lấy lời khai, hoảng hốt không yên, miệng cứ một mực chắc chắn là Tề Tử Mặc làm, Tề Tử Mặc đánh bị thương hai anh họ của nó, còn vu hãm bác cả, tự nó cầm tay bác cả rạch bị thương bản thân!

Đây quả thật chính là chân tướng, nhưng mà từ miệng một người hai mắt hoảng hốt, sợ hãi, khẩn trương nói ra, thì độ tin cậy không hề có một chút nào cả.

Trong nhóm cảnh sát lấy khẩu cung có một nữ cảnh quan, nàng thiếu chút nữa là khinh bỉ Tề lão nhị thẳng mặt, đây là cái thứ người gì vậy, có còn là thúc thúc sao, căn bản là cầm thú! Hơn nữa còn là tên nào tàn, ngay cả nói dối cũng không biết suy nghĩ!

Ở một nơi khác, tất nhiên cũng có người lấy khẩu cung của Kim Lôi, Kim Lôi là người có trù tính và dã tâm, bất quá hiện tại, nàng ta cũng sẽ không đứng về phía kẻ địch, hơn nữa nàng cũng không ngu như Tề lão nhị, sự thật là Tề Tử Mặc làm thì như thế nào, nói ra ai sẽ tin?

Hướng chi, trong lòng nàng hận thấu cả nhà Tề Thụy, Tề Tử Mặc làm ra chiêu này, tuy rằng nàng cũng sợ ngầy người, nhưng đồng thời cũng vui như mở cờ.

Bởi vậy khi lấy khẩu cung, thì lại đưa ra lời khai giả. Trên cơ bản thì nội dung so với báo chí viết cũng không sai lệch bao nhiêu ... Nàng còn kỹ càng tỉ mỉ miêu tả nguyên nhân mà hai anh em nhà kia vùng tay đánh nhau, thuận tiện mê mang nhắc tới, tinh thần của Tề Thụy chắc chắn có chút vấn đề, mấy năm nay làm việc vẫn luôn rất cực đoan...

Kim Lôi bịa chuyện cùng với những gì báo chí viết hoàn toàn khớp nhau, cho nên nói, tầm YY của mỗi con người vẫn luôn giống nhau, vì vậy dân chúng muốn không tin cũng khó.

Nếu nói ra sự thật thì không ai thêm tin, biết chân tướng nhưng không có căn cứ, tin thì họa may chỉ có ma quỷ.

Thời Khanh nhìn tờ báo xong, thở dài một hơi, để qua một bên.

Trong lòng cậu ẩn ẩn đã hiểu được phần nào sự thật, tuy nhiên cậu cho rằng, nếu Tần Mặc có ký ức, thì nhất định sẽ như cậu tưởng tượng, nhưng hôm nay Tần Mặc chỉ là một đứa nhỏ, một tiểu hài tử thì không có khả năng đối xử với bản thân hung ác như vậy!

Thời Khanh học xong, thì trở lại tề trạch, còn chưa kịp vào nhà, thì cảm giác được có điều gì đó xảy ra.

Cậu vừa mới bước vào đại sảnh, thì trông thấy một nam nhân đang ngồi ở sofa.

Trong nháy mắt nhìn thấy hắn, Thời Khanh thật tình ngầy ngẩn cả người.

Tần Mặc! Tần Mặc tại sao lại ở chỗ này? !

Không đúng, không đúng! Tần Mặc không phải bị biến nhỏ sao? Không phải là biến thành Tề Tử Mặc sao? Vì cái gì tự dưng trưởng thành?

Thời Khanh đầu óc một mảnh hỗn loạn, ngầy ngốc đứng ở đó không nhúc nhích.

Nam nhân xa xa nhìn thấy cậu bước vào, mới chậm rãi đứng dậy, hơi hơi nhướng mày, môi mỏng hé mở: “Hạ Nặc?”

Thanh âm lạnh nhạt làm cho Thời Khanh hơi hơi hoàn hồn, cậu nhú nhú mày, đề xuống rung động trong lòng, lý trí cuối cùng trở về chỗ cũ.

Mà lúc này, thiếu niên ngồi bên phải ghế sofa đứng dậy, khuôn mặt trắng noãn buột chặt, con ngươi đen có một tia không vui mà gắt gao nhìn chằm chằm Thời Khanh.

Y hướng Thời Khanh đi tới, dùng sức nắm chặt tay cậu, lực đạo lớn đến nỗi làm Thời Khanh phải nhú mày.

“Hạ Nặc, đây là cha của ta.”

Nói xong, y lại nhìn về phía nam nhân kia, hơi hơi ngẩng đầu: “Cha, đây là Hạ Nặc.”

Thời Khanh giờ phút này mới hồi phục tinh thần lại, tuy rằng trong lòng vẫn như cũ khiếp sợ không thôi, nhưng cũng tiếp nhận sự thật này.

Cái người cực kỳ giống Tần Mặc này, thế nhưng lại là cha của Tề Tử Mặc, Tề Luật!

Khách sáo chào hỏi, hành lễ theo quy củ, Thời Khanh bình tĩnh trở lại, sau đó lại đánh giá nam nhân trước mắt, lúc này mới nhìn ra có nhiều chỗ bất đồng.

Quả thật, dung mạo, thân hình đều cơ hồ giống như đúc với Tần Mặc, phong hoa tuyệt đại, tinh huy thất sắc(*). Nhưng nghiêm túc nhìn kỹ thì sẽ biết, đây hoàn toàn là hai người khác nhau.

Thần thái cử chỉ của bọn họ hoàn toàn bất đồng .

Tần Mặc tướng mạo vô cùng tốt, nhưng thời điểm này nếu y có ở đây, ánh mắt đầu tiên người nhìn thấy không phải là dung mạo y như thế nào, mà sẽ bị khí thế cường đại, khí độ thông dong kia hoàn toàn làm kinh sợ, có thời điểm, người thậm chí không dám nhìn thẳng vào y.

Nhưng Tề Luật thì bất đồng, nếu chợt nhìn thấy, thì tuyệt đối sẽ bị dung mạo tinh xảo này thu hút, thần thái của hắn cũng là thanh lãnh của người ở vị trí cao, nhưng cũng vô cùng xa cách, phòng bị. Hơn nữa giữa hai mày của hắn nhiễm chút mệt mỏi, đáy mắt lan tràn những tia uể oải.

Những cảm xúc này, Thời Khanh chưa bao giờ nhìn thấy trên người Tần Mặc. Dường như bất cứ lúc nào, nam nhân kia cũng cường đại, tự tin, vô luận gặp phải tai nạn hay đau khổ tốt cùng như thế nào thì y cũng không lộ ra một vẻ yếu đuối.

Một đôi như vậy, so ra cũng khập khiễng.

Có lẽ do Thời Khanh nhìn rất nghiêm túc, cho nên cậu cảm thấy thần sắc Tề Luật không được tốt lắm, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Bất quá cũng chỉ thoáng qua mà thôi, có thể là ảo giác không chừng.

Tề Tử Mặc hẳn đã sớm nói với Tề Luật về Thời Khanh, cho nên khi gặp mặt, Tề Luật chỉ quay sang Tề Tử Mặc nói chuyện.

Một bên hỏi một bên đáp, hai cha con nói chuyện chẳng có thân thiết gì cả, cũng chẳng có gì là lạ, đó có thể là do thời gian hai người gặp mặt quá ít.

Hỏi mấy câu ngắn ngủn, thì Tề Luật đã đứng dậy : “Ta phải đi rồi, con tốt nhất nên ở trong nhà, chờ đến thời điểm giám định không gian, ta sẽ trở về.”

Tề Tử Mặc chỉ lạnh nhạt “Ừm” một tiếng.

Tề Luật tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời, cuối cùng mắt nhìn qua Thời Khanh, mới buông xuống tư thái, nói rằng: “Làm phiền Hạ tiên sinh, có vấn đề gì người cứ đến tìm ta”.

Thời Khanh gật gật đầu, cậu có thể cảm nhận được Tề Luật muốn đối xử với con trai tốt một chút, nhưng bởi vì nghiệp vụ không ổn định, phương thức lại ngốc vụng

[ngốc nghếch + vụng về]

, cho nên kết quả hoàn toàn ngược lại.

Bất quá loại sự tình này người bên ngoài không thể nói giùm, Thời Khanh cũng sẽ không ngốc đến nỗi đi nói ra, chỉ đáp ứng: “Yên tâm, ta sẽ chiếu cố Tiểu Mặc thật tốt.”

Tề Luật: “Vậy xin nhờ vả tiên sinh.”

Rồi sau đó, xoay người đi khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại Thời Khanh và Tề Tử Mặc, Tề Tử Mặc mạnh tay kéo Thời Khanh lại, Thời Khanh thành linh không chống đỡ kịp, lập tức ngã ngồi trên ghế sofa.

Tề Tử Mặc đứng trước mặt cậu, lòng bàn tay khoát lên nắm chặt tay của Thời Khanh, rồi sau đó y mới từ trên cao nhìn xuống : “Người đã từng đáp ứng ta!”

Thời Khanh còn không hiểu cái mô tê gì hết!

“Phải gả cho ta!”

Thời Khanh: “...” Anh đang nổi điên gì vậy?

Thấy Thời Khanh không trả lời, Tề Tử Mặc chăm chăm mà nhìn cậu.

Bốn mắt trừng trừng nhìn nhau vậy cũng không phải là cách, hơn nữa một bên tay của Tề Tử Mặc còn đang bị thương!

Thời Khanh không dám chọc y, nhanh chóng đáp: “Ừm ừm, tôi đã đáp ứng.”

“Vậy không cho phép nhìn chăm chăm vào người khác!”

Những lời này, mới làm cho Thời Khanh bắt kịp vấn đề, WTF! Đây gọi là ghen hả? Bé cưng à, cưng còn nhỏ vậy mà đã biết ăn dấm chua của pa pa cưng rồi sao? !

Đối đãi với bệnh thần kinh, Thời Khanh sớm đã có kinh nghiệm, đối đãi với bệnh thần kinh thu nhỏ, cậu cũng sớm có chiêu.

Vì thế nhanh chóng vuốt vuốt lông: “Tôi đây chỉ kinh ngạc, bộ dạng pa pa cậu thật dễ nhìn”.

Tề Tử Mặc hừ lạnh.

Thời Khanh chuyển hướng: “Tôi chỉ là đang suy nghĩ sau này cậu trưởng thành bộ dạng nhất định sẽ dễ nhìn hơn gấp trăm gấp nghìn lần”.

Một câu trúng giữa hồng tâm.

Tề Tử Mặc hơi sững sốt, u tối trong mắt thối lui, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn kia lan tỏa nhẹ nhẹ ửng hồng, bất quá y vẫn mặt than như cũ, hừ một tiếng.

Cái bộ dáng cao hứng hết sức lại cố gắng nén xuống kia, làm cho lòng Thời Khanh giống như là bị một con mèo nhỏ cào cào, nhột không nhịn được.

Thật sự rất đáng yêu!

Mọi nó chứ, kí chủ à, anh khi còn bé mạnh quá chừng! Chợt người ta mù cả mắt!

Tề Luật đi khỏi đại trạch, cố gắng miễn cưỡng duy trì bước chân, đi từng bước ra khỏi sân, khoảng cách chỉ chừng 100m mà hần đi đến mình đầy mồ hôi. Chờ đến khi vào xe, mới chậm rãi thở ra một hơi, sắc mặt đã xanh lè xanh lét, trên môi cũng không có chút huyết sắc nào.

Quản gia nhanh chóng đỡ lấy, phụ giúp hần uống thuốc, lúc này vẻ mặt mới lo lắng nói: “Chủ nhân, ngài... thân thể của ngài...”

Tề Luật nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, chậm rãi khoát tay, khàn khàn cổ họng mà nói: “Không việc gì, chỉ là gần đây hơi mệt mỏi.”

Quản gia không dám nhiều lời, chỉ có thể nhẹ nhàng đắp thêm chăn cho hần.

Tề Luật nhắm mắt lại, hần vẫn không thể nghỉ ngơi, thu hoạch của quý này còn chưa kết thúc, ma thạch lại sắp thành thực, sự việc xảy ra kia cũng không thể bỏ qua, đây là cơ hội khó có được để lật ngã Tề Thụy, nhất quyết không thể để xảy ra sai lầm!

Nhịn một chút, gắng kiên trì một chút, chờ đến khi Tiểu Mặc giám định không gian xong, hần sẽ có thể nghỉ ngơi mà...

Con hần, nhất định sẽ có một không gian ưu tú, nhất định có thể kế thừa Tề gia.

Sau một tháng gió êm sóng lặng.

Thời Khanh quả thực gấp muốn điên đầu, hầu như tất cả lực tinh thần đều dồn hết vào trong kỳ thi tháng, bởi vì tính đặc biệt trong không gian của Hạ Nặc, cậu càng thúc ép bản thân bằng mọi giá phải thi được A hết, như vậy mới có thể lưu giáo.

Cũng may là cậu vận khí tốt, bởi vì biểu hiện trước đó không tồi, thầy Vương Dương đồng ý tiến cử giùm cậu, nói như vậy, cậu chỉ cần trong kỳ thi đạt B+ hết tất cả các môn, thì sẽ có tư cách lưu giáo.

Lẽ ra Thời Khanh tính toán rất tốt, kỳ thi này cậu đã nắm chắc trong lòng bàn tay, nhưng đến khi học tiết của Bốn Mắt, cậu lại cảm thấy tự tin tuột dốc, bởi vì Bốn Mắt nổi tiếng khắt khe, cậu không tự tin sẽ được điểm A, việc này tựa như là cốt nhục của ông xuống vậy.

Nhưng hiện giờ có thầy Vương Dương tiến cử, trong lòng Thời Khanh mới dám hơi hơi buông lỏng, chỉ cần cố gắng biểu hiện, thì được B+ cũng không khó lắm.

Nhưng không thể nào nghĩ tới, Bốn Mắt lại hào phóng một cách thần kỳ cho cậu ngay điểm A, còn nghiêm túc nắm bả vai cậu nói: “Ta thích những đứa trẻ nghiêm túc”.

Thời Khanh mặc dù có chút mặt danh kỳ diệu, nhưng vẫn không nén được cao hứng mà nhảy cẫng lên.

Toàn bộ là A! Cậu thuận lợi thông qua ! Cuối cùng không cô phụ mười năm cố gắng của Hạ Nặc!

Thuận lợi tốt nghiệp, Thời Khanh nhẹ nhàng thở phào, rồi sau đó lại bật người khấn trương tiếp.

Giám định không gian một năm một lần sắp sửa bắt đầu!

Một tháng trước ngày khai giảng thì tiến hành giám định, sau đó căn cứ vào cấp bậc không gian mà phân chia lớp học, cùng lớp thì ngành học sẽ cùng chủng loại.

Việc này liên quan đến cuộc sống của bọn nhỏ sau này.

Cho nên, mấy ngày này không khí khẩn trương đến không thể tưởng tượng nổi.

Tề Tử Mặc cũng khẩn trương giống mọi người, tuy rằng Tề Tử Mặc thoát nhìn rất tốt, nhưng buổi tối khi đi ngủ thì y ôm Thời Khanh rất dùng sức, làm Thời Khanh cảm nhận được, đứa nhỏ này đang lo lắng.

Giám định không gian không phải một ngày là xong, bắt đầu từ ngày 1/8, duy trì liên tục trong một tuần.

Về phần thứ tự, hoàn toàn bốc số ngẫu nhiên .

Ngày 30/7 đã bắt đầu công bố số thứ tự, Tề Tử Mặc là số 520 – Ngày thứ ba.

55. Chương 55

520, Thời Khanh nhìn con số kia, hơi có chút chẳng biết làm sao.

Tuy rằng trong thế giới này không có ngôn ngữ mạng, nhưng ‘ta yêu người’ đọc ra cũng cảm thấy nó là một con số quá bad?

Ừm, dù sao cũng may mắn. Ít ra so với 250 đỡ hơn nhiều lắm.

Những tân sinh được chú ý nhất kỳ này, chính là các vị thiếu gia của nhà họ Tề.

Tề Tử Mặc là một, còn có hai đứa con trai song sinh của Tề Thụy.

Tề Thụy tội danh đã được xác định, tuy rằng hắn đang không ngừng kháng án, nhưng chỉ sợ cũng đỡ nhiều lành ít, dù sao Tề Luật bị hắn khi dễ nhiều năm như vậy, hiện giờ con trai lại bị hành hung, cơn giận này nếu không trả thù, thì còn là nam nhân sao?

Cho nên nói, ngày trọng yếu như vậy, Tề Thụy lại không được lên sân khấu.

Thời Khanh đang nghĩ xem hai đứa nhỏ này bốc được số mấy, vừa nhìn thấy thì nhin không được phì cười, một đứa 250, một đứa 500...

Ngủ gật cùng gà mờ cái giề(*) ... Sao có thể trùng hợp như thế!

Chỉ tiếc, thế giới này không ai biết gà mờ là gì, cho nên bọn họ rất đặc chí, cho rằng đều giống nhau là số chẵn, thực hài hòa thực tốt đẹp.

Tề Tử Nguyên là 250, ngày hôm sau tiến hành giám định, Thời Khanh và Tề Tử Mặc đều không có đi xem, bởi vì Tề Tử Nguyên dù sao cũng là một người nổi tiếng, kiểm tra tư chất sẽ có trực tiếp hiện trường, mỗi khi xuất hiện một không gian cấp ba, đều sẽ được ghi nhận lại.

Tề Tử Nguyên chảy trong người huyết thống Tề gia, theo lý thuyết ít nhất cũng phải là không gian cấp 3. Vậy mà khi có kết quả, lại mở rộng tầm mắt, thế nhưng lại là một không gian cấp 2 đơn sử dụng, bởi vì là không gian thu thập, cho nên cũng phân chia thuộc hàng không gian khoáng thạch. Cự nhiên khoáng trong đó là quặng sắt phổ thông...

Cùng cha Hạ cùng một loại...

Tề Tử Nguyên mặt mũi trắng bệch, theo lý thuyết không gian không đến cấp 3 thì sẽ không cần phát tin tức, nhưng ai biểu nó là người nhà họ Tề, cha cùng hai anh mới gây nên cơn sốt nóng hổi, cho nên nó cũng trở thành tiêu điểm tiếp theo. Một không gian cấp thấp như vậy xuất hiện, kết quả cũng giống như là không gian cấp năm được ra đời.

Bất quá một cái thì trầm trồ khen ngợi, một cái thì ha hả cười nhạo mà thôi.

Thời Khanh nhìn đứa nhỏ trên màn hình, trong lòng ngược lại không cảm thấy vui sướng khi người gặp họa, cậu khê thổ dài.

Nguyên do bởi vì Tề Tử Mặc, cậu biết trước khi giám định phải chăm dưỡng sinh, Tề Tử Nguyên có người cha như Tề Thụy, vả lại còn là con nhỏ, trên đầu có một đám anh trai không đáng tin, trong hoàn cảnh gia đình như vậy, tâm tính làm sao có thể vững vàng? Huống chi gần đây cha con Tề Thụy lại làm ra chuyện động trời, mắt thấy toàn gia sắp sụp đổ, Tề Tử Nguyên sao có khả năng không chịu ảnh hưởng. Theo lý thuyết di truyền huyết thống nhà họ Tề, những ngày tháng trước đó sử dụng nhiều nguyên liệu tẩm bổ, kém cỏi nhất cũng phải là không gian cấp 3, nhưng không hiểu sao, chỉ có vên vên có cấp 2, phỏng chừng cũng bởi vì cảm xúc gần đây dao động quá lớn.

Thời Khanh nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy có chút lo lắng, Tề Tử Mặc mới là nhân vật trung tâm của sự kiện, vả lại còn bị thương, cậu sợ y cũng bị ảnh hưởng. Nhưng mà hiện giờ đã tới thời khắc mấu chốt, nếu biểu hiện quá rõ, ngược lại sợ là làm cho y cảm thấy áp lực, cho nên Thời Khanh nhanh chóng đem lo lắng trong lòng xua đi, buộc tâm tình trầm tĩnh lại.

Trừ bỏ Tề Tử Nguyên hai ngày trước giám định làm ra một chút lưu ý, không ngờ ở đâu lù lù ra một hắc mã, một đứa nhỏ trong gia đình phổ thông, giám định không gian ra tận cấp 5! [hắc mã chỉ người vượt lên bất ngờ]

Trong lúc nhất thời trở thành nhân vật đứng đầu, ồn ào huyền náo truyền ra ngoài, ngăn ngừa chỉ có vài giờ, gia thế được bôi móc ra đầy đủ, cha mẹ cùng đứa nhỏ xuất hiện trên màn ảnh, bị phóng viên truy vấn hay gọi là ‘chỉ giáo’, vừa hàm súc vừa thẹn thùng còn có chút trở tay không kịp nói ra một ít ‘cách dưỡng con nhỏ’.

Những thứ khác cũng bình thường, không gian cấp một chiếm 80%, không gian cấp hai chiếm 18%, dư lại thì chính là không gian cấp 3 hiếm thấy và một cái cấp 5 bùng nổ kia.

Đến ngày thứ ba, Tề Tử Mặc là số 520, giám định vào buổi sáng, bọn họ sớm đã xuất hiện ở đại sảnh.

Một nhóm có hai mươi người, Tề Thụy và đứa con trai khác là Tề Tử Đan đứng ở đằng trước, bởi vì chuyện của Tề Tử Nguyên, Tề Tử Đan áp lực cũng không nhỏ, cho dù lúc này trông thấy Tề Tử Mặc cũng chỉ là liếc nhìn rồi thôi, cố nén nhịn không tìm y trả thù.

Kết quả của Tề Tử Đan giám định ra, ngược lại không có xui xẻo như Tề Tử Nguyên, không gian cấp 4, cũng coi như không tồi. Nó cho tới thời điểm này cũng không dám đắc ý, chỉ nhẹ nhàng thở ra.

Nó không hướng về Tề Tử Mặc khoe khoang, dù sao không gian cấp 4 tại Tề gia cũng là tiêu chuẩn bình thường.

Đợi hồi lâu, rốt cục đến phiên Tề Tử Mặc .

Thời Khanh đi cùng y tới, Tề Luật cũng rất vất vả sáng sớm đuổi kịp tới, cùng bọn cậu ở ngoài đại sảnh phối hợp chờ, cho nên giờ phút này, là Tề Luật cùng Thời Khanh đồng thời đem y đưa vào.

Thời Khanh thực khẩn trương, cậu tuy rằng vẫn luôn mỉm cười, còn dặn dò y phải thả lỏng, bắt quá lòng bàn tay lại tràn đầy mồ hôi, nhưng cậu không muốn mình làm ảnh hưởng tới Tề Tử Mặc, cho nên cố gắng vui vẻ nói: “Tôi ở ngoài này chờ cậu!”

Tề Tử Mặc gật gật đầu: “Ừm”.

Độ khẩn trương của Tề Luật thật sự cũng không thua gì Thời Khanh, hẳn rất coi trọng Tề Tử Mặc, đây là đứa con duy nhất của hắn và ái nhân, hẳn hy vọng y có một cuộc sống trôi chảy, bản thân liều mạng cố gắng tạo dựng sự nghiệp, cũng chỉ vì để dành tất cả cho đứa con thân yêu.

Tại loại thời điểm này, rất nhiều lời muốn nhảy ra khỏi miệng, muốn nói nhưng lại nói không ra, cuối cùng hắn chỉ cầm tay Tề Tử Mặc, thấp giọng nói: “Tốt tốt mà, ừm, mọi chuyện sẽ tốt.”

Tề Tử Mặc giương mắt nhìn hắn, không ngờ lại nói nhiều thêm một câu với cha mình: “Không cần quá lo lắng, nghỉ ngơi nhiều chút.”

Tề Luật vẻ mặt thực kinh ngạc, mà Tề Tử Mặc đã xoay người đi vào.

Thời Khanh lúc này cũng không có cách an ủi tinh thần của cha Tề nữa rồi, cậu cứ như đang ngồi trên bàn chông, một bên an ủi mình, nếu như không gian của Tề Tử Mặc không tốt thì cũng không sao cả, không gian của Hạ Nặc rất trâu bò, đến lúc đó cậu có thể thay thế Tề Tử Mặc!

Nhưng một bên lại cảm thấy, Tề Tử Mặc từ nhỏ tới lớn ở trong hoàn cảnh như vậy, lòng tự trọng lại lớn đến không thể tưởng tượng nổi, nếu không gian không tốt, đối với y tuyệt đối là đả kích cùng cực. Kỳ vọng càng cao, té càng thảm, trong lòng Thời Khanh cũng hiểu được.

Hơn nữa Tề Tử Mặc kế thừa tính cách của Tần Mặc, loại tính cách phân hóa làm hai cực này, sợ nhất là chuyển biến xấu, không khéo đầu này mọc thêm đầu kia, đầu kia mọc thêm đầu nọ, lúc đó trở thành con trâu chín đầu ... vậy thì chắc chắn phiền toái!

Cho nên Thời Khanh thật lòng hy vọng, Tề Tử Mặc giám định tốt một chút !

Giám định không gian chia ra làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là giám định về quy mô không gian, giai đoạn thứ hai là giám định thuộc tính không gian, giai đoạn thứ ba là giám định tổng hợp để tỉ mỉ kĩ càng đánh giá tư chất không gian.

Mỗi giai đoạn đều thông báo ra kết quả.

Giai đoạn thứ nhất là nhanh nhất, ước chừng năm sáu phút, màn hình lớn bên ngoài cũng sẽ hiện lên kết quả.

Thời Khanh cùng Tề Luật đều khẩn trương ngẩng đầu nhìn, trên màn ảnh rộng lớn xuất hiện số thứ tự và tên.

Bốn cái tên trước quy mô đều rất nhỏ, không tới nửa thước, thẳng đến cái tên thứ năm, Tề Tử Mặc mới xuất hiện, sau đó là dòng chữ ghi nhận quy mô, làm cho tất cả mọi người ở đây ai cũng phải hít một hơi lãnh khí.

Tề Luật thì bật người đứng phắt dậy!

“Tề Tử Mặc, quy mô không gian: 10 vạn bình mực!”

Quả thật khoa trương! Bình mực là đơn vị để đo diện tích của thế giới này, mười vạn bình mực, đúng là quy mô không gian của Tề Luật hiện giờ! Vừa mới giám định không gian mà đã có quy mô lớn đến nhường này, đây quả thực là trước không có ai bằng, sau không có ai hơn!

Phải biết, người có không gian tùy thân cấp 8 như Tề Luật, lúc vừa mới kích hoạt, quy mô chỉ vền vện có một vạn bình mực.

Mà Tề Tử Mặc lại hơn Tề Luật gấp mười lần! Đây là cái khái niệm quái đản gì đây? Quá kinh người!

Thời Khanh kích động nắm chặt hai tay, không vội, không vội, tiếp tục nhìn xem, nhìn xem rốt cuộc là thuộc tính gì, còn có chi tiết đặc biệt nào khác không...

Tề Luật cũng kích động đến đỏ cả mặt mày, hẳn rất muốn vọt vào đó, nhìn xem đây có phải là sự thật! Nhưng hẳn vẫn cố gắng nhịn xuống, giám định chưa có kết thúc, còn phải chờ đợi thêm!

Bởi vì kết quả của Tề Tử Mặc xuất hiện, sau khi được công bố ra, tất cả đề tài đều quay quanh việc mười vạn bình mục khủng bố này.

Vô luận là thuộc tính gì, đều làm khiếp sợ toàn cõi, đồng thời mọi nhà ai cũng vui sướng, khu trung tâm Lan Tân xuất hiện một người có không gian tùy thân cường đại như vậy, tuyệt đối có thể tiếp tục mở rộng! Bọn họ sẽ có thêm nhiều điều kiện sử dụng nguyên liệu ưu tú, cũng có nhiều công ăn việc làm, càng làm cho mọi người chờ mong hơn nữa là, sẽ có đầy đủ lương thực để nuôi dưỡng bộ đội, có thể tranh đoạt được nhiều mạch khoáng ma thạch, hấp dẫn càng nhiều cư dân! [*]

Đây giống như là mở ra một thời đại mới!

Thật sự khiến cho mọi người mong đợi!

Giai đoạn giám định thứ hai thì chậm một chút, nhưng năm sáu phút sau cũng lần lượt xuất hiện kết quả, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm màn hình, chờ mong tên của Tề Tử Mặc xuất hiện.

Nhưng mà thẳng đến khi tất cả tên đều xuất hiện, lại vẫn không thấy Tề Tử Mặc.

Đây là có chuyện gì? Trong lòng Thời Khanh không khỏi néo mạnh một cái, luôn luôn có dự cảm không tốt.

Mà lúc này, có kiểm tra viên xuất hiện, trực tiếp đi đến trước mặt Tề Luật, thấp giọng nói: “Tề tiên sinh, mời theo tôi một chút.”

Tề Luật nhú chặt mày, đứng dậy, Thời Khanh lập tức nói: “Tiên sinh, tôi có thể đi theo không?” Nói xong, cậu đỡ lấy Tề Luật.

Tề Luật bởi vì đứng lên quá nhanh mà hơi hơi chóng mặt, bởi vì Thời Khanh đỡ lấy mới có thể đứng vững lại, vì thế hẳn đối kiểm tra viên nói: “Bọn tôi cùng đi.”

Kiểm tra viên không cự tuyệt, gã một bộ dáng là mang tâm sự nặng nề, trong ánh mắt nhìn Tề Luật tựa hồ còn có một tia đồng tình và một chút tiếc hận.

Sau khi theo vào, mới phát hiện trong gian phòng đó có mười mấy kiểm tra viên chuyên nghiệp đang tập hợp lại.

Bọn họ đang chuyên chú nhìn số liệu trên máy, một đám người đang không ngừng thảo luận, thậm chí là đầu khẩu.

Tề Luật và Thời Khanh vừa bước vào, bọn họ liền dồn toàn bộ ánh mắt nhìn qua.

Bọn họ ai cũng biết Tề Luật, cho nên cũng không cần giới thiệu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Tề tiên sinh, tư chất không gian của con trai ngài ... có chút vấn đề...”

Tề Luật đi tới trước, hỏi: “Có thể cho ta xem một chút không?”

“Có thể.”

Kiểm tra viên đem một đoạn clip ngắn phát lên, Tề Luật nhìn thoáng qua, đồng tử nhanh chóng co rút lại, thân thể hơi hơi lay động.

Thời Khanh cũng nhìn thấy, đoạn clip này cực kỳ ngắn, vô cùng đơn giản, nhưng đồng thời lại rất phức tạp.

Không biển xanh không trời xanh, không thổ nhượng không khoáng thạch, chỉ có vô số ánh sáng, sắc thái quỷ dị giao hòa hỗn hợp, quang mang hoa mỹ va chạm nhau, như là tia cực quang ở chân trời, xinh đẹp làm người ta khiếp sợ, nhưng đồng thời cũng mang theo vô hạn khủng bố.

Tiếng nói của Tề Luật thanh có chút gấp gáp: “Đây là hình ảnh trong không gian của Tiểu Mặc sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi chỉ có thể quay phim trong 5s, máy dò xét đi vào trực tiếp bị phá nát, căn bản không cách nào xâm nhập vào được.”

Tề Luật sắc mặt càng ngày càng tái nhợt .

Thời Khanh cũng từ những lời này mà ý thức được vấn đề.

Một cái không gian mà máy dò chắc chắn như thế, vừa đi vào lại dễ dàng bị cắn nát, sao có thể tiến hành gieo trồng, hoặc là thu thập?

Diện tích không gian mười vạn bình mực, thế nhưng không có chút tác dụng nào?

Thời Khanh chỉ cảm thấy, sau lưng dâng lên từng đợt hàn ý.

56. Chương 56

Hi vọng bao nhiêu thì thất vọng nhiều bấy nhiêu.

Có một kết quả kinh người như thế, đừng nói là Thời Khanh hay Tề Luật, mà cho dù là dân chúng bên ngoài, ai cũng đều nhón gót hóng tin.

Không nghĩ đến, kết quả giai đoạn hai giai đoạn ba lại không công bố ra ngoài.

Tình huống này quả thật là lần đầu tiên xảy ra.

Mặc kệ cấp bậc không gian là gì, tất cả đều do kiểm tra nghiêm ngặt mà thành, sau đó thì công bố ra bên ngoài. Không gian càng ưu tú thì sẽ càng không lưu lại. Ở thế giới này, không gian cao cấp chính là đại diện cho thân thể, địa vị, là quang vinh đang vọng, tùy theo sau đó là vô số quyền lực và tiền bạc. Căn bản không ai nghĩ sẽ giấu diếm.

Thời Khanh và Tề Luật ngồi trong phòng quan sát, trước mặt là hình ảnh ngắn ngủi chỉ có 5s kia lặp đi lặp lại mãi.

Tề Luật không nói được một lời, còn Thời Khanh thì trong đầu thiên chuyển vạn lần, Hạ Nặc biết không ít kiến thức, cậu cố gắng đem ký ức có được moi ra hết, những gì đúc kết được chỉ hướng về một loại khả năng.

Không gian của Tề Tử Mặc là không gian vút đi.

Giống như không gian của Nhan Thất trong đó đều là lốc xoáy, không gian của Tề Tử Mặc khi đi vào chỉ toàn là nguyên tố hỗn loạn, là loại không gian mà bất luận vật thể sống gì cũng không tồn tại được. So sánh ra mà nói, trong không gian của Nhan Thất, máy móc còn đủ mạnh để tồn tại, còn có thể tiến hành thăm dò thực địa. Nhưng ở trong không gian của Tề Tử Mặc thì thật hung hãn, với kỹ thuật hiện nay mà bất luận máy móc gì đi vào đều chịu đựng không quá một phút đồng hồ. Tính với diện tích mười vạn bình mực, một phút đồng hồ quá ngắn, căn bản không thể nào phát hiện ra được vật gì. Điều này cũng làm cho nhóm kiểm tra viên chậm chạp không dám đưa ra quyết định gì về không gian của Tề Tử Mặc.

Tuy rằng thoạt nhìn là một không gian vút đi, nhưng nếu không có số liệu chứng thực, bọn họ có muốn kết luận cũng không được.

Nhưng nếu thực sự không có biện pháp kiểm tra, vậy cũng chỉ có thể xem là vút đi.

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, Thời Khanh lại bật người đứng dậy, cậu nhìn về phía kiểm tra viên, hỏi: “Hay là trước tiên cứ dừng lại thủ tục giám định? Chúng tôi sẽ cố gắng kiểm tra thiết bị có thể dò tìm không gian của cậu ấy!”

Cậu vừa nói xong, Tề Luật quay ngoắt sang nhìn chằm chằm cậu, rồi sau đó hần phụ họa theo lời của Thời Khanh.

Tề Luật có thân phận như thế nào, hơn nữa yêu cầu này cũng không tính là quá đáng, kiểm tra viên không phải người cứng nhắc, hướng hồ bọn họ cũng hy vọng trong khu vực của mình có thể xuất hiện một thiên tài không gian!

Nhưng cũng không thể kéo dài quá lâu, dù sao còn liên quan đến việc an bài lớp học, công việc báo cáo và đăng ký cũng rất lộn xộn và phức tạp, bởi vậy bọn họ đưa ra một thời hạn: “Thời hạn là bốn ngày, nếu bốn ngày sau các người cũng không có biện pháp, chúng tôi đành đưa ra kết quả giám định.”

Thời hạn bốn ngày thật quá gấp gáp, tuy nhiên hiện tại không còn lựa chọn nào khác, Thời Khanh gật đầu đồng ý.

Việc này không nên chậm trễ, thời điểm hai người rời đi, Tề Luật kéo Thời Khanh lại, hắn do dự một chút, cuối cùng nói: “Trước không cần nói cho Tiểu Mặc nghe.”

Tề Tử Mặc dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, chuyện đả kích tâm trí như vậy, hắn sợ y chịu không nổi.

Vốn nghĩ rằng Thời Khanh sẽ đồng ý đề nghị của hắn, nhưng không ngờ thiếu niên trước mắt lại nhìn về phía hắn, một mực từ chối: “Phải nói cho Tề Tử Mặc.”

Tề Luật có chút sửng sốt.

Thời Khanh tiếp tục nói: “Tất cả những gì biết được đều nói ra cho cậu ấy, cậu ấy có quyền biết. Bốn ngày này chúng ta sẽ cố gắng, thậm chí sau bốn ngày tôi cũng sẽ không bỏ cuộc, tôi không thể giấu diếm cậu ấy, nếu cuối cùng cậu ấy biết được điều đó từ miệng người khác, Tiểu Mặc sẽ càng thêm đau lòng.”

Những lời này khiến Tề Luật giật mình, hắn chợt phát hiện, hắn là cha, vậy mà hiểu biết về con mình lại không bằng một thiếu niên ở cùng con chưa đầy một tháng.

Hắn không phản bác lời Thời Khanh nói, chỉ yên lặng rời đi.

Thời Khanh biết Tề Luật có kiêng kỵ, nhưng cậu hiểu rất rõ Tần Mặc, cho nên không thể xem y như là một đứa trẻ bình thường.

Tần Mặc tín nhiệm cậu, cậu không thể phụ sự tín nhiệm này, nếu quả thật làm vậy, nhìn thì thấy đối với y có lợi, nhưng kết quả sau này thì không thể nào lường trước được.

Cậu không thể mạo hiểm, không thể tự tay đem Tần Mặc đẩy xuống vực sâu.

Thở dài một hơi, Thời Khanh theo sau Tề Luật rời đi.

Ra khỏi phòng, bọn họ cùng đến gặp Tề Tử Mặc.

Tề Tử Mặc vẻ mặt thản nhiên, trong mắt có một tia gì đó lóe ra, hơi ngẩng đầu nhìn về phía Thời Khanh.

Thời Khanh nhìn y, nói rằng: “Có một chút vấn đề nhỏ, về nhà trước rồi nói.”

Trong nháy mắt lưng Tề Tử Mặc cứng ngắc, Thời Khanh nhanh chóng nắm chặt tay y, mang theo y cùng rời đi.

Trở lại Tề trạch, ba người vào thư phòng của Tề Luật.

Tề Luật ngồi ở trên ghế sofa, từ đầu đến cuối không nói được một lời.

Thời Khanh ngồi bên cạnh Tề Tử Mặc, cậu không nhiều lời vô nghĩa, đi thẳng vào vấn đề, đem sự việc quan sát được đều nói cho y biết, thứ nhất là không gian rộng lớn tận mười vạn bình mực, thứ hai là nguyên tố bên trong va chạm rất mạnh, nếu như tình thế trước mắt...

Thanh âm Hạ Nặc không lớn, thuộc loại ôn nhu mượt mà, âm cuối có chút thanh cao. Nhưng giờ phút này Thời Khanh nói thực trịnh trọng, bớt vài phần uyển chuyển, lại thêm vài phần nghiêm nghị.

Nói xong toàn bộ, trên mặt Tề Tử Mặc vẫn không chút biểu tình như trước, duy chỉ có bàn tay nắm chặt tay Thời Khanh tự nhiên dùng sức rất nhiều.

Nửa ngày sau y mới thông thả mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng pha một tia khản trương: “Ta biết.”

Thời Khanh biết, trong lòng Tề Tử Mặc đang phát hoảng, sợ hãi. Nhưng để giữ tự trọng, y không thể cúi đầu, chỉ có thể đối mặt.

Một cổ chua xót dâng lên trong lòng, Thời Khanh chỉ cảm thấy trái tim bị bóp chặt, đau đớn. Cậu thực sự hy vọng Tề Tử Mặc có thể giống một đứa trẻ bình thường, khóc lớn một hồi, hoặc là oán giận phát tiết, sau đó thì đem tất cả cảm xúc dần xuống đáy lòng.

Y còn là một hài tử, bả vai còn mỏng manh yếu ớt, không thể đem tất cả mọi chuyện đều gánh nặng trên vai.

Nhưng Thời Khanh nói không nên lời. Nhìn Tề Tử Mặc chống cự, thân thể ngồi ngay ngắn thẳng tắp, một câu nói nhẹ nhàng kia khiến cậu thực sự nói không ra tiếng.

Lòng tự trọng đã ăn sâu vào xương tủy, bất luận là thương cảm hay thương hại đối với y đều là nhục nhã vô cùng.

Bốn ngày tiếp theo là một cuộc chiến đấu giành giật từng giây.

Tề Luật dù sao cũng từng trải qua rất nhiều chuyện, lại có tai mắt ở khắp nơi, hẳn phụ trách đi đây đi đó, không chỉ riêng xung quanh khu Lan Tân, mặt khác còn liên lạc thêm các đại khu khác, tìm kiếm thiết bị mạnh nhất trên toàn thế giới có thể tiến vào không gian của Tề Tử Mặc!

Mà nhiệm vụ của Thời Khanh là lật ra mấy ngàn năm lịch sử, tìm xem những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Dù sao không gian của Tề Tử Mặc có quy mô cực lớn, nếu như những năm trước có xảy ra tình huống như vậy, thì nhất định sẽ có ghi chép lại, rất khả năng là vì nhiều năm trôi qua, nên đã sớm không có người nào biết. Nhưng trong thư viện có lưu giữ nhiều giấy tờ sổ sách, nhất định có thể tìm ra tung tích.

Lúc này thân phận của Thời Khanh cũng bắt đầu phát huy tác dụng, cậu lựa chọn lưu giáo cho nên có thể tự do xuất nhập trường học. Cậu nhờ vào thầy Vương Dương mà lấy được được giấy thông hành trong thư viện của trường, cứ như vậy là có một lượng lớn tư liệu có thể tra.

Sách lưu trữ của thế giới này, còn lâu đời hơn cả ngôi trường từng sống mấy nghìn năm lịch sử!

Kết quả giám định không gian của Tề Tử Mặc chưa được công bố, cho nên y không thể tới trường học như mọi người, bởi vậy y không có biện pháp nào đi cùng Thời Khanh, mà Tề Luật ở bên kia cũng không giúp được.

Tuy vậy y cũng sẽ không nhàn rồi, tuy rằng máy móc hiện có đều không thể tiến vào không gian của y. Nhưng đó là không gian tùy thân của y, cho nên y có thể xa xa nhìn một chút.

Y không thể mạo hiểm đi vào, nhưng có thể quan sát từ xa tìm xem có đồ vật gì không, thử hiểu rõ một chút không gian của mình, đó cũng rất có ích.

Ba người phân công, cứ như vậy công việc lu bù lên.

Đối với Tề Thụy, gần đây cũng là những ngày cực khổ không thể tả.

Hắn bị định tội cố ý giết người, tuy rằng chưa thành, nhưng Tề Luật sắp xếp nhiều như vậy, hẳn vẫn phải chịu nhiều đau khổ.

Hắn tốt xấu cũng là một người có không gian tùy thân cấp 6, có đặc quyền nhất định. Mặc dù bị phạt phải ngồi trong ngục giam cũng không sợ, tốn chút tiền mua chuộc thì có thể đi ra.

Nhưng khiến cho hắn nổi điên chính là danh dự bị sụp đổ!

Bị gán một tội danh là kẻ giết người hung hăng điên cuồng ở trên đỉnh đầu, hẳn rất có khả năng bị Tề gia xoá tên.

Nếu rời khỏi Tề gia sẽ mất đi một phần tư mạch khoáng ma thạch, đến lúc đó, hẳn mới thật sự là hai bàn tay trắng!

Một tháng này, hắn dường như tiêu tốn hết gia tài để đưa cùng Tề Luật, nhưng áp lực dư luận thực sự là nghiêng về một bên, dường như muốn triệt để cho hắn tan tác.

Thành tích giám định không gian của Tề Tử Nguyên và Tề Tử Đan cũng không được như ý, bất quá hắn cũng không trông chờ nhiều lắm hai đứa trẻ này.

Điều khiến cho hắn không cam lòng chính là Tề Tử Đan mang về tin tức: Kết quả giám định không gian của Tề Tử Mặc, lại là một không gian rộng tới mười vạn bình mực!

Tề Luật đã là một thiên tài thì thôi, Tề Tử Mặc lại còn trò giỏi hơn thầy là cái quái nào, có còn muốn hắn sống yên ổn trong Tề gia không hả?

Hắn oán hận trong lòng, quả thực muốn hóa thành mãnh thú cắn xé hết tất cả!

Nếu không có Tề Luật, địa vị gia chủ Tề gia chính là của hắn! Nếu Tề Tử Mặc không âm mưu thủ đoạn như thế, hắn cũng sẽ không rơi vào cảnh thanh danh không còn.

Nếu là bị Tề gia trục xuất... Không! Hắn sao có thể rời khỏi Tề gia? Tề gia là của hắn! Là của Tề Thụy hắn! Chỉ có thể là của Tề Thụy hắn!

Mà lúc này, Tề Tử Huy vội vàng chạy vào, mang theo vẻ mặt kinh hãi. “Cha! Cha! Giám định không gian của Tề Tử Mặc bị trì hoãn!”

Tề Thụy ánh mắt đột nhiên sáng ngời: “Xảy ra chuyện gì?”

Tề Tử Huy thở hồng hộc: “Con vừa rồi mua chuộc được một vị kiểm tra viên, lấy được đoạn clip không gian của nó, hay lắm, người mau đến xem!”

Nói xong, Tề Tử Huy lấy ra đoạn clip ngắn ngủi 5s kia.

Tề Thụy xem xong, đầu tiên là nhíu mày, sau đó tia sáng rộng ra. “Máy móc chỉ có thể quay phim được năm giây? Không gian của Tề Tử Mặc là một cái không gian vút đi?”

Tề Tử Huy cũng cực kỳ hưng phấn: “Đúng vậy! Thưa cha!”

Tề Thụy nguyên bản đầy mắt u ám nhanh chóng thay bằng ánh sáng kinh người: “Thật sự là trời không bỏ rơi ta a!”

Nguyên bản là một tử lộ, không ngờ lại có sinh cơ, chuyện như vậy hỏi sao không làm cho người ta phát điên lên được.

Tề Tử Huy đợi cha mình bình tĩnh trở lại mới tiếp tục nói: “Cha, Tề Luật suốt đêm rời đi, tuy rằng hành động bí mật, nhưng theo con đoán, chắc là đi biệt khu, tìm kiếm những máy móc dò xét.”

Tề Thụy tỉnh táo lại, đầu óc cũng có thể truyền tải thông tin, khẳng định là không dễ dàng buông tha Tề Luật.

Tề Tử Huy nhíu mày nói thêm: “Tề Tử Mặc trước giờ vẫn luôn đi theo tiểu tử họ Hạ, mà cậu ta thì thực sự sốt ruột, sáng sớm đã chạy vào trường học, ở trong thư viện tìm tư liệu.”

“Cái tên Hạ Nặc kia?”

“Đúng vậy, nói đến cũng thật là kỳ quái, tính tình Tề Tử Mặc có phần lạnh nhạt, nhưng đối với Hạ Nặc thật đúng là trăm phần dụng tâm, nghe nói một tháng này hai người cùng ăn cùng ở, cứ như là một đôi trời sinh.”

Nghe đến đó, một suy nghĩ lớn mật hình thành trong đầu Tề Thụy.

Hắn đột nhiên cười cười: “Đất trời luân phiên thay đổi, xem ra chúng ta có cơ hội trở người rồi!”

57. Chương 57

Thân thể Tề Luật thật sự không tốt, đây là bệnh từ trong bụng mẹ sinh ra, lúc Tề lão thái thái mang thai hắn, cả ngày đều nơm nớp lo sợ, cái ăn cái mặc đều cẩn thận kỹ lưỡng, trong lòng luôn đề phòng mấy huynh

đệ tử muội nhà họ Tề kia.

Bởi vậy tuy rằng dùng hết sức lực mà sinh ra Tề Luật, nhưng không chỉ thân thể của bà bị xuống dốc, mà Tề Luật từ nhỏ cũng có chút ốm yếu.

Bất quá tốt xấu gì thì Tề lão gia tử cũng không bị úng não, con trai nhỏ ra đời, ông tuy kiêng kỵ Tề Thụy, nhưng vẫn luôn che chở hai mẹ con, coi như cũng chu toàn, tiêu phí số lượng lớn tiền tài, thân thể xấu cũng nuôi dưỡng tốt lên một chút.

Chờ đến khi Tề Luật năm sáu tuổi, thì so với đứa nhỏ bình thường khác không có gì bất đồng.

Nhưng thẳng đến năm mười một tuổi, giám định ra là không gian tư chất cấp 8 hi hữu, sinh hoạt của hắn mới lần thứ hai nghiêng trời lệch đất.

Bắt đầu từ ngày nhập học, tự do của hắn biến mất. Nhưng hắn không oán hận chút nào, trên vai gánh vác kỳ vọng của mẫu thân, không thể lơ lỏng chút nào, bởi vậy mọi thứ đều phải tốt nhất, mọi chuyện đều phải hạng nhất, cứ như vậy liệu mạng suốt mười năm, thân thể từ từ chịu đựng không được nữa.

Sau khi tốt nghiệp, càng ngày càng chuyển biến xấu hơn, kế thừa nhà họ Tề, trọng trách quá nặng đè chặt hắn. Khi đó hắn cũng cưới vợ, vợ còn mang thai, hai người mặc dù ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng tình cảm rất sâu đậm.

Vì mẹ, vì vợ, càng vì đứa con chưa ra đời, hắn chỉ có thể tiếp tục cố gắng.

Người có không gian tùy thân cao cấp, có được năng lực rất lớn, có quyền thế cùng tài phú ngập trời, nhưng trả giá cũng to lớn gấp mười, gấp trăm, thậm chí gấp ngàn lần.

Tề phu nhân khi còn sống, vẫn luôn đốc lòng chiếu cố Tề Luật, hắn cho dù có chút mệt có chút khổ, nhưng còn biết bảo dưỡng cùng rèn luyện thân thể.

Ai biết được Tề phu nhân mệnh mỏng, sớm qua đời. Người vợ đầu ắp tay gối mắt đi, đối với Tề Luật là đả kích rất lớn, nếu không phải còn đứa con nhỏ và mẹ già cần tới hắn, hắn đã theo nàng cùng đi sang thế giới bên kia.

Nhân sinh đối với hắn mà nói, chiếm đa số là sự chán nản.

Nhưng hắn lại không thể buông xuôi trách nhiệm, huống chi còn có Tề Thụy ở sau lưng như hổ rình mồi, hắn muốn bảo vệ đứa con duy nhất của mình và ái thiếp, nhất định phải nuôi dưỡng con khỏe mạnh và trưởng thành.

Mười một năm này, hắn đã vắt kiệt sinh mệnh của mình.

Lao động vất vả cùng áp lực quá lớn, khiến cho tình trạng thân thể của hắn từ từ chuyển biến xấu.

Bệnh này không rõ nguyên nhân, giống như là tuổi càng lớn, thì nó sẽ càng không ngừng biến chất, cứ tiếp tục như vậy, trước sau gì cũng gục ngã.

Tư chất không gian của Tề Tử Mặc, đối hắn là đả kích rất lớn. Nhưng hắn không thể ngã xuống, nhất quyết không thể, nhất định phải làm cho không gian của Tề Tử Mặc xuất hiện chuyển cơ, nhất định phải làm cho con hắn sống cuộc sống tốt đẹp, nếu không hắn không cách nào nhìn mặt người vợ đã mất.

Thân thể đã suy sụp hết cỡ rồi, vậy mà còn thay phiên đi từ ô tô sang máy bay, các loại phương tiện chuyên chở khác nhau, hơn nữa đi trên đường vòng vèo, muốn đi xung quanh kiếm người giúp đỡ. Bôn ba phen này, chẳng khác gì còng rơm đè chết lạc đà. Còn chưa chờ được tin tức tốt, hắn đã ngã xuống hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Quản gia hầu hạ hắn mấy chục năm, thời điểm mấu chốt như vậy, tất nhiên không dám đem tin tức tiết lộ ra ngoài. Nhưng việc này là chuyện đột ngột, người xung quanh nhìn thấy không ít, có một số người mới có lòng tham, thì dễ dàng bị lọt ra.

Ít nhất cái tên Tề Thụy vẫn luôn gắt gao dò xét Tề Luật, là người biết tin này sớm nhất.

Cái chuyện tốt như vậy rơi trúng đầu, Tề Thụy thiếu chút nữa là vỗ tay ăn mừng!

Thật sự không nghĩ được, chuyện tốt lại thành đôi mà tới!

Nếu Tề Luật cứ như vậy chết đi, còn không gian của Tề Tử Mặc là một phế vật vậy thì Tề gia, chẳng phải là vật trong tay hăn sao?

Chỉ tiếc, phế vật Tề Luật kia xung quanh có rất nhiều tâm phúc, cho tới bây giờ vẫn còn đang tích cực chữa trị.

Bất quá không sao hết, Tề Luật hôn mê, thì đồng nghĩa với việc trong bốn ngày tới không cách nào tìm được thiết bị dò xét không gian của Tề Tử Mặc, đồng thời Tề Luật bất tỉnh nhân sự, sẽ không có người đến tìm Tề Thụy gây phiền toái.

Tề Thụy bây giờ muốn làm gì, chẳng ai ngăn cản nữa!

Hắn quay đầu sang hỏi Tề Tử Huy: “Tiểu tử Hạ Nặc kia còn đang ở trong trường học?”

Tề Tử Huy đáp: “Đúng vậy, đã qua hai ngày hai đêm rồi, cũng chưa có đi ra.”

Tề Thụy nhú chặt mày, Hạ Nặc ở trong trường học, hăn vô luận có tài phú như thế nào cũng không chạm vào được cậu ta...

Bất quá có rất nhiều biện pháp đem cậu ta dẫn ra, hăn nhìn tư liệu trên tay, chỉ cần đem tin tức Tề Luật ngất xỉu loan ra bên ngoài, tin chắc Tề Tử Mặc sẽ phải chịu đả kích không nhỏ, đến lúc đó Hạ Nặc khẳng định sẽ biết, hăn dám chắc tiểu tử kia không thể nào tiếp tục trốn ở trong trường.

Buổi chiều, Tề Thụy đã thành công đem việc này phóng ra ngoài, Tề Luật hôn mê đúng là tạo nên sóng to gió lớn, toàn bộ khu Lan Tân đều chấn động. Ý nghĩa của một người có không gian tùy thân cấp 8, tầm quan trọng có thể sánh bằng nhà lãnh đạo của cả nước.

Đây là đại biểu cho thực tế, liên quan đến ích lợi của mỗi cá nhân, không cần bàn đến việc nhân cách Tề Luật rất tốt, cho dù Tề Luật là một kẻ chuyên làm điều xằng bậy, bọn họ cũng sẽ nhắm nhin hết.

Nếu hăn ngã quy, thì lương thực của quý tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Cho nên, nếu việc này chỉ lộ ra một chút tiếng gió, cũng sẽ làm cho toàn dân hỗn loạn.

Rất nhiều người đứng ở ngoài cửa Tề gia, hy vọng có thể nhận được tin tức chính xác nhất, mặc dù cửa lớn đóng chặt, nhưng vẫn vô cùng hỗn loạn, Tề Tử Mặc muốn không biết cũng khó.

Y rất ít khi liên lạc với Tề Luật, nhưng y có số điện thoại riêng của Tề Luật, dãy số này chỉ có y và bà nội biết, Tề Luật cũng sẽ không bao giờ tắt máy, chỉ cần gọi qua, khẳng định sẽ tiếp nhận.

Sau khi âm thanh tút tút tút vang một hồi, thì là âm thanh lạnh lẽo bảo để lại lời nhắn.

Tề Tử Mặc tắt điện thoại, kinh ngạc nhìn về phía cửa sổ, y biết, Tề Luật khẳng định đã xảy ra chuyện.

So với bên ngoài mưa máu gió tanh, Thời Khanh bên này cũng đang gặp tới đầu óc choáng váng.

Hai ngày hai đêm, cậu cơ hồ không hề ngủ, hận bản thân không thể cầm rế trong thư viện này. Ở đây lưu trữ vô cùng phong phú, sách cổ hàng ngàn năm trước đều có bản sao chép lại. Phong phú đồng việc với nghĩa lượng kiến thức cần tra cũng rất lớn, cậu chỉ có một mình, lật xem hết cũng không biết đến bao giờ.

Cho dù mục tiêu của cậu có sẵn, nhưng muốn từ trong biển tri thức mờ mịt này tìm ra thứ cần tìm, cũng thật sự là khó khăn cực điểm.

Bất quá cậu sẽ không bỏ cuộc, cũng không có khả năng buông tay, nếu chỉ cần chút vất vả này, có thể thay đổi được cuộc sống của Tề Tử Mặc, cậu sẽ chẳng cảm thấy mệt mỏi là gì.

Sách cổ nói về những không gian vút đi rất nhiều, cũng có không ít trường hợp giống như Tề Tử Mặc, không có cách nào tiến hành dò xét. Bọn họ cũng tìm đủ mọi cách để thay đổi không gian của mình, nhưng cuối cùng cho đến khi chết, cũng không tìm ra được nửa điểm biện pháp.

Ở thế giới này, mỗi năm đều có những đứa nhỏ giống như Nhan Thất xuất hiện.

Bởi vì không gian là vút đi, không có chút tác dụng nào. Bọn họ thậm chí không được đến trường đi học, chỉ có thể lưu lạc bên ngoài, tự sinh tự diệt.

Vận khí tốt một chút, sẽ làm một ít công việc này nọ, nhưng trong xã hội lại có thành kiến, cho là không gian của bọn họ vô dụng, vì thế đi đến đâu cũng bị xem thường và đối đãi không bình đẳng.

Thậm chí sẽ bị gán cho cái danh hiệu tràn đầy sỉ nhục là ‘Sâu mọt của xã hội’.

Bọn họ là những đứa trẻ bị thượng đế lãng quên, là đứa trẻ không nên được sinh ra trên cõi đời này.

Thời Khanh nhìn càng nhiều, trong lòng càng khó chịu, cái loại ý trời này, cho dù cố gắng như thế nào cũng không thể thay đổi vận mệnh, thật sự là muốn bóp chết người ta.

Cậu lúc này lật ra một quyển sách, là sách cổ của trăm năm trước, tác giả cũng không tra ra được là ai, nhưng xem trong nội dung, vị này cũng là một người có không gian tùy thân vút đi

Người ấy thống kê ra toàn bộ chủng loại của các không gian vút đi, ghi lại tư liệu rất lớn, phân loại, chia nhánh, có ý muốn tìm kiếm cho không gian vô dụng kia một lối thoát khả thi.

Nhưng thẳng đến khi người ấy qua đời, cũng không có kết quả gì.

Bất quá, Thời Khanh lại chú ý tới một đoạn chữ cuối cùng mà người ấy để lại.

“Chúng ta không giống người thường, chúng ta bị xã hội bài xích, nhưng chúng ta từ thời điểm được sinh ra, đã rất kiên cường, không chịu khuất phục, là một chiến sĩ đấu tranh cùng vận mệnh!”

“Trận chiến đấu này nhất định sẽ thắng lợi, con dân bị vút bỏ sẽ có được sức mạnh vô cùng đáng sợ!”

Ngắn ngủn chỉ có hai câu, nhưng lại giống như xối nước lạnh lên đầu Thời Khanh.

Cậu kinh ngạc ngồi thẳng dậy, rồi sau đó mãnh liệt nhảy dựng lên! Trời ạ! Cậu đã phát hiện ! Nguyên lai thì ra là như vậy!

Kích động, cùng hưng phấn, Thời Khanh ôm lấy quyển sách, vội vàng chạy ra khỏi thư viện, hướng về cửa lớn của trường học mà chạy điên cuồng.

Không tiến vào được không gian, bởi vì không gian của bọn họ, bản chất của nó không phải để cho con người đi vào!

Bọn họ là chiến sĩ, là chiến sĩ chân chính!

Thời Khanh chỉ muốn nhanh chóng trở lại Tề trạch, đem việc này nói cho Tề Tử Mặc, cho y biết, y rất là đặc biệt, là độc nhất vô nhị, so bất luận người nào cũng cường đại hơn, tồn tại của y là thập phần trọng yếu.

Bọn họ không bị vút bỏ, mà chân chính gọi là chiếu cố!

Thời Khanh trong đầu hỗn loạn, cảm xúc cũng vô cùng kích động, một đường vọt tới cửa trường học, không cần gọi ai tới đón cả, nhìn thấy một chiếc xe taxi cứ thế vội vàng nhảy lên đi.

Báo địa điểm, cậu mới hơi hơi tỉnh táo lại, nhưng ngay sau đó một mùi hương thơm ngọt quá lạ đánh úp lại, cậu lập tức ý thức được có gì đó không thích hợp, nhanh nhẹn ngừng thở, tuy nhiên vẫn chặm một bước!

Cảm giác mê muội như sóng tràn đánh úp lại, Thời Khanh nháy mắt mất đi ý thức.

‘Cốc cốc cốc...’ sau ba tiếng gõ cửa, là tiếng của Nhan Thất vang lên: “Thiếu gia, có điện thoại của ngài.”

Tề Tử Mặc dứt khoát đứng lên, nhanh nhẹn đi ra, tiến vào phòng khách.

Gọi điện thoại tới vào lúc này, chắc là Thời Khanh?

Bắt điện thoại lên, bên trong phát ra âm thanh quen thuộc, nhưng làm người ta cảm thấy ghê tởm: “Cháu trai ngoan, là ta.”

Tề Tử Mặc nắm chặt điện thoại, không hề lên tiếng.

“Mở video trò chuyện một chút đi, ta đây có thứ tốt này muốn cho cháu xem nha.”

Tựa hồ đoán biết hẳn sẽ tắt điện thoại, thanh âm của Tề Thụy bên kia cũng thập phần oán độc: “Không muốn xem? Vậy ta sẽ đem bảo bối Hạ Nặc của người ném xuống biển vậy.”

Cái tên này, làm cho Tề Tử Mặc hết hoảng thần trí, y nhanh chóng chuyển sang video trò chuyện, màn hình điện thoại chuyển đổi, xuất hiện khung cảnh bên kia.

Là một căn phòng rách nát, vách tường cũ đến hóa thành màu đen, sàn nhà dơ bẩn, có một thiếu niên mặc áo màu kem nằm ngã ở góc tường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, rất rõ ràng là không có ý thức.

Tề Tử Mặc chỉ nhìn thoáng qua, thì cảm giác trái tim bị sức mạnh vô cùng lớn bóp nghẹn, đau đớn dâng tràn, những cảm xúc áp lực đã dồn nén giống như bức phá xiềng xích mà phóng thoát ra ngoài, lửa nóng hừng hực bốc cháy, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ ý thức của y.

Thanh âm khàn khàn không hề giống với tiếng một đứa nhỏ vang lên: “Người muốn như thế nào?”

Tề Thụy ha ha cười vang vài tiếng, sau đó nói rằng: “Trong điện thoại nói không tiện, tới tìm ta đi, chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng.”

“Chỗ nào.”

Tề Thụy nói địa điểm, rồi sau đó lại có thêm ý nói: “Đừng có mà bày ra mưu kế gì, nếu không người sẽ không bao giờ được nhìn thấy cậu ta nữa.”

Tề Tử Mặc ánh mắt trừng lớn nhìn chằm chằm màn hình, trong lồng ngực điên cuồng chấn động như là có một con dã thú gào thét, y nắm chặt tay, đè nén thanh âm: “Ta sẽ một mình qua đó.”

“Không nên để cho ta chờ lâu.”

Tề Tử Mặc tắt điện thoại, đứng dậy, thân thể thiếu niên khe khẽ run rẩy, cảm xúc không tài nào đếm được đang bủa vây lấy y, làm y phần nộ hất tung bàn trà, rầm một tiếng, thủy tinh dày cứng bỗng chốc hóa thành bột phấn.

Thời Khanh mơ màng tỉnh táo lại, chẳng biết mình đang ở đâu.

Ban đầu còn nghi hoặc là ai bắt trói cậu, nhưng sau đó liền hiểu được.

Là Tề Thụy!

Tay chân cậu đều bị trói chặt, trên người cũng quấn rất nhiều dây thừng, trên miệng còn nhét một chiếc khăn dày, cậu không chỉ không thể động đậy, mà còn không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

[chỉ tại cái khăn :(]

Nơi này là một phân xưởng cũ đã bị bỏ hoang, âm u ẩm ướt lại thập phần bí mật.

Tề Thụy lần này thông minh, không dám coi khinh Tề Tử Mặc, hẳn dẫn theo một tiểu đội lính đánh thuê, còn trang bị thêm súng lục, cho dù Tề Tử Mặc có bản lĩnh bằng trời, cũng chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời.

Trong đầu Thời Khanh nhanh chóng thiên chuyển, cậu đang tính toán bằng cách nào có thể tự cứu, dây thừng trên người thực chặt, hơn nữa buộc rất có kỹ xảo, khiến cho cậu sử dụng một chút khí lực cũng không được. Vì phòng cậu chạy trốn, chân cũng bị trói như cái giò heo, bởi vậy thần hành thiên lý không cách nào phát huy được.

Cậu đang lo lắng làm sao để cởi ra đám dây trói này, thì nghe được tiếng bước chân truyền đến.

Từng bước một, vang lên trong phân xưởng bị bỏ hoang này, giống như là nhịp trống đập vào màng tai, vô cùng rõ ràng nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy khẩn trương.

Thời Khanh hết hoảng quay đầu nhìn, quả thực trông thấy một bóng dáng nhỏ bé kia.

Một mình một người, sống lưng thẳng tắp, bước chân dù rộng, nhưng thập phần ổn định, cho dù là bước vào đầm rỗng hang hổ, cũng không chút nào sợ hãi.

Y hơi hơi nường mày, một đôi mắt đen tràn giống như bóng đêm tội ác, không hề có một tia sáng.

“Ta đã đến .”

58. Chương 58

Trên mặt Tề Thụy treo lên nụ cười đầy đắc ý, hần nhìn đứa nhỏ trước mặt, đáy mắt tràn đầy nham hiểm và hung ác.

Người không phải rất kiêu ngạo sao? Người không phải rất thông minh sao? Có ích gì chứ? Cũng chỉ là một phế vật!

Tề Thụy cười càng ngông cuồng, miệng lại phun ra toàn những lời khó nghe, châm chọc Tề Tử Mặc có không gian vứt đi, còn vui sướng khi người gặp họa, cười nhạo thân thể Tề Luật yếu đuối mỏng manh.

Thời Khanh ở một góc, nghe được hết thấy, trong lòng chỉ cảm thấy ghê tởm tới cực điểm, đây còn gọi là anh em ruột hay sao? Có chỗ nào là tình nghĩa máu mủ đâu chứ? Cho dù là một người xa lạ, cũng sẽ không đối đãi như thế với một đứa trẻ chỉ mới mười một tuổi!

Tề Thụy, đã bị tâm thần loạn trí rồi!

So với phần nộ của Thời Khanh, Tề Tử Mặc lại bình tĩnh, giống như cái gì cũng không hề nghe thấy, trong đôi mắt đen kia chỉ gắt gao khóa chặt hình ảnh của Thời Khanh, những thứ khác thì không có chút nào để ý tới.

Đã kích không được Tề Tử Mặc, tâm tình Tề Thụy vô cùng khó chịu, bất quá cũng không sao, trò hay vừa mới bắt đầu thôi.

Hắn giơ một tay ra nắm lấy tóc Thời Khanh, tay kia thì cầm súng chĩa thẳng vào thái dương của cậu, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nói: “Muốn cứu cậu ta? Vậy ngoan ngoãn nghe lời đi.”

Tầm mắt Tề Tử Mặc không hề xê dịch chút nào, chỉ trầm tĩnh hỏi: “Người muốn cái gì?”

Tề Thụy nói: “Muốn cái gì? Biết rõ còn hỏi! Ta muốn người văn hồi lại thanh danh cho ta, ta muốn chính miệng người thừa nhận tất cả là do người làm, ta muốn người đem bộ dạng như kẻ điên này công bố ra ngoài!” Cuối cùng, hắn lại cấp bách cười cười, khó nhịn hưng phấn nói, “Ta muốn người từ bỏ quyền kế thừa Tề gia!”

Trong lòng của hắn toàn là những niềm vui sướng va chạm vào nhau, Tề Thụy cứ như là cả đời bị áp cuối cùng cũng ngẩng được mặt, hưng phấn, hả hê cứ liên tiếp nhảy vào đầu, làm hắn càng lúc càng thêm đắc ý vênh váo.

“Ha ha! Kỳ thật người cũng tính buông tay rồi phải không, không gian của người là phế vật, ngay cả tư cách nhập học cũng không có, làm sao mà có thể kế thừa Tề gia? Đừng si tâm vọng tưởng nữa...”

“Được, ta đáp ứng người.”

Nhanh chóng nhận được lời đáp ứng như vậy, Tề Thụy bỗng chốc sửng sốt, nhưng sau đó lại hưng phấn, sớm biết Tề Tử Mặc yêu thương tên họ Hạ này như vậy, hắn đã sớm dùng tới chiêu này!

Bất quá hắn cũng không dám tiếp tục coi thường Tề Tử Mặc, nói ngoài miệng thì tính là gì? Hành động thực tế mới đáng tin.

Hắn cuối cùng thu lại ý cười trên mặt, ra dấu cho người bên cạnh lấy máy quay phim đã chuẩn bị trước ra, hướng về phía Tề Tử Mặc.

Thân thể Thời Khanh không thể động đậy, miệng không nói được, nhưng hai mắt thì vẫn có thể nhìn thấy

Nhìn tới máy quay phim kia, cậu cuối cùng cũng hiểu được Tề Thụy đang muốn làm cái gì... Thời Khanh chỉ cảm thấy lồng ngực bốc lên lửa giận hừng hực, cậu chưa từng hận bất kỳ ai như vậy! Hận thấu tâm can!

Vì lý do gì phải khi dễ một đứa nhỏ như thế? Tại sao phải đối xử với y đến độ này? Y chỉ mới mười một tuổi, không có làm chuyện giết người phóng hỏa, vì sao lại hủy đi cuộc sống của y?

Cậu thật sự không thể nhẫn nữa, rất muốn hét to lên, dựa vào năng lực của Tề Tử Mặc, y có thể chạy trốn một mình, không cần quan tâm tới kẻ điên này, cũng không cần lo cho cậu, cậu sẽ không chết, cậu là một hệ thống, cậu vô luận như thế nào cũng sẽ không chết được !

Nhưng tất cả những lời này đến bên miệng lại thành ưm ưm ưm, căn bản nói không nên lời!

Đúng rồi! Có gợi ý của hệ thống!

Thời Khanh lập tức phát qua cho Tề Tử Mặc một cái tin nhắn, bảo y nhanh chóng rời khỏi chỗ này, không cần lo cho cậu.

Nhưng ngắn ngủi chỉ có vài giây sau, Tề Tử Mặc hồi âm lại : “Ta sẽ không tách khỏi người”.

Thời Khanh gấp gấp hỏi thúc: “Tôi không có việc gì, tôi là hệ thống, tôi không thể nào chết được, chỉ cần cậu đi rồi, tôi sẽ có cách rời khỏi đây ngay!”

“...” Tề Tử Mặc: “Mẹ, thời điểm mẹ rời đi cũng nói như vậy, thực xin lỗi, con không muốn tiếp tục bị lừa”.

Thời Khanh nhìn những dòng này, á khẩu không biết nói làm sao, chỉ cảm thấy chua xót cùng ảo não dâng tràn trong lồng ngực.

Mà lúc này, Tề Tử Mặc đã đi tới trước máy quay, dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói ra: “Là ta đã thương Tề Tử Huy và Tề Tử Duệ, là ta tự mình cầm tay Tề Thụy cắt bị thương mình, là ta vu hãm Tề Thụy, tất cả mọi chuyện đều là do ta làm, Tề Thụy là oan uổng.”

Như mong muốn của Tề Thụy đem tất cả sự thật nói ra, nhưng Tề Thụy không cảm thấy hài lòng, hần hừ lạnh một tiếng: “Người nói như vậy, người khác cũng không tin tưởng cho lắm, không chừng còn hoài nghi ta uy hiếp người, như vậy đi, người trình diễn một chút ‘năng lực’ của người, để đại gia đây nhìn một cái, xác nhận người không phải là một đứa trẻ bình thường, người...” Hần tăng thêm giọng điệu, ác độc nói, “Là một quái vật!”

Rồi sau đó, hần sai người khiêng tới một khối nham thạch thật lớn và một cây thiết to dài, hần hất đầu nói: “Đến đây đi, để mọi người xem rõ lực lượng của người.”

Tề Tử Mặc đi đến trước nham thạch, vươn ra bàn tay nhỏ gầy, dùng sức vỗ xuống, ầm vang một tiếng, nham thạch bị chấn nát thành bụi, rồi sau đó y lại đi tới bên cạnh cây thiết, tay còn lại dùng sức chặt ngang, thiết bản cong thành bộ dáng quỷ dị. Đồng thời bàn tay của y cũng nhanh chóng phồng lên sưng đỏ.

Tề Thụy nhìn mà kinh hãi, Thời Khanh thì lại rất đau lòng, cậu quả thực hối hận muốn điên rồi, nếu cậu có năng lực cường đại một chút, nếu cậu biết cẩn thận một chút, Tề Tử Mặc cũng sẽ không lâm vào hoàn cảnh này, buông xuống tôn nghiêm, để cho người ta vũ nhục, không có chút đánh trả nào...

Đau lòng tột đỉnh, không có ai hiểu rõ hơn cậu, tôn nghiêm đối với y mà nói quan trọng biết nhường nào, so với sinh mệnh, so với hết thảy đều là tồn tại trọng yếu nhất! Mà giờ phút này, y lại buông bỏ nó!

Thời Khanh có thể tưởng tượng được, suy nghĩ của Tề Tử Mặc bây giờ là gì, cho dù trên mặt không có biểu hiện ra, nhưng nội tâm chắc đã rơi xuống đáy cốc? Cậu không ngừng tự nói với bản thân, không thể nào đem Tần Mặc đẩy hướng vực sâu, tuy nhiên cậu lúc này lại chỉ có thể trừng mắt mà nhìn y rơi xuống, bất lực không làm gì được!

Từ đầu đến cuối, Tề Tử Mặc đều nhìn chằm chằm Thời Khanh, ngay cả nháy mắt cũng không hề có. Cảm xúc trong thân thể cuộn cuộn dâng trào, nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng dáng kia thì mọi thứ đều được dẫn xuống. Chỉ có người ấy, là tuyệt đối không thể buông tay, đây là người duy nhất cứu chuộc y, đây là người duy nhất thuộc về y, cho dù buông tha hết thảy, cho dù hủy diệt hết tất cả, cũng tuyệt đối không thể mất đi người ấy.

Những suy nghĩ này khắc sâu vào trong xương cốt, dung nhập vào trong máu, hoàn toàn khống chế toàn bộ tinh thần của y, người ấy là của y, chỉ có thể là của y, ai cũng không thể cướp đi, những ai có ý đồ thương tổn đến vật sở hữu của y, đều đáng chết!

Đúng vậy! Đều đáng chết! Những người này vì cái gì không mà chết đi?

Trong con người, màu đen càng ngày càng đậm dần, cuối cùng ánh sáng le lói cũng đã bị dập tắt... Chỉ cần bọn họ chết hết, sẽ không còn ai có thể gây trở ngại cho y, chỉ cần bọn họ biến mất hết, sẽ không còn ai cướp người ấy nữa.

Chỉ cần thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ, người ấy sẽ vĩnh viễn lưu lại bên người của y.

Tốt đẹp cỡ nào a! Một thế giới yên tĩnh, một thế giới chỉ có Thời Khanh!

Một thế giới hoàn toàn thuộc về y!

Y nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên, lộ ra nụ cười nhợt nhạt, cảm xúc này biểu hiện trên khuôn mặt non trẻ, lại bất giác có một mỹ cảm quý dị.

Tề Thụy đang đắc ý thu hồi máy quay, quay đầu nhìn sang Tề Tử Mặc, hẩn kinh hoảng giật mình, trong lòng cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm... Rõ ràng là hẩn chiếm thượng phong, vì lý do gì lại có cảm giác lạnh lẽo cả người?

Không... Không có việc gì cả! Cho dù quái vật này cường hãn cỡ nào, nhưng hẩn mang theo hơn hai mươi người, lại có thêm vũ khí hỗ trợ, y không thể làm gì được!

Tề Tử Mặc lẳng lặng nhìn hẩn: “Ta có thể mang hẩn đi không?”

Nghe y nói như thế, Tề Thụy phục hồi lại tinh thần, sợ hãi khó hiểu vừa rồi cũng từ từ lui tán, đúng vậy, hẩn có vương bài mà! Việc gì phải sợ chứ?

Đối mặt với vấn đề của Tề Tử Mặc, Tề Thụy đem những lời mà hẩn đã dẫn xuống đáy lòng nói ra, mang theo khoái cảm trả thù nồng đậm: “Cháu trai ngoan, người quá ngây thơ rồi, sao lại đi tin lời người lớn nói? Dẫn hẩn đi? Không... Hẩn không đi được, nơi này chính là phần mộ của hẩn, đồng thời cũng là của người!”

Nói ra những lời này, Tề Thụy vui sướng cười vang, tất cả cảm xúc nghẹn khuất trong lòng đều tiêu thất, hẩn thành công! Hẩn vẫn hồi được thanh danh của bản thân, còn dọn sạch chướng ngại! Hẩn sẽ đương nhiên trở thành đương gia thừa kế của Tề gia! Hẩn rốt cục đoạt lại vị trí của mình!

Tề Tử Mặc muốn sống? Nằm mơ! Món hận lớn như vậy, hẩn làm sao có thể để cho y sống sót.

Tề Thụy đắc ý nhìn về phía Tề Tử Mặc, muốn nhìn xem thần tình hoảng sợ của quái vật này, cảm xúc tuyệt vọng, sợ hãi, hoảng hốt!

“Phải không?” Tề Tử Mặc khề ngắc đầu, con người đen lần đầu tiên nhìn sang hẩn, tươi cười nhợt nhạt lộ rõ trên mặt, như là thiên sứ dọa lạc trần gian.

“Nơi này là mộ phần...”

“... của các người!”

Tề Thụy hoảng sợ nhìn thiếu niên nháy mắt đã tới gần, cây súng trong tay không dám do dự mà bóp còi, viên đạn tinh chuẩn bắn về phía Tề Tử Mặc, nhưng một màn khiến người ta Mao cốt tung thiên xuất hiện!

Thiếu niên khề ngắc đầu, một màn ánh sáng màu lam đột nhiên bắn ra, chắn trước người của y, đem viên đạn kia cản lại! Sau khi màn ánh sáng lui đi, y lại tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Một màn quý dị như vậy, làm cho tất cả mọi người ở đây chấn kinh!

Cực độ sợ hãi cứ thế mà đánh úp lại, sau lưng Tề Thụy một mảnh lạnh lẽo, hẩn nhanh chóng ra lệnh: “Nổ súng, nhanh nổ súng! Giết quái vật này đi!”

Không biết bao nhiêu viên đạn phá không mà bắn ra, nhưng thiếu niên ở chính giữa lông tóc không hề thương tổn, màn ánh sáng màu lam kia như một bức tường bảo hộ cực dày, đem y vây kín không một khe hở.

Thời Khanh nhìn thấy màn này, liên tưởng đến phỏng đoán trước đó của mình, nhanh chóng hiểu được chuyện gì đang xảy ra!

Trời ạ Tề Tử Mặc tự mình lĩnh ngộ! Y phóng ra năng lượng cuồng bạo trong không gian!

Không... Không thể! Không thể như vậy!

Thời Khanh nhanh chóng phát tin nhắn qua cho Tề Tử Mặc: “Không nên dùng năng lực không gian, nó quá cường đại, cậu không thể khống chế nó được!”

Không có tin nhắn hồi âm cho cậu, Tề Tử Mặc há mồm, phát ra thanh âm khàn khàn lại vô cùng ma mị: “Không có việc gì, Thời Khanh, ta đến, ta sẽ bảo hộ ngươi, sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi, không ai có thể tách chúng ta ra, KHÔNG MỘT AI!!!”

Vừa dứt lời, y lần thứ hai nâng tay, ánh sáng màu đỏ trong tay y phóng ra, một đường mà bay thẳng về phía đầu của Tề Thụy, năng lượng siêu nhiên kia xuyên thấu qua đầu của hắn, dịch thể máu tanh nồng phun ra, Tề Thụy mở to mắt trừng trừng, vẻ mặt không thể tin.

Ngay sau đó, những tia sáng nhiều đến không đếm được, từ trong cơ thể Tề Tử Mặc phóng thích ra ngoài, xung quanh bốn phía bị bắn không sót nơi nào, khắp nơi chỉ toàn là màu đỏ tiên diễm.

Phân tử cũng bỏ hoang âm u ẩm ướt, trong phút chốc trở thành địa ngục chứa đầy xác người!

Nhưng mà, năng lượng phong cuồng bạo tấu kia không có đình chỉ, ngược lại giống như hồng thủy phá đê, mãnh liệt tràn ra, không thể nào đỡ nổi!

Lấy Tề Tử Mặc làm trung tâm, vòng năng lượng cực lớn giống như là hạt nhân nguyên tử nổ mạnh, cả bầu trời đêm nháy mắt sáng lóa như ban ngày, một tiếng nổ vang trời làm mặt đất rung chuyển!

Năng lượng hủy thiên diệt địa, bị nổi vô vọng cùng cực kích hoạt ra.

Ác ma ngủ say trong lòng tham và ti tiện đã tỉnh lại.

Hủy diệt hết, phá hỏng hết, dù sao đều là dơ bẩn, ghê tởm, vốn không nên tồn tại trên cõi đời này.

Tề Tử Mặc khom lưng xuống, ôm lấy thanh niên đã hôn mê, y ghé vào trên cổ của Thời Khanh, run rẩy ... khát vọng ... liếm một chút ... rồi sau đó khẽ khàng thì thầm: “Thời Khanh, chỉ còn chúng ta.”

59. Chương 59

Thời Khanh nói không nên lời, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt.

Phạm vi sóng xung cấp vừa rồi ghê gớm hơn nhiều so với trong tưởng tượng, mà thân thể Hạ Nặc dù sao cũng là con người, cho dù Tề Tử Mặc bảo vệ cậu thì cậu cũng sẽ bị thương nặng.

Cả người chỗ nào cũng là vết thương, toàn thân đau nhức khiến cậu nghiêng rãng nghiêng lợi, trong lòng Thời Khanh biết lần này thân thể không ổn rồi, nhưng cậu thực sự không nghĩ tới cái chết. Tề Tử Mặc vừa trải qua đả kích rất lớn, nếu cậu chết, cậu quả thực không dám tưởng tượng y sẽ biến thành bộ dạng như thế nào.

Mang theo sức mạnh kinh người như thế, lại thù hận toàn bộ thế giới, trong lòng không hề có bất kỳ một ánh sáng soi rọi nào, đây quả thực chính là bản chất của Tần Mặc khi trưởng thành.

Không, so với Tần Mặc còn nghiêm trọng hơn. Ít nhất trong thế giới của Tần Mặc, cậu vẫn còn sống, nhưng trong thế giới của Tề Tử Mặc thì cậu lại sắp chết.

Không được! Không được! Nhất định không thể chết được!

Thời Khanh liều mạng mở to mắt, cho dù linh hồn kêu rên đau đớn, nhưng vẫn cố ra sức chống cự. Dù vậy cũng ngăn không được tính mạng của thân thể này đang dần dần bị xói mòn.

Mà hiện tại, hệ thống – cậu đang dần dần thoát ly khỏi thân thể này. Cậu không nói ra được một âm một tiếng nào, chỉ có thể mở mắt nhìn trừng trừng, một lần nữa cảm nhận tư vị của tử vong, trong lòng ngập tràn hối hận.

Cuối cùng vẫn chống cự không nổi, rốt cuộc bị thân thể đuổi đi. Thời Khanh bay lên trên không, linh hồn nhẹ nhàng nhưng trong lòng lại bị vật nặng ép tới thở không nổi.

Cậu... Cuối cùng vẫn phải chết...

Trong trạng thái linh hồn, nhìn xuống dưới, thì nhìn thấy đứa trẻ non nớt ôm một cái xác to lớn hơn nhiều so với thân thể y, nhẹ nhàng âu yếm một cách cẩn thận, tựa như chim non cuối cùng cũng trở lại tổ, trong lòng vạn phần thỏa mãn.

Thời Khanh kinh ngạc nhìn, chỉ cảm thấy hình ảnh này giống như là một lưỡi dao sắc bén, đem trái tim của cậu cắt thành từng mảnh, đau đớn đến tột đỉnh.

Đây không phải là kết cục mà cậu mong muốn... Không phải như vậy...

Từ từ! Cậu chợt bừng tỉnh!

Không thể chấm dứt như vậy! Tồn bàn! Còn có tồn bàn!

Cậu từ lúc bắt đầu gặp được Tề Tử Mặc thì đã định vị thời gian, cậu có thể quay ngược thời gian, cậu có thể một lần nữa sống lại! Có thể thay đổi hết thảy sự việc này! Hạ Nặc sẽ không chết, Tề Tử Mặc cũng sẽ không biến thành như vậy, bọn họ sẽ có kết cục tốt đẹp! Bọn họ sẽ giúp đỡ lẫn nhau, sẽ bù đắp cho nhau, sẽ cùng chung sống trọn đời!

Thời Khanh trở về không gian của hệ thống, cảnh tượng trước mắt lại giống như chậu nước lạnh dội thẳng lên đầu cậu.

Cậu không vào được, không vào được không gian của Tần Mặc, cậu xuất hiện tại không gian của hệ thống, là nơi ban đầu cậu đến, một mảnh trắng xóa, ở giữa chỉ có duy nhất sổ tay hệ thống.

Đây là chuyện gì vậy? Không thể tiến vào không gian hệ thống của Tần Mặc thì không có cách nào quay ngược thời gian, thì sẽ không cứu vãn được cái gì cả!

Trong lòng Thời Khanh vô cùng khẩn trương, cậu thật tình không biết cách nào khác nữa, cậu nhanh chóng chạy đến trước sổ tay hệ thống, còn chưa kịp vươn tay, sổ tay đã tự động mở ra.

“Nhiệm vụ còn đang tiến hành, không có biện pháp đi vào không gian của kí chủ.”

Thời Khanh trong lòng lạnh lẽo, lúc này mới chợt nhớ tới, nhiệm vụ còn chưa chấm dứt! Tuy rằng cậu đã chết, nhưng Tần Mặc vẫn ở trong thế giới kia, chỉ cần kí chủ còn đó, như vậy nhiệm vụ vẫn tiếp tục tiến hành cho đến khi hoàn thành hoặc là thất bại.

Nhưng cho dù hoàn thành thì vẫn là thất bại, không thể nào quay ngược lại thời gian, cho nên kết cục đã định như vậy sao?

Hạ Nặc chết rồi, Tề Tử Mặc liền hóa điên, mọi thứ tới đó là chấm dứt?

Thời Khanh không có thân thể, nhưng vẫn có cảm giác lạnh đến thấu xương.

Hạ Nặc... Hạ Nặc không thể chết được a!

Vô số ký ức hiện lên trong đầu cậu, cha Hạ mẹ Hạ, còn có bạn tốt Hoàng Mao... Hạ Nặc có cuộc sống bình thường của chính mình, nhưng hiện tại, tất cả đều bị cậu làm hỏng.

Còn có Tần Mặc... Sao cậu có thể để y một mình ở lại thế giới kia được chứ?

Tần Mặc không có ký ức của mình, thậm chí y còn không biết mục đích của nhiệm vụ là cái gì, còn cậu bởi vì không có cách nào tiến vào không gian của kí chủ nên không thể đưa ra gợi ý của hệ thống.

Tần Mặc không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ, y căn bản sẽ không biết đến mục tiêu cần làm. Nếu cứ để Tề Tử Mặc chết đi như vậy, Tần Mặc cũng sẽ tự nhiên biến mất theo.

Suy nghĩ tiêu cực này khiến y luống cuống.

Chắc chắn... Chắc chắn còn có biện pháp khác!

Thời Khanh chợt hoàn hồn, nhìn về phía sổ tay hệ thống, cậu có thể tìm ra biện pháp, nhất định có thể!

Sổ tay dày như từ điển Khanh Hy, dưới bàn tay lật lật nhanh chóng của cậu, đã tìm được vài chỗ khả thi.

Bởi vì hệ thống có tính đặc biệt, cho nên nhân vật của cậu ở tại thế giới nhỏ kia tử vong, thì có thể lựa chọn chữa trị, nhưng cái giá phải trả là rất lớn. Đầu tiên phải nộp ba nghìn điểm, rồi sau đó lại cần rất nhiều thời gian.

Thời Khanh nhanh chóng xem xét, nếu như nộp ba nghìn điểm, để hoàn toàn có thể sống lại thì yêu cầu hai mươi năm...

Trong đầu choáng váng mắt hoa, Thời Khanh thiếu chút nữa chịu đựng không nổi mà ngất đi. Hai mươi năm, thời gian này quá lâu!

Tiếp tục nhìn xuống phía dưới, quả nhiên còn có biện pháp khác. Có hai cách rút ngắn thời gian chữa trị, một là tiếp tục nộp thêm một số lượng điểm rất lớn, hai là hệ thống nhập vào thân thể của nhân vật, ở trong đó mà tiến hành chữa trị.

Thời Khanh cắn răng một cái liền chọn cả hai cách.

Cậu dùng phần điểm thưởng còn lại rút ngắn thời gian đến còn mười năm, sau đó lại tiến vào trong thân thể của Hạ Nặc để tiến hành chữa trị, cứ như vậy đã rút ngắn thời gian còn năm năm.

Đây đã là đường cùng, thật sự không thể mặc cả thêm...

Thời gian năm năm, đến lúc đó Hạ Nặc có thể sống lại, cậu có thể gặp lại Tần Mặc một lần nữa!

Thời Khanh không suy nghĩ nhiều nữa, theo như phương pháp trong sổ tay hướng dẫn, trước tiên đem toàn bộ điểm nộp ra, sau đó nhập vào trong thân thể Hạ Nặc.

Chữa trị bên trong thân thể bất đồng với khi cậu xuyên đi vào, cậu không hề cảm giác được đau đớn của Hạ Nặc, đồng thời cũng không cách nào thông qua thân thể của Hạ Nặc linh hội được sự tình xung quanh, nhưng cũng may, có cậu ở trong thân thể Hạ Nặc, cho nên Hạ Nặc vẫn còn một chút sự sống, không hoàn toàn chết đi, nhưng cũng vô pháp tỉnh lại.

Thời Khanh không nhìn thấy Tần Mặc, cũng không thể cùng y nói chuyện. Trong không gian bịt kín, cậu chỉ có thể dồn toàn bộ tâm sức vào việc chữa trị thân thể.

Tề Thụy chết, Tề Luật chết, Tề Tử Mặc là một quái vật!

Y phóng ra năng lực không gian, tạo thành trận nổ thật lớn khiến cho một tòa thành bị hủy diệt hoàn toàn!

Chuyện động trời như vậy làm cho cả một vùng lớn đều bị chấn động.

Mọi người công khai lên án, đòi giết chết Tề Tử Mặc, diệt trừ quái vật này báo thù rửa hận cho người đã chết.

Chính phủ phái những đội quân cường hãn đến chinh phạt y, các đại gia tộc cũng sôi nổi tiếp tay, tất cả các khu đều oanh động, huy động toàn bộ lực lượng, chỉ để bắt một quái vật mới có mười một tuổi.

Nhưng hoàn toàn không được.

Cho dù là những thứ vũ khí mạnh nhất, quân đội dũng mãnh nhất, dốc hết toàn nhân lực cũng không thể đả thương y.

Sức mạnh của Tề Tử Mặc giống như là vô tận, công kích cùng phòng ngự của y đều ngang đến trời, quả thực không giống như là người ở thế giới này.

Đúng vậy... Trong một năm ngắn ngủi y đã không là người, toàn bộ thế giới liên hợp lại công kích y nhưng y vẫn đứng vững, hơn nữa còn nhanh chóng tổ kiến một đội quân thuộc về mình.

Toàn bộ những người có không gian tùy thân vút đi, đều trở thành những tinh quân cường hãn nhất.

Bọn họ bị bỏ rơi, bị toàn bộ xã hội vút bỏ, cuộc sống của bọn họ tràn ngập đen tối cùng bất công. Nhưng khi Tề Tử Mặc xuất hiện, y chỉ dẫn bọn họ, hướng dẫn bọn họ sử dụng sức mạnh của chính mình, làm bừng lên ánh sáng trong đêm đen vô tận, đưa bọn họ từ trong vũng bùn lầy lội kéo ra, đứng trên đám mây!

Không gian vút đi không hoàn toàn là vút đi.

Bọn họ có được lực lượng mạnh mẽ hơn so với bất kỳ ai, bọn họ có thể tùy ý phóng ra năng lượng này, khống chế loại năng lực này, đem những thứ gọi là ngạo mạn, vô lễ, tự cho là đúng đâm đạp dưới chân! Khiến cho những người đó, ném thử loại cảm giác dưới đáy của xã hội, nằm ở địa ngục vô vọng vĩnh viễn phải chịu đựng thống khổ!

Chiến tranh càn quét toàn bộ thế giới, người có không gian vút đi quật khởi, bọn họ là chiến sĩ cường hãn nhất, bọn họ đảo điên hết thảy mọi thứ, thành lập chính quyền của bản thân, bọn họ rốt cục nắm giữ lực lượng đấu tranh của vận mệnh!

Tề Tử Mặc chính là người duy nhất mà bọn họ tín ngưỡng, là thần của bọn họ.

Đây là một thế giới hỗn loạn, là thời kì đen tối nhất của lịch sử, là thời điểm bắt đầu của những bi kịch và ác mộng.

Tuổi mười sáu là độ tuổi đẹp nhất..

Khuôn mặt Tề Tử Mặc vẫn giữ nguyên nét mượt mà nhưng lui đi vài phần non nớt, ánh mắt cũng hoàn toàn trưởng thành, hẹp dài lại thêm phần lợi hại. Dung mạo của y vẫn hoàn mỹ tinh xảo, nhưng bởi vì tuổi tác mà bớt đi vài phần trẻ con, chỉ có điểm lệ cùng đa tình.

Y vẫn ở lại Tề trạch, vẫn là gian phòng trước kia, không có chút nào thay đổi. Mỗi ngày, khi trở về, y sẽ ôm Thời Khanh ngủ chung.

Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, từ khe hở của bức màn mà tiến vào trong phòng, giống như đang nghịch ngợm, nhảy nhót trên giường, dừng trên người thanh niên đang ngủ say giấc, làm da thịt cậu chiếu rọi ra vài tia huyết sắc ấm áp.

Tề Tử Mặc yên lặng nhìn rồi mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ xuống trán cậu, sau đó nói nhỏ: “Thời Khanh, rời giường.”

Người trên giường không đáp lại, nhưng Tề Tử Mặc một chút cũng không tức giận, y xoay người ôm cậu đứng lên, giúp cậu mặc quần áo tử tế, ánh mắt từ đầu đến cuối đều là dịu dàng cùng âu yếm làm say lòng người, giống như chiều theo người yêu đang làm nũng.

Mặc quần áo tử tế, Tề Tử Mặc ôm cậu đứng lên, rồi sau đó hai người cùng ngồi xuống bên cửa sổ. Y ôm lấy cậu, để cậu tựa vào trong lòng y, nhẹ nhàng nắm tay cậu, đồng thời nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thời Khanh, ngoài kia hoa nhỏ đã nở hết rồi.”

Người trong lòng không đáp lại.

Tề Tử Mặc cười cười, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói: “Nhưng hoa nhỏ dù đẹp cách mấy cũng không bằng người.”

Nói xong câu thổ lộ tình cảm này, Tề Tử Mặc trong lòng có chút ngứa ngáy, nhin không được lại hôn lên cằm cổ trắng nõn kia một cái, rồi sau đó thỏa mãn tiếp tục ôm cậu, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Tề Tử Mặc khẽ nhú mày nói: “Vào đi.”

Cửa phòng được mở ra, thanh niên có mái tóc ngắn đi tới. Năm năm trui rèn, nguyên bản thiếu niên có chút gầy nhỏ giờ đã cao lớn, bắp vai to và cứng cáp, qua nhiều năm chinh chiến cũng làm cho gã phát ra khí thế trầm ổn.

Nhan Thất cúi thấp đầu, thấp giọng hỏi báo tình hình chiến đấu ở tiền tuyến.

Tề Tử Mặc lên tiếng: “Đã biết.”

Nếu là bình thường, Nhan Thất sẽ lập tức rời đi, nhưng lúc này gã lại yên lặng đứng ở đằng kia.

Tề Tử Mặc nhíu mày, gương mặt nhìn gã: “Còn có việc?”

Nhan Thất vẫn đứng yên không nhúc nhích, cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Trong thời gian năm năm đã xảy ra rất nhiều chuyện, toàn bộ thế giới đều thay đổi, riêng chỉ có tình cảm của Tề Tử Mặc đối với Thời Khanh là không đổi thay, ngược lại càng thêm sâu nặng.

Ban đầu, Nhan Thất cũng hy vọng Thời Khanh có thể tỉnh lại. Thời điểm bị bạn bè xa lánh, là Thời Khanh cứu chủ nhân. Gã biết, người nam nhân này đối với chủ nhân hết sức quan trọng.

Sau đó một năm, hai năm, ba năm... Cho đến bây giờ đã là năm năm, Thời Khanh vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng chủ nhân lại tự đem mình chìm sâu vào giấc mộng này, nếu cứ như vậy, gã sợ chủ nhân vĩnh viễn không thoát ra được, vĩnh viễn hãm sâu trong đó, không có cách nào tự kiểm chế.

Nhan Thất nắm chặt tay, quỳ rạp xuống đất, dáng vẻ anh dũng không sợ chết, gã khó khăn lắm mới có thể mở miệng: “Chủ nhân, xin cho tiên sinh nhập thổ vi an!”

Vừa dứt lời, một đạo ánh sáng màu đen sắc bén đột nhiên phóng tới. Cánh tay trái của Nhan Thất trong nháy mắt truyền đến cảm giác đau nhức, ngay sau đó máu tươi chảy ròng.

Tề Tử Mặc ôm Thời Khanh đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng tựa huyền băng, thanh âm phảng phất như hồ nước mùa đông đang từ từ vụn vỡ: “Cút! Cút ra ngoài cho ta!”

60. Chương 60

Thời gian năm năm, ở trong một không gian bịt kín, suốt cả ngày lặp đi lặp lại một việc làm buồn tẻ. Đây quả thật là một cực hình tra tấn rất ghê gớm, đủ để đem một người bình thường bức đến điên loạn.

Nhưng kỳ thật... Thời Khanh căn bản không có cơ hội lĩnh ngộ sâu sắc như thế. Thời gian đi qua đối với cậu có vẻ rất là nhanh, giống như chỉ cần uống chén nước ăn bữa cơm, năm năm cứ thế mà trôi hết!

Đại khái là bởi vì cậu ở trong thân thể của Hạ Nặc, cho nên không cảm nhận được bất kì sự vật gì xung quanh, mất ngũ giác của con người, thời gian trôi qua nhanh hay chậm cũng không có gì đáng nói.

Thẳng đến khi chữa trị đã hoàn tất, cậu mới chợt giật mình tỉnh giấc, rõ ràng các loại cảm giác!

Cậu cực kỳ hưng phấn, không thể chờ đợi thêm, muốn lập tức nhìn thấy Tần Mặc!

Thì ngay sau đó cậu rơi vào khoảng không u tối, thân thể đã chữa trị xong hết, linh hồn của cậu cùng thân thể của Hạ Nặc từ từ dung hợp, cảm giác nhẹ nhàng thoải mái trước đó biến mất, thay thế vào là một thân thể mệt mỏi và nặng nề. Tuy rằng phải chịu tư vị khổ sở, nhưng cậu đã có thể nhận biết được mọi sự vật xung quanh, so với mờ mịt vô bờ bến, lúc này lại có cảm giác mình là một vật thể sống hơn.

Linh hồn và thân thể dung hợp không phải nhanh chóng như trong tưởng tượng, ý thức của cậu thì thanh tỉnh, nhưng thân thể vừa mới chữa trị xong đang cần một quá trình dài để thông thả tiếp nhận, việc này không gấp được. Thời Khanh cho dù có sốt ruột cũng chỉ có thể nhẫn nại, không thể trong thời điểm quyết định cuối cùng này mà kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Tuy nói không cách nào điều khiển được thân thể, nhưng ý thức của Thời Khanh có khả năng bay ra ngoài, không thể cùng Tần Mặc nói chuyện, nhưng liếc mắt nhìn một cái thì dĩ nhiên không thành vấn đề.

Nhưng vừa mới lộ đầu ra, thì nghe được Nhan Thất nói: “Chủ nhân, xin cho tiên sinh nhập thổ vi an!”

Linh hồn Thời Khanh run rẩy, đậu xanh rau má, Tiểu Thất đồng học, ngày xưa tôi đối đãi với cậu không tệ, sao cậu lại nỡ đem tôi đi chôn sống a a a!

Giây tiếp theo, thì não của Thời Khanh như bị giáng một búa to. Oh my god! Cậu thế nhưng lại quên đi một sự việc rất là quan trọng!

Thời gian năm năm! Năm năm!!!

Cậu tắt thở năm năm, bình thường trong tình huống này đã sớm chôn xuống mười hai tấc đất rồi! Ai sẽ để cái ‘thi thể’ bên người năm năm chứ?

Cậu sao lại có thể đem cái chuyện trọng yếu như vậy quên mất tiêu, nếu quả thật bị chôn xuống đất, thì cậu chữa trị thân thể có tốt cũng làm được cái gì đây? Còn không phải tiếp tục chết thêm một lần nữa hay sao?

Từ từ... Hiện nay xem ra, cậu chưa có bị chôn xuống đất?

Cậu nhanh nhẹn nhìn về hướng phía trước, trong mắt hiện lên một cảnh tượng.

Đâm thẳng vào mắt chính là hình ảnh của một thiếu niên đang lẳng lặng đứng bên khung cửa sổ, thân thể thon dài, dung mạo tinh xảo khiến mọi người tán thưởng. Nhưng giờ phút này, ánh mắt của y lạnh lẽo như che phủ bởi một tầng sương giá, bạc thần híp lại nhìn thẳng vào Nhan Thất ở phía trước, một đôi con ngươi so với bất luận vật thể màu đen gì trên thế gian cũng không u tối bằng, lửa giận của y, không có một vật thể sống nào có thể chịu đựng được.

“Cút! Cút ra ngoài cho ta!”

Nhan Thất quỳ rạp dưới đất, đầu rũ cực thấp, cánh tay bị thương đang chảy ra máu tươi rùng rùng, nhưng gã giống như không cảm giác được đau đớn, trầm mặc quỳ gối nơi đó.

Tề Tử Mặc hừ lạnh một tiếng: “Như thế nào? Người nghĩ là ta không dám giết người?”

Nhan Thất cúi đầu, thanh âm bởi vì đau đớn mà khàn khàn: “Mạng của Nhan Thất vốn là do chủ nhân ban tặng.”

Mặc dù câu nói thập phần quy phục, nhưng hiện giờ chỉ chọc Tề Tử Mặc thêm giận, y phát tay, lại ba đạo ánh sáng đen sắc bén chém tới, tinh chuẩn đâm vào cánh tay còn lại và đầu gối đang quỳ của gã.

Nhan Thất đau đớn kêu lên một tiếng, sau đó tiếp tục gian nan mở miệng: “Chủ nhân, tiên sinh đã rời khỏi cõi đời rồi!”

Tề Tử Mặc từ trên cao nhìn xuống, dưới hàng mi dày kia chỉ toàn là hắc ám: “Người đã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho người.”

Vừa dứt lời, y vung tay lên, gió xoáy cuồng bạo hướng về Nhan Thất mà đánh tới, nháy mắt cắt mạnh toàn thân gã, lực lượng cực lớn đem gã chấn bay văng ra khỏi phòng, cuối cùng đập vào vách tường cứng rắn ngoài đó.

Nhan Thất lúc này triệt để bất tỉnh, Tề Tử Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua, rồi sau đó hạ lệnh: “Đem gã nâng xuống!”

Nhìn thấy Tề Tử Mặc nổi giận, thị vệ canh giữ bên ngoài không dám có một chút phản kháng, cúi đầu bước nhanh tới, thật cẩn thận đem Nhan Thất đi xuống. Điều này cũng bởi vì gã là Nhan tướng quân, nếu là người khác, đã sớm mất mạng.

Vừa mới từ trong tiểu hắc ốc chui ra, thì nhìn thấy một màn kịch thích này, Thời Khanh hoàn toàn ngơ ngác.

Cửa phòng đóng lại, trong không gian rộng lớn chỉ còn Tề Tử Mặc và Thời Khanh.

Thời Khanh không biết mình cần bao lâu thời gian thì mới tỉnh lại, cậu chỉ có thể nhắm mắt chờ thế này, nhìn thế này.

Nhìn hết một ngày, Thời Khanh cảm thấy mình sắp điên lên được. Chỉ cần nghĩ tới Tề Tử Mặc sống năm năm qua ra sao, cậu đau lòng đến rỉ máu.

Không có người ngoài, Tề Tử Mặc cũng thu liễm tức giận lại, lúc nhìn sang Thời Khanh, trong đôi mắt chỉ có nhu tình tràn đầy.

Y nhẹ nhàng ôm lấy Thời Khanh, nắm chặt tay cậu, vừa vuốt ve vừa thì thầm: “Bọn họ ai cũng nói người đã rời khỏi, nhưng rõ ràng người đang nằm trong ngực ta mà, an tĩnh như thế, ỷ lại ta như thế.

Nói xong y sủng nịch cười khê: “Thời Khanh, người không rời khỏi ta, đúng không?”

“Người đã đáp ứng ta, vĩnh viễn sẽ lưu lại bên ta, vĩnh viễn sẽ cùng ta ở chung một chỗ, người còn nói sẽ gả cho ta”. Nói đến đây, ánh mắt của y bỗng dừng lóe lên một tia sáng ngời, giống như là nghĩ tới một việc gì đó rất tốt đẹp, mình mị trong ấy tựa vầng thái dương rực rỡ ngoài cửa sổ.

Y bế thân thể của Thời Khanh lên, để cậu ngồi vào trên ghế, rồi sau đó y đứng dậy, quỳ nửa người phía trước, hoàn toàn không nhìn tới đôi mắt nhắm chặt của thân thể mỏng manh kia, giống như Thời Khanh đang thật sự ngồi ở đây, mỉm cười mà nhìn y.

Tề Tử Mặc có chút kích động, thậm chí có chút khấn trương, y bình tĩnh nhìn Thời Khanh, vừa định mở miệng nói chuyện, rồi lại nhớ tới cái gì đó, vội vàng đứng lên, ngại ngần nói: “Thời Khanh người chờ một chút!”

Y đứng dậy hướng ra cửa phòng mà đi, vừa mới đi hai bước, lại quay chân trở về, y mỉm cười nhìn Thời Khanh: “Để người ở đây chắc người sẽ sợ hãi? Ta mang người cùng đi!”

Nói xong y cúi xuống nhẹ nhàng bế Thời Khanh lên, cước bộ chậm rãi đi về phía thư phòng, tới nơi y cũng không đặt Thời Khanh xuống, mà ôm cậu đến trước bàn sách, lúc mở ngăn kéo ra, y dùng tay che lại hai mắt nhắm chặt của Thời Khanh: “Người không được nhìn lên đó”.

Rồi y nhanh nhẹn lấy đồ vật trong ngăn kéo ra.

Rời khỏi thư phòng, y vốn định sẽ trở về phòng ngủ, tuy nhiên khi nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy một mảnh hoa cải ngoài kia, thì sửa đổi ý định.

Ôm Thời Khanh đi ra vườn, dưới ánh dương quang rực rỡ, sắc màu hồng nhạt của hoa cải, cùng với ghế dựa màu trắng, hết thảy tất cả giống như là một giấc mộng ảo, xinh đẹp và lung linh.

Tề Tử Mặc đem Thời Khanh đặt ở trên ghế dựa, từ trong ngực lấy ra đôi nhẫn đã chuẩn bị trước đó, lần thứ hai quỳ một gối xuống trước Thời Khanh, y thành kính mà nhìn vào thanh niên trước mặt, không có bình tĩnh cũng không có lãnh khốc, chỉ có khấn trương cùng hưng phấn:

“Thời Khanh, chúng ta kết hôn đi!”

Thời Khanh đứng ở trên không trung, nhìn một màn này, cảm giác như trái tim của cậu đang bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Không có một lời đáp lại nào, một “người chết” làm sao có thể hứa hẹn.

Bất quá Tề Tử Mặc không có chút bất mãn nào, y vẫn mỉm cười như trước, cầm nhẫn lên từ từ đeo trên ngón áp út của Thời Khanh, sau đó ghé sát vào cậu thủ thủ: “Ngại ngần à? Không sao đâu, người đã sớm đáp ứng ta rồi, ta biết mà.”

Nói xong, y nâng khuôn mặt Thời Khanh lên, ở trên đôi môi trắng không chút huyết sắc kia đặt một nụ hôn khê: “Thời Khanh, thật tốt, người ở bên cạnh ta, vĩnh viễn cũng không rời khỏi ta.”

Cả một ngày, Tề Tử Mặc cứ như vậy mà cùng Thời Khanh ở chung một chỗ.

Đến khi trời tối, y lại giống như những đêm trước đây, giúp Thời Khanh lau thân thể, giúp cậu thay quần áo, rồi ôm cậu ngồi trên giường, một mình nói những lời tâm tình yêu thương, hôn một nụ hôn chúc ngủ ngon, sau đó ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

Nhưng giấc ngủ này, lại không ngừng bình tĩnh.

Đường như do ban ngày chìm đắm trong những mộng ảo tốt đẹp, đến ban đêm, giấc mơ thật sự mới kéo tới, nhìn thấy trong đó toàn là hiện thực tàn khốc mà y không muốn đối mặt.

Đầu hôm, Tề Tử Mặc không ngừng giật mình tỉnh giấc, cơ hồ chỉ mới ngủ được nửa giờ là đã bừng tỉnh, sau đó gắt gao ôm lấy người bên cạnh, cảm giác được sự hiện hữu của cậu, mới có thể tiếp tục ngủ. Nhưng nửa giờ sau, lại một lần nữa hốt hoảng tỉnh dậy. Không ngừng xác nhận, không ngừng khẳng định, cho dù đang gắt gao đem Thời Khanh ôm vào trong ngực, tuy nhiên sau khi bừng tỉnh vẫn cần chạm vào cậu nhiều thêm nữa mới có thể an tâm.

Cứ tuần hoàn như thế, mãi cho đến rạng sáng ngày hôm sau, Tề Tử Mặc mới chính thức ngủ được.

Tuy nhiên y ngủ cũng không hề an ổn chút nào, mày của y nhăn càng gắt gao, nắm tay dùng sức đến trắng bệch, Thời Khanh đứng ở trên nhìn xuống, trong lòng không khỏi chua xót cùng đắng cay.

Ban đêm đã định trước là ác mộng sẽ quần lấy, không biết y mơ thấy cái gì, nhưng mồ hôi lại tuôn ra ướt áo, môi run rẩy, sau đó hoảng hốt nói mớ.

Trong thoáng chốc, hình như có thể rõ ràng được một chút, y đang đuổi theo một cái gì đó, không ngừng la to, hy vọng có thể giữ lại một người, hy vọng người đó bồi y, ở lại bên cạnh y.

Mẹ... Chết. Tề Luật ... Chết. Bà nội cũng rời khỏi...

Thời Khanh... Thời Khanh... Thời Khanh!

Tề Tử Mặc giật mình mở choàng mắt, gắt gao ôm lấy người bên cạnh, nhưng ánh mắt lại trống rỗng giống như đã mất đi linh hồn.

“Thời Khanh... Người đang giận ta có đúng không?”

“Là ta khiến người trở thành như vậy có phải không?”

“Ta thực ghê tởm... phải không?”

Rốt cuộc không thể nào ngủ được nữa, y ôm Thời Khanh, ôm thật chặt, hai má chôn ở trên cổ cậu, như là một đứa nhỏ cô độc, đang tìm kiếm hơi ấm.

Ta giết người, là ta giết người, nhưng mà ta không buông tay được. Thời Khanh, ta là một quái vật, ta là một người điên, nhưng mà ta chỉ có một mình người.

“Cầu người, tỉnh lại đi, cầu người, không cần bỏ rơi ta.”

Thanh âm khàn khàn, thì thầm nhu nhuyến, hoàn toàn buông xuống tôn nghiêm mà hèn mọn cầu xin.

Trái tim Thời Khanh giống như bị búa tạ đánh trúng, cậu không thể nào tưởng tượng được, thời gian năm năm, gần hai ngàn năm trăm ngày, Tề Tử Mặc làm thế nào mà sống được, chỉ có một ngày đêm, mà cậu đã sắp điên rồi, vậy thì Tề Tử Mặc đã sống như thế gần hai ngàn năm trăm ngày!

Cõi lòng đau đến tê tâm liệt phế, cậu khổng chế không được mà mũi lên men, nước mắt dâng tràn tích tích chảy xuống.

Giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên má, cảm xúc này khiến cho Thời Khanh hơi sững sốt, chỉ nhoáng một cái, sau đó cậu mở mắt ra, thì thấy trong tầm mắt chính là mái tóc ngắn mặc sặc.

Đúng, cậu đã trở về thân thể của Hạ Nặc.

Thân thể trong một thời gian dài không cử động có chút cứng ngắc, cậu nỗ lực nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng dày rộng của người trước mắt, thanh âm rất thấp, khàn khàn cơ hồ không mở miệng ra: “Tiểu Mặc, tôi đã trở về.”

Người đang ôm lấy thân thể của cậu đột nhiên căng thẳng, cứng ngắc giống như là bị đóng băng.

Trái tim Thời Khanh đau đớn, nước mắt không ngừng tràn ra, rơi tích tích xuống.

Tư thái này thật sự không tính là đẹp, nhưng cậu không cần suy nghĩ nhiều như vậy, cậu dùng hết toàn lực ôm lấy Tần Mặc, lớn tiếng nói: “Tôi không có chết! Tôi sống! Tôi đã nói rồi tôi sẽ không chết! Tôi là hệ thống của anh! Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không chết!”

Thân thể bị một lực đạo mạnh kéo ra, Tề Tử Mặc bình tĩnh nhìn cậu, trong con ngươi đen là những tia sáng lan tỏa tựa pháo hoa, hoa mỹ đem địa ngục hắc ám chiếu rọi thành ban ngày!

Thời gian lúc này bỗng chốc như dừng lại.

Hai người giống như bị đóng băng mà nhìn nhau không chớp mắt.

Tề Tử Mặc nhìn người trước mắt, trong đôi mắt trống rỗng từ từ có tiêu cự, y cứ như vậy kinh ngạc mà nhìn, sợ mình nháy mắt, đây sẽ trở thành một giấc mơ vô vọng đẹp đẽ.

Thời Khanh đau lòng nhìn y, không hề cố kỵ mà lớn tiếng hứa hẹn: “Tôi ở đây, tôi ở đây, tôi vẫn luôn ở đây, tôi cho tới bây giờ cũng không có rời đi, sau này vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi!”

Những lời nói này giống như là một bản nhạc tuyệt vời nhất trên thế gian, trong linh hồn khô bại của Tề Tử Mặc bỗng dấy lên tia sinh vọng.

Y rốt cục có phản ứng, khóe miệng hơi hơi cong lên, tạo thành một nụ cười tươi giống như một đóa hoa tuyệt diệu đang dần dần nở rộ, xinh đẹp khiến cho lòng người say mê.

Y bình tĩnh nhìn Thời Khanh, cầm tay cậu đặt lên bên má của y, tiếng nói khàn khàn mang theo cẩn thận không thể nào che giấu được: “Thời Khanh...”

“Tôi ở đây!”

“Thời Khanh...”

“Tôi ở đây!”

“Thời Khanh!”

“Tôi ở đây!”

“Thời Khanh, Thời Khanh, Thời Khanh...” Không ngừng gọi giống như là bị ma nhập.

Thời Khanh không có chút nào không kiên nhẫn, không ngừng đáp lại, khẳng định, để cho sự đa nghi của y hoàn toàn biến mất.

Tề Tử Mặc dường như sống lại, y mỉm cười, trong ánh mắt vui mừng kia, một giọt nước mắt trong suốt men theo hai gò má trắng nõn mà chảy xuống, vừa vắn rơi vào lòng bàn tay của Thời Khanh.

Đúng lúc đó một cỗ nhiệt hỏa như thiêu đốt bùng nổ, trong lòng bàn tay của Thời Khanh, cũng có nước mắt của Tề Tử Mặc, bọt nước trong suốt dung hợp lại, tạo thành một màn sáng trắng.

Rồi sau đó, một viên tinh thạch chói mắt nằm ở trên tay Thời Khanh.

Có được sinh mệnh chi lệ, nhiệm vụ hoàn thành.

Sau gọi ý ngắn ngủn kia, Tề Tử Mặc hôn mê.

Lần thứ hai mở mắt ra, trong đôi mắt đen kia có một chút mờ mịt, rồi sau đó bình tĩnh, nồng đậm như là lốc xoáy hắc ám, y nhìn về phía Thời Khanh, cúi đầu đến gần môi của cậu, hung hăng mà hôn xuống.

“Vắt vả cho người, Thời Khanh của ta.”

61. Chương 61

Thời gian năm năm, ở trong một không gian bịt kín, suốt cả ngày lặp đi lặp lại một việc làm buồn tẻ. Đây quả thật là một cực hình tra tấn rất ghê gớm, đủ để đem một người bình thường bức đến điên loạn.

Nhưng kỳ thật... Thời Khanh căn bản không có cơ hội lĩnh ngộ sâu sắc như thế. Thời gian đi qua đối với cậu có vẻ rất là nhanh, giống như chỉ cần uống chén nước ăn bữa cơm, năm năm cứ thế mà trôi hết!

Đại khái là bởi vì cậu ở trong thân thể của Hạ Nặc, cho nên không cảm nhận được bất kì sự vật gì xung quanh, mắt ngũ giác của con người, thời gian trôi qua nhanh hay chậm cũng không có gì đáng nói.

Thẳng đến khi chữa trị đã hoàn tất, cậu mới chợt giật mình tỉnh giấc, rõ ràng các loại cảm giác!

Cậu cực kỳ hưng phấn, không thể chờ đợi thêm, muốn lập tức nhìn thấy Tần Mặc!

Thì ngay sau đó cậu rơi vào khoảng không u tối, thân thể đã chữa trị xong hết, linh hồn của cậu cùng thân thể của Hạ Nặc từ từ dung hợp, cảm giác nhẹ nhàng thoải mái trước đó biến mất, thay thế vào là một thân thể mệt mỏi và nặng nề. Tuy rằng phải chịu tư vị khổ sở, nhưng cậu đã có thể nhận biết được mọi sự vật xung quanh, so với mờ mịt vô bờ bến, lúc này lại có cảm giác mình là một vật thể sống hơn.

Linh hồn và thân thể dung hợp không phải nhanh chóng như trong tưởng tượng, ý thức của cậu thì thanh tỉnh, nhưng thân thể vừa mới chữa trị xong đang cần một quá trình dài để thông thả tiếp nhận, việc này không gấp được. Thời Khanh cho dù có sốt ruột cũng chỉ có thể nhẫn nại, không thể trong thời điểm quyết định cuối cùng này mà kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Tuy nói không cách nào điều khiển được thân thể, nhưng ý thức của Thời Khanh có khả năng bay ra ngoài, không thể cùng Tần Mặc nói chuyện, nhưng liếc mắt nhìn một cái thì dĩ nhiên không thành vấn đề.

Nhưng vừa mới lộ đầu ra, thì nghe được Nhan Thất nói: “Chủ nhân, xin cho tiên sinh thập thổ vi an!”

Linh hồn Thời Khanh run rẩy, đậu xanh rau má, Tiểu Thất đồng học, ngày xưa tôi đối đãi với cậu không tệ, sao cậu lại nỡ đem tôi đi chôn sống a a a a!

Giây tiếp theo, thì não của Thời Khanh như bị giáng một búa to. Oh my god! Cậu thế nhưng lại quên đi một sự việc rất là quan trọng!

Thời gian năm năm! Năm năm!!!

Cậu tắt thở năm năm, bình thường trong tình huống này đã sớm chôn xuống mười hai tấc đất rồi! Ai sẽ để cái ‘thi thể’ bên người năm năm chứ?

Cậu sao lại có thể đem cái chuyện trọng yếu như vậy quên mất tiêu, nếu quả thật bị chôn xuống đất, thì cậu chữa trị thân thể có tốt cũng làm được cái gì đây? Còn không phải tiếp tục chết thêm một lần nữa hay sao?

Từ từ... Hiện nay xem ra, cậu chưa có bị chôn xuống đất?

Cậu nhanh nhẹn nhìn về hướng phía trước, trong mắt hiện lên một cảnh tượng.

Đám trắng vào mắt chính là hình ảnh của một thiếu niên đang lẳng lặng đứng bên khung cửa sổ, thân thể thon dài, dung mạo tinh xảo khiến mọi người tán thưởng. Nhưng giờ phút này, ánh mắt của y lạnh lẽo như che phủ bởi một tầng sương giá, bạc thần híp lại nhìn thẳng vào Nhan Thất ở phía trước, một đôi con ngươi so với bất luận vật thể màu đen gì trên thế gian cũng không u tối bằng, lửa giận của y, không có một vật thể sống nào có thể chịu đựng được.

“Cút! Cút ra ngoài cho ta!”

Nhan Thất quỳ rạp dưới đất, đầu rũ cực thấp, cánh tay bị thương đang chảy ra máu tươi rùng rùng, nhưng gã giống như không cảm giác được đau đớn, trầm mặc quỳ gối nơi đó.

Tề Tử Mặc hừ lạnh một tiếng: “Như thế nào? Người nghĩ là ta không dám giết người?”

Nhan Thất cúi đầu, thanh âm bởi vì đau đớn mà khàn khàn: “Mạng của Nhan Thất vốn là do chủ nhân ban tặng.”

Mặc dù cậu nói thập phần quy phục, nhưng hiện giờ chỉ chọc Tề Tử Mặc thêm giận, y phát tay, lại ba đạo ánh sáng đen sắc bén chém tới, tinh chuẩn đâm vào cánh tay còn lại và đầu gối đang quỳ của gã.

Nhan Thất đau đớn kêu lên một tiếng, sau đó tiếp tục gian nan mở miệng: “Chủ nhân, tiên sinh đã rời khỏi cõi đời rồi!”

Tề Tử Mặc từ trên cao nhìn xuống, dưới hàng mi dày kia chỉ toàn là hắc ám: “Người đã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho người.”

Vừa dứt lời, y vùng tay lên, gió xoáy cuồng bạo hướng về Nhan Thất mà đánh tới, nháy mắt cắt mạnh toàn thân gã, lực lượng cực lớn đem gã chân bay văng ra khỏi phòng, cuối cùng đập vào vách tường cứng rắn ngoài đó.

Nhan Thất lúc này triệt để bất tỉnh, Tề Tử Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua, rồi sau đó hạ lệnh: “Dem gã nâng xuống!”

Nhìn thấy Tề Tử Mặc nổi giận, thị vệ canh giữ bên ngoài không dám có một chút phản kháng, cúi đầu bước nhanh tới, thật cẩn thận đem Nhan Thất đi xuống. Điều này cũng bởi vì gã là Nhan tướng quân, nếu là người khác, đã sớm mất mạng.

Vừa mới từ trong tiểu hắc ốc chui ra, thì nhìn thấy một màn kích thích này, Thời Khanh hoàn toàn ngơ ngác.

Cửa phòng đóng lại, trong không gian rộng lớn chỉ còn Tề Tử Mặc và Thời Khanh.

Thời Khanh không biết mình cần bao lâu thời gian thì mới tỉnh lại, cậu chỉ có thể nhẫn nại chờ thế này, nhìn thế này.

Nhìn hết một ngày, Thời Khanh cảm thấy mình sắp điên lên được. Chỉ cần nghĩ tới Tề Tử Mặc sống năm năm qua ra sao, cậu đau lòng đến rỉ máu.

Không có người ngoài, Tề Tử Mặc cũng thu liễm tức giận lại, lúc nhìn sang Thời Khanh, trong đôi mắt chỉ có nhu tình tràn đầy.

Y nhẹ nhàng ôm lấy Thời Khanh, nắm chặt tay cậu, vừa vuốt ve vừa thì thầm: “Bọn họ ai cũng nói người đã rời khỏi, nhưng rõ ràng người đang nằm trong ngực ta mà, an tĩnh như thế, ỷ lại ta như thế.

Nói xong y sủng nịch cười khê: “Thời Khanh, người không rời khỏi ta, đúng không?”

“Người đã đáp ứng ta, vĩnh viễn sẽ lưu lại bên ta, vĩnh viễn sẽ cùng ta ở chung một chỗ, người còn nói sẽ gả cho ta”. Nói đến đây, ánh mắt của y bỗng dưng lóe lên một tia sáng ngời, giống như là nghĩ tới một việc gì đó rất tốt đẹp, mình mỉm cười trong ấy tựa vầng thái dương rực rỡ ngoài cửa sổ.

Y bế thân thể của Thời Khanh lên, để cậu ngồi vào trên ghế, rồi sau đó y đứng dậy, quỳ nửa người phía trước, hoàn toàn không nhìn tới đôi mắt nhắm chặt của thân thể mỏng manh kia, giống như Thời Khanh đang thật sự ngồi ở đây, mỉm cười mà nhìn y.

Tề Tử Mặc có chút kích động, thậm chí có chút khản trương, y bình tĩnh nhìn Thời Khanh, vừa định mở miệng nói chuyện, rồi lại nhớ tới cái gì đó, vội vàng đứng lên, ngại ngùng nói: “Thời Khanh người chờ một chút!”

Y đứng dậy hướng ra cửa phòng mà đi, vừa mới đi hai bước, lại quay chân trở về, y mỉm cười nhìn Thời Khanh: “Để người ở đây chắc người sẽ sợ hãi? Ta mang người cùng đi!”

Nói xong y cúi xuống nhẹ nhàng bế Thời Khanh lên, cước bộ chậm rãi đi về phía thư phòng, tới nơi y cũng không đặt Thời Khanh xuống, mà ôm cậu đến trước bàn sách, lúc mở ngăn kéo ra, y dùng tay che lại hai mắt nhắm chặt của Thời Khanh: “Người không được nhìn lên đó”.

Rồi y nhanh nhẹn lấy đồ vật trong ngăn kéo ra.

Rời khỏi thư phòng, y vốn định sẽ trở về phòng ngủ, tuy nhiên khi nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy một mảnh hoa cải ngoài kia, thì sửa đổi ý định.

Ôm Thời Khanh đi ra vườn, dưới ánh dương quang rực rỡ, sắc màu hồng nhạt của hoa cải, cùng với ghế dựa màu trắng, hết thảy tất cả giống như là một giấc mộng ảo, xinh đẹp và lung linh.

Tề Tử Mặc đem Thời Khanh đặt ở trên ghế dựa, từ trong ngực lấy ra đôi nhẫn đã chuẩn bị trước đó, lần thứ hai quỳ một gối xuống trước Thời Khanh, y thành kính mà nhìn vào thanh niên trước mặt, không có bình tĩnh cũng không có lãnh khốc, chỉ có khản trương cùng hưng phấn:

“Thời Khanh, chúng ta kết hôn đi!”

Thời Khanh đứng ở trên không trung, nhìn một màn này, cảm giác như trái tim của cậu đang bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Không có một lời đáp lại nào, một “người chết” làm sao có thể hứa hẹn.

Bất quá Tề Tử Mặc không có chút bất mãn nào, y vẫn mỉm cười như trước, cầm nhẫn lên từ từ đeo trên ngón áp út của Thời Khanh, sau đó ghé sát vào cậu thủ thỉ: “Ngại ngần à? Không sao đâu, người đã sớm đáp ứng ta rồi, ta biết mà.”

Nói xong, y nâng khuôn mặt Thời Khanh lên, ở trên đôi môi trắng không chút huyết sắc kia đặt một nụ hôn khe: “Thời Khanh, thật tốt, người ở bên cạnh ta, vĩnh viễn cũng không rời khỏi ta.”

Cả một ngày, Tề Tử Mặc cứ như vậy mà cùng Thời Khanh ở chung một chỗ.

Đến khi trời tối, y lại giống như những đêm trước đây, giúp Thời Khanh lau thân thể, giúp cậu thay quần áo, rồi ôm cậu ngồi trên giường, một mình nói những lời tâm tình yêu thương, hôn một nụ hôn chúc ngủ ngon, sau đó ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

Nhưng giấc ngủ này, lại không ngừng bừng tỉnh.

Dường như do ban ngày chìm đắm trong những mộng ảo tốt đẹp, đến ban đêm, giấc mơ thật sự mới kéo tới, nhìn thấy trong đó toàn là hiện thực tàn khốc mà y không muốn đối mặt.

Đầu hôm, Tề Tử Mặc không ngừng giật mình tỉnh giấc, cơ hồ chỉ mới ngủ được nửa giờ là đã bừng tỉnh, sau đó gắt gao ôm lấy người bên cạnh, cảm giác được sự hiện hữu của cậu, mới có thể tiếp tục ngủ. Nhưng nửa giờ sau, lại một lần nữa hốt hoảng tỉnh dậy. Không ngừng xác nhận, không ngừng khẳng định, cho dù đang gắt gao đem Thời Khanh ôm vào trong ngực, tuy nhiên sau khi bừng tỉnh vẫn cần chạm vào cậu nhiều thêm nữa mới có thể an tâm.

Cứ tuần hoàn như thế, mãi cho đến rạng sáng ngày hôm sau, Tề Tử Mặc mới chính thức ngủ được.

Tuy nhiên y ngủ cũng không hề an ổn chút nào, mảy của y nhăn càng gắt gao, nắm tay dùng sức đến trắng bệch, Thời Khanh đứng ở trên nhìn xuống, trong lòng không khỏi chua xót cùng đắng cay.

Ban đêm đã định trước là ác mộng sẽ quần lấy, không biết y mơ thấy cái gì, nhưng mồ hôi lại tuôn ra ướt áo, môi run rẩy, sau đó hoảng hốt nói mớ.

Trong thoáng chốc, hình như có thể rõ ràng được một chút, y đang đuổi theo một cái gì đó, không ngừng la to, hy vọng có thể giữ lại một người, hy vọng người đó bồi y, ở lại bên cạnh y.

Mẹ... Chết. Tề Luật ... Chết. Bà nội cũng rời khỏi...

Thời Khanh... Thời Khanh... Thời Khanh!

Tề Tử Mặc giật mình mở choàng mắt, gắt gao ôm lấy người bên cạnh, nhưng ánh mắt lại trống rỗng giống như đã mất đi linh hồn.

“Thời Khanh... Người đang giận ta có đúng không?”

“Là ta khiến người trở thành như vậy có phải không?”

“Ta thực ghê tởm... phải không?”

Rốt cuộc không thể nào ngủ được nữa, y ôm Thời Khanh, ôm thật chặt, hai má chôn ở trên cổ cậu, như là một đứa nhỏ cô độc, đang tìm kiếm hơi ấm.

Ta giết người, là ta giết người, nhưng mà ta không buông tay được. Thời Khanh, ta là một quái vật, ta là một người điên, nhưng mà ta chỉ có một mình người.

“Cầu người, tỉnh lại đi, cầu người, không cần bỏ rơi ta.”

Thanh âm khàn khàn, thì thầm nhu nhược, hoàn toàn buông xuống tôn nghiêm mà hèn mọn cầu xin.

Trái tim Thời Khanh giống như bị búa tạ đánh trúng, cậu không thể nào tưởng tượng được, thời gian năm năm, gần hai ngàn năm trăm ngày, Tề Tử Mặc làm thế nào mà sống được, chỉ có một ngày đêm, mà cậu đã sắp điên rồi, vậy thì Tề Tử Mặc đã sống như thế gần hai ngàn năm trăm ngày!

Cõi lòng đau đến tê tâm liệt phế, cậu không chế không được mà mũi lên men, nước mắt dâng tràn tích tích chảy xuống.

Giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên má, cảm xúc này khiến cho Thời Khanh hơi sửng sốt, chỉ nhoáng một cái, sau đó cậu mở mắt ra, thì thấy trong tầm mắt chính là mái tóc ngắn mặc sặc.

Đúng, cậu đã trở về thân thể của Hạ Nặc.

Thân thể trong một thời gian dài không cử động có chút cứng ngắc, cậu nỗ lực nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng dày rộng của người trước mắt, thanh âm rất thấp, khàn khàn cơ hồ không mở miệng ra: “Tiểu Mặc, tôi đã trở về.”

Người đang ôm lấy thân thể của cậu đột nhiên căng thẳng, cứng ngắc giống như là bị đóng băng.

Trái tim Thời Khanh đau đớn, nước mắt không ngừng tràn ra, rơi tích tích xuống.

Tư thái này thật sự không tính là đẹp, nhưng cậu không cần suy nghĩ nhiều như vậy, cậu dùng hết toàn lực ôm lấy Tần Mặc, lớn tiếng nói: “Tôi không có chết! Tôi sống! Tôi đã nói rồi tôi sẽ không chết! Tôi là hệ thống của anh! Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không chết!”

Thân thể bị một lực đạo mạnh kéo ra, Tề Tử Mặc bình tĩnh nhìn cậu, trong con ngươi đen là những tia sáng lan tỏa tựa pháo hoa, hoa mỹ đem địa ngục hắc ám chiếu rọi thành ban ngày!

Thời gian lúc này bỗng chốc như dừng lại.

Hai người giống như bị đóng băng mà nhìn nhau không chớp mắt.

Tề Tử Mặc nhìn người trước mắt, trong đôi mắt trống rỗng từ từ có tiêu cự, y cứ như vậy kinh ngạc mà nhìn, sợ mình nháy mắt, đây sẽ trở thành một giấc mơ vô vọng đẹp dễ.

Thời Khanh đau lòng nhìn y, không hề cố kỵ mà lớn tiếng hứa hẹn: “Tôi ở đây, tôi ở đây, tôi vẫn luôn ở đây, tôi cho tới bây giờ cũng không có rời đi, sau này vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi!”

Những lời nói này giống như là một bản nhạc tuyệt vời nhất trên thế gian, trong linh hồn khô bại của Tề Tử Mặc bỗng dấy lên tia sinh vọng.

Y rốt cục có phản ứng, khóe miệng hơi hơi cong lên, tạo thành một nụ cười tươi giống như một đóa hoa tuyệt diệu đang dần dần nở rộ, xinh đẹp khiến cho lòng người say mê.

Y bình tĩnh nhìn Thời Khanh, cầm tay cậu đặt lên bên má của y, tiếng nói khàn khàn mang theo cẩn thận không thể nào che giấu được: “Thời Khanh...”

“Tôi ở đây!”

“Thời Khanh...”

“Tôi ở đây!”

“Thời Khanh!”

“Tôi ở đây!”

“Thời Khanh, Thời Khanh, Thời Khanh...” Không ngừng gọi giống như là bị ma nhập.

Thời Khanh không có chút nào không kiên nhẫn, không ngừng đáp lại, khẳng định, để cho sự đa nghi của y hoàn toàn biến mất.

Tề Tử Mặc dường như sống lại, y mỉm cười, trong ánh mắt vui mừng kia, một giọt nước mắt trong suốt men theo hai gò má trắng nõn mà chảy xuống, vừa vắn rơi vào lòng bàn tay của Thời Khanh.

Đúng lúc đó một cỗ nhiệt hỏa như thiêu đốt bùng nổ, trong lòng bàn tay của Thời Khanh, cũng có nước mắt của Tề Tử Mặc, bọt nước trong suốt dung hợp lại, tạo thành một màn sáng trắng.

Rồi sau đó, một viên tinh thạch chói mắt nằm ở trên tay Thời Khanh.

Có được sinh mệnh chi lệ, nhiệm vụ hoàn thành.

Sau gợi ý ngắn ngủn kia, Tề Tử Mặc hôn mê .

Lần thứ hai mở mắt ra, trong đôi mắt đen kìa có một chút mờ mịt, rồi sau đó bừng tỉnh, nồng đậm như là lốc xoáy hắc ám, y nhìn về phía Thời Khanh, cúi đầu đến gần môi của cậu, hung hăng mà hôn xuống.

“Vất vả cho người, Thời Khanh của ta.”

62. Chương 62

Thời Khanh bị hôn đến thất điên bát đảo, đôi mắt phiếm thủy quang, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Vừa trấn định lại, cậu đã vui vẻ hô to: “Tần Mạc?” Tần Mạc khôi phục ký ức?! Đúng rồi! Nhiệm vụ đã hoàn thành, bởi vậy nên khôi phục ký ức .

Tần Mạc ôm lấy Thời Khanh, dường như cảm thấy chưa đủ mà còn trạc trạc trên đôi môi của cậu, thấp giọng nói: “Ừm, là ta.”

Thời Khanh cảm thấy vui sướng đến không diễn tả được bằng lời, cậu cong cong mắt nhìn Tần Mạc, khoe miệng không khống chế mà giương lên, tạo thành một nụ cười rực rỡ.

Bộ dáng của Tần Mạc hiện giờ vẫn còn là Tề Tử Mặc, tư thái của thiếu niên, bớt đi vài phần trầm ổn, nhiều thêm một ít sắc bén, đồng thời cũng làm cho dung mạo tinh xảo này thêm một chút diễm lệ.

Y nhìn chằm chằm Thời Khanh, tầm mắt không tự giác dừng ở trên môi cậu, sau đó cúi đầu hôn thêm một lần nữa, lần này càng dùng nhiều sức hơn, tách khớp hàm cậu ra, thâm nhập dây dưa, hôn như thế nào cũng không cảm thấy đủ, vị đạo mê người, xúc cảm khiến người ta say sưa, hương thơm ngọt ngào quyến rũ dục vọng trong sâu thẳm nội tâm.

Thời Khanh không chút nào phản kháng, hai tay choàng qua cổ Tần Mạc, ngửa đầu, có chút vụng về nhưng rất chân thành mà đáp lại, bị y tác thủ, đồng thời cũng học hỏi mà tác thủ lại y.

Nụ hôn dây dưa triền miên chấm dứt, hai người đều hô hấp có chút hỗn loạn.

Đến lúc này, Thời Khanh mới cảm thấy có chút ngại ngùng...Lúc đối mặt với Tần Tiểu Mạc, cậu còn có thể trấn định, nhưng bây giờ chân chính đối mặt với Tần Mạc, mười vạn phần khẩn trương cứ thế mà nảy lên trong lòng.

Hơn nữa nhớ lại những chuyện trước đây mà cậu đã làm...

Tuy rằng tất cả đều là Tề Tử Mặc chủ động, nhưng lúc ấy Tần Mạc không có ký ức, y chủ động bày tỏ cũng chẳng có làm người ta liên tưởng đến cái gì, hơn nữa Tề Tử Mặc vẫn còn nhỏ, mình lại đi đáp ứng lời cầu hôn cái quái gì nha ...

Lúc này mà nói cậu khi ấy chỉ hổng hổng tiểu hài tử, ... dùng được sao?

Có phải sẽ bị cười nhạo hay không ... QAQ.

Cho dù rồi rắm đến đâu, thân là hệ thống cậu cũng phải thực hiện chức trách của mình, vừa lúc có cơ hội cho cậu tạm thời mà trốn tránh!

“Mở ra nhiệm vụ phó tuyển, trùng tu và phục hồi sinh mệnh của không gian.”

Nhãn tình Thời Khanh sáng lên, cư nhiên còn có nhiệm vụ phó tuyển!

Bởi vì trước có lật sổ tay-kun xem qua, Thời Khanh đối với các loại tình thế của nhiệm vụ phi thường hiểu rõ, nhiệm vụ phó tuyển bất đồng với nhiệm vụ chi nhánh. Nhiệm vụ chi nhánh là phải làm xong trước khi nhiệm vụ chủ tuyển hoàn thành, mà nhiệm vụ phó tuyển có thể xem là nhiệm vụ tiếp theo, sau khi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyển thì mới mở ra.

Điều kiện mở ra thì chưa biết, cùng với nhiệm vụ ngẫu nhiên giống nhau, hoàn toàn nhờ vào vận khí.

Phần thưởng của nhiệm vụ phó tuyển không có giống nhiệm vụ ngẫu nhiên mà chơi quay đĩa may mắn, tuy nhiên nhiệm vụ này cũng là rất thuận lợi để vơ vét của cải!

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, điểm thưởng đạt được nhiều đến không thể tưởng tượng được!

Thời Khanh trước đã dùng hết điểm, tán gia bại sản, vì thế mở ra nhiệm vụ phó tuyển, hay đến không chỗ nào chê.

Đương nhiên, còn có một vấn đề khiến Thời Khanh cảm thấy rất vui, chính là nhiệm vụ phó tuyển, hai người có thể tiếp tục ở thế giới không gian chuyên thuộc thêm một thời gian nữa, tuy rằng nhiệm vụ chủ tuyển đã hoàn thành, nhưng thế giới này đã bị hai người nháo đến loạn thất bát tao.

Nếu bọn họ cứ như vậy mà rời khỏi, sau này Tề Tử Mặc và Hạ Nặc cho dù có thể ở cùng nhau, nhưng cũng phải đối mặt với một cục diện siêu cấp rối rắm.

Tề Tử Mặc cố chấp muốn hủy diệt thế giới, thời gian năm năm đã trở thành kẻ địch của toàn bộ mọi người, cho dù Hạ Nặc có sống lại thì những việc mà y làm cũng đã làm rồi, bệnh thần kinh cũng đã bị kích hoạt ra rồi, hai người về sau biết sống thế nào, tương lai mờ mịt chẳng rõ.

Mà những cái này là do cậu và Tần Mặc mới tạo thành, nháo ra cái bát cháo heo, Thời Khanh trong lòng cũng không yên tâm.

Không cần tiền thưởng siêu cấp của nhiệm vụ phó tuyển, cho dù chẳng có một đồng xu, thì chỉ cần có cơ hội sửa chữa sai lầm, cậu nhất định sẽ cố gắng làm thật tốt.

Đem những gợi ý của nhiệm vụ gửi qua cho Tần Mặc, Thời Khanh còn tỉ mỉ kỹ càng mà giải thích một chút nhiệm vụ phó tuyển là ra làm sao.

Tần Mặc không do dự tiếp nhận nhiệm vụ.

Thời Khanh nhẹ nhàng thở ra, rồi ngay lập tức nghiêm túc nhìn mục tiêu của nhiệm vụ, bất giác hỏi: “Trùng tu và phục hồi sinh mệnh của không gian?”

Tầm mắt của Tần Mặc này giờ vẫn nhìn chăm chăm đôi môi của người nào đó, nghe Thời Khanh hỏi ý kiến, không trả lời mà còn truy vấn lại: “Không gian của Hạ Nặc còn đi vào được không?”

Thời Khanh giật mình sửng sốt, nhanh chóng thử nghiệm, phát hiện cư nhiên vào không được!

Tần Mặc nói: “Không gian của Tề Tử Mặc cũng bị thương tổn.”

Cho nên nói, trùng tu và phục hồi sinh mệnh của không gian chính là ám chỉ không gian của hai người này à? Chỉ cần đem chúng nó chữa trị là có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ?

Nghĩ kỹ lại, nhiệm vụ này cũng rất là khó khăn, chữa trị không gian là cái gì, Thời Khanh là người đã từng lật tung sách của thư viện ra xem, trong đó không có bất luận bộ sách nào ghi lại cả.

Từ trước đến giờ chưa từng nghe nói qua không gian sẽ bị thương tổn, bởi vậy không khả năng sẽ có cách chữa trị.

Tựa hồ là một mục tiêu nhiệm vụ không rõ ràng, nhưng đối với Thời Khanh và Tần Mặc mà nói, chẳng có gì khó khăn cả.

Bởi vì bọn họ ... có Nhân sinh tồn bản! ()

Từ thời điểm Thời Khanh cùng Tề Tử Mặc gặp nhau, cậu đã chỉ dẫn cho Tề Tử Mặc định vị thời gian. Trước đó không có cách cùng Tần Mặc liên hệ, cho nên vô pháp đảo ngược thời gian, nhưng hiện tại... bọn họ có thể rồi! (- -)

Không gian của Hạ Nặc bị thương tổn nhất định là do cậu tử vong, không gian của Tề Tử Mặc hư hao, phòng chừng là do năm năm phát bệnh ... thần kinh.

Chỉ cần tránh khỏi những việc này, chỉ cần khiến cho nó không phát sinh ra được, như vậy không gian của bọn họ tất nhiên cũng sẽ không cần chữa trị!

Cứ như vậy, không phải sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ hay sao?

Không chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ, mà còn có thể thay đổi cuộc sống của bọn họ, khiến cho bọn họ có một cuộc sống tốt đẹp viên mãn.

Nghĩ đến đây, Thời Khanh không khỏi cao hứng, cậu kích động nhìn sang Tần Mặc: “Đảo ngược thời gian đi!”

Tần Mặc mỉm cười: “Được.”

Thời gian đảo lưu, nhật nguyệt hồi tưởng.

Hai người quay trở về năm năm trước, vào cái ngày cuối tuần mà Tề Tử Mặc và Hạ Nặc gặp nhau.

Lần thứ hai nhìn thấy cha Hạ mẹ Hạ, còn có tiểu bằng hữu Nhan Thất vui tươi, Thời Khanh thiếu chút nữa lệ nóng doanh tràng.

Sau khi Hạ Nặc chết, cha Hạ mẹ Hạ đã bị đả kích rất lớn, tuy rằng bọn họ vẫn luôn được Tề Tử Mặc trông nom, nhưng đứa con độc nhất không còn, khiến cho bọn họ nháy mắt tóc trắng xóa, tiêu tụy bất kham.

Hiện giờ nhìn lại bọn họ, Thời Khanh chỉ cảm thấy trong tim trong phổi tràn đầy cảm động... Cậu thậm chí nhin không được mà liên tưởng, nếu cậu có thể sống lại, có thể trở về bên người cha mẹ của mình... Nghĩ đến đây, cậu không khỏi lắc đầu cười khẽ, con người không nên quá tham lam.

Ăn xong cơm chiều, Thời Khanh ăn nhưng không biết mùi vị là gì, chỉ biết ngồi ân cần gấp thức ăn cho cha mẹ, khiến hai người hết sức kinh ngạc, bất quá vẫn vui vẻ nhận lấy.

Con trai có hiếu như vậy, bọn họ tất nhiên cao hứng.

Tần Mặc vẫn luôn nhìn trong mắt, bởi vì có ký ức của Tề Tử Mặc, còn thêm năm năm kia nữa, cho nên sau khi xuyên trở về y phải ở trong thân xác của đứa trẻ mười một tuổi, y cũng không cảm thấy có gì không thích hợp.

Hơn nữa bản thân Tề Tử Mặc trưởng thành sớm đến không thể tưởng tượng nổi, tính cách an tĩnh trầm ổn so với Tần Mặc giống nhau như đúc, bởi vậy càng không có chút sơ hở nào.

Thời Khanh kích động cả buổi tối, đã đến giờ đi ngủ, mà cậu vẫn còn đang rất high.

Bất quá không phải phấn khích vì cha Hạ mẹ Hạ, mà là phấn khích về Tần Tiểu Mặc .

Không nghĩ tới còn có thể gặp lại Tần Tiểu Mặc, hắc hắc hắc, thật tốt!

Lúc này chính là Bản tôn, Tần Tiểu Mặc có ký ức!

Bất quá... cậu cũng không đắc ý được lâu, bởi vì Tần Tiểu Mặc tuy rằng thân thể nhỏ bé, nhưng bên trong đã không còn là Tề Tử Mặc đơn thuần, thiện lương lại vô cùng đáng yêu nữa.

Tần Mặc ôm lấy cậu, nói: “Ngày mai không cần đến trường.”

Thời Khanh: “...” Lúc trước Tề Tử Mặc có cho cậu đi học mà, chỉ cần buổi tối trở về Tề Trạch là được!

“Sao? Người muốn đi?”

Thời Khanh ấp úng: “Cái kia... Hạ Nặc luôn muốn làm giáo viên, nếu không đến trường, không tham gia cuộc thi, thì không thể lưu giáo.”

“Làm giáo viên để làm gì?”

“Làm giáo viên... Cái này... Ừm...”

“Người yên tâm, Hạ Nặc sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn, sinh hoạt sẽ phong phú hơn, không có thời gian mà ở lại trường đâu.”

Thời Khanh: “...” Có gì đó không thích hợp a.

Tần Mặc ôm cậu, ở trên cái cổ trắng trẻo kia hôn một cái: “Thời Khanh, người đã đáp ứng ta, sẽ ở lại bên cạnh ta.”

Tốt rồi, bệnh thần kinh chân chính đã trở lại, tự do của cuộc đời cậu cứ như thế mà vỗ cánh phành phạch bay đi luôn.

Tuy rằng Tề Tử Mặc chỉ là một tiểu hài tử mười một tuổi, nhưng Thời Khanh còn có thể hổng hổng một chút.

Còn về kí chủ bệnh thần kinh này, cậu chỉ có thể bị hổng.

Trước đem vấn đề trường học dẹp sang một bên, Thời Khanh lại bắt đầu quan tâm hỏi: “Tuy rằng đảo ngược thời gian, thì không gian của Hạ Nặc xem như đã chữa trị, nhưng không gian của Tề Tử Mặc còn chưa kích hoạt, cho nên cần phải thuận lợi kích hoạt không gian của Tề Tử Mặc thì mới hoàn thành nhiệm vụ được”.

Mà tất cả dây mơ rễ má, sẽ phát sinh lúc Tề Tử Mặc giám định không gian, cho nên nói bọn họ phải cẩn thận né tránh để không phải xảy ra nhiều chuyện như vậy, không giẫm lên vết xe đổ, không đi trên con đường mòn.

Lúc cậu đang nghiêm túc tự hỏi xem bước đầu tiên phải đi như thế nào, thì Tần Mặc nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, không có việc gì, hết thấy đều có ta.”

Thời Khanh hơi hơi sững sốt, sau đó cong mắt cười, đúng vậy, Tần Mặc đã trở lại.

Có y, tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề.

Tuy rằng ban đầu rất sợ y, nhưng hiện tại, cậu cảm thấy có Tần Mặc ở đây, trong lòng cảm thấy thực kiên định, vô cùng an tâm.

Sau khi nghĩ xong, mệt mỏi rũ rượi kéo đến, chắc do năm năm không ngủ, cuối cùng tìm được bến đỗ để nghỉ ngơi, nhẹ nhàng thả lỏng, an tâm ngủ say.

Thấy Thời Khanh đã ngủ, Tần Mặc mới mở mắt ra, nhẹ rút cánh tay, cẩn thận đắp chăn cho cậu, rồi sau đó xuống giường, đẩy cửa ra đi sang cách vách.

“Nhan Thất.”

Nhan Thất ngủ rất cạn, vừa nghe Tề Tử Mặc kêu nó, thì nhanh chóng bật người xuống giường, cung kính nói: “Thiếu gia.”

Tần Mặc nhìn nó, rồi sau đó nói: “Đi theo ta.”

Nhan Thất không biết có chuyện gì, nhưng vẫn đi theo sau y ra khỏi phòng.

Nơi mà Hạ gia ở là một khu bình dân, giá nhà rất rẻ, các hộ gia đình cũng thưa thớt, cha Hạ mẹ Hạ coi như cũng có được ngôi nhà khang trang, phía sau nhà là một vườn cây nhỏ, lúc này Tề Tử Mặc cùng Nhan Thất đang đứng ở nơi đó.

Năm năm chinh chiến trước đó, tuy rằng Tề Tử Mặc sử dụng lực lượng quá phận, khiến cho không gian của y bị thương nặng, nhưng y cũng thực sự là một thiên tài, ngộ tính cực cao, tự mình lĩnh ngộ phương thức sử dụng năng lực không gian an toàn và hữu hiệu nhất.

Không gian của Nhan Thất là thuộc hệ Phong, Tề Tử Mặc đối với không gian của nó nắm vững như lòng bàn tay, hiện giờ muốn nó sử dụng năng lực dẫn đường, cũng rất dễ dàng.

Nghe những gì Tề Tử Mặc nói, Nhan Thất ban đầu còn mê mang không rõ, nhưng sau đó nhìn thấy trong lòng bàn tay của mình đang từ từ hình thành gió xoáy, trong lòng nó cuộn cuộn như sóng lớn gào thét, ba đào mãnh liệt.

Nhan Thất từ nhỏ tới lớn không hề nghĩ tới, bản thân lại có được năng lực cường đại đến như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kí chủ đã trở lại, nhiệm vụ sẽ cứ một đường tốc chiến tốc thắng!

Ngày hôm qua ta cùng biên biên [biên tập] nói: “Sau map này ta muốn viết ABO, phải viết huynh đệ văn, phải viết thịt thịt thịt thịt!”

Biên biên: “Ngoan a, ta không rảnh đi đưa cơm tù cho cưng.”

Ta: “QAQ”

63. Chương 63

Không gian của Nhan Thất là điển hình cho hệ Phong, trước mắt chính là từng trận cuồng phong, phô thiên hoán địa. Mà loại năng lực dẫn đường này sau khi phóng ra, sẽ hình thành nên sức mạnh rất lớn, tạo thành công kích không người nào có thể chống đỡ.

Năm năm trước, tuy rằng Tề Tử Mặc bị phát bệnh, nhưng chỉ số thông minh của y rất cao, lại có dã tâm, cho nên đối với tính công kích của không gian nghiên cứu thập phần thấu triệt.

Nói tóm lại, không gian công kích và không gian bình thường hoàn toàn khác biệt.

Độ lớn của không gian quyết định trực tiếp đến lực công kích mạnh hay yếu, mà nguyên tố bên trong chính là chủng loại của không gian công kích, đa số đều là một nguyên tố như Hỏa, Phong, Thủy và Thổ. Đương nhiên cũng có nhiều trường hợp khác, như không gian của Tề Tử Mặc, có nhiều loại nguyên tố trộn lẫn, hỗ trợ lẫn nhau đồng thời cũng khắc chế lẫn nhau, ổn định tính thực cường bởi vậy tốc độ tuần hoàn so với công kích của không gian bình thường thì mạnh hơn nhiều, cho nên sức bật cũng càng thêm khủng bố hơn.

Chỉ dẫn cho Nhan Thất sử dụng năng lực của mình cũng không khó, nhưng muốn vận dụng thuần thục cần tích lũy thêm kinh nghiệm và không ngừng tập luyện. Nếu muốn có được năng lực như năm năm kia, thì không thể nào được.

Bất quá cũng không cần cường hãn như vậy, hiện giờ cả thế giới không có ai có lực lượng như vậy, Nhan Thất có thể vận dụng cũng đã là độc nhất vô nhị, đủ để khiếp sợ thế nhân.

Nhan Thất thật kích động, cả đêm không ngủ, ở trong sân luyện tập. Nó cũng là người thông minh chăm chỉ nên một đêm này thành tích rất tốt, lấy ra dọa người tuyệt đối không thành vấn đề.

Tần Mặc sau nửa đêm thì đi ngủ, dù sao cũng là thân thể của đứa trẻ, ngày mai còn có một trận đánh ác liệt nữa cơ mà.

Cho nên khi Thời Khanh tỉnh giấc thì thấy bên cạnh mình là thiếu niên ngủ bình yên như thiên sứ.

Cậu mơ hồ trong chốc lát, đại não còn chưa kịp quay ngược theo thời gian, cứ ngốc lăng mà nhìn Tần Mặc, nhìn làn da trắng nõn lại vô cùng mịn màng, nhìn lông mi thật dài giống như một cánh quạt nhỏ, cái mũi phẳng phiu, đôi môi non mềm như đóa hoa, còn có cái cằm nhỏ kia...

Thời Khanh chớp chớp mắt.

Kí chủ à, bộ dạng khi còn bé của anh rất mạnh đó anh có biết hông dzậy?

Tui đây không phải là ông chú biến thái, nhưng tui rất muốn chụp lấy hai má của anh, nắn nắn niết niết, hun cho xệ luôn!

Nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, Thời Khanh tuy không phải là ông chú biến thái, nhưng lòng không nhin được, cúi người qua hôn một cái thật mạnh trên cái má bầu bĩnh trắng trẻo kia, sau đó ông chú biến thái trong lòng phá vỡ mà sống lại.

Phắc, hun mà cứ như cọ vào thạch hoa quả! Hương vị cũng quá ngon lun!

Hôn một cái không đủ, thấy Tần Mặc còn không bị cậu làm tỉnh, cậu lại phóng tới hôn hôn thêm mấy cái, thấy y vẫn chưa tỉnh, ông chú biến thái gan càng mập ra, hai bên má trái phải đều hôn không ngừng, lúc này móng vuốt sói cũng muốn sờ lên, niết a niết.

Thanh âm bởi vì mới ngủ dậy mà hơi khàn khàn vang lên: “Không kịp đợi?”

Thời Khanh sững sốt, móng vuốt dừng ở giữa không trung.

Con người đen mỡ ra, bên trong không có chút buồn ngủ nào, ngược lại là nụ cười thần nhiên, Tần Mặc nhìn cậu, ái muội nói: “Đường nóng vội, nhiệm vụ rất nhanh sẽ hoàn thành, chờ ta trở lại thân thể của mình đã”.

Thời Khanh... phút chốc mặt hồng thành con tôm luộc !

Đây ... đây là đang ám chỉ cái gì vậy? Không phải như thế! Cậu... Cậu không muốn làm cái gì a! Chỉ là cảm thấy mạnh shota thực đáng yêu thực ngon miệng rất muốn cùng y chơi đùa, không... Hoàn toàn không có ý khác a!

Bắt quá bị bắt gian tại trận, giải thích hữu dụng sao?

Thời Khanh không có gốc đến nỗi nói lung tung, cậu “nhoanh nhoen” phóng xuống giường, thay quần áo, nhanh như chớp bỏ chạy, lúc này mà không chạy thì chờ đến khi nào!

Nhưng mà không nghĩ tới, kí chủ không có nói đùa với cậu, nhiệm vụ này hoàn thành đích xác rất là nhanh.

Quả thực trước kia rất vội vàng, cứ nghĩ nhanh nhanh hoàn thành nhiệm vụ, rút ngắn thời gian để làm cái ... abcdyzv gì đó!

Thời Khanh quyết đoán an ủi chính mình, cậu không có nghĩ bậy mà.

Nhan Thát một đêm không ngủ, tuy nhiên ngày hôm sau vẫn phấn chấn như cũ, sức mạnh tinh thần thật sự chiến thắng mỗi một thân thể. Từ trước tới giờ nhân sinh cứ một đường như vậy, đột nhiên trúng số năm trăm vạn, có phải nghiêng trời lệch đất không (gào hét-ing).

Đi ngủ là cái lông gì chứ? Từ nay về sau không cần ngủ cũng méo có việc gì!

Dùng xong bữa sáng ở Hạ gia, bọn họ trở về Tề trạch. Cái chuyện đến trường, Thời Khanh nghĩ cũng đừng nghĩ, bắt quá kỳ thật cũng không sao, đã cố gắng qua một lần rồi, cậu không tất yếu phải đến trường nghe giảng, đến ngày thi cứ cấp mông đến đó làm bài là được, cam đoan toàn bộ đều là A, cũng chẳng kém lắm.

Bọn họ vừa mới trở lại Tề trạch, Tần Mặc đã gọi một cú điện thoại, Thời Khanh ban đầu không biết y gọi cho ai, nhưng khi nghe y mở miệng nói chuyện, thì biết ngay.

“Cha, ta bị thương.”

Câu nói vừa dứt, đã tắt điện thoại, Thời Khanh nhìn Tần Tiểu Mặc toàn thân hoàn hảo không bị bắt cứ cái gì.

Tần Tiểu Mặc cười khê: “Nói vậy sẽ nhanh hơn”.

Quả nhiên phi thường nhanh, nửa giờ sau, Tề Luật mang bộ dạng phong trần mệt mỏi lao vào Tề trạch, nguyên bản sắc mặt tái nhợt cũng trở nên đỏ lên, không biết là do quá gấp hay do quá sợ.

Tuy rằng hiện giờ, thân thể Tề Luật không quá tốt, nhưng còn chưa bị đả kích liên tiếp, cũng không có mệt nhọc quá độ, cho nên không có yếu đuối như là một đóa Tiểu Bạch Hoa.

Tề Luật vừa về tới, thì nhè Nhan Thát ra mà gấp gấp hỏi: “Tiểu Mặc đâu? Tiểu Mặc thế nào rồi?”

Nhan Thất trong chốc lát cũng chẳng hiểu cái mô-tê gì, nó kinh ngạc nhìn thần sắc lo lắng của Tề Luật, trước giờ nó vẫn luôn cho rằng Tề Luật đối với Tề Tử Mặc là thờ ơ, nhưng nhìn thái độ này tựa hồ không phải à?

Hơn nữa bây giờ là quý thu hoạch, Tề Luật nhất định là ném tất cả mọi chuyện chạy tới, nếu không phải để Tề Tử Mặc ở trong lòng, sẽ không có khả năng làm như vậy.

Lại càng không nói tới sau lưng y là một đội ngũ bác sĩ và y tá hùng hậu, gần nửa giờ, không chỉ gấp gấp chạy tới, còn chu đáo mang theo bác sĩ, đây tuyệt đối là mười vạn phần coi trọng.

Nhan Thất cũng không chậm trễ, chỉ nhanh nhẹn nói rằng: “Ồ trong phòng ngủ.”

Vì thế đoàn người lại oanh oanh liệt liệt đi về phía phòng ngủ của Tề Tử Mặc, một đồng người tiến vào, còn mang theo dụng cụ chữa bệnh, Thời Khanh đang ngồi ở bên giường, nhìn thấy một màn này, không khỏi giật mình.

Tề Luật bay nhanh qua, cố gắng không nhìn qua người xa lạ – Thời Khanh kia, chỉ vội vàng hỏi: “Tiểu Mặc, con bị làm sao? Xảy ra chuyện gì? Không phải sợ, ba ba đã trở lại, ba ba ở đây, con sẽ không có việc gì!”

Rồi sau đó hần lại vô cùng lo lắng quay đầu quát: “Thất thần làm gì, mau tới đây kiểm tra cho y!”

Bộ dáng lo lắng sốt ruột này làm cho Thời Khanh thật sự có chút phản ứng không kịp, tuy rằng đã từng nhìn thấy qua, cậu biết Tề Luật thập phần để ý đến Tề Tử Mặc, thế nhưng thật không nghĩ tới mức này...

Bất quá lại nói tiếp, Tề Tử Mặc đứa nhỏ này cũng quái dị, lòng tự trọng cao không thể tưởng tượng nổi. Ba ba không trở về, y cũng tuyệt đối không gọi một cuộc điện thoại năn nỉ, mà Tề Luật bên này vội muốn điên rồi, cùng lúc còn thể lực chống đỡ hết nổi, hơn nữa người làm cha này cũng không biết cùng con trai ở chung như thế nào, cho nên mỗi ngày nghe quản gia báo cáo tình hình của con, biết không có việc gì thì an tâm.

Lúc này bất ngờ nghe được Tề Tử Mặc tự mình gọi điện thoại tới, còn suy yếu nói một câu “Bị thương.”

Chuyện này làm Tề Luật bị dọa nhảy dựng, dọc đường đi hận không thể bay cho nhanh. Thuận tiện còn tự xối nước lên đầu! Nếu con trai mà xảy ra việc gì, hần có kiếm nhiều tiền hơn nữa, cố chấp đem Tề gia phát triển thì được lợi ích gì? Đã mất đi người thương, con trai cũng không còn, hần sống để làm gì nữa?

Lúc này mới thật sự là một đường không để ý hình tượng thất kinh chạy trở về.

Đừng nói Thời Khanh, bệnh thần kinh như kí chủ, giờ phút này cũng nhú mào, có chút ngoài ý muốn.

Dù sao hai chữ ba ba này, trong từ điển của y, so với sh*t chó cũng không bằng, đều là những tồn tại mà y nhất định phải hủy diệt.

Bất quá cũng đã lỡ diễn rồi, đành phải tiếp tục diễn, Tần Mặc hơi hơi liếm mi, thanh âm suy yếu nói: “Cha, thật đúng lúc, ta có chuyện muốn nói cùng người”.

Một câu nói kia quả thực giống như cây gậy to đập thẳng vô đầu Tề Luật, khiến hần thiếu chút nữa bị dọa ngất xỉu, nhưng biết mình là điểm tựa của con cho nên không thể ngã xuống!

Bởi vậy giờ phút này hần cố gắng chống đỡ, nhưng mà tiếng nói có chút khản trương, nhuyễn không thể tưởng tượng nổi: “Tiểu Mặc nghe lời, trước hết để cho bác sĩ nhìn xem, có lời gì chút nữa cùng ba ba nói sau.”

Tần Mặc ho khan vài tiếng, hết sức kiên trì nói: “Cha, ồn ào quá, ta chỉ muốn nói chuyện cùng người mà thôi.”

Đừng nói những người không biết gì như Tề Luật, ngay cả Thời Khanh ở một bên vậy xem, cảm cũng rớt xuống đất, đậu xanh rau má, đây quả thật là kí chủ của cậu sao, không phải là bị ảnh hưởng nhập đó chứ? Kí chủ anh diễn xuất xuất thần nhập hóa như thế, thật sự không định làm mình tỉnh à?

Tề Luật không lay chuyển được con, bèn bảo đám bác sĩ và y tá lui ra ngoài hết, rồi sau đó ngồi xuống bên giường, về mặt bị thương nhìn con.

Đáng tiếc chính là... Manh shota mới vừa rồi còn suy yếu nhu nhược manh diễm đam đáng yêu một giây sau từ thiên sứ biến thành ác ma.

Y xốc chăn rời giường, lạnh nhạt nhìn Tề Luật, rồi sau đó nói rằng: “Ta không có chuyện gì, chỉ là muốn gọi người trở về.”

Tề Luật... Ngốc.

Thời Khanh: “...” Tề cha, tui đồng tình với huynh.

Tần Mặc căn bản không để cho Tề Luật có thời gian kịp phản ứng, trực tiếp quăng bom tạc đạn: “Mấy ngày nay ta cùng Nhan Thất vô tình phát hiện ra bí mật của không gian vút đi, bọn họ không hoàn toàn vô dụng, mà chiến lực dự trữ rất mạnh.”

Sau đó, để cho đồng nhịp điệu, Nhan Thất tiến lên thi triển một chút năng lực, đem một tảng đá đã được đặt trước trong phòng “thối” thành bột phấn.

Tề Luật... Càng ngốc!

Tần Mặc nhíu mày, ghét bỏ nhìn hấn một cái, vút cho hấn một bản danh sách: “Nhớ kỹ những cái tên trên này, đều là những người có không gian khai phá, người mau chóng thu nạp hết đi.”

Mất thấy Tề Luật đã hóa thành pho tượng, Thời Khanh thật sự là nhìn không được, đành phải tiến qua, giúp Tề Luật thuận thuận khí, thuận tiện kỹ càng tỉ mỉ chu toàn nghiêm túc giải thích một phen.

Sau nửa giờ, từ trong phòng ngủ truyền tới tiếng gầm giận dữ: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Quản gia canh giữ ở bên ngoài bị làm cho hoảng sợ lại chột yên lòng, nghe thanh âm trung khí mười phần, thân thể của chủ nhân gần đây tựa hồ có chuyển biến tốt đẹp.

Dưới nỗ lực thuận mao của Thời Khanh, Tề cha giận dữ một hồi cuối cùng cũng ổn định lại.

Bất quá hấn kỳ thật không có sinh khí, chính là cảm thấy rất kinh ngạc. Đối với đứa con giả vờ bệnh này, hấn chỉ có thể cảm thấy may mắn, mọi lửa giận đều tự nhiên biến mất.

Nghe xong lời giải thích của Thời Khanh, Tề Luật đã bị kinh ngạc đến đầu óc mơ hồ, tự động lý giải là: Đứa con này đang giả vờ bệnh để làm nũng mình đây! Này... Đây là ngạo kiều trong truyền thuyết sao? Hu hu hu, đứa con bảo bối của ta!

Tình thương trong yên lặng hơn mười năm của người cha lập tức bùng nổ! Tề Luật thành công dội nước lên đầu, chà gỗ đánh vào đầu, cộng thêm thuận mao trấn an cuối cùng của Thời Khanh, từ tra cha tiến hóa thành người cha nghe lời...

Không thể không nói, việc dạy dỗ tra cha này, Thời Khanh cùng Tần Mặc phối hợp thật đúng là thiên y vô phùng, một bên đánh một bên xoa, ăn ý mười phần, tiểu bằng hữu Nhan Thất đứng vây xem tỏ vẻ, quý báu phục!

Việc chinh phục Tề Luật thập phần dễ dàng. Bởi vì Tề Tử Mặc dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, rất nhiều việc không có tiếng nói, vả lại lực kêu gọi không đủ, nhưng nếu là Tề Luật xuất mã, vậy sẽ xuôi gió xuôi nước.

Đương nhiên cũng không vội vàng xử lý ngay bây giờ, còn có vài món rác rưởi cần phải quét tước sạch sẽ.

Không sai, chính là còn phải ở đây chờ Tề Thụy.

Tần Mặc một mũi tên bắn trúng hai ba con nọ, lợi dụng ‘bị thương’ đem Tề Luật gọi trở về, đồng thời còn nhân cơ hội thổi ra chút gió: Tề gia đại thiếu bệnh nặng, mất thấy sắp không qua khỏi.

Không tin? Nhìn xem Tề Luật đang trong quý thu hoạch bận rộn muốn chết mà còn quăng bỏ hết, thất kinh mang theo một đồng lớn bác sĩ chạy về Tề Trạch? Đây nếu không phải con trai hấn xảy ra chuyện, Tề Luật cần gì điên cuồng như vậy?

Động tĩnh này lớn đến nỗi hận mọi người không thể không biết, người không tin thì mặc kệ người chứ!

Sau đó, lại có một tin tức lớn rơi cái bực xuống, Tề Tử Mặc quả thật không qua khỏi! Mà Tề Luật ưu tư quá độ, hơn nữa thân thể cạn kiệt hao mòn, cứ thế cũng hôn mê bất tỉnh!

Việc này thật đúng là hold không kịp, đại nhân vật như Tề Luật gặp chuyện không may, chính phủ chắc chắn sẽ bị lung lay theo, thật muốn (gào thét-ing)!

Tề Trạch bị phong tỏa kín đến không còn kẽ hở, tuy rằng nhìn không tới chân tướng, nhưng càng nhìn không tới chân tướng mới chính là chân chính của chân tướng, lại muốn (gào thét -ing)!

Tề Thụy so sánh một hồi thì hưng phấn vô cùng ... Trời giáng cái bánh bao nhân thịt quá bự, muốn không lấy cũng không được.

Lại qua một ngày, quần gia bên người Tề Luật cư nhiên xuất hiện, vẻ mặt bi thương tuyên bố di chúc miệng, nghe nói Tề Luật trước khi hôn mê, đã nói ra.

“Nếu ta vẫn chưa tỉnh lại, Tề gia toàn bộ giao cho Tề Yến!”

Người hỏi Tề Yến là ai? Tề Yến chính là Tề lão nhị, em trai của Tề Thụy!

Theo lý thuyết, cấp bậc không gian của Tề Thụy so với Tề Yến cao hơn một bậc, nhưng không gian của hai người bọn họ cũng hơn kém nhau không nhiều, một bên cấp năm còn một bên cấp sáu, cộng thêm các giai trưởng thành, khoảng cách càng ngày càng thu nhỏ lại.

Hơn nữa tuổi tác của hai người đều đã lớn, lúc này tiếp nhận Tề gia cũng xem như là lâm nguy thụ mệnh, là tâm ý của gia chủ tiền nhiệm, cũng không quá chú trọng vấn đề cấp bậc —— chỉ là một sự chuyển giao mà thôi, không tất yếu truy cứu so đo nhiều, trọng điểm vẫn là thế hệ tiếp theo.

Cái này xem ra, Tề Yến được lợi, Tề Thụy lại giận đến đỏ mặt tía tai.

Chỉ có một châm ngòi nhỏ như vậy, mà hai huynh đệ liền bắt đầu chó cắn chó .

Đừng nhìn Tề Yến vẫn luôn là một cái tiểu trong suốt, nhưng gã cũng có tâm tư riêng, hơn nữa trên đầu đề nặng một người đại ca biến thái như Tề Thụy, gã nén giận nhiều năm như vậy, lúc này được nổ mìn nổ mìn, nhất thời liền trở mặt không nhận người quen.

Tần Mặc và Tề Luật không cần động một ngón tay, hai người này cứ thế xé rách mặt mà đánh thành một cục.

Anh em ruột mà như thế sao? Ích lợi trước mắt, thân tình là cái beep gì!

Tề Luật có chút không đành lòng, nhưng Tần Mặc lại muốn nhỏ cỏ tận gốc để tránh hậu họa về sau, y cho một lính tinh nhuệ dùng chút năng lực hệ Phong, chỉ nhẹ nhàng ở sau lưng đẩy, kẻ điên Tề Thụy này sẽ cầm dao mà đâm vào em trai mình.

Hắn không muốn giết Tề Yến, mà chỉ muốn dọa một chút, nhưng đáng tiếc là Tề Yến lại chết!

Vì tranh quyền mà anh em giết nhau, Tề Thụy trực tiếp bị bắt, đến khi chết hắn vẫn không hiểu Tề Yến tại sao lại bị mình giết... Rõ ràng dao trên tay của hắn không có đâm qua, vì cái gì trước ngực Tề Yến ào ào chảy máu, trợn trắng mắt chết ngay trước mắt mình ?

Còn chưa kịp gia hình, Tề Thụy bị những sợ hãi của bản thân, bức đến điên.

Hắn đương nhiên sẽ không biết, loại đồ vật gọi là phong nhận này, có thể vô hình vô tức ở xa ngàn dặm vẫn đâm xuyên qua được thân thể con người, dù một chút chứng cứ cũng không hề lưu lại .

Dưới lực lượng chênh lệch quá xa như vậy, sức chiến đấu của Tề Thụy chỉ giống như một con chột, giết chết hắn so với giết chết một con kiến không có gì khác nhau.

Đơn giản là cần phải suy xét đến tính chất, bản khoản một chút về vấn đề thanh danh mà thôi.

Thời gian hơn mười ngày, địch nhân dây dưa Tề Luật hơn nửa đời người cứ như vậy đã dễ dàng giải quyết, Tề Luật trong lòng cảm khái không thôi.

Hiện giờ hắn nhiệt tình mười phần, có một quân đội vô cùng cường đại, hơn nữa có không gian gieo trồng của mình phụ trợ vào, chuyện có thể làm nên thật sự rất nhiều.

Nhưng mà Tần Mặc ngăn hắn lại.

Tề Luật đời trước đơn giản là bị một chết, Tần Mặc suy xét đến Tề Luật còn có chút tác dụng, không muốn để cho hắn chết sớm như vậy, vì thế đem không gian Hạ Nặc triển lãm ra.

Một cái không gian uy vũ khí phách như vậy làm Tề Luật sợ đến ngáy người, còn kém chút là báỉ lạy Thời Khanh như tiên nhân.

Thế cho nên con trai chỉ có mười tuổi đề xuất việc sau này lớn lên sẽ lấy Thời Khanh, hắn không hề có một tia phản bác! Người có không gian thần kỳ như vậy ở bên cạnh con trai mình, vậy thì nửa đời sau quả thực là muốn gió được gió muốn mưa được mưa rồi!

Đương nhiên, sau nửa đêm hắn mới phục hồi lại tinh thần, không khỏi có chút hối hận, Hạ Nặc là một nam nhân... Hắn làm sao có thể ôm cháu nội bây giờ?

Nhưng mà vừa mới cùng con trai ở chung hòa thuận, hắn không dám mở miệng a... Ai

, trước phóng phóng, trước phóng phóng... Hiện tại khoa học kỹ thuật phát đạt, muốn có em bé thì cũng có chiêu mà ... Bây giờ, tốt nhất chính là đem người ta bắt lại không cho chạy!

Bởi vì có lực lượng của Thời Khanh trù bị, Tề Luật bỗng cảm thấy không gian của mình nhàn rỗi hết chỗ nói, thật sự không tất yếu liều mạng nữa... Con trai căn bản là chướng mắt chút tài nguyên của hắn, tùy tiện trồng trồng là được, không tất yếu đem mạng ra đùa .

Tâm trạng khoan thai, ban ngày còn thường xuyên rèn luyện thân thể, khí sắc của Tề Luật càng ngày càng tốt.

Hai mươi ngày sau, Tần Mặc đã đem những người theo bên người Tề Tử Mặc tìm ra đủ cả, chỉ dẫn bọn họ sử dụng lực lượng của chính mình, mà còn bí mật đặc huấn, chính là thời điểm công bố ra quả thật như quảng bom tạc đạn.

Lợi dụng thân phận của Tề Luật, lung lạc vài cái thế gia cùng với nhân viên quan trọng chính phủ, bí mật của không gian vút đi trực tiếp được công khai trên toàn thế giới, nháy mắt khiến cho sóng to gió lớn.

Nhận thức mới về không gian được hình thành, kíp nổ tạo ra phản ứng dây chuyền vượt quá sức tưởng tượng!

Cũng may chính phủ đã sớm bàn qua, cùng với đội quân không gian chiến đấu cường đại do Tần Mặc lên lút tổ kiến

[tổ chức+kiến tạo], hoàn toàn đem những nơi phát sinh náo động trấn áp xuống.

Lại thông qua danh nghĩa của Tề Luật, đem phương thức sử dụng không gian chiến đấu truyền ra ngoài, bằng cách thành lập một học viện mới để cho những người có không gian vút đi đến để học tập.

Hệ thống dạy học muốn được toàn diện thì cần phải có một thời gian dài để nghiên cứu và cọ xát, nhưng ít ra có thể đem những người này ổn định xuống, tất cả mọi chuyện đều phải làm từng bước từng bước.

Vì phát hiện trọng đại này, mà lần giám định không gian này ồn ào huyên náo, khẩn trương gấp gáp cuối cùng tổ kiểm tra tiến hành giám định cũng đã đưa ra được những phương pháp mới để kiểm định chính xác.

Cấu tạo bên ngoài của không gian được chia làm không gian chiến đấu và không gian chức năng.

Đồng thời đem những người trước đây bị cho là không gian vút đi bắt đầu tiến hành kiểm tra lại một lần nữa, hiện nay cấp bậc không gian chiến đấu cao nhất trên thế giới chính là thân tín của Tề gia —— Nhan Thất.

Không gian chiến đấu hệ Phong cấp sáu.

Giống như đời trước, Tề Tử Mặc vẫn bốc được số 520, Tề Luật cùng Thời Khanh đồng thời bồi y đi giám định.

Thời Khanh và Tề Luật đều kích động, nhưng Thời Khanh là vì hưng phấn, còn Tề Luật lại là khẩn trương .

Chờ đến khi kết quả giám định xuất hiện.

Không gian cực mạnh có một không hai trên toàn thế giới.

Không gian chiến đấu toàn hệ cấp mười!

Người đó chính là —— Tề Tử Mặc.

64. Chương 64

Tuy rằng sớm đã biết không gian của Tề Tử Mặc vô cùng trâu bò, nhưng lúc này thực tế nghe được kết quả, khỏi phải nói kích động đánh sâu vào trong não, Thời Khanh vui vẻ y như bản thân trúng số số độc đắc.

Tề Luật thì trực tiếp high thành ngốc cha.

Không gian cấp mười!

Không gian chiến đấu!

Lại còn là toàn hệ!

Không thể nào trâu hơn, đây rõ ràng là muốn sáng lập kỷ nguyên mới!

Nghĩ đến tiền đồ của con mình rạng rỡ, nghĩ đến tương lai phần khích sắp sửa tới, Tề Luật trong lòng cảm thán không thôi, chỉ hy vọng ái thê đang ở thế giới bên kia có thể an lòng.

Đồng thời, hắn lại cảm thấy thập phần may mắn, may mắn trước đó không gian chiến đấu được phát hiện ra, lập tức làm náo loạn thế giới, trong không khí nóng bỏng như thế, Tề Tử Mặc lại kích hoạt không gian, mới có thể vạn dân chú mục, không người nào dám kỳ thị khinh thường.

Nhớ lại quá trình kích hoạt, giai đoạn thứ nhất là kiểm tra diện tích không gian, nhưng giai đoạn thứ hai bất luận máy móc gì cũng không thể tiến vào, bất quá may mắn Tề Tử Mặc có loại năng lực dẫn đường, chỉ cần y phóng ra một chút năng lượng toàn hệ, đủ để cho tổ khảo hạch chấn kinh rồi.

Lập tức lật xem tiêu chuẩn giám định không gian cấp mười đã bị phủ bụi từ rất lâu, bọn họ sợ hãi phát hiện, đích thật là cùng một tiêu chuẩn! Lúc này mới cho ra được kết quả.

Nếu không gian chiến đấu không được công bố, nếu Tề Tử Mặc không có năng lực dẫn đường, như vậy căn cứ vào tiêu chuẩn trước đó, cho dù không gian của Tề Tử Mặc có lớn tới mười vạn bình mục, thì vẫn thuần thuần túy túy là một không gian vút đi!

Không gian vút đi và không gian cấp mười, không cần phải nói quả thật như là địa ngục và thiên đường!

Trong lòng Tề Luật có chút may mắn, cũng có chút nghĩ mà sợ, đủ loại cảm xúc khó có thể nói thành lời.

Bất quá tuy rằng hắn đã biến thành ngốc cha, nhưng chỉ số thông minh nên có thì vẫn còn tồn tại, hắn cũng rất nghi hoặc, vì sao con trai mình lại biết cách sử dụng loại năng lực chiến đấu bị xem là vút đi này?

Hắn vắt hết chỉ số thông minh, đi thăm dò.

Tần Mặc là ai chứ, một câu là hiểu được hắn đang nghĩ gì, vì thế, Tề Tử Mặc cười cười, có chút “ngại ngùng” nói: “Kỳ thật không phải ta phát hiện.”

Tề Luật hiền lành dễ mến: “Vậy là ai?”

Tề Tử Mặc nghĩ nghĩ, mới “có lấy dũng khí” nói: “Kỳ thật... Kỳ thật là Thời Khanh...”

Tề Luật quay ngoắc sang phía Thời Khanh.

Thời Khanh: “(—)?”

Tề Tử Mặc không thèm nhìn mỗ xuân ngọc, tiếp tục bổ sung thêm: “Ta với Nhan Thất cùng lúc quen biết Hạ Nặc, Hạ Nặc nghe nói Nhan Thất có không gian vút đi, trong lòng vẫn luôn cảm thấy lo lắng, vừa lúc hắn là học sinh trong học viện, thừa dịp nhàn rỗi đi thư viện tìm xem những tư liệu tương quan, không nghĩ rằng lại có thu hoạch, rồi sau đó chúng ta âm thầm trợ giúp Nhan Thất học tập năng lực dẫn đường, tuy rằng tiêu phí rất nhiều thời gian, nhưng không ngờ lại thật sự thành công.”

Nhan Thất: “...”

Thời Khanh: “...” Phắc, kí chủ à, anh không đi viết kịch bản quả thật là mai một nhân tài!

Tề Luật nghe xong, cảm động thiếu chút nữa là lệ nóng doanh tròng, Hạ Nặc a~, đây là cứu tinh của con trai mình a~!

“Đứa nhỏ a~! Đứa nhỏ a~! Một mỗi người rồi! Người thật sự thật là... thật là một đứa nhỏ tốt a~!”

Thời Khanh: ha ha ha ...

Thật lâu sau này, Tề Tử Mặc và Hạ Nặc ngọt ngọt ngào ngào ở chung một chỗ, Thời Khanh mới có chút hiểu ra, Tần Mặc đây là đang hỗ trợ cậu xoát hảo cảm sao? Có một đại ân như vậy, Tề Luật thân làm cha cũng không thể nào ngăn cản hai người sống cùng nhau... Ủm! Nhất định là như vậy!

Đương nhiên những điều này thì sau này hẵng tính, thành công hoàn thành nhiệm vụ, hai người bị văng về lại không gian hệ thống.

Lần thứ hai trở lại không gian hệ thống, nhìn thấy phiên bản Tề Tiểu Mặc thành nhân, Thời Khanh hơi hơi có chút kích động.

Bất quá cũng không cho cậu nhiều thời gian để suy nghĩ, ba mươi giây sau, không gian hệ thống đóng cửa, hai người chẳng kịp xem xem được thưởng bao nhiêu, đã bị truyền tống quảng về thế giới của Tần Mặc.

Trong lốc xoáy thời không, Thời Khanh mới hậu tri hậu giác nhớ tới, cái lúc mà bọn họ rời đi thế giới này, tình cảnh không phải là cái tốt lành gì...

Quả nhiên... Trước mắt có một bóng đen, loang lổ xung quanh là những tia sáng, Cửu đầu xà đồng học cuồng ma loạn vũ xuất hiện ngay trước mắt.

Không kịp chuẩn bị tâm lý đột nhiên nhìn thấy đại gia hỏa này, Thời Khanh sợ tới mức vất chân lên cổ bỏ chạy.

Thần hành thiên lý của cậu vô cùng nhạy bén, nháy mắt đã chạy xa ra mười thước, so về kỹ năng chạy trốn mà nói, hệ thống-kun của chúng ta xem như cũng suất cường bá duệ một chút!

Chỉ tiếc, cậu đánh giá sai địa hình nơi này, đây là sơn động, tuy rằng không gian rất lớn, nhưng không địch lại tốc độ bay bư hăn của ai kia, vì thế... mấy bay nhỏ Thời Khanh sắp lâm vào nguy cơ đâm vào vách động!

Trong tình cảnh khẩn cấp trước mắt, sắp hôn lên trên khuôn mặt gồ ghề của sơn động, thì cổ áo của cậu được níu lại, rồi sau đó eo cũng được ôm lại, tiếp theo, cậu rời xa đất mẹ thân yêu, cuốn một cái, bị bẻ vào lòng.

Thời Khanh ngẩng đầu, vừa lúc Tần Mặc đang cúi thấp đầu xuống.

Thật khéo làm sao, hai người vừa mới mắt đối mắt, thì miệng đã đối miệng.

Tuy rằng bọn họ không phải lần đầu tiên hôn nhau, nhưng bất ngờ hôn trúng như thế này... Thật đúng là lần đầu tiên!

May mà Tần Mặc cũng có chút ngoài ý muốn, bất quá ngay sau đó, y híp mắt mị mị, cứ giữ nguyên tư thế này, đảo thành một nụ hôn nồng nàn sâu sắc.

Thời Khanh chậm nửa nhịp, bất quá sau đó cũng vô cùng hưởng thụ mà ngưỡng cổ, miệng lưỡi giao nhau, dây dưa triền miên.

Cửu đầu xà: Ặc Ặc Ặc... Bị quên luôn rồi ... Bị quảng cục bơ bự chẳng luôn rồi...

Càng hôn càng nhiệt, càng nhiệt càng cái kia kia... Tốt xấu gì thì lý trí của Thời Khanh cũng chưa có bị chó tha, nửa ngày sau mới ý thức tới một vấn đề vô cùng nghiêm túc, nơi này còn có cái bóng đèn siêu cấp lớn đang tỏa sáng!

Vừa quay đầu qua thì trông thấy chín đôi mắt to của Cửu đầu xà.

... ..

... ..

...

Ba giây nhìn nhau không nói, Thời Khanh hốt hoảng nhảy xuống, cuối cùng đã lấy lại tinh thần .

Tần Mạc nhíu mày, bất mãn hết sức.

Thời Khanh cũng không thèm thuận mao, cậu cũng không phải khẩu vị mặn đến nỗi trước mặt một con quái vật mà thân thân thiết thiết!

“Cái này... Cái này?” Vừa mở miệng, Thời Khanh mới ý thức được một vấn đề, lúc này bọn họ hôn nhau cũng không phải là ngắn, vì sao quái thú này không nhân cơ hội công kích bọn họ?

Đừng nói với cậu là nó có tinh thần võ sĩ đạo, cho nên mới không làm ra loại sự tình đánh lén nha! Nói ra quở mới tin!

Ngay sau đó, Tần Mạc mở miệng, gọi ra một cái tên: “Tiểu Cửu.”

Nghe được thanh âm của y, chín cái đầu của Cửu đầu xà bắt đầu lay động mừng rỡ ...

Thời Khanh ngẩn người, chẳng lẽ ‘Tiểu Cửu’ là tên của Cửu đầu xà này sao?

Cậu , tuy rằng cậu có xem qua ký ức của Tần Mạc, nhưng bởi vì lướt qua thật nhanh, cho nên những cái xem qua đều là những đại sự, xung đột liên hệ chặt chẽ đến Tần Mạc. Còn những thứ khác như là ký ức ‘cùng Cửu đầu xà làm bằng hữu’ thì ... cậu căn bản sẽ không nhìn thấy!

Tuy rằng Tiểu Cửu gặp được chủ nhân thì hóa thành một ‘bán manh’, nhưng Thời Khanh thật lòng nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải vẫn tìm không ra chút manh nào.

Có thể thành thành thật thật trở về bộ dạng tàn bạo hung ác của người được không? Người hóa trang thành dung mạo bán manh chỉ làm cho người ta thêm nổi da gà da vịt thôi!

Tần Mạc ngàn dặm lại tới đây, đương nhiên không phải là xem nó hóa trang bán manh, bỏ qua Tiểu Cửu, đi ra phía sau nó, quả nhiên sau đó có một cửa đá, mặt trên còn có chi chít rất nhiều kết giới màu tím màu đỏ màu đen đan nhau.

Từ những màu sắc kia cho thấy, nó tuyệt đối không phải là phép thuật ôn hòa gì, phỏng chừng không cần thận trọng vô một cái là đi đời nhà ma luôn.

Tần Mạc bảo Thời Khanh núp sau lưng mình, rồi mới xuất ra chủy thủ, cắt mạnh trên đầu ngón tay, máu đỏ tươi nhỏ vào trên cửa, nháy mắt cùng những kết giới quỷ dị kia kết hợp lại, giống như nó đang sống lại, chậm chậm mở cửa đá ra.

Ước chừng qua hơn ba mươi phút, cửa đá mới mở hẳn ra, sắc mặt Tần Mạc bởi vì mất máu mà có chút tái nhợt.

Thời Khanh nhìn mà đau lòng xót xa, cậu cứ nghĩ chỉ cần vài giọt máu là được, ai ngờ đâu hao tổn nhiều tới vậy, thì cái kết giới đáng ghét này mới mở ra.

Thời Khanh không dám lên tiếng đánh gãy, bất quá giờ phút này thấy mọi việc đã xong, mới tiến lên, lấy thuốc cầm máu ra bôi vào trên tay của y.

“Không có việc gì.”

Thời Khanh nhăn mày, cũng không thèm nghe y nói cái gì, chỉ nghiêm túc xem xét miệng vết thương kia, thấy máu đã ngừng chảy, mới móc ra mấy viên thuốc bổ máu, nhanh chóng đưa qua cho Tần Mạc.

Tần Mạc giật mình, nhưng cũng không cự tuyệt, ngửa đầu uống hết. Cửa hàng hệ thống bán thuốc thang gì cũng tác dụng siêu nhiên, không bao lâu sau y đã khôi phục, sắc mặt tươi tắn hơn rất nhiều.

Thời Khanh nhìn chăm chăm một hồi, mới nhẹ nhàng thở ra.

Tần Mạc cười cười: “Đi theo ta.”

Thời Khanh đi theo phía sau y, bước vào cửa đá.

Trong cửa đá là một gian thạch thất, nhìn cái bộ dáng này rõ ràng là Cửu đầu xà dùng cái đầu cứng hơn trâu của nó toạc ra. Vô cùng tục tằn và lại còn không có quy tắc gì, gồ ghề, đông một khối tây một khối, thật sự không tính là mỹ quan.

Bất quá trong cái gian thạch thất bát bửu này, lại rực rỡ sáng ngời, tất cả là do ở giữa có một đồng dạ minh châu rất lớn.

Viên lớn nhất bự như trái sầu riêng, mà viên nhỏ nhất cũng cỡ nắm tay!

Mấy viên dạ minh châu này, nhắm mắt bốc một cục cũng là trần bảo thể gian hiểm có, nên biết rằng, dạ minh châu ở cái thế giới Tu Chân này, không chỉ có định nghĩa duy nhất là ‘hạt châu xinh đẹp’ đơn giản như vậy.

Bên trong dạ minh châu tồn tại một lượng lớn linh khí, là lợi khí mà nhân sĩ tu chân nào cũng xoắn móng chạy theo như vịt, giá cả vô cùng xa xỉ, bởi vậy cái đồng dạ minh châu có nhỏ có to trước mặt, phải nói là phi thường hiếm thấy !

Ấy thế mà, bảo bối nhiều thế này lại bị coi như đồng sầu riêng quăng dưới đất lẫn lông lóc...

Bất quá sau đó Thời Khanh lại biết thêm, cái đám dạ minh châu này bị quăng tùm lum bừa bãi như rác rưởi, bởi vì so với mấy món bảo vật còn lại thì quả thật là chỉ bằng rác rưởi mà thôi!

Các loại bảo vật truyền kỳ cao cấp như yêu đan, thú hạch, linh thạch cùng với pháp khí mà thần tiên ban tặng, còn có vô vàn thần vật trăm năm khó gặp! Lại càng không muốn nói... Một đồng đan dược thần kỳ, mà các đại sư luyện đan cao cấp nhất dốc hết tâm huyết mấy trăm năm mới chế tạo ra được một viên!!

Bất luận món gì đem ra cũng làm cho thế nhân chấn kinh, thế mà hôm nay toàn bộ đều nằm trong sơn động xấu xí này.

Thời Khanh hoàn toàn ngốc lảng.

Tần Mặc sờ sờ cậu, gọi hồn cậu về.

Thời Khanh ngơ ngác nhìn y, nửa ngày cũng không phản ứng lại những gì mà Tần Mặc nói.

“Không gian của ngươi có thể chứa hết những thứ này không?”

Thời Khanh: ... Phắc! CÓ THỂ CHỨA HẾT! ! Nhất định có thể chứa hết a! ! ! Chứa không hết, dù ăn vô bụng cũng phải cố nhồi nhét cho hết! ! !

Từ từ! Thời Khanh giật mình hoàn hồn, ánh mắt nhanh chóng biến thành hình đồng tiền : “Cái này... toàn bộ những thứ này đều cho ta cất vào trong không gian?”

Tần Mặc: “Đương nhiên.”

Thời Khanh: Xin cho phép tui cười ngu ba giờ đồng hồ!

Ha ha ha ha ha ha ha ha

Chùi chùi nước miếng, Thời Khanh liền hóa thân thành con ong nhỏ chăm chỉ.

Từ lúc kí chủ “lỡ tay” bóp nát một cái tinh thạch thượng phẩm, cậu quả quyết không dám làm phiền y nữa!

Mười phần chân chó lấy ra đệm ngồi, còn đặc biệt tri kỷ bưng lên trà nóng, sau đó thỉnh kí chủ đại nhân ngồi xuống: “Đến đến đến, ngài nghỉ ngơi, ngài nghỉ ngơi, mấy việc nhỏ này cứ giao hết cho nô tài!”

Nói xong lại thiếp mình về phía đồng bảo bối kia, một bên sắp xếp một bên nhét vô một bên thì cảm khái không thôi.

Thời Khanh phen này, thật sự là kinh hỉ lại gặp thêm kinh hỉ.

Vốn tưởng rằng nhìn thấy một đồng kỳ trân dị bảo đã quá lắm rồi, ai mà ngờ tới lại còn có một rương bí tịch.

Hơn nữa quyển bí tịch trong đó còn chọt mù hai mắt chó hợp kim của cậu.

“Bí thuật phân hình.”

Đây chẳng lẽ là sách tu chân dùng để phân thân sao!

Đây là phân thân thuật giá trị hai vạn điểm thưởng sao? !

Ai ngờ vào tay mà chẳng mất công phu a!

Thời Khanh ôm bí tịch, hưng phấn phóng tới bên cạnh Tần Mạc: “Cái này... Cái này tôi có thể học không?”

Tần Mạc nguyên bản tâm tình không tồi, đêm mềm thoải mái, trà xanh mỹ vị, đương nhiên, nhìn Thời Khanh bận rộn thì càng cảm thấy lạc thú hơn.

Lúc này nhìn thấy Thời Khanh cẩn thận cầm một quyển sách chạy sang, y hơi hơi giương mắt, nhìn thấy cái tên của quyển sách thì híp mắt lại: “Không được.”

65. Chương 65

Kỳ thật Thời Khanh chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi, kí chủ thổ hào như vậy, một quyển bí tịch nhỏ xíu xiu căn bản không tính là gì, cậu chôm lấy mà học đại mọe nó đi, bày đặt hỏi làm gì nữa cơ chứ.

Sau khi hỏi xong, cậu tùy tiện mở ra xem xem một chút, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ chữ nào, thì nghe thấy hai từ kia của kí chủ, lập tức, cậu bị dọa mộng.

Không được? Bị cự tuyệt ?

Thời Khanh quay đầu nhìn về phía Tần Mạc.

Biểu tình này ở trong mắt Tần Mạc, sẽ thành: QAQ.

Thời Khanh lệ chảy tuôn tuôn đối với Tần Mạc mà nói, lực sát thương so sánh ngang với bom nguyên tử .

Bất quá vấn đề này thì không được, kiên quyết không thể dung túng, Tần Mạc nhú nhú mi, cố gắng không nhìn đến khuôn mặt khóc than kia, cường điệu một câu: “Tất cả các loại pháp thuật phân thân thì người không thể học”.

Thời Khanh: “Vì... Vì cái gì?”

Tiếng nói rất nhỏ, đáng thương hề hề, so với mấy động vật nhỏ thì y chang, Tần Mạc nhất thời nhớ lại gấu trúc nhỏ luôn nằm an an ổn ổn trong lòng bàn tay y... Lúc này, thanh máu màu đỏ trên đỉnh đầu của y bị một chiêu đánh rớt hơn phân nửa.

Bất quá kí chủ dù sao cũng là kí chủ, mang trong mình căn bệnh thần kinh trị không hết, không chạm đến điểm máu chốt của y thì có thể dung túng vô điều kiện, nhưng chạm đến rồi thì cũng chỉ có một đường thôi, tuyệt đối hai chữ: “Không được.”

Âm điệu lạnh lẽo rơi xuống -18 độ C, Thời Khanh bị đả kích choáng váng, cả người ủ rũ.

Cậu thật sự không nghĩ ra mình đã kích thích Tần Mạc chỗ nào, khiến cho y phát bệnh. Theo lý thuyết phân thân thuật cũng trợ giúp rất nhiều a, chỉ cần cậu luyện được, bản thể thì dĩ nhiên luôn bên người Tần Mạc, phân thể thì có thể đi khắp nơi dạo chơi, lúc làm nhiệm vụ cũng có thể phụ giúp hỗ trợ, không đến nỗi quá bị động.

Rõ ràng một mũi tên bắn trúng ba con ruồi, kí chủ sao lại không đáp ứng vậy?!!!

Thời Khanh u sầu, buồn đến nỗi lông mày cũng vo thành một nắm, gục đầu xuống, thì đập vào mắt là trang đầu tiên của quyển bí tịch.

Trên đó có in những chữ to, thẳng tắp rõ ràng, cậu muốn không nhìn thấy cũng khó, vừa nhìn thấy xong, miệng bị liệt cũng phải nở nụ cười...

Trên sách viết: pháp thuật này hại nhiều hơn lợi, nếu không phải tuyệt cảnh, không nên tu luyện. Thuật pháp hậu kỳ sẽ dẫn đường cho hồn phách rời khỏi nguy hiểm, nhưng phải ném trái nổi đau thất hồn lạc phách, suốt đời không hợp lại được. Và lại phân thân chủ, vận mệnh tương liên, nếu phân thể bị thương tổn, thì chủ thể cũng thế.

Thì ra kí chủ là lo lắng cho cậu!

Thì ra kí chủ là lo sợ cậu luyện cái pháp thuật này, nắm bắt không tốt, cuối cùng nháo đến tinh thần phân liệt đi đời nhà ma!

Thời Khanh cười tươi đến nỗi chỉ thấy rằng không thấy mắt đâu, có cái chốt mở, thì não tự động theo đó mà YY, mệnh mông không bờ bến !

Ngẫm lại thì kí chủ tính tình không được tự nhiên như vậy, làm sao có thể tận tình khuyên bảo cậu đâu là lợi đâu là hại được? Nhất định là cảm thấy có nguy hiểm thì rõ ràng dứt khoát, chặt đứt tưởng niệm của cậu, tuy rằng giọng điệu không tốt cho lắm, thái độ có chút ác liệt, nhưng rất dụng tâm lương khổ có phải không (gào thét -ing)!

Thời Khanh cảm động, bị kí chủ bệnh thần kinh nhà cậu làm cảm động.

Biểu tình rắc rối phức tạp của cậu rơi vào trong mắt Tần Mặc thì thành: .

—— miệng cười cong cong góc gềch, thanh máu trên đầu Tần Mặc nháy mắt hóa thành con số 0.

Y giờ một tay bắt lấy cậu kéo qua, trực tiếp hôn xuống cái miệng nhỏ đáng ghét kia, phá vỡ YY của cậu!

Thời Khanh còn đang cảm động, đối với nụ hôn nồng nhiệt thỉnh linh chụp tới, tuy rằng theo không kịp tiết tấu, nhưng cũng không làm ra hành vi cự tuyệt gì, hôn thì hôn đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, hơn nữa hôn môi còn rất là thoải mái nha.

Hôn tới thiếu chút nữa tắt thở, Thời Khanh mới giãy dụa né tránh, một bên hì hục thở, một bên thì nhớ ra đồng bảo vật, lỗ đầu đột ngột xảy ra tình huống ngoài ý muốn, bị người khác lấy đi mất, cậu chắc đau lòng chết.

Vì thế, cậu quăng Tần Mặc qua một bên, tiếp tục đi làm con ong nhỏ.

Tần Mặc liếc mắt nhìn ‘bí thuật phân thân’ bị ném xuống đất y như ‘rác rưởi’, khước miệng nhếch một cái, tâm tình bỗng dưng tốt lên.

Bất luận đồ vật gì có thể thúc đẩy Thời Khanh rời khỏi y thì phải hủy diệt hết —— ví dụ như quyển sách này.

Y cầm quyển bí tịch lên, vừa định bóp nát nó thành tro rồi thả bay theo gió, thì trông thấy nội dung trên trang giấy.

Liên tưởng đến thần thái của Thời Khanh, y sao lại không hiểu rõ? Sách này đối với y mà nói căn bản là vô dụng, nếu thật lòng muốn tu luyện thuật phân thân thuật, có bỏ lớn cách khiến cho bản nguyên và phân thể chắc chắn phối hợp, nguy hiểm gì đó thì không đáng nói tới.

Bất quá để cho Thời Khanh lý giải như vậy cũng tốt.

Y cười cười, một quyển sách pháp thuật thần kỳ mà thể nhân mơ ước, cứ như vậy hóa thành tro tàn.

Ba giờ làm lạnh lần này đối với Thời Khanh mà nói, chớp mắt cái đã trôi qua mất.

Hưng phấn đem tất cả bảo vật nhồi nhét vào không gian trữ vật, còn tinh tế ghi lại tất cả vào một quyển sổ, đặc biệt cẩn thận phân loại kỹ càng, vì thế ba giờ cứ ạch ạch ạch trôi qua.

Chờ đến khi không gian hệ thống mở ra, cậu còn chưa có làm xong!

Lấy thêm vài cái bảo vật nữa, cậu cũng không ngại nhiều!

Bất quá nghĩ lại, cậu càng kích động hơn, trở lại không gian thì có thể kiểm tra phần thưởng, bọn họ lần này là bị phong bế ký ức, rồi còn thêm nhiệm vụ phó tuyển, nhất định điểm thưởng sẽ hù chết người?

Vì thế cậu gấp gáp lôi kéo Tần Mạc trở về không gian hệ thống.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy tin báo điểm thưởng, miệng cậu vẫn kinh ngạc há to đến mức có thể nhét vào được một cái trứng gà.

Oh My God!!! Nhiều quá xá! Trái tim bé nhỏ của cậu chịu hông có nổi !

Bởi vì nhiệm vụ chính loạn thất bát tao mà hoàn thành, hơn nữa còn đập cửa tạo ra nhiệm vụ tùy cơ, sau đó cũng kết thúc viên mãn, tất cả hợp lại tạo thành một giá trị kinh nghiệm cực lớn, khiến level của kí chủ nhảy lên một bước bực.

Thế giới này bởi vì bị phong bế ký ức mà độ khó tăng lên, hơn nữa sau khi hoàn thành nhiệm vụ phó tuyển, giá trị kinh nghiệm cũng vù vù tích lại, toàn bộ mấy thứ này cộng lại cùng nhau, level của kí chủ thật dọa người mà nhảy bùm bùm lên cấp 20.

Mỗi một cấp đều mở ra thêm vật phẩm của cửa hàng hệ thống, mà mỗi mười cấp sẽ tăng lên giá trị cơ bản của phần thưởng.

Trước đó lúc làm nhiệm vụ ngẫu nhiên, Tần Mạc mới cấp chín, sau khi hoàn thành thì y nhảy vù lên mấy cấp, quả nhiên, nhiệm vụ ngẫu nhiên đúng là một nhiệm vụ gặt hái được rất nhiều nha!

Mà nhiệm vụ phó tuyển lần này cũng tích được một lượng lớn kinh nghiệm, cho nên nhảy lên tuốt cấp 20 là chuyện đương nhiên.

Tới level 20 thì mỗi lần làm một nhiệm vụ điểm thưởng cơ bản của nó là 5 nghìn điểm.

Nếu phong bế ký ức thì nhân mười...

Từ từ! Thời Khanh kinh ngạc phát hiện, cái vụ nhân mười này, lại còn là nhiệm vụ chủ tuyển và nhiệm vụ phó tuyển hoàn thành xong cộng lại mới nhân mười nha!

Nhiệm vụ phó tuyển thưởng cho 1 vạn 5 nghìn điểm tệ, cộng thêm điểm cơ bản 5 nghìn, sau đó lấy tổng nhân mười...

Điểm thưởng mà Tần Mạc cuối cùng đạt được là hai mươi vạn điểm!

Hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người!

Hệ thống đạt được thì trừ ra phân nửa, nhưng Thời Khanh cũng được ước chừng mười vạn điểm!

Đây là một giấy biến thành thổ hào trong truyền thuyết sao?

Rất HIGH nha! ~()/

~Thời Khanh còn đang hưng phấn ngất trời, Tần Mạc bên này đã nhanh chóng mở ra cửa hàng hệ thống, nháy mắt tiêu hết mười vạn điểm thưởng.

Nhìn thấy viên thuốc nhỏ màu đen trắng giao nhau trong tay, Tần Mạc cúi lên khoe miệng, rồi xoay người sang nhìn Thời Khanh, nói với cậu: “Há miệng.”

Thời Khanh: “Ủm?” Chỉ tròng lớn mắt, không há miệng.

Tần Mạc nắm lấy cằm cậu, ở trên đôi môi phấn hồng nhẹ liếm một chút, Thời Khanh đã bất giác thả lỏng khớp hàm, ngay lúc đó, viên thuốc nhỏ chạy tọt vào trong họng của cậu.

Ặc, Thời Khanh còn chưa biết mùi vị viên thuốc kia ra sao, thì đã xuống bụng rồi.

“Cái gì vậy?”

Bất quá không cần Tần Mạc đáp lại, Thời Khanh đã nghe thấy gợi ý bên tai.

“Kích hoạt huyết thống, bắt đầu cường hóa thân thể...”

Rồi sau đó, một bó lớn thông tin nhảy vào trong não của cậu, Thời Khanh cuống quýt tiếp thu, cuối cùng mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên lai Tần Mạc mua một bộ thân thể gấu trúc nhỏ, rồi đút cậu uống.

Cậu rõ ràng nhớ kỹ, cái bộ thân thể này tới mười vạn điểm lận cơ mà! Bất quá mười vạn điểm này, cũng phi thường đáng giá!!!

Bộ thân thể này tố chất phi thường cao, tối trọng yếu đây là loại huyết thống có thể thăng cấp, khi trưởng thành tư chất sẽ càng tốt hơn, vả lại mỗi khi lên cấp một lần đều biến đổi chất lượng vượt bậc.

Hơn nữa huyết thống còn tự kèm theo kỹ năng chuyên hướng.

Bởi vì hiện nay huyết thống mới có cấp 1, cho nên chỉ kích hoạt được một kỹ năng.

Nhưng cái kỹ năng này, cũng rất kinh người, là một năng lực phòng ngự cường đại —— tường đồng vách sắt.

Quả thực là thiên về bảo hộ, nhìn giới thiệu cơ hồ chỉ lo phòng ngự không có chút công kích nào, chỗ thiếu hụt ở đây chính là thời gian quá ngắn, bây giờ chỉ có thể phát huy trong vòng một phút đồng hồ, nhưng nếu kỹ năng thăng cấp thì thời gian sẽ càng kéo dài.

Nhưng cho dù thời gian có ngắn, thì hình thức vô địch này, cũng đủ kinh người .

Có thần hành thiên lý, lại có tường đồng vách sắt, Thời Khanh () , nếu có thêm một cái kỹ năng công kích cường đại nữa, cậu sẽ cảm thấy mỹ mãn không thôi nha.

Bất quá trước mắt, còn có một chuyện trọng yếu.

Thời Khanh nhìn về phía Tần Mạc, trịnh trọng nói: “Cám ơn nha!”

Tuy rằng cậu cũng có thể mua nổi, nhưng kí chủ chủ động mua cho cậu, sẽ khiến người ta cảm động (gào thét -ing).

Mất thấy hệ thống của y đang cảm động thả trôi tâm hồn bay đến phương trời xa tít tắp nào đó mà thoát ly khỏi khung cảnh hiện tại, Tần Mạc quay đầu, ho nhẹ một tiếng: “Điểm của ngươi không cần mua xăng bậy, toàn bộ dùng để đề cao tố chất thân thể.”

Thời Khanh áp chế cảm xúc mê mông, lắng nghe một cách siêu cấp nghiêm túc, còn liên tục gật đầu: “Được, không thành vấn đề!”

Tần Mạc bên kia còn mười vạn điểm, cũng đều dùng để cường hóa thân thể.

Nói đến cường hóa thân thể cũng không phải dễ xơi, ban đầu yêu cầu điểm thưởng tương đối ít, nhưng đến sau này mỗi lần gia tăng là yêu cầu điểm cấp số nhân lên theo, hơn nữa còn phải căn cứ điều kiện tư chất của bản thân có thể tăng lên hay không, cho nên tổng thể mà nói, muốn cường hóa cũng không phải dễ.

Bất quá dù có khó như thế nào, đem mười vạn điểm ném vào đó, Thời Khanh cũng nháy mắt hóa thành siêu nhân quần sịp đỏ.

Đương nhiên, cậu cũng không dùng hết, chỉ dám tung ra 6/10, một mặt còn phải dự phòng sẽ dùng tới gợi ý của hệ thống, một mặt thì dự trữ được vật cần thiết, đồ dùng thực dụng.

Nhiều vô số kể, cuối cùng chừa lại 2 nghìn điểm.

Hai người đều đã chuẩn bị tốt, lúc này mới cùng nhau đề xuống cái nút, nghênh đón thế giới tiếp theo.

Trên màn ảnh lớn xuất hiện bối cảnh dài dòng của thế giới này.

Thời Khanh nghiêm túc nhìn kỹ, tuy nhiên vẫn nhìn không được mà kinh ngạc không thôi.

Cái này... Thật phức tạp quá chừng chừng!

Tuy rằng đã đi qua thế giới thú nhân nam nam sinh tử, Thời Khanh tự cho là bản thân cậu kiến thức tinh tường, nhưng bối cảnh thế giới này lại đập đổ hết tam quan của cậu.

Cho dù nam nữ, nữ nữ hoặc nam nam cũng không thể thỏa mãn cái thế giới này hay sao? Cái quái gì mà thế giới này lại có tới 6 loại giới tính?

Còn có Alpha, Beta, Omega là cái beep gì vậy?

Tuy rằng cậu đã sớm sử dụng quyền trực thông dụng ngôn ngữ, nhưng nhìn thấy văn tự của cái thế giới này thì mặt cậu mờ mờ không thôi!

Còn có mấy cái thuật ngữ này, ai có thể giải thích giùm tui với (gào thét -ing)!

Kỳ động dục, kết hợp nhiệt, dấu hiệu, chiếm hữu...

Phắc! Nếu kí chủ đại nhân xuyên thành một Omega vậy thì ngon rồi?

Nghĩ đến đây, lỗ tai gấu trúc nhỏ của chúng ta run run dựng thẳng lên...

66. Chương 66

Tuy rằng bối cảnh được giới thiệu trên màn ảnh kia đang một cước phi tới đập sập tam quan của Thời Khanh, nhưng vì để hoàn thành nhiệm vụ hoàn mỹ, cậu đành kiên trì mà đọc tiếp.

Nói tóm lại, thế giới này có nam giới cũng có nữ giới nhưng phân chia riêng biệt, nam giới thì cùng nam giới, nữ giới thì cùng nữ giới.

Tất cả Alpha sinh ra đã hùng mạnh, về lĩnh vực chiến đấu, hay phương diện lãnh đạo đều tuyệt đối có ưu thế hơn, bọn họ là trời sinh cường giả. Tất nhiên, giữa cường giả và cường giả cũng có những phân biệt khác nhau. Nhưng không thể phủ nhận, bất luận Alpha nào thì thân thể cũng cường tráng hơn Omega, đây là cấu tạo bẩm sinh của bọn họ.

Hơi yếu một chút chính Beta, so với cái thế giới quái đản quỷ dị này, thì Beta chính là đại biểu cho người bình thường nhất. Thời Khanh lĩnh hội một chút, chắc là so với nhân loại ở trái đất không khác nhau lắm.

Cuối cùng là Omega —— so với Alpha hoàn toàn đối lập, là tồn tại tinh hoa của thế giới này. Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần cứng là Omega thì khỏi phải nói gì hết, cứng sẽ có khả năng mang thai, trời sinh ra là để duy trì nòi giống. Mà vận mệnh hình như muốn cho Omega phải chịu khuất phục, cho nên bọn họ từ nhỏ đã có một cái gọi là ‘kỳ động dục’ vô cùng phiền toái theo sát sau lưng. Thời thời khắc khắc, chỉ cần đi ra đường là phát tán ra mùi hương mê người, kích thích dụ dỗ Alpha tới gần.

Omega rất thừa thớt, so với Alpha còn hiếm thấy hơn nhiều, tuy nhiên vận mệnh của Omega bị thảm không thôi. Từ khi sinh ra, chỉ cần phán đoán là Omega thì nhất định phải đến hiệp hội để đăng ký danh sách, thời thơ ấu thì có thể sống cùng cha mẹ, nhưng đến năm mười một tuổi, bắt đầu từ từ phát dục, thì sẽ bị mang đi, nuôi nấng tập trung.

Cho dù sau này thành nhân, bọn họ cũng không được tự do kén vợ tuyển chồng.

Thế giới này cũng là một nơi chiến tranh loạn lạc, ở trên chiến trường địa vị của Alpha không ai sánh bằng, bọn họ là chiến sĩ bảo vệ quốc gia, là tiên phong tranh đoạt lãnh thổ, là dũng sĩ cứu sống nhân loại. Alpha ưu tú nhất sẽ có được quyền ưu tiên, cho bọn họ tự do lựa chọn Omega thích hợp nhất, tương xứng nhất, yêu thích nhất, đồng thời khả năng sinh dục cao nhất.

Cứ như vậy, huyết thống tài năng của bọn họ không ngừng được kế thừa, càng sản sinh ra nhiều Alpha ưu tú hơn nữa, quân đội sẽ càng hùng mạnh, quốc gia sẽ càng cường thịnh!

Đây là một kết quả tuần hoàn.

Đương nhiên, trong cái tuần hoàn này, hoàn toàn không bao gồm ý nghĩ của Omega.

Bọn họ là tồn tại đại diện cho cả nhân loại, nhưng đồng thời cũng chỉ là cái máy sinh sản.

Có một ít Omega may mắn, lúc kén vợ tuyển chồng, nếu được một Alpha tốt lựa chọn thì ít nhất cuộc sống sau này của bọn họ sẽ đỡ hơn chút, đương nhiên cũng không thoát khỏi số kiếp sinh sản không ngừng.

Omega được sinh ra hoàn toàn ngẫu nhiên, bất luận một đôi vợ chồng như thế nào, cho dù hai người đều là Beta phổ thông, cũng có khả năng sinh ra Omega. Tỷ lệ quái dị như thế không thể nào nắm bắt được, bởi vậy nhìn Omega sinh ra càng ngày càng ít mà không có biện pháp nào hơn.

Tuy nhiên Alpha và Omega sau khi kết hợp lại, sinh ra đứa nhỏ, chắc chắn 80 90% sẽ sinh ra một Alpha, và lại đại đa số còn kế thừa huyết thống ưu tú của cha Alpha, trở thành chiến sĩ hoặc là cơ trí hoặc là dũng mãnh hoặc là khôn khéo.

Đó cũng là lý do vì sao chính phủ lại coi trọng việc quản lý Omega.

Bọn họ có thể khiến cho huyết thống tốt đẹp được truyền thừa, điều này càng thêm xác định bọn họ được sinh ra là dùng để sinh sản, đây là sứ mệnh mà trời cao ban cho, không thể cãi lời.

Nhưng phân nửa số Omega họ thống hận và chán ghét cuộc sống như thế, căm thù đến tận xương tủy!

Bọn họ là Omega, nhưng đồng thời bọn họ cũng là con người!

Bọn họ cũng muốn có cuộc sống của riêng mình, cũng muốn có nhân quyền!

Nhưng bất luận như thế nào, bọn họ đều là tầng lớp yếu thế nhất...

Bị danh nghĩa gọi là bảo hộ, vây túng cả đời.

Nhìn đến đoạn này, Thời Khanh thổn thức không thôi, từng sống ở thế giới thú nhân, Thời Khanh đối với việc nam nam sinh tử không còn bài xích như cũ. Hơn nữa việc phân chia hùng thú và á thú ở thế giới thú nhân, thoát nhìn cũng giống như phân chia Alpha và Omega ở thế giới này.

Đều là hấp dẫn lẫn nhau, đều là kết hợp lẫn nhau, rồi sau đó sinh con dưỡng cái.

Ngay cả kỳ dao động của á thú và kỳ động dục của Omega cũng tương tự như nhau.

Nhưng mà ... hai bên lại có chỗ bất đồng.

Thế giới thú nhân, á thú nhân năng lực cường khổng của họ siêu việt hơn Omega nhiều. Nhóm á thú tuy rằng không thể chiến đấu, thú thái cũng thực yếu đuối, hơn nữa cũng phải chăm lo việc sinh sản, nhưng bọn họ có lực tinh thần vô cùng cường đại.

Bọn họ có thể trấn an hùng thú xao động, cũng có thể kích hoạt lực lượng cực lớn ẩn sâu trong người hùng thú, có thể cùng hùng thú kề vai chiến đấu!

Bọn họ không phải thụ phục trước hùng thú, năng lực trời sinh của bọn họ thậm chí có thể đảo điên cả một chính quyền.

Giống như kẻ điên Amia kia, hắn có dã tâm bùng bùng, lại không hề biết sợ hãi là gì, hắn lợi dụng ưu thế của bản thân và dây dưa không biết bao nhiêu hùng thú, chỉ cần dựa vào tinh thần lực của á thú, hắn thậm chí có thể thao túng cả tù trưởng của một bộ lạc, càng không nói tới những con rối hùng thú dưới tay hắn.

Á thú như vậy ở thế giới thú nhân không phải là ít, cho nên nói, năng lực của á thú nhân khiến cho địa vị của họ vô cùng cao, mặc kệ thân thể không cường hãn, nhưng không có bất luận hùng thú nào dám chạm đến bọn họ.

Thế mà, ở thế giới này, Omega lại hoàn toàn buông xuôi theo số phận.

Bọn họ thời thời khắc khắc đều có thể mê hoặc Alpha, có năng lực sinh sản hoàn thiện và cường đại, và lại còn có thể cho ra đời sau kế thừa huyết thống tốt đẹp, nhưng bọn họ lại không có chút tinh thần phản kháng nào. Cho dù xuất hiện một vài Omega dám đứng ra chống lại vận mệnh, thì thể lực đơn bạc chẳng thấm vào đâu, ở trong tình thế như vậy, phản kháng của bọn họ giống như là hòn sỏi ném vào hồ nước lớn, chỉ tạo lên một gợn sóng nhỏ, sau đó đã chìm chìm xuống đáy nước.

Hình như vận mệnh đang treo cột bọn họ... Bọn họ mặc dù là tồn tại cực kỳ hy hữu không thể thiếu, nhưng đồng thời cũng là tồn tại không hề có tôn nghiêm, tùy tiện cho người ta giày xéo.

Thời Khanh nhìn xong giới thiệu bối cảnh, trong đầu tự giác hiểu ra vấn đề, vốn trong tâm tư nhỏ đang có YY cũng hết hoảng thu lại.

Kí chủ tốt nhất không nên xuyên làm Omega, rất đáng lòng! [kí chủ không làm, vậy cứ làm nha

()]

Cái này so với việc cậu xuyên thành IL còn đáng lòng hơn.

Về phần cậu, cậu cũng chẳng thêm lo lắng, cái thế giới hung tàn như vậy, cậu không dám tiếp tục làm ầu, nhất là hiện tại cậu cũng không thiếu thốn điểm thưởng, bởi vậy không chọn lựa nhân vật ngẫu nhiên nữa, đến lúc đó trực tiếp lợi dụng đặc quyền của hệ thống, không phải là có thể thoát khỏi bị kịch thân phận Omega hay sao?

Không chừng còn có thể lựa chọn một nhân vật Alpha cường tráng nào đó nữa!

Mệ nó, đầu nhện không được mà muốn ảo tưởng quá chừng, nếu như cậu xuyên qua thành một Alpha mạnh mẽ, sau đó kí chủ không cẩn thận xuyên thành Omega yếu đuối, vậy thì có phải là cậu sẽ ôm y vào lòng mà bảo vệ hay không (gào thét -ing)!

Hơn nữa... Còn bị... Động dục... What ...

Kí chủ bị ... Động dục... Bộ dáng sẽ ra sao nhỉ?

Lỗ tai nhỏ của gấu trúc Khanh Khanh không ngừng run rẩy thích ý, hai má của cậu nhện không được mà đỏ hồng.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Thanh âm Tần Mạc thanh chọt vang lên, khiến Thời Khanh giật mình, nhanh chóng nháy mắt mấy cái, đem loạn thất bát tao trong óc xua xua đi hết, sau đó trấn định giả bộ trầm ngâm nói: “Này... Nhiệm vụ lần này quả là gian khổ!”

Tần Mạc nhướn mày: “Gian khổ? Mục tiêu nhiệm vụ là gì?”

Thời Khanh: “...” Phắc, cậu còn chưa mở mục tiêu nhiệm vụ ra! Không nhìn sao mà biết muốn làm gì! Gian khổ cái cọng lông!

Không thể... Không thể để cho Tần Mạc biết hình ảnh trong đầu cậu, nhanh chóng... Nhanh chóng đè nén xuống, cậu bối rối mở ra màn hình bự chẳng của hệ thống, bởi vậy không nhìn thấy được ý cười chọt lóe dưới đáy mắt Tần Mạc.

— Thế giới này thật tốt, một thế giới thích hợp để y đánh dấu lên Thời Khanh, một thế giới có thể khiến cho cậu vĩnh viễn nhiễm khí vị của y không phai mờ, một thế giới mà y có thể tuyên bố ra cho toàn bộ mọi người biết, Thời Khanh là của y.

— Ừm, rất tốt.

Giới thiệu quan cảnh thế giới xong, phía dưới chính giới thiệu nội dung vở kịch theo thông lệ.

Lần này tập trung ở một thế gia rất có quyền thế nơi đây —— Diệp gia.

Diệp gia định cư ở địa cầu, đã từng xuất hiện ba vị Đại tướng, hai vị Nguyên soái và nhất là một vị Tổng thống. Thành tích như vậy ở trong Liên Bang Ngân Hà thì so ra cũng là gia tộc thứ nhất thứ nhì.

Có quyền thế dĩ nhiên sẽ sản sinh ra Alpha ưu tú, mỗi một đời đều tinh tế tuyển chọn ra Omega thích hợp để truyền thừa, bởi vậy huyết thống của bọn họ vẫn luôn duy trì độ ưu tú mười phần.

Diệp lão gia tử xuất thân là Nguyên soái, mặc dù đã giao quyền, về hưu, nhưng quan hệ nhân mạch vẫn còn, hơn nữa Diệp gia trăm năm thế gia, căn cơ thập phần hùng hậu.

Nhưng ... ông sinh ra năm đứa con trai lại không được như ý cho lắm.

Ba đứa Alpha, một đứa Omega cùng với một đứa Beta.

Sinh ra Omega dĩ nhiên chuyện tốt, trong đám thế gia Omega đều là lợi khí để thông hôn, nhưng sinh ra một Beta, thì khiến người ta dòm ngó không thôi.

Cũng may ba người Alpha đều kế thừa năng lực của Diệp lão gia tử, từ nhỏ đã thiên phú dị bẩm.

Nhưng mà cả một đời chỉ có ba Alpha, nói thật, cũng không coi là nhiều.

Tuy nhiên càng kích thích hơn nữa là, con lớn ở trong quân đội dũng mãnh thiện chiến, tuổi còn trẻ đã bò lên địa vị Trung tướng, tiếc thay lại chết trận trong một lần chinh chiến..

Đến cuối cùng chỉ được cấp có cái huân chương vinh dự, trong kho của Diệp gia có cả đồng kìa, thêm cái rằm!

Hơn nữa con trai lớn ngay cả đứa cháu cũng không thêm lưu lại, mạch thứ nhất cứ vậy mà bị chặt đứt!

Diệp lão gia tử người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thật sự là một đêm trắng cả đầu.

Bởi vậy đối đãi của ông với mấy đứa con còn lại, không khỏi trở nên dụng tâm nhiều hơn.

Trong năm đứa con, có duy nhất một người là Omega, bởi vì đau lòng hải tử, hơn nữa gia thế của Diệp gia lại vô cùng lớn, dùng chút thủ đoạn thì đã cứu hần không cần đi hiệp hội Omega sống, sinh trưởng tại gia, cảm y ngọc thực, kẻ hầu người hạ, ngàn kiểu vạn sủng mà nuôi ra.

Bởi vì sợ tổn thương đến thân thể hần, cho nên trên thân dùng là thuốc ức chế một giọt đáng giá ngàn vàng, khiến cho hần kèm chế được khí vị của bản thân, có cơ hội thường xuyên ra ngoài dạo chơi, cũng cùng anh em trong nhà vui vẻ hòa thuận ở chung.

Gần đến thời điểm thành niên, Diệp lão gia tử đã sớm lựa chồng cho hần, chọn trong gia đình của những chiến hữu thân thiết với ông, một thế gia đáng tin cậy, mà tên Alpha kia Lão gia tử cũng theo dõi từ nhỏ, nhất định sẽ không bạc đãi hải tử của mình, đương nhiên đó cũng là một gia tộc cường đại, nơi thông hôn tốt nhất.

Nhưng ai có mà ngờ đâu, con mình lại đào hôn! Bỏ cửa chạy lấy người!

Diệp lão gia tử máu nóng xông lên não, thiếu chút nữa chết tức tưởi.

Hai cái đả kích lớn bổ vào chưa đủ, lại thêm cái búa thứ ba ập tới.

Con trai Alpha thứ hai của ông, là thứ tử được kỳ vọng rất cao, thế nhưng lại cùng một Alpha dây dưa không dứt! Nháo đến mọi người đều biết! Chưa thỏa mãn, còn tuyên bố toàn Liên Bang là theo đuổi người ta, một trăm con ngựa cũng không kéo ra được!

Diệp lão gia tử triệt để nằm liệt trên giường, than ngắn thở dài.

Omega của ông năm năm trước mất đi, ông vẫn luôn lẻ loi một mình, lúc này cảm thấy trong lòng vô cùng tịch liêu, có năm đứa con, vậy mà ông lại rơi vào hoàn cảnh đau khổ thế này.

Còn dư lại hai đứa con, một đứa Alpha, một đứa Beta.

Beta từ khi sinh ra chính là tiểu trong suốt(*), nhưng cũng thông minh, rất có khả năng, hiện giờ đã được Lão gia tử xem vào trong mắt, đối với hần tốt hơn nhiều.

Alpha còn dư lại cũng là một đứa kiệt ngạo bất tuân, nhưng tốt xấu gì cũng còn sống khỏe mạnh đàng hoàng, càng không có chuyện kiếm Alpha mà nói chuyện yêu đương, năng lực cũng không tồi, tuy rằng rất vừa lòng ông, nhưng Lão gia tử thật sự không dám dây dưa nữa.

Ông hiện tại mong muốn nhanh tìm cho con trai thứ ba của mình một Omega thích hợp, gấp gáp để hần sinh ra cháu cho ông.

Diệp gia không thể tuyệt hậu a!

(*)tiểu trong suốt: bị xem như tàng hình, không ai chú ý tới.

— — — — —

67. Chương 67

Nhìn đến đoạn này, Thời Khanh đối với Diệp lão gia tử cảm thấy đồng tình dễ sợ. Đại nguyên soái chinh chiến cả đời, giờ đến lúc tuổi già lại phải nhận hết tội của con cháu, thật là khổ cho ông rồi. Thời Khanh lại nhìn kỹ nội dung vở kịch, nói thật nhiệm vụ lần này không ít, cậu thật tình không đoán ra được kí chủ sẽ xuyên vào người nào, lại nói thêm, mấy đám nhân vật kể trên ai cũng quái dị hết, chắc chắn sẽ nháo thành một bát cháo heo. Bất quá cũng không cần phải rối rắm, nhìn nhiệm vụ chủ tuyến, thì cơ bản sẽ đoán được kí chủ xuyên tới ai rồi. Vì thế Thời Khanh thật kích động kéo kéo xuống dưới, nói thật... trong lòng cậu cảm thấy Omega đào hôn kia rất là hợp với kí chủ, một Omega phản loạn không kềm chế được. Quả nhiên rất xứng với tính tình phức tạp và dung mạo tuyệt thế của kí chủ nhà cậu... Quả đúng là rất yêu nghiệt nha! (* *) nước miếng... Nào cứ tự động YY không ngừng được! Nhưng sau khi nhìn thấy mục tiêu nhiệm vụ, cậu liền ngơ ngác. Nhiệm vụ lần này... Thật là gian khổ! Cậu là lần đầu tiên nhìn thấy mục tiêu nhiệm vụ dài thành một chuỗi như vậy, hơn nữa tất cả đều toàn là nhiệm vụ chi nhánh? Cậu cần thận nhìn xem. Thứ nhất cần là: Nhiệm vụ chi nhánh – 1, tìm kiếm một bạn lữ độ phù hợp 100%. Thứ hai cần là: Nhiệm vụ chi nhánh – 2, kéo dài huyết mạch Diệp gia. Thứ ba cần là: Nhiệm vụ chi nhánh – 3, đem em trai gả ra ngoài. Nhìn đến đây, trên mặt Thời Khanh chỉ còn có một biểu cảm duy nhất là , đây là những nhiệm vụ quái dị gì vậy, tiết tháo đâu rồi, tiết tháo ơi bạn có khỏe không? Tiết tháo tỏ vẻ (^) đã sớm bỏ nhà đi bụi rồi. Cho nên nhìn dòng chữ thứ tư, Thời Khanh cứ thế mà trở thành tiêu chuẩn mất cá chết: Nhiệm vụ chủ tuyến, thỉnh tự mà đi thăm dò. () thăm dò cái beep gì, hãm hại đời người ta rồi dám không chịu trách nhiệm sao? Nội tâm của cậu vẫn còn đang gào thét, phía dưới màn ảnh lại xuất hiện một hàng chữ nhỏ xíu: bởi vì nhiệm vụ độ khó cao hơn so với cấp bậc của kí chủ, có thể chọn lựa hủy bỏ. Thời Khanh nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, không phải là bá vương ngành thượng cung, còn có thể buông tha nhiệm vụ. Nhưng ngay sau đó, lại bật ra một dòng nữa: theo như công tác thống kê cho thấy, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, điểm thưởng đạt được tổng cộng tương đương 25 vạn điểm. Thời Khanh: — ~()/~ Hai mươi lăm vạn điểm thưởng, lại còn là ‘tương đương’, cái beep gì là tiết tháo, cái beep gì là không chịu trách nhiệm, cái beep gì là khó khăn, hóa thành mây bay hết đi! Cậu lóng lánh mắt nhìn về phía kí chủ, vẻ mặt chờ mong. Tần Mặc thì lý trí hơn nhiều, y nhìn chuỗi nhiệm vụ chi nhánh, trong lòng đại khái đã có định hướng, lần này xuyên qua, y có khả năng cao sẽ là nhị A hoặc tam B, lý do y nghĩ như vậy là vì nhiệm vụ chi nhánh thứ ba, đem em trai gả ra ngoài. Con trai thứ tư của Diệp lão gia tử là Omega, con thứ năm là Beta, nếu như gọi là gả đi ra ngoài, chắc chắn khẳng định là gả Omega, mà anh trai của hắn, thì chỉ có Lão Nhị cùng Lão Tam. Bất luận là Lão Nhị hay là Lão Tam, đầu tiên phải đối mặt với nhiệm vụ thứ nhất và thứ hai. Nhiệm vụ thứ nhất, tìm kiếm bạn lữ độ phù hợp 100%. Ở trên thế giới này, phù hợp nhất với Alpha thì vĩnh viễn đều là Omega, cho nên yêu cầu y phải tìm một Omega. Omega này xem ra bây giờ chưa biết là ai, và cũng không nhất định là một ai, y không thể chắc chắn Thời Khanh sẽ xuyên vào Omega, mà nếu bắt y đi tìm những người khác, vậy thì nhiệm vụ này cứ trực tiếp dẹp qua một bên. Cái nhiệm vụ thứ hai là kéo dài huyết mạch Diệp gia, thoát nhìn tựa hồ là kéo dài cái nhiệm vụ thứ nhất, muốn y cùng với Omega của y mang thai sinh con. Bất quá cái nhiệm vụ chi nhánh này cũng có lỗ hổng để người ta chui, dù sao hiện nay Diệp gia không phải chỉ có một Alpha, bất luận y xuyên thành Lão Nhị hay Lão Tam, thì cũng có thêm cách là bắt người còn lại sinh con nối dõi. Vậy là có thể kéo dài huyết mạch Diệp gia. Tần Mặc cân nhắc khá lâu, tình hình hiện nay xem ra, hai cái nhiệm vụ chi nhánh phía sau thì có thể hoàn thành, còn cái thứ nhất thì nếu không nằm trong kế hoạch, cứ trực tiếp buông tha, mặc dù tổn thất mất một phần điểm thưởng, nhưng những cái còn lại cũng rất khả quan, cho nên nói, nhiệm vụ này có thể tiếp. Huống chi, còn không nhất định đâu. Y quay đầu nhìn về phía Thời Khanh, hỏi: “Thời điểm xuyên qua, người có thể tự lựa chọn nhân vật hay không?” Thời Khanh còn đang đắm chìm trong 25 vạn điểm thưởng, nghe Tần Mặc hỏi, theo bản năng gật gật đầu: “Ừm ừm, được.” “Cố hết sức mà chọn Omega.” Một câu kia làm Thời Khanh hoàn hồn, cậu trợn to mắt nhìn Tần Mặc, mãi cũng chẳng phản ứng. Tần Mặc nhìn cậu, cẩn thận đưa tay sờ sờ cái cổ mịn màng kia, rồi sau đó thấp giọng nói: “Ta sẽ xuyên vào một Alpha.” Thời Khanh nhin lại cảm giác nhột trên cổ, đại não bắt đầu chuyển động, ngay sau đó cũng bắt kịp nhịp điệu. Lúc này Tần Mặc kéo cậu vào lòng, ở trên da thịt mẫn cảm kia hôn một cái: “Ta chỉ muốn cùng người cùng một chỗ.” Lời nói ái muội mang theo nhiệt khí nóng người, Thời Khanh... bị chưng chín, cậu vội vàng né tránh một chút, hung hăng đáp: “Ừm... ừm.” Sau khi đáp ứng mới chợt giật mình nhận ra, cậu ... cậu đây là đang tranh thủ để làm bạn lữ độ phù hợp 100% của Tần Mặc hay sao? ... Đại não nháy mắt trắng xóa, ngay sau đó, Thời Khanh chuyên nghiệp tự login phần mềm an ủi bản thân. Kỳ thật cũng không có biện pháp khác, cẩn thận ngấm lại, Tần Mặc không thể nào tự chọn y sẽ xuyên

thành ai, nhiệm vụ an bài y như thế nào thì y phải làm thế đó, cho nên y bắt buộc phải xuyên vào một tên Alpha, mà cậu thân là hệ thống dĩ nhiên có đặc quyền lựa chọn nhân vật, cho nên kí chủ mới có thể đề xuất yêu cầu như thế. Nếu cậu là một Omega, hai người có phải rất nhanh sẽ nhào lên giường mà hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh hay không (gào thét -ing). À không, chắc chỉ cần biểu diễn một chút thôi ... Hai người bọn họ dù sao cũng không phải lần đầu tiên giả làm người yêu! Nếu nhiệm vụ an bài Tần Mạc xuyên thành Omega, cậu cũng sẽ chủ động lựa chọn bản thân xuyên vào Alpha, chỉ một đạo lý, hết thấy đều là vì nhiệm vụ. Một cuộc trò chuyện tự hỏi tự trả lời diễn ra như thế, Thời Khanh nhất thời nghĩ thông suốt. Vì thế cậu thoải mái đáp ứng: “Yên tâm đi, chỉ cần có nhân vật như vậy, tôi nhất định sẽ chọn !” Tần Mạc vừa lòng cười cười. Giai đoạn công tác chuẩn bị kết thúc, kế tiếp là xuyên qua. Hai người cũng không phải lần đầu tiên, nghiệp vụ này đã làm đến thuần thục rồi, tiếp nhận nhiệm vụ xong, bắt đầu cho thời không hoán chuyển. Thời Khanh ngưng thần nhìn chăm chú vào, cậu là lần đầu tiên không phải lựa chọn nhân vật ngẫu nhiên, đối với những lựa chọn chưa biết rõ kia thập phần lo lắng. Bởi vì trên thân có gánh nặng, cho nên Thời Khanh rất là chuyên chú nhìn nhìn, sợ có một chút sơ xảy. Nháy mắt khi tiến vào lỗ xoáy thời không, quả nhiên xuất hiện lựa chọn nhân vật. Cậu kích động nhìn, cố gắng tìm một cái Omega. Nhưng mà nhìn lòi cả hai mắt, cộng thêm cái miệng há to nhét được cả quả trứng gà, thì chỉ thấy có một người duy nhất? Cái quái gì người ta tự do lựa chọn nhân vật mà lại chỉ có một người vậy hả? Không phải nói để cho bản thân lựa chọn nhân vật tốt nhất hay sao? Thế méo nào trong đồng hạng mục tuyển chọn chỉ có một? () Thời Khanh gào thét, nhưng không có nơi nào để phát tiết ra hết, cậu chỉ có thể nhận mệnh mà xem xét nhân vật này. Tốt rồi, vận khí thật thối rửa! Cư nhiên là con trai nhỏ nhất của Diệp lão gia tử, tên là Diệp Khanh – Beta. Không phải Omega thì thôi đi, thế nhưng lại còn là anh em ruột... Vậy làm sao mà hoàn thành điều kiện của nhiệm vụ thứ nhất đây hả trời? Trăm phần trăm xứng đôi, tuyệt đối không có khả năng nào rồi! Lúc này, Thời Khanh nghĩ tới kí chủ dây dưa cùng một người khác, cái Omega gọi là trời cao định sẵn, cùng nhau một chỗ, cùng nhau sinh con dưỡng cái... Da đầu cậu cứ thế mà run run lên. Tuy nhiên nhiệm vụ đã nhận rồi, nếu không chịu chọn lựa, không chịu tiếp thu, thì sẽ mãi lơ lửng nơi này. Thời Khanh cảm thấy, lần này quả thật là bị hãm hại thảm rồi! Đáng lòng hết sức! Cậu bắt đầu dĩ chọn cái nhân vật kia, thời điểm sắp xuyên qua, không ngờ nghe được thêm cái gợi ý... “Bởi vì tự thân chọn lựa nhân vật, gây ra điều kiện ngẫu nhiên đi kèm.” Thời Khanh ngẩn người, nghe vào tai sao lại có chút dự cảm không được an toàn. “Điều kiện ngẫu nhiên đi kèm đã hoàn tất, hệ thống tạm thời bị phong bế ký ức, có thời hạn...” Thời Khanh đầu óc ông một tiếng, đầu xanh rau má! Đây là đang chơi ông hả! Lão tử rốt cuộc là hệ thống cái beep gì, có hệ thống nào vận c*t chó như vậy không? Kiếp sau lão tử có bị bắt làm hà bá cũng không có thêm làm cái hệ thống chó má như thế này a a a a a! Trong tiếng kêu rên vang vang, đầu óc Thời Khanh càng ngày càng mơ màng, thành công xuyên qua. Lần trước kí chủ mất trí nhớ, lần này hệ thống mất trí nhớ, ha ha ha, ha ha cứng nhớ mặt ông đây nha! Sau khi Thời Khanh tỉnh lại, đầu óc đau đớn từng cơn, chóng mặt không chịu nổi, cậu mờ mịt nhìn quanh bốn phía, nháy mắt hoảng hốt. Đây là đâu? Cậu không phải đã chết rồi sao? Giải phẫu thất bại, ung thư dạ dày thời kì cuối, cậu rõ ràng đã tắt thở rồi mà, sao lại có thể sống đến giờ? Ngay sau đó, ký ức cứ như một tảng đá lớn đè xuống, đầu đau càng lợi hại hơn. Alpha, Beta, Omega... Liên Bang Ngân Hà, Diệp gia, con trai thứ năm... Oh My God, cái quái gì đây? Thế giới này thật kỳ quái, nam nam sinh tử là cái gì, là mấy thứ trong YY của các nữ sinh ở trường học hay sao? Đầu Thời Khanh đau không tưởng được, cậu miễn cưỡng chỉnh lý ký ức một chút, bị kịch phát hiện, bản thân mình quả thật đã chết, sau đó xuyên qua, xuyên tới một thế giới rất là quái dị. Còn xuyên thành một người rất là phức tạp! Một người ẩn tàng mười tám năm, cho tất cả trông thấy mặt ngoài là Beta, nhưng thực tế là Omega – tên là Diệp Khanh. Omega cái beep gì, ai mà muốn đi sinh con cho người khác chứ? Đây là cái thế giới đặc biệt chó má gì vậy, thiệt là nóng điên người! Thời Khanh hít sâu một hơi, Sau khi thở mạnh ra, trong đầu cảm thấy mê muội, bất ngờ lăn ra ngủ. Lần thứ hai tỉnh lại, cậu còn nghĩ là mình nằm mơ, nhưng bị thức phát hiện, mình vẫn còn nằm trong căn phòng hoa hoa lệ lệ lạnh băng kia. Con trai thứ năm Diệp gia, một Beta không được thương yêu, một tiểu trong suốt, trọng điểm là còn ẩn giấu một bí mật lớn kinh người. Thời Khanh thật muốn đập đập đầu vô tường, cho mình vỡ sọ chết luôn đi, sau đó lại xuyên qua thế giới khác. Lúc cậu vẫn đang mơ mơ màng màng, cửa phòng bị một lực mạnh đẩy ra, một bóng dáng nam nhân khôi ngô xuất hiện trước mặt. Chế phục màu ngân bạch phẳng phiu, tóc ngắn màu đen gọn gàng, làn da trắng như tuyết, dung mạo tinh xảo tuyệt luân. Mà tất cả mọi thứ, nháy mắt đều ngưng tụ tại đôi mắt đen thâm thúy hơn cả bóng tối vô tận kia. Trong nháy mắt, cảm xúc quen thuộc mạnh mẽ đánh úp lại, trái tim không kịp không chế nảy lên, Thời Khanh hốt hoảng, hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Cậu nhận thức người này, Tam ca của Diệp Khanh, Diệp Mạc. Không... Không là phải là Diệp Khanh nhận thức, mà là cậu – Thời Khanh nhận thức, cậu quen biết y, vô cùng quen

thuộc, thậm chí bởi vì một cái liếc mắt lơ đãng của y mà trái tim nhảy lên đập bình bịch bình bịch. Giống như là, gặp được người mà mình yêu sâu sắc. Tuy nhiên... Cậu thật sự từ trước tới giờ chưa gặp qua y lần nào. Trong nhân sinh ngắn ngủi của cậu, tuyệt đối không có xuất hiện một người nào khiến cho tim của cậu mất tự chủ như vậy. Nếu có xuất hiện qua, cậu vĩnh viễn cũng không thể nào quên, tuyệt đối sẽ không. Người nọ nhìn cậu, con ngươi đen kia tựa hồ mềm mại hơn rất nhiều, bước đến gần, cực kỳ quen thuộc mà sờ sờ cổ cậu, ôn nhu hỏi: “Sao lại không lựa chọn?”

68. Chương 68

Nói xong Tần Mặc thuận tay ôm cậu vào lòng, vỗ vỗ lưng trấn an cậu, còn nói thêm: “Không có việc gì, thế nào cũng được.”

Bị ôm làm cho Thời Khanh hoang mang, thật sự không theo kịp tiết tấu, đây chỉ là cái ôm từ anh trai sao? Vì sao cậu lại thấy nhộn nhạo trong lòng? Thật sự bất thường mà.

Không biết làm gì, cậu mở miệng thăm dò mà gọi: “Tam ca?”

Bởi vì mới tỉnh lại mà thanh âm mềm mại nhu nhuyển, rót vào tai khiến cho lòng người hưởng thụ, nhưng giờ phút này lại khiến cho Tần Mặc cứng người.

Ngay lập tức, y nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, đôi mắt tràn đầy nhu tình trong nháy mắt lạnh lẽo như băng, vài tia tình cảm và sùng nịch giống như bị gió lạnh thổi tan, không còn tung tích.

Y nhìn chăm chăm vào Thời Khanh, nhấn mạnh từng chữ một: “Ta là ai?”

Cậu thật sự không biết xử sự ra sao bây giờ, hoàn toàn không thể hiểu được người trước mắt, vừa mới ấm áp như gió xuân, tại sao trong nháy mắt lại thành lạnh giá mùa đông?

Bất quá cậu học tập các loại sinh vật biết sống theo bản năng, dù trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Diệp Mặc.”

Nghe thấy tên mình, con ngươi đen khẽ nheo lại, không khí xung quanh tiếp tục xuống thấp không phanh.

Thời Khanh rụt rụt cổ lại, dù biết vị bên cạnh mình đang tức giận, nhưng chính là... Vì cái gì mà tức giận a? Có thể cho cậu thêm chút gợi ý không? Trước đây vẫn nghĩ chỉ số thông minh của mình cũng đủ dùng, nhưng vì cái gì vừa chết một lần lại cảm thấy không đủ a!

Thật sợ bản thân vừa mới sống lại đã bị bóp chết, cậu vội nhỏ giọng kêu: “Ca?”

Vốn Thời Khanh nghĩ bản thân đã đủ yếu ớt, nhưng không nghĩ đến thanh âm vừa cẩn thận vừa mềm mềm này lại làm cho anh trai mình triệt để phát bệnh.

Nguyên bản hai người đang ngồi đối diện nhau, lúc này Tần Mặc lại dịch dịch dần áp về phía cậu, Thời Khanh vô phương lùi nữa, phía sau là giường, nên lưu loát nằm xuống, cứ tưởng đã xong, ai biết anh trai cậu phát bệnh nghiêm trọng, từ trên nhìn xuống cậu một hồi, rồi cúi đầu, vùi cả vào cổ cậu.

Thời Khanh thật sự trở tay không kịp.

Trên cổ thấy hơi ngứa tuy nhiên không tránh ra được, Tần Mặc ngửi một chút rồi xốc cả quần áo cậu lên, lúc này Thời Khanh thật sự khủng hoảng.

Đây là muốn làm gì nha!

Gắt gao túm chặt quần áo lại, cậu trợn mắt lên nhìn.

Anh trai này hình như đã phục hồi lý trí một chút, nhìn cậu nói: “Ta muốn xác nhận một chút.”

Thời Khanh: “Xác nhận cái gì?”

“Xác nhận xem người có phải là của ta hay không thôi!”

Thời Khanh: “...” Này! Này! Đây là có ý gì vậy?

Cũng may là hiện giờ Thời Khanh đã không còn bị kẻ khác lừa gạt che mắt, mười vạn điểm dùng để đề cao thể chất cơ thể cũng không phải đùa, tuy rằng vẫn không chống cự nổi kí chủ, nhưng dù sao cũng không yếu ớt như vậy.

Cậu sống chết không buông áo ngủ ra, Tần Mặc cũng không làm gì được.

Kỳ thật Tần Mặc đã tỉnh táo lại, lúc này cứ tưởng nhận sai người, nhưng khi nghĩ được một lúc, trong lòng càng chắc chắn. Bởi vì có khế ước mà y có thể cảm nhận được hương vị quen thuộc của Thời Khanh, hơn nữa thân thể này có khứu giác linh mãnh, cho nên y càng dễ dàng xác định.

Đây đúng là Thời Khanh, Thời Khanh chỉ thuộc về Tần Mặc.

Thời Khanh bình tĩnh lại liền nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, nhìn không chớp mắt, thật sợ nếu không đề phòng thì ai biết y còn làm ra việc gì bất thường nữa.

Bất quá Diệp Mặc vừa lạnh nhạt, bây giờ lại khôi phục như bình thường, a... Không đúng, có cái gì đó không đúng.

Diệp Mặc hạ thấp thanh âm, nhìn Thời Khanh nửa ngày mới nói: “Người đã quên ta.”

Trái tim Thời Khanh chợt mãnh liệt co rút, vừa có chút đau lòng, vừa có chút sợ hãi.

Diệp Mặc khác thường như vậy, chẳng lẽ đã nhìn ra em trai thân yêu nhà mình bị người ta xuyên vào hay sao? Nghĩ đến đây, Thời Khanh chợt thấy sợ hãi, bất quá cậu vẫn cố gắng sắm vai Diệp Khanh, nghi hoặc hỏi lại: “Tam ca?”

Sắc mặt Diệp Mặc lại trầm xuống.

Cậu thật sự muốn chửi mẹ nó một tiếng, đại ca à, tui lại làm gì để anh tức giận rồi? Có thể đừng xoay xoay tui đến chóng mặt như vậy được không? Tui rất sợ hãi đó nha!

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, kéo cậu lại gần, liếm liếm trên cổ cậu, buồn bực nói: “Tần Mặc.”

Thời Khanh thấy ngứa rứt rứt cổ lại, không nghe thấy: “Hửm?”

“Tần Mặc!” Lại dùng sức cắn thêm một chút, “Nhớ kỹ, ta là Tần Mặc.”

“A!” Thời Khanh hít sâu một hơi, đau quá đi! Bất quá cậu không thể trêu chọc vào tên bệnh thần kinh này, thỏa hiệp nói: “Đã nhớ, đã nhớ.”

Mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng Thời Khanh cho dù quên đi y vẫn không phản kháng, chỉ điều này làm cho tâm tình Tần Mặc thoải mái một ít.

Y tiếp tục vừa cắn vừa liếm, sờ sờ lưng trần an cậu, ôn nhu nói: “Cũng có thể gọi ta là ca ca.”

Thời Khanh nhanh chóng thuận mao: “Ca...”

Giọng nói mềm mềm ấy quả thật làm Tần Mặc như bị điện giật, khóe miệng không khỏi giương cao, ngoài miệng càng thêm...

Thời Khanh kêu lên thành tiếng. Cái gì vậy? Ai có thể mang tên bệnh thần kinh lại cuồng cắn này đi không a!

Bất quá anh trai này đã có vẻ hài lòng, rốt cuộc không có cắn liếm cậu nữa, nhưng vẫn ôm.

Thời Khanh kêu khổ trong lòng, cậu cũng từng có anh mà, cho dù có chút phúc hắc, nhưng tuyệt đối là một người anh tốt! Người anh này của Diệp Khanh có chỗ nào giống ca ca chứ! Căn bản là một tên bệnh thần kinh lâu năm a!

Cầu đổi anh trai!

Đáng tiếc không có ai để ý đến cậu!

Qua nửa ngày, Thời Khanh tự cảnh cáo mình về việc tiếp xúc thân mật, thì anh trai thần kinh kia đã đẩy thân thể Thời Khanh ra, bình tĩnh nói: “Không được phép làm như vậy với người khác.”

Thời Khanh: “...” Thì ra Diệp Khanh vẫn còn hai anh trai tốt nữa.

“Có thể gọi hai người họ là Nhị ca và Tứ ca.”

Thời Khanh: “...” Có gì khác nhau cơ chứ!

“Không được gọi ta là Tam ca.”

Chỉ số thông minh của Thời Khanh đã thành công hiểu được một chút, nhìn thấy rõ ràng sự khác biệt, cậu vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Đã hiểu, ca ~”. Âm cuối còn được kéo dài.

Tần Mạc rốt cục cũng vừa lòng, khoe miệng nhếch lên, nụ cười nhợt nhạt chậm rãi nở rộ, khiến cho dung mạo quá mức sắc bén và lạnh băng nháy mắt tràn đầy nhu tình, đẹp đến không tưởng tượng nổi.

Thời Khanh có thể nghe thấy âm thanh đập bang bang không ngừng chế được của tim mình.

Đập mạnh... đập mạnh cái gì... Cho dù người này nhìn đẹp đến đâu thì cũng không phải phụ nữ.

Hai người bản thân một lúc lâu, rốt cuộc cũng đi ra khỏi phòng, cùng đi xuống nhà ăn.

Diệp gia là một gia tộc lớn, mặc dù đất nơi thủ đô thật khan hiếm, nhưng bọn họ cũng có hẳn một dinh thự, không chỉ là một nơi ở hoa lệ, ngay cả sân trước cũng đủ để đỗ hẳn cả phi thuyền.

Dinh thự như vậy, trên cả liên bang ngân hà cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nếu muốn được như vậy, người thường phải tích góp mấy ngàn năm.

Diệp lão gia thân là gia chủ, ở tại nơi này, năm nay ông đã bảy mươi tám tuổi, ở thế giới này cái tuổi như thế chỉ mới về hưu mà thôi, nếu không phải vợ của ông đã mất rồi, thì hẳn là còn có thể cố gắng thêm mười năm nữa.

Chỉ tiếc là, vợ mất đi, con trưởng cũng mất rồi, con thứ thì rối rắm, đứa thứ tư lại đào hôn, sự việc liên tiếp xảy ra đem cả người ông xoay đến mất cả phương hướng, làm cả người già đi mất mấy tuổi.

Nhưng ông cũng không phải là người bình thường, nhiều năm kinh nghiệm khiến cho sự đả kích lớn cũng chỉ mê man vài ngày, khi có được mục tiêu tinh thần liền tự phấn chấn cả lên.

Ông vẫn còn thêm cơ hội.

Tuy rằng hiện tại con thứ đang mê luyến một Alpha, nhưng chỉ cần hẳn không chết, thì không có gì là không thể cả.

Diệp Hân tuy rằng đào hôn, nhưng vẫn chưa có việc gì, tiểu tử kia vẫn chưa biết trời cao đất rộng, chỉ cần cưới hẳn mang về để gả thôi, chỉ cần đánh dấu hiệu(*), hẳn sẽ toàn tâm toàn ý vì Alpha của mình, sẽ không còn tâm tư phản nghịch nữa.

[là OOX đánh dấu lãnh thổ đó]

Huống hồ, ông vẫn còn đứa thứ ba và thứ năm.

Tuy con trai nhỏ nhất chỉ là một Beta, nhưng không được coi thường Beta. Dù cường độ thân thể, khả năng chiến đấu và phương diện lãnh đạo, Beta yếu hơn so với Alpha, tuy nhiên xét về tổng thể về tố chất, Beta cũng mang theo sự ưu thế. Bọn họ không bị mê hoặc bởi Omega, sẽ càng lý trí và trấn định, một Beta ưu tú cũng có thể tạo nên được đại nghiệp.

Huống chi, Beta có thể khiến người khác thụ thai, chỉ cần cho Diệp Khanh lấy một người vợ tốt, ông sẽ có tôn tử, dù không phải là Alpha ưu tú, nhưng sẽ kéo dài được huyết mạch của Diệp gia.

Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm Omega cho Diệp Mạc.

Diệp lão gia tử ngẩng mặt lên liền thấy hai người Diệp Mạc và Diệp Khanh cùng đi xuống, chỉ gật gật đầu với lời thăm hỏi của bọn họ.

Thật yên lặng ăn xong bữa sáng, Diệp lão gia tử nhận lấy tách trà người hầu đưa qua, nhẹ nhàng hớp một ngụm, mới lên tiếng: “Tiểu Mạc, buổi trưa con đi xã giao xong thì kêu Tiểu Hạ lại đây, cùng nhau dùng bữa cơm.”

Thời Khanh dừng lỗ tai lên nghe ngóng, Diệp lão gia nói chuyện băng quơ nhưng ý tứ thập phần rõ ràng. Lý Hạ là cháu của Lý gia, kém Diệp Mạc ba tuổi, giống Diệp Hân được nuôi dưỡng trong nhà từ nhỏ, rất ít khi ra ngoài, bất quá nghe nói là một người phi thường sức quyến rũ.

Quan trọng nhất, hẳn là một Omega ưu tú.

Nói trắng ra, chính là để cho Diệp Mạc tiếp xúc thân mật.

Trong lòng Thời Khanh không biết vì sao có chút không thoải mái, cậu đảo mắt nhìn về phía Tàn Mạc.

Mà Tàn Mạc mắt cũng không nhìn, trực tiếp đáp: “Được.”

Thời Khanh càng cảm thấy không thoải mái! Lại nhìn về phía Tàn Mạc càng thấy không vừa mắt! Thấy phiền lòng, chỉ bằng quay đi, không nhìn y nữa.

Diệp lão gia trước nay xem nhẹ Diệp Khanh, nhưng hiện giờ con trai giảm xuống, Beta cũng là bảo bối, huống hồ Diệp Khanh vẫn rất nghe lời, không gây ra bất cứ chuyện gì, ông cẩn thận ngắm nghĩ một chút, lại càng cảm thấy đứa con trai này thật tốt, trước kia không quan tâm đến, lúc này nên bồi thường một chút.

Ông liền nhắc tới: “Tiểu Khanh, con cũng không còn nhỏ, ở trường có thích cô gái nào thì có thể nói với cha.”

Diệp Khanh: “...” Lão gia tử, ông chuyển qua làm bà mối sao?

Đang cúi đầu, Tàn Mạc vội ngẩng đầu, cuối cùng nhìn Diệp Huyền, mở miệng nói: “Tiểu Khanh vẫn còn nhỏ, không cần vội.”

Diệp Huyền gần đây cũng bị đả kích trầm trọng, ngắm lại thấy Diệp Khanh còn chưa tốt nghiệp, đích thực không cần vội, vì thế cũng không nhắc lại nữa.

Uống trà xong, Tàn Mạc đứng dậy ra ngoài, kéo theo cả Thời Khanh: “Ta đưa người đến trường học.”

Thời Khanh vẫn chưa thấy thoải mái trong lòng, đang muốn nói là bản thân sẽ tự đi.

Đáng tiếc chưa kịp mở miệng, bên ngoài đã truyền tới thông báo khẩn.

Ngay sau đó, màn ảnh lớn màu xanh đã xuất hiện, mang theo hình ảnh sốt ruột của quan Tư lệnh: “Thủ lĩnh! Đội do thám đã tìm ra Tứ công tử! ! Tại đại khu La Á Phi, đang khiến cho xung quanh hỗn loạn!”

Diệp Huyền vội đứng lên: “Đã xảy ra chuyện gì? Trong hành lý của nó không phải có thuốc ức chế hay sao?”

Quan Tư lệnh nhanh chóng trả lời: “Không thấy hành lý của Tứ công tử, chỉ có hân xuất hiện ở đó.”

Sắc mặt Diệp Huyền biến đổi, nhanh chóng bảo Diệp Mạc: “Mau mau đi đến đại khu La Á Phi!”

Cũng nhìn về phía Diệp Khanh: “Tiểu Khanh, đi cùng tam ca của con!”

69. Chương 69

Trong xã hội hiện tại, tỷ lệ Alpha và Omega chênh lệch nhau quá lớn, theo một số liệu phân tích đáng tin cậy, độ chênh lệch ấy đã đạt tới mức độ khủng bố, có nghĩa là trong mười Alpha thì chỉ một người có Omega cho mình, số còn lại thì chỉ có thể tìm Beta để sống qua ngày, thậm chí có thể cùng Alpha khác lêu lổng.

Diệp gia đến giờ vẫn duy trì được huyết thống thế gia, con cháu sinh ra phần lớn 90% đều là Alpha. Dù Omega xuất hiện rất ít, nhưng khi bọn họ sinh ra được một Omega thì Omega này có kích thích tố lại dị thường mạnh mẽ, nói thẳng ra là có sức quyến rũ hơn nhiều so với một Omega thông thường khác.

Diệp gia Tứ công tử chính là một Omega thập phần sức quyến rũ.

Tuy rằng hắn luôn được nuôi dưỡng tại Diệp gia, lúc nào cũng dùng thuốc ức chế, đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như khi hắn bốc đồng chán ghét hương vị ghê tởm của thuốc ức chế, biết trong nhà không có người ngoài, mà Diệp gia rất rộng, dù khí vị của hắn có mãnh liệt đến đâu, cũng không đến mức hấp dẫn được Alpha nào.

Vì thế, hắn lặng lẽ không uống, kết quả tất nhiên là rất nghiêm trọng.

Hắn đánh giá quá thấp bản thân mình, dù không trong kỳ động dục, gần như là hương vị của thời kỳ thông thường, thế nhưng lại làm cho thủ vệ, binh lính bên ngoài của Diệp trạch cả đám tâm thần nhộn nhạo, không thể khống chế bản thân mà lén lút lén vào dinh thự, thiếu chút gây ra họa lớn.

Từ đó về sau, Diệp Hân càng không dám dùng thuốc ức chế, đi đâu cũng ngoan ngoãn mang theo. Hơn nữa chuyện đào hôn là việc lớn, càng phải mang theo thuốc ức chế đi, sợ bản thân chân trước chạy trốn, quay lưng liên phối thầy đầu đường.

Nhưng mới chạy được ba ngày, hắn làm thế nào mà đã đến nước này rồi?

Thời Khanh một bên tiếp nhận ký ức của Diệp Khanh, một bên nghiêm túc tự hỏi, trong trí nhớ của Diệp Khanh, cho dù Diệp Hân có chút tùy tiện, nhưng cũng rất thông minh tự chủ, cũng có đầu óc, ít nhất mạnh hơn cậu nhiều. Theo lý thuyết, đáng lẽ ra Diệp Hân sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như ném hành lý đi chứ!

Cho nên mới nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vội vội vàng vàng đi về hướng đại khu La Á Phi, giờ Thời Khanh mới biết thế nào là hỗn loạn, đậu xanh rau má, quả thực là một chiến trường của dã thú a!

Mặt khác, cái mùi thơm này, xông chết người ta rồi!

Thời Khanh không khỏi nhú mày, thân là một Omega cậu còn thấy mùi vị kia thật hấp dẫn, có thể hiểu được sự điên cuồng của các Alpha đó.

Khoan đã! Cậu bỗng nhiên ý thức được Tần Mặc cũng là một Alpha chưa có bạn lữ, y có thể chống đỡ được loại hương thơm hấp dẫn này sao?

Thời Khanh mãnh liệt quay đầu lại, nhìn Tần Mặc lãnh tĩnh đứng ở nơi đó.

Cậu nghi hoặc trong giây lát, sau đó ngửi thấy hương vị khác, hắn đã sớm dùng được di tình.

Đó là một cách phòng hộ được tiến hành trong mỗi gia tộc, mặc dù có quan hệ huyết thống, nhưng Alpha và Omega trời sinh hấp dẫn lẫn nhau, cũng không vì huyết thống mà biến mất, chính là quan hệ loạn luân là một tội lớn, không thể tha thứ được. Để tránh cho loại chuyện này phát sinh, ở Diệp gia đều cho Alpha dùng thuốc di tình, để cho anh em trong nhà không bị quấy nhiễu.

Diệp Hân đang ở một nơi coi như hẻo lánh, dòng người ít hơn, nhưng cũng tụ tập đến hơn một trăm Alpha, cả đám người đông đúc, lại ở một nơi nhỏ hẹp này, quả thực tạo ra một bức tường người kín không kê hở.

Thời Khanh trong lòng lộp bộp, dưới tình thế này, liệu Diệp Hân có được bảo toàn không??

Sau đó, cậu chợt nghe thấy từng đợt kêu la thảm thiết, lan ra mùi máu tươi khắp nơi.

Cậu di chuyển nhanh đến nơi cao, tập trung nhìn vào trong, mới thấy rõ được cảnh tượng trước mặt.

Giữa vòng tròn Alpha điên cuồng chính là Diệp Hân, quần áo hắn đã sớm không còn nguyên vẹn, làn da trắng nõn lộ ra bên ngoài, tựa như điểm tâm mỹ vị cực kỳ mê người.

Mà lúc này hắn được ôm bởi một nam nhân cường tráng, người này đáng người cao to, mày kiếm lãnh mầu, một thân quân phục màu bạc của tướng lĩnh liên bang, dù hiện giờ không được hoàn chỉnh lắm, nhưng khiến người ta chú ý là vai trái của hắn có năm ngôi sao, là quân hàm tướng quân!

Đại tướng quân của liên bang Tam Nhâm, đồng thời cũng là một Alpha cường đại.

Ánh mắt hắn đã sớm biến đỏ, lý trí cũng bắt đầu dao động, nhưng hắn vẫn gặt gao mím môi, cố gắng khống chế dục vọng đang thiêu đốt, một tay vẫn dùng sức ôm lấy Diệp Hân đang không an ổn, một tay khác cố gắng nắm chặt bả đao, mở một đường máu giữa những Alpha điên cuồng kia.

Những người này đều là con dân của liên bang, hẳn không thể sử dụng vũ khí, dù cho bả đao kia nhỏ máu tanh đầy đất, nhưng không làm tổn thương tính mạng bọn họ, bị vây trong này, bản thân hẳn cũng chịu không ít công kích.

Đều là do hẳn kiên trì bảo hộ cho Diệp Hân.

Thời Khanh cảm thấy thập phần khiếp sợ, mà Tần Mặc đã hành động, y xông và đâm người, súng trong tay, nên bước rất nhanh, chiêu chiêu chính xác, chớp mắt lên gây mê được hơn mười Alpha.

Thời Khanh cũng kịp lấy lại tinh thần, cậu cũng lấy ra loại súng không gây thương tổn tính mạng, theo sát vào trong đám người.

Có hai người giúp đỡ, hơn một trăm Alpha bị chế phục toàn bộ, thanh tỉnh chỉ còn lại vị đại tướng đang ôm Diệp Hân.

Đi tới gần, Thời Khanh nhìn thêm rõ ràng, nam nhân này đáng người cường tráng, kinh nghiệm lịch lãm, lại thập phần anh tuấn và trầm ổn, nhưng nơi khóe mắt hẳn lên vết nhăn làm rõ tuổi tác của hẳn.

Thời Khanh vẫn còn đang nghi hoặc, không biết hẳn là ai vậy. Sau đó mới biết được từ lời của Diệp Hân.

Thời kỳ động dục, không chỉ Alpha rối loạn, bản thân Omega càng hoàn toàn trầm mê, Diệp Hân gắt gao ôm lấy hẳn, hai má đã đỏ ửng, đôi mắt si mê, trong mắt chỉ còn tồn tại của mỗi nam nhân này: “Cầu người, Lâm Túc, cầu người, ôm ta không tốt sao? Ta chỉ muốn một mình người.... Cầu người...Đánh dấu ta đi... Cầu người!”

Thanh âm mềm mại quyến rũ mang theo nức nở bất luận với một Alpha bình thường nào cũng là độc dược trí mạng, ánh mắt Lâm Túc nhanh chóng đỏ rực, hai tay hẳn bắt đầu run rẩy, trên trán nổi gân xanh, giữa lý trí và dục vọng điên cuồng đối kháng. Hắn ôm lấy Diệp Hân, hai người dính sát vào nhau, trong khoảng mũi đều là hương thơm mê người của một Omega trẻ tuổi mà ngọt lịm say lòng người này. Dục vọng của hẳn đã sớm tăng cao, đối mặt với cái mông mềm mại, hẳn quả thực sắp điên lên rồi.

Uớt, đã uớt cả rồi, Diệp Hân đã hoàn toàn chuẩn bị tốt, chỉ chờ hẳn tiến vào, để hẳn chiếm hữu, đánh dấu thì Diệp Hân chính là của hẳn. Hương vị trẻ tuổi mê người này thời thời khắc khắc hấp dẫn hẳn, chỉ cần thêm một bước nữa Omega quyến rũ này sẽ hoàn toàn thuộc về hẳn! Hẳn cũng không cần phải khắc chế bản thân, cả ngày lẫn đêm thượng người ấy, yêu thương người ấy, cho dù ở nơi nào, dù ở thời điểm nào, cơ thể mềm mại ấy sẽ mang giọt máu của hẳn, để người ấy sinh hạ những hài tử của riêng bọn họ.

Ảo tưởng tốt đẹp trong hẳn càng ngày càng không khống chế được, hẳn càng điên cuồng muốn xé tan quần áo của Diệp Hân, muốn hôn Diệp Hân, muốn.... Đã không có cách nào để ngăn lại những suy nghĩ ma quỷ trong lòng hẳn.

Ngay tại lúc này, một giọng nói lạnh như băng truyền đến, ném hẳn từ thiên đường tốt đẹp xuống địa ngục vô vọng.

“Thức thức.”

Lâm Túc ngay tức khắc hoàn hồn, kinh ngạc nhìn người thanh niên trước mặt, một đôi mắt đen không có một chút cảm xúc nào, một tiếng gọi “Thức thức” này như là đương nhiên, lãnh tĩnh, không chứa bất kỳ thâm ý nào, nhưng cũng đủ làm hẳn lạnh toát cả người, chặt vật vô cùng.

Hắn phải dùng toàn bộ khí lực mới buông lỏng được cánh tay Diệp Hân ra, giọng nói khàn khàn vì khắc chế dục vọng không giống bộ dạng thường ngày: “Thuốc, ức, chế, mau cho hẳn... dừng!”

Khi rời vòng tay của Lâm Túc, Diệp Hân bắt đầu giãy dụa điên cuồng, mắt phượng chứa đầy nước mắt, dù có bị dục vọng thiêu đốt, nhưng y vẫn giữ được chút thần trí: “Không cần! Lâm Túc, không cần! Đừng buông ta ra! Không cần đẩy ta đi! Không muốn không muốn!”

Bác sỹ nhanh chóng đến đem theo thuốc ức chế tiêm vào cánh tay Diệp Hân.

Qua cơn mê mang, ánh mắt Diệp Hân chứa vô vàn thất vọng và không cam lòng, mà chất chứa nhiều nhất là một tình yêu mà bản thân chấp nhận thật sâu, mà hết thấy những đau đớn ấy Lâm Túc đều có thể thấy được, dù không phải là hấp dẫn do bản năng nhưng tâm vẫn như bị khoét một khoảng.

Sau khi hỗn loạn qua đi, Tần Mạc mang theo Thời Khanh quay về, khi ngồi trên phi thuyền, Thời Khanh vẫn còn trong trạng thái bồn thần.

Trong không gian kín, chỉ có hai người bọn họ, Tần Mạc thật tự nhiên nắm chặt bàn tay của Thời Khanh, nhẹ giọng hỏi: “Có việc gì vậy?”

Cậu ngáp ngừng nói: “Diệp Hân và Lâm Túc...” Cậu không biết mình muốn nói gì, chính là không cảm thấy có tâm trạng gì.

Tần Mạc sờ sờ tay cậu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng, như băng quơ nói: “Thật yếu đuối.”

Thời Khanh chợt sững sốt, nghi ngờ nhìn y.

Tần Mạc chuyển điều khiển về chế độ tự động, xoay người đem Thời Khanh ôm vào lòng, dán vào lỗ tai cậu nói: “Nếu là ta, ta sẽ tuyệt đối không để người rời khỏi ta, tuổi tác thì sao, giới tính thì có là gì, cho dù là quan hệ huyết thống cũng không đại diện cho cái gì. Người là của ta, chỉ có thể là của riêng ta, dù cho là vận mệnh an bài đi nữa cũng không thể mang người rời xa ta.” [huynh đệ vẫn thật tốt >_<]

Lời nói thập phần bình tĩnh, thanh âm khàn khàn, vừa trầm ổn vừa mang theo sự coi thường thế gian, từng chữ từng câu như một trận sấm ầm ầm vang lên làm trong lòng Thời Khanh như nổ tung.

Cậu ngơ ngẩn cả người.

Lời nói vốn mười phần tùy tiện ở giây phút này như là điều đương nhiên.

Một người cậu mới chỉ nhận thức trong một ngày, lại có quan hệ ruột thịt với mình, nhưng lại mang theo một suy nghĩ điên cuồng như vậy.

Cậu quả thực muốn ở bên cạnh y, muốn cùng y tiếp tục chung sống, nếu cậu rời đi thật sự không còn là chính mình nữa.

Thời Khanh hoàn toàn theo bản năng mà hành động, đáy lòng rung động, cho y lời hứa hẹn: “Ta sẽ không rời xa người.”

Không gian tĩnh lại như chỉ còn hai người.

Thời Khanh cảm thấy mình bị điên rồi, cậu cũng không cần tỉnh táo lại, điên thì cứ điên đi, cho dù là giấc mơ, cậu cũng cảm thấy mỹ mãn.

Khi bọn họ trở lại Diệp gia, Diệp Hân cũng đã bị mang về, hơn nữa cũng tỉnh táo lại.

Hắn đã thay quần áo, ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt xinh đẹp vẫn như ngày thường, tuy rằng diêm lệ nhưng lại làm người khác lạnh cả người.

Diệp lão gia tử lại mãnh liệt đứng lên: “Đứa con ngu ngốc kia! Lâm Túc? Lâm Túc ư? Hắn hơn con những ba mươi tuổi! Chẳng lẽ con điên rồi?”

70. Chương 70

Nhỏ hơn ba mươi tuổi, đích thật là chênh lệch khiến người ta phát điên.

Tuy nói Alpha thì tuổi thường sống lâu, nhưng cũng có thời kỳ già đi, mười tám tuổi thì thành niên, cho đến năm sáu mươi tám tuổi, cho dù Alpha cường hãn cỡ nào đi chăng nữa cũng bắt đầu từ từ lão hóa, tuy nói nhìn bên ngoài thì không thể nhận ra, nhưng năng lực sinh dục của bọn họ đã tiến vào thời kỳ kết thúc, nhiều nhất là đến năm bảy mươi bốn tuổi, trên cơ bản sẽ không thể khiến cho bất luận Omega nào thụ thai.

Tuy rằng có rất nhiều lãnh đạo trọng yếu làm việc đến năm tám mươi tám tuổi mới về hưu, nhưng một ít nhân viên quân chức, bởi vì hàng năm thao luyện, cho nên về hưu sẽ sớm hơn một chút, tình hình chung khoảng tám mươi tuổi là đã ở nhà dưỡng lão.

Giống Diệp lão gia tử, hiện giờ bảy mươi tám tuổi, cũng đã thành thành thật thật ở nhà hưởng thụ tội nghiệt của con cháu.

Diệp Hân năm nay vừa mới hai mươi tuổi, đúng là như hoa nhỏ chớm nở, là thời khắc thanh xuân tốt nhất, mà Lâm Túc thì đã gần năm mươi tuổi, tuổi của hắn so với Diệp Hân gấp hai mà còn dư một khúc, có thể làm cha của cậu ta luôn.

Thế mà Diệp Hân lại đi yêu Lâm Túc, điều này làm cho Diệp lão gia tử đích thực là giận tới xì khói độc.

Tuy nói Alpha dù năm mươi tuổi cũng chính trực tráng niên, khả năng ... sinh lý còn tốt, hơn nữa Lâm Túc lại kế nhiệm chức vị Đại tướng quân, địa vị thân phận nhân phẩm đều là số một số hai tuyệt, nhưng tuổi của hắn cùng Diệp Hân thật sự hơn kém quá lớn! Hoàn toàn khiêu chiến thần kinh nhỏ yếu ớt của Diệp lão gia tử.

Nếu Diệp Hân không phải là con của Diệp gia, mà là một Omega phổ thông, thế thì Lâm Túc cưới cậu ta cũng không có gì đáng nói, người ngoài nhiều lắm là đồn thổi vài câu, không chừng còn có một số người hâm mộ ghen tỵ — một bên là trâu già gặm cỏ non, một bên là chim sẻ bay lên nhánh cây làm phượng hoàng.

Nhưng Diệp Hân không phải là người thường! Cậu ta là Diệp gia Tứ công tử! Là đứa nhỏ mà Diệp gia dốc lòng tỉ mỉ bồi dưỡng trân trọng nuôi lớn, an bài cuộc hôn nhân tốt nhất cho cậu ta, lựa ra một Alpha ưu tú, con đường nửa đời sau vững vàng ổn thỏa, nhưng ai ngờ cậu ta nào lại bị úng nước chạy đi tìm một lão nhân năm mươi tuổi đòi yêu!

Diệp lão gia tử chỉ hận bản thân nghe theo mấy ông bạn mà đem râu mép cạo sạch, nếu không lúc này hắn là sẽ thối râu mép trừng to mắt giận dữ!

Lại nói tiếp, Diệp Huyền tức giận như vậy kỳ thật còn có một tầng nguyên nhân khác, Lâm Túc là người từ Diệp gia đi ra, tiểu tử nghèo hèn kia giờ đã được phong chức đại tướng nỏ mảy nỏ mặt, là tân quý(*) đang từ từ lên cao của liên bang Ngân Hà, thanh danh vang dội vô cùng.

Tuy ngoài mặt Lâm Túc vẫn luôn biết ơn, đối với ân tình của Diệp Huyền khắc trong tâm khảm, vả lại hết sức kính trọng ông, mỗi lần gặp mặt là lễ nghi chu đáo.

Nhưng Diệp Huyền vài năm nay đang cùng hắn bất hòa, con trai lớn của Diệp gia, người có tiền đồ nhất đã chết, mấy đứa còn lại toàn là hỗn đản, mắt thấy sắp rơi vào trạng thái xuống dốc. Ngàn năm thế gia, thế mà đời này yên ắng hẳn, nhìn lại tân quý quật khởi, tư thái ngang nhiên, trong lòng Diệp Huyền thật chẳng biết nên diễn tả như thế nào.

Ông hận không thể trong trong sạch sạch cùng Lâm Túc phân rõ giới hạn, ai có thể biết con trai của mình lại đi dây dưa với người ta !

Nếu mặc kệ cho bọn họ thành đôi, người bên ngoài sẽ nói ông như thế nào?

Mượn sức tân quý thì còn dễ nghe, sợ nhất chính là một câu bán tử cầu vinh! Vậy Diệp Huyền ông cứ đâm đầu vô cái quan tài chết phức đi cho xong!

Tuy nhiên, mấy cái này cũng không tính là gì, cái quan trọng là ông không thể nào đem con mình đẩy vào hố lửa!

Cho nên nói ông bất luận như thế nào cũng không thể để cho Diệp Hân hồ nháo.

Tần Mạc cùng Thời Khanh tiến vào, Diệp lão gia tử mặt đã trắng hết một trận rồi, Diệp Hân tính tình nóng nảy từ trước đến nay, cậu ta đời này chỉ đối với mỗi Lâm Túc ôn nhu, còn trước mặt những người khác, muốn cậu ta tỏ ra yếu thế, thì phải đâm lên xác cậu ta.

Cho nên nói, cho dù Diệp lão gia tử nói toạc móng heo ra, cậu ta cũng chỉ một câu: “Con muốn cùng Lâm Túc ở chung một chỗ!”

Diệp lão gia tử khó thở, vút ra một câu: “Mặt dày mày dạn, cũng phải nhìn xem người ta có muốn người hay không!”

Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Hân trắng bệch, mãnh liệt trong phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Diệp Huyền cũng ý thức được bản thân nói hơi quá, lại nói tiếp, mấy đứa nhỏ là thịt ở trong đầu ông, ông chưa bao giờ nặng nhẹ một câu nào, chỉ là giận điên lên, mới vút ra một câu đâm nát trái tim con trai.

Nói xong, ông hối hận, nhưng Diệp Hân tính tình cũng rất bướng bỉnh, bướng bỉnh đến nỗi mười con trâu cũng kéo không lại, cậu ta mặt vẫn còn trắng bệch, nhưng gượng một câu: “Hắn không cần con, con sẽ đi tự tử.”

Một câu nói kia tức khắc làm Diệp Huyền nổi sung lên, làm cho mấy cái từ gọi là hối hận khi nãy tức khắc vỡ cánh bay đi, run rẩy giơ tay chỉ thẳng mặt cậu Diệp Hân, tức giận nói không ra lời, chỉ có thể: “Người... Người... Người...”

Thời Khanh thấy vậy, nhanh chóng chạy lên, một bên thuận khí cho lão gia tử, một bên nói: “Cha, ngài đừng nóng giận, cẩn thận kéo hại thân mình.”

Há mồm to thở hổn hển vài cái, tuy Diệp lão gia tử càng già càng dẻo dai, sức chịu đựng cao, bất quá Thời Khanh cũng không dám để cho ông tiếp tục ở đây, nhanh chóng dìu trở về nghỉ ngơi.

Diệp Huyền cũng không kiên trì, đi theo Thời Khanh rời khỏi, trở về nhà, nằm đến trên giường, lão gia tử cũng chỉ biết than thở.

Thời Khanh nhìn bộ dạng này của ông, nói thật cũng có chút đau lòng, chung quy cũng là do tấm lòng người cha, dù sao cũng đau lòng con cái, hơn nữa nhìn bộ dạng này của Diệp Huyền, cậu bất giác nhớ tới cha cậu, trong lúc nhất thời hầu hạ càng thêm tận tâm tận sức.

Được con trai út dễ dàng khiến ông cao hứng, Diệp Huyền cuối cùng không tức giận nữa, nghĩ đến trước kia ông không để mắt nhiều đến đứa nhỏ này, trong lòng lại áy náy thêm, không khỏi ôn nhu nói: “Con trai ngoan, Tiểu Khanh là một đứa nhỏ tốt.”

Thời Khanh không có nói gì, chỉ cười cười.

Diệp Huyền còn nói thêm: “Ta không sao, con từ trước tới giờ tình cảm với tiểu tử kia rất tốt, có thể khuyên nhủ nó thì khuyên nhủ, Lâm Túc nhất định là không được, kiên quyết không được!”

Mắt thấy Diệp Huyền lại giận đến mặt mày sung huyết, Thời Khanh nhanh chóng đáp ứng: “Được, con sang nói chuyện với Diệp Hân, cha nghỉ ngơi đi.”

Sau khi rời khỏi, mới vừa bước ra, Thời Khanh đã trông thấy Tam ca của cậu.

“Tam...” Mắt thấy thần sắc không đúng, Thời Khanh vội vàng sửa miệng, “Hửm... Ca.”

Tần Mặc vừa lòng, đến gần cậu, kéo tay cậu nói rằng: “Đói bụng không? Đi ăn cơm.”

Thời Khanh trong lòng còn băn khoăn Diệp Hân, không khỏi nói: “Tứ ca còn đang ở phòng khách?”

Tần Mặc khẽ nhú mày, bất mãn nói: “Tìm nó làm gì?”

Thời Khanh: “...” Thật sự là không còn lời gì để nói nữa!

Bất quá đây là một câu hỏi, hiển nhiên đòi hỏi phải có một câu trả lời, vì thế Thời Khanh nói rằng: “Tôi đi xem anh ấy.”

Tần Mặc định trực tiếp ngăn cản, bất quá tựa hồ nghĩ ra điều gì đó, nói rằng: “Đi thôi, ta cùng người cùng đi.”

Từ phòng ngủ đến phòng khách có một khoảng cách, hai người tay trong tay song song đi tới, tựa hồ có chút quái, bất quá hai người này không hề ý thức được.

Đi được chốc lát, Tần Mặc đột nhiên hỏi: “Người muốn giúp Diệp Hân?”

Thời Khanh ngẩn người, không biết nên trả lời như thế nào.

Mà Tần Mạc chỉ cần nhìn vào ánh mắt của cậu, thì đã hiểu. Y nhú mày, còn nói thêm: “Kỳ thật đem nó gả cho Cố Ngạn thì tương đối nhanh hơn.”

Cố Ngạn là vị hôn phu của Diệp Hân.

“Tương đối nhanh?”

“Ừm, ta hy vọng nó có thể sớm gả đi ra ngoài.” Diệp Mạc có hai người em trai, Diệp Khanh là Thời Khanh, Tần Mạc sẽ không cho phép cậu gả cho bất luận kẻ nào, cho nên nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ cũng chỉ có thể đem Diệp Hân cân bán đi.

Thời Khanh tuy rằng không thể nào lý giải hoàn toàn mạch não của y, nhưng cậu lại kỳ tích nói ra một câu rất là hợp tiết tấu: “Diệp Hân sẽ không chịu gả cho Cố Ngạn.”

“Vậy thì sao?” Tần Mạc khó có khi nói nhiều thêm một câu, “Nếu muốn nó gả đi, thì phương pháp có rất nhiều.”

Thời Khanh nói thẳng vấn đề: “Anh ấy sẽ chết.”

Tần Mạc nhướng mày.

Thời Khanh xoay người nhìn về phía Tần Mạc, bình tĩnh nhìn y, lặp lại: “Anh ấy thật sự sẽ chết.” Mà một người chết thì không cách nào lập gia đình.

Đôi mắt Tần Mạc sẫm lại, chợt nói rằng: “Ta hiểu rồi.”

Thời Khanh nhẹ nhàng thở ra, mặc dù có chút mơ hồ, nhưng tốt xấu gì cũng giúp Diệp Hân kéo thêm một trụ cột, cái tên Diệp Hân này, mặc dù có chút tùy hứng, toàn làm hỏng chuyện, nhưng tính cách cũng rất thẳng thắn, đối đãi người nhà vô cùng tốt, hơn nữa đặc biệt chiều cố tiểu trong suốt Diệp Khanh, Diệp Khanh cùng cậu ta có quan hệ rất tốt, Thời Khanh tất nhiên sẽ không ghét bỏ cậu ta.

Cậu ta thích Lâm Túc cũng không phải ngày một ngày hai, từ năm cậu ta mười ba tuổi tình cảm đã mạnh nha sinh trưởng, cứ đâm đầu vào, rốt cuộc không còn đường lui, chẳng qua nghĩ đến Diệp lão gia tử tuổi đã lớn, cậu ta mới không dám nói ra, hơn nữa Lâm Túc vẫn luôn xem cậu ta là một đứa nhỏ, Diệp Hân còn chưa có công phá khối đầu gỗ kia, tất nhiên không thể chiều cáo thiên hạ.

Ai có thể ngờ đâu, vừa mới tốt nghiệp, Diệp lão gia tử đã bắt cậu ta đính hôn, Diệp Hân bị dọa không nhẹ, màn đêm buông xuống, chạy sang tìm Diệp Khanh, hoang mang rối loạn nói nói kể kể suốt một đêm cũng chưa rõ ràng, ngày hôm sau, cậu ta thu thập đồ đạc, bỏ nhà đi bụi...

Về phần chạy đến chỗ nào, lúc ấy không biết, nhưng lúc này cũng có chút suy đoán. Cậu ta không ngờ, biết mình là một Omega, nếu đơn thân mà bị phát hiện, cũng chỉ có thể phơi bày đầu đường, vì thế cậu ta phi thường có mục tiêu, thẳng đến chỗ Lâm Túc mà đi.

Diệp Hân cũng mang tâm lý đập nổi chìm thuyền bất cứ giá nào, biết hành tung của Lâm Túc, thì không thêm sử dụng thuốc ức chế, muốn dụ dỗ Lâm Túc đến.

Đối với một Alpha mà nói, một Omega mỹ thuần khiết chủ động đưa lên cửa, hoàn toàn không có bất luận sức chống cự gì, huống chi Diệp Hân vô cùng tin tưởng, Lâm Túc trong lòng cũng có mình.

Lâm Túc quả thật cũng đổ cả mắt, hoàn toàn bị mê hoặc, cơ hồ bị cái gọi là ‘dục vọng’ đã thú cắn nuốt tâm can.

Hắn yêu Diệp Hân, vô cùng yêu, chính xác ra là yêu đến tận xương tủy, nhưng bởi vì đoạn tình cảm to lớn này mà hắn bất luận như thế nào cũng không dám tiến về phía trước một bước.

Hắn trước kia nghèo túng, sau làm việc cho Diệp gia, từng bước từng bước bò lên cao, tâm tình cũng cứng cỏi, năng lực thủ đoạn cũng hơn người, nhưng hắn biết mình có thể có ngày hôm nay, tất cả đều là do Diệp Huyền thương thức mà đề bạt.

Vì vậy, hắn không thể làm ra chuyện lòng lang dạ sói lấy oán trả ơn như thế này.

Hắn cùng Diệp Hân hơn kém nhau tận ba mươi tuổi, tuy rằng trước kia bởi vì hắn liên tục chinh chiến mấy năm, không thể nào rảnh rỗi mà tìm bạn lữ, nhưng sinh mệnh của hắn cũng đã quá nửa, mà Diệp Hân lại giống như nắng sớm ban mai, đúng vào thời điểm tươi đẹp nhất.

Bất luận như thế nào thì hắn cũng đều không xứng với Diệp Hân, cho nên hắn kiên quyết không thể bởi vì tư dục của bản thân mà hủy đi Diệp Hân.

Huống chi... Hắn đã là một lão già, mà Diệp Hân hãy còn nhỏ, căn bản phân không rõ tình yêu là cái gì, đơn giản bởi vì hắn vẫn luôn bồi bên người Diệp Hân, khiến cho cậu ta hiểu lầm, chỉ cần sau này xa cách một chút, Diệp Hân sẽ chậm rãi quên hắn đi.

Chỉ vào loại suy nghĩ cố chấp cường đại này, hắn cư nhiên chiến thắng bản năng, hoàn hảo mà bảo vệ Diệp Hân.

Nhưng hắn không thể nào ngờ tới, phần kiên trì này của hắn khiến cho con tim Diệp Hân triệt để tuyệt vọng.

Buông xuống tôn nghiêm, buông xuống tất cả, cậu ta bày ra bộ dáng thấp hèn mà cầu hắn, thế mà Lâm Túc cư nhiên đẩy cậu ta ra.

Một Alpha không có khả năng buông bỏ một Omega trong kỳ động dục, trừ phi trong lòng hắn sớm đã có người yêu thương.

Diệp Hân ngơ ngác ngồi đó, cõi lòng trở nên lạnh lẽo.

Lâm Túc, quả thật không cần cậu ta.

Cậu ta đã không còn biện pháp nào nữa.

Cậu ta đã từng vô cùng thống hận bản thân là một Omega, nhưng hôm nay cậu ta lại cam nguyện làm một Omega của Lâm Túc, nhưng Lâm Túc hoàn toàn không cần tới.

Sống mà phải cùng người khác kết hôn, không bằng cứ...

Thời Khanh và Tần Mặc cùng lúc tiến vào, nhìn thấy Diệp Hân đang tính làm chuyện ngu xuẩn.

Cậu dùng một chút thần hành thiên lý nhào tới, gấp rút đánh rút con dao trên tay Diệp Hân: “Diệp Hân! Tỉnh táo lại đi!”

Lúc này Tần Mặc cũng đi tới, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, y hơi hơi nghiêng đầu, thanh âm lạnh như băng: “Để cho nó chết đi.”

— — — — —

71. Chương 71

Thời Khanh đang tích một bụng tức tối lên đến huyệt, bởi vì một câu của Tần Mặc, mà nuốt cái ực trở vô luân.

Té xỉu! Không giúp người ta thì thôi đi, còn đổ thêm dầu vào lửa nữa là sao!

Vì thế cậu quay đầu, vô cùng dùng sức mà trừng ca ca iu dzầu của cậu.

Đôi mắt đen đến khiếp người kia chăm chăm mà nhìn lại cậu, Thời Khanh tức khắc xùi xuống, vội vàng đem ánh mắt ‘dùng sức trừng’ thành ‘iu thương nhìn’, thuận tiện còn hé miệng ra tạo thành hình dáng như muốn gọi một tiếng ‘ca

~’, vì thế ánh mắt dọa người chết khiếp của y thu lại, khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi.

Trước mắt không phải là thời điểm tốt để thuận mao, Thời Khanh cũng biết cử chỉ này của Diệp Hân là chọc trúng nghịch lân của y.

Nói thật, bản thân cậu cũng rất tức giận.

Bất quá cậu bởi vì có ký ức của Diệp Khanh, cho nên biết được nhiều ít.

Bởi vì thế giới này đối với Omega bất công, cậu mới có thể sâu sắc cảm nhận được tuyệt vọng của Diệp Hân.

Diệp lão gia tử là một người rất yêu thương con cái, nhưng cho dù là thế, lúc ông quyết định hôn sự của Diệp Hân, căn bản cũng không cần hỏi đến ý tứ của cậu ta, tự bản thân ông tìm người thích hợp nhất, xứng đôi nhất, người có khả năng đối xử tốt nhất với cậu ta. Ông cùng lão chiến hữu ngầm quyết định, sau đó mới đi thông tri cho Diệp Hân biết.

Mà Diệp Hân bên này, bởi vì cảm thấy việc của Lâm Túc chắc chắn Lão gia tử sẽ không đồng ý, cho nên mấy ngày nay cậu ta vẫn giả trang làm một đứa con ngoan ngoãn dễ thương, cứ nghĩ mình nghe lời như vậy, lúc cậu ta đem chuyện của Lâm Túc nói ra, cha sẽ có thể tiếp thu nhiều hơn một chút.

Ai có thể ngờ đâu, ngược lại nháo thành một cục như vậy, Diệp lão gia tử nhìn Diệp Hân ngoan ngoãn, cảm thấy con mình hiểu chuyện, vì thế càng thêm dốc lòng chọn ‘con rể’.

Chờ đến khi ông nói cho Diệp Hân, tin này cấp tốc đem cậu ta dọa điếng hồn.

Tốt xấu gì Diệp Hân cũng còn biết thân thể Diệp lão gia tử không được tốt như trước, cho nên không phát tác ra ngoài, chỉ nhẫn nhịn rời khỏi, buổi tối chạy đến phòng Diệp Khanh, lúc này mới bắt đầu hoang mang rối loạn.

Omega so với Alpha hoàn toàn bất đồng, Alpha chỉ cần có năng lực, có thủ đoạn thì cuộc đời có thể có nhiều Omega, nhưng Omega cả cuộc đời chỉ có một bạn lứa. Chỉ cần bị đánh dấu, thì cả đời, thân thể của Omega sẽ vĩnh viễn mang theo hương vị của Alpha kia. Cho dù bị vứt bỏ, bị ném đi, bị thôi, thì Omega đó vẫn bị xem là một người đã được đánh dấu, vẫn mãi thuộc về Alpha kia, cho đến lúc chết.

Diệp Hân biết, Diệp lão gia tử tìm một Alpha cho cậu ta, nhân phẩm khẳng định sẽ không kém cỏi, nếu trong lòng cậu ta không có ai, sau khi gả đi, ngày ngày thích ứng thì chắc chắn sẽ có ngày yêu Alpha kia.

Nhưng điều này không thể nào xảy ra, cậu ta đã có người trong lòng, cậu ta thích Lâm Túc nhiều năm như vậy, cậu ta không có biện pháp nào mà buông xuống phần tình cảm này. Không bỏ xuống được cũng chỉ có thể mang theo, nhưng cứ mang theo tình trạng như vậy mà lập gia đình, đối với Alpha kia chính là một loại vũ nhục.

Alpha trời sinh kiêu ngạo, nếu để cho hắn biết trong lòng Diệp Hân đã có người khác, cho dù ban đầu đối với Diệp Hân có tốt, chậm rãi cũng sẽ thay đổi dần. Mà Diệp Hân cũng tự biết tính tình của mình, từ nhỏ tới lớn chưa từng lấy lòng một ai, đến lúc đó nháo một hồi, cũng chỉ đi vào ngõ cụt.

Không chỉ nửa đời sau của Diệp Hân bị hủy, mà thậm chí còn ảnh hưởng đến mối quan hệ lâu đời của Diệp gia cùng Cố gia.

Nếu như xảy ra cái loại tình trạng này, hai nhà chắc chắn sẽ trở mặt, vậy cậu ta khẳng định cũng sẽ bị đuổi ra Cố gia, một Omega đã đánh dấu lại bị từ bỏ, thậm chí sẽ phải lưu lạc đến nơi phong hoa tuyết nguyệt...

Một ngày như vậy, cậu ta chỉ mới tưởng tượng thôi mà da đầu đã run lên.

Cho nên nói, Diệp Hân một lòng muốn chết là đúng.

Việc này bất luận Alpha nào cũng không lý giải được, cho nên Diệp Mạc sẽ cảm thấy cậu ta nhất gan yếu đuối.

Nhưng Diệp Khanh bởi vì liên quan đến việc che giấu tung tích, cho nên thu thập rất là nhiều tài liệu, vì vậy rất hiểu rõ cái tấn bi kịch này, cậu biết Diệp Hân quả thật đã lâm vào tuyệt vọng.

Đương nhiên, không phải thật sự không có biện pháp.

Kể trong cuộc thì mê, kể bằng quan thì tỉnh, Diệp Hân một lòng cho rằng Lâm Túc không cần cậu ta, cần bản không hề suy nghĩ đến chấp nhất của Lâm Túc, hoàn toàn tự đắm đầu vào ngũ cụt, chỉ có chết chứ không có chạy.

Bất quá hiện tại, trước hết nên đem tên Diệp Hân u mê này đánh cho tỉnh.

Thời Khanh nổi lên một chút, trước phát tiết một chút oa hỏa trong bụng chính mình.

“Diệp Hân à anh động não chút đi, đừng có mà ở đó muốn sống muốn chết, thật ngu ngốc! Bản thân anh xem thường Omega yếu đuối, kết quả anh lại trở thành cái dạng này? Chẳng có tiền đồ gì cả!”

Diệp Hân vẫn ngơ ngác không nhúc nhích, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Diệp Khanh, nửa ngày mới nói ra: “Tiểu Khanh, tôi thật hâm mộ cậu”.

Trong lòng Thời Khanh hốt hoảng thốt lên một cái, hâm mộ cái rắm ấy! Lão tử là một Beta giả mạo a.

Bất quá hiện tại không phải là lúc rối rắm vấn đề này, cậu hít hít một hơi, tiếp tục quát: “Tôi đã nói anh đừng có mà bày ra cái dạng này, sự tình còn chưa tới nông nỗi anh phải chết, cái đầu gỗ Lâm Túc kia, anh ngày đầu quen biết sao? Anh ám chỉ biết bao nhiêu lần, hắn không phải lúc nào cũng né tránh, sao anh lại không biết nghĩ? Sao lại quên hả?”

Nhắc tới cái này, Diệp Hân cũng không có sinh khí: “Cậu cũng thấy được mà, hắn thật sự không thích tôi, một chút cũng không, trước kia đều là tôi tự mình đa tình.”

Mắt thấy Diệp Hân cứ muốn để tâm vào chuyện vụn vặt, Thời Khanh gấp gấp nhai đi nhai lại: “Anh sao lại không nghĩ tới, hắn là vì anh cho nên mới nhịn xuống?”

“A?” Diệp Hân ngơ ngẩn.

Thời Khanh cảm thấy chột trứng hồng tâm rồi, không ngừng cố gắng: “Lâm Túc tuyệt đối thích anh, so với những gì mà anh tưởng tượng còn nhiều hơn nữa, anh cẩn thận nghĩ lại xem, hắn ta vài chục năm trước bởi vì cuộc sống nghèo túng mà không tìm được Omega thích hợp, nhưng sau này thì sao? Nhất là vài năm gần đây, hắn được phong đại tướng, quyền cao chức trọng, có biết bao nhiêu gia đình có gia thế đem Omega dâng lên cho hắn, hắn nếu thật sự muốn kết hôn, không phải đã sớm bốc một cái rồi sao? Độc thân nhiều năm như thế, anh cho rằng hắn là vì cái gì?”

Điểm này... Diệp Hân thật chưa từng lưu ý tới, tuyệt vọng dưới đáy lòng nháy mắt nảy ra một mầm non hy vọng.

“Nhất là vài năm nay, anh tự nhận là anh cả ngày kề cận Lâm Túc, nhưng sao anh không ngấm lại, nếu anh đối với Lâm Túc không hề có ý nghĩa, hắn đường đường là một đại tướng Liên Bang, ai lại rãnh cả ngày cùng một mao đầu tiểu tử như anh chơi đùa? Chơi đùa đến nỗi không thèm lấy vợ, chơi đến không kịp sinh con cái?”

“Anh không nghĩ tới, toàn bộ liên bang ngân hà, đã từng có một Đại tướng Alpha nào năm mươi tuổi mà còn chưa có Omega, năm mươi tuổi mà còn chưa có con cái sao?”

“Hắn nếu không coi trọng anh, hắn có cần thủ thân như vậy không?”

“Đừng có nói với tôi trong lòng hắn đã có người nào khác, nếu thật có người khác, lấy quyền thế địa vị hiện giờ của hắn, ai mà hắn không thể truy chứ?”

“Trừ phi, hắn luyến tiếc.”

Những lời này đối với Diệp Hân mà nói, không khác nào một búa đánh tỉnh, lập tức đem cậu ta từ trong u mê lôi ra, khiến cho cõi lòng đã chết từ từ sống lại, từ trong sương mù tối đen dày đặc bước ra.

Trong đôi mắt tràn đầy khát khao mong mỏi, cậu ta gấp gấp phóng tới phía trước: “Tiểu Khanh, tôi, tôi còn cơ hội phải không?”

Nói xong, cậu ta kích động muốn nắm chặt lấy tay Diệp Khanh, đáng tiếc cậu ta còn không kịp đụng tới, đã bị Tam ca chặn lại.

Rồi sau đó, Tam ca gắt gao cầm chặt tay Diệp Khanh.

Nếu như là ngày thường, Diệp Hân sẽ phát hiện ra cái gì đó không được bình thường, nhưng hiện giờ trong đầu cậu ta loạn thành một mủi, còn chỗ đâu mà suy nghĩ tới.

Thời Khanh bị nắm chặt tay, cố rút ra, nhưng không rút được, nghĩ tới đầu óc Diệp Hân lúc này đã quánh thành tương hồ rồi, phỏng chừng cũng không nghĩ gì nhiều.

Khụ khụ... Huống chi, anh em thân thiết nắm tay, chắc không có gì quá đáng đi, ha ha ha... Đường nhiên bọn họ vốn cũng không có gì mờ ám!

Mất thấy Diệp Hân đã sống lại, Thời Khanh chêm thêm vào: “Đừng cao hứng quá sớm, anh muốn nửa đời sau được sống như ý, thì cần phải cố gắng hơn, đầu tiên anh phải thuyết phục được ba ba, sau đó anh còn phải thu phục Lâm đại đầu gối.”

Những lời vừa nói, giống như dội vào một gáo nước lạnh, Diệp Hân lại ủ rũ .

Vòng vòng chuyển chuyển, trở lại lúc ban đầu .

Kí chủ đồng học vẫn luôn đứng im lặng giả trang làm bức tường hoa, thật sự là hết kiên nhẫn, hơn nữa còn bực bội vì bị kịch của Diệp Hân.

Thật là ngu xuẩn yếu đuối, lại còn làm cho Thời Khanh quan trọng nhất của y hao tâm tổn trí như thế.

Nếu không phải cố kỵ đến suy nghĩ của Diệp Khanh, hơn nữa vì hoàn thành nhiệm vụ, y đã sớm làm cho cậu ta biến mất trên cõi đời này.

Nghĩ đến đây, Tần Mạc lại ngoài ý muốn ngáy ngẩn cả người.

Thời Khanh không biết suy nghĩ của cái người này, còn đang giúp Diệp Hân suy nghĩ cách.

“Tôi cảm thấy, anh chết một lần cũng không tồi, nếu Lâm Túc không nghĩ ra, chúng ta cứ buộc hẳn phải nghĩ cho ra.”

Đến lúc này, chỉ số thông minh của Diệp Hân lại trở về vị trí cũ, cậu ta ngơ ngác: “Phải làm như thế nào? Sao có thể qua mặt được hẳn?”

Ủm... Vấn đề này ngược lại làm khó Thời Khanh, Lâm Túc dù sao cũng không phải là người thường, giả chết cái beep gì, nếu như làm không chu toàn, chỉ sợ sẽ không giấu diếm được hẳn ... Cái này quả thật khó nghĩ!

Thời Khanh suy nghĩ hoài không ra, bất giác chột chột người bên cạnh: “Ca, anh có đề nghị gì không?”

Tần Mạc đang tự hỏi chân lý nhân sinh, bị cậu chột đem thần trí kéo về, có một tia mờ mịt hiếm thấy, hỏi: “Là sao?”

Thời Khanh hết chỗ nói rồi, thời khắc máu chốt như vậy, ngài sao lại có thể thất thần hả!

Bất đắc dĩ, Thời Khanh đành lặp lại một lần.

Tần Mạc nghe xong thì đáp lại: “Cái này cũng dễ, dùng một viên thuốc trá tử là được.”

Thời Khanh và Diệp Hân đồng thời kinh ngạc đến ngáy người: “Có cái thứ như vậy nữa sao?”

Trong mắt Tần Mạc chỉ có Thời Khanh, bởi vì suy nghĩ ban nãy, ánh mắt của y không khỏi lại mềm mại ôn nhu hơn rất nhiều: “Ủm, có.”

Ánh mắt trắng trợn như vậy, Thời Khanh muốn không nhìn thấy cũng hơi bị khó, trái tim trong lồng ngực lại nhảy lambada một hồi, tay chân có chút luống cuống, nhanh chóng cúi đầu, trong lòng lại không rõ, Ca của cậu... đang làm cái gì vậy?

Rada đã rụng của Diệp Hân giờ mọc lại, rốt cục nhìn thấy có chỗ không thích hợp, đậu xanh rau má, ánh mắt của Tam ca xảy ra chuyện gì vậy? Ngọt chết người a!

Cũng may kí chủ không phải người bình thường, thái độ phút chốc thay đổi, tức tốc thu liễm, nhìn cũng lười nhìn, liếc mắt sang Diệp Hân một cái, lấy ra một viên thuốc đưa cho cậu ta, âm thanh lạnh lùng nói: “Buổi tối lúc 0h10p thì uống nó, không được sớm hơn cũng không được trễ hơn, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Yêu cầu nghiêm khắc như vậy, khiến cho Diệp Hân không còn tâm trí mà bát quái, nhanh chóng đem viên thuốc cầm lấy, cẩn thận nhớ kỹ.

Thời Khanh bởi vì tạm thời bị phong bế ký ức, Tần Mạc được đặc quyền tự do lấy đồ vật trong không gian, lúc này mới có thể lấy viên thuốc ra được.

Bên này vừa mới thu phục xong Diệp Hân, thì có người hầu lại đây, lễ phép nhắc nhở: “Tam thiếu gia, lão gia nói ngài mau đến Thâm Tử Uyển, bởi vì trong nhà có chuyện, để Lý thiếu gia tới đây không được tiện cho lắm, nên đã hẹn dùng cơm bên ngoài.”

Tần Mạc đồng ý.

Thời Khanh ngơ ngác nửa ngày, mới kịp phản ứng, cậu đã đem việc này quên mất! Đây là Lão gia tử đang tìm đối tượng thân cận cho Diệp Mạc sao?

Ca ca của cậu muốn đi thân cận ? !

Phắc ... Đang đùa hay gì vớ!

72. Chương 72

Phắc ... Đang đùa hay gì vớ!

Thời Khanh không khỏi trợn to mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Mạc.

Nhưng đột nhiên cậu phục hồi tinh thần, nhanh chóng thu lại biểu tình, trong lòng ha ha ha trong chốc lát, lại cảm thấy chính mình suy nghĩ rất kì cục.

Tam ca đến tuổi, việc tìm đối tượng là hoàn toàn bình thường, cậu kinh ngạc cái rắm?

Hơn nữa mấy ngày nay cha của bọn họ vẫn luôn thu xếp cho người gần gũi Diệp Mạc, không phải ngày một ngày hai mà chọn lấy vài người, Diệp Hân và Diệp Khanh cũng đã sớm biết.

Lý Hạ là người mà Diệp Huyền cực kì xem trọng, bất luận là gia thế hay phẩm chất cũng đều rất tốt, đương nhiên quan trọng nhất chính là Lý Hạ là một Omega khỏe mạnh ưu tú. Nói thẳng ra là thể chất rất được, có thể sinh con.

Đơn giản chỉ cần điểm này, Diệp lão gia tử liền cảm thấy mỹ mãn. Có thể sinh con thật tốt a, đời tiếp theo của Diệp gia nhất định sẽ hưng thịnh trở lại.

Nghĩ vậy, Thời Khanh cảm thấy bản thân không nên kinh ngạc, cũng không phải việc gì đáng ngạc nhiên...

Nhưng mà trong lòng vẫn nhịn không được ha hả ha hả, ha hả a, ha hả, a!

Mẹ kiếp! Khó chịu quá! Cực kì khó chịu! Hỏi vì cái gì? Quỷ mới biết!

Tần Mạc hỏi kỹ càng tí mĩ đường đi, sau đó nói với Thời Khanh: “Đói bụng không? Chúng ta cùng đi.”

Đói cái lông! Một bụng ha hả a, đủ no rồi!

Thời Khanh định nói muốn ở lại tiếp chuyện với Diệp Hân, nhưng chưa kịp mở miệng thì Tần Mạc đã kéo cậu đi rồi.

Ngồi trên xe phi hành, Thời Khanh mới nhận ra bản thân lại lên thuyền giặc, ai muốn cùng anh đi thân cận chứ! Đi thân cận còn mang theo em trai, đây là muốn nhờ cậu nhìn giúp sao? Cậu không rảnh! Ai muốn nhìn một người nam nhân chứ!

Anh yêu ai, tìm ai, với tôi một cọng lông cũng đều không quan hệ!

Thường ngày thì Tần Mạc sẽ sớm phát hiện ra tâm tư của Thời Khanh, nhưng hiện giờ y cũng đang suy nghĩ xa xăm.

Vì người khác mà suy nghĩ, loại suy nghĩ này, đã vài trăm năm y không trải qua, rốt cuộc là vì Thời Khanh y tự đem mình bỏ vào vị trí như vậy?

Bởi vì ý nguyện của cậu mà thay đổi lý tưởng, tự giác nhường nhịn chiều chuộng cậu.

Y cũng luôn nghĩ rằng nhất định mình phải độc chiếm Thời Khanh, cho nên ngay từ đầu, y đã tìm hiểu rất kỹ về Thời Khanh rồi.

Cảm xúc này thực sự đã lâu lắm không trải qua .

Cùng lắm là như Thời Khanh nói, y có thể thử lại một lần.

Bởi vì bọn họ thành lập khế ước, bởi vì bọn họ chỉ có lẫn nhau, vì vậy nếu cậu phản bội y, y sẽ có lý do đem cậu nắm chặt trong tay, như vậy cậu sẽ vĩnh viễn ở bên y. Y đã sớm quên cái gì là buông tay, chỉ biết xâm lược cùng chiếm hữu.

Tần Mặc bất giác cười nhẹ, loại tươi cười này phát ra từ nội tâm, hơn nữa lại vô cùng chói mắt.

Nếu là bình thường, Thời Khanh sẽ rất cao hứng nhìn đến chảy nước miếng, nhưng lúc này đây, cậu càng nhìn càng cảm thấy không biết tư vị.

Hứng thú muốn đi thân mật như thế sao?

Có Omega riêng của mình thì vui vẻ như vậy sao ?

Ha hả ha hả! Cậu làm em trai thì đầy lòng nên chúc phúc một chút à?

Chúc phúc cái lông! Mịe nó! Nhìn không được chút nào! Cười như vậy là muốn quyến rũ ai đó? Kể gây tai họa! Khổng tước! Yêu nghiệt! Không phải người tốt!

Thời Khanh càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng nhịn không nổi, nhưng cậu cố gắng nhịn lại không để lửa giận phát tiết.

Đơn giản là lý trí đang nói cho cậu biết rằng cậu đang cố tình tự mình gây sự, người nọ là anh trai của thân thể này, hơn nữa còn là một nam nhân, rốt cuộc cậu suy nghĩ cái gì?

Diệp Mặc không phải là anh trai của Thời Khanh, nhưng Diệp Mặc đích thực là anh trai của Diệp Khanh, cậu hiện giờ đã trở thành Diệp Khanh, còn có thể như thế nào?

Hơn nữa, bọn họ chẳng qua nhận thức một ngày, để ý một người như vậy, cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?

Nghĩ đến đây, Thời Khanh toàn thân không còn khí lực, cả người đều bị uể oải vây quanh.

Tần Mặc cuối cùng cảm thấy trên người Thời Khanh hơi mông lung, y xoay người cầm tay cậu, khẽ nhíu mày: “Sao vậy? Còn đang lo lắng Diệp Hán?” Hoàn toàn là hiểu sai.

Thời Khanh ngẩn người, nửa ngày mới hoàn hồn, đây quả thực là cái cố tốt, vừa lúc có thể che giấu tâm tư của chính mình, vì thế rõ ràng lưu loát gạt đầu.

Tần Mặc thân mật sờ sờ cái cổ trắng nõn của cậu, thuận tay đem cậu ngồi vào lòng, trấn an vuốt phía sau lưng của cậu, nói nhỏ: “Không có việc gì, ngươi muốn nó và Lâm Túc cùng một chỗ, ta sẽ khiến cho bọn họ cùng một chỗ, đừng suy nghĩ nhiều, có ta đây.”

Thời Khanh căn bản nghe không rõ Tần Mặc nói gì, cậu chỉ cảm thấy bản thân cả người đều không ổn.

Cổ ngứa ngáy, phía sau lưng ngứa ngáy, trong lòng càng ngứa ngáy, cậu quả thực thích bị cái ôm ngọt ngào cùng lời nói nhỏ nhẹ này hấp dẫn. Trái tim nhảy loạn xạ trong ngực, tình cảm nồng đậm ngay cả bản thân cậu đều không thể tưởng tượng đang muốn dâng tràn đi ra.

Cậu thích y, trời ơi, cậu thật sự thích y, không, so với thích còn nhiều hơn.

Đây là một người mà cậu chỉ mới gặp một ngày, một người có cùng huyết thống với thân xác của cậu, cậu sao lại giống như bị điên mà đi thích người ta cơ chứ.

Này... Này...

Đại não của Thời Khanh hoàn toàn ngưng hoạt động.

Đến khi Tần Mặc buông cậu ra, cậu mới khôi phục lý trí.

Thích thì như thế nào? Người này hiện tại sẽ phải đi thân cận, cùng với một người khác suy xét chung thân đại sự.

Chỉ cần bữa trưa hôm nay hai người xem mắt, tính tình hợp nhau là có thể yêu nhau, kết hôn ở cùng một chỗ, hơn nữa cái thế giới chết tiệt này còn có thể sanh con dưỡng cái.

Thời Khanh tưởng tượng như vậy thì ngực đau đến tê tâm liệt phế.

Cậu quả thực thích đến nỗi thành bệnh thần kinh, chỉ có thời gian một ngày, để yêu một người, cùng một ngày, cậu liền thất tình.

So với cậu còn có người thần kinh hơn sao?

Thời Khanh ủ rũ.

Đi theo Tần Mặc vào Thâm Tử Uyển, nơi này là nhà hàng cao cấp, độc đáo ở chỗ là nơi đây bài trí hoàn toàn phỏng theo kiểu vườn cây cổ điển của Trung Quốc, đình đài lầu các, hoa cỏ mọc thành bụi, xung quanh xuân ý dạt dào.

Mà sảnh chính thì mỗi bàn ăn là cảnh sắc của một địa phương, không phải ghé dài nhưng khoảng cách lại vừa vặn, mỗi bàn một cảnh, hồn nhiên thiên thành.

Đi tới một bước, thật sự là phảng phất giống như khi đi vào thì những cái đó liền biến mất theo thời gian.

Nhưng Thời Khanh lại một chút tâm tư ngắm cảnh đều không có, hoa nhỏ thơm, lá nhỏ xanh, nhưng trong lòng cậu thấp phần khổ sở.

Hơn nữa ở đây còn có đường nhỏ gấp ghe, đối với đầu óc đang căng vào túi áo của Thời Khanh mà nói thì đây chính là tai nạn. Cậu lao đảo đi vài bước, một chút cũng không chú ý, thiếu chút nữa té cái búp giống chó ăn c*t rồi.

May mắn anh trai cậu không phải là người thường, lập tức ngăn lại thất lưng của cậu, đem cậu ngồi bệ lên.

Thời Khanh ngẩn người, bất người lại như bị điện giật, cọ cọ cọ nhảy xuống.

Tần Mặc cũng không để ý, sờ sờ cậu, ôn nhu nói: “Cẩn thận một chút, đừng có lo lắng chuyện của Diệp Hân nữa.”

Diệp Khanh lúng túng gật gật đầu, Tần Mặc thực sự không vừa lòng, hướng khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, cùng cậu nhìn thẳng, tận lực uy hiếp: “Nếu còn nghĩ đến Diệp Hân, ta liền đem nó gả cho Cố Ngạn.”

Thời Khanh: “...” Lão tử thật không có nghĩ, lão tử chẳng phải hiện tại luôn luôn nghĩ đến anh sao! Kẻ gây tai họa! Còn dám quấy rối tui! QAQ!

Thời Khanh trong lòng khổ sở, nói không nên lời, chỉ có thể đỏ mặt né tránh, trịnh trọng cho thấy, kiên quyết không nghĩ, tuyệt đối không nghĩ, nhất định nghiêm túc bồi y thân cận.

Vì thế Tần Mặc vừa lòng, nhìn khuôn mặt cậu ửng đỏ, đôi môi mọng nước, có chút muốn hôn một hơi, nhưng lý trí tốt xấu cũng còn, hai người hiện giờ thân phận không thích hợp để dây dưa giữa ban ngày ban mặt như thế này, vẫn là nên chờ tối nay thì tốt hơn.[...]

Cứ như vậy một đường thất quả bát quả, bọn họ rốt cuộc đi tới nơi đã dự định, hai người sau khi ngồi xuống, không lâu sau, một người thanh niên tuổi còn trẻ đi tới.

Làn da của hắn rất trắng, tóc đen mắt đen, dáng người hơi gầy nhưng mặc quần áo khéo léo, cử chỉ lời nói và việc làm đều thuộc dạng thanh thần cùng tao nhã.

Hiện tại nhìn đến Diệp Khanh, hắn cũng không ngoài ý muốn, trên mặt bày ra một nụ cười, khéo léo tự giới thiệu: “Chào anh, tôi gọi là Lý Hạ.”

Thời Khanh đánh giá hắn liền khó tránh khỏi dẫn theo ánh mắt có sắc, nhưng mặc kệ nói như thế nào, nam nhân này tựa hồ cũng rất ưu tú, tuy rằng không xinh đẹp bằng Diệp Hân, nhưng so Diệp Hân thì bình dị gần gũi hơn nhiều.

Xem ra thì Diệp Hân cũng không trẻ tuổi như vậy.

Nói tóm lại, người rất được a... Đáng tiếc cũng không có khiến cho cậu vui vẻ.

Thời Khanh tâm tình không tốt cùng hắn chào hỏi: “Chào anh, tôi là Diệp Khanh.”

Rồi sau đó liền ngồi xuống một mình.

Lý Hạ là một Omega, là một Omega thuần khiết, gia thế trong sạch, sống an nhàn sung sướng, bởi vì lần này là tới để thân mật, cho nên hắn không bị bất kì cái gì bó buộc, khí tức của Omega lan tràn mở ra đối với Alpha mới là hấp dẫn nhất.

Nói cho cùng, vẫn là thức ăn đến miệng mới biết mùi vị, mà đối với điểm này, Lý Hạ thập phần có tự tin.

Không nhất thiết phải là kỳ động dục, hắn phát ra khí vị đối với bất luận một Alpha nào mà nói đều là mười phần mỹ vị, đây là ưu thế trời sinh của hắn, hắn muốn lợi dụng cái này tới đây tìm một Alpha ưu tú.

Mà Diệp Mạc chính là người lý tưởng mà hắn chọn, hắn muốn lấy Alpha này.

Xem đi, Diệp Mạc cũng đích xác bị hắn hấp dẫn.

Ngồi xuống, gọi xong thức ăn, Diệp Mạc thậm chí không thèm chờ thức ăn lên, liền chuyên chú hỏi ý kiến Lý Hạ, thái độ hơi “vội vàng” khiến Lý Hạ không khỏi có chút đắc chí, cũng không tự chủ được mà nghiêm túc đánh giá Alpha này.

Con trai thứ ba nhà họ Diệp đích thật là thập phần đẹp mắt, càng xem càng nhìn thì Lý Hạ lại càng động lòng.

Thật là một Alpha rất tốt, thập phần mê người.

Mà Thời Khanh ở một bên ăn không ngồi chờ, cả người đều nhanh chóng rơi vào hầm băng.

Tuy nói vừa mới thất tình, nhưng trắng trợn nhìn hai người nhiệt liệt thân mật giao lưu, Thời Khanh trong lòng thực sự là không cách nào tiếp thu a!

Có thể không cần trực tiếp xát muối vào miệng vết thương như vậy được không, cậu cho là mình đã trải qua đủ loại bi thương rồi, như thế nào loại bi thương này lại sâu tới mức nhìn không thấy đáy a.

Có thể đừng gây sức ép cho cậu như thế được không?

Cậu một bên trong lòng đau đớn, một bên lại không khỏi tức giận vô cùng.

Kinh nghiệm của người đi trước quả không sai, Alpha chính là động vật thú tính, nhìn thấy Omega thì cho dù đâm lòi mắt cũng không chịu buông, xem ca ca của cậu kia!

Phiền toái! Phiền toái! Phiền toái muốn chết!

Thời Khanh thực sự ngồi không yên, cậu thực sự sợ mình sẽ làm ra chuyện gì khác người.

Dù sao đây cũng là người ta thân cận, rốt cuộc cậu theo tới là để làm gì? Tìm đau lòng sao?

Đi thôi đi thôi, phải đi thôi.

Vừa định đứng dậy, Tần Mạc liền mở miệng, ném ra một quả bom: “Thực tốt, ta đã biết, người thực ưu tú.”

Lý Hạ hai má ửng đỏ, ngại ngùng hơi cúi đầu.

Tần Mạc cầm lấy chiếc đũa, gấp một miếng thịt kho tàu vào bát của Thời Khanh, tiếp tục nói rằng: “Ta tin Diệp Trình cũng sẽ hết sức hài lòng.”

Tất cả mọi người ở đây đều ngẩn người.

Diệp Trình? Diệp Trình chính là con trai thứ hai nhà họ Diệp, nổi tiếng là điên cuồng đuổi theo Alpha.

Chính là, chuyện này liên quan gì tới hắn?

Tần Mạc còn đặc biệt hữu nghị nâng chén lên: “Trước tiên cầu chúc người cùng nhị ca có thể hôn nhân hạnh phúc.”

73. Chương 73

Thời Khanh chỉ mới nhận thức Tần Mạc được có một ngày, gần một ngày này, cậu biết nam nhân kia rất là quái dị, bất quá đập nát đầu cậu cũng không thể nào nghĩ tới, y lại có thể quái dị đến tình trạng như vậy!

Cái mạch não trâu bò biến thái gì đây, đột phá giới hạn của vũ trụ mất rồi!

Tình cảnh này là ngài hay là anh trai ngài thân cận vậy? Mấy câu hỏi thăm trước đó toàn bộ đều là hỏi thay cho anh trai Diệp Trinh? Ngài... Ngài không tìm Omega cho mình hay sao?

Thời Khanh sợ ngây người, đồng thời không biết sao trong lòng nổi lên một cảm xúc 'cao hứng' khó hiểu, Thời Khanh đồng học trước giờ không che giấu được tâm sự với người khác, cho nên lúc này khóe miệng cậu bắt đầu không ngừng cong, hướng về phía trước cong cong, lại hướng về phía trước cong cong cong ...

Đồng dạng khiếp sợ giống cậu là Lý Hạ bên kia, bất quá sau khi khiếp sợ qua đi thì trong lòng hắn không có chút cảm xúc nào gọi là vui vẻ, chỉ có cảm thấy nhục nhã!

Bị người ta đùa giỡn, bị người ta vũ nhục, bị người ta châm chọc làm cho hắn tức đến máu nóng dồn lên đỉnh đầu, lửa giận phi thăng, bật người đứng dậy.

Nhưng vừa đứng dậy thì trông thấy Thời Khanh, hắn đối với một Beta vô năng như Thời Khanh chung quy chỉ là khinh thường, tuy nhiên lúc này hắn thấy Thời Khanh ý cười đầy mặt, cho nên trong lòng mới hiểu lầm.

Tốt lắm, các người thông đồng với nhau đùa bỡn tôi! Ngay cả một tên Beta cũng dám khi dễ tôi!

Giá trị phần nô của Lý Hạ nhảy mắt tăng lên cao nhất.

Trong thanh âm của hắn tràn ngập phần nô không hề che giấu: “Anh đây là có ý gì?”

So với hắn hoàn toàn tương phản Alpha kia rất bình thản tự nhiên, mí mắt Tần Mạc không thèm nâng lên một chút, chỉ nghiêm túc gấp miếng cá chưng dưa chua chấm nước tương, rồi bỏ vào trong bát của Thời Khanh.

Sau đó y mới lên tiếng: “Người sẽ kết hôn cùng Diệp Trinh, nhanh chóng mang thai sinh con”.

Lý Hạ bị thái độ khinh thường này chọc điên người: “Ai nói sẽ kết hôn cùng cái tên biến thái kia hả?”

Rồi hắn trừng mắt hung tợn mà nhìn hai người phía đối diện, ném ra một câu sau cùng: “Diệp gia các anh, khinh người quá đáng!”

Nói xong, hắn phần nô đá văng ghế dựa ra, xoay người bước đi.

Bởi vì Thâm Tử Uyên nhái theo kiểu cổ phong Trung Hoa, cho nên ghế dựa đều là những chiếc rất nặng, hơn nữa đây là một phòng riêng, chiếc ghế bị Lý Hạ đá mạnh như thế, thanh âm phát ra tuyệt đối không hề nhỏ.

Tần Mạc nhú nhú mày, bất mãn nói: “Tính tình quá kém.”

Thời Khanh: “...”

Nhưng ca của cậu lại chêm thêm một câu: “Bất quá cũng thông qua, có thể sinh con là được”.

Thời Khanh: “...” Cho...Cho phép tui quỳ lạy anh luôn!

Nhìn Thời Khanh ngơ ngác sững sờ, Tần Mạc hỏi: “Sao lại không ăn? Không đói bụng à?”

Thời Khanh cúi đầu xuống, nhìn thấy trước mắt là bốn thứ trong cái chén nhỏ tinh xảo. Trước tiên là một khối sườn xào chua ngọt, ba miếng cá chưng dưa chua đã được gỡ xương cẩn thận, còn có một miếng cà nướng và một khối thịt xông khói.

... Mấy món bên trong không nhiều lắm, nhưng đều là món cậu rất là thích ăn.

Quan trọng hơn nữa là, mấy món này đều do Tần Mặc đưa cho cậu.

Thời Khanh cảm thấy hũ dấm chua tràn đầy trong lồng ngực lúc này, toàn bộ bỗng chốc hóa thành vũng nước ngọt.

Thật cảm động, thật cao hứng, thuận tiện... Cá chưng dưa chua ăn thật ngon, mùi hương thơm cực kỳ!

Thấy Thời Khanh động đũa, Tần Mặc lại bắt đầu gấp thịt cá, gỡ xương ra, đem từng miếng từng miếng cá trắng nộn nộn bỏ vào bát của cậu.

Thời Khanh ăn vô cùng “ưm a~...”, cậu thích ăn cá, lại thích ăn cay, cho nên món ăn này cậu cực kỳ thích. Hướng chỉ tay nghề của đầu bếp ở Thâm Tử Uyển rất cao, tuy rằng thời không khác nhau, nguyên liệu nấu ăn cũng có chút khác nhau, nhưng làm ra hương vị cũng khiến người ăn phải quíu lưỡi, thơm ngon vô cùng.

[chú ý: trên kia là âm thanh do ăn cay và nóng].

Thịt cá tươi mới, dưa chua ngon miệng, quan trọng hơn nữa là vị cay rất nồng, cậu ăn ăn ăn đến nỗi trong tim cũng bốc lên lửa nóng.

Kỳ thật ban đầu chỉ hơi âm ẩm, rồi sau đó thì nóng nóng, ăn đến hiện tại, thì cảm thấy nùng nực rồi.

Cổ nhiệt khí này không chỉ tán loạn bốc lên trong tim, mà còn từ từ chậm rãi thấm ra ngoài, ngũ tạng lục phủ đều bị nó lừa tới, những chỗ mà nhiệt khí đi qua, có một cái gì đó đang phóng thích ra ngoài, cảm giác kia vừa thoải mái vừa đau khổ, giống như là mặc một bộ quần áo quá chật, khi cởi ra thì vô cùng nhẹ nhõm.

Thời Khanh không khỏi sợ hãi than thầm, Thâm Tử Uyển này quá cao tay, làm đồ ăn thôi mà cũng có loại kỳ diệu này, vị ngon, mùi thơm, không chỉ có thể ăn no, còn có thể giúp thân thể càng thêm thư sướng!

Ồ... Sao không thấy gấp cá nữa?

Thời Khanh ngẩng đầu, vô ý nhìn về phía bên kia, không hiểu sao cậu cảm thấy hình như mọi thứ có gì đó không được bình thường.

Một tiếng ‘Lạch cạch’, chiếc đũa rơi xuống bàn, va chạm vào đĩa sứ, phát ra tiếng vang thanh thúy, tuy nhiên nó không hề thu hút sự chú ý của Tần Mặc.

Tần Mặc vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Thời Khanh, con ngươi đen sâu thẳm, trong đó càng ngày càng lan tràn một màu đỏ rực.

Phút chốc, Thời Khanh cảm giác thần kinh vô cùng căng thẳng, mồ hôi lạnh thấm ướt cả lưng áo.

Cái gì mà cá đặc biệt ngon, cái gì mà cá ăn vô cùng thư sướng, CMN cậu đây là đang giải phóng, giải phóng bản thân khỏi tác dụng của thuốc ức chế hương vị bản năng trên người Omega a!

Thuốc ức chế chết tiệt, tại sao lúc này lại mất đi hiệu lực hả trời?

Không đúng! Thuốc ức chế này hiệu lực là 24h, Diệp Khanh sáng sớm mới dùng, bây giờ chỉ mới giữa trưa 12h, nhiều lắm cũng chỉ trôi qua có 6h, còn hơn 18h kia đi đâu, sao lại mất hiệu lực?

Trước mắt Thời Khanh không có thời gian mà truy hỏi nguyên nhân, thuốc ức chế mất đi hiệu lực, thân phận Omega của cậu cứ như thế mà bại lộ, ngấm lại cái số xui xẻo của Diệp Hân, da đầu của cậu vô thức run lên.

Điểm chết người hơn nữa là, bởi vì còn tới hơn mười mấy giờ, cậu căn bản không có mang theo thuốc ức chế tùy thân!

Bình tĩnh, bình tĩnh! Thời Khanh ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

Không phải hồngбет hết, tuy rằng thuốc ức chế mất đi công hiệu, nhưng cậu cũng không ở trong kỳ động dục, không động dục, cho dù khí tức của Omega đối với Alpha có lực hấp dẫn cao, nhưng khẳng định sẽ không tạo thành hỗn loạn gì, hơn nữa cậu còn đi cùng Tần Mặc mà, không có việc gì, khẳng định không có việc gì.

Đáng tiếc, cái may mắn mà cậu vừa nghĩ xong, một khắc sau liền vỡ tan tành như thủy tinh.

Bởi vì nguy hiểm lớn nhất, chính là Tần Mạc.

Lúc mà chiếc đĩa rơi xuống, Tần Mạc đã nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của cậu, thân người cong về phía trước, đôi mắt đen giống như chứa đựng lốc xoáy, hận không thể đem người trước mắt hút vào trong đó, y cúi đầu vùi vào cổ Thời Khanh, dùng sức mà hít sâu một hơi, trong thanh âm có một cảm giác điên cuồng: “Tiểu Khanh, người thật thơm”.

Vừa dứt lời, đầu lưỡi ướt át đã chạm vào làn da của cậu, Thời Khanh cảm thấy có một nguồn điện tê dại men theo âm thanh kia mà điên cuồng chui rúc vào lòng cậu. Làm cho tình dục sâu dưới đáy lòng cậu, bỗng chốc xông lên.

Oh My God! Không! Không được! Lúc này không thể!

Cậu kiệt lực tránh thoát khỏi ôm ấp của Tần Mạc, mặt đỏ tai hồng, thanh âm cũng không tự chủ được mà cất cao hơn rất nhiều: “Thanh tỉnh một chút, ca, anh mau thanh tỉnh một chút, làm ơn, anh làm ơn, chúng ta không thể...”

Đầu lưỡi linh hoạt đã men theo cổ mà trượt xuống, dừng ở trên xương quai xanh, Thời Khanh cố nén từng đợt tê dại, kịch liệt giãy dụa.

Cậu cảm thấy trong cơ thể rất có khí lực, vả lại phản ứng linh mẫn, tuy rằng trước giờ chưa từng dám phản kháng Tần Mạc, nhưng bây giờ cậu phải cố gắng hết sức lực, thể mà cứ như lấy trứng chọi đá, yếu ớt bất kham, căn bản đẩy không mấy may chút nào.

Trời ạ! Vì sao y lại phản ứng kịch liệt như vậy?

Việc này không bình thường! Diệp Khanh quả thật là Omega, nhưng mà chỉ là một Omega phổ thông, cậu tin nội tiết tố của bản thân không thể nào hơn Diệp Hân, Ừm, càng không mãnh liệt như Lý Hạ.

Nhưng Tần Mạc đối với Lý Hạ không có chút sứt mẻ, thậm chí còn lạnh lẽo mà tính kế, tại sao lúc này, bộ dáng y lại như thế? Hoàn toàn mất đi lý trí!

Cậu không động dục, tuyệt đối không, chỉ có thuốc ức chế mất đi hiệu lực mà thôi.

Thế nào... Thế nào lại như vậy ? !

Tuy nhiên cậu không có biết, bên ngoài đã hỗn loạn thành một đoàn.

Thâm Tử Uyển không có ghế lô, những chỗ ngồi ăn cơm được chia ra làm các gian cách nhau, tuy rằng hai bên có vách cực lớn, vả lại có cảnh sắc ngăn cản, nhưng vì không có kín kẽ, cho nên không thể nào ngăn cản được nội tiết tố kia ào ạt tỏa ra.

Thâm Tử Uyển rộng 8000 mét vuông, hiện tại có 120 bàn đang ăn cơm, Alpha độc thân có gần chín mươi người, mà lúc này tất cả bọn họ đều bị xao động.

Cổ khí vị xa lạ, không biết tên, ngọt ngào vượt quá mức tưởng tượng, làm cho bọn họ tâm thần điên đảo.

Ông trời ạ... Quá ngọt quá thơm quá mê người! Chưa bao giờ ngửi được nội tiết tố nào mỹ vị đến như vậy, không thể dùng bất luận ngôn ngữ nào miêu tả được, ngay cả đại não cũng không thể tự hỏi, cho dù chỉ là một khí tức mỏng manh, đều khiến cho bọn họ trầm mê.

Đây tuyệt đối là một Omega vô cùng xinh đẹp, một Omega cực phẩm đến kinh diễm cả thế nhân.

Nếu có thể có được người đó ... Nếu có thể nhắm nháp hương vị tuyệt mỹ này ...

Những thứ này đối với Alpha, là hưởng thụ tối cao nhất!

Không chỉ có Alpha độc thân, mà ngay cả nhóm Omega ở đây, tâm trí cũng có chút nhộn nhạo.

Cái Omega Lý Hạ lúc này giờ chân đem chiếc ghế đá vắng cũng là một trong số đó.

Lý Hạ bị Diệp Mạc chọc tức gần chết, lại bị trọng thương, miễn cưỡng rời khỏi chỗ hai anh em, tựa vào một tảng cây ngoài sân, hần thật sự đi không nổi, đang muốn gọi điện thoại báo người tới rước, thì đã ngửi thấy một nội tiết tố cường đại lan tràn.

Lý Hạ ngẩn người, chợt nghĩ tới điều gì đó, cố nén đau đớn đi trở về, cho nên nhìn thấy Diệp Mặc đã hoàn toàn bị hấp dẫn cùng Diệp Khanh bị lộ bản chất Omega đang chật vật bất kham!

Huynh đệ loạn luân!

Lý Hạ hốt hoảng ngây ngẩn cả người, nhưng sau đó hắn lại yên lặng không một tiếng động ly khai xa ra một chút.

Trên người hắn có mang theo thuốc ức chế, nhưng hắn sẽ không lấy ra, để cho hai anh em ruột này loạn cùng một chỗ, lúc này bọn họ nhục nhã hắn, bọn họ đùa bỡn hắn, cho nên bọn họ xứng đáng gánh lấy tội nghiệt này!

Chờ đến bọn họ tỉnh táo lại, nhìn thấy chuyện mà mình đã làm ra, thì lúc đó cả cuộc đời của họ đều bị hủy.

Đừng nói chỉ có hai anh em bọn họ, mà ngay cả thanh danh của toàn bộ Diệp gia cũng bị hủy sạch, cuối cùng không thể nào ngẩng được đầu!

Khuất nhục trước đó của Lý Hạ nay đã tìm được chỗ để phát tiết ra, tuy rằng hắn chưa bao giờ gặp phải Alpha nào không nảy sinh hứng thú với hắn, bất quá không sao cả, cái Alpha này, rất nhanh sẽ bị hủy diệt !

Người đã chứng mất ta, vậy thì người cút xuống địa ngục đi!

Lý Hạ nắm chặt thuốc ức chế trong tay, lặng lẽ tránh ở một bên, mắt lạnh nhìn vào một màn nghịch thiên kia.

Thời Vân thật sự phiền não, đi ra ăn bữa cơm mà cũng gặp phải Diệp Trinh, cảm thấy trong lòng buồn bực muốn chết, ban đầu vốn chỉ là một anh em tốt, không biết làm sao lại phát bệnh thần kinh, cứ nhè hắn mà theo đuổi, làm hắn đau đầu hết sức !

Hai tên Alpha ở cùng nhau thì cũng không nói gì, nhưng lại còn giống trống khua chiêng inh ỏi lên, huống chi, hắn làm sao có thời gian mà đi bàn chuyện yêu đương?

Hơn nữa, đánh chết hắn cũng không thêm ở cùng một tên quái dị như vậy!

Lúc đang phiền não, hắn đột nhiên ngửi thấy một mùi nội tiết tố lan tràn trong không khí, khiến hắn ngây ngẩn cả người, mùi vị này hắn tìm lâu lắm rồi, cơ hồ sắp phải tuyệt vọng, không nghĩ tới... thế nhưng lúc này, trùng hợp đụng phải.

74. Chương 74

Không gian của Thâm Tử Uyển rất là rộng lớn, có rất nhiều Alpha độc thân đang dùng bữa tại đây, mà khí vị này trắng trợn lan tỏa như thế, quả thực đang quyến rũ tất cả Alpha ở đây.

Cho nên, khi Thời Vân cao hứng đủ, thì hắn hốt hoảng giật mình, men theo khí vị kia tiến tới phía trước, phải nhanh chóng đến xem rốt cục xảy ra chuyện gì!

Càng đến gần, hương vị đặc biệt của Omega lại càng mãnh liệt, hơn nữa vừa trong không gian còn có một cỗ khí tức cường đại của Alpha mạnh mẽ dây dưa giao hòa.

Hắn thầm nghĩ không tốt rồi, chờ đến khi nhìn thấy, quả nhiên hồng бет!

Thời Khanh lúc này đã muốn chống đỡ không nổi, vốn khí lực cũng đã không mạnh bằng Tần Mặc rồi, lúc này còn bởi vì kịch liệt giãy dụa mà càng mất sức, hơn nữa sâu trong nội tâm của cậu căn bản không có một chút ý muốn chống cự nào đối với Tần Mặc.

Vừa liếm vừa hôn như vậy, khiến cậu vô cùng khó nhịn, nếu không suy xét đến y là anh trai ruột của thân thể này, lại không biết bên ngoài có ai không, cậu đã sớm cùng y sa đọa .

Nhưng mà phần lý trí này cũng không kiên trì lâu lắm, Tần Mặc càng ngày càng quá phận, liếm láp khắp nơi, ôm hôn rất nồng nhiệt, còn thì thầm những lời kích thích mà trước kia y chưa bao giờ nói qua, hết thấy

tất cả đều làm mê muội thần kinh của Thời Khanh, làm cậu càng ngày càng mông lung, muốn buông xuống tất cả mà trầm vào.

Một kích cuối cùng làm đứt đoạn lý trí của Thời Khanh chính là anh trai của cậu hôn xuống môi cậu.

Nháy mắt hai phiến môi chạm vào nhau, cảm giác cứ như bị điện giật, khiến cho thân thể cùng đại não, toàn bộ đều tê dại.

Huyết thống là cái beep gì chứ! Bên ngoài ra sao kệ nó! Cậu muốn người này, muốn đến sắp điên lên được.

Tất cả kháng cự đều đình chỉ, hai tay Thời Khanh choàng qua cổ y, kiễng chân, ngửa đầu, dùng sức hôn trả lại Tần Mặc.

Chủ động đáp lại càng làm cho nhiệt hỏa tăng cao, hai tay Tần Mặc chen vào vạt áo của Thời Khanh, vuốt ve cái lưng tiêm gầy của cậu, qua eo nhỏ, cuối cùng rơi xuống cái mông cong cong.

Cảm xúc mê người vượt quá sức tưởng tượng này khiến cho y càng thêm điên cuồng, dùng sức xoa nắn cái mông vô cùng co giãn kia khiến nó hơi hơi biến hình. Y mạnh mẽ đem thân dưới của cậu cọ sát vào người mình, vật kia đã sớm cứng rắn như thiết bồng, đang chĩa vào bụng nhỏ của cậu, nồng nhiệt, nóng bỏng, bức thiết muốn xâm nhập vào động khẩu.

Thời Khanh cũng rất khó chịu, không còn áp lực bản thân, cho nên tất cả cảm xúc của cậu kịch liệt dâng tràn lên não bộ, cổ nhiệt lưu tán loạn xung quanh thân thể, cậu càng ngày càng thấy nóng, càng ngày càng không thể nhẫn, hận không thể cởi sạch quần áo ra.

Bờ môi khe khẽ nở non, bản thân cậu cũng không biết mình đang nói cái gì.

Nam nhân thì thầm ở bên tai: “Tần Mặc, là Tần Mặc, Tiểu Khanh, gọi ta, nói em là của ta”.

Thanh âm giống như là chú ngữ, Thời Khanh sớm đã phân không rõ cái gì, chỉ biết mềm mại mà kêu một tiếng “Tần Mặc”, rồi nói ra thêm một câu hứa hẹn “Em là của anh”, kích thích đối phương, cũng châm lửa cho chính mình. Cậu cảm thấy thân thể càng ngày càng kỳ quái, địa phương khó nói ở mặt sau kia đang càng ngày càng nóng nóng ngứa ngứa, ngay sau đó, có một chất lỏng kỳ quái không biết tên men theo cánh mông trắng mịn mà tràn ra.

Tần Mặc dùng sức xoa nắn cánh mông mềm mại kia, lúc cảm giác được dính dớp ướt át, cả người y đều ngẩng ra, tiếp theo đó thì điên cuồng mà tách mở, ngón tay giống như bị hút lấy, men theo chất lỏng kia mà chen đi vào ...

“Lão Tam! Người đang làm cái gì? ! Đó là em trai ruột của người!” Một tiếng rống thật lớn đến rung trời vang lên, Diệp Trinh chạy theo Thời Vân tới, nhìn thấy cảnh này thì mắt ứa máu.

Gã cũng là một Alpha sinh lý bình thường, gã đồng dạng cũng chịu không nổi cái hương vị này, nhưng khi gã nhìn thấy Diệp Khanh, thì giống như bị dội nước lạnh cảnh tỉnh, đó là em trai của gã, là em trai Beta của gã, gã không thể có bất luận suy nghĩ sai lệch nào.

Ngay sau đó, gã lại nhìn thấy Diệp Mặc, Diệp Mặc y như kẻ điên, hành vi tựa như cầm thú mà xâm phạm em trai ruột của mình!

Lúc này Thời Vân cũng kịp thời phản ứng, gấp gáp quay sang nói với Diệp Trinh: “Vũ khí của người đâu? Chế phục Alpha kia đi, nhanh!”

Thân thủ Diệp Trinh không phải bình thường, nhanh nhẹn phóng qua, bắt đầu triển khai công kích, đáng tiếc gã đánh giá quá thấp Diệp Mặc, chỉ mới hai chiêu đã bị rơi xuống hạ phong, Tần Mặc tuy rằng ôm Thời Khanh, nhưng dễ dàng đánh một quyền vào bụng của Diệp Trinh.

Diệp Trinh bị đau mà khụy người xuống, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, thần trí của gã cũng dần mê mang, gã không biết vì lý do gì mà Diệp Khanh lại là Omega, nhưng gã biết, cái Omega này đang động dục rõ ràng. Khí vị ngọt ngào lan tràn trong đầu óc, khiến lý trí của gã càng ngày càng mơ hồ, trầm mê.

Thời Vân khẽ cắn môi, lớn tiếng hô: “Thuốc trấn định, Diệp Trinh, cho hắn dùng thuốc trấn định đi!”

Diệp Trinh mặc dù sắp không khống chế nổi bản thân mình, nhưng khi nghe đến ba chữ kia, cũng giật mình tỉnh táo, đây là thuốc đặc hiệu nhằm vào Alpha, nháy mắt sẽ khiến Alpha từ trong động dục mà bình tĩnh trở lại, nhưng hậu quả thập phần thảm trọng, rất có khả năng đánh mất năng lực sinh lý.

Hai đứa đều là em trai của gã, tình cảm của gã và Diệp Mặc rất thân thiết, gã sao có thể nhẫn tâm khiến cho Diệp Mặc...

“Mẹ nó! Người còn thất thần làm cái quái gì vậy? Muốn để bọn họ loạn luân hay sao? Đến lúc đó đừng nói chỉ hai người bọn họ, mà toàn bộ Diệp gia đều bị hủy!”

Diệp Trinh lập tức tỉnh táo lại, không thể suy nghĩ quá nhiều, gã tin tưởng, nếu Diệp Mặc tỉnh lại, cũng sẽ thông cảm cho gã! Huống chi, thuốc trấn định được hiệu đúng là mạnh mẽ, nhưng không phải trăm phần trăm bị liệt dương luôn.

Ở loại thời điểm này, chỉ đành trông vào vận khí!

Diệp Trinh nhanh chóng tiến lên, đem thuốc chích vào, nếu như Diệp Mặc vẫn còn tỉnh táo, thì có khả năng tránh thoát, nhưng hiện tại, y u mê không biết gì nữa rồi.

Cho nên, Diệp Trinh đắc thủ.

Nhưng khiến Diệp Trinh ngây ngốc chính là, Tam đệ lẽ ra phải hôn mê, thế mà không có một tia phản ứng! Đậu xanh rau má, đây là chuyện gì vậy?

Thời Vân gấp gáp hô: “Đừng đứng ngốc nữa, chích thêm một mũi nữa!”

Diệp Trinh trừng mắt liếc nhìn Thời Vân (đương nhiên không dám liếc công khai), cái xú tiểu tử này, chắc chắn nhìn người Diệp gia bọn gã không vừa mắt, đây là em trai ruột của gã! Tương lai cũng là em chồng của hắn, thật không biết khách khí, chúc chị dâu này hắn chẳng xứng chút nào!

Bất quá cũng may Diệp Trinh chưa thả hồn đi bụi, biết sự tình có tính nghiêm trọng, nhanh chóng tiêm thêm một mũi, không nghĩ tới Tam đệ của gã còn sừng sững không ngã!

Phắc, gã cho tới bây giờ không biết em trai mình là một tên quái vật!

Hai mũi, ba mũi, mắt thấy lại đến một mũi nữa mà Diệp Mặc còn không bình tĩnh, Diệp Trinh cũng không thêm suy nghĩ thiệt hơn, mạnh tay chích năm mũi.

Cái này đừng nói là con người, cho dù là khủng long cũng phải chịu thua.

Quả thật Tam đệ của gã cuối cùng cũng ngã xuống đất.

Trong lòng Diệp Trinh áy náy, gấp gáp tiếp được Diệp Mặc, một bên thì thăm cầu nguyên, em trai à, người ngàn vạn lần phải khỏe mạnh đó, người mà héo, anh cũng chỉ biết xin lỗi người thôi! Đã hủy đi tính phúc cả đời người.

Rốt cục đem tên Alpha nổi điên này thu phục, Thời Vân nhẹ nhàng thở phào một hơi, lại không nghĩ tới Thời Khanh sau khi nhìn thấy Tần Mặc ngã xuống, dường như thay đổi thành một người khác, nhanh nhẹn phóng tới đánh lén Diệp Trinh.

Công kích vừa nhanh vừa chuẩn, đánh khiến cho Diệp Trinh trở tay không kịp, gã trước đó đã bị Tần Mặc đánh một quyền vào bụng dẫn đến nội thương, giờ lại bị Thời Khanh một cước đá đến cong thắt lưng.

Sắc mặt xoạch xoạch xoạch trắng bệch, chắc chắn xuất huyết bên trong rồi! Dù cho gã có thân kinh bách chiến, từ nhỏ rèn luyện đến lớn, lần này cũng bị hai đứa em trai ruột này giết chết!

Thời Khanh nhìn Diệp Trinh, trong một đôi mắt thủy nhuận kia long lên ánh sáng lạnh lẽo: “Người đã làm gì y?”

Diệp Trinh phải làm sao mới có thể giải thích được bản thân gã là dụng tâm lương khổ vì bọn họ thôi mà!

Bất quá may mắn Thời Vân cũng không ngồi không, đánh bất ngờ từ phía sau, bắt lấy Thời Khanh, một mũi thuốc trấn định pha thuốc ức chế Omega được tiêm vào trong cơ thể.

Cuối cùng cũng xong, ngăn cản được một hồi sự tình loạn luân phát sinh!

Trong lòng Diệp Trinh vô cùng cấp bách, thập phần lo lắng thân thể của Diệp Mặc, cũng không rõ ràng lắm Diệp Khanh đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì em trai Beta nuôi dưỡng mười mấy năm giờ hóa thành em trai Omega? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bất quá những chuyện này, cũng chỉ có thể chờ bọn họ tỉnh lại rồi tính.

Diệp Trinh vừa quay đầu, thì nhìn thấy Thời Vân đang vô cùng cẩn thận mà ôm Diệp Khanh, thái độ nâng niu, tư thế nghiêm túc, còn có ‘tình ý’ nồng đậm đang toát ra từ cặp mắt long lanh xinh đẹp kia.

Trong lòng Diệp Trinh nhất thời mãnh liệt cảnh báo!

Phắc! Tiết tấu gì thế này! Tiểu Vân Vân của gã đã tìm được chân ái?

Lại nhớ tới khí tức Omega mê người của em trai mình... Tuyệt đối Alpha nào cũng phải bị mê hoặc a!

Gã càng thêm khấn trương, không... không thể nào! Tiểu Vân Vân không thể nào yêu em trai của mình được!

NO! NO! NO!

Diệp Trinh đột nhiên nhanh trí, nhanh chóng gọi ra tàu phi hành, gấp gáp đem Diệp Khanh trong tay Thời Vân đoạt đi, mang theo hai đứa em điên cuồng mà chạy về nhà.

Kiên quyết không thể để cho bọn họ ở cùng với nhau.

Nếu mà hấn thành em rể của gã, gã sẽ không chút phân vân mà mổ bụng tự sát!

Sau khi chạy về tới Diệp Trạch, Diệp lão gia tử nhìn thấy con trai thứ hai mấy tháng rồi không gặp, liền cao hứng.

Tiểu tử thú vị này, chỉ cần trở về là được, ngày mai sẽ bắt người đi thân cận!

Cái suy nghĩ bẽ thẳng con trai còn chưa kịp suy nghĩ xong, thì nhìn thấy Diệp Mặc và Diệp Khanh đang hôn mê.

Lão gia tử bật người trừng mắt: “Đây là có chuyện gì? Không phải đi thân cận sao?”

Diệp Trinh gọi một tiếng cha, vội vàng đem chuyện ở Thâm Tử Uyển nói ra.

Diệp lão gia tử cũng thập phần kinh ngạc: “Như thế nào... Làm sao có thể! Tiểu Khanh, Tiểu Khanh sao có thể là Omega?”

Ngay sau đó bắt buộc ông phải tin, tuy rằng Diệp Khanh dùng thuốc ức chế, nhưng bởi vì trước đó có cùng Tần Mặc dây dưa, hiện tại trên người cậu phỉếm đầy hương vị của Tần Mặc.

Diệp lão gia tử đối với khí vị của con trai nhà mình quen thuộc vô cùng, sao mà không nhận ra cho được!

Ngay sau đó cái trán ông tuôn ra mồ hôi lạnh, run rẩy giơ tay chỉ vào: “Bọn họ! Bọn họ!”

Nếu anh em Diệp gia loạn luân, ông chỉ còn nước đâm đầu vào cột chết đi cho xong việc !

Diệp Trinh nhanh chóng thuận khí cho cha: “Không có việc gì, không có việc gì, may mắn Tiểu Vân nhanh chóng chạy tới kịp, ngăn trở bọn họ.” Thời điểm máu chốt vẫn không quên đem con dâu nhỏ ra xoát độ hảo cảm.

Diệp lão gia tử nghe được chữ ‘Tiểu Vân’ liền chau mày, kia là ai sao mà ông không biết cho được! Bất quá lúc này cũng không còn tâm trí mà khởi binh vấn tội Diệp Trinh.

So với chuyện huynh đệ loạn luân, những cái khác đều là chuyện nhỏ nhỏ xíu xiu mà thôi !

Diệp Huyền hỏi Diệp Trinh: “Xảy ra chuyện gì? Nội tiết tố của Tiểu Khanh rất mạnh sao?”

Diệp Trinh nói rằng: “Đúng vậy, không phải là kỳ động dục, nhưng lúc ấy toàn bộ Thâm Tử Uyển đều bị xao động .”

“Diệp Mạc nó?”

Diệp Trinh dẫn đo một chút, cuối cùng cũng đành nói thật: “Lực hấp dẫn phi thường lớn, nhìn tình hình, lúc ấy Tam đệ hoàn toàn mất đi thần trí.”

Một câu khiến trán Diệp lão gia tử toát ra mồ hôi lạnh.

Tuy nói Omega đối với Alpha đều có lực hấp dẫn mạnh mẽ, nhưng không phải kỳ động dục, mà đã đem Alpha mê đến tình trạng này, có thể trăm phần trăm xác định, hai người này tính phù hợp độ tuyệt đối cao vượt quá sức tưởng tượng.

Mà còn... vô cùng có khả năng là hai người này đáy lòng sớm đã nảy sinh tình cảm sâu đậm.

Diệp Huyền nhanh chóng đem suy nghĩ này từ trong đầu quăng đi, không... Sẽ không, con của ông, sẽ không !

Nhưng đây thật sự không phải là việc nhỏ, Diệp Huyền không dám mạo hiểm.

Ông cúi đầu nhìn Diệp Mạc và Diệp Khanh đang hôn mê, cắn răng một cái, trong lòng có tính toán.

Tuy có chút vội vàng, nhưng mà không còn biện pháp khác, ông thật sự không dám đem mọi thứ ra đánh đổi.

“Dem danh sách lại đây, giúp Tiểu Khanh tìm một Alpha tốt.”

75. Chương 75

Cái danh sách kia, chính là sổ ghi chép lại những người lúc trước chọn cho Diệp Hân.

Diệp lão gia tử cũng dốc hết sức lực, tuyển chọn ra các danh gia có quan hệ với mình tương đối tốt, đồng thời có những Alpha độc thân ưu tú trẻ tuổi, ngàn chọn vạn tuyển giúp con trai tìm bạn lữ.

Nhưng cuối cùng lại chọn Cố Ngạn.

Sự thật là do ông cùng Cố lão gia tử giao tình thân thiết cả nửa đời người, hơn nữa Cố Ngạn cũng là con út, trước đó cứ nghĩ sẽ hợp với tính tình của Diệp Hân.

Ai mà ngờ được ... bên phía Diệp Hân lại xảy ra chuyện như vậy.

Bất quá cũng may mắn là ông chỉ lén lút bàn bạc, không có loan tin rộng rãi.

Lúc giữa trưa, Diệp Hân cũng đã tới tìm Lão gia tử trò chuyện nửa ngày.

Diệp lão gia tử nhìn thấy hần thì tức giận, nhưng nghĩ tới thân thể Omega dù sao cũng yếu đuối, bạn già của mình cũng rất cưng chiều đứa nhỏ này, trước khi đi còn lôi kéo tay ông, bảo ông cố gắng tìm cho hần một người chồng tốt. Cho nên lúc này nhìn thấy con trai chủ động làm hòa, ông cũng không có làm khó nữa.

Lúc này Diệp Hân cứng đầu bướng bỉnh, nguyên nhân chủ yếu là do hần nghĩ cả đời này coi như hết, Lâm Túc không cần hần, hần cũng không thể nào cùng người khác kết thành bạn lữ. Nếu cả đời này hần không gả, cũng sẽ bồi nhọ danh dự Diệp gia, vốn cha của hần không để cho hần phải đi hiệp hội ở đã khó khăn rồi, nếu như hần lại không chịu gả, hiệp hội Omega khẳng định sẽ không từ bỏ, đến lúc đó không chừng mọi chuyện còn khó có thể tưởng tượng hơn.

Nhưng hiện tại, hần đã được Diệp Khanh kéo ra từ trong ngõ cụt, hần trông thấy hy vọng, bản thân cũng lý trí hơn rất nhiều, cho nên có thể tâm bình khí hòa mà ngồi xuống trò chuyện.

Một phen nói lời thăm thía, cái gì là đã sớm suy nghĩ tốt, xã hội này, cho tới bây giờ đều đối với Omega bất công, Diệp Hân đem ví dụ chứng minh bày ra, Diệp lão gia tử cũng không phải không biết nặng nhẹ.

Nếu Diệp Hân bất luận như thế nào cũng không thể quên được Lâm Túc, vậy thì đem hắn gả đi sẽ khiến hắn rơi vào phiền toái lớn. Omega không giống với Beta, kết hôn không vừa ý thì có thể ly hôn, mà Omega bị đánh dấu, thì vĩnh viễn cũng đừng mong được giải thoát.

Diệp lão gia tử thở dài.

Diệp Hân nhanh nhẹn rót cho ông ly nước, lại nhỏ giọng nói rằng: “Con trai bất hiếu, trước đó tâm trí bấn loạn, không suy nghĩ kỹ đã bỏ nhà đi, khiến cha tức giận, tất cả đều do con đây không tốt.”

Diệp lão gia tử lại thở dài một hơi, phát phát tay nói: “Con đi ra ngoài đi, ta nghỉ ngơi một lát.”

Tuy rằng không có đáp ứng rõ ràng, nhưng trong lòng ông cũng uyển chuyển suy xét lại.

Thân phận địa vị của Lâm Túc, tuy rằng Diệp lão gia tử vô cùng cố kỵ, nhưng nói cho cùng, ông lo lắng nhất vẫn là tuổi tác chênh lệch, ba mươi tuổi lận đó! Ai

!

Bất quá trước mắt, tất cả mọi chuyện cũng không thể nào bằng được quả bom Diệp Khanh phát nổ.

Ông thật sự nghĩ nát óc cũng không ra, vì sao Diệp Khanh lại có thể là Omega, chẳng lẽ bạn già của ông giấu diếm ông hay sao?

Bất quá... Cũng có khả năng, Diệp gia cơ hồ chưa bao giờ xuất hiện một Beta nào, thời điểm lúc Diệp Khanh sinh ra, ông đã từng nghi hoặc qua.

Nhưng mà, bạn già vì lý do gì lại đem chuyện này giấu diếm?

Hơn nữa đến khi qua đời cũng không có nói cho ông nghe.

Diệp lão gia tử thật sự không nghĩ ra, tuy nhiên hiện tại có nói sao cũng vô dụng, đã xác định là Omega, thì sẽ không thể nào sai.

Diệp Mặc cùng Diệp Khanh...

Nghĩ đến đây, phía sau lưng Diệp lão gia tử đổ một trận mồ hôi lạnh, không thể trì hoãn, nhanh chóng chọn một người, trực tiếp bắt hai đứa kết hợp với nhau.

Việc của Diệp Khanh không có giống với Diệp Hân, một chút sai lầm cũng không thể xảy ra!

Ông muốn thừa dịp hai đứa còn chưa tỉnh lại, gấp gáp đem sự tình an bài ổn thỏa.

Tất cả phải chấm dứt, cho dù là có cái gì, cũng phải làm thành không có cái gì !

Diệp lão gia tử nhìn danh sách, Diệp Trinh nhú nhú mày: “Cha... Cha đây là tính làm gì?”

“Ừm, trước đánh dấu, sau đó kết hôn.”

Diệp Trinh cả kinh: “Này... Này rất vội vàng!” Tuy nói bây giờ đánh dấu rồi mới kết hôn phổ biến cũng 80%, nhưng trong thế gia phải vô cùng chú ý, hao tâm tổn trí nuôi lớn đứa con, sao lại có thể làm như vậy!

Diệp lão gia tử trừng mắt nhìn gã một cái, quát: “Câm miệng!”

Diệp Trinh nhún nhún vai.

Diệp lão gia tử có năm đứa con trai, tuy rằng Diệp Khanh nhỏ nhất, lại là một Beta, ông vẫn luôn xem nhẹ, nhưng lòng bàn tay hay mu bàn tay gì thì cũng là thịt, nếu không phải chuyện quá khẩn cấp, ông cũng không làm đến nước này.

Cùng là Alpha, cho nên hiểu rõ Alpha nhất, nắm được tư vị của Omega, muốn buông xuống cũng rất là khó. Không đề cập tới việc trước kia Diệp Mặc có chủ ý gì với Diệp Khanh hay không, chỉ cần trải qua chuyện ngày hôm nay thôi, tâm tư của Diệp Mặc không có khả năng khôi phục lại bình thường.

Nếu để sự tình tiếp tục lên men, không bằng quyết định thật nhanh để chấm dứt hết thấy!

Chỉ cần Diệp Khanh bị đánh dấu, Diệp Mặc chắc chắn sẽ từ bỏ.

Bọn họ vẫn tiếp tục là anh em.

Mà Diệp Khanh, Diệp lão gia tử thở dài, ông tất nhiên sẽ không bạc đãi con trai ruột của mình.

Trong danh sách tuyển chọn toàn là con cái của các danh gia vọng tộc, Diệp lão gia tử cũng không chọn quá lâu, cứ chọn đại một Alpha gia thế hơi yếu một chút, nhưng mà tính cách cùng nhân phẩm không tồi. Nếu sau này Diệp Khanh gả qua đó, có Diệp gia làm chỗ dựa, cuộc sống có thể tốt đẹp hơn.

Mặc dù là trước đánh dấu sau mới kết hôn, nhưng thật sự không thể nào làm ầu.

Diệp lão gia tử liên lạc với hiệp hội Omega, để cho bọn họ chứng nhận sự việc này.

Hơn nữa bên trong hiệp hội Omega có phòng kín rất tốt, dù cho nội tiết tố có mạnh mẽ như thế nào, cũng không lan ra ngoài gây ra phiền toái.

Diệp Huyền thật sự rất sợ hãi, mấy việc kể trên ông thần tốc làm trong chốc lát là xong.

Alpha được tuyển tên là Tác Diệp, vừa đúng lúc hôm nay hần rảnh rỗi, nghe được tin có một Omega từ trên trời giáng xuống cho hần, cả người vui đến muốn hôn mê, cho dù sự việc tốc hành, đối với hần một chút cũng không cảm thấy gấp gáp!

Diệp gia tiểu công tử, Omega vừa có gia thế vừa xinh đẹp, thật sự là trời giáng bánh bao nhân thịt mà, rất vui sướng. (^ ^)

Mà Diệp Khanh bị đem đi hiệp hội Omega trong tình trạng hôn mê như vậy.

Dược hiệu của thuốc trấn định tới tới mới có thể tan hết, thời gian cũng vừa vặn, cái chuyện đánh dấu này, làm vào ban đêm mới thích hợp.

Tuy nói Diệp Khanh có dùng thuốc ức chế, nhưng không sao cả, có chuyên gia đối phó với thuốc ức chế kiểm tra, đồng thời còn chích vào một chút thuốc thúc đẩy Omega động dục.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cho Omega xinh đẹp này tỉnh lại.

Thời điểm Thời Khanh tỉnh, đại não phút chốc trống rỗng, cậu hình như là nằm mơ, mơ thấy bản thân xuyên qua một thể giới quái dị, còn yêu phải anh trai ruột của mình.

Nhắc tới anh trai thì càng nhớ thêm nhiều thứ, sau đó cậu liền trưng ra bộ mặt .

Ai mà thêm thích y, tầm phào, thiệt là tầm phào.

Rồi sau đó, cậu bị từng đạo thiên lôi trước mắt đánh cho bừng tỉnh .

Sau khi tỉnh lại, thì có chút mơ hồ, lọt vào trong tầm mắt chính là một vách tường sơn màu trắng, Ồ... Quả nhiên là nằm mơ, cậu vẫn còn nằm trong bệnh viện mà.

Chống tay ngồi dậy, vừa quay đầu sang thì thấy một người xa lạ bên kia.

Tác Diệp nhìn thấy Thời Khanh tỉnh lại, ôn hòa nở nụ cười một chút : “Tỉnh? Tôi là Tác Diệp”.

Mặt Thời Khanh đầy mê mang, nam nhân này là ai? Tác Diệp? Nghe cũng chưa từng nghe qua.

Thời Khanh ngồi xuống, ngây người trong chốc lát, mới hốt hoảng hồi vị, nơi này... Không phải là bệnh viện!

Mặc dù vách tường vẫn màu trắng, nhưng bố trí trong phòng này lại có chút hoa lệ xa xỉ, nhất là giường mà cậu đang ngồi, giường mạ vàng cùng với chăn lông thú, đây không phải là thứ mà bệnh viện nên có.

Bối mớ mấy cái kí ức đã quá date trong đầu ra, Thời Khanh cuối cùng cũng nhớ ra.

Mộng cái CMN nó á! Tất cả đều là sự thật á!

Cậu cùng anh trai ruột của Diệp Khanh vừa ôm vừa hôn nồng nhiệt!

Thời Khanh lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, nhưng vẫn không rõ ràng như trước, hiện tại tình huống vậy là sao nhỉ?

Bất quá ngay sau đó, cũng không khiến cậu suy nghĩ lâu.

Một luồng nhiệt khí khó nhin không biết ở đâu thức tỉnh, cậu cảm giác những ngón tay ngón chân nóng lên, nhiệt độ này dường như có sinh mệnh, theo hướng tứ chi và chui ngược lên, tập kích sống lưng, rồi tập hợp lại thành một đoàn ồ ạt đổ về bụng của cậu, bụng cậu bây giờ giống như là bị đun sôi, không, là tất cả nội tạng đều bị thiêu cháy!

Dưới nhiệt độ mãnh liệt này, thân thể cậu không hiểu sao như bị rút đi sức lực, một loại lực lượng gọi là mềm nhũn không chế tứ chi, khiến cậu không tự chủ được mà phải yếu đuối dựa vào giường.

Kinh nghiệm của Thời Khanh không nhiều lắm, nhưng cậu lúc này rõ ràng ý thức được một điều.

Cậu động dục, ở một địa phương xa lạ thế này, CMN lại có thể động dục!

Cái thể chất chó má, động dục gì đó biến mẹ nó đi!

Cuối cùng tinh thần không khống chế được, càng ngày càng điên cuồng.

Cái thể giới khổ nạn!

Mà cùng lúc đó, Tác Diệp vừa rồi còn ôn hòa hữu lễ đã đứng dậy, hẩn dường như mê muội mà ngửi ngửi mùi hương trong không khí, gấp gấp vội vàng tiến tới.

Tuy lúc này trong lòng hẩn có một chút xiu bất mãn —— vì sao trên người Omega này lại có hương vị của Alpha khác.

Nhưng giờ phút này, hẩn không còn cảm thấy bất mãn nữa, mùi vị kia, rất mê người ! Chỉ mới ngửi thôi, mà cả trái tim đều gia tốc, trong ngực bốc lên lửa nóng, dục vọng mãnh liệt gào thét.

Đẹp quá, Omega này đẹp quá !

Tác Diệp lão đảo đến gần Thời Khanh, hẩn muốn ôm lấy cậu, hẩn có thể ôm lấy cậu. Trời ạ, hẩn thậm chí... có thể phát tiết dục vọng trên người cậu!

Đây là thời khắc may mắn nhất cuộc đời của hẩn!

Tác Diệp hưng phấn, run rẩy vươn ra tay, thấp giọng nói: “Diệp Khanh, tôi tới giúp cậu, cậu cần phải có tôi.”

Tay còn chưa kịp chạm vào, đã bị một sức lực kinh người bẻ gãy.

Đau nhức đánh úp tới, Tác Diệp đau đớn đến tê rống lên, vừa nhấc đầu, thì nhìn thấy Omega kia sắc mặt phiến hồng tuy nhiên hai mắt lại băng hàn thấu xương.

“Cút!”

Tình dục, mùi máu, chiến đấu, tất cả đều là yếu tố để kích thích thần kinh của Alpha.

Trước đó Tác Diệp muốn từ từ mà làm, vậy mà Thời Khanh kháng cự cho nên khơi gợi dục vọng chinh phục trong lòng của hẩn.

Lần thứ hai Tác Diệp phóng tới, đã có chuẩn bị tinh thần, xem ra Omega này có chút thân thủ, nhưng có liên quan gì? Omega trời sinh thể chất yếu đuối, lại đang trong kỳ động dục, cho dù lợi hại cỡ nào cũng chỉ là con mèo nhỏ! Rất dễ dàng thu phục.

Coi thường Thời Khanh, hậu quả chính là cánh tay còn lại của Tác Diệp cũng bị bẻ gãy luôn.

Bất quá Thời Khanh cũng biết, bản thân mình đã chống đỡ hết nổi.

Cậu thậm chí còn mơ màng không rõ, nam nhân trước mắt là xa lạ, nhưng quý dị mà bắt đầu hòa thành một bộ dáng quen thuộc.

Người nọ tóc dài màu đen, đôi mắt như bóng đêm, vẻ mặt như băng hàn, nhưng dung mạo lại dị thường tinh xảo.

Y sẽ cầm thật chặt tay của Thời Khanh, sẽ nhẹ nhàng vuốt ve cổ của cậu, sẽ thô bạo mà hôn môi cậu!

Tần Mạc! Tần Mạc!

Trời! Cậu nhớ y, cậu thật sự nhớ y!

Không! Không thể như vậy, đây không phải là Tần Mặc, không phải là Tần Mặc, đây là người khác, cậu không thể nào cùng người khác...

Tuyệt đối không thể nào!

Áp chế dục vọng trong lòng, Thời Khanh giơ tay đánh mạnh vào thái dương của Tác Diệp, cậu phải hạ gục tên Alpha này!

Lý Hạ hiện tại cũng đang ở hiệp hội Omega, ngày hôm qua hắn đi thân cận, vô luận kết quả như thế nào, hôm nay cũng phải đến hiệp hội báo cáo kết quả.

Hắn không có vận may như Diệp Hân, hắn từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong hiệp hội. Cho nên lần này đi thân cận, vô luận thành hay không thành, cũng phải trở lại hồi báo.

Rồi sau đó hắn nghe nói Diệp Khanh bị đưa tới.

Lý Hạ sợ run một chút, nhưng ngay sau đó hắn đã đoán ra.

Diệp Khanh cũng bị đánh dấu? Điều này cũng không khó đoán được, Lý Hạ chính mắt nhìn thấy rõ ràng hết mọi chuyện ngày hôm qua.

Nếu muốn tránh cho anh em loạn luân, thì phải nhanh chóng đem Omega này đi đánh dấu, đó là chiêu nhanh và gọn nhất.

Lý Hạ hừ lạnh một tiếng, không khỏi cảm thấy Diệp Khanh may mắn, con trai Diệp gia, đứa này cùng với đứa kia ai cũng tốt số!

Cho dù bọn họ kiêu ngạo vô lễ, cho dù bọn họ cố tình gây sự, cũng có cha mẹ che chở, kết quả cũng sẽ tốt đẹp.

Nhưng hắn thì sao?

Hắn chẳng qua chỉ muốn tìm một Alpha tốt, phù hợp với tiêu chuẩn trong lòng, thế mà lại bị nhục nhã như vậy.

Trong lòng Lý Hạ không cam, lúc xuyên qua hành lang, hắn đột nhiên nảy ra một ý định táo bạo trong đầu.

Vì lý do gì mà để cho bọn họ được sống như ý?

Nếu hắn đem 'vách tường' mở ra.

Dựa vào nội tiết tố mạnh mẽ của Thời Khanh trong kỳ động dục, tất cả Alpha ở đây đều sẽ phát điên lên!

76. Chương 76

Lý Hạ bị chính suy nghĩ của mình hù cho hoảng sợ, tuy nói anh em Diệp gia nhục nhã hắn, mà Diệp Khanh thì ngang nhiên cười nhạo hắn, nhưng kỳ thật cũng không gây nên chút thương tổn nào cho hắn, khiến hắn hơi khó chịu trong lòng một chút thôi.

Chỉ có như vậy mà hủy cuộc đời Diệp Khanh, cũng có chút quá mức .

Cùng là Omega, hắn hiểu được sự đau khổ to lớn của Omega, xã hội này đối xử với bọn họ thập phần bất công, nếu như ngay cả Omega với nhau mà cũng gây thêm sức ép, sẽ khiến cho bọn họ càng thêm thảm hại hơn mà thôi.

Lý Hạ lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn đem những âm u trong lòng đá văng ra.

Quên đi, về sau còn có cơ hội báo thù khác, dù sao Diệp Khanh cũng sẽ bị đánh dấu, sau này ở trong hôn lễ khiến cậu ta xấu mặt cũng đủ rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lý Hạ hừ hừ hừ quay người chuẩn bị rời đi, tuy nhiên không thể nào nghĩ tới, hắn ở bên ngoài chỉ mới thoáng nghĩ mở ‘vách tường’ ra thôi, thế nhưng ‘vách tường’ lại có thể vỡ ra từ bên trong cho được !

Tác Diệp đã bị đánh cho thoi thóp!

Một Omega khủng bố như vậy, hắn thật lòng chưa bao giờ nghĩ tới.

Hai gò má Thời Khanh ửng đỏ, cả khuôn mặt tràn đầy tính sắc, lẽ ra nên là một Omega đáng yêu mềm nhũn gợi tình lại bỗng nhiên hóa thành biến thái thân thủ nhanh nhẹn.

Tác Diệp tỏ vẻ (^) ... Mỹ nhân có nhiều loại, nước thơm thì có độc, mém tí là tạm biệt mạng nhỏ của lão tử!

Dù cho mùi hương có đặc biệt hấp dẫn, dù cho mùi hương có đặc biệt mê người, nhưng mũi của hắn đã bị đánh vỡ nát, lúc này mùi sh*t cũng không có ngửi được, không có khứu giác, Alpha cũng phải tỉnh táo lại, nhưng tỉnh lại thì sao, hắn cũng không thể nào đánh lại Omega đang động dục này. Thật CMN không cần sống, mặt mũi đều mất hết rồi.

Rốt cục sâu trong tâm khảm của hắn cũng cảm nhận được cái câu ‘thiên hạ không bao giờ có bữa cơm miễn phí’ thật thực tế.

Đi CMN trời giáng bánh bao nhân thịt, căn bản là trời giáng tai họa xuống đầu mà! Lão tử bị đá tới chết !

Hai tay bưng chặt của quý, Tác Diệp mặt mũi bầm dập nằm lăn lộn trên đất, thuận tiện còn rên rỉ cầu xin Diệp Khanh tha thứ, ông cố tổ của tôi à, bà cố nội của tôi ơi, ngài làm ơn buông tha cho tôi đi, đánh chết tôi cũng không dám chạm đến ngài nữa đâu.

Omega kia cũng không phải nghe được những lời mà hắn van nài, chỉ cảm thấy phé vật này đã không còn lực uy hiếp đối với mình, cho nên mới không thêm ‘khi dễ’ Tác Diệp nữa. Ngược lại đi xung quanh nhìn nhìn, xem bộ dáng thì chắc là đang tìm cửa ra.

Trong lòng Tác Diệp kêu khổ, cái phòng chết tiệt này rất đặc biệt, căn bản không có cửa ra, chỉ có thể trông chờ vào bên ngoài đem ‘vách tường’ mở mới có thể đi ra. Thế nhưng bọn họ đang trong thời gian đánh dấu, không xong việc, căn bản nó sẽ không mở ra.

Nếu có thể mở ra, hắn đã sớm chạy, ngu sao mà ở đây chặt vật!

Omega bạo lực kia di chuyển vài vòng, quả nhiên không thấy được cửa, một đôi mắt thủy nhuận to tròn vèo vèo liếc về hướng Tác Diệp, thanh âm mềm mềm mị mị thập phần liêu nhân nói ra: “Làm cách nào để đi ra ngoài?”

Tác Diệp bị thanh âm này quyến rũ cho xuân tâm nhộn nhạo, nhưng nghĩ đến cái của quý còn đang khóc lóc thảm thương, hắn giật mình thu lại suy nghĩ, vội vàng nói rằng: “Có thời gian hạn chế tám giờ, ra không được .”

Omega hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nóng nảy đảo xung quanh.

Tám giờ! Cậu chờ không được rồi!

Sắp nóng chết rồi! Khó chịu muốn chết!

Chợt Thời Khanh quay đầu sang nhìn vách tường lạnh băng màu trắng kia, chính là cái thứ chết tiệt này đang vây khốn cậu, ngăn cản cậu, khiến cho cậu không thể tìm được Tần Mặc!

Cút cút đi! Bất cứ thứ gì cũng đừng hòng ngăn cản cậu!

Thời Khanh hừ một tiếng, dồn hết sức nện một đấm lên vách tường.

Tác Diệp bên trong: (o)

Lý Hạ bên ngoài: (o)

Các bạn nhỏ: mami, nơi này có Biển! Thái! Rất đáng sợ!

Vách tường này được tự xưng là đạn bắn cũng không thủng, dưới một đám của Omega bạo lực này, cứ như vậy mà hóa thành bột hồ.

Rồi sau đó, tên Omega toàn thân tản mát ra khí tức tuyệt mỹ kia, cứ như vậy nghênh ngang đi ra ngoài. Đại sảnh là nơi mà các Alpha độc thân đang chờ tìm bạn nữ, sự xuất hiện của cậu khiến cho họ trở nên khao khát điên cuồng.

Tác Diệp sững sốt nửa ngày, sau đó yên lặng đi đi, tìm một góc mà không có ai lui trốn vô, an ủi tâm lý bị thương của bản thân.

Lý Hạ cũng sững sốt nửa ngày, cuối cùng thét chói tai lên: “Cậu đi ra làm cái gì? Con mẹ nó cậu muốn cho người ở đây cương đảm cho tới chết sao?” Phắc, tôi quả thật đã từng có cái suy nghĩ này, nhưng... nhưng... làm như vậy quá tàn ác đi!

Thanh âm của Lý Hạ không nhỏ, Thời Khanh tất nhiên nghe được, cậu quay đầu nhìn hẩn một cái, nghiêng nghiêng mặt tựa hồ nhớ tới, Lý Hạ bị cái nhìn này của cậu làm cho tâm thần ngơ ngác, một bên thì thầm mắng một tiếng yêu nghiệt, một bên thì thầm tính cách xem nên làm sao bây giờ.

Ai biết Omega này chỉ nhìn hẩn một cái, rồi nhẹ nhàng phát ra: “Không phải là Tần Mặc.”

Thanh âm này quả thực giống như có kèm theo móc câu, Lý Hạ là một Omega, thế mà còn cảm thấy tim nhộn nhạo, thật sự quá khoa trương! Bất quá may mắn hẩn là một Omega, cho nên cố gắng có thể kiềm chế được.

Hẩn trước đó có lưu số điện thoại của Diệp Mặc, lúc này gấp gấp bấm gọi, trong lòng nghĩ Diệp gia có thể nhanh tới đây, đem cái tên yêu nghiệt này an toàn ra khỏi đây!

Ấy thế mà trong thời khắc mấu chốt như vậy, điện thoại của Diệp Mặc cứ vang lên thanh âm để lại lời nhắn, Phắc! Tức chết tôi mà!

Lại nói đến Diệp gia bên này, cũng đang bị bên kia một sấm bên này một sét, oanh tạc khiến cho cả nhà đều trợn mắt há hốc mồm.

Đem Diệp Khanh đưa đến hiệp hội xong, Lão gia tử ở nhà đứng cũng không được ngồi cũng không xong, việc này ông không dám nói cho bất kỳ ai, toàn bộ hành trình đều để Diệp Trình đi làm.

Diệp Trình đem Diệp Khanh đưa đến nơi, vừa trở về đến Diệp trạch, gã ở ngoài cửa bản thân bản khoản Tam đệ của mình, thật sự lo lắng Diệp Mặc sau này không thể cường được nữa, cho nên muốn mau chóng cho y uống thuốc trung hòa được hiệu.

Thế mà vừa mới bước vào cửa, thì đụng phải Tiểu Vân Vân của gã.

Thời Vân do không được mời nên không vào được Diệp trạch, nhưng hẩn có việc, cũng không thể rời đi, chỉ có thể đứng ở cửa đợi.

Lúc này nhìn thấy Diệp Trình, nhân tình sáng lên.

Diệp Trình vừa gặp hẩn thì trái tim nhộn nhạo lên, phắc, Tiểu Vân Vân nhà gã chưa bao giờ nhìn gã bằng ánh mắt như vậy, chẳng lẽ gã cuối cùng cũng cảm hóa được hẩn rồi sao, Tiểu Vân Vân cuối cùng cũng đáp ứng gã?

Trong một giây Diệp Trình bị chính suy nghĩ của mình làm cảm động muốn khóc, vì thế chân chó chạy tới, ân cần nói: “Chờ anh đã lâu chưa?”

Trong lòng Thời Vân có chuyện, cho nên không nhìn ra được suy nghĩ của cái tên dở hơi này, đi thẳng vào vấn đề chính: “Trình... Diệp... Diệp Khanh đâu?”

Nghe thấy tên em trai nhà mình, Diệp Trình vừa rồi lâng lâng hạnh phúc bỗng chốc loảng xoảng trái tim vỡ nát rơi cái bịch trên đất. Lại nhớ tới trước đó Thời Vân đối với Diệp Khanh có chút ý tứ, cộng thêm ánh mắt thâm tình tràn đầy lo lắng kia, cả người gã đều bị hủ dấm ngàn năm tười đến chua lèm.

Nụ cười tủm tỉm bỗng chốc vụt tắt, Diệp Trinh lạnh mặt xuống, thanh âm cũng thập phần cứng ngắt: “Cậu tìm nó để làm gì?”

Thời Vân và Diệp Trinh quen biết cũng đã lâu, cả hai cùng nhau vào chiến trường, là anh em tốt vào sinh ra tử, nếu không phải Diệp Trinh phát bệnh thần kinh mà đeo theo hắn, hắn cũng sẽ không khách khí với Diệp Trinh như vậy.

Hơn nữa hắn cũng hiểu rõ tính tình Diệp Trinh, tuy xuất thân thế gia, nhưng một thân bỉ khí, là một tên lưu manh vô lại, ai biết gã có phải nhất thời hứng khởi hay không? Thời Vân không dám xem là thật, cũng không có thể nào tin là thật.

Nhưng lúc này nhìn thấy Diệp Trinh lạnh mặt với hắn, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó chịu, căn bản không biết Diệp Trinh đang suy nghĩ gì, bất quá nghĩ lại một chút, đại khái chắc là ghen đi, cuối cùng cũng thông suốt ...

Tuy nhiên suy nghĩ này cũng bị Thời Vân vứt cái bịch ra sau đầu, hiện tại không phải là lúc để vẫn vợ này nọ!

Hắn không nhìn thái độ của Diệp Trinh, chỉ tiếp tục hỏi: “Tôi muốn tìm cậu ấy!”

Diệp Trinh không chút do dự cự tuyệt: “Không được!”

Thời Vân hơi hơi hí mắt: “Tôi muốn tìm Diệp Khanh, không có liên quan đến anh!”

Diệp Trinh nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, trong lòng pắc pắc pắc nhỏ máu lệ, đều là Alpha thì có sao chứ, hai người đồng cam cộng khổ mấy năm trời mà hắnỡ quên hết sao? Hắn rõ ràng ngay cả mạng cũng có thể giao cho mình, vì cái gì không thể rộng mở cánh cửa trái tim với gã một chút chứ? Bản thân gã khờ dại mà mặc kệ thế tục, mặc kệ gia đình ngăn cản, giống như phát điên mà yêu hắn, nhưng người ta cho tới giờ cũng không thèm đáp trả lại!

Diệp Trinh vẫn luôn tràn đầy tự tin, tuy nhiên lúc này nhìn thấy thái độ của Thời Vân đối với Diệp Khanh, thì tim bỗng chốc tàn lụi.

Dù cho có cố gắng thế nào cũng không thể thay đổi được, Alpha trước sau cũng sẽ bị Omega hấp dẫn, gã làm nhiều thứ như vậy, bọn họ cũng đã trải qua nhiều gian khổ như vậy, bọn họ so với bất kỳ ai cũng ăn ý hơn rất nhiều, bên nhau vui vẻ hơn nhiều, nhưng tất cả đều không thể nào chiến thắng được bản năng.

Thời Vân chỉ mới nhìn được một mặt của Diệp Khanh, chỉ mới ngửi được khí tức của cậu ấy, thế mà cứ vậy mà thay đổi tất cả.

Diệp Trinh hơi hơi híp mắt, đè nén cảm xúc dưới đáy lòng lại, cứng ngắt mà nói: “Thời Vân, đừng nghĩ nữa, chậm rồi, Tiểu Khanh đã tới hiệp hội, đêm nay sẽ bị đánh dấu.”

Một câu nói kia giống như sấm rền đánh vào đầu Thời Vân, mắt của hắn mở to đến không thể mở to hơn nữa, tức giận nắm lấy cổ áo Diệp Trinh: “Anh nói cái gì? !”

Nhìn thấy Thời Vân như vậy, Diệp Trinh lạnh lẽo lặp lại một lần.

“Con mẹ nó, anh thật là khốn nạn!” Thời Vân tức giận mắng ra tiếng, một đấm đánh thẳng vào mặt của gã!

Diệp Trinh xanh mặt, tuy giờ phút này cũng bị lửa giận khiến cho đầu óc hôn mê, nhưng vì một đầu ngón tay của Thời Vân gã cũng luyến tiếc nó bị đau, gã dùng sức đỡ lấy một đấm của Thời Vân, rống lớn: “Đây là chuyện nhà tôi, Diệp Khanh là em trai tôi, với cậu không có quan hệ gì!”

Một cánh tay khác của Thời Vân đấm tới, hắn áp chế lửa giận, hét to đáp lại: “Cút CMN em trai của anh! Cậu ta là em trai tôi, cậu ấy là em trai ruột của tôi!”

“Cái gì?” Khuôn mặt tuần tú của Diệp Trinh bị đánh tím tái, nhưng so ra còn kém với biểu tình buồn cười trên đó.

“Cậu, cậu nói cái gì?”

“Cậu ấy là em trai ruột của tôi, là em trai cùng cha cùng mẹ thất lạc từ nhỏ của tôi!”

Diệp Trinh hoàn toàn ngây dại.

Này, điều này sao có thể? !

Lúc này một thanh âm già nua vang lên: “Cả hai đi vào đây cho ta.”

Hai người ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt uy nghiêm của Diệp lão gia tử.

Vào phòng, Thời Vân mới chậm rãi mở miệng, đem tất cả sự tình mà hắn biết nói ra.

Bắt đầu nói ra, cũng là một bi kịch của thân phận Omega.

Bạn già của Diệp lão gia tử tên là Tô Nhiên, là một Omega có gia thế bình thường, nhưng ông ấy lại tránh thoát được sự đuổi bắt của hiệp hội Omega, nguy trang thành Beta mà sống. Sở dĩ ông ấy giấu diếm được, cũng là do cha của Thời Vân hỗ trợ.

Thời Nguyên cũng là một Omega, nhưng hắn lại có năng lực chế thuốc trời cho, có thể tự mình chế ra thuốc ức chế, mà còn cường hóa được hiệu lên cực đỉnh, khiến Omega không phải chịu bất cứ thương tổn gì, chỉ cần trường kỳ dùng, là có thể hoàn toàn che dấu khí tức.

Cái này đối với Thời Nguyên, đối với Omega mà nói giống như là bài ca của trời, nhưng đối với Alpha, cũng là một tai họa thật lớn.

Vốn Omega đã cực kỳ rất thừa thớt, nếu là mỗi Omega đều học được cách che giấu tung tích, vậy thì Alpha đi đâu mà tìm bạn lứa? Huyết thống ưu tú làm sao mà truyền thừa? Thế giới này chẳng phải sẽ dần dần diệt vong sao?

Loại vấn đề này, khiến chính phủ phát động lệnh đuổi bắt đối với Thời Nguyên, nhưng Thời Nguyên thông minh nhanh nhạy, lại có sự trợ giúp của rất nhiều Omega, mà sau mỗi Omega lại có một Alpha cường đại, tuy bọn họ sẽ không đem chân tướng nói ra, tuy nhiên cũng giúp ích được chút ít cho Thời Nguyên.

Alpha của Thời Nguyên vẫn luôn ủng hộ hành vi của hắn, gã mặc dù là một Alpha, nhưng vẫn luôn khởi xướng đề cao địa vị của Omega, cho bọn họ có thêm nhiều ưu tiên để đảm bảo sinh tồn vui sướng, khởi xướng chế độ một vợ một chồng mãi mãi, cải cách luật dùng vũ khí để bảo vệ Omega nhỏ yếu, nếu những điều này được áp dụng, sau khi xã hội đi vào quỹ đạo, thì Omega tất nhiên cũng sẽ mạnh mẽ đứng lên được.

Nhưng những lời của gã động chạm đến lợi ích của nhiều người, khó mà có thể thực hiện được, đến cuối cùng vì cứu Thời Nguyên mà mất mạng.

Lúc này, Thời Nguyên đã cảm thấy nản lòng thoái chí, nỗ lực chống đỡ mà sinh ra hai đứa con, thân thể bị hao mòn suy sụp hẳn.

Hắn đem hai đứa nhỏ tách ra, Thời Vân thì đi theo một đôi vợ chồng Beta, mà Thời Khanh thì được Tô Nhiên thu dưỡng.

Thời Nguyên có ơn đối với Tô Nhiên, nếu không có Thời Nguyên, ông ấy tuyệt đối sẽ không tự do tự tại mà sống hai mươi năm, còn may mắn gặp được Diệp Huyền.

Vừa đúng lúc đó Diệp Huyền phải đi điều binh ở nơi khác, thời điểm ông đi Tô Nhiên hoài thai, cũng không thể ngờ tới hai tháng sau thì sảy mất, dù sao như vậy cũng không ngoài ý muốn, Omega tuy rằng có thể sinh sản, nhưng tỉ lệ không được cao lắm, sinh bốn lần, Tô Nhiên đã khó thụ thai tiếp.

Ngoài ý muốn mang thai thứ năm, nhưng đứa nhỏ này không xong, dù cho nằm suốt trên giường cả một tháng, cũng không giữ lại được. Tô Nhiên rất là thương tâm, nhưng cũng có chuẩn bị tâm lý. Mà khi đó lại nghe được chuyện của Thời Nguyên, nhìn thấy Thời Nguyên như vậy, trong lòng bỗng hiểu được, Thời Nguyên đã không muốn sống nữa.

Đứa nhỏ dù sao cũng phải có người nuôi, vì thế Tô Nhiên giấu diếm mọi người, không nói cho Diệp Huyền, chờ đến chín tháng sau, đem Tiểu Khanh về, coi như là con của mình sinh ra.

Khi đó Diệp gia đã có một Omega rồi, Tô Nhiên biết, mặc dù Diệp Huyền có thực lực cũng không thể nào lại giấu một Omega ở nhà, cũng may ông ấy có thuốc mà Thời Nguyên nghiên cứu ra, cho nên cứ thế mà che dấu thân phận Omega của Diệp Khanh, tới giờ đã hơn mười năm.

Suy nghĩ của Tô Nhiên rất đơn giản, bởi vì xem đứa nhỏ này là con trai ruột của mình mà nuôi dưỡng, cho nên dù sắp chết cũng bảo vệ kín bí mật này, không muốn nói cho Diệp Huyền biết.

Diệp Khanh bị xem là Beta, nên không được yêu thương, ông ấy sợ nếu lại nói cho Diệp Huyền cậu là con nuôi, Diệp Huyền sẽ càng thêm lạnh nhạt với cậu, cho nên cứ thế mà giấu diếm cả đời.

Bất quá năm đó, Tô Nhiên cũng viết ra một lá thư, giao cho cha mẹ nuôi của Thời Vân.

Nếu Thời Vân muốn nhìn lại em trai, thì có thể dựa theo đó mà tìm.

Huống chi, Thời Vân cùng Thời Khanh là đôi song sinh, cho dù không có thư này, cũng có chứng cứ rõ ràng.

Bất quá Thời Vân vẫn đem thư giao cho Diệp Huyền, đồng thời cũng kéo mặt nạ da người ra.

Nhất thời, nguyên bản dung mạo bình thường không có gì thu hút, nháy mắt hóa thành khuynh tư diễm lệ.

Tuy nói tư thái hoàn toàn bất đồng, nhưng mặt mày ngũ quan lại cùng Diệp Khanh giống nhau như đúc!

Diệp lão gia tử xem xong thư, quả đúng là bút tích của bạn già mình, ông sao lại không nhận ra chứ, huống chi dung mạo của Thời Vân như thế kia, căn bản không để cho ai ngờ vực được gì nữa.

Ngay sau đó, ông liền nhớ lại Diệp Khanh lúc này đang ở nơi nào... đầu bị chày gỗ nện cái bum xuống, nếu như Diệp Khanh không phải là con của ông, thế thì cùng Diệp Mặc cũng không có quan hệ huyết thống, không phải là anh em ruột thịt, thì không cần lo lắng loạn luân, cũng không cần lo lắng bị kịch .

Như vậy, còn cần đánh dấu làm gì nữa? !

Trời ạ! Ông rốt cuộc đã làm ra cái gì vậy nè?

Diệp lão gia tử sốt ruột bấm điện thoại gọi tới hiệp hội, vừa nghe tiếng bắt máy đã rống to: “Mở vách tường ra, mở vách tường ra, dừng lại dừng lại, mau dừng lại!”

Nhưng ngay sau đó, bên đầu dây bên kia truyền đến tin tức khiến ông ngây ngẩn cả người.

Mà lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một nam nhân toàn thân đầy lệ khí, khuất bóng đứng ở nơi đó, tiếng nói lạnh thấu xương: “Cậu ấy ở đâu?”

77. Chương 77

Hôm nay đã được định trước là một ngày điên cuồng!

Hiệp hội Omega đã được thành lập mấy trăm năm, từ trước tới nay chưa bao giờ gặp phải chuyện như bây giờ, đừng nói là gặp, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua.

Quá điên cuồng!

Một Omega sao lại có thể mạnh đến độ này? Cậu ta không chỉ đem ‘vách tường’ đánh vỡ nát, mà còn hủy diệt hết tất cả Alpha đang điên cuồng.

Lấy lực hấp dẫn của bản thân, mê hoặc toàn bộ Alpha đang ở trong hiệp hội Omega, khiến cho nơi này nổ ra hỗn loạn!

Không có bất cứ Alpha nào có thể tới gần cậu ta, những ai mà có mưu tính chạm vào cậu ta một chút, đều bị công kích tàn nhẫn, văng ra ngoài thật ra.

Vị Omega này dung mạo diễm lệ, hai gò má ửng đỏ, một đôi mắt phiếm hơi sương khiến cho cậu ta đa tình và quyến rũ, nhưng khí lực thì mạnh vượt quá sức tưởng tượng, thân thủ nhanh nhẹn vô cùng mắt thường không thể nào nhìn thấy, nắm tay nhỏ thoát nhìn mịn màng khéo léo, vậy mà nện vào trên người, so với gậy sắt không khác gì nhau.

Lúc ban đầu nhóm Alpha còn khơi gợi lên dự vọng chinh phục và cảm xúc chiến đấu, cả bọn đồng lòng không ẩu đả lẫn nhau, chỉ nghĩ ủa lên khiêu chiến vị Omega này, toàn tâm toàn ý muốn dồn cậu ta vào đường cùng, tuy nhiên rất nhanh, tới một tên thì đâm văng một tên, đến một đôi thì đá văng một đôi.

Mười mấy Alpha bước đều trên con đường vận mệnh của Tác Diệp —— cái mũi bị đánh tét loét, của quý thì bị đá tới khóc. Hai bộ vị máu chốt này trọng thương, khiến bọn họ đau đớn chỉ còn biết lăn lộn trên đất kêu rên .

Đương nhiên, người trước ngã xuống, người sau nổi lên, hiệp hội Omega có quy mô rất lớn, mỗi ngày các Alpha độc thân tới đây tìm kiếm bạn lữ số lượng có hơn một ngàn người, hiện tại bọn họ đều tụ lại, rõ ràng là tre già măng mọc thay nhau đi tìm đường chết.

Gọi thì gọi hiệp hội Omega, nhưng kỳ thật người quản lý lại là Alpha, tất cả bảo vệ binh lính cũng là Alpha, tuy rằng bọn họ đã kết hôn, thế nhưng hiện tại lại không chịu đựng được kích thích của nội tiết tố này, cả đám vứt bỏ hết công việc đang làm, điên loạn mà phóng tới, cho nên mọi chuyện đã rồi nay còn nát bét thêm.

Không có lãnh đạo cũng không có vệ binh, cửa lớn hiệp hội Omega cứ thế mà mở ra, nhóm Alpha ngoài kia vốn định lại xem có chuyện gì, cho nên lớp này vừa xử lý xong, sau lưng lại thêm lớp khác.

Tốt xấu gì cũng còn vài Alpha có đầu óc, nếu tay trần không thể làm gì được vị Omega này, thì cứ nhất quyết sử dụng vũ khí đi. Vũ khí ảnh hưởng đến tính mạng thì không thể dùng, nhưng vũ khí gây tê gì đó thì không sao cả.

Véo véo véo mấy mũi kim được bắn qua, vị Omega này lại giống như là gió thoảng, phớt cái né thoát. Trong lòng mọi người cả kinh, bất quá bọn họ người đông thể mạnh, mấy mũi thì có thể tránh thoát, nhưng trăm mũi thì làm sao né được?

Vì thế, một đại đội cầm súng gây tê giương lên, nhắm ngay Omega bạo lực ở trung ương kia.

Dĩ nhiên, lúc này không thể nào tránh khỏi được rồi, nhưng mà vị Omega này ... thật · biến · thái!

Ai cũng nghĩ rằng có thể bắn trúng, thế mà trước mặt cậu ta lại xuất hiện một tấm khiên màu đen trắng giao hòa, khiến cho tất cả mũi kim đều bị văng ngược trở ra ngoài, phản phệ lại tất cả, khiến cho toàn bộ Alpha xung quanh cậu ta đều bị trúng kim...

Đừng nói tới việc đánh cậu ta, ngay cả bản thân cũng bị gây tê cứng đờ trên đất.

Trận chiến hùng tráng này có thể ghi luôn vào sử sách.

Lại nói tới Thời Khanh bên kia, kỳ thật cũng sắp mất đi ý thức, tố chất thân thể cao tới đâu, thì cũng phải có chừng mực, hiện giờ đám người như mãnh thú này cứ tre già măng mọc nhào tới, làm cậu hoảng hốt không thôi .

Mơ hồ cảm thấy ai cũng là Tần Mặc, nhưng lý trí nhắc nhở rằng đó không phải đâu.

Lý trí cùng dự vọng dây dưa, khiến cả người cậu sắp nổ tung.

Nếu không có “thần hành thiên lý” cùng “tường đồng vách sắt”, lúc này chắc chắn cậu đã bị đè xuống dưới đất.

Nhưng Thời Khanh không muốn ngã xuống, cũng không thể nào ngã xuống, ý thức của cậu đã mơ hồ, tuy nhiên lại có một cỗ chấp niệm gắt gao chống đỡ hết thấy.

Đi, đi về phía trước, không thể dừng lại!

Từng bước từng bước đi tới, tất cả những ai chặn đường đều bị cậu đâm văng, tất cả những công kích cũng bị cậu đánh ngược, từng đợt kêu rên đau đớn hòa cùng với hỗn loạn và xáo động.

Thời Khanh dùng sức mà thở hổn hển, cảm giác tứ chi đang càng ngày càng mềm nhũn ra, thể lực cạn kiệt, ý thức mơ hồ, cộng thêm kỳ động dự chết tiệt, cậu đã không còn khả năng chống đỡ nổi nữa, thật sự không nổi nữa.

Suy nghĩ nản lòng thoái chí vừa mới dâng lên, thì lập tức cậu lại ngây người.

Cậu nghĩ thấy khí tức quen thuộc, hương vị ấy gần gũi ấm áp đến nỗi tim của cậu phải run lên.

Ngay sau đó, một tiếng nổ rất lớn ầm ầm vang lên, khiến cho tất cả mọi người ở đây chấn kinh mà bưng tỉnh!

Tiếp theo là ánh lửa lan tràn, tro bụi bay mịt mù, tiếng kêu rên đau đớn không ngừng vang lên bốn phía.

Mọi người bị hành động điên cuồng ở xa xa kia làm cho hết hoảng ngơ ngác.

Chờ đến khi ánh lửa và khói bụi lui bớt, mới trông thấy một nam nhân hiện ra, chính y đã tạo nên thế cục hỗn loạn như thế này.

Y mặc một thân quân trang màu trắng, dáng người thon dài, tóc đen phấp phới, thần thái tràn đầy giận dữ, trong đôi mắt sâu hoắm của y, dường như đang phóng ra những ngọn lửa của địa ngục a tỳ.

Khi mọi người nhìn thấy y, ai cũng đều cảm thấy cõi lòng lạnh run, sát ý nồng đậm, trắng trợn mà rõ ràng, không có chút ý muốn che giấu nào.

Dĩ nhiên trong mọi người đó trừ bỏ một người.

Thời Khanh nhìn thấy Tần Mặc, vốn là một màn khiến người ta sợ hãi, vậy mà trong tim của cậu lại ngập tràn vui sướng, ngay cả thân thể khô nóng cũng chậm rãi bình phục lại một chút, cuối cùng đã nhìn thấy y, cuối cùng cũng có thể trở về bên cạnh y.

Thời Khanh nhẹ nhàng cong ... khóe miệng, hé ra nụ cười vừa thư thái lại điềm tĩnh, cộng thêm hai má ửng hồng và đôi mắt bao phủ hơi sương, khiến cậu càng quyến rũ và mê người hơn.

Y hết một con mèo nhỏ thu lại móng vuốt, tư thái nũng nịu tự nhiên khiến ai nhìn thấy cũng muốn đẩy ngã cậu ra làm chuyện xấu xa.

Cậu không phát giác được chút nào, tuy nhiên người xung quanh cậu thì đã bị hương thơm ngọt ngào này quyến rũ đến mất thần trí, thật là mỹ vị khiến người ta điên loạn, chỉ mong sao có thể đẩy cậu ta xuống mà tác cầu, thưởng thức tư vị, hung hăng xuyên xỏ!

Nguyên bản những Alpha kia đã khiếp sợ, thế mà lần này vẫn không chống cự lại nổi, bọn họ đứng lên, tiến về phía Omega xinh đẹp đang thong thả nở nụ cười với người nào đó, cho dù chỉ hôn một chút cũng được, một chút thôi, một chút xíu thôi.

Trong mắt Thời Khanh chỉ có Tần Mặc, căn bản không chú ý đến tâm tư của người bên cạnh, trong mắt cậu chỉ có nam nhân tuyệt mỹ giống như thiên tiên hạ phàm kia thôi.

Rồi sau đó... Cậu nghe thấy tiếng kêu khản đặc, trong không khí bỗng chốc lan tỏa một mùi vị tanh tưởi của máu tươi.

Thời Khanh rốt cục thu hồi ánh mắt, trước mặt cậu là một Alpha bị phi đao xé toạt yếm hầu, gã ta trợn to mắt, trong đó là luống cuống, không thể tin, tuyệt vọng, sợ hãi đan xen lẫn nhau.

Nhưng gã ta cũng phải chết.

Cuối cùng, tất cả mọi người nhìn về phía xa xa đằng kia, một nam nhân cũng là một Alpha lại có thể giết người mà không thèm chớp mắt.

Tất cả Alpha đều là chiến sĩ, nhưng bọn họ có rất ít ai can đảm và tàn nhẫn đến nỗi giết người bằng một thủ pháp hung ác đến như vậy.

Tuy nhiên, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Bốn gã Alpha vừa rồi có ý định chạm vào Thời Khanh lần lượt bị giết chết, kiểu cách không có sai biệt lắm, yếm hầu bị xé nát, máu tươi phun trào lai láng y như suối đổ, nháy mắt nhiễm đỏ cả quần áo.

Về mặt khiếp sợ, mùi máu tươi quánh đặc, còn có tiếng kêu tuyệt vọng đến tê tâm liệt phế. Nỗi khiếp sợ vô cùng tận khó có thể nói thành lời nháy mắt bao trùm cả đại sảnh rộng lớn.

Chớ cùng bức giậu, tiếp theo khiến cho mọi người trào lên căm phẫn.

“Ác ma! Kẻ điên! Giết hần! Giết hần!” Tất cả Alpha đồng loạt nhắm phía Tần Mạc, những thanh vũ khí sắc bén giương nanh múa vuốt y như mãnh thú, hết thảy đều tấn công y, hận không thể cắn xé máu thịt của y, xuyên thủng trái tim của y!

Đối mặt với đám người đang hung hãn tấn công, nam nhân kia không có chút sợ hãi nào, ngược lại khoe miệng hơi hơi cong lên, lộ ra nụ cười tràn ngập sát ý và tàn khốc.

Đến đây đi, các người đến đây đi, tất cả dơ bẩn này hãy cút xuống địa ngục đi!

Giết chóc lúc này mới thật sự bắt đầu.

Hiệp hội Omega có lệnh cấm mang theo vũ khí nóng, cho nên lúc này không hề có hỏa dược đạn pháo, chỉ dựa vào vũ lực mà chiến đấu điên cuồng.

Thời Khanh đứng ở đó, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Cậu chưa từng thấy qua một màn nào kinh khủng như vậy, thậm chí tưởng tượng cũng chưa từng tưởng qua. Máu ... tiếng gọi khẩn đặc ... tuyệt vọng ... sợ hãi ... còn có tử vong, tất cả mọi thứ tập hợp thành một bàn tay, đem trái tim của cậu nắm lấy thật chặt, không thể nào hô hấp, không thể nào phản ứng, cậu giờ phút này, linh hồn cứ như bị vét sạch không còn một chút gì.

Rồi sau đó, cậu thấy trong màn chém giết kia, trong biển máu kia, trong những điên cuồng giết chóc kia, có một nam nhân.

Dung nhan khiến người ta tán thưởng không thôi kia, lại treo lên một biểu tình như ma quỷ, mặt thì tràn ngập nhẹ nhàng vui vẻ mà tay thì đem toàn bộ thể giới này kéo xuống địa ngục.

Nháy mắt, một cái gì đó xoành xoạch lặp đi lặp lại khiến đầu Thời Khanh muốn nổ tung.

Cậu nhìn thấy Tần Mạc, thấy một Tần Mạc quần áo trang phục tóc tai bất đồng, chỉ có ánh mắt, tràn ngập tĩnh mịch, còn có quần áo bị máu tươi nhuộm đỏ, hai tay...

Tần Mạc... Tần Mạc...

Không! Trời! Không cần!

Tất cả kí ức như hồng thủy vỡ đê, ào ào tuôn chảy vào não của Thời Khanh, hệ thống, kế ước, kí chủ, nhiệm vụ... Cậu khôi phục ký ức, nhớ lại hết thảy, hết thảy, hết thảy, toàn bộ hết thảy!

Cậu tại sao có thể quên...

Trời ạ! Nhiệm vụ chết tiệt này!

Cút CMN nó tự do lựa chọn nhân vật!

Lần thứ hai Thời Khanh mở mắt ra, trong đại sảnh này đã không còn bất luận người sống nào. Tất cả đều chết, thi thể bị xé nát nằm trên mặt đất, miệng vết thương không giống nhau, nhưng cái chết nào cũng rõ ràng tàn khốc, máu tươi tiên diễm còn vương vấn nhiệt độ con người đã đem toàn bộ đại sảnh nhuộm thành một màu đỏ khủng bố, mùi sắt quánh đặc đến nỗi người ta không thể nào thở được.

Thời Khanh hoàn toàn thanh tỉnh, cố gắng đè nén bản năng xuống, cậu nhìn cảnh tượng y như địa ngục Tu La trước mặt, chỉ cảm thấy trái tim co rút đau đớn, sắc mặt không tự chủ được mà trắng bệch.

Rồi sau đó, kí chủ của cậu đi tới .

Giẫm qua vô số thi thể, đạp lên vô số vũng máu, từng bước từng bước một, thần thái vẫn lồi lạc như trước, tựa một thiên thần chói mắt, mỉm cười nhợt nhạt, hướng về phía cậu đi tới.

Thời Khanh ngẩng đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn y.

Trên người Tần Mạc không dính tí xíu máu nào, y cực kỳ sạch sẽ, cực kỳ xinh đẹp, một người như y không thích hợp xuất hiện ở chỗ đáng sợ này, tuy nhiên y đang thật sự đứng ở đó .

Y nhìn Thời Khanh, trong mắt chỉ có người này, trước sau cũng chỉ có một người này mà thôi.

Y cười dịu dàng, vươn tay, ôm lấy cậu.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp, xúc cảm mềm mại, còn có khí tức mê người kia, hết thấy giống như là một vị thuốc an thần, khiến cho nội tâm của cậu từ từ bình tĩnh lại.

Hơi hơi nghiêng đầu, Tần Mạc thấy được cái cổ mảnh khảnh quen thuộc, da thịt nơi nó trắng trẻo nhẵn nhụi, nếu nhìn gần, dường như có thể xuyên thấu qua lớp da mỏng manh mà cảm nhận được phía dưới đó đang có một dòng máu nóng chảy.

Thật mê người, thật sự muốn cắn một ngụm vào đó.

Bất quá, không thể.

Tần Mạc cười cười, cúi đầu đặt lên một cái hôn, rồi mới nhẹ nhàng, cực nhẹ nhàng liếm một chút.

“Ta đã đến, Tiểu Khanh, không phải sợ.”

—— không ai có thể cướp đi em.

—— em chỉ thuộc về ta.

78. Chương 78

Tần Mạc đem cậu khóa vào lồng ngực, lực độ ôm lấy rất lớn, ngay cả một chút khoảng cách cũng không chừa lại, dùng hết sức để ôm, giống như muốn hòa máu thịt của cậu vào trong thân thể của y.

Thời Khanh không hề kháng cự, cậu không hề nhúc nhích, cứ mặc cho y ôm.

Thời điểm khôi phục lại ký ức, cậu thực sự rất sợ hãi, thậm chí còn nghĩ tới việc trốn khỏi y.

Nhưng lúc cậu vừa dợm quay bước, thì cậu lại đột nhiên tỉnh táo.

Người này ngay từ ban đầu đã là một ác ma đi ra từ vực sâu, y cho tới giờ cũng không hề che giấu điều đó, tất cả đều phơi bày ra cho cậu thấy. Có thể nói trên thế giới này không có bất kỳ ai hiểu rõ Tần Mạc hơn cậu, thế mà bây giờ, cậu mới bắt đầu sợ hãi, có phải quá muộn rồi hay không?

Cho dù là sự thật cũng không thể để cho Tần Mạc cứ như vậy mãi.

Đến cuối cùng, thứ y hủy diệt không phải thế giới này.

Mà là bản thân y.

Thời Khanh hít sâu một hơi, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng của y, dịu dàng, nghiêm túc, kiên nhẫn vuốt từ cao xuống thấp.

Vuốt ve có quy luật này khiến cho cái ôm dùng sức quá phận của Tần Mạc chậm chậm buông thông ra một ít, mà trái tim của Thời Khanh cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Nửa ngày, cậu rốt cục mở miệng .

“Tần Mạc, tôi đã khôi phục ký ức .”

“Ừm, ta biết.”

“Hoàn thành nhiệm vụ này, chúng ta nghỉ ngơi một chút được không?”

“Được.”

“Tần Mạc.”

“Hửm?”

“Tôi thích anh”.

Tiếng nói khe khẽ, hơi thở nhẹ nhẹ, trong nháy mắt đánh vào trái tim của Tần Mạc, khiến toàn thân y hoàn toàn căng cứng.

“Tôi mất đi ký ức nhưng tôi không quên anh, ở thế giới này, động tâm ngay ánh mắt đầu tiên mà tôi nhìn thấy anh, chỉ trải qua thời gian một ngày, tôi đã thích anh”.

“Tần Mạc, tôi không có quên anh, cũng quên không được anh”.

Nguyên bản cái ôm vừa hơi buông thông giờ lại càng thít chặt, Tần Mạc không nói gì, nhưng khí tức phả vào trên cổ của Thời Khanh bất giác tăng thêm.

Thời Khanh vẫn không nhanh không chậm vuốt ve tấm lưng của y, thanh âm càng thêm dịu dàng mềm mại: “Tần Mạc, tôi sẽ không rời khỏi anh, vĩnh viễn cũng sẽ không.”

Sau đó cậu tăng thêm giọng điệu, lặp lại, đồng thời cũng hứa hẹn : “Tôi không nghĩ mình sẽ rời khỏi anh, chắc chắn không.” Cho nên, xin anh đừng sợ hãi nữa.

Thanh âm khàn khàn từ phía trên đầu cậu phát ra, tựa hồ đang cố gắng áp chế: “Em có biết mình đang nói cái gì không?”

“Tôi biết.”

“Em sẽ không có cơ hội hối hận.”

“Tuyệt không hối hận.”

Một câu ép sát một câu, không chút do dự mà quyết đoán trả lời, ở một nơi quỷ dị như thế này, cậu đem cả trái tim hé mở.

Tần Mạc rút cục thả lỏng tay, tạo thành một khoảng cách giữa cả hai, mặt đối mặt nhìn thẳng, thấy được chính là một đôi mắt xinh đẹp tỏa sáng không hề chứa bất luận tạp chất gì.

Ở nơi đó chứa đựng một tình cảm chân thành tha thiết, không có chút nào miễn cưỡng, đồng thời cũng khiến cho người đối diện phải mặt đỏ tim đập.

Thời Khanh nhìn y, ánh mắt chăm chăm không chớp, rồi sau đó cậu hơi hơi hé miệng, nói ra những lời sâu thẳm tận trong đáy lòng:

“Em yêu anh, Tần Mạc.”

Thời gian bỗng chốc như dừng lại.

Tần Mạc bình tĩnh nhìn cậu, không nói gì, không đáp lại, thậm chí một tí xú biểu cảm cũng không hề có, giống như hình ảnh bị dừng lại.

Thời Khanh không thể lui bước, cậu tiến về phía trước một bước, nhón chân, chạm chạm hôn vào môi y, rồi sau đó dùng sức ôm chặt.

“Tần Mạc.”

“Ừm”.

“Về sau... không cần làm như vậy nữa được không?”

Cho dù có lãng mạn cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể ngăn được mùi máu tươi xộc vào mũi.

Nơi này là địa ngục Tu La.

Qua mấy phút đồng hồ, cũng có thể là qua rất lâu, Thời Khanh nghe tiếng đáp lại, cuối cùng kí chủ cũng chấp nhận hứa với cậu.

“Được” Thanh âm bình tĩnh mang theo một cái gì đó khó có thể nói thành lời, “Ta đáp ứng em”.

Trái tim cuối cùng cũng dịu ngoan trở về lồng ngực, Thời Khanh tin tưởng y, hoàn toàn toàn tin tưởng y, không có một chút gì nghi ngờ.

Y nói, thì y nhất định làm được, nếu không, y tuyệt đối không đáp ứng.

Thời Khanh ở trong ngực y nhẹ nhàng cọ cọ, thấp giọng nói: “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi”.

“Được”.

Thời Khanh cảm thấy hết sức vui vẻ, cậu và Tần Mạc không hiểu sao gặp trùng nhiệm vụ ngẫu nhiên, cho nên mới may mắn có được Nhân sinh tồn bản. Bởi vì có thứ này, bọn họ có thể sửa chữa sai lầm mà mình đã làm ra, có thể khiến cho mọi thứ bắt đầu lại lần nữa.

Tuy nhiên lúc này, trong đáy lòng Thời Khanh hy vọng, bọn họ từ nay về sau dù đi bất cứ đâu, cũng không cần dùng tới Nhân sinh tồn bản nữa.

Sau một trận thiên toàn địa chuyển, Thời Khanh về tới địa điểm ban đầu —— phòng ngủ của Diệp Khanh, trên chiếc giường lớn hoa hoa lệ lệ.

Đầu hơi có chút mơ hồ, nghỉ một chút, cậu vội nhảy xuống giường.

Mew~, trước một bước tìm được kí chủ.

Lời hứa lúc nãy vừa nói xong, bản thân nên cố gắng tuân thủ.

Thời gian lúc cậu xuyên tới là khoảng nửa đêm, là lúc Diệp Khanh vừa mới tiễn được con ma than thở Diệp Hân đi, rửa mặt đánh răng đang chuẩn bị lên giường.

Dù sao cũng trong Diệp trạch, Thời Khanh không thêm đổi áo ngủ, dưới thì mang đôi dép lê, trên thì mặc cái áo khoác mỏng.

May mắn có ký ức của Diệp Khanh, cho nên cậu mới biết phòng ngủ của Tam ca ở đâu.

Thế nhưng Diệp trạch chiếm diện tích rất lớn, mặc dù cùng trong một ngôi nhà, cũng xa không thể chịu đựng nổi, may mắn bây giờ là buổi tối, ở đây cũng không có người, Thời Khanh lên dùng một chút Thần hành thiên lý, loạng choạng chạy xa hơn một ngàn thước.

Lộ trình mười phút mà cậu rút ngắn lại còn có một phút, nháy mắt đã xuất hiện trước cửa phòng ngủ của Diệp Mạc, chống tường thở hổn hển.

Vừa định gõ cửa, cửa phòng đã tự động mở.

Nam nhân đứng ở sau cánh cửa, khi nhìn thấy Thời Khanh, trong đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng bỗng chốc bùng lên rất nhiều hỏa nhiệt.

“Tiểu Khanh?”

Thời Khanh trước hít thở một hồi, sau đó mới héch miệng cười cười: “Thế nào? Em rất nhanh phải không!”

Tần Mạc vẫn còn đang sững sờ.

Thời Khanh hô hấp không thông thuận, hướng về phía Tần Mạc chớp chớp mắt, kí chủ à anh sao lại kinh ngạc như vậy, tui thiệt hổng thích ứng nổi nha!

Rồi sau đó, kí chủ của cậu cũng thu hồi tâm trí, đưa tay nắm cậu kéo tới, tay còn lại thì siết chặt thắt lưng của cậu, cúi đầu hôn thật sâu lên khóe môi khe nhếch kia.

Thời Khanh trợn to mắt: “Ừm... ừm... a... ừm...”

Tần Mạc hôn vô cùng gấp rút, giống như muốn đem những nỗi vui sướng điên cuồng trong lòng thông qua chiếc hôn này mà truyền tải qua tới cậu, giống như mượn ngọn lửa thiêu đốt của chiếc hôn này mà xác nhận sự thật.

Từ trước tới giờ đều là y chủ động đi tìm Thời Khanh.

Đây là lần đầu tiên, Thời Khanh đi tìm y.

Lúc mà y đi đến trước cửa, thì Thời Khanh trở về bên cạnh y.

Cậu dùng hành động thực hiện lời hứa đối với y.

Thời Khanh của y, cậu ấy thật sự muốn trở thành Thời Khanh của riêng y.

Nụ hôn cuồng dã khiến cho hai người càng ngày càng cảm thấy nóng lên, Thời Khanh ban đầu còn có chút cố kỵ, sau đó vứt hết ra sau đầu, chủ động đáp lại y.

Tuy rằng gốc gác vụng về, nhưng chân thành, bao hàm tình ý nồng đậm nóng bỏng.

Hôn hôn, bất giác đã thay đổi địa phương, chờ đến khi Thời Khanh lấy lại tinh thần, thì cậu đã nằm hẳn ra giường, mà Tần Mặc thì đang hôn trước ngực cậu.

Hơi lạnh ủa vào làm cho cậu giật mình tỉnh táo.

Thời Khanh hốt hoảng kéo lại quần áo, sắc mặt đỏ bừng nhìn Tần Mặc, miệng lắp bắp: “Tần Mặc, dừng... Tần Mặc...”

Tần Mặc ngẩng đầu, trong đôi mắt đen chứa vô vàn mềm mại: “Hửm?” Đáng tiếc động tác thì không lại dừng.

Thời Khanh muốn tránh cũng tránh không thoát, một nơi nào đó trước ngực bị liếm lộng, khiến cả người cậu mềm nhũn.

Bất quá vẫn không thể được!

Cậu gấp gấp né tránh ra, cổ họng run rẩy nói: “Thân thể hiện tại của chúng ta ... Hiện tại thân thể... Ừm... Dừng... Tần Mặc... Dừng ...”

Đầu lưỡi linh hoạt lần xuống phía dưới, giống như lông chim một đường nhẹ nhàng lướt, dừng lại trên chiếc bụng của cậu.

Cả người Thời Khanh đều run lên nhè nhẹ, cậu gọi về lí trí, hai tay dùng sức nắm chặt đệm giường, ép buộc bản thân phải tỉnh táo, rồi sau đó cố gắng nói xong mọi thứ: “Chúng ta hiện tại... Bây giờ là anh em, là anh em ruột ... Không thể... Không thể như vậy...”

Cuối cùng cũng nói ra, nhưng cái người đang cúi đầu hôn cậu thì không có chút ý tứ dừng lại nào, ngón tay thon dài và nóng bỏng trượt dần xuống phía dưới ...

Thời Khanh thật lòng là hold không nổi rồi, bất quá cũng may lương tri còn chiếm cứ nội tâm, biết loại tình sự như vậy ở thế giới này không thể nào xảy ra được, vì thế cậu lần thứ hai khuyên nhủ: “Chờ... Chờ chúng ta trở lại thân thể của mình, sau đó lại tiếp tục, được không?”

Lời này quá hấp dẫn, Tần Mặc cuối cùng ngẩng đầu, nhìn về phía cậu.

Ánh mắt Thời Khanh long lanh sắc tình, đôi môi bởi vì vừa rồi hôn cuồng dã mà sưng đỏ, hai má ửng ửng nhiệt khí, tuy rằng cậu có dùng thuốc ức chế, y như một Beta bình thường, nhưng thời khắc này lại hết sức lay động tâm hồn Tần Mặc.

Y cúi đầu, ở trên môi của cậu hôn hôn một chút: “Không sợ, bọn họ không phải là anh em ruột.”

Thời Khanh: “Cái gì?” Cậu tựa hồ đã bỏ lỡ một chuyện trọng yếu nào đó?

“Sao lại không là anh em ruột được?”

Tần Mặc lại hôn lên cái miệng nhỏ đóng mở liên tục của cậu, kề sát đến thì thầm: “Diệp Khanh không phải là con trai Diệp gia, là con nuôi do Tô Nhiên thu dưỡng.”

Cái tin tức động trời này làm Thời Khanh tức khắc ngây ngẩn cả người, CMN, đây là chuyện gì vậy? Sao trước đó một chút manh mối cậu cũng không biết? Còn nữa, Tần Mặc làm sao mà biết được hả?

Tự dưng nhảy ra một chuyện khó tin! Đây chắc chắn là một bát quái rất lớn!

Tần Mặc đang muốn tiếp tục sự tình ban nãy, cơ thể dưới thân của y nháy mắt biến mất, trên đệm giường màu xám bạc không còn da thịt tuyết trắng, thay vào đó là một tiểu tử lông xù màu trắng đen, nhỏ xíu chỉ bằng lòng bàn tay.

Tần Mặc: “...”

Độc giả: “...”

Tiểu tử kia lúc lắc lúc lắc lơ tai, một đôi mắt nhỏ long lanh óng ánh nhìn y không chớp mắt, thanh âm nhỏ xíu khe khẽ : “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói em nghe.”

Tần Mạc bình tĩnh nhìn cậu, bắt đầu suy nghĩ sâu xa, mua cho cậu bộ cơ thể này, rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Bất quá gấu trúc nhỏ thông minh hết sức, nhắc lên bốn cái chân ngắn củn cõn, lắc lắc cái mông tròn nhỏ bò lên bàn tay của kí chủ, tìm một vị trí thoải mái ngoan ngoãn nằm úp sấp lên, mắt nhỏ nhìn y, làm ra bộ dạng nghiêm túc lắng nghe.

Tần Mạc: “...”

Độc giả: “...”

Trầm mặc một lúc lâu, một tay khác rốt cục không không chế được vươn ra mà sờ soạng, khi chạm vào thân thể nhỏ bé yếu ớt kia, những bất mãn trong lòng y nháy mắt tông cửa vỡ cánh bay bay.

Gãi gãi cằm, sờ sờ cái bụng nhỏ, Tần Mạc nhếch khóe miệng, dùng giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi đem toàn bộ mọi chuyện nói hết ra cho cậu nghe.

Thời Khanh nghiêm túc nghe xong, trong lòng nổi lên một trận thương cảm, máu chó này tạt hơi mạnh tay mà.

Thật sự quá rắc rối quá phức tạp a!

Bất quá sau đó, Thời Khanh lại hồi tưởng một chút, cậu kích động nhìn về phía Tần Mạc: “Nói như vậy, nhiệm vụ chi nhánh đầu tiên chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành rồi?”

Không phải là anh em ruột, Diệp Khanh lại là một Omega, cùng với Tần Mạc nhất định có thể xứng đôi vừa lứa!

Tần Mạc nhìn cậu, dùng một thanh âm cực kỳ nghiêm túc nói: “Nếu không phải vừa rồi em đánh gãy, chúng ta đã hoàn thành xong nhiệm vụ thứ nhất.”

79. Chương 79

Thời Khanh ngượng ngùng cười cười, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: “Em vừa nhận được gợi ý của nhiệm vụ chính, để em truyền cho anh.”

Gợi ý của hệ thống: Thu thập thành công toàn bộ đầu mối, mục tiêu của nhiệm vụ chính – Lấy được thuốc kích thích tinh thần Omega.

Cái gợi ý này từ lúc quay ngược thời gian, Thời Khanh đã nhận được, bất quá khi đó cậu thật sự không hiểu được đây là có ý gì, lúc này nghe Tần Mạc nói, cuối cùng cậu cũng hiểu ra.

Lúc đầu Thời Nguyên, cha của Thời Vân và Thời Khanh sở dĩ bị hiệp hội Omega điên cuồng truy sát cũng không chỉ do sáng tạo ra loại thuốc ức chế Omega mạnh mẽ, mà quan trọng hơn là giai đoạn sau cùng có sự thay đổi mạnh của thực nghiệm.

Đó chính là nghiên cứu ra thuốc kích thích tinh thần Omega.

Ý nghĩa của thuốc như tên, đây là một loại thuốc dành cho Omega, hiệu quả kích thích khiến cho Omega tăng cường lực lượng tinh thần, loại năng lực này vốn chỉ tồn tại ít ỏi trên những cuốn sách cổ xưa.

Lúc đó, tỉ lệ Omega và Alpha cân bằng về số lượng, kể cả về tỉ lệ sinh sản và sinh tồn đều tương đương nhau, là một thời kỳ hưng thịnh, mỗi một Alpha đều tìm được Omega cho mình, mà Omega cũng có thể chọn được một Alpha mà bản thân thấy thích. Là một xã hội bình thường, hài hòa ổn định, tương lai rạng rỡ, chứ không phải là một xã hội duy trì trạng thái tuần hoàn ác tính như bây giờ.

Khi Thời Nguyên phát hiện ra giai đoạn lịch sử này, hắn đã dành mấy chục năm để thu thập tư liệu, tìm kiếm yếu tố tạo nên sự cân bằng ấy, sau đó lại phát hiện ra sự tồn tại của năng lượng tinh thần trong cơ thể Omega.

Tạo hóa rất công bằng, không thiên vị bất kỳ ai, Omega không có thân thể cường tráng, nhưng bọn họ sở hữu một loại lực lượng độc nhất của bản thân, một lực lượng mạnh mẽ khó thể dùng từ nào diễn đạt được.

Bọn họ dùng tư duy của bản thân để tác động vào người khác, thậm chí có thể điều khiển người đó.

Một loại năng lượng vừa cường đại vừa thần bí không giải thích được.

Mang năng lực siêu phàm ắt sẽ sinh ra dã tâm. Sự cân bằng hoàn mỹ dần dần bị phá vỡ, vào niên đại hai nghìn năm trước, một số Omega tràn ngập tham vọng đã dùng năng lực này để trở thành bá chủ thế giới, bọn họ nô dịch Alpha, tựa như sai sử con rối hay nô lệ, tùy ý khinh nhục Alpha.

Giai đoạn này là một đoạn trống của lịch sử, đã bị xã hội ngày nay dọn dẹp sạch sẽ không để lại dấu vết, nhưng ai cũng biết đó là một giai đoạn lịch sử cực kì nhục nhã, không lời nào miêu tả được, thậm chí không thể tưởng tượng ra.

Mất đi cân bằng, không thể tránh khỏi được bi kịch.

Những Omega điên cuồng ấy triệt để khơi lên sự phẫn nộ của dân chúng, Alpha hùng lực nổi dậy, Alpha giết hại Omega khắp nơi, mở ra một cuộc chiến hắc ám kéo dài mấy trăm năm.

Cuối cùng, Omega thất bại, lực lượng tinh thần của họ mãi mãi ngủ say, đồng thời cũng bị đánh dấu vĩnh hằng.

Chỉ cần có dấu hiệu thì Omega mãi mãi không thể phản bội lại Alpha.

Đây là do Alpha báo thù, bọn họ đảo ngược lại vực sâu thống trị, từng bước tiến vào một chế độ địa ngục khác.

Một thời đại mà Omega không thể sinh tồn.

Thời Nguyên thấy được cảnh này, hắn cũng không muốn Omega có cơ hội thứ hai mạnh lên để thống trị thế giới này, bọn hắn chỉ muốn Omega cho dù có đạt được năng lực này cũng chỉ cân bằng như xã hội ban đầu.

Omega sẽ bị đánh dấu, vĩnh viễn thuộc về Alpha.

Nếu Omega có được lực lượng tinh thần hay không cũng phải lưu lại bên Alpha của mình.

Trong lúc đó do nhu cầu lẫn nhau, không ai chỉ dựa vào ai, người giúp ta, ta cứu lại người, thế giới này sẽ dần dần tiến vào quỹ đạo.

Thời Nguyên không biết, nhưng hắn cho rằng đây là một con đường đầy hy vọng.

Hắn tiếp tục theo đuổi thêm mấy năm, cuối cùng cũng nghiên cứu thành công, nhưng sau cùng lại bị bán đứng, bị truy sát gắt gao không có đường thoát, ngay cả Alpha bạn lữ của hắn cũng bị giết chết.

Thuốc tinh thần được nghiên cứu thành công lúc đó cũng biến mất.

Nhiệm vụ bây giờ là tìm kiếm được loại thuốc này, Thời Khanh không khỏi nhíu mày: “Nên bắt đầu tìm từ đâu đây? Đã qua nhiều năm như vậy, thuốc kia cũng sớm bị hủy mất rồi.”

“Đúng vậy, thuốc đã sớm biến mất, bất quá,” Tần Mặc nhìn về phía cậu, tiếp tục nói, “Vẫn còn phương thuốc”

Mắt Thời Khanh sáng lên, nếu có phương thuốc, chỉ cần đem được liệu phối lại không phải là được hay sao?

“Phương thuốc hiện đang ở đâu?”

“Hiệp hội Omega.”

Nghe đến cái tên này, Thời Khanh khựng lại, những ký ức không tốt ấy cũng không dễ dàng quên đi được, bất quá may mắn thay cậu chính là một chú gấu trúc nhỏ, không biểu lộ chút cảm xúc gì.

Cậu ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp: “Thật sao? Như thế nào phát hiện ra?”

“Là nhờ Thời Vân, hẳn theo di nguyện của Thời Nguyên, vẫn luôn tìm kiếm.”

Nghe đến đó, Thời Khanh mới chợt hiểu ra, thì ra là thế.

Đã nói như vậy thì hành động dễ hơn nhiều, cho dù hiệp hội Omega luôn canh phòng nghiêm ngặt, nhưng nếu muốn cản trở cậu và Tần Mặc, thì không thể.

Tuy nhiệm vụ chính đã rõ ràng, nhưng lần này điểm thưởng chủ yếu ở nhiệm vụ nhánh.

Nhớ lại mục đích của nhiệm vụ nhánh... Thời Khanh nhận ra, thì ra cậu và kí chủ vận năng của mình cũng có lúc hao tâm tổn lực như vậy.

Nếu có chút nhầm lẫn thì thật sự hỏng hết mọi sự!

Kỳ thật chuyện cũng rất đơn giản, không phải là làm bà mối sao, chiếu theo tâm ý là được.

Nhiệm vụ nhánh thứ nhất ... Đến nay xem ra đã ổn, nhiệm vụ nhánh thứ hai, kéo dài huyết mạch. Cái gì... Khụ khụ, nhiệm vụ gian khổ như vậy cũng chỉ có thể giao cho Diệp lão nhị. Bất quá nếu nhìn thấy Thời Vân không vui trong lòng thì nhiệm vụ này đành phải bỏ vậy.

Về phần nhiệm vụ nhánh thứ ba, đơn giản hơn rất nhiều a!

Ồ... Từ từ!

Thời Khanh giật mình nhớ đến, giờ này không phải là thời điểm Diệp Hân chạy trốn sao?

Người này hẳn là sẽ chạy tới cửa đi?

Ngẫm tới ngày mai sẽ rất náo loạn, cậu lập tức tỉnh táo lại, lúc này chính là một cơ hội tốt! Không thể để Diệp Hân khờ khạo tiếp tục giả vờ ngu ngốc nữa!

Cứ bắt lại cậu ta đã, sau đó bàn bạc kỹ hơn.

Cậu nhanh chóng biến lại thành người, ánh mắt cong lên nhìn Tần Mặc: “Chúng ta thực hiện nhiệm vụ đi, nhanh giải quyết xong ba nhiệm vụ này.”

Tần Mặc nhướng mày.

Thời Khanh nhanh chóng thuận mao, nhón chân hôn y một cái, nói thêm: “Thời gian khẩn cấp, bỏ lỡ thì thật đáng tiếc nha.”

Nhìn thấy hệ thống nâng cấp kỹ năng thuận mao lên tới mãn cấp, kí chủ vươn tay kéo cậu qua, dùng sức hôn, đến khi cậu mơ mơ hồ hồ mới buông tay ra: “Đi thôi.”

Thời Khanh cứ như vậy lay a lay mà đuổi theo Diệp Hân.

Diệp Hân chân ngắn, trong mắt hai kẻ biến thái kia thì thật là...không vừa mắt.

Cậu ta chân trước mới bước qua cổng lớn của Diệp trạch, sau lưng đã bị hai người Thời Khanh đuổi kịp.

Diệp Hân hốt hoảng nhìn Diệp Mặc, lập tức cảm thấy khẩn trương, sợ Tam ca bắt về, ngay sau đó lại thấy Diệp Khanh, liền nghi hoặc vô cùng.

Sao Tam ca lại ở cùng với Tiểu Khanh?

Hai người này không phải rất ít nói chuyện với nhau hay sao?

Bất quá sau đó cậu ta thật sự không kịp suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này.

Thời Khanh túm chặt lấy Diệp Hân: “Cùng tôi trở về.”

Vốn quan hệ giữa hai người rất tốt, nhưng giờ phút này cậu ta nhìn Diệp Khanh cũng chỉ có thể QAQ.

Nhìn bộ dạng này của cậu ta, cũng không có phát cáu, bất quá lực tay lại rất lớn, kéo con gà ốm Diệp Hân thật dễ dàng, rất nhanh mang theo cậu ta trở về Diệp trạch.

Trở lại phòng ngủ của mình, Thời Khanh hỏi thẳng: “Anh đang muốn làm gì? Muốn tìm Lâm Túc?”

Diệp Hân trong lòng hoảng loạn thành một đoàn, nhưng vẻ mặt vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, dù sao bên cạnh không phải còn Diệp Mạc hay sao... Cậu ta không thân quen với Tam ca như Diệp Khanh bây giờ.

Thấy Diệp Hân không trả lời, Thời Khanh tiếp tục nói: “Tìm được hân thì như thế nào? Đánh dấu trước rồi kết hôn?”

Bị nhắc đến cái này làm Diệp Hân mặt đỏ bừng lên, không tự chủ cao giọng: “Mới...mới không phải!”

“Vậy thì nửa đêm anh đi tìm hân làm gì?”

Diệp Hân nghẹn lời, chính bản thân cũng không biết muốn làm gì.

Thời Khanh thấy cậu ta ủ rũ, biết đã đủ kích đủ, mới nói những lời thăm thía: “Anh biết rõ con người của Lâm Túc rồi, nếu cứ tùy tiện đi tìm hân, hân sẽ mang anh về nguyên vẹn mà thôi, còn có thể sẽ chúc anh tân hôn hạnh phúc.”

Khuôn mặt Diệp Hân thoát cái trắng bệch.

“Nếu muốn rung động tên đầu gối kia, anh phải sử dụng đòn hiểm a.”

Thấy Thời Khanh định liệu trước, trong lòng Diệp Hân không khỏi dấy lên hy vọng, cậu ta ngửa đầu nhìn Thời Khanh: “Cậu có cách sao?”

“Ừm, có cách, nhưng trước hết anh phải qua cửa của cha đã.”

Diệp Hân lập tức mất hết sức lực, nếu có thể qua được Diệp Huyền, cậu ta cũng không phải hao tâm tổn lực như vậy.

“Cha sẽ không bao giờ đồng ý.”

“Anh đã từng thử qua?”

Một câu làm Diệp Hân khựng lại, cậu ta luôn tự nhận hiểu được cha mình, từ khi biết bản thân thích Lâm Túc, luôn suy nghĩ tới vô vàn khả năng, kết quả nào cũng là chọc Diệp Huyền tức giận, cuối cùng bị nghiêm khắc cự tuyệt. Cho nên cậu ta vẫn luôn không nói vì sợ một chút...

Hiện tại, Diệp Huyền lại tự mình sắp xếp cho cậu ta một mối hôn sự, Diệp Hân lại càng không dám nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Cậu ta luôn cho rằng nói ra là vô ích, ngoài việc chọc tức cha mình, thì không có bất cứ hiệu quả nào.

Nghĩ đến đây, cậu ta lắc lắc đầu: “Tiểu Khanh à, không được, cha không thể đồng ý. Do tuổi tác, thân phận, bất cứ điểm nào, cha cũng đều không thể chấp nhận.”

Thời Khanh nhìn cậu ta, thật sự giờ mới hiểu được thế nào là kẻ trong cuộc thì mê, người bàng quan thì tỉnh rồi.

Cậu nhìn chằm chằm vào Diệp Hân, nói vào ý chính: “Ai biểu anh dùng cứng để nói chuyện với cha? Đó là cha anh, anh dùng ít sức lực mà mềm dẻo không được sao? Làm gì có người cha nào lại không thương con mình? Chẳng lẽ trong hai mươi năm qua, cha không thương anh sao?”

Diệp Hân lại càng mờ mịt.

Thời Khanh thật sự muốn mắng tên đầu heo này, vội đem cậu ta kéo tới gần, thì thầm một lúc lâu.

Sau khi nghe xong, mắt Diệp Hân chớp chớp, không thể tin mà nhìn Thời Khanh: “Như vậy... Chỉ cần như vậy là được?”

Thời Khanh nghiêm túc, chững chạc nói: “Chỉ cần anh làm hết theo những gì tôi nói, nhất định sẽ được.”

Diệp Hân có chút không chắc chắn.

Thời Khanh liền mất hết kiên nhẫn: “Lẽ mà gì nữa, nếu không thì ngày mai anh chuẩn bị lập gia đình đi!”

Chỉ một câu nói khơi dậy được ý chí chiến đấu của Diệp Hân, cho dù việc này không hợp với phong cách của cậu ta, nhưng nếu thành công, thì việc gì cũng đáng!

Vì thế cậu ta đứng lên, mang tư thế tráng sĩ sắp bị chém đầu, đi về phía phòng ngủ của Diệp Huyền.

Tần Mặc đứng khá xa nên không nghe thấy cuộc trò chuyện của Diệp Hân và Thời Khanh, lúc này mới hỏi: “Như thế nào rồi? Cùng cậu ta nói gì đó?”

Thời Khanh cười hắc hắc: “Đến đây, chúng ta nhìn xem sẽ biết.”

Cậu lôi kéo Tần Mặc đi đến góc tường, vừa mới ra cửa, Tần Mặc liền nắm chặt lấy tay cậu.

“Không cần.”

Thời Khanh trợn mắt nhìn lên, “Sao cơ?”

“Nếu em đã nắm chắc, chúng ta đi tìm Lâm Túc, mau giải quyết nhiệm vụ này sớm một chút.”

Bị Tần Mặc kéo ra cửa, đầu Thời Khanh vẫn còn mơ hồ.

Sao lại cứ cảm thấy kì lạ nhà cậu có chút gấp vậy nhỉ?

80. Chương 80

Thời Khanh bị Tần Mặc mang đi, lúc ở trên đường lòng cậu vẫn còn tiếc nuối không thôi. Tức thật chứ, không thể tận mắt đánh giá tài năng diễn xuất của Diệp Hân đồng học rồi, bắt quá xét thấy kì lạ gấp gấp hoàn thành nhiệm vụ như vậy, cậu cũng không dám lơ mề chậm chạp, vì thế hai người cùng nhau đi sang nhà Lâm Túc.

Còn bên Diệp Trạch, thì Diệp Hân đang trình diễn một màn đập nồi dìm thuyền, tập trung hết sức lực cổ vũ tinh thần của bản thân, sau đó gõ cửa phòng cha.

Diệp lão gia tử lớn tuổi, tuy rằng đi ngủ sớm, nhưng ngủ cũng không sâu, có chút tiếng động là tỉnh giấc ngay, hơn nữa đêm ai lại tới gõ cửa? Mở ra khóa ghi nhận, thì thấy con trai thứ tư của ông

Lão gia tử nhíu mày, phủ thêm một cái áo ngủ, rồi bảo Diệp Hân đi vào.

Sau đó ... ông bắt đầu kinh ngạc đến ngây người ... kinh ngạc đến ngây người ... kinh ngạc đến ngây người.[tiếng vang]

Diệp Huyền chinh chiến cả đời, không thể xem là một người cục mịch, nhưng dù sao cũng là Đại lão gia, đối với tình tình yêu yêu, cả đời này đều dồn hết cả vào người bạn già của ông, còn người khác thì căn bản thần kinh thô không cảm nhận được.

Cho dù là con trai ruột cũng như vậy.

Vì thế ông căn bản không hề nghĩ tới trong lòng Diệp Hân đã có người khác, tuy rằng việc tìm bạn lữ cho cậu ta ông có chút tự ý chủ trương, nhưng tất cả mọi việc cũng bởi vì ông đang hoàn thành trách nhiệm một người cha.

Ông không nghĩ tới Diệp Hân sẽ cự tuyệt hôn sự do mình sắp đặt, quan trọng hơn nữa là ông không ngờ được đứa con trai thứ tư rất sĩ diện của ông, lại quỳ một cái bịch xuống trước mặt ông.

Lời đạo đầu mà Diệp Hân trình bày đều là những gì Thời Khanh mách nước.

Trước tiên quăng ra một câu: “Cha, con trai sai quấy, con trai bất hiếu, tất cả là do bản thân con không tốt.”

Điều bộ tỏ ra như mọi chuyện thế này đều là do bản thân của cậu ta hết cả, biết sai nên chủ động nhượng bộ chịu thua, lập tức khiến cho lão gia tử mềm lòng, WTF, con trai bảo bối của ta, con đang làm gì thế này !

Sau đó Diệp Hân không ngừng cố gắng, đem những lời đã đọc thuộc lòng từ trước, thành khẩn nói ra hết.

Ban đầu lúc mà Thời Khanh từng chữ từng chữ nói cho cậu ta nghe, cậu ta còn cảm thấy mấy cái câu này sao mình có thể nói nên lời chứ, cho dù có nói thì cũng không có chút cảm xúc, sẽ khiến Diệp Huyền nhìn ra sơ hở. Nhưng thật tình không thể ngờ tới, đến khi mở miệng, nó y như hóa thành cảm xúc mà cậu ta chôn chặt bấy lâu dưới đáy lòng, ào ạt tràn trề tuôn ra, hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, tất cả đều là những tình cảm tự nhiên chân thật, căn bản không có một chút gì giả vờ.

“Cha, con không biết phải làm gì bây giờ, con không dám nói cho bất kỳ ai nghe, lại càng không dám nói cho cha, con đã dùng đến 5 năm thời gian để cố quên hẳn, tuy nhiên con làm không được, con biết con cùng hẳn không có khả năng, tuổi của hẳn, thân phận của hẳn, cùng với mối quan hệ của cha và hẳn, mối quan hệ của Diệp gia và hẳn, mọi thứ khiến con không còn hy vọng, con hiểu, con rất rõ ràng, nhưng mà con thật sự không thể khống chế bản thân mình được, cha, con làm không được, con không quên được hẳn, con thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ ...”

Diệp Hân vừa nói nước mắt vừa chảy dài, cả đời này cậu ta chưa từng chật vật đến như vậy, càng chưa từng hèn mọn đến như vậy, thế mà một chút cậu ta cũng không hối hận. Đúng như Diệp Khanh đã nói, đây là người cha rất thương yêu bọn họ, chật vật thì sao, hèn mọn thì thế nào?

Lão gia tử hoảng hốt cứng đờ, trong lòng ông y như một nồi lẩu thập cẩm, mọi thứ đan xen nhau không biết là cái tư vị gì. Ông có chút tức giận, nhưng nhiều hơn nữa là đau lòng. Con trai của mình thì mình tự biết, nếu Diệp Hân bướng bỉnh cố chấp cùng ông cứng đối cứng, thì chắc chắn Diệp Huyền sẽ giận dữ, tuy không đánh đập cậu ta, nhưng nhất định sẽ mắng cậu ta máu chó đầy đầu, không chừng còn cường ngạnh bắt ép cậu ta gả đi.

Thế mà Diệp Hân bày ra bộ dáng này, ông dĩ nhiên không thể nào phát giận, Diệp Hân đã không còn biện pháp, con trai của ông đã không còn biết làm gì nữa, mới có thể mang bộ dạng này tới tìm ông...

Diệp Hân quỳ trên mặt đất, tuy nước mắt chảy ròng, nhưng cậu ta không phát ra bất luận thanh âm khóc lóc nào, ngay cả lời nói cũng thều thào, thậm chí có chút mỏng manh: “Cha, con biết cha muốn tốt cho con, tìm cho con một bạn nữ thích hợp, nếu trong lòng con không có ai, nửa đời sau của con nhất định sẽ sống rất tốt. Thế nhưng chậm rồi, làm sao đây, cha, nếu con cái gì cũng không nói cho cha biết, cứ như vậy mà gả đi, cuối cùng bị Cố Ngạn phát hiện tâm tư của con, con thật sự không biết phải sống làm sao nữa! Con dùng 5 năm mà còn không quên được hẳn, con không biết sau 5 năm tới con có thể nào sẽ quên được hẳn không, nếu quên không được, con làm sao mà đối mặt với Cố gia, làm sao mà đối mặt với Cố Ngạn, đến lúc đó, đến lúc đó con còn sống để làm gì nữa ...”

Nếu như những câu trên chỉ khiến cho Diệp Huyền mềm lòng đau xót, thì những câu này lại đánh trúng não bộ của ông, lập tức khiến ông tỉnh táo ra.

Diệp Huyền là một Alpha, tuy không thể linh hội được bắt đặc dĩ của Omega, có đôi khi cũng không suy xét được chu toàn, nhưng ông dù sao cũng là một người lớn tuổi có kinh nghiệm nhiều năm, bị Diệp Hân ‘vô ý’ nói ra một câu khai sáng, ông nháy mắt có thể thấy được tương lai tối tăm.

Nếu Diệp Hân thật sự chấp niệm đối với Lâm Túc như vậy, bây giờ mà ông ép buộc gả cậu ta qua Cố gia, hậu quả chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì.

Đều là Alpha, sao ông lại không biết được kia chứ? Omega của mình trong lòng lại có người khác, đây quả thực là vũ nhục to lớn, mặc dù có Diệp gia chống lưng, tuy nhiên Diệp Hân ... cũng ...

Ai~~! Diệp Huyền thở dài một hơi, đỡ Diệp Hân đứng lên, rốt cục cũng nói được câu đầu tiên của đêm nay : “Con... Con đứa nhỏ này a~!”

Diệp Hân rơi lệ trong im lặng.

Diệp Huyền lại bắt đặc dĩ đau lòng, cuối cùng quay sang Lâm Túc, không khỏi đem toàn bộ hỏa khí chụp hết xuống đầu hẳn: “Cái tên trứng thối Lâm Túc này! Lúc trước ta quả thật mất bị mù mà!”

Về điểm này Thời Khanh cũng dặn rồi, nếu Diệp Huyền mắng Lâm Túc, thì Diệp Hân cứ thành thành thật thật nghe.

Lúc này Diệp Hân cũng không còn nhớ gì nhiều lắm, cảm xúc của cậu ta dâng tràn, đồng thời cũng vô cùng xúc động.

Trước đó cậu ta còn nghi hoặc những lời mà Thời Khanh nói, lúc gõ cửa đi vào, cậu ta cũng không hy vọng quá nhiều, tất cả đều hướng tới một kết quả, chính là Diệp Huyền sẽ giận dữ, sẽ quả quyết cự tuyệt, thậm chí sẽ đánh chửi cậu ta một hồi.

Cậu ta cho rằng, mình không có cách nào cùng cha cậu thông với nhau.

Thế mà hiện giờ cậu nói ra, phản ứng của Diệp Huyền vượt xa so với những gì mà cậu ta tưởng tượng.

Không có đánh cũng không có mắng, bản thân có thể cảm nhận được Diệp Huyền đang rất tức giận, nhưng bởi vì ông đau lòng, cho nên tất cả đều nhịn xuống, cuối cùng ông lại là một người cha vững chãi như núi, vừa vô lực vừa bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Diệp Hân đời này chưa từng khóc lâu đến như vậy, cậu ta vẫn luôn biết Diệp Huyền thương yêu cậu, nhưng thật tình không hề nghĩ tới, cha lại có thể thương yêu cậu nhiều như thế này.

Còn cậu ta, vậy mà chỉ biết có bản thân.

Thời Khanh tuy rằng không được xem live trực tiếp, bắt quả cậu cũng không lo lắng gì nhiều.

Tuy nói nhìn ở trong mắt, thì thấy Diệp lão gia tử và Diệp Hân kém chút là trở mặt thành thù, nhưng nguyên do cũng bởi hai bên không có cách nào câu thông với nhau, đều bị tức giận xông cho mù cả hai mắt.

Quan trọng hơn là bọn họ đều rất xem trọng mặt mũi tự ái.

Cho dù là anh em cha con, ruột thịt máu mủ, nhưng nếu như cùng nhau cứng đối cứng quyết không nhân nhượng, thì cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào lưỡng bại câu thương.

Nếu như ban đầu lui một bước, thì cục diện sẽ thay đổi rất lớn.

Đây là nhân sinh quan của Thời Khanh, cũng nhờ loại quan niệm này, mà khiến cho cậu có thể ở bên cạnh Tần Mặc một cách an nhàn thoải mái.

Thời Khanh đi theo phía sau Tần Mặc, hai người chân trước chân sau vào Lâm trạch, thì trông thấy Lâm tướng quân hơn nửa đêm rồi mà vẫn còn bận rộn công vụ.

Sau đó, Thời Khanh chỉ ngơ ngác đứng nhìn Tần Mặc – Tần ảnh để biểu diễn một cách xuất thần nhập hóa.

Bước vào thư phòng, Tần Mặc xông tới nắm lấy cổ áo của Lâm Túc, trong đôi mắt tràn ngập lửa giận hùng hực: “Lâm Túc! Người cái tên cầm thú này!”

Đừng nói Lâm Túc ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Thời Khanh đồng hành với y cũng (-) .

Lâm Túc còn chưa kịp phản ứng, một đám đã nện vào bên mặt của hắn, càng làm cho hắn kinh ngạc hơn là bản thân hắn thế nhưng không mấy may né tránh kịp.

Bất quá ngay sau đó, thần kinh chiến đấu trong cơ thể thức tỉnh, Lâm Túc ngửa người ra, né tránh công kích đang tới. Tần Mặc mặt không đổi sắc, xoay người lại tung thêm một quyền, địa phương đáp tới vô cùng chuẩn xác, chính là xương sọ của hắn.

Hai người người tới ta đi, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Thời Khanh há to mồm nhìn một lát, sau đó yên lặng ngậm chặt miệng lại, hiện giờ cậu là người quan sát, cho nên cũng nhìn ra, Tần Mặc không phải thật tình động thủ, chỉ đang đùa giỡn cái tên đầu gỗ này mà thôi.

Đương nhiên khúc gỗ kia cũng không dám dùng hết sức lực, hắn đang chột dạ a, tuy rằng bản thân không có làm cái gì với Diệp Hân, nhưng dựa vào việc hấn thích Diệp Hân, cũng đủ cho hắn chột dạ cả đời.

Nhưng chắc chắn Tần Mạc giận dữ không phải là chuyện này, Lâm Túc cố gắng rút ra được một khe hở, há mồm nói một câu: “Diệp Mạc, cậu ... cậu làm cái gì vậy?”

“Làm gì ư?” Tay Tần Mạc công kích không ngừng, vèo vèo đánh tới, “Người có gan làm sao lại không có gan thừa nhận?”

Lâm Túc hơi ngây người, không tránh kịp một chiêu này, khuôn mặt anh tuần nháy mắt bầm tím, rách da chảy ra máu.

Bất quá hắn không rảnh bận tâm, chỉ lớn tiếng nói rằng: “Tôi – Lâm Túc dám làm dám chịu, không phải là con rùa rúc đầu!”

Một câu nói kia, khiến Tần Mạc ngừng tay, y nhìn Lâm Túc, khóe môi nhếch lên trào phúng, trong mắt tràn đầy lửa giận: “Không phải là con rùa rúc đầu? Được! Vậy ngày mai người lập tức tới Diệp gia cầu hôn!”

“Cầu... Cầu hôn?” Biểu tình trên mặt của Lâm Túc y như một món ăn Tứ Xuyên đủ màu sắc: “Đây... Đây là có ý gì? Tôi... Tôi sao có thể...”

“Như thế nào? Lại sợ? Người có biết người hủy cả đời Diệp Hân không!”

Nghe tới tên Diệp Hân, sắc mặt Lâm Túc khê biến: “Diệp Hân, Diệp Hân làm sao vậy?”

Tần Mạc lạnh mặt nhìn hắn, thần thái kia tuyệt đối là một người anh trai tốt đệ nhất thiên hạ, bộ dáng tức giận không kiềm nén được, nào chỉ riêng thần thái, ngay cả thanh âm cũng giống như thật.

“Diệp Hân thành niên, cha ta chuẩn bị làm mai cho nó một nhà, nhưng nhắc tới việc kết hôn, tất cả thế gia đều né tránh, nói nó là người trong lòng của Lâm đại tướng quân, nói nó sớm đã bị người đánh dấu, cho nên không ai dám lấy!”

Lời này vừa nói ra, Lâm Túc cả người đều ngốc.

“Không có khả năng, không có khả năng! Tôi không! Tuyệt đối không! Tôi cùng Diệp Hân, chúng tôi... chúng tôi cái gì cũng không có làm!”

Tần Mạc cười lạnh ra tiếng: “Không? Vậy người nói xem hai mươi năm nay người sống ra sao? Ngày lễ nghỉ phép hằng năm người cùng ai trải qua? Tới tới lui lui những ngày hưu mộc nhật(*) người đi tìm ai? Nếu không có gì, sao người lại để cho Diệp Hân dính lấy người cả ngày? Nếu không có gì, người tại sao không chịu cưới vợ đi?”

[Nghỉ phép: Lệ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ gọi là “hưu mộc nhật”]

Những câu ép hỏi này khiến cho sắc mặt của Lâm Túc nháy mắt trắng bệch.

Thật tình là ... hắn không thể nào phản biện lại được.

Hắn thích Diệp Hân, trong lòng chỉ có Diệp Hân, hận không thể thời thời khắc khắc đều nhìn thấy cậu ấy, bình thường thì còn khắc chế, nhưng chỉ cần Diệp Hân tìm tới hắn, hắn căn bản không chế không được mà đáp lại. Hắn biết mình không xứng với Diệp Hân, cho nên vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt, thậm chí không dám thân cận quá đáng, hắn cho rằng chỉ cần như vậy là được, lại không nghĩ tới như vậy sẽ làm hỏng cuộc đời cậu ấy.

Lâm Túc nản lòng thoái chí, hắn biết bước ngoặt của cuộc đời Omega là nằm ở đoạn thời gian gả chồng, nếu như kết hôn lầm nơi, vậy thì vị Omega này coi như bị ...

Diệp Hân... Diệp Hân hắn nên có một cuộc sống tốt đẹp, sẽ có một Alpha trẻ tuổi anh tuấn trân trọng, bọn họ sẽ có con, sẽ giúp đỡ lẫn nhau, sẽ bình an sống hết cuộc đời.

Mà hắn chỉ vĩnh viễn đứng ở một nơi khuất bóng bảo hộ cậu ấy, chỉ cần có thể nhìn được cậu ấy, hắn đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Nhưng ... Tất cả đã bị hắn hủy hoại.

Lâm Túc đứng ngơ ngác, ở trên chiến trường dửng mẫn thiện chiến, đại tướng hiên ngang lẫm liệt, giờ phút này lại mờ mịt luống cuống.

Tần Mạc nhìn hẩn, thanh âm trầm tĩnh một chút, nhưng vẫn lạnh lẽo như trước.

“Đừng có tự lấy cớ biện hộ cho bản thân, cái gọi là vì muốn tốt cho Diệp Hân, bắt quá là bởi vì người nhất gan mà thôi, đường đường là đại tướng Liên Bang mà căn bản lại yếu đuối nhu nhược! Người cho là Diệp Hân tuổi còn trẻ, sợ nó tính tình bất định, sợ tình cảm của nó là nhất thời xúc động, người cho là bản thân lớn tuổi, sợ một thời gian nữa sẽ trở nên già nua xấu xí, đến lúc đó Diệp Hân chán ghét người, rời đi người, vứt bỏ người.”

“Người sợ đến nỗi không dám bước tới phía trước, sợ đến nỗi tình nguyện vĩnh viễn không gặp nhau, chứ không muốn có được rồi lại mất đi, người thậm chí tranh thủ một chút cũng không dám, chỉ biết tự mình ảo tưởng, người cho là người đang muốn tốt cho Diệp Hân? Người có khi nào nghĩ tới Diệp Hân đã trao trọn trái tim cho người thì có còn ai muốn tiếp nhận nó nữa hay không? Người luôn mồm tất cả đều là vì Diệp Hân, nhưng thực tế là người ích kỷ chỉ nghĩ tới chính mình.”

“Ta không có nói sai chứ?” Tần Mạc hơi hơi nhướng mày, ánh mắt xem thường, “Người chính là đồ nhất gan, ích kỷ, nhu nhược!”

81. Chương 81

Nghe Tần Mạc nói xong, cả người Lâm Túc cứng ngắc, giống như bị dội nước, lạnh thấu xương, nhưng ngay lập tức tỉnh táo lại.

Như Tần Mạc đã nói, hẩn chưa bao giờ dám chủ động nghĩ đến, tuy nhiên sâu trong tiềm thức thì sao? Sâu trong lòng hẩn phải chăng thực sự tồn tại loại nhu nhược này? Cái gọi là vì hạnh phúc của Diệp Hân, rốt cuộc có làm cho người ấy hạnh phúc? Khi Diệp Hân vui vẻ đến bên hẩn, chính hẩn đẩy ra, khi Diệp Hân không sợ bất cứ điều gì muốn ở cùng hẩn, thì hẩn ngay cả dùng khí ôm lấy người ấy cũng đều không có!

Tuổi tác, địa vị, thân phận, cho dù trên lưng mang những điều này, hẩn cũng không thể mang lại hạnh phúc cho Diệp Hân hay sao?

Nói cho cùng, trên đời này liệu có một Alpha thứ hai tồn tại yêu Diệp Hân sâu sắc như hẩn sao?

Hai mắt Lâm Túc từ mê mang dần dần trầm tĩnh lại, hẩn rốt cuộc cũng hiểu được.

Nếu Diệp Hân có dùng khí đối mặt với tất cả, hẩn càng không có tư cách để sợ hãi!

Muốn mang lại hạnh phúc cho người ấy thì tự mình đi mà cố gắng tranh thủ!

Không phải trông đợi vào cái gọi là vận mệnh!

Lâm Túc đầu gối bị gõ đến tỉnh, Thời Khanh liền kéo vị ảnh đế kia rời đi.

Vừa ra khỏi phòng, Tần Mạc cũng không đóng kịch nữa.

Cái gì mà phẫn nộ, cái gì mà đáng khinh bỉ, cái gì mà giận giữ không nuốt trôi, tất cả đều bay hết đi, Tần Mạc vẫn là Tần Mạc, thế giới này không có quan hệ gì với y.

Thời Khanh thật sự sùng bái a, kí chủ à, sao ngài không dùng chiêu này sớm chút, nếu cứ như vậy nhiệm vụ nhánh không phải hoàn thành một cách nhẹ nhàng hay sao!

Bắt quá cậu chỉ dám nói thầm trong lòng, không ngóc đến nỗi nói cả ra.

Nói cho cùng, nếu muốn nhanh nhanh kết thúc nhiệm vụ, y chắc chắn có thể trói Diệp Hân mà tặng cho Cố Ngạn. Dù sao chỉ là gả đệ đệ đi, chỉ cần gả là được, không nói rõ là quăng cho ai.

Nhưng lần này Tần Mạc cố ý nhượng bộ, thậm chí còn cố ý phối hợp cùng cậu diễn trọn vở kịch này, nói thật, Thời Khanh cảm thấy có chút cảm động.

Kí chủ của cậu lúc nào mà từ con người bệnh hoạn chuyển sang bước lên con đường đầy tươi sáng vậy?

Tuy là sự thay đổi chỉ có chút xiu xiu xiu, nhưng tích lũy dần dần thì cũng có ngày tràn đầy cả tâm hồn!

Bé gấu trúc – hệ thống ngây thơ của chúng ta vẫn còn đang tự YY một mình, mang theo ý chí chiến đấu sục sôi.

Nói đến cùng là do vận khí hai người tốt đến bất ngờ, bên này giải quyết xong một cặp phiền phức, trên đường trở về Diệp Trạch, trên con đường nhỏ hẹp, thì một đôi phiền toái không kém nhảy ra trước mặt.

Thời Khanh phản ứng hơi chậm một nhịp, đến khi hoàn hồn thì Tần Mặc đã giữ chặt lấy cậu, tựa vào góc tường.

Góc tường khá hẹp, hai người đứng thì dễ bị lộ, Tần Mặc dứt khoát ôm cậu vào ngực, bọn họ nép sát vào nhau, hơn nữa thân hình Thời Khanh mỏng lết, cho nên quần thành một cục không ai nhìn ra.

Cậu choáng váng đến mơ hồ, vừa định nhúc nhích một chút.

Hai tay Tần Mặc liền dùng sức đè cái mông cậu lại, làm cho Thời Khanh không dám động đậy.

Một đôi tay dày rộng mang theo hơi ấm, dán vào quần áo mỏng manh mà đặt tại nơi nhạy cảm.

Thời Khanh... trong giây lát mặt đỏ như tôm luộc.

Đang định lên tiếng thì bên ngoài truyền đến giọng nói quen thuộc.

Ồ, không phải là giọng Nhị ca Diệp Trinh sao?

Thời Khanh nhanh chóng vênh tai lên.

Đêm hôm khuya khoắt, ra ngoài vào giờ này, không phải đi phao kỹ thì cũng có gì áy náy.

Câu này thời đại nào cũng rất lưu hành, đương nhiên thế giới này cũng thế.

Đến hơn nửa đêm mà Diệp Trinh vẫn không ngủ nổi, gã cũng không phải thật sự làm như Thời Khanh nói, đây tim đây phổi gã đều là bóng dáng người anh em tốt vẫn cùng vào sinh ra tử kia, nào còn có thể thấy được người khác.

Gã đến đây, chỉ là việc bắt đắc dĩ.

Diệp Trinh thân là nhị thiếu gia của nhà họ Diệp, trước khi hiểu rõ lòng mình thì chỉ là một con bướm bay giữa rừng hoa tươi, là một tên cặn bã luôn tùy tiện ngang tàng mà thôi.

Những cái khác không dám nói, nhưng bạn xấu thì có một đồng, cho dù gã có rửa tay bằng chậu vàng, không lui tới với những “bằng hữu” kia nữa, tuy nhiên quan hệ từ nhỏ tới lớn không thể bỏ đi được.

Đám bạn bè này đều dẻo miệng, gã cảm thấy không thích, nhưng nghĩ đến tình bạn nửa đời với bọn họ, nếu mà dám chối bỏ sẽ bị đánh hội đồng, vì thế Diệp Trinh đành châm chước đến đây một lần, không uống rượu không mua vui, mà đến ôn lại tình anh em.

Tuy nhiên tiệc vui chỉ được một nửa, gã vô tình trông thấy người trong lòng cũng ở đây.

Khi nhìn thấy Thời Vân, Diệp Trinh cực kỳ chột dạ, vội vội vàng vàng chỉnh đốn lại bản thân, chỉ thiếu nước trực tiếp quỳ xuống váng giật.

Nhưng nghĩ lại, gã lập tức tỉnh mộng.

Tiểu Vân Vân của mình sao có thể đến nơi này?

Bình thường cho dù gã rất tự kỷ, nhưng lúc này đánh chết cũng sẽ không tin Thời Vân đến tìm mình,... Thời Vân chẳng nhẽ cũng đến đây “chơi”?

Diệp Trinh cả người không yên ổn.

Bất quá con người Diệp Trinh mặt dày, hơn nữa gã vẫn dùng biện pháp quần lấy Thời Vân không buông tay, Thời Vân tính tình thẳng thắn, gã thật sự không dám kích thích hắn, chỉ dám dùng độc thủ, một bên giả vờ đáng thương, một bên nói bóng nói gió.

Chỉ tiếc đánh bậy đánh bạ, khiến cho bộ dạng của gã lúc này rơi vào trong mắt Thời Vân thì là chột dạ không yên.

Thời Vân tất nhiên không phải đến tìm Diệp Trinh, hẳn xuất hiện ở đây hoàn toàn là trùng hợp, Diệp Trinh đại thiếu gia kia có tiệc xã giao, chẳng lẽ hẳn không có sao? Đồng đội trong quân ngũ ngày xưa mời hẳn đến đây uống chút rượu thư giãn.

Thời Vân rất ghét nơi này, nhưng bây giờ hẳn đang là một Alpha nên cố gắng thích ứng, gọi mười lần thì mới nể mặt đi được một, coi như đã biết điều rồi.

Ai mà ngờ đâu lại nhìn thấy Diệp nhị thiếu gia đang “chuyện trò vui vẻ”!

Vừa nghĩ đến Diệp Trinh bên ngoài luôn tỏ ra yêu thương với hẳn, nhưng bên trong lại là một thiếu gia phong lưu, Thời Vân cảm thấy mắt mình đúng là bị mù rồi! Cái loại miệng toàn lời ngon ngọt trên hoa gheo bướm này, tốt nhất nên bóp nát JJ của gã rồi quăng xuống sông cho cá ăn.

Lửa giận trong lòng Thời Vân tăng cao vùn vụt, hẳn miễn cưỡng đè xuống, làm bộ như không nhìn thấy.

Ai ngờ Diệp Trinh còn dám chạy tới, định nói dối chắc!

Giải thích cái rắc a! Ai mà tin chứ!

Thời Vân không áp chế được cơn giận nữa, xoay người rời đi, Diệp Trinh cũng vội chạy theo.

Cơ thể hai người đều có tố chất cao, không bao lâu đã lách ra khỏi đám người, nhưng không nghĩ bị Thời Khanh và Tần Mặc bắt gặp.

Diệp Trinh biểu tình đáng thương đang vội vã giải thích, Thời Vân đã không kiềm chế được mà lạnh mặt nói: “Cút! Ai thèm quan anh cơ chứ? Đừng ở đây khiến tôi thêm chán ghét nữa!”

Nói những lời này, trên mặt thì đầy vẻ mặt kiên nhẫn nhưng trong lòng Thời Vân quả thật không muốn nghe, hẳn sợ khi mình nghe xong, thì không thể nào kiên định được nữa.

Nếu nói không có chút tình cảm nào với Diệp Trinh thì không phải, khi nhập ngũ, dù ở chiến trường khốc liệt, hai người luôn kề vai sát cánh, vào sinh ra tử với nhau. Còn nhớ một lần trong nhiệm vụ đặc biệt, một tiểu đội mười lăm người chỉ còn sống sót hai người bọn họ, Diệp Trinh lúc ấy thật liều mạng. Tình cảnh như vậy, hẳn sao có thể không để Diệp Trinh trong lòng.

Nhưng bởi vì đã quá quen thuộc, quá hiểu về đối phương, hẳn biết Diệp Trinh trước kia có bao nhiêu tùy tiện, cho nên đến bây giờ cũng không tin gã.

Đúng là không thể tin tưởng được, ngoài miệng thì nói yêu hẳn không để ý đến người đời, mặc kệ cả gia thế, nhưng vừa quay đầu lại, không phải vẫn giữ nguyên bản tính, chơi đùa vui vẻ như vậy sao?

Từ khi Thời Vân bắt đầu hiểu chuyện, hẳn luôn nghĩ bản thân sẽ cô độc cả đời, sẽ không làm chậm trễ Omega nào, và cũng sẽ không tìm Alpha nào cả.

Hắn chỉ mong muốn hoàn thành được di nguyện của cha, tìm được em trai ruột của mình, chỉ như vậy là đủ rồi.

Về phần Diệp Trinh, dù thế nào vẫn sẽ là người anh em tốt cả đời của hẳn.

Nhưng nếu tiến thêm bước nữa... thì không thể được.

Hai người không thích hợp bên nhau.

Về mặt của hẳn đều nằm trong tầm nhìn của Diệp Trinh, trong lòng gã ầm ầm đau, bất quá da mặt dày cũng có chỗ tốt, gã đã hạ quyết tâm quần lầy không buông tha, cho nên đau đớn nào cũng chịu được.

Vì thế Diệp Trinh không ngừng cam đoan: “Thời Vân, tôi thật sự không làm gì, cậu xem, tôi chỉ cùng họ dự tiệc rượu, gọi nhiều lần, tôi mới đến một lần, không uống một ngụm rượu nào, tôi không thể mặc kệ họ. Không tin ư? Không tin cậu xem xem?”

Thời Vân biết gã không uống rượu, nhưng hắn không muốn bản thân mình xao động nữa. Lại đẩy tay gã ra, vẻ mặt chán ghét, giọng nói ngày càng lạnh lùng: “Diệp Trinh, tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, chỉ có thể làm anh em, những thứ khác không thể được! Tôi sẽ không thích một Alpha nào cả!”

Thời Vân nói thật sự dứt khoát rõ ràng, cho dù Diệp Trinh da mặt dày đến đâu thì tâm cũng làm bằng máu thịt, giờ phút này vẫn không chịu được.

Gã nhìn Thời Vân nửa ngày mới bình tĩnh nói: “Cho nên, nếu anh là Omega thì có thể sao?”

Omega lại càng không thể! Câu nói tới miệng nhưng Thời Vân nhanh chóng nuốt lại, tại sao lại muốn nói lời này a? Hắn hơi dừng lại, đảo mắt nhìn Diệp Trinh, tâm cứng lại, cao giọng nói: “Đương nhiên rồi! Tôi vốn là một Alpha, bạn lữ tất nhiên chỉ có thể là Omega, tôi cũng chỉ thích Omega!”

Chỉ một câu làm cho Diệp Trinh mất hết tinh thần mà cúi đầu thấp xuống, miệng lầm bầm nói: “Chính là anh không thể biến thành một Omega.”

Thân thể Thời Vân cứng lại, hắn nhìn Diệp Trinh, nhắm chặt mắt lại, hé miệng, thanh âm rõ ràng lưu loát mà vô tình: “Đúng vậy, chúng ta đều là Alpha, cho nên, tuyệt đối không thể nào bên nhau được.”

Núp ở góc tường nghe xong trò hay Thời Khanh tò mò nháy nháy mắt.

Hai người này rõ ràng có gì đó ám muội đi!

Người trong cuộc còn cho là mình cỡ nào lãnh huyễn khốc, cuồng bá duệ, nhưng ngoại nhân vừa thấy, thì có trăm ngàn chỗ hở!

Thời Vân, anh mà dám nói không có tình cảm gì với Nhị ca thì Thời Khanh ta không phải là đệ đệ ruột của anh đi!

Cho nên... rốt cuộc là có cái gì đó không được tự nhiên a!

Thời Khanh nép sát vào Tần Mặc, thì thầm: “Thời Vân thật sự là anh trai của thân thể này?”

Tần Mặc gật đầu, miệng vừa lúc dừng lại trên cổ người nào đó, rõ ràng không có ý định rời đi.

Thời Khanh bị y liếm đến run run rẩy rẩy, nhanh chóng bắt lấy tay y, tiếp tục nói: “Nhưng sao bộ dáng không giống em một chút nào?”

Tần Mặc tiếp tục phả hơi ấm: “Ngũ quan rất giống, hai người là anh em song sinh, hắn đang đeo mặt nạ.”

Cậu vừa nghe nhất thời mở to mắt, cũng không để ý bàn tay đang không thành thật trên người mình.

“Song sinh? Giống nhau như đúc?”

“Ừ.”

Thời Khanh cong cong mắt lại, trong lòng có một ý tưởng.

Cậu buông tay Tần Mặc ra, ôm lấy đầu y, kiễng chân hôn vào môi Tần Mặc một cái thật to, nói: “Em cảm thấy chúng ta sắp hoàn thành được nhiệm vụ.”

Tần Mặc nhướng mày, vừa định kéo lại hung hăng hôn một chút thì mõ gấu mèo kia vội chạy.

Cho nên nói,... Gấu mèo được cái nhất là sự nhanh nhẹn, còn phối hợp với thượng thần đi ngàn dặm thật làm người khác mất hứng.

Thời Khanh nhanh chóng nhảy ra nhìn về phía hai người kia, kinh ngạc nói: “Nhị ca, sao anh lại ở chỗ này?”

Diệp Trinh vẫn đang bị thương lập tức sững sờ nhìn về phía em trai mình, sao đứa em này lại ở chỗ này a?

Còn một người nữa – Thời Vân thì nhìn thấy khuôn mặt của Thời Khanh lập tức ngơ ngẩn.

Hắn tìm kiếm hơn mười năm, không thể nghĩ tới em trai mình dĩ nhiên là em trai của Diệp Trinh.

Trước đó, ở thời gian ban đầu, Thời Vân quen anh em nhà Thời Khanh vào lúc hơi hỗn loạn, không nhắc tới Thời Khanh đang ý loạn tình mê quên hết tất cả, chính là Thời Vân không thể nói một câu “Anh là anh trai của em.” vào lúc ấy. Cho nên mới xảy ra việc ngoài ý muốn kia.

Chờ đến khi Thời Vân muốn giải thích thì Diệp Trinh lại bị dấm chua nhúng não mang hai em mình bỏ chạy, làm Thời Vân đuổi theo không kịp.

Lại nói tiếp đến Diệp Trinh lúc ấy não tàn, giống đêm nay khắc khẩu với Thời Vân, biết Thời Vân nhìn nhận Alpha và Omega mới là trời sinh, trong lòng cảnh báo, sợ hấn cưới em mình, nên cuống quýt bỏ chạy.

Chuyện sau đó ... liền hồng hét, chờ đến lúc Thời Vân đuổi tới, chính thức muốn nhận thân. Kí chủ cũng triệt để bị kích hoạt, sau đó thật sự ... Khụ khụ.... Nếu trùng sinh thì không nên nhắc tới làm gì.

Lần này, Thời Khanh chủ động nhảy ra, cũng không có gì ngoài ý muốn, Thời Vân cũng sẽ không làm mất cơ hội, liền muốn nhận em trai.

Hắn không nhiều lời, liền bỏ mặt nạ xuống.

Hơn nữa Thời Khanh vẫn đang chờ hắn nhận người thân, tự nhiên sẽ không từ chối, kinh ngạc cho có lệ một chút, hai mắt liền ngập nước.

Đây thực sự là anh trai mình, cảm xúc cũng nhanh chóng dâng lên, chỉ hơi suy nghĩ một chút, Thời Khanh diễn rất nhập vai.

Hai anh em ôm nhau khóc rống, Diệp Trinh như biến thành khúc gỗ, có gì đó đặc biệt vừa thay đổi mà gã không biết hay sao vậy?

Bất chợt gã liền cảm giác não mình “đỉnh” một cái liền sáng tỏ.

Anh em song sinh... Giống nhau như đúc... Nhất định là cùng trứng!

Cùng trứng mà nói, nếu Ngũ đệ là một Beta, Thời Vân...

Diệp Trinh kéo Thời Vân qua một bên, nhìn hắn chăm chú: “Em là Beta?”

Thời Vân ngẩn người, mới vừa rồi tìm được em trai liền vui quá mà sơ suất đem chuyện này quên bống mất!

Cũng may, Thời Khanh đóng giả thành Beta, cho nên hắn có thể nói mình là một Beta được.

Chỉ tiếc là, hy vọng của hắn ngay sau đó liền bị dập tắt.

Một giọng nói không thể xem nhẹ vang lên ngay phía sau họ: “Tiểu Khanh là Omega, là Omega của ta!”

82. Chương 82

“Cái gì?”

Diệp Trinh nhìn ra người đang nói, không phải Tam đệ thì là ai?

Tâm tình Tần Mặc không tốt đến nỗi lặp lại lần nữa, trong lòng giờ chỉ muốn tách hai người kia ra, sau đó đem gấu trúc nhỏ nhà y ủng vào trong ngực. Cho dù là anh em ruột thì ôm ấp như vậy còn ra thể thống gì.

Đại não Diệp Trinh đi du lịch Áp-ga-nít-tan chưa kịp về để suy nghĩ. Tam đệ của gã chỉ nói một câu, nhưng lượng tin tức lại quá lớn, lớn đến mức gã không thể nắm được ý chính là gì!

Tiểu Khanh không phải là em trai của gã, cậu là anh em song sinh thất lạc nhiều năm của Tiểu Vân Vân.

Tiểu Khanh không phải là Beta mà là Omega! Hơn nữa còn là Omega của Tam đệ nhà gã?

So với... So với việc Tiểu Khanh là Omega, thì việc song sinh cùng trứng ... Thời Vân chẳng phải là... chẳng phải là...

Oh My God! Trọng điểm quá nhiều! Chỉ có một cái não căn bản tư duy không hết được!

Đột ngột tuôn ra nhiều thứ như vậy, gã rút cuộc nên kinh ngạc đến ngây người hay là kinh hãi đến nhảy tung tăng đây?

Loạn thành đồng cháo heo rồi.

Trong lúc gã còn đang hết sức khiếp sợ, Thời Vân thì ngược lại đã phục hồi xong tinh thần, vươn tay kéo lấy Thời Khanh muốn bỏ chạy, may mắn bị Tần Mặc ngăn cản một hồi, đợi cho Diệp Trinh hoàn được hồn.

Mặc kệ Tam đệ và Ngũ đệ đã xảy ra cái quái gì. Hai người đó dù sao cũng không phải là anh em ruột, nếu ngày mai họ kết hôn cũng không sao cả.

Trọng điểm nhất, Ngũ đệ là Omega, như vậy Thời Vân trăm phần trăm cũng là Omega.

Đây quả thực là kinh hãi lớn nhất cuộc đời gã!

Diệp Trinh dùng sức giữ chặt lấy Thời Vân, ép buộc hắn nhìn vào mắt gã, trong đó hừng hực cảm xúc vui sướng điên cuồng.

“Cậu là Omega, cậu là Omega!”

Thời Vân... Mịe, chẳng biết nên giải thích làm sao?

Diệp Trinh hưng phấn đến mức nói không rõ ràng: “Cậu là Omega, tôi là Alpha, cậu ... cậu sẽ không còn có để cự tuyệt tôi! Chúng ta... Chúng ta là một đôi trời sinh!”

Thời Khanh đứng một bên nhìn bộ dạng ngu ngốc của Diệp Trinh, cái ông anh này nói những lời dư thừa hết sức, biết thì tấn tới luôn đi còn hỏi làm quái gì nữa.

Thời Vân thì bị bộ dạng điên cuồng này của gã làm cho hết hồn, khiến hắn phản ứng chậm nửa nhịp, ai mà ngờ tới Diệp Trinh trước giờ luôn tỏ ra đáng thương lại tranh thủ thời cơ này ôm ghì lấy hắn, bắt lấy cổ Thời Vân, cúi đầu hôn lên đôi môi mà gã đã ước mơ từ bấy lâu nay, lực đạo lớn đến không tưởng.

Thời Vân trở tay không kịp, cũng may là thân thủ của hắn cao cường, cho nên một Omega như hắn mới có thể ngụy trang thành Alpha mà không ai phát giác. Thời Vân lui về phía sau, ra tay vô cùng ngoan độc, Diệp Trinh trốn tránh không kịp, bị đánh cho nửa bên mặt sưng phù, khóe miệng chảy máu.

Thời Khanh: (v) anh trai thật bạo lực.

Diệp Trinh (khóe môi thì chảy máu, vẻ mặt thì cười ngây ngô): vợ à, em giỏi quá!

Kỷ niệm Liên Bang 5210 năm lẻ 11 tháng.

Diệp lão gia tử cảm thấy mình thật sự đã già rồi.

Sự việc phát sinh trong một tháng nay cứ một sóng một sóng lại một sóng, liên tục đánh vào khiến người ta không thể thở nổi.

Đầu tiên là con trai thứ tư yêu đại tướng liên bang Lâm Túc hơn nó tận ba mươi tuổi, chưa kịp định thân thì hôn dẫn Lâm Túc tới nhà giống trống khua chiêng công khai cầu hôn, ông tức giận giờ chân đá hắn văng ra ngoài. Thế mà tên khốn này chẳng biết xấu hổ lại còn dám bén mảng tới, đường đường Đại tướng quân mà ở trước cửa Diệp trạch không ăn không uống tử thủ ba ngày ba đêm, cuối cùng Diệp Huyền mềm lòng nên đành phải đồng ý.

Sở dĩ nháo đến ồn ào huyền náo, trong lòng Diệp Huyền biết Lâm Túc làm thế chỉ vì muốn tốt cho Diệp gia mà thôi.

Đem bản thân hắn đặt vào địa vị thấp nhất, rồi đem Diệp Hân nâng lên tới trời, sự việc rành rành như vậy, rốt cuộc không ai dám nói ra nói vào một câu bảo là Diệp Huyền bán con nữa.

Lão gia tử than dài thở ngắn nhiều lần, ai ngờ đâu chưa xong trận này thì một quả bom lớn khác cứ thế mà châm ngòi nổ tung.

Con trai nhỏ ông nuôi mười tám năm dùng một cái thành không phải là con ruột!

Lúc đọc được di thư của bạn già để lại, Diệp Huyền kinh hãi nói không nên lời. Cho dù khiếp sợ thì cũng chỉ có thể tiếp thu, tuy Diệp Khanh không phải con mình, nhưng đã nuôi nấng nhiều năm như vậy, ông không thể nào buông xuống cho đành.

Ông trời chưa đủ kích ông đủ, lại dùng một cái con trai thứ ba nói với ông y thích Thời Khanh, muốn kết hôn cùng cậu.

Lão gia tử chưa thoát ra khỏi hiện thực ‘không phải là con trai ruột’, hiên ngang lăm liết phán một câu xanh rờn: “Nó là em trai của mày!”

Con trai thứ ba vô cùng bình tĩnh: “Em ấy không phải là em trai ruột”

Lão gia tử chậm nửa nhịp mới kịp phản ứng, mẹ kiếp, này không phải là... chính là... chính là nhiều năm ở cùng nhau ... đột nhiên con trai biến thành con dâu...

Có chút kì quái a!

Ông bên này sắp thở không nổi, con trai thứ ba bên kia một mực quyết định mọi chuyện, mang cả đám cùng đi kiểm tra huyết thống ADN. Nhà họ Diệp là ai cơ chứ? Hơi có chút động tĩnh là đám chó săn – phóng viên đánh hơi tới ngay, kết quả kiểm tra vừa có thì cả thế giới cũng ngay lập tức biết luôn.

Ah~, con trai nhỏ nhà họ Diệp không phải là con ruột đâu, là con nuôi đó, còn là một Omega cực phẩm, cùng con trai thứ ba thanh mai trúc mã mà lớn lên, lưỡng tình tương duyệt, chuẩn bị đính hôn rồi kìa.

Đúng là danh gia vọng tộc, để con trai tìm con dâu nuôi từ bé, thật hạnh phúc a!

Đúng là lời đồn bót một thêm hai, cho nên Diệp Huyền thân là cha mà lại chẳng biết cái mô-tê gì, còn bên ngoài thì oanh oanh liệt liệt truyền tai nhau Diệp Mạc và Thời Khanh tháng sau cử hành hôn lễ.

Thật CMN loạn càng thêm loạn!

Bất quá... Con trai thứ ba gần đây vội vàng cái gì thế nhỉ, sao mà ông không thấy được bóng dáng nó. Ông trời ơi, đừng còn kinh hỉ nào giáng vô đầu ông nữa!!!

Ba đứa con này đem tinh thần của lão gia tử ép đến không còn miếng nước, vài ngày sau ông lại nhận được một quả bom nhỏ nữa.

Bất quá trái bom này mang theo vi-rút cười, nổ khiến Lão gia tử cười toe toét.

Con trai thứ hai, cái đứa mà theo đuổi một Alpha đến nỗi cả dãy Ngân hà cũng không kéo lại được, quảng cho ông một kinh hỉ thiệt bự!

Vốn dĩ tên Alpha mà nó vẫn luôn theo đuổi bỗng chốc hóa thành Omega, còn là anh em song sinh của Tiểu Khanh, quá tuyệt vời! Thân càng thêm thân! Ông nhìn con dâu càng lúc càng vừa lòng (gào hét-ing).

Nhanh chóng kết hôn, nhanh chóng sinh con, nửa đời sau của lão gia tử cuối cùng cũng có hy vọng!

Một tháng náo nhiệt vô cùng cũng chậm chậm trôi qua, Diệp Huyền ngoài miệng thì nói bản thân già rồi không còn sức nữa, nhưng bây giờ ai mà nhìn vào ông, đều cảm thấy lão nhân ngoài tám mươi tuổi này khuôn mặt tỏa sáng vô cùng, cứ như trẻ ra thêm hai chục tuổi.

Nếu hai năm trước mà ông có được tinh thần như vậy, chắc chắn có thể ngồi trên vị trí đại soái thêm mười năm!

Mấy ngày nay Tần Mạc rất bận, Thời Khanh tuy rằng ần ần đoán ra được gì đó, nhưng đến lúc thực sự đối mặt, cậu mới cảm thấy như một giấc mơ.

Chiếc nhẫn làm từ bảo thạch trân quý được đeo vào ngón áp út trên tay trái, Tần Mạc nâng tay cậu lên, nhẹ nhàng hôn xuống, đôi mắt đen lóe sáng, giống như pháo hoa, nổ rộ giữa đêm xuân.

“Thời Khanh, chúng ta kết hôn đi.”

Thời Khanh sững sờ nửa ngày, cậu rất muốn ha ha đánh trống lảng cho qua ... Có rất nhiều cố nha, ví dụ như... đây cũng là vì muốn nhiệm vụ nhánh thứ nhất hoàn thành thuận lợi ... Nhưng lời đến bên miệng lại không thể nào nói ra thành câu.

Thời Khanh cứ chăm chăm nhìn Tần Mặc, nhìn đến khi đầu nóng rục lên, cậu mới mở miệng: “Được.”

Lời vừa nói xong, cậu thấy cặp mắt đen xinh đẹp kia nháy mắt vỡ òa.

Rồi sau đó dường như trái tim Thời Khanh bắt đầu tạo phản mà đập thành thịch.

Tim đập thật nhanh, mặt thật nóng, đầu có chút quẩn đặc, nhưng khóe miệng thì lại rất chân thật, cười toe toét không ngừng, loại hạnh phúc này cho dù có muốn che giấu cũng không thể nào che giấu được.

Thật kỳ diệu, cậu luôn nghĩ cậu và kí chủ sẽ có được một ngày như thế này, ai ngờ nó đến quá nhanh, chân thật đến không dám tin.

Bọn họ sẽ kết hôn dưới sự chứng kiến của vô số người, dắt tay nhau cùng chung sống đến răng long đầu bạc.

Hợp pháp, được sự chấp nhận của xã hội, được người thân, bạn bè, thậm chí là những người xa lạ chúc phúc cho họ.

Lần đầu tiên, Thời Khanh cảm thấy thế giới này quá diệu kỳ, quá không tồi.

Ngày mười chín tháng mười một, đã định trước là một ngày hỗn loạn và bận rộn.

Tần Mặc hiệu suất cao, chuẩn bị suốt một tháng trời không bỏ sót bất cứ thứ gì.

An bày xong Diệp Hân cùng Lâm Túc, thu phục được Diệp Trinh cùng Thời Vân, cuối cùng y dắt tay Thời Khanh sóng vai đi vào giáo đường thiên liêng.

Chuyện vui của Diệp gia lần này chấn kinh toàn bộ hệ ngân hà.

Ba đứa con trong cùng một ngày, cùng một địa điểm mà kết hôn, cảnh tượng như vậy đúng là tiền bất kiến nhân hậu vô lai giả.

Diệp Huyền tỏ vẻ () : miệng lão tử đã cười sắp toét luôn nè!

Dưới tình huống như thế, lão gia tử nhìn đến tên hôn dẫn Lâm Túc cũng cảm thấy thuận mắt hơn.

Con cháu thì có phúc con cháu, có thể nhìn bọn nó tìm được người trong lòng, cùng nhau dắt tay vào lễ đường thành thân, Diệp Huyền đã rất là hài lòng rồi.

Đều là bạn lũ do bọn nó chọn, đều là những người mà bọn nó vừa lòng, về phần có thể sống hạnh phúc cả cuộc đời hay không, thì dựa vào chính bọn nó.

Diệp lão gia tử cảm thấy bản thân chưa bao giờ tỏ ra là một gia trưởng tâm lý như lúc này!

Một ngày hưng phấn khẩn trương đồng thời cũng vô cùng hỗn loạn, thật tình Thời Khanh mệt như con bò vậy á, nhưng cũng còn may à, may rằng đây không phải là hôn lễ theo phong cách cổ trang, bằng không thêm tình trạng ngồi sai kiểu hoa, động phòng sai người, lúc đó mới khôì hài!

Bất quá tuy rằng mệt muốn chết, nhưng chỉ cần Thời Khanh quay đầu qua nhìn người bên cạnh, đã cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Trong lòng nhột nhột ngứa ngứa , cả người sắp biến thành cục bông gòn màu hồng luôn rồi.

Cậu chưa từng nghĩ qua bản thân sẽ có được ngày này, cùng kí chủ của cậu kết hôn trong sự long trọng, lãng mạn y như những người bình thường khác.

Tuy rằng đây không phải là thế giới của bọn họ, nhưng dù sao đây cũng là nơi mà bọn họ thực sự có được nhau.

Đúng vậy, chỉ có bọn họ.

Cậu, chỉ có y.

Lúc cử hành hôn lễ, để tránh cho hỗn loạn, Thời Khanh vẫn dùng thuốc ức chế, tuy nhiên được hiệu không kéo dài được quá lâu, đến buổi tối thì đã chậm rãi thối lui.

Bất quá kí chủ của cậu không phải không để ý đến việc này.

Vừa về tới phòng ngủ, mới mở cửa phòng, y đã đem cậu áp trên tường, hôn một cách cuồng dã, như muốn cắn nát đối phương, nhiệt tình mà hút lấy.

Y đợi đã rất lâu, vì khát vọng được nhắm nháp từ từ mỹ thực này, cho nên y đã đem hết tất cả sự nhẫn nại ra dùng hết.

Tách ra khớp hàm, miệng lưỡi quần quít, có một dòng điện nhỏ theo đó mà lan truyền, trở thành những trận ngứa ngáy trong lòng, càng khiến bọn họ thêm điên cuồng.

Tuy nhiên hôn môi cũng đã không còn đủ thỏa mãn, Tần Mặc dùng sức đem lễ phục tuyết trắng tinh xảo mà y tự mình lựa chọn triệt để xé nát, gấp gấp vuốt ve lên những tắc da thịt non mềm, ngón tay nghịch ngợm di chuyển khắp thân thể kia, dễ dàng nghe được thanh âm rên rỉ mềm mại không khống chế được của người trong ngực.

Vuốt ve, trêu đùa, hôn môi, ban đầu hai người còn có thể bảo trì lí trí, tiến hành từng bước từng bước một.

Nhưng đến khi thuốc ức chế hoàn toàn mất đi tác dụng, thì hai người động tình dần dần, một hương thơm say lòng người lan tỏa kích thích cảm quan lẫn nhau.

Cái loại xúc cảm khó có thể nói nên lời lại tới lần nữa.

Thời Khanh thấy dường như nhiệt độ cơ thể cậu đang gia tăng một cách mãnh liệt, có một thứ gì đó gọi là mềm nhũn đang chường khổng toàn thân của cậu, chẳng những thế còn đánh thẳng vào bụng dưới, khiến cho tứ chi nặng trĩu không nâng lên được, cơ thể hư không khiến người ta phát điên.

Cậu ôm chặt lấy Tần Mặc, miệng rớt cục nỉ non ra tiếng: “Tần Mặc ... Tần Mặc, hôn em ... nhanh hôn em đi.”

Đáp lại cậu chính là một nụ hôn nồng nhiệt ập tới.

Thời Khanh ngửa đầu gấp gấp nín chặt cổ của y, làm cách nào cũng cảm thấy không đủ, nụ hôn nóng bỏng càng làm cậu thêm khó chịu, khô cháy trong thân thể khiến cậu khát vọng nhiều hơn nữa, địa phương tư mật phía sau bất giác chảy ra một chất lỏng khó nói nào đó, cậu biết chứ, trong lòng rất là xấu hổ, nhưng từ từ cậu không còn thời gian để ý đến nó nữa.

Cậu đã hoàn toàn không thể khống chế bản thân, cái mông cứ ma xát lấy Tần Mặc, cậu thậm chí muốn hét to lên, tiến vào, tiến vào em đi, Tần Mặc, em chịu hết nổi rồi!

Dĩ nhiên lúc kí chủ vuốt ve cánh mông co dãn cùng bộ vị tư mật nhỏ xinh của cậu, thì y cảm nhận được khao khát dâng tràn kia.

Thời Khanh của y đã chuẩn bị tốt, hiện tại còn mời gọi y.

Cậu muốn y, không phải sao?

Muốn y chiếm hữu cậu, muốn y tiến vào cậu, muốn y triệt để tàn phá cậu!

Chiếm hữu đơn phương nay đã được đáp lại, tế phẩm của ma vương lại đi yêu thương ma vương.

Không còn thời khắc nào tuyệt vời hơn so với lúc này.

Tần Mặc dùng sức chế trụ người dưới thân, y biết, đời đời kiếp kiếp, cho dù là chết cũng không thể nào khiến y buông tay.

Người này, vĩnh viễn đều là của y.

Y mạnh mẽ đâm vào ...

Thân thể xinh đẹp của người dưới thân bởi vì kích thích quá độ mà ngửa lên chiếc cổ nõn nà, eo nhỏ và chiếc lưng cong thành một độ cung duyên dáng, khiến người xem cảm thấy đây là một bức tranh hoa lệ tuyệt mỹ.

Tần Mặc không rút ra, giữ nguyên tư thế này, y nắm lấy thắt lưng của cậu, khẽ cúi người, nhẹ nhàng hôn xuống:

“Thời Khanh, ta không biết cái gì là yêu, nhưng ta biết ... ta chỉ có em.”

83. Chương 83

Thời Khanh bị những kỳ quái của thế giới này đả bại!

Cậu biết Omega sẽ có kỳ động dục, biết thân thể của Omega có chút khác lạ, nhưng cậu thật tình không nghĩ tới, bản thân Alpha cũng chứa đầy bí ẩn!

Tuy lúc đầu thì thích muốn chết luôn, nhưng phần sau lại chẳng khác nào đòi cái mạng nhỏ của cậu. Thật tình không thể nào thừa nhận nổi!

Vật đáng sợ ấy vừa mới tiến vào, thì đã khiến cậu đau đến đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể bị động tiếp nhận, chất lỏng nóng chảy quái dị không biết từ đâu ra cứ rót vào người cậu từng đợt từng đợt, khoái cảm mạnh mẽ khiến da đầu run lên, cậu hoàn toàn không bận tâm tới tiểu huynh đệ nhà mình, chỉ biết rên rỉ đón lấy cao trào ập tới liên tục.

Tư vị này thật quá điên cuồng, kết hợp kịch liệt như thế cứ duy trì trong thời gian rất dài, đến cuối cùng thì cậu trực tiếp thần chí không rõ, hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trong lòng cậu vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Chỉ nhớ chút xíu về tình hình tối hôm qua, cậu liền bắt tri bắt giác mà nóng rực cả cơ thể, đồng thời tay chân lại mềm nhũn không xương.

Sáng sớm, trên giường.

Thời Khanh đã được tẩy trừ sạch sẽ, chà chà cọ cọ trong lòng ngực của kí chủ, hai tay choàng qua ôm lấy tấm lưng dày rộng cứng cáp của y, vờ như không để ý đến bàn tay tội ác nào đó đang ra sức nắn nắn niết niết mỡm mình.

Tư thế này quả nhiên ái muội, Thời Khanh hết sức không được tự nhiên, đồng thời còn có chút mê mang.

Omega sau khi xảy ra quan hệ tình dục, khứu giác sẽ phóng đại vô cùng, nhưng chỉ có thể ngửi được khí tức của Alpha đã đánh dấu mình, quan trọng hơn nữa là bởi vì loại hương vị này mà ý loạn tình mê.

Thời Khanh biết bản thân đang bị người nào đó mê hoặc.

Dần dần tiếng thở dốc kèm theo lửa nóng vang lên, Thời Khanh khó chịu cực cực, người ôm lấy cậu liền mở mắt ra.

Tiếng nói khàn khàn gợi tình mang theo một cỗ ý vị liêu nhân: “Tỉnh?”

Trái tim nhỏ của Thời Khanh run lên lấy bối, cúi đầu khẽ đáp lại một tiếng, nhưng phát ra thay vì là “ừm” thì lại cao vút thành “ừm~”.

Tần Mặc ôm Thời Khanh ngồi dậy, tách hai chân cậu ra nhường cậu “ngồi” xuống thân dưới của y.

Địa phương khó nói kia bởi vì động tình mà ướt át, hơn nữa tối hôm qua khai phá quá độ, cho nên chỉ dùng chút sức đã đỉnh sâu vào tận gốc, Thời Khanh run rẩy mà rên rỉ thành tiếng.

Không khống chế được bản thân, cậu hé môi phát ra âm thanh giống như là mang theo móc, móc lấy trái tim kí chủ, khiến y thay vì định trên đùa cậu một chút, đành gấp gáp thay đổi chủ ý tăng nhanh lực độ, nâng eo cậu lên mãnh liệt trừu tống.

....

Buổi sáng tốt đẹp, đảo mắt cái trôi qua mất tăm.

Lúc chân chính rời khỏi giường, thì trời đã chiều .

Nhiệm vụ nhánh xem như đã giải quyết xong xuôi, bây giờ là lúc thu phục đầu mối cho nhiệm vụ chủ tuyến.

Đã nhận anh em với Thời Vân, cho nên Thời Khanh cũng hiểu thêm một chút về người cha của thân thể này và phối phương thuốc kích thích tinh thần Omega bị giấu ở hiệp hội.

Chuyện tìm kiếm phối phương, Thời Khanh và Tần Mặc tiếp nhận, lần thứ hai trở lại hiệp hội Omega, Thời Khanh có cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Mặc dù không muốn nhớ lại, nhưng thăm trạng khi ấy cũng vẫn rành rành hiện ra trước mắt.

Cậu không khỏi lắc lắc đầu, cố gắng đem ký ức không mấy tốt đẹp này quăng ra, tuy nhiên vừa quay lại, thì trông thấy một người quen cũ.

Là cái tên Omega đã cùng Tần Mặc thân cận, rồi sau đó bị chọc tức mà căm giận rời đi – Lý Hạ đồng học.

Đời này thì Lý Hạ không có cùng Tần Mặc thân cận, trong mắt hắn chính là hai nhân sĩ hạnh phúc đã kết thành bạn lữ kia.

Nhìn thấy Omega này khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, nhìn thấy Alpha kia vẻ mặt âm áp thâm tình, trong lòng hắn vô cùng khó chịu, hừ hừ hừ, các người ai cũng kết hôn, chỉ còn có mỗi lão tử là chưa tìm được người như ý, thật không cao hứng!

Cho nên hắn ghét nhất là ai tú ân tú ái ! Khiến cặp mắt người ta muốn mù luôn hà!

Lý Hạ Lý thiếu gia xoay người, nhìn cũng không thèm nhìn hai người bọn họ, vỗ vỗ mông bỏ đi.

Thời Khanh đối với tiểu thiếu gia này ấn tượng cũng không có gì quá xấu, cậu nhớ rõ thời điểm máu chốt, Lý Hạ còn có ý giúp đỡ cậu, chỉ tiếc vị Omega này thân kiều thể yếu bị người ta xô té, không giúp đỡ được cái beep gì, thiếu chút nữa là bản thân cũng bị tai họa theo.

Bất quá người ta đã có lòng, cậu thấy được nên sẽ ghi nhận, sau này không quên.

Thế mà cậu nơi này vừa định chạy tới làm thân, thì nhân gia đồng đánh quay đầu bỏ đi một nước, căn bản không cho cậu cơ hội, ngược lại khiến cậu có chút dở khóc dở cười.

Hình như bát tự niên canh của cậu và Lý Hạ không có được hợp nhau lắm, bởi vậy cho dù không có phát sinh chuyện thân cận kia, thì bọn họ cũng chẳng thân thiết nổi

Bất quá Thời Khanh cũng không suy nghĩ gì nhiều, thiếu ân tình thì có nhiều cách để trả lại, chỉ hy vọng Lý Hạ mau mau tìm được một con rùa vàng, gả đi trong hạnh phúc.

Vì khúc nhạc đệm nhỏ này, mà tâm tình có chút tối tăm của Thời Khanh nháy mắt trong trẻo trở lại, nhìn cái bộ dạng đi đứng nghênh ngang của Lý Hạ, cậu cũng không còn khúc chiết gì nữa.

Lần này sẽ không khiến cho mọi việc phát sinh, tất cả đương sự đều còn sống khỏe mạnh.

Sau đó, cậu dùng sức nắm chặt lấy bàn tay của Tần Mặc, ở đáy lòng tràn đầy tin tưởng, sẽ không còn chuyện như vậy xảy ra nữa .

Kế hoạch lên vào đó rất là thuận lợi, hai người đơn giản vài ba chiêu đã lấy được phối phương.

Bạn hỏi vì sao dễ dàng như vậy ư? Dĩ nhiên một mặt là thân thủ của Tần Mặc và Thời Khanh cao hơn nhân loại ở đây rất rất nhiều, một mặt khác là Thời Vân nhiều năm cố gắng do thám, cho nên xác định chuẩn xác được vị trí cất giấu đồ.

Hắn giả trang là một Alpha, thâm nhập vào quân đội, trà trộn vào nội bộ của bọn họ, lăn lộn nhiều năm thì cũng nghe được bóng gió, cố gắng điều tra, cho nên có được số liệu vô cùng tỉ mỉ và chính xác, hiện giờ hai tay dâng cho Thời Khanh, Thời Khanh chỉ dựa vào nó là có thể thuận lợi áp sát mục tiêu thôi.

Lúc nhìn thấy được phối phương, Thời Vân trước giờ luôn luôn khôn khéo giỏi giang, lại có chút nghiêm khắc lãnh tĩnh, thế mà lại ửng đỏ cả hai hốc mắt.

Diệp lão nhị hiện giờ đã hóa thân thành một trung khuyển công, sốt ruột lo lắng mà vây quanh an ủi hắn.

Cuối cùng bị Thời Vân tát cho một phát, lăn vào trong góc tường vẽ vòng tròn, chơi với kiến.

Có phối phương, quá trình chế tác thuốc rất là dễ dàng và thuận lợi.

Lúc này Diệp lão nhị cũng có thể tỏ ra anh vũ khí phách được một chút.

Công việc hiện giờ của gã là trong quân đội, lại mang danh trưởng tử Diệp gia, lời nói vô cùng có trọng lượng, có gã bảo hộ hành động của Thời Vân, quả là trợ lực lớn nhất.

Rồi sau đó lại tặng thêm Lâm Túc, Lâm Túc nghe nói loại thuốc kỳ lạ này, cũng rất là đồng tình.

Nhìn vào đại cục, chỉ cần có thể khống chế được tình hình, thì tuyệt đối là một kết quả tuần hoàn tốt đẹp, khiến cho xã hội này bắt đầu tuần hoàn ổn định và phát triển.

Còn về tâm tư, thì hẳn cũng hy vọng loại thuốc này thật sự có tồn tại trên đời.

Hắn vẫn luôn lo lắng bản thân già hơn Diệp Hân nhiều, nếu mà xảy ra chuyện gì thì sẽ để lại Diệp Hân một thân cô quạnh, chỉ cần loại thuốc này được phát minh ra, Diệp Hân dùng xong sẽ có năng lực tự bảo hộ bản thân, cho dù hắn có chết đi thì Diệp Hân cũng có thể sống an ổn hạnh phúc.

Cái mà hắn không ngờ tới chính là, Omega kích hoạt năng lực tinh thần xong sẽ có được lực lượng lớn hơn gấp nhiều lần so với những gì mà hắn tưởng tượng.

Nếu yêu sâu sắc Alpha của mình, bọn họ thậm chí có thể cường hóa tổ chất thân thể cho Alpha, kéo dài tuổi thọ, chậm đi quá trình lão hóa.

Đương nhiên mấy cái này, thật lâu về sau bọn họ mới biết tới.

Mà khi đó, thế giới này đã chân chính đi vào quỹ đạo rồi.

Thành công phối chế được thuốc kích thích tinh thần Omega, bọn Thời Khanh lần lượt chờ đến phiên mình dùng, rồi sau đó cậu và Tần Mặc ly khai thế giới này.

Nhiệm vụ viên mãn hoàn thành, hai người bắt buộc phải rời khỏi.

Thời Khanh còn chưa kịp phản ứng gì cả, cứ thế mà đi luôn.

Mặc dù có một chút ký ức không tốt, nhưng bây giờ nhớ tới, thì cũng chỉ có những mảng tốt đẹp.

Cậu và Tần Mặc thổ lộ nội tâm, cậu và Tần Mặc kết hôn, cậu và kí chủ của cậu ... ở cùng một chỗ.

Hết thấy tất cả đều khiến người ta không thể nào tin được, nhưng quay đầu nhìn lại những gì đã trải qua thì cảm thấy thuận lý thành chương.

Thời Khanh bắt giác cong cong khóe miệng, đang cười ngây ngô thì nghe tí tít vang lên bên tai chuỗi âm thanh của hệ thống.

Rồi sau đó, khóe miệng đã cong nay càng cong cao hơn.

Điểm tề ới anh tới đây ... Mất của cậu sắp biến thành hai cái đồng tiền luôn rồi!

Chỉ tiếc, thời gian ở trong không gian hệ thống lúc này thật ngắn ngủi, cậu còn chưa kịp vạch ra xem có bao nhiêu điểm, thì đã bị đá về thế giới hiện thực.

Lại là một trận đầu văng mắt hoa, hai người trở lại sơn động tối đen như mực kia.

Ừm, lúc bước vào thì sáng như ban ngày, bất quá bệnh tham tiền của Thời Khanh nháy mắt tăng cấp vù vù, hai tay gấp gáp lừa hết dạ minh châu (cái đồng sâu riêng lớn nhỏ đó) đều nhồi nhét vô không gian của mình hết, vì thế cái động mà Cửu đầu xà dùng đầu toạc ra bây giờ lâm vào một mảnh hắc ám.

Tựa hồ tối hơi quá đáng, Thời Khanh miễn cưỡng lấy ra một viên dạ minh châu nhỏ xíu, cầm trên tay thay cho bóng đèn.

Sau đó quay đầu sang, nhìn thấy Tần Mặc, cậu khó kềm nén được hưng phấn mà lải nhải: “Vừa rồi chưa kịp nói cho anh biết, tất cả nhiệm vụ chúng ta đều hoàn thành được hết, thưởng tùm lum tùm la luôn, nhân lên nhân lên lại nhân lên, cuối cùng ước chừng khoảng ba mươi chín vạn điểm thưởng!”

Phát tài rồi a!

Chợt, Thời Khanh lại buồn bực, cái nhiệm vụ chi nhánh thứ hai chưa có kịp hoàn thành mà? Kéo dài huyết mạch Diệp gia, WTF, thời điểm bọn họ rời đi chưa có đứa nhỏ nào được sinh ra hết á.

Cậu đem nghi hoặc nói ra, Tần Mặc nhìn cậu, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chắc là có người mang thai”.

Thời Khanh: (v).

Chợt cậu ngộ ra : “Ha hả... Ha hả... Ha hả a... Thời Vân thể chất thật là tốt nha, nhanh như vậy đã có, ghê thật ...”

Tần Mặc sờ sờ vành tai khéo léo của cậu, nhẹ nhàng liếm mát, nghiêm trang chững chạc nói: “Cũng có lẽ là em, dù sao cái mông nhỏ này cũng ăn không ít này đó mà.”

Thời Khanh: “...”

Đậu ... Đậu xanh rau má, lão... lão tử muốn đập đầu vô gối chết cho xong!

Hoặc là... nên tìm cái tủ lạnh hạ nhiệt độ trên mặt xuống!

Còn nữa ... Kí chủ à, sao anh có thể mặt tỏ vẻ trịnh trọng mà mồm phun ra từ ngữ chẳng khác gì so với bọn lưu manh trên ghẹo gái nhà lành vậy?!

Thời Khanh dù sao công lực cũng không đủ, da mặt mỏng, bị Tần Mặc đùa bỡn như thế, nhớ nhớ một chút, cả mặt bắt đầu đỏ phừng phực.

Mà ở đây thì một mảnh tối đen, chẳng có người khác, bọn họ lại dán chặt lấy nhau, hô hấp giao hòa, thật sự rất thân mật, không khí chính nùng.

Tần Mặc nhìn cái cổ đỏ ửng của Thời Khanh, đôi mắt càn trằm, kề sát vào thấp nhuyển gọi: “Khanh Khanh.”

Chỉ có hai chữ, mà khiến cho chân Thời Khanh lập tức mềm nhũn.

Đừng có ... Đừng có kêu nghe buồn nôn như vậy được không?!

Bất quá kể tiếp cậu không thể suy nghĩ linh tinh được nữa.

Đã không còn tổ chất của Omega, cộng thêm thân thể này của Thời Khanh chưa có bất luận khai phá nào, tuy rằng tiền hí làm rất tốt, nhưng thời điểm tiến vào vẫn cảm thấy rất đau.

Thế mà khi tiến vào hẳn, thì dường như thư sướng lan tỏa toàn thân, tuy rằng không phải là Omega, nhưng thân thể cậu lại kế thừa huyết thống mạnh thú, tính đi tính lại, cực phẩm á thú nhân thích hợp chuyện ân ái như thế này hơn, thêm vào đó độ mẫn cảm cũng rất là cao.

Sau vài lần va chạm trườ sấp thì tiếng rên rỉ của cậu không kiềm nén được mà phát ra, lúc lên tới đỉnh điểm, cậu cong cả người ra sau, một thứ gì đó nóng bỏng đang lan tỏa khắp toàn thân.

Tiếp theo, bùm một tiếng, hai cái tai gấu trúc xuyên qua tóc đen mà mọc dựng lên, còn trên chiếc mông trắng nõn kiêu kiêu thì nhú ra một cái đuôi tròn tròn ngắn ngắn màu trắng vừa khéo léo lại mị nhân.

Tần Mặc mới chỉ nhìn thoáng qua, đã không thể khống chế được mà đẩy nhanh tốc độ trườ sấp.

Bởi vì đỉnh lộng quá mạnh mẽ, mà hai tai nhỏ lắc lắc vẫy vẫy, cái đuôi nhỏ trắng trắng kia nhếch lên, còn địa phương bị lấp đầy nào đó, lại co thắt khít khao, hút lấy cự bóng.

Va chạm không ngừng, điên cuồng tác cẩu cùng chiếm hữu, thẳng đến lúc phóng xuất ra, Tần Mặc mới có thể ôm ghì lấy toàn thân cậu.

Giờ khắc này, cõi lòng trống rỗng có cảm giác như được lấp đầy.

Thời Khanh, Thời Khanh của y, bọn họ thật sự đang chặt chẽ hòa làm một.

84. Chương 84

Thời gian ba giờ làm lạnh, lúc này so với gió còn nhanh hơn.

Tuy rằng bọn họ đã xuyên qua mấy thế giới khác trong rất nhiều ngày, nhưng ở thế giới của Tần Mặc, tổng cộng tất cả thời gian đã trôi qua thì cũng chỉ có mười lăm giờ, chưa được một ngày.

Nếu có một người nào đó đứng xem bọn họ, thì sẽ phát hiện ra hai người buổi sáng vừa mới gặp nhau, buổi tối đã lẫn vào OOOX cuồng nhiệt...

CMN quá thần tốc phải không (gào thét -ing)!

Thời Khanh mê mê hoặc hoặc nghĩ, cái tình trạng này có phải là bản thân cậu đang đu theo trào lưu, 419 trong truyền thuyết phải hông dzậy (gào thét -ing)? Ha hả a... Ha hả... ha cái beep, thất lưng của ông, khẳng định là gãy đôi rồi !

Tần Mặc lợi dụng triệt để ba giờ đóng cửa của không gian, trong sơn động tối đen như hũ nút, “làm” đến nỗi Khanh Khanh của y không còn hơi sức mà rên rỉ luôn.

Lỗi cũng do hai người ai cũng cường hóa tố chất cho nên thể lực sung mãn, hơn nữa huyết thống mạnh thú có khả năng khôi phục rất là mạnh mẽ, không chỉ riêng Thời Khanh khôi phục nhanh, mà kí chủ đại nhân cùng cậu ‘chặt chẽ không rời’ khôi phục càng nhanh hơn.

Nhưng lừa đảo nhất nhất nhất nhất là, chỉ cần trong tình trạng kết hợp, nếu Tần Mặc không chủ động rút ra, cậu sẽ không thể tự ý biến thân thành gấu trúc nhỏ, chỉ có thể duy trì tư thái quái dị này, bị OO YY còn XX.

Nếu như cậu cùng với hai tai nhỏ cộng thêm cái đuôi tròn tròn ngắn ngắn mà mặc quần áo hàng hoàng thì mạnh hết chỗ nói, nhưng cởi sạch ra, thì hai thứ này lại mang theo một ý vị thâm sâu khác!

Thời Khanh khổ không thể tả, lời cầu xin phun ra muốn chất đầy xe tải, mỗi lần như vậy kí chủ nhà cậu đều nghiêm trang chừng chặc mà nói ra một câu: “Được, không thành vấn đề.” Thế ếu nào mà quay mặt qua lại “làm” tiếp.

Sau đó... Thời Khanh mới phát hiện những lời của mình nói ra nó mang theo hàm ý khác, bản thân cậu là thật lòng xin tha, nhưng CMN rơi vào tai của kí chủ thì chẳng khác nào cậu đang chơi trò tình thú!

Không thành vấn đề cái lông á, ông đây sắp bị anh chơi tới hư rồi này!

Cút CMN nó cái huyết thống chó má kia đi! Cút CMN gấu trúc nhỏ giả mạnh đi!

Cầu Nhân sinh tồn bàn, cầu đảo ngược thời gian, đánh chết cậu cũng không dám rở vào mấy thứ đó nữa !

Chỉ tiếc, cuộc đời của cậu chỉ có ngược mà không có đảo.

Lần thứ hai tỉnh lại thì bọn họ đã đổi sang chỗ khác, không còn là cái động tối tăm kia nữa.

Thời Khanh miễn cưỡng hiểu được, bọn họ chắc là đã quay về không gian hệ thống.

Muốn vào không gian hệ thống bắt buộc phải có lệnh từ cậu, trong ba giờ đó, tuy rằng Tần Mặc không dừng lại, nhưng nhớ rất kỹ thời gian, lúc mà hệ thống mở ra thì vừa thở dốc vừa hỏi cậu có muốn đi vào không.

Thời Khanh mơ hồ hồ đáp đại là mở, ngay lập tức hai người duy trì cái tư thế mất thể diện này mà xuyên vào không gian hệ thống...

Sau đó...

Thời Khanh nhu nhu huyết thái thương, nghĩ lại mà kinh a nghĩ lại mà kinh, mọi thứ theo gió bay đi, bay xa, bay cao, bay luôn

!

Cậu cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, vốn nghĩ cậu sẽ eo mỗi lưng đau chân rút gân, nhưng cái huyết thống mạnh thú biến thái kia phát huy tác dụng đến mức đáng giận.

Thời Khanh đồng học vốn bị “chơi” đến sắp hỏng tổ vẽ () ,bản thân cậu giờ phút này thật CMN ngoài ý muốn mà thần thanh khí sảng tinh lực dư thừa!!!

Thất lưng không gãy, chân không đau, cánh tay hữu lực, ngực thư sướng, mà ngay cả cái kia... cái địa phương kia chỉ còn một chút ran rát mà thôi (gào thét -ing).

JJ kích cỡ XXL của kí chủ, cậu đã trộm nhìn qua, bản thân bị “tiểu huynh đệ kia” dày vò chết đi sống lại như thế mà cứ nhiên chẳng có mấy may thương tổn gì.

Ha hả... Thật sự là thiên (táng) phú (tận) dị (thiên) bẫm (lương) a!

Thời Khanh: () . Không có gì đáng giá để khoe cả! Chuyện này rất là xấu hổ mà! Cút CMN cái huyết thống đáng ghét này đi! Tui không cần!

Gấu trúc nhỏ chỉ bằng bàn tay yên lặng trốn vào góc phòng vẽ vòng tròn, đùa đùa mấy em kiến, Thời Khanh tiểu thụ của chúng ta cần phải có thời gian để điều trị trái tim “đàn ông tinh khiết” mỏng manh dễ vỡ.

Tuy nhiên còn chưa kịp vẽ xong một cái vòng tròn, cậu đã bị kí chủ vớt lên, vững vàng nằm trong lòng bàn tay y, gấu trúc nhỏ cụp hai cái tai lại, bốn chân dang rộng, thành hình chữ đại – hình người đang tay chân nằm úp sấp, hữu khí vô lực hừ hừ.

Tần Mạc cúi đầu nhìn cậu, ngón tay vươn ra nhẹ nhàng gỡ gỡ cái cằm nhỏ của cậu, gấu trúc nhỏ nguyên bản buồn bực lại không khống chế được mà bật người khê giờ cổ lên, híp híp hai mắt nhỏ, xem ra thoải mái vô cùng.

Tần Mạc bắt giác cười cười, hôn nhẹ lên trên cái đầu xù lông của cậu một cái, thấp giọng nói: “Được rồi, đến xem điểm thưởng đi.”

Vừa nghe đến điểm thưởng, Thời Khanh đang cong mắt nhỏ bật người ngồi dậy, mịe nó, thiếu chút nữa quên mất tiêu vụ này!

Bọn họ có thiệt nhiều thiệt nhiều thiệt nhiều điểm thưởng, còn chưa kịp tiêu xài mà!

Gấp gấp nhảy dựng lên, gấu trúc nhỏ trực tiếp lon ton chạy qua màn ảnh bự.

Tất cả nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, thưởng cơ bản được nhân lên gấp đôi, nhiệm vụ chi nhánh cũng nhân hai, cộng thêm cái phía trên, cuối cùng cho ra tổng số là: 398765.

Gần tới bốn mươi vạn điểm thưởng!

Mặc dù là hệ thống chỉ có thể được một nửa, nhưng Thời Khanh xem ra cũng mò được khoảng 20 vạn điểm!

Cậu cười tươi đến nỗi thấy răng mà không thấy mắt đâu, tuy nhiên ngay sau đó lại bị một cái gợi ý làm cho hai mắt phải mở to ra.

Bởi vì phong bế ký ức, cho nên chức trách mà cậu đảm nhiệm không còn là hệ thống đứng bàng quan nữa, đã dung nhập hẳn vào thế giới nhỏ kia, cho nên nhiệm vụ lần này điểm thưởng không bị chia đôi.

Vì thế... cậu đạt được điểm thưởng ngang bằng với kí chủ.

Gấu trúc nhỏ trợn mắt ngưng thở, hưng phấn đến nỗi trực tiếp ngã ra sau, may mắn Tần Mạc nhanh tay tiếp được cậu, cho nên mới không có té xuống đất khiến cho cái mông nở hoa.

Rồi sau đó, Thời Khanh lại phát sầu .

Nhiều điểm tệ như vậy, tiêu xài như thế nào đây, thật sự là sầu chết người nha! ~()/

~Mang theo gánh nặng ngọt ngào này, Thời Khanh nhìn về phía Tần Mạc, muốn nhìn xem kí chủ nhà cậu đang định mua sắm cái gì.

Bước đầu tiên vẫn như trước – cường hóa thân thể, bất quá bây giờ đã gần đến mức giới hạn cao nhất, cường hóa tổng cộng mười vạn điểm thì sẽ mãn cấp, không thể nào tiến hành thêm được nữa.

Thời Khanh cũng nhái theo cường hóa hết mười vạn điểm, nhưng cho dù như vậy, bọn họ cũng còn dư hơn ba mươi vạn điểm lận.

Cái này mà mua sắm đồ đạc là gần hết shop luôn.

Bất quá, dường như mấy thứ còn lại trong đó Tần Mạc không thèm để ý đến món nào.

Bí tịch võ công, các loại thuật pháp, chủng loại đa dạng phong phú, cái này cái kia cái nào cũng lợi hại, nhưng hình như không thể tùy tiện mà học.

Thuật pháp thì cần tinh thông, không cần nhiều, mà cái “tinh” này là cơ thể của người học cần phải có sự tương hợp.

Tần Mạc bị hai ông cha hãm hại, cho nên có kinh nghiệm tu luyện đến tận hai lần.

Lần đầu tiên là ở phái Lăng Tiêu, công pháp chính đạo, một loại kỹ thuật tu tiên cao cấp. Cũng do bản thân y tìm hiểu nhiều năm, hao tâm tổn trí nghiên cứu mới tìm ra được thuật pháp tu tiên phù hợp với bản thân mình nhất, cho nên tiến triển nhanh chóng và rất là dễ dàng thăng cấp.

Nhưng cuối cùng lại bị Tần Chính Quân hủy hoại hết thấy, trực tiếp rơi vào ma đạo.

Tâm tính y đại biến, cho nên công pháp lúc trước không thích hợp để tu luyện nữa, bất quá Lục Cửu Uyên thì lại có một bộ công pháp tu ma.

Lúc ấy Lục Cửu Uyên vì bồi dưỡng đỉnh lô, đối với Tần Mạc cũng tốn nhiều tâm tư, tìm kiếm cho y một loại công pháp tu luyện thích hợp nhất, còn cung cấp thêm một số lượng lớn đan dược và bí cảnh tràn trề linh khí.

Bản thân Tần Mạc quả thật cũng thiên tư trác tuyệt, mới có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà đạt được tiến triển vượt bậc.

Nhưng cuối cùng, tất cả lại bị chính y phá bỏ.

Nói thật, hai lần phế bỏ tu vi, đối với một tu sĩ mà nói, là thương tổn không thể nào lành lặn.

Ngay cả bản thân Lục Cửu Uyên cũng biết, mình không có khả năng nào đem Tần Mạc bồi dưỡng đến độ cao lúc trước, cho nên hắn mới dùng những loại dược vật âm độc nhất để trùng tổ cơ thể y, một mặt là để tra tấn Tần Mạc, về phương diện khác thì cho là dùng loại phương thức độc ác này có thể ép cho những tiềm năng cuối cùng trôi ra, mới có thể hút được giá trị lớn nhất.

Rồi sau đó Tần Mạc gặp Thời Khanh.

Có hệ thống trợ giúp, chỉ cần tiêu hao một lượng lớn điểm thưởng, thì tổ chất thân thể hoàn toàn được cải thiện, hơn nữa còn thu hoạch ngoài ý muốn —— năng lực chữa trị cường đại của manh thú, khiến cho khối thân thể này phục hồi như lúc ban đầu.

Tần Mạc không mua bất cứ bộ cơ thể nào, đơn giản cũng do bản thân của y đã là kiệt tác của trời cao.

Một bộ cơ thể vô cùng thích hợp để tu chân.

Y quen thuộc nó, cho nên y không cần bỏ gần tìm xa, chỉ cần có thể chữa trị thân thể của mình, thì lại tu luyện công pháp lúc trước một lần nữa, đây mới chân chính là làm ít mà được nhiều.

Do y trước tiên cải thiện tổ chất, cho nên thân thể của y bây giờ so với trước kia còn hoàn hảo hơn.

Mà tất cả mọi thứ đều là do Thời Khanh cho y.

Nghĩ đến đây, Tần Mạc bất giác cong lên khóe miệng, lại hôn một cái lên tiểu tử đang ngơ ngác trong lòng bàn tay.

—— tất cả may mắn của đời y, đều là do cậu cho y.

Thời Khanh bị hôn khiến cho hai cái tai nhỏ ngứa ngứa mà vẫy vẫy, cậu quay đầu nhìn về phía Tần Mạc, hỏi: “Tiếp tục đi thế giới khác?”

Tần Mạc lắc đầu: “Dừng một chút.”

Ồ, đây là lần đầu tiên kí chủ chủ động đề xuất ý muốn dừng lại, Thời Khanh hơi sững sốt, chột nghĩ tới điều gì đó, cậu trợn to mắt nhìn Tần Mạc, thăm dò hỏi: “Anh... anh muốn...”

Đây là đã chuẩn bị tốt, muốn trả thù Lục tra tra(*) sao?

Tần Mạc gãi gãi cằm của cậu, thấp giọng nói: “Ừm.”

Nhẹ nhàng bâng quơ một chữ, mà lại khiến Thời Khanh hốt hoảng mở to hai mắt nhìn.

Cậu biết thủ đoạn của Lục Cửu Uyên, không khỏi có chút lo lắng, đầu lưỡi đều gấp đến quần lại: “Có ... Có được không?”

Bởi vì cậu không tín nhiệm, cho nên tai nhỏ bị nhéo nhẹ, Thời Khanh run rẩy, hai mắt nhỏ sưng nước mà nhìn chăm chú vào kí chủ nhà cậu.

Thật sự... Thật có thể đánh bại được Lục Cửu Uyên sao?

Thật sự có thể chấm dứt tất cả mọi thứ sao?

Thời điểm Lục Cửu Uyên trở lại Mặc Trúc Lâm, chỉ thấy mỗi thùng gỗ đen thùi khiến người ta ghê tởm, cùng với một mảnh núi rừng hoang vắng.

Tần Mặc —— tiêu thất!

Đồng tử màu đỏ đột nhiên long lên, lửa giận từ từ bùng nổ, Lục Cửu Uyên tung một chưởng đánh nát thùng gỗ, được vật hung ác kia văng ra tung tóe, nháy mắt đem mặc trúc xung quanh ăn mòn thành tro.

Vị khói đặc ghê tởm bốc lên bốn phía, bộ mặt Lục Cửu Uyên lúc này vô cùng ngoan lệ.

Nhi tử tốt của ta, ngươi thật là có năng lực !

Thế nhưng có thể phá bỏ được kết giới mà ta bày ra, quả là đã xem nhẹ người!

Bất quá, ngươi trốn cũng không thoát, chỉ cần ngươi còn mang dòng máu của ta trên người, thì vĩnh viễn cũng không thể nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Lục Cửu Uyên nhanh chóng kiểm tra kỹ lưỡng, Tần Mặc trốn đi rất là sạch sẽ, kết giới không hề tổn hao gì, hoàn toàn không có dấu vết, giống như hư không mà tiêu thất.

Dù sao thế giới này thiên kỳ bách quái, các loại cấm pháp bí thuật tùm lum tùm la, ngay cả Lục Cửu Uyên cũng không thể nào khẳng định biết rõ ràng hết tất cả mọi thứ.

Hắn không hề coi thường Tần Mặc, nhưng hiển nhiên, năng lực còn lại của Tần Mặc, đều nằm trong phạm trù hiểu biết của hắn.

Bất quá cũng không sao, chỉ cần tiêu phí chút thời gian, hắn chắc chắn có thể tìm được Tần Mặc.

Chân trời góc biển, thâm cung bí lâm, không có bất luận địa phương nào có thể ngăn lại thần thức của hắn, chỉ cần dựa vào quan hệ huyết mạch của hai người, hắn có thể tìm thấy Tần Mặc bất cứ lúc nào.

Rồi sau đó, thoải mái trời y đem về.

Sau khi trở về, hắn sẽ đánh gãy hai chân của y, sẽ đem y nhốt ở bên người, khiến y không có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào nữa.

Lục Cửu Uyên âm ngoan cười, con trai ngoan của ta, lô đỉnh tốt nhất của ta, ta chờ con quỳ trên đất mà cầu xin ta buông tha!

[Có ai thấy đoạn đối thoại trên rất giống ...:

Khanh Khanh: Anh ... anh ... muốn (trả thù Lục Cửu Uyên)

Tần Mặc: Ừm (muốn OOX)

Khanh Khanh: Có ... Có được không? (có đánh lại ổng không?)

Tần Mặc: dám nghi ngờ năng lực trên giường của ta *nhéo nhéo*]

[Đoạn cha Lục thì giống tình nhân bé nhỏ chạy trốn, rượt theo bắt đem về SM]

85. Chương 85

Thời Khanh cho là bọn họ sẽ đập cửa hệ thống phi ra ngoài, tìm đến nhà cũ của Lục Cửu Uyên, vọt vào chỉ thẳng mặt hắn đòi quyết đấu, sau đó phé đi tu vi, chặt đứt kinh mạch của hắn, tốt nhất là tìm một cái thùng thuốc ‘kích thích’ cho hắn ngâm ngâm hưởng thụ một phen, tiếp theo đó đem hắn đánh vào súc sinh đạo(*), vĩnh viễn không được luân hồi làm người!

[đường đầu thai làm thú vật]

Càng nghĩ lòng càng căm phẫn, Thời Khanh tính toán kỹ lưỡng tất cả chiêu thức trả thù ngoan độc nhất mà bản thân có thể nghĩ ra, dễ dàng nung cho cơn giận của cậu bùng hực cháy tới đỉnh điểm.

Gấu trúc nhỏ hai tai dựng đứng lên, hai mắt sừng sộ, tạo thành bộ dáng manh thú kute vừa khí phách vừa hiên ngang thâm độc!

Chỉ tiếc với bộ dạng hiện giờ của cậu, bất luận là dụ ngoan hay là phát ngoan, làm nũng hay là cường thế, cao hứng hay là sinh khí, cuối cùng đều đúc ra một cái thần thái duy nhất.

Đó chính là —— xuẩn manh.[ngốc ngếch dễ thương]

Mồ xuẩn manh còn không biết, cong cong móng vuốt, cái chân nhỏ vung lên, cổ họng mềm mềm bắt đầu gầm nhẹ: “Lục đại tra, tử kỳ của ngươi đã đến !”

Rồi sau đó, trên đầu của cậu vang lên một tiếng cười rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất rõ ràng.

Thời Khanh ngẩn người, cổ sức nâng nâng đầu nhỏ, trông thấy kí chủ nhà cậu đang nở nụ cười...

Phắc, đây là khuynh quốc khuynh thành trong truyền thuyết hay sao!

Thời Khanh: dừng ... dừng trách tui, thật sự tui hông thể nào nghĩ ra được từ hình dung khác, mệ nó, thật... thật... đẹp quá đuy!

(v) ngây người!

Sớm đã biết kí chủ nhà mình rất là xinh đẹp, nhưng khi cười lên, lực sát thương thật là lớn ah~!

Thời Khanh đồng học bị đả kích quá lớn bèn tỏ vẻ (^) , chịu không nổi nữa, thật muốn hun một phát hết sức vậy á.

Suy nghĩ này vừa mới xẹt qua não, thì gấu trúc nhỏ lập tức hóa thành hình người.

Một thiếu niên mang theo hai cái tai nhỏ trên đầu xuất hiện, gấp gáp kiễng chân hôn mạnh lên cánh môi phỉm mỏng đang cong cong kia, chỉ vừa mới chạm khe vào, thất lưng của cậu đã bị lực đạo mạnh mẽ nào đó khóa lại, từ chủ động biến thành bị động, khớp hàm bị tách ra, cái lưỡi bị cuốn lấy, nụ hôn kiểu điểm uớt át ập tới khiến cậu không nhận được mà ưm ah ra tiếng.

Trong mắt Tần Mạc mang theo ý cười, liếm nhẹ trên cánh môi hồng nhuận của cậu, tiếng nói khàn khàn: “Xem ra đã nghỉ ngơi đủ”.

Thời Khanh còn đang bị mê hoặc, chỉ cảm thấy thanh âm của y dễ nghe khiến lòng người ta ngứa ngứa nhột nhột, còn nội dung câu nói là gì thì không để ý tới.

Mỗi lần gấu trúc nhỏ biến thân thì tự động sẽ có một bộ quần áo màu trắng phủ thêm trên người, nhưng nó lại vô cùng mỏng manh, chỉ cần dùng chút sức thì đã rách thành vải vụn, mà nội y bên trong thì không có tặng kèm theo, cho nên Thời Khanh bỗng chốc xích lỏa.

Khóe miệng Tần Mạc khe cong, cúi đầu gặm cắn trên cái cổ của cậu, tuy thế nhưng tay cũng không nghỉ ngơi, bế cái mông nhỏ lên, đặt cậu ngồi trên màn hình lớn của hệ thống, sau đó nghiêng thân đâm mạnh vào.

Màn hình lớn ánh lên những tia sáng màu lam tạo nên sự đối lập với da thịt trắng nõn của cơ thể, hình thành một loại kiểu điểm mị hoặc mà không ngôn từ nào có thể diễn tả thành lời ...

Lúc Thời Khanh cảm thấy hối hận thì đã chậm.

Có câu trời làm bậy thì còn có thể sống, tự mình làm bậy thì ... khụ khụ... Ông trời ở trên cao tỏ vẻ () , lão tử không có rãnh mà quản người.

Lại thêm một phen như vậy như vậy như vậy đó, cổ họng Thời Khanh đã rên rỉ tới nỗi nói không ra tiếng, người phía sau còn không có chịu dừng lại, .

Thời Khanh thật sự chịu không nổi nữa, cố gắng nói: “Tần Mạc Tần Mạc... Ừm... Không được... Ừm... Ah... Không cần...”

Nói còn chưa nói xong, miệng đã bị ngăn lại, kí chủ thấp giọng thì thầm, tựa như bàn chải đang gãi gãi vào lòng cậu: “Khanh Khanh, em gọi như vậy ta chịu không nổi.”

Ngoài miệng thì nói chịu không nổi, mà động tác lại càng lúc càng nhanh.

Thời Khanh đã khống chế không được bản thân, cho dù cổ họng đau rát, nhưng rên rỉ ngậm nga vẫn không ngừng kêu lên.

Cuối cùng cậu dưới áp lực không ngừng đâm ra rút vào của cái vị ‘chịu không nổi’ kia, mà run rẩy phóng thích ra ngoài.

Còn người ‘chịu không nổi’ thì vẫn đang luật động không mệt mỏi.

Thời Khanh lúc này thật lòng cảm nhận được một phen, cái gì gọi là hấp hối.

Lần thứ hai được biến thành gấu trúc, Thời Khanh hữu khí vô lực nằm úp sấp, khắc sâu trong lòng hành vi ngu xuẩn của bản thân.

Tự mình đào hố chôn thân, còn có gì để mà vớt vát sự ngu xuẩn nữa sao?

Nghĩ đến đây, Thời Khanh thở dài một hơi, dùng hai cái chân nho nhỏ bưng kín cái đầu xù xù của mình.

Bởi vậy cho nên, ai lương thiện có lòng hảo tâm, xin cho cậu vay một ít chỉ số thông minh để bổ sung vào não có được không?

Tuy rằng OOX, thân thể không hề cảm thấy mệt mỏi, nhưng chẳng hiểu sao luôn có một cảm giác lười biếng, ghé vào lòng bàn tay ấm áp của kí chủ, không bao lâu sau đã ngủ mất.

Đến khi tỉnh lại thì thần thanh khí爽, bất quá ngay sau đó Thời Khanh kịp thời nhớ lại, lúc nãy bọn họ đang thảo luận vấn đề báo thù rửa hận, sao tự dưng quay cái ngoắc sang chuyện khác rồi?

Còn chưa tính toán xong vụ thu thập Lục tra tra mà?

Không phải nên lập tức hành động sao?

Tỉnh táo xong, Thời Khanh gấp gáp nhìn về phía Tần Mạc.

Cậu thấy kí chủ nhà cậu đang làm một chuyện hết sức quỷ dị.

Cửa hàng hệ thống phân loại rất là rõ ràng, loại cường hóa thân thể, loại võ công bí tịch, còn có các loại đạo cụ trang bị đủ kiểu dáng. Mà khu cuối cùng, là một nơi bao hàm rất nhiều thứ, Thời Khanh thì thường ghé thăm, còn Tần Mạc cơ hồ chưa bao giờ đụng đến.

Chính là loại giải trí lúc rảnh rỗi.

Phương diện này bao gồm các hạng mục trò chơi vượt quá sức tưởng tượng và các hạng mục đồ vật sinh hoạt.

Ăn, mặc, ở, đi lại, nhậu nhẹt chơi bời, tất cả những gì có thể nghĩ tới, thì trong này đều có bán.

Thời Khanh là khách quen, cậu có một cơ thể mới, có một cái dạ dày khỏe mạnh, hận không thể ăn hết mỹ thực trong thiên hạ, hiện giờ phát tài rồi thì dĩ nhiên sẽ không bạc đãi bản thân.

Trong không gian của cậu đã nhồi nhét đầy các loại mỹ thực, chỉ tiếc cái bao tử của cậu quá nhỏ nên chỉ có thể ăn được 1/1000 trong đó mà thôi.

Còn lại để dành ăn từ từ vậy.

Thật tình cậu không nghĩ tới, kí chủ đại nhân thanh tâm quả dục (mới là lạ) không nhiễm khói lửa (cái này là thật) thế nhưng lại có một ngày ghé thăm loại cửa hàng này.

Cho nên gắng ngó xem kí chủ đang muốn mua cái gì đây?

Cậu kê mặt sát vào thì phát hiện kí chủ tựa hồ đang nghiêm túc quy hoạch gì đó?

Lại tập trung hơn nữa mà nhìn, ó... cái này... cái này là một ngôi nhà?

Đúng vậy, trong cửa hàng hệ thống có đầy đủ hết tất cả mọi thứ, dĩ nhiên nhà ở cũng có cung cấp.

Bất quá Thời Khanh chưa từng chú ý qua mà thôi, đơn giản vì bọn họ có không gian che nắng che mưa rồi, về phương diện khác thì giá nhà ở trong hệ thống chó má này bán rất đắt, cậu không có rảnh mà đi cân nhắc tới nó.

Tuy nhiên nhìn thấy Tần Mặc hưng trí như vậy, cậu cũng tò mò đi qua xem xem.

Kí chủ nhà cậu quả nhiên toàn năng, ngay cả đồ họa quy hoạch cũng vô cùng trật tự, dị thường tinh xảo.

Thấy Thời Khanh tỉnh lại, Tần Mặc quay sang hỏi một câu: “Thích màu gì?”

Thời Khanh không suy nghĩ nói luôn: “Màu đỏ”.

Nói xong, cậu lại cảm thấy màu này hình như không hợp với kí chủ lắm, vội vàng bổ sung: “Không cần phải chiều theo em, tùy ý anh đi.”

Tần Mặc gật gật đầu, nhưng tay thì vẽ ra màu đỏ.

Rồi sau đó y lại hỏi Thời Khanh mấy vấn đề, Thời Khanh là điển hình cho loại người không có mất thẩm mỹ và thiếu khuyết sự phối hợp, nước miếng tung bay nói một tràng, xong xuôi thì cũng cảm thấy bản thân — thiệt là ầu.

Bất quá kí chủ nhà cậu lại rất nghiêm túc, mày cũng không nhăn, đem tất cả những lời mà cậu nói ra ghi nhớ hết.

Thời Khanh có chút cảm động, lại đợi một hồi, bản vẽ cũng xong, đưa vào cửa hàng hệ thống, bắt đầu kiến tạo .

Tất cả mọi việc, Thời Khanh đều đứng một bên nhìn, cõi lòng không khỏi hưng hăng đứt khúc khúc.

Hức hức hức ... Chỉ có vậy mà phải xuất ra tận 20 nghìn điểm thưởng!

Có cần bại gia dữ vậy không!

Kỳ thật, bọn họ sống ở trong không gian trắng toát này cũng rất tốt mà ... đỡ tốn một khoản tiền, khụ khụ...

Màn ảnh lớn của hệ thống hướng về phía cửa hàng hệ thống rộng lớn: CMN nhanh chóng xây nhà cho bọn họ đi, CMN bọn họ dám ở trên người lão tử mà ầy ầy ầy ầy , lão tử không phải là giường! Còn nữa ! Lão tử là một màn ảnh còn trinh trắng! Nhìn bọn họ mà lão tử sắp bị đau mắt hột rồi nè!

Tuy rằng trước đó còn xót tiền vung ra, nhưng chờ khi nhà ở hoàn thành , Thời Khanh lại cảm thấy ... đẹp đến ngây người!

Toàn bộ ngôi nhà đều mang theo vẻ tuyệt mỹ, cả ba tầng lầu cũng rất là tuyệt vời!

Mọi thứ đều được cách điệu qua, trọng điểm là những yêu cầu kỳ kỳ quái quái mà Thời Khanh đề nghị ra, Tần Mặc cư nhiên thật sự chèn vào hết cả.

Chèn vào thì không có gì để nói, cư nhiên còn đem mấy cái quê cha đất tổ mà cậu nói tiến hóa thành một đỉnh cao mới.

Mệ nó, kí chủ, xin nhận lấy đầu gối của nô tài! [ý là ẻm quỳ xuống bái phục]

Thời Khanh vui tươi hơn hở đi dạo vòng quanh, trên mặt tràn đầy dấu chấm than. [!!! cảm thán]

Tần Mặc dắt tay cậu đi vào, nhìn căn phòng ngủ thuộc về bọn họ.

Trong phòng ngủ thiết kế càng thêm tỉ mỉ, thứ khiến tầm mắt Thời Khanh trợn trừng chính là giường lớn KINGSIZE ở giữa.

Đệm gối đều là một sắc màu đỏ thắm quyến rũ, còn chất liệu gỗ lại rất lạ lẫm chưa từng thấy qua, chỉ nhìn thoáng thôi cũng cảm thấy êm ái, chắc chắn nhảy lên đó ngủ sẽ khiến người ta thoải mái gần chết luôn.

Tần Mặc sờ sờ hai tai nhỏ của cậu, hỏi: “Muốn thử một lần không?”

Thời Khanh gấp gáp gật đầu, thời điểm chạm đến giường liền biến thành hình người, trước đó lúc biến thành gấu trúc nhỏ thì cậu quên mặc quần áo, cho nên lúc này... toàn thân trụi lủi.

Tần Mặc nhìn cậu, khẽ cười, rồi sau đó sờ sờ thắt lưng mỏng manh kia.

Thân thể Thời Khanh run lên, tiếp theo bị đẩy ngã xuống giường, vừa ngẩng đầu lên, thì đập vào mắt là Tần Mặc đang hôn tới.

Trong đôi mắt đen của kí chủ chỉ có bóng dáng một mình cậu.

Thời Khanh cảm thấy trái tim đang nhảy cà tưng cà tưng.

Tần Mặc kề sát vào, hôn hôn môi cậu, dịu dàng pha một chút mê muội nói: “Màu đỏ thật là đẹp, làm nổi bật lên làn da của em”.

Nói xong thì mạnh mẽ hôn cậu.

Thẳng đến lúc tiến nhập, Thời Khanh mới sâu sắc hiểu được, cái gì gọi là thử một lần... là... là thử như vậy sao? !

Sau đó, bọn họ ở các địa phương khác nhau, nghiêm túc thử a thử a thử.

Tỷ như... sofa, tắm bồn, bàn ăn, phòng tắm, gương, bể bơi còn có... khu vườn nhỏ ...

Thời Khanh cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này, cho dù là manh thú cũng sẽ có lúc tinh tấn nhân vong, may là kí chủ rất cục cựa cũng dừng lại.

Tần Mặc tự tay mặc quần áo cho Khanh Khanh nhà y, sau đó ôm vào trong ngực, lúc này mới bắt đầu nói chuyện chính sự.

“Bản Di Nhiên Quyết này rất thích hợp cho em luyện công pháp nội tu, tĩnh tâm tĩnh khí, minh luyện bốn mươi chín ngày thì sẽ nhập cảnh.”

Thời Khanh có chút mơ hồ.

Tiếp theo Tần Mặc lại lấy ra một miếng ngọc bài, y dùng ngón tay gõ lên trên đó, mặt ngọc bóng loáng lập tức lưu chuyển, xuất hiện rất nhiều văn tự, Thời Khanh nghiêm túc nhìn, Tần Mặc đối với cậu nói: “Ngẩng đầu.”

Thời Khanh ngoan ngoãn ngẩng đầu, sau đó một màn khiến người ta kinh ngạc diễn ra.

Văn tự thông thả xuất hiện trên ngọc bài kia giống như là có sự sống, dưới sự dẫn đường của ngón tay Tần Mặc nhanh chóng chui vào giữa trán Thời Khanh.

Cuối cùng tất cả văn tự trên đó tiến nhập vào trí nhớ của cậu, Thời Khanh nháy mắt đem tất cả thuật pháp tối nghĩa kia đều khắc sâu vào tâm khảm.

Sau khi dẫn đường xong xuôi, Tần Mặc lại dặn cậu: “Không nên nóng lòng tu luyện, dựa theo những gì ta an bài mà làm theo, không cần lĩnh ngộ hết toàn bộ, chỉ cần từng bước từng bước chậm rãi là được, hiểu không?”

Thời Khanh còn có chút nghi hoặc, bất quá cậu hiểu ý tứ của Tần Mặc, vui vẻ gật gù đầu.

Tần Mặc sờ sờ tóc của cậu, lại hôn một hơi: “Không cần quá lo lắng, ta ở ngay bên cạnh em”.

Đến đây, Thời Khanh rốt cục cũng hiểu được ý đồ của kí chủ nhà cậu.

Sự việc tiếp theo khiến cậu quả thật muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

Hai mươi vạn điểm này, tiêu đi thật sự thật sự thật sự rất xứng đáng!

Cái nhà ở xinh đẹp này thế nhưng lại đi kèm theo quà tặng là một không gian nghịch thiên.

Chỉ cần mở ra nó, nơi này một năm thì bên ngoài cũng chỉ mới trôi qua một ngày!

Tiếp theo Tần Mạc đem tất cả linh thạch mà y có bỏ hết vào trong này, thành công đem nơi đây trở thành một cực phẩm thánh địa để tu tiên.

86. Chương 86

Thời gian trong không gian hệ thống so với bên ngoài thì hoàn toàn tĩnh lại, cho nên Tần Mạc và Thời Khanh ở trong này lẫn lộn bao nhiêu lâu đi nữa, thì khi trở lại thế giới tu chân cũng chẳng trôi qua giây nào.

Bất quá bọn họ ở trong không gian hệ thống vẫn cảm nhận được từng giây từng phút trôi qua.

Bây giờ có thêm hiệu quả đặc biệt của phòng nhỏ, cho nên thời gian sẽ lưu chuyển nhanh hơn rất nhiều. Một ngày bằng một năm, đối với việc tu luyện công pháp nội tức mà nói, quả thực là tiến triển thần tốc.

Tu vi tăng cao không chỉ yêu cầu thể chất dị bẩm, mà còn phải xem tham ngộ của bản thân, thêm vào đó là đủ loại kỳ ngộ, nếu đáp ứng đủ hết cũng chưa xong, cần phải có thêm rất nhiều thời gian nữa.

Hiện tại, có căn phòng vênh váo hống hách lại quý dị này, bọn họ cũng không cần phát sầu làm gì.

Đã có đủ thiên thời địa lợi nhân hoà, cứ thế mà tu luyện, quả thực muốn tăng lên cảnh giới cao thế nào cũng đều được hết.

Thời Khanh hồi tưởng lại mình năm đó có xem qua mấy quyển tiểu thuyết tu chân, lúc này cảm thấy bản thân đang sải rộng bước trên con đường tươi sáng, đây tuyệt đối là tiết tấu quan trọng để niết bàn phi thiên ah~!

Cậu xem qua biết bao nhiêu nhân vật chính có bàn tay vàng, thật CMN chưa có ai trâu bò được như vậy đâu nha!

Thời Khanh miệng cười ngoác tới mang tai, quả nhiên ah~, đi theo kí chủ có thịt ăn, hưởng ké feel thần tiên luôn, mọi thứ thật là tốt đẹp quá!

[bà tác giả chơi chữ, méo biết diễn tả làm sao, chém đại]

Tần Mạc đem phương pháp nói cho cậu, Thời Khanh cũng chăm chú lắng nghe, cố gắng ghi nhớ hết vào lòng, cuối cùng hai người bắt đầu bế quan.

Thiệt là không ngờ tới, vận khí của Thời Khanh cũng có ngày bùng nổ.

Nguyên bản thân thể của cậu chỉ là một người bình thường, cho dù có bí tịch cực phẩm cũng tuyệt đối không thể nào hấp thu được hết tinh hoa trong đó, cơ bản không có căn cơ tu luyện, cho nên cậu đành bỏ qua. Sau lại, mua được một bộ cơ thể phổ thông trong hệ thống, mặc dù có kỹ năng Thần hành thiên lý, nhưng cơ thể này tổ chất vẫn như nguyên thể, cho dù tiêu phí điểm thưởng để cường hóa đến giới hạn cao nhất. Ai có mà ngờ đâu cậu đụng phải một kí chủ siêu cấp lợi hại, mua tặng cậu một bộ cơ thể gấu trúc nhỏ giá tận 10 vạn điểm.

Quả nhiên tiền nào của đó, sức chịu đựng và thể lực của gấu trúc nhỏ cao hơn người thường rất nhiều, chỉ dựa vào hai điểm đó thôi mà cũng có thể tu luyện đại đa số công pháp nội tức, ngay cả phép thuật thực chiến cũng thập phần am hiểu, cộng thêm việc Thời Khanh đem bản thân cường hóa đến maximum, tổ chất thân thể nhảy vọt lên trời, bỗng chốc từ dân thường tiến hóa thành siêu nhân.

Lại càng không muốn nói tới, hiện tại Tần Mạc giúp cậu chọn ra một bộ công pháp tương thích nhất, cứ thế mà làm theo, thì nguyên bản Thời Khanh là một tên dù gặp kỳ ngộ cũng không làm ăn ra ngô ra khoai gì, lại đặt chân lên nấc thăng suất cuồng bá duệ.

Không thể không thừa nhận... cái thứ vận khí này, cũng xem như là một loại năng lực mà không phải ai cũng có.

Cho dù trước đó có chuyện gì, thì sau khi chấm dứt bế quan, Thời Khanh cũng chính thức thành một ngôi sao mới vụt sáng trên bầu trời Tu Chân!

Chỉ khoảng hai năm, từ một dân chúng bé nhỏ phổ thông mà tiến giai đến Nguyên anh cửu giai kỳ, Thời Khanh cho bản thân là người thứ hai, thì không ai dám nhận là thứ nhất!

Ngày đột phá giới hạn này, Thời Khanh đồng học tổ về ~()/~ hức hức hức hưng phấn muốn điên luôn!

Cậu cảm thấy thời gian đã trôi qua chừng hai năm, cho nên dựa theo đó mà tính, nếu ở bên ngoài, chắc đã ước chừng trôi qua tận 600 năm, vì thế thành tích này cũng không có gì quá khoa trương.

Thời Khanh hưng phấn khi cảm thấy trong thân thể mình có từng đợt linh khí cuộn cuộn dâng tràn, ở sâu trong đan điền có một cái gì đó đang nhảy nhót vui vẻ, thật thú vị ah~, lúc đọc sách cảm thấy Nguyên Anh Kỳ quá trời thần kỳ, nhưng đến khi tự thân trải nghiệm, mới cảm thấy nó vô cùng tuyệt diệu.

Linh khí hùng hậu cuộn cuộn, tiểu nhân(*) nằm trong đan điền mặt mày rất rõ ràng, vả lại tinh thần cũng rất tốt, càng làm cho cậu ngoài ý muốn chính là cảm giác được năng lực đang nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, nháy mắt bao phủ toàn bộ không gian hệ thống.

[chạy xuống comment của bạn A Tà xem giải thích nha]

Rõ ràng ngồi ngay ngắn trong phòng ngủ, thế nhưng mọi góc ngách trong căn nhà này cậu đều nhìn thấy rành mạch, rõ ràng.

Đang lúc thao túng cho thần thức thí diên thí diên chạy nhảy, thì có một cỗ lực lượng vô cùng cường đại nháy mắt vây quanh lại đây, Thời Khanh hơi ngẩn ra, sau đó lập tức cảm giác được một thần thức quen thuộc ủa tới, nó dẫn đường cho thần thức của cậu đi theo, dùng kỹ xảo cực kỳ tinh diệu, vô cùng chăm chú mà chỉ dẫn cậu.

Chỉ ngẩn ngủ vài giờ, Thời Khanh cảm thấy lợi ích đạt được không nhỏ, nguyên bản thần thức đã hoạt bát lan lợi rất nhiều, bây giờ lại càng thông minh mà nhìn xa hơn, rộng hơn nữa.

Chờ đến khi Tần Mạc rời khỏi, loại rộng lớn này tự giác thu gọn lại, Thời Khanh biết, vừa rồi là mượn năng lực của Tần Mạc mà dùng, bản thân cậu muốn đạt được tới trình độ này, còn phải tu luyện rất nhiều nữa.

Thu lại thần thức, Thời Khanh mở mắt, quay đầu nhìn người bên cạnh, cong cong ánh mắt nói: “Tần Mạc, đã lâu không gặp.”

Tần Mạc không trả lời cậu, mà trực tiếp bắt lấy thất lưng của cậu, mạnh mẽ hôn lên đôi môi yêu kiều kia, quả thật là đã lâu, bất luận là hai năm, hay là sáu trăm năm, cho dù chỉ cảm nhận được một cái chớp mắt, nhưng tâm hồn y vẫn thấy nhớ nhung.

Dây dưa gặm mút hồi lâu, Thời Khanh thở hổn hển tựa vào trong ngực Tần Mạc, đối với cái hành vi vừa tỉnh lại đã phóng tới bày tỏ bất mãn trong lòng này, cậu cảm thấy không thích ứng kịp. Bất quá suy xét đến việc y đã bị cấm dục suốt 600 năm, coi như cũng thông cảm mà bỏ qua cho?

Mạch não quái dị của Thời Khanh lại thí diên thí diên đi du lịch.

Tần Mạc nói một câu kéo cậu về kịp: “Nguyên anh cửu giai?”

Thời Khanh gật gật đầu, nhanh chóng nói thêm: “Tầng cuối cùng không có cách nào đột phá, vẫn không thể tiến vào Hợp thể kỳ.”

Tần Mạc giải thích cho cậu: “Vậy đã được rồi, không cần gấp, muốn thăng Hợp thể kỳ thì yêu cầu bản thân phải tương liên với Nguyên anh, trước hãy củng cố nguyên thần đã.”

Thời Khanh cũng chẳng vội vàng gì, cậu đã quá vừa lòng với bản thân rồi, toàn bộ Lăng Vân đại lục, tu sĩ Nguyên anh cửu giai chỉ có thể đếm ngược trên đầu ngón tay.

Cậu quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, nhìn từ bên ngoài thì không thể nào đoán ra được gì, nhưng thần thái của y rất là bình tĩnh và trầm ổn, Thời Khanh không biết Tần Mặc tu luyện như thế nào, cũng không biết y sử dụng công pháp gì.

Cái chuyện tu chân này, trước kia chưa từng tiếp xúc qua, cảm giác chỉ là những hồi mơ hồ ảo vọng, nhưng hiện giờ đã đi vào đạo, còn có được trình độ cao cường thế này, nhân giới của Thời Khanh cũng tinh tường hơn.

Cậu sở dĩ tiến triển nhanh như vậy, nói thật cũng là do Tần Mặc giúp cậu lựa chọn tâm pháp quá tốt.

Di Nhiên Quyết, thuận ứng thiên đạo, tâm thái di nhiên, chuyên tâm nhất trí, khả hữu khả vi.

Cái chiêu số này tuyệt đối là tu đạo chính quy nhất, tâm vô tạp trần, thiện niệm vĩnh tồn, vả lại cần có tính tình ôn hòa, không vội không nóng. Đủ loại đặc điểm đều rất thích hợp với Thời Khanh, đích thật là bí pháp tu tiên hiếm có.

Di Nhiên Quyết rất là ưu tú, nhưng người như Tần Mặc tuyệt đối không thể tu luyện, bản tính tự nhiên không thể nào giấu giếm được nó.

Nếu cưỡng ép bản thân tu luyện, cũng có thể tiến triển một chút, tuy nhiên tuyệt đối không đột phá được cửa ải cuối cùng.

Mà Tần Mặc hiện giờ...

Thời Khanh thở dài, cậu không biết Tần Mặc rốt cuộc tu luyện cái gì, nhưng mà đa số tâm pháp nội tức đều rất có thể ảnh hưởng đến tâm tính của người tu luyện.

Tốt thì càng tốt, hư thì lại càng hư.

Rốt cục là tốt hay là xấu, Thời Khanh nhìn không ra.

Cậu xoay người nhìn Tần Mặc, cảm giác một chút khí tức âm u ở trên người y, y càng thêm ổn trọng, càng thêm thành thực, cũng càng phát ra cường thế, dựa vào y, cậu có thể cảm thấy vô cùng an toàn.

Hiện tại Tần Mặc, so với lúc Thời Khanh mới gặp thì đã trầm ổn hơn rất nhiều.

Khi đó, đáy lòng Tần Mặc tràn đầy hắc ám, cơ hồ sắp tràn ra ngoài, một đôi mắt đen vô vàn sâu thẳm, trộn lẫn trong đó chỉ có nghi ngờ và oán hận.

Nhưng bây giờ, Tần Mặc sẽ cười với cậu, sẽ kiên nhẫn nói chuyện với cậu, cặp mắt màu đen xinh đẹp kia chỉ có mỗi bóng dáng của cậu, thậm chí trong đó còn tràn đầy nhu tình mật ý.

Trong lòng Thời Khanh có chút an tâm, cậu hình như cảm giác được kí chủ nhà cậu đã trở nên thiện lương trong sáng hơn xưa.

Đúng không nhỉ ... ừm, nhất định là thế .

Thời Khanh nghĩ nghĩ, bất giác ngủ quên luôn.

Trong mộng, tựa hồ cậu nghe thấy một tiếng gì đó khe khẽ vang lên, cậu rõ ràng nghe được hết thấy, nhưng đảo mắt lại quên.

— đêm tối tất nhiên sẽ cần nuốt ban ngày, ánh sáng quang minh, cũng bởi vì y biết cách che giấu hắc ám.

Mỗi lần ấy ấy xong, Thời Khanh đều siêu cấp buồn ngủ, thế mà khi tỉnh dậy thì tinh thần vô cùng sáng khoái.

Trước kia không tu luyện cho nên không hay biết cái gì, nhưng sau khi nhập ‘đạo’, cậu bỗng cảm thấy, mịc nó, vì cái lông gì OXXX xong lại tinh tráng giống như sẵn sàng ra trận “chiến đấu” vài hiệp nữa?

Quá là không khoa học!!!

Ờ mà ... Cái thế giới này trước giờ cũng chưa từng có danh từ khoa học thì phải, truy cứu cái beep gì giờ. Thời Khanh tự cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã tuột xuống 0, giờ mà suy nghĩ nữa thì âm [-] là cái chắc.

Vừa mới tỉnh dậy, cậu đã gấp gáp nhìn về phía Tần Mặc: “Chúng ta xuất phát đi?”

Tần Mặc vẫn luôn ôm cậu, vì để cho cậu ngủ an ổn, động tác của y chưa từng thay đổi một chút, thấy Thời Khanh tỉnh thì đáp ứng: “Được”.

Ra khỏi không gian hệ thống, bọn họ lại đặt chân về tới sơn động kia, Thời Khanh không khỏi hỏi: “Chúng ta đi tới Mặc Trúc Lâm?” Cậu nhớ rõ Lục Cửu Uyên ở chỗ kia.

Tần Mặc lắc đầu nói: “Không cần, tự bản thân hắc sẽ đến đây.”

“Ể?” Thời Khanh kinh ngạc, “Hắc làm sao mà biết chúng ta ở đâu chứ?”

“Huyết thông.” Tần Mặc tự giấu cười cười, “Trong thân thể của ta đang chảy dòng máu của hắc.” Cho nên Lục Cửu Uyên có thể dựa vào thần thức mà biết y ở đâu, tìm được y chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

So với Tần Mặc không hề cảm giác gì, thì Thời Khanh lại nóng nảy: “Cứ như vậy, chúng ta ở ngoài sáng hắc ở trong tối, chẳng phải sẽ bị động hay sao?” Sau đó, cậu chợt nghĩ tới: “Vì sao không thử đổi thân thể khác đi? Như vậy hắc sẽ tìm không thấy anh.”

“Ta chỉ sợ hắc tìm không thấy ta.”

Thời Khanh sửng sốt.

Tần Mặc sờ sờ cái cổ trắng trắng của cậu, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, những giọt máu dơ bẩn này, ta sẽ tự mình hủy diệt.”

Thời Khanh ngây dại.

Con người đen bao phủ hắc ám nháy mắt bình tĩnh trở lại, y cầm lấy tay nhỏ của Thời Khanh, ôn nhu nói: “Đi, ta mang em ra ngoài thích ứng một chút.”

Huyền Minh Tông.

Mặc Yên đột nhiên giương mắt, đồng tử màu đen, gã mãnh liệt đứng dậy.

Thần thức cường hãn này chỉ thoáng qua, cũng khiến gã cảm thấy rất là quen thuộc.

Tên ngu xuẩn Lục Cửu Uyên rốt cục cũng phát hiện ra được con mồi đã bỏ trốn của mình rồi ah~.

So với trong dự đoán thì nhanh hơn một chút, nhưng không sao, cũng vừa đúng lúc.

Nam Hướng Danh đã đến Thiên Lâm bí cảnh, chỉ cần mau chóng tìm được Khóa hồn kính, gã chắc chắn sẽ chiếm được thượng phong.

Hy vọng Tần Mặc có thể kiên trì một chút, đừng có bị phụ thân của y ăn quá nhanh.

Mặc Yên nhìn chuôi kính trống rỗng bên cạnh, chậm rãi nở nụ cười.

Cho nên nói, đời này của Lục Cửu Uyên cũng chỉ có thể ở dưới gã mà thôi, ngu xuẩn chỉ biết cậy mạnh, chẳng biết dùng đầu óc là gì, nếu hắc mà có thể phi thăng, thật sự là chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Bộ ngựa bắt sâu, chim sẻ được lợi.

Hãy cho gã xem trò vui này phần khích đến cỡ nào nha!

87. Chương 87

Tần Mạc nói đi ra ngoài thích ứng, Thời Khanh tưởng y đi nhìn phong cảnh xung quanh, tìm hiểu hướng gió hướng đất, nhân tiện đi dạo một vòng phố Lăng Vân hoa lệ náo nhiệt nhất trong truyền thuyết, dùng tiền mua sắm, chủ yếu là ăn chút đồ ăn ngon để bổ sung thể lực giải tỏa tinh thần, sẵn sàng nghênh đón trận chiến lớn kế tiếp.

Thực đáng tiếc là nơi mà “mạch não xuẩn manh” cùng “bệnh thần kinh” hướng tới không phải cái chỗ hay ho gì.

Khi “mỗ xuẩn manh” bị đưa đến một rừng rậm thâm trầm, gió bắc thổi qua khe núi tạo thành tiếng rít hỗn loạn thê lương tựa như tiếng kêu thảm thiết của ai đó, lúc này “mỗ xuẩn manh” mới thực sự ý thức được mình quả là ngu hết chỗ nói.

“Bệnh thần kinh” đang dần dần lành bệnh, nhưng cậu cũng không cần quá tự tin là y sẽ trở nên dương quang sáng lạn, người tốt việc tốt chứ!

Tần Mạc đem gấu trúc nhỏ đặt vào lòng bàn tay, một tay khác tùy tiện nhặt nhánh cây nào đó, thông dong đứng nhìn trời.

Không lâu sau, tiếng mặt đất chấn động vang lên ầm ầm, một cái gì đó chạy nhanh trên đất khiến cho cát bụi mịt mù, vô số cây cối xanh thẫm bị chạm trúng mà tan tác, thân cây cắt ngang, chảy ra nhựa vàng tanh hôi, nhỏ xuống khiến cho mặt đất vốn màu nâu nháy mắt hóa tro đen.

Quái thú to lớn nhưng bốn chân điên cuồng lao vút không ngừng, chỗ giẫm lên tản ra mùi tanh nồng nặc đầy kích thích, tựa như giẫm trên đất bằng, không có thương tổn nào.

Cây cối tách ra hai bên, đôi mắt màu vàng đục ngầu lộ ra, đây là một cự thú cao chừng ba thước, hình dáng giống như con voi, nhưng cái mũi ngắn hơn, toàn thân màu đen với bộ lông cứng dựng đứng, trên mặt còn treo rất nhiều động vật nhỏ vô tội bị thương, máu và thịt giao tạp, mùi hôi thối tản ra dày đặc khiến người ta buồn nôn.

Mà giờ khắc này, nó đang đứng trước mặt Tần Mạc, ánh mắt màu vàng lộ ra những tia tham lam, răng nhọn lồm chồm, bên trong miệng rộng chảy ra nước miếng nhớp nháp.

Có cái gì ngon hơn so với tu sĩ được đưa lên tận cửa miệng đâu?

Ma thú cấp chín đang vô cùng hưng phấn.

Thời Khanh lại biến thành gấu trúc nhỏ, đang núp phía sau áo kí chủ nhìn quái vật to lớn này, cậu thật tình cảm thấy rất là kinh hãi, tay chân nhỏ nhắn lạch bạch một tiếng liền trượt vào lòng bàn tay của kí chủ.

Cái ngoạn ý này thật sự rất là ghê tởm!

[Bạn Mạc rủ bạn Khanh ra ngoài ngoạn, không ngờ là ngoạn con này]

Cậu vẫn còn đang run rẩy, thì Trường Thứ Tượng gào thét một tiếng lớn, nhe ra cái miệng tựa như một bồn máu, điên cuồng lao đến phía trước.

Thời Khanh hốt hoảng nhắm tịt hai mắt lại, một bên thì tự nhủ mình là đàn ông chân chính, mình là đàn ông chân chính, CMN lão tử là đàn ông chân chính, một bên thì nhịn hết nổi mà thét chói tai.

Rồi sau đó, một trận gió nhẹ thổi qua, cậu thậm chí không biết Tần Mạc đã làm cái gì, đến khi mở mắt ra thì trước mắt đã là rừng cây trống rỗng.

Phía sau hình như truyền tới tiếng núi lớn ầm ầm sụp đổ.

Toàn bộ mặt đất đều bị rung rinh chuyển động, gấu trúc nhỏ rề rề quay đầu lại đằng sau, tốc độ y như đang đóng phim chậm

Nhìn đi ... Ma thú cấp chín mới này còn khí phách uy vũ cộng thêm vẻ mặt hung tợn, lúc này đã bị chém thành hai nửa.

Lại nhìn nhìn kí chủ nhà cậu, trường bào màu đen trên người như mực vẽ, dung nhan tinh xảo điềm nhiên trong mây gió, tay trái chỉ có duy nhất một cành cây đang nở ra máu tươi nóng hổi tí tách tí tách ...

Gấu trúc nhỏ tròn mắt há mồm đứng hình ngay tại chỗ.

Cho nên nói... Kí chủ nhà cậu vừa dùng nhánh cây bình thường tùy tiện nhặt lên mà chém ngang ma thú cấp chín cứng rắn như sắt sao? Giết tui đi!!!!

Thấy cậu bộ dạng ngơ ngác, Tần Mạc sờ sờ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Bị dọa rồi?”

Gấu trúc nhỏ vẫn không nhúc nhích.

Tần Mạc khẽ nhú mày, lại gãi gãi cái cằm xù lông kia, an ủi: “Đừng sợ, không có việc gì...”

Nói chưa dứt lời, gấu trúc nhỏ mới vừa rồi còn giống mô hình bông mew~ mew~ nhảy dựng lên, đôi mắt nhỏ ướt át trở nên lấp lánh trong suốt, cậu hưng phấn nhìn Tần Mạc: “Quá... Quá lợi hại!”

Tần Mạc: “...”

“Tần Mạc Tần Mạc, anh quá lợi hại! Quả thực rất đỉnh! Đỉnh muốn chết luôn!” Thanh âm mềm mềm không chút nào che giấu sùng bái cùng ngưỡng mộ.

Tần Mạc hơi giật mình, con người đen gườm gườm, sau đó thấp giọng nói: “Biến trở về hình người.”

Gấu trúc nhỏ: “?”

Cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nhảy khỏi bàn tay, hóa thành hình người.

Còn chưa kịp đứng vững trên mặt đất, cậu đã bị kí chủ vươn tay bắt lấy thắt lưng, thân thể không phản ứng kịp mà dán sát lên người y, cảm cấp tốc bị nâng, nụ hôn cuồng dã không hề báo trước mà ập tới.

“Ừm...” Vừa phát ra một chút thanh âm, khớp hàm cũng do đó mà hé ra, lưỡi bị cuốn lấy, khoang miệng bị xâm nhập, thân thể bị hôn riết đã thành thói quen.

Mắt thấy sủng sắp cướp cò, Tần Mạc tốt xấu gì cũng biết đây không phải là nơi thích hợp, hôn đến môi cậu sưng đỏ mới chậm rãi buông ra.

Thời Khanh mê mê hoặc hoặc.

Tần Mạc hôn một cái lên chóp mũi trắng nõn của cậu, nói rằng: “Được rồi, kế tiếp đến lượt em đó.”

Giây tiếp theo, Thời Khanh hiểu được thế nào là từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

Người tình ôn nhu một giây sau biến thành lão sư nghiêm khắc, mĩa nó, còn gì đau khổ hơn!

Xét thấy lá gan của cậu cũng lớn (mới lạ), Tần Mạc cũng không để cho cậu từ động vật nhỏ tập luyện đi lên, trên tay vung ra một yêu thú cấp năm, tuy rằng với ma thú cấp chín vừa rồi không cùng cấp bậc, nhưng tiểu thụ Thời Khanh của chúng ta cũng là một tân thủ tập tễnh vào đời, cho nên... vẫn bị công kích tới trở tay không kịp.

Tuy rằng cuối cùng y cũng đem yêu thú giết chết, nhưng tư thế thần thái cùng với chiêu số so với kí chủ xuất ra vừa rồi ... khụ khụ chỉ có thể an ủi một câu, số em quá khổ rồi yêu thú cấp năm à, trước khi chết còn bị tra tấn đau đớn như vậy, nhìn nhân gia Trường Thứ Tượng kia xem, chết đẹp để khả ái biết bao nhiêu!

Bất quá thì trước lạ sau quen, Thời Khanh thân là một Nguyên anh kỳ cựu giai ‘toàn năng’, lúc học được thuần thực mấy chiêu thực dụng xong, cuối cùng cũng trở nên trâu bò hơn.

Cầm lấy thánh cấp trường kiếm, vun lên cao, chém mạnh xuống đầu yêu thú cấp sáu.

Cuối cùng còn héch héch đầu nhướng nhướng mày, bộ dạng muốn bao nhiêu suất liền có bấy nhiêu suất.

Tiền đề là cậu đừng có cười.

Vừa mỉm cười, thì trông vô lại quá xá.

Thời gian cấp bách, bọn họ ở trong rừng đợi chừng ba ngày, cơ hồ không hề nghỉ ngơi. Tiêu diệt không biết bao nhiêu là mãnh thú, Thời Khanh cũng miễn miễn cưỡng cưỡng thuận tay hơn, không cần mong mỏi quá cao, ít nhất có thể tự bảo vệ bản thân là tốt rồi.

Thân thủ hiện giờ của cậu, chỉ cần cẩn thận ứng đối, cho dù là Lục Cửu Uyên ở đây, cũng không thể một sớm một chiều mà giải quyết được cậu.

Chỉ cần không bị giây sát(*), cậu sẽ có cơ hội chạy trốn, hiện giờ chỉ cần cậu phát động Thần hành thiên lý, thì người có thể đuổi theo cậu, đã ít càng thêm ít.

[knock out]

Thời Khanh cũng biết suy nghĩ trong lòng Tần Mạc, cho nên không dám chậm trễ, nói thật cậu rất sợ, cái đám yêu thú này không có con nào dễ thương hết trơn hết tọi á, chỉ cần thất thủ một cái, bản thân sẽ bị đập bẹp, mặc dù có kí chủ ở cùng cậu sẽ rất là an toàn, nhưng đối với một dân thường bé nhỏ ngay cả gà cũng chưa bắt qua, vừa xuất sư đã thử thách người ta bằng trình độ cao siêu này, trái tim mỏng manh của Thời Khanh không thể nào ngừng run rẩy.

Tuy nhiên cậu biết, thời gian sẽ không chờ đợi ai, nhân cơ hội này phải cố gắng tăng thực lực của bản thân nếu không cậu sẽ trở thành trói buộc của Tần Mạc.

Cậu không mong trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà mình có thể giúp Tần Mạc phần nào sức lực, cậu chỉ hy vọng tự mình cố gắng, có thể không làm liên lụy đến kí chủ nhà cậu.

Cho nên, sợ đến mấy cũng sẽ chịu đựng, mệt đến mấy cũng sẽ gánh vác, cho dù không am hiểu cũng sẽ dốc toàn lực mà học!

Tui cực bằng tôn nghiêm gấu trúc, nhất định phải làm được!

Gấu trúc đại manh manh: lão tử vô tội nằm mà cũng trúng đạn nữa ...

Bọn họ ở trong này ngoạn ngoạn, cũng là đang chờ Lục Cửu Uyên can thiệp.

Bởi vì quan hệ huyết thống, Lục Cửu Uyên có thể phán đoán chính xác vị trí của Tần Mạc, nhưng cùng lúc đó, Tần Mạc cũng có thể đủ nắm giữ chính xác vị trí của Lục Cửu Uyên.

Cho nên từ buổi tối ngày đầu tiên y đã biết Lục Cửu Uyên đang trên đường tới nơi này.

Thẳng đến chạng vạng ngày thứ ba, thời điểm mặt trời dừng ở trên ngọn cây.

Một cổ cường đại uy áp phô thiên cái địa tuôn ra mà đến.

Tần Mạc đem gấu trúc nhỏ bỏ vào trong ngực, hơi hơi quay đầu, thấy được một nam nhân đang đứng trên phi trọng kiếm màu xanh thẫm.

Lục Cửu Uyên là cha của Tần Mạc, nhưng hắn cùng Tần Mạc không có chỗ nào tương tự. Hắn mặt mày cương nghị, mũi cao thẳng, môi trên nhếch, khi không nói lời nào thì khóe miệng kéo xuống, tăng thêm rất nhiều vẻ hung ác.

Từ lúc sinh ra, hắn vốn là một tên côn đồ nghịch thiên kháng địa.

Nhìn thấy Tần Mạc, con người màu đỏ của Lục Cửu Uyên hiện lên một tia dị sắc, dựa vào năng lực hiện giờ của hắn muốn dò xét tu vi của đối phương rất là dễ dàng, tuy rằng kết quả mà hắn có được đã bị Tần Mạc che lại bớt, nhưng hắn không ngờ y lại khôi phục nhanh chóng như thế.

Bước đầu phỏng chừng, chắc đã đột phá Nguyên anh kỳ, thật sự là vượt quá sức tưởng tượng ah~.

Bất quá hắn cũng không để ý, cho dù là Nguyên anh kỳ thì như thế nào, hắn muốn bóp chết y vẫn dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, Tần Mạc khôi phục lực lượng được cao cường như vậy khiến hắn càng thêm hưng phấn không thôi, nếu hiện tại đã có Nguyên anh kỳ, thì chỉ cần thêm một chút sức, giúp y tăng lên Hợp thể kỳ, hắn đã có thể hưởng dụng khoái trá rồi.

Nghĩ đến đây, Lục Cửu Uyên có chút hưng phấn : “Con trai ngoan, đừng có chạy lung tung, cha đây không có nhiều thời gian cùng con du ngoạn như vậy đâu.”

Tần Mặc nhìn hấn, trên khuôn mặt tinh xảo không dư thừa biểu tình, đôi mắt đen gợn sóng cũng không sợ hãi, không chán ghét không sinh khí càng thêm không oán hận.

Thanh âm của y rất êm tai, bình tĩnh như gió nhẹ lướt trên mặt hồ: “Thiên Ma bí quyết của người đột phá tầng thứ tám rồi à?”

Vấn đề đột ngột này khiến Lục Cửu Uyên hơi sửng sốt, hấn nhìn bộ dạng Tần Mặc lãnh tĩnh như thế thì lòng thực không thoải mái, luôn luôn có một loại cảm giác y không thuộc về chương khổng của hấn, nhiều năm kinh nghiệm khiến tâm tư của hấn không khỏi sinh một tia cảnh giác.

Bất quá hấn cũng chẳng đem suy nghĩ này nọ cất trong lòng, ngăn ngừa chỉ có thời gian vài ngày, mặc dù Tần Mặc có bản lĩnh thông thiên, cũng không thể nào đột phá được cái gì hay ho.

Thời kỳ toàn thịnh cũng không thể nào dấu lại hấn, hiện giờ thân thể rách nát như vậy, có cái quái gì phải sợ chứ?

Nghĩ đến đây, Lục Cửu Uyên cũng không nóng nảy, hấn trả lời Tần Mặc: “Đúng vậy.”

Tiếp theo hấn lại cười cười, một bộ dạng hiền lành đối trá: “Ta cũng không có bạc đãi người, Thiên Ma bí quyết là công pháp tuyệt đỉnh của thế gian, ta trải qua ngàn năm mới tìm được nó, một lòng tu luyện đến bây giờ, ta đã dốc sức truyền thụ cho người, tin tưởng người cũng có thể cảm giác được điểm ảo diệu bên trong.”

Hấn nói đường hoàng, đem bí thuật của bản thân truyền cho nhi tử, quả thật là một người cha thương yêu con cái.

Nhưng ý đồ dơ bẩn ẩn hàm trong đó, lại khiến người ta không khỏi dựng đứng lông tơ.

Thiên Ma bí quyết tổng cộng có chín tầng, tầng thứ nhất đoạn tình, tầng thứ hai quên nghĩa, tầng thứ ba trăm hữu, tầng thứ tư diệt môn, tầng thứ năm ngược sát, tầng thứ sáu tàn sát, tầng thứ bảy sát phụ, tầng thứ tám hủy tâm, tầng thứ chín diệt thể.

Lục Cửu Uyên đem bộ công pháp này truyền thụ cho Tần Mặc, quả đúng là chuẩn xác, Tần Mặc vĩnh viễn không thể đột phá tầng thứ bảy.

Tần Mặc không có khả năng giết chết cha mình, cũng vô pháp đột phá được tầng thứ bảy, bản thân Lục Cửu Uyên thì đã đến tầng thứ tám, cho nên, hấn có thể vĩnh viễn áp chế Tần Mặc.

Đó là một tuần hoàn chết, một vòng lẩn quẩn vây chặt lấy Tần Mặc không buông tha.

Lục Cửu Uyên biết, chỉ cần mình còn sống, như vậy Tần Mặc sẽ vĩnh viễn không thể nào thắng được hấn.

Cách tu luyện Thiên Ma bí quyết vô cùng ngoan độc, nhưng tương đối nhanh, lực lượng cường đại của nó đủ để ngạo thị quần hùng, tuy rằng tầng thứ sáu và tầng thứ tám chỉ cách nhau có hai lần ranh, nhưng trên thực tế, lại tựa như trời và đất.

Thiên Ma bí quyết mỗi một tầng lại tăng lên gấp mười lần, chỉ kém một tầng thôi mà đã như thiên thượng và địa hạ, lại càng không nói tới tận hai tầng.

Trong lòng Lục Cửu Uyên cực kỳ bình tĩnh, hấn biết, Tần Mặc dù thiên phú cao tới đâu, cho dù ưu tú cỡ nào, cả đời này cũng chỉ có thể ở dưới hấn, vĩnh viễn không thể đột phá!

Hấn biết tâm tư của Tần Mặc, đáng tiếc hấn sẽ không để cho y được như ý.

Giống như trò mèo vườn chuột, Lục Cửu Uyên nhìn Tần Mặc, trêu đùa mà nói: “Như thế nào? Muốn giết ta?”

“Không.”

Lục Cửu Uyên nhướng mày.

Tần Mặc nhìn hần, đột nhiên nhẹ nhàng cười cười, môi mỏng khẽ nhếch, phun ra một câu giống như là gằn từng chữ từng chữ: “Là nhất định phải giết người.”

Giây tiếp theo, uy áp cuộn cuộn giống như một thanh phách thiên cự kiếm, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa, tuôn trào phóng tới.

Sắc mặt Lục Cửu Uyên đại biến, hần bật người kịp phản ứng, phi trạm kiếm màu xanh kia đỡ được công kích.

Một cự kiếm hư ảnh màu đen cùng phi trạm kiếm màu xanh va chạm kịch liệt, linh khí to lớn đổ vào đó, năng lượng dao động vượt quá mức nên sinh ra nổ mạnh.

Tuy rằng tiếp được một chiêu này, nhưng cây cỏ xung quanh Lục Cửu Uyên mấy chục thước hoàn toàn bị hủy diệt, nháy mắt hóa thành một hố sâu rộng tềch.

Lục Cửu Uyên hốt hoảng ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân đứng ở trên không, trong con ngươi màu đỏ tràn đầy cảm giác không thể tin: “Người... Người này?”

Tần Mặc giúp hần trả lời: “Thiên Ma kiếp tầng thứ bảy ‘áp thiên’, người rất quen thuộc, không phải sao?”

“Không! Không có khả năng! Ta còn sống, người không có khả năng đột phá tầng thứ bảy!”

“Đúng vậy, người còn sống.” Con ngươi đen đột nhiên lạnh như băng, Tần Mặc trên cao nhìn xuống hần, giọng điệu tràn đầy trào phúng, “Cái thứ khiến người ta ghê tởm như người thể nhưng còn sống!”

Vừa dứt lời, uy áp còn cường thế hơn ban nãy gấp trăm lần rung động mãnh liệt mà bạo khởi, lấy Tần Mặc làm trung tâm, xung quanh tạo thành một vòng tròn lốc xoáy cuốn phăng tất cả, phong vũ lôi minh, hôn thiên ám địa, phảng phất giống như cự sét của thiên kiếp đánh xuống, tinh chuẩn không sai lầm nhắm về phía Lục Cửu Uyên trong hố.

Đồng tử Lục Cửu Uyên co rút, không động đậy, thân thể hoàn toàn không động đậy .

Hần bị khóa chặt, hoàn hoàn toàn toàn, triệt triệt để để, đây là lực lượng cường hãn gấp hần mười lần, đây là thuật pháp uy áp nghịch thiên khiến hần vô pháp tránh né cũng vô pháp ứng đối, thậm chí ngay cả tự hồi cũng đình trệ.

Thiên Ma kiếp tầng thứ chín, lực lượng cường đại đủ để đảo điên tất cả mọi thứ —— diệt thể.

Mãi đến khi Lục Cửu Uyên mất đi ý thức, cũng không thể tưởng tượng nổi, vì cái gì Tần Mặc lại có lực lượng cường đại như vậy? Vì cái gì thân sinh phụ thân như hần còn sống, mà y có thể đột phá tầng thứ bảy? Vì cái gì... Vì cái gì thế giới này còn chưa bị hủy diệt, Tần Mặc đã luyện được ‘diệt thể’ !

Nhất đại cao thủ ma tu oai phong toàn bộ Lăng Vân đại lục Lục Cửu Uyên cứ như vậy mà ngã xuống.

Mặc Yến này giờ vẫn mai phục ở trong góc tối, cả người đều cứng ngắc.

Gã cùng với Lục Cửu Uyên đấu mấy ngàn năm rồi, đối với năng lực của Lục Cửu Uyên trong lòng gã biết rất rõ, đưa mắt tìm kiếm khắp toàn bộ Lăng Vân đại lục, căn bản không có người thứ hai có thể cùng hần song đấu, cho dù là bản thân Mặc Yến, bản tới thực lực, cũng phải thua kém ba phần.

Nhưng hiện tại, Lục Cửu Uyên cứ thế mà bị đánh bại, thua trong tay một tiểu tử thậm chí không tới ngàn tuổi.

Trong lòng Mặc yến rung động, thật sự không thể dùng ngôn ngữ nào để miêu tả.

Gã nhin không được quay đầu, nhìn về phía nam nhân cường hãn kia.

Thân hình thon dài, dung nhan tinh xảo, tóc dài màu đen giống như mực vũ bay tán loạn, đứng giữa một đồng hồ độn kia, phảng phất giống như thiên thần giáng trần, cường đại như thế, lại xinh đẹp như thế, khiến cả thế nhân đều phải động dung.

Mặc Yến ngẩn người, nửa ngày gã mới cảm giác được vật thể lạnh lẽo trong tay, đang run lên nhẹ nhẹ.

Gã cúi đầu, nhìn về phía Khóa hồn kính trong lòng bàn tay.

Thiên chi thần khí, thánh vật lưu lạc tới phàm trần.

Khóa hồn kính a.

Tất cả mọi người không biết, năng lực chân chính của Khóa hồn kính.

Trăm triệu năm qua, kính này vẫn luôn truyền lưu hậu thế, truyền thuyết nói nó có công năng mê hoặc nhân tâm, lại không ai biết, mặt kính cùng chuỗi kính tương hợp, mới chân chính là Khóa hồn kính.

Tỏa nhân hồn phách, vì nhĩ sở khu.

Hắn tiêu phí thời gian mấy ngàn năm, tiêu hao vô số tâm lực, rốt cục tìm được chuỗi kính, rồi sau đó mới vô tình tìm về mặt kính.

Cả hai cùng kết hợp, Khóa hồn kính chân chính được sinh ra hậu thế.

Nắm chặt Khóa hồn kính trong tay, Mặc Yến không thể nào cảm giác được tâm tư mình lúc này, rốt cuộc là đang sợ hãi hay là đang hưng phấn.

E ngại lực lượng khủng bố của người nọ, nhưng đồng thời lại giống như bướm bướm khát vọng cổ năng lượng to lớn này.

Nếu... Nếu có thể chiếm hữu nó.

Nếu... Nếu như có thể thuộc về gã.

Gã có cơ hội này... Gã có thể dùng Khóa hồn kính!

Chiếm được Tần Mặc, là lực lượng hủy thiên diệt địa thuộc về gã!

Sợ hãi trong lòng từ từ bị dục vọng tham lam chinh phục, cả đời này, chỉ có cơ hội một lần duy nhất.

Gã không thể bỏ qua!

Hai mắt mê mang của Mặc Yến từ từ thanh minh, thi triển Khóa hồn kính không hề tạo ra bất kỳ tiếng động nào, chỉ cần nhắm ngay ngực đối phương, thâm niệm chú ngữ, là có thể nhanh chóng đạt thành.

Gã không thể suy nghĩ nhiều hơn nữa, bỏ lỡ, sẽ không còn cơ hội nào như vậy nữa.

Mặc Yến không dám mê mang, cho dù thất bại, gã cũng không hề hối hận!

Xa xa nhắm ngay ngực y, niệm chú ngữ, khi một chữ cuối cùng thoát ra khỏi miệng gã, một đạo ánh sáng mỏng manh vô hại mà mắt thường không hề thấy được bắn thẳng về phía Tần Mặc.

Thời Khanh không nghĩ tới Lục Cửu Uyên sẽ bị đánh bại dễ dàng như vậy ... Đồng thời cậu cũng hết sức kinh ngạc, nguyên lai Tần Mặc đã thăng tiến tới trình độ đáng sợ này.

Nhìn thấy Lục Cửu Uyên xụi lơ trên đất, trong lòng Thời Khanh ngũ vị tạp trần, khê ngẩng đầu, cậu muốn nhìn Tần Mặc một chút.

Tần Mặc không nói gì cả, mặt cũng không đổi sắc, nhưng Thời Khanh có thể cảm giác được, kí chủ của cậu không bình tĩnh giống như mặt ngoài.

Thời Khanh thở dài, vừa định hóa thân thành người hình, lại cảm thấy có một đạo dị quang kỳ quái hướng về phía y mà bắn tới.

Không kịp tự hỏi, Thời Khanh rất nhanh ra tay, dùng thân cản lại đạo dị quang này.

Tuy rằng thứ này nhanh như thiểm điện, nhưng lấy thân thủ hiện giờ của cậu, ngăn lại công kích này, vẫn rất là dễ dàng .

Cậu vừa định thở phào một hơi, thì lập tức ngơ ngẩn, cậu cảm thấy ... linh hồn của mình bị một bàn tay khổng lồ đang chặt chẽ khóa lại.

Đào Đào: Mọi người thử nghĩ xem? Tần Mặc chưa giết cha ruột, chưa hủy diệt thế giới? Vì sao Boss lại có thể luyện đến tầng thứ 9?

88. Chương 88

Trên cái kính màu xám kia đột nhiên sáng ngời, ánh mắt Mặc Yến cũng đột nhiên lóe ra quang mang, thành... gã đã thành công!

Thành công điều khiển được nam nhân kia!

Mấy ngàn năm rồi, cho tới hiện tại gã chưa từng hưng phấn như lúc này, thực sự là làm cho người ta kinh hãi.

Gã muốn ngay lập tức có được lực lượng cường đại hơn!

Nhưng khi gã nhìn thấy bộ dạng của người trong kính.

Mặt kính giống như là mặt hồ, ban đầu có vài tia sáng lặn tắt, cuối cùng mới chậm rãi yên tĩnh trở lại, một khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên từ từ hiện rõ.

Thân hình cao gầy lại tinh tế, làn da rất trắng, đôi mắt màu đen vừa sáng vừa tròn, cái mũi khéo léo, đôi môi đỏ mềm, phi thường xinh đẹp. Mà khiến người ta đặc biệt chú ý tới chính là trên tóc ngắn mềm màu đen lộ ra hai nửa vòng tròn hình lỗ tai có lông xù đang hơi hơi run rẩy, ai nhìn vào cũng không nhận được tim đập gia tốc.

Tuy nhiên lúc này, tâm tình Mặc Yến lại trầm đến đáy cốc, rơi vào hầm băng.

Không... Không phải là Tần Mặc!

Đây... Là ai?

Vì cái gì lại nhầm người? Không có khả năng a! Gã rõ ràng nhắm ngay Tần Mặc, chính xác không có lầm, sao lại có thể bắt trúng người khác?

Nhìn dung mạo này, có lẽ là một yêu tu, tuy nhiên nơi này căn bản không có người nào khác!

Giây tiếp theo đồng tử của Mặc Yến liền co rút, gã trông thấy bóng dáng của người đang tựa vào trong ngực Tần Mặc, chính là tiểu yêu mà gã bắt được!

Thật sự thất bại, trong lòng Mặc Yến khó nén nổi thất vọng, nhưng rồi cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, đã vượt mất thời cơ tốt nhất, gã hiểu rõ tình thế, trước mắt nên nhanh chóng rút lui khỏi đây, nếu để Tần Mặc phát hiện ra gã, hậu quả thế nào thật không dám tưởng tượng.

Mặc Yến không dám dừng lại, gấp gấp triển khai pháp thuật, trong lúc điện quang hỏa thạch thì một đạo hắc nhận sắc bén thẳng tắp bắn về phía gã.

Sắc mặt Mặc Yến đại biến, gã biết mình bị phát hiện!

Tốt xấu gì gã cũng là bá chủ một phương, nhanh chóng phản ứng kịp thời mà ngăn cản công kích này, Mặc Yến cũng không dám ham chiến, chỉ nghĩ làm sao có thể an toàn rời khỏi.

Thế nhưng đối phương căn bản không cho gã có cơ hội này.

Thực lực có sự chênh lệch quá lớn khiến Mặc Yến chỉ nháy mắt đã chật vật bất kham, gã thực sự cảm nhận được áp lực lớn hơn nhiều so với Lục Cửu Uyên, loại chênh lệch này quả là khiến người ta nản lòng nhụt chí.

Cho dù lúc này gã không hề muốn đánh trả, cũng không thể nào thoát được bàn tay của y.

Mà tính nhẫn nại của Tần Mặc cũng không có nhiều đến mức sẽ tiếp gã thêm vài chiêu nữa.

Nhẹ nhàng bằng qươ giao thủ mấy chiêu, uy áp đột nhiên tăng mạnh, hóa thành cự kiếm cuộn cuộn linh khí, mang theo lực lượng không cách nào ngăn cản thẳng tắp mà vọt tới.

Trên trán Mặc Yển mồ hôi lạnh to như hạt châu không ngừng chảy xuống, gã vô cùng rõ ràng nhìn thấy được tử vong đang đến gần trước mắt gã.

Gã sẽ phải chết, cùng một dạng với Lục Cửu Uyên, một cái chết không minh bạch, thậm chí là cực kỳ buồn cười!

Không cam lòng! Thực sự không cam lòng!

Gã không thể chết được, gã sao lại có thể chết?

Đúng rồi! Gã còn một cơ hội cuối cùng! Gã có thể liều mạng một phen!

Mặc Yển đột nhiên giơ Khóa hồn kính lên, hạ lệnh với thiếu niên trong kính kia: Bảo vệ ta!

Tòa nhân hồn phách, vì ngã sở khu.[Khóa hồn phách của người, vì ta mà làm việc]

Tuy rằng không biết người là ai, nhưng hiện tại người thuộc về ta!

Mặc Yển đối với một tên tiểu yêu phụ thuộc vào Tần Mặc cũng không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng màn kế tiếp lại khiến cho gã biết bản thân đã đánh cược thắng!

Tiểu yêu không có gì nổi bật này thế nhưng dùng tốc độ cực nhanh công kích Tần Mặc, nháy mắt đã chắn phía trước bảo vệ gã.

Liều mạng đánh đổi tính mạng của mình cũng phải ngăn lại một đòn trí mệnh này.

Bởi vì cậu nhận được chỉ thị truyền đến từ sâu trong linh hồn: bảo vệ gã, liều lĩnh hết thảy cũng phải bảo vệ gã.

Mặc Yển cũng không trông cậy vào tiểu yêu này có thể tiếp nhận một đòn kia, gã chỉ hy vọng giảm xóc để đổi lấy một tính mạng, trong nháy mắt có thể có cơ hội chạy trốn.

Thế mà mọi việc kế tiếp hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của gã.

Nguyên bản lời đình nhất kích trong nháy mắt sắp đánh xuống người tiểu yêu kia, lại mạnh mẽ thu lại, linh khí màu bạc to lớn như trời giáng bỗng dưng biến mất vô tung vô ảnh.

Một màn mạo hiểm tử vong cận kề, giống như là ảo giác mà biến mất.

Mặc Yển ngây ngẩn cả người, tiếp theo sau đó, cảm giác vui sướng điên cuồng lan tỏa trong lòng.

Gã cho rằng chết là cái chắc, không nghĩ tới thế nhưng tuyệt địa phùng sinh!

Còn chưa kịp vui mừng thì uy áp nghịch thiên kia lại xuất hiện, Mặc Yển bị áp đến mức sắc mặt tái nhợt, tuy nhiên gã vẫn cố gắng ngẩng đầu, rốt cuộc có thể nhìn thẳng vào nam nhân đó.

Trong đôi mắt đen kia là sắc lửa cuộn cuộn, môi mỏng khê nhếch, thanh âm khàn khàn ẩn chứa tức giận ngập trời: “Người đã làm gì?”

Mặc Yển chấn động, thế nhưng gã không sợ, gã đang có trong tay thứ có thể uy hiếp y, gã đang cầm trái tim của y.

Mặc Yển dùng sức kéo tiểu yêu tinh nhỏ tuổi tới gần, miệng nở nụ cười: “Thì ra là như thế này ah~”

Gã sờ sờ khuôn mặt trắng nõn của thiếu niên, thành công nhìn thấy đôi mắt của nam nhân đứng đối diện càng thêm sâu hoắm, trong lòng gã vừa hưng phấn vừa khẩn trương, rồi sau đó tàn nhẫn hạ lệnh: “Giết y, giết Tần Mặc.”

Nhận được mệnh lệnh, thiếu niên nhanh như chớp tấn công về phía Tần Mặc, không hề do dự chút nào, không có nửa điểm ngập ngừng, thanh kiếm trong tay rút ra khỏi vỏ, linh khí nặng nề tản ra khắp nơi, mang theo đường cong màu xanh trắng tập hướng về phía nam nhân đối diện.

Dùng chiêu số mà y dạy, dùng vũ khí mà y đưa ra, dùng hai tay mà y yêu thương, đem sát ý vừa vô tình vừa lạnh lẽo hướng về phía trái tim của y.

Mặc Yển đứng một bên nhìn thấy, ý cười trên khóe miệng càng ngày càng sâu, gã không nghĩ là tiểu yêu này có thể giết Tần Mặc, gã đưa ra mệnh lệnh như vậy, chỉ vì muốn nhìn xem tiểu yêu này đối với Tần Mặc có bao nhiêu quan trọng.

Gã chỉ muốn biết rốt cuộc có bao nhiêu con bài chưa lật.

Kết quả quả nhiên khiến người kinh ngạc.

Chiêu thức của thiếu niên tuy rằng sắc bén tuy nhiên rất ngây ngô, vũ khí tuyệt diệu tuy nhiên lại thiếu khuyết thiếu độ thành thực, đây là một tân thủ có đầy đủ tu vi, tuy nhiên cơ hồ không có bất luận kinh nghiệm thực chiến gì.

Loại trình độ này, cho dù là Mặc Yển cũng có thể đem cậu ta thoải mái gạt bỏ, nhưng nam nhân mạnh mẽ này lại chỉ có thể trốn tránh.

Cái nam nhân lãnh khốc kiêu ngạo hủy thiên diệt địa đều không hề sợ hãi, lại không thể gây thương tổn cho thiếu niên mỏng manh này.

Mặc Yển cực kỳ ngoài ý muốn, đồng thời cũng cực kỳ cao hứng.

“Dừng tay!”

Thiếu niên ngoan ngoãn dừng lại.

“Trở về!”

Thiếu niên nhanh chóng trở lại bên cạnh Mặc Yển.

Tần Mặc lạnh lùng nhìn, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chảy ra mùi máu tươi nồng đậm.

Thì ra là Khóa hồn kính.

Tỏa nhân hồn phách, vì ngã sở khu.

Vô luận người là ai, giờ phút này người thuộc về ta.

Thời Khanh, Thời Khanh của riêng y bị người khác đoạt đi mất rồi, từ trong ngực y, từ bên cạnh y, từ trong lòng bàn tay y cứ như vậy bị người ta ngang nhiên đoạt đi.

Đau đớn trống rỗng của con tim nhanh chóng lan tỏa toàn thân, bóp chặt lấy can phé của y, hô hấp ngưng trệ, vực sâu đen tối không ánh sáng, giờ phút này đều cuộn cuộn trào dâng đủ để đốt cháy hết tất cả.

Không có cách nào tha thứ, không thể nào tha thứ!

Khẽ ngẩng đầu, con người đen tĩnh lặng giống như một ao nước yên bình, Tần Mặc nhìn gã, thanh âm vừa lý trí vừa điên cuồng bồi hồi: “Người muốn cái gì?”

Mặc Yển nâng cằm: “Người, ta muốn người, muốn thân thể tràn đầy tu vi này của người!”

“Được.” Tần Mặc đáp ứng không chút do dự, “Cho người.”

Ánh mắt Mặc Yển đột nhiên sáng ngời, nhưng ngay sau đó, con người của gã lại sắp sửa rút ra ngoài.

Tần Mặc dùng lưỡi dao sắc bén nhanh nhẹn rút ra khỏi vỏ, với tốc độ cực nhanh tấn công tới! Mặc Yển chỉ kịp gấp gáp ra lệnh: “Bảo vệ ta!”

Thiếu niên lập tức xuất hiện, nghênh diện trước mặt Tần Mặc!

Trường kiếm trong tay thiếu niên mang theo sát khí lăm lăm, tinh chuẩn không hề sai lầm hướng về phía nam nhân kia cấp tốc bay tới, Mặc Yển đang muốn đắc ý, đã thấy Tần Mặc không hề có ý dừng lại!

Trường kiếm nháy mắt xuyên thấu vai y, máu tươi ồ ồ chảy ròng, nhưng y không ngừng tay lại! Đôi mắt đen tập trung nhìn con mồi, tình thế này cho thấy dù có chết y cũng không buông tay!

Mặc Yển lần thứ hai bị cường thế uy áp này làm cho kinh sợ, không dám mảy may động đậy, mắt thấy nam nhân đã cấp tốc tới gần trước mắt, máu tươi nhuộm đỏ cả người cũng không hề nhăn mày, chỉ chấp nhất mà khấp trụ yết hầu của gã.

Bị lực đạo mạnh mẽ đánh tới, cả khuôn mặt Mặc Yến nháy mắt tụ huyết, nhưng gã sẽ không buông tay, gã không muốn chết, khàn cổ họng hạ lệnh: “Giết... y, giết... y.”

Sắc mặt thiếu niên không hề đổi, nhanh chóng phát ra chiêu thức, tiếp nhận mệnh lệnh, một kiếm xuyên qua lồng ngực.

Tần Mạc không trốn tránh, sau lưng bị xé rách, đau đớn kịch liệt hòa với mùi máu kích thích đầu óc của y, khiến đôi mắt của y càng phát ra huyết khí.

Lửa giận thiêu đốt ở trong đó, lòng bàn tay mạnh mẽ phát lực, xé rách vết hầu của Mặc Yến thành hai nửa, máu văng tung tóe, phần cầm dường như nát vụn, Mặc Yến bởi vì đau đớn tột độ mà trợn lớn mắt, bộ mặt vô cùng ghê tởm.

Gã không thể nào nói ra tiếng, cho nên không thể đưa ra mệnh lệnh. Gã không thể khống chế thiếu niên thêm lần nào nữa, nhưng thiếu niên cũng dừng lại không được.

Tuy nhiên chỉ cần giết chết Mặc Yến, hiệu quả của khóa hồn kính sẽ lập tức biến mất.

Tần Mạc lại nở nụ cười quỷ dị: “Em ấy sẽ không giết ta, mà ta sẽ không để cho người chết nhanh như vậy.”

Cho tới giờ khắc này, Mặc Yến mới biết, bản thân đã trêu vào một ác quỷ cực kỳ khủng bố.

Gã nói không nên lời, không có điều kiện để nói, gã thậm chí không thể giải trừ thần chú trên người thiếu niên.

Tần Mạc vẫn luôn bị Thời Khanh tập kích, song song đó y cũng tăng thống khổ gấp ngàn lần lên người Mặc Yến.

Tra tấn vô cùng tận, lảo ngược nhìn không tới cuối, Mặc Yến cảm thấy người nam nhân này điên rồi, y là người điên, một kẻ điên chân chân chính chính.

Gã muốn chết, khát vọng vô cùng mãnh liệt là có thể chết, bởi vì chỉ có chết mới có thể chấm dứt hết tất cả khổ hình tuyệt vọng đang xảy ra này.

Hồng mắt, tinh thần Mặc Yến sẽ hoàn toàn hồng mắt, thế mà tàn sát vẫn còn tiếp tục.

Thẳng đến... khi hô hấp của tên yêu tu kia hỗn loạn, sắp trở về thú thái, Tần Mạc mới khẽ nhủ mảy.

Khóa hồn kính khóa hồn, chứ không quan tâm tới nhân tố thân thể ra sao, cho dù mỗi một bất kham, cũng chẳng liên quan, cho dù bị đánh ngất xỉu, thậm chí là mất đi năng lực hành động, chỉ cần có mệnh lệnh, người đó vẫn sẽ chấp hành theo, cho dù là cái xác không hồn, cũng không có thể nào gỡ bỏ xiềng xích khóa chặt này.

Thế nên, dù bản thân Thời Khanh không còn sức lực, cũng vẫn vung trường kiếm lên, vô pháp đình chỉ.

Đến cuối cùng, Thời Khanh sẽ kiệt sức mà chết.

Suy nghĩ này xẹt qua trong đầu, Tần Mạc rút cuộc hồi phục một tia lý trí, y nhìn về phía Mặc Yến chỉ còn một tia thoi thóp mỏng manh, rất cục cho gã như ý mà chết đi.

Khổ hình chấm dứt, chú ngữ cũng theo đó được giải trừ.

Giây tiếp theo, Thời Khanh ngã ra ngất xỉu.

Tần Mạc tiếp được cậu, trường bào màu đen đã ướt đẫm, trên đó toàn là huyết tinh, mất máu quá nhiều khiến cho sắc mặt của y trắng bệch quỷ dị, nhưng đôi mắt đen lại sáng ngời, hơi hơi cúi đầu, khẽ hôn nhẹ một cái lên cổ thiếu niên, trong thanh âm là một bệnh thái si mê điên cuồng: “Khanh Khanh, Khanh Khanh của ta, em chỉ có thể là của ta.”

89. Chương 89

Thời Khanh chợt bừng tỉnh, cậu vừa gặp ác mộng, trong mộng cậu giống như người điên, dùng hết toàn lực muốn giết Tần Mặc.

Mà Tần Mặc thì không hề né tránh...

Trái tim giống như bị kim đâm, Thời Khanh hốt hoảng mở mắt ra, phát hiện bản thân đang ở một nơi xa lạ tối như mực, hình như là một sơn động.

Cậu cố xem xét tình hình bốn phía, cứ như vậy miệt mài tìm kiếm khắp xung quanh.

Tần Mặc... Tần Mặc đâu?

Tần Mặc không ở trong này.

Trái tim lập tức trở nên luống cuống, Thời Khanh từ trên giường ngọc nhảy xuống, vọt tới phía trước cửa động.

Cậu phải tìm Tần Mặc, cậu muốn nhìn thấy Tần Mặc.

Sợ hãi đến mức tay chân phát run, mặt Thời Khanh cứng lại, trong đầu kêu loạn, cái gì cũng không dám nghĩ tới, chỉ muốn biết một việc, Tần Mặc, Tần Mặc, y đang ở đâu chứ!

Vừa ra khỏi cửa đã đụng phải một lồng ngực khỏe khoắn, khí tức mát lạnh trong nháy mắt vây quanh cậu, Thời Khanh vừa ngẩng đầu thì thấy được gương mặt quen thuộc.

Cho dù là đang ở trong sơn động âm u thì nam nhân vẫn chói mắt như trước.

Tần Mặc... Kí chủ của cậu.

Trái tim lập tức trở về lồng ngực, Thời Khanh ngơ ngác nhìn y, sau đó bám lấy cổ của y, dùng sức hôn lên.

Đúng là muốn hù chết người ta mà, trái tim cậu nhanh chóng ổn định, cũng may đó chỉ là một giấc mơ.

Cậu sao có thể cùng Tần Mặc đao kiếm đối địch, cậu sao có thể làm hại Tần Mặc? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Nụ hôn vụng về thành công đổi lấy sự đáp lại kịch liệt, môi do ma sát quá kịch liệt mà sưng đỏ, đầu lưỡi bị hút lấy khẽ run lên, nhưng Thời Khanh một chút cũng không muốn buông ra, cậu muốn Tần Mặc hôn cậu giống như những lần trước vậy, thô bạo, nhiệt liệt, mang theo cảm giác độc chiếm dục và không ngừng tác cẩu.

Cậu thậm chí điên cuồng ham muốn, tại nơi hoàn toàn xa lạ này, khiến Tần Mặc tiến vào trong cậu, chiếm hữu cậu...

Giống như chỉ có như vậy mới có thể xua đi ác mộng khủng bố trong đầu kia.

Cuối cùng kí chủ cản cậu lại, ôm chặt thiếu niên còn đang hơi hơi phát run trong ngực, nhẹ nhàng hôn xuống chóp mũi cậu mà nói rằng: “Đừng nóng vội, ta mang em đến một nơi.”

Thời Khanh kinh ngạc nhìn y, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không rời khỏi khuôn mặt y, nghe được Tần Mặc nói nói, liền ngoan ngoãn gật gật đầu.

Tần Mặc đau lòng lại chạm vào môi cậu, bị khóa hồn kính khóa hồn, Thời Khanh hẳn là không còn chút ký ức nào, bất quá xem ra dường như còn có chút ấn tượng không tốt.

Trấn an vuốt ve cái lưng nhỏ của cậu, Tần Mặc vô cùng kiên nhẫn chờ Thời Khanh chậm rãi bình tĩnh trở lại, rồi sau đó vì muốn khiến cậu phân tâm, dắt tay cậu ra khỏi cái hang động nhỏ bé này.

Không dùng pháp thuật, chỉ là tay trong tay chậm rãi lên đường, ước chừng ba bốn phút sau, bọn họ rẽ vào một cái thông đạo khác, một mạch đi thẳng, tinh thạch xung quanh như cảm nhận được hô hấp mà sáng dần lên theo thứ tự, tản ra ánh sáng màu vàng ôn nhu ấm áp.

Nếu là thường ngày thì Thời Khanh đã sớm trốn to mắt mà nhìn, cũng sẽ vô cùng tò mò, nhưng hiện tại cậu căn bản là không có tâm tình.

Cậu cảm thấy chỉ nắm chặt tay Tần Mạc căn bản là không đủ, trong lòng vẫn bất an, cực kỳ bất an.

Chỉ là Tần Mạc muốn dẫn cậu đến một nơi, vì vậy cậu phải đi cùng.

Xuyên qua thông đạo, một cái cửa đá thật lớn xuất hiện, ngọn đèn làm bằng tinh thạch chiếu xuống, cửa đá đen sì phản xạ ra bạch quang từ sâu bên trong, nhìn kỹ sẽ thấy mặt trên có những hoa văn tinh tế, quần trên toàn bộ cửa đá thật rậm rạp. Nếu từ khoảng cách xa sẽ không nhìn rõ, nhưng khoảng cách quá gần, khiến cho da đầu người ta không khỏi run lên, quá gần gũi, lại còn có một cổ mùi máu nồng đậm xông vào mũi.

Thời Khanh khẽ nhú mồm, cửa đá này cũng đã mở ra.

Cậu cảm thấy hoa văn vừa rồi đều là máu, nhưng bởi vì biến mất quá nhanh nên không thể xác định.

Cậu không biết rằng nơi đó đích thực đều là máu, máu tươi trong cơ thể Lục Cửu Uyên chảy ra đều đang ở đây.

Cửa đá mở, cảnh tượng bên trong khiến Thời Khanh hoàn toàn ngơ ngẩn.

Tuy rằng trong lòng đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng tận mắt nhìn thấy kỳ trân dị bảo tràn đầy, thần khí cùng bảo vật tản ra ánh sáng chói mắt, với vô vàn cực phẩm linh thạch bị xem như đá xanh nằm hổ lốn, còn có những hộp tiên đan được xếp thành núi... Thời Khanh kinh ngạc đến há to mồm.

Nhiều... Nhiều quá chừng!

Bất quá ngay sau đó, cậu biết, đây... Đại khái là nơi mà Lục Cửu Uyên giấu bảo vật.

Trong lòng cậu bỗng nhiên dâng tràn từng đợt kích động.

Một cảm giác khó diễn tả bằng lời, mũi cậu một trận lên men, xoay người dùng sức ôm lấy Tần Mạc, đem mặt chôn ở trong ngực của y.

Kí chủ của cậu chưa bao giờ để ý những thứ này, nếu không phải vì cậu, căn bản sẽ không nhớ rõ những nơi như thế này.

Tuy rằng Lục Cửu Uyên đã chết, nhưng muốn mở ra loại khung cảnh bí mật này, vẫn là phi thường khó khăn nha! Không ngờ trong lúc cậu vô tư ngủ say, Tần Mạc đã làm nhiều thứ như vậy.

Nhớ tới vừa rồi Tần Mạc nhẹ nhàng băng quơ: đưa em đến một nơi.

Quả thực là muốn làm cho cậu kinh hỉ mà.

Không cần quan tâm đồ vật có bao nhiêu trân quý, khiến Thời Khanh vô cùng cảm động chính là phần tâm tư này.

Kí chủ của cậu, kí chủ bệnh thần kinh của cậu, thế nhưng lại vì cậu mà làm loại chuyện đó.

Nghĩ tới thôi mà cái mũi Thời Khanh càng ngày càng chua, cậu bỗng dưng không có tiền đồ mà khóc òa lên.

Tình huống đột ngột xảy ra khiến Tần Mạc trở tay không kịp, cảm giác được người trong ngực đang hơi hơi phát run, vẫn còn sợ hãi sao? Máy thứ này cũng không thể khiến cậu phân tán lực chú ý?

Tần Mạc khẽ nhú mồm, vuốt ve phía sau lưng của cậu, nhẹ giọng hỏi: “Không thích?”

Thanh âm Thời Khanh rầu rĩ: “Thích...”

Tần Mạc câu môi: “Không nhanh chóng thu vào trong không gian à?”

Thời Khanh thật sự có chút ngứa ngáy, cậu ngẩng đầu, ánh mắt hồng hồng, nhưng thập phần sáng suốt, đem Tần Mạc kéo xuống một chút, cùng y đối diện: “Tần Mạc.”

“Ừ?”

Thời Khanh nhìn y, la lớn: “Em yêu anh!”

Trong mắt Tần Mạc có ý cười rõ ràng: “Ừ.”

“Thật sự thật sự yêu anh!”

“Được rồi.”

“Phi thường phi thường phi thường yêu anh!”

“Ta biết.”

“Vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn yêu anh... Ừm...” Thực tốt quá, miệng rốt cuộc bị bao phủ rồi.

Một nụ hôn nồng nhiệt ý loạn tình mê, Thời Khanh cảm thấy bất an vừa rồi tựa hồ biến mất, cậu cho tới bây giờ vẫn không nghĩ rằng mình có thể yêu một người đến như vậy, giống như trái tim bị cướp đi mất.

Thập phần thập phần thỏa mãn, có người này bên cạnh, cậu liền có được tất cả.

Hôn hôn một chút, tay đã có chút không thành thật, Thời Khanh lười kéo quần áo Tần Mạc, lại bị Tần Mạc ngăn cản, tuy rằng không kéo ra quần áo lộn xộn này, nhưng lại vì dãn co mà biến thành hơi hơi hỗn độn.

Thời Khanh khéo mắt thoáng nhìn, cả người đột nhiên cứng lại rồi.

Trường bào màu đen, cổ áo bởi vì lười kéo mà buông ra, trên cổ trắng nõn lộ ra một vết sẹo dữ tợn.

Đôi mắt Thời Khanh đen lại, bất chợt ra tay dùng sức đem quần áo xé nát hoàn toàn.

Mảnh ngực lớn lộ ra, tất cả đều là vết đao chằng chịt phức tạp, một đường này nối một đường kia, như là mãnh thú hung ác dữ tợn, lập tức cắn nuốt mất Thời Khanh.

Cậu kinh ngạc nhìn, trong nháy mắt trái tim truyền đến đau đớn bén nhọn che kín toàn thân, nó giống như là hồng thủy mang đầy chết chóc ập tới bủa vây lấy cậu, trong nháy mắt sắc mặt Thời Khanh trắng bệch, cả người cậu đều bắt đầu khựng lại không được mà run rẩy, cắn chặt môi: “Là... Là em làm.”

Không phải là mơ, những cái đó đều không phải mơ, cậu thật sự đã làm, cậu giống như người điên muốn giết Tần Mạc, cậu thế nhưng lại đem trường kiếm hướng về phía trái tim của y!

Cậu thế nhưng... Cậu thế nhưng...

Hắc ám tuyệt vọng bao trùm lấy tinh thần cậu, cả người Thời Khanh như đại ra.

Tần Mạc nhíu mày, Thời Khanh bất tỉnh, y không có cách nào trở lại không gian của hệ thống, cho nên không thể đổi được vật, tuy rằng dùng đan dược ngưng huyết, bổ tức linh khí, nhưng vết thương này lại không cách nào loại bỏ đi trong khoảng thời gian ngắn, mà lấy tu vi hiện giờ của Thời Khanh, thủ thuật che mắt lại không cách nào giấu diếm được cậu.

“Khanh Khanh.” Tần Mạc đem cậu ôm vào trong ngực, dùng sức ôm lấy cậu, thanh âm mềm nhẹ, “Không có việc gì, đều không có việc gì.”

Người trong ngực đã không chịu nổi kinh hãi mà run rẩy, Tần Mạc chạm vào cổ cậu, cảm giác lạnh lẽo trên đó khiến đồng tử y co rút nhanh.

Tiếp theo sau đó, y mạnh mẽ gỡ cậu ra, quả nhiên... linh khí bạo phát!

Hiện giờ Thời Khanh quả đúng là Nguyên anh cửu giai, cần thỏa mãn yêu cầu là đột phá màn đỉnh giai, Di Nhiên Quyết cậu đã tu luyện tới tầng sáu, trong thời khắc mấu chốt mà tâm lý nảy sinh dao động quá lớn, không khéo sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Mạc lập tức phóng thần thức ra, nó hoàn toàn không bị ngăn cản mà tiến vào trong cơ thể Thời Khanh, trong đó là một biển linh khí đang nóng nảy va chạm kịch liệt.

May mắn là tu vi của Tần Mạc so với Thời Khanh cao hơn nhiều, cho nên khi phát hiện, tuy rằng linh khí bất đồng nguyên, nhưng cũng may thần thức của Thời Khanh đối với Tần Mạc cực kỳ quen thuộc, vả lại không bắt luận phản ứng bài xích gì, thậm chí còn vô cùng dịu ngoan, dưới sự dẫn đường của y, biển linh khí va chạm cuồng loạn trong đan điền cuối cùng cũng trầm tĩnh trở lại.

Khi thần thức của Tần Mạc rút khỏi, ánh mắt trống rỗng của Thời Khanh cũng từ từ trở nên có tiêu cự.

Lúc trông thấy Tần Mạc, cặp mắt to long lanh ngập nước, tuy không phát ra bất cứ thanh âm gì, nhưng nước mắt cứ càng ngày càng nhiều rồi thẳng tắp rơi xuống.

Cậu nhìn Tần Mạc, môi còn đang phát run nhưng cố gắng phát ra âm thanh: “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi, Tần Mạc, thực xin lỗi!”

Tần Mạc hơi hơi cúi xuống nhìn cậu, trong mắt là ôn nhu trước nay chưa từng có: “Ta biết, em sẽ không bỏ ta mà đi.”

Thời Khanh dùng sức dùng sức gật đầu.

“Em thuộc về ta.”

Thời Khanh dùng sức dùng sức gật đầu.

“Em yêu ta.”

Thời Khanh cắn môi, nói không nên lời, chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Tần Mạc sờ sờ cái cổ trắng nõn của cậu, khẽ cười: “Em xem, ta đây tin tưởng em, vì cái gì em lại không tin ta?”

Thời Khanh ngẩn người.

Tần Mạc nâng cằm cậu lên, hôn lên đôi môi sưng đỏ, nếm được vị chua xót của nước mắt nhưng lại cảm thấy vô cùng ngon miệng, nụ hôn trầm mê, âu yếm thân thể mềm mại này, trong lòng Tần Mạc rất là thỏa mãn.

Hãy tin ta, nếu em thật sự bỏ đi, phản bội, từ bỏ thì cũng không có vấn đề gì, ta sẽ đoạt lấy em, vĩnh viễn trói buộc em ở bên người.

Hôn môi rồi thong thả từ từ xuống phía dưới, không khí dần dần áy muội, nụ hôn nhỏ vun xệt qua xương quai xanh khêu gợi, lồng ngực trắng nõn, bụng bằng phẳng, một chút một chút, rất có kiên nhẫn và lại còn thập phần kiên nhẫn, mang theo ôn nhu nồng đậm, nhẫn nại và trấn an, khiêu khích thân thể cậu.

Đến khi dùng sức đâm sâu vào, Tần Mạc hoàn toàn mê muội mà nhìn cậu, đôi mắt đen thăm thẳm, tất cả đều rõ ràng là độc chiếm dục siêu cường.

Khanh Khanh, Khanh Khanh của ta, không cần phải giải thích, bởi vì em sẽ vĩnh viễn không có cơ hội như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-thanh-he-thong>